C:\Users\Plazma\Desktop\A\Stout Rex-3xNero Wolfe.pdb

PDB Name: Stout Rex-3xNero Wolfe
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 2.5.2007
Modification Date: 2.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Název: 3krát Nero Wolfe
Autor: Rex Stout
Nakladatelství: Odeon, 1973

PŘÍLIŠ MNOHO KUCHAŘŮ

Přecházel jsem na Pensylvánském nádraží sem a tam po nástupišti podél vlaku, a když jsem si otřel pot s čela, zapálil jsem si cigaretu s pocitem, že až mi trochu uklidní nervy, budu po tom, co jsem právě prožil, schopen zúčastnit se konkursu na přenesení Cheopsovy pyramidy z Egypta na vrcholek mrakodrapu Empire State, holýma rukama a v plavkách. Ale při třetím šluku mě zastavilo zaklepání na okno, které jsem právě míjel, a když jsem se nahnul, abych se podíval skrz sklo, setkal jsem se se zoufale upřeným pohledem Nera Wolfa, sedícího v lůžkovém kupé, které jsme si zajistili v jednom z těch moderních salonních vagónů, kam jsem ho konečně neporušeného uložil. Vybafl na mne zavřeným oknem:
"Archie! Zatraceně! Pojďte sem! Vlak už pojede! A vy máte jízdenky!"
Zařval jsem na něho: "Říkal jste, že je tam moc těsno na kouření! Je teprve 21,30. Rozhodl jsem se, že nepojedu. Spěte sladce!" Loudal jsem se dál. Čerta jízdenky! Jízdenky mu starost nedělaly, byl bez sebe hrůzou, poněvadž seděl sám ve vlaku, který se mohl dát do pohybu. Nenáviděl pohybující se vozidla a rád argumentoval, že místa, kam lidé cestují, neznamenají v devíti případech z deseti žádné zlepšení proti místům, odkud přicházejí. Ale přece jen jsem ho, sakra, dostal na nádraží dvacet minut před odjezdem vlaku, navzdory takovým okolnostem, jako byly tři vaky, dva kufry a dva svrchníky na čtyřdenní cestu z domova v měsíci dubnu, jako byl Frit2 Brenner, který nás vyprovázel na práh domu se slzami v očích, Theodor Horstmann, který vyběhl ven. když jsme Wolfa naložili do sedanu, a zasypal ho několika tucty dalších otázek stran orchidejí, a konečně i maličký Saul Panzer, který nás vyklopil na nádraží a loučil se pak s Wolfem přiškrceným tremolem.
Byli byste si mohli myslet, že se chystáme do stratosféry leštit měsíc a trhat hvězdičky.
Když jsme u toho, právě když jsem odcvrnkl špačka mezerou mezi vlakem a perónem, mohl jsem utrhnout jednu hvězdičku přímo na místě nebo se jí aspoň dotknout. Přešla kolem mne tak těsně, že jsem ucítil slabý závan vůně, která mohla pocházet z parfumérie, ale za těch okolností se zdála naprosto přirozená, a třebaže její tvář mohla působit jako vyvedená v technikolom, i ona dělala dojem, že tak byla míněna od začátku a že nepotřebuje žádné vylepšení. Ten jeden letmý pohled, kterým jsem ji zahlédl, stačil, aby mě přesvědčil, že to není žádné tovární zboží, ale skrznaskrz rukodělná práce. Šla zavěšená do vysokého tlusťocha v hnědé pláštěnce a v hnědém látkovém klobouku s plandavou krempou a vyhákla se mu, aby šla napřed za nosičem do vagónu vedle našeho. Zamumlal jsem si: "Měl jsem jen to svoje srdce, a teď jsem ho ztratil, měl jsem si krucinál nasadit klapky," pokrčil jsem s předstíranou lhostejností rameny a vešel jsem do chodbičky, když se ozvala výzva k nastoupení.
V našem kupé seděl Wolfe na širokém sedadle u okna a držel se ho oběma rukama. Přesto však ho doběhli, špatně odhadl čas, a když přišlo škubnutí, zakymácel se dopředu a znova dozadu. Viděl jsem koutkem oka, jak sálá zuřivostí, rozhodl jsem se, že bude lepší ignorovat skutečnost, vytáhl jsem si z kufříku časopis a usadil jsem se jako na bidýlku na sedátku v rohu. Wolfe se nepřestal oběma rukama držet a houkl na mne:
"Do lázní Kanawha máme dojet v 11.25 zítra dopoledne! Čtrnáct hodin! Tenhle vagón se má v Pittsburghu přepojit k jinému vlaku! Jestli budeme mít zpoždění, budeme muset čekat až na odpolední vlak. Kdyby se něco stalo s naší lokomotivou"
"Nejsem hluchý, pane," poznamenal jsem chladně. "A třebaže si můžete lamentovat co hrdlo ráčí, poněvadž plýtváte svým vlastním dechem, mám námitky proti tomu, abyste svými slovy nebo tónem naznačoval, že jsem nějak zodpovědný za vaše soužení. Složil jsem si tenhle proslov už včera večer, poněvadž jsem věděl, že ho budu potřebovat. Tahle cesta je váš nápad. Chtěl jste jet nebo aspoň chtěl jste být v lázních Kanawha. Před šesti měsíci jste řekl Vukčičovi, že tam pojedete 6. dubna. Teď toho litujete. Já taky. Pokud jde o naši lokomotivu, s těmihle nóbl vlaky jezdí jen ty nejnovější a nejlepší, takže ani dítě"
Vynořili jsme se 2 tunelu pod řekou, nabírali jsme rychlost a drncali jsme se seřaďovacím nádražím v Jersey. Wolfe zařval: "Taková lokomotiva má dva tisíce tři sta devět pohyblivých součástí!"
Odložil jsem časopis a usmál jsem se na něj v přesvědčení, že to nemůže škodit. Trpěl lokomotivofobií a nemělo smysl nechat ho hloubat, poněvadž by to bylo jen horší pro nás pro oba. Bylo třeba přehodit mu myšlenky na jinou kolej. Ale dřív než jsem stačil vybrat nějaké příjemné téma, o kterém bych začal, došlo k vyrušení, jež dokázalo, že i když prve,

zatímco jsem kouřil na peróně, byl Wolfe bez sebe hrůzou, nedal"se tím nijak demoralizovat. Ozvalo se zaklepání, dveře se otevřely a vešel zřízenec se sklenicí a třemi lahvemi piva na podnose. Vytáhl zasouvací stolek pro sklenici a jednu láhev, kterou otevřel, zbývající dvě láhve uložil s otvírákem do sítě pro zavazadla, přijal ode mne příslušné obběživo a odešel. Když se vlak v zatáčce naklonil, Wolfe se zuřivě zamračil; když pak vlak zase vyrovnal, zvedl sklenici, polkl jednou, dvakrát, pětkrát a postavil ji prázdnou. Olízl si pěnu se rtů, pak si je utřel kapesníkem a poznamenal bez jakýchkoli známek hysterie:
"Výborné! Nesmím zapomenout povědět Fritzovi, že to první mělo přesně správnou teplotu."
"Můžete mu z Filadelfie poslat telegram."
"Děkuju. Jsem jako na mučení, a vy to víte. Nevadilo by vám podat mi z kufru knihu, pane Goodwine, abyste si zasloužil svůj plat? Evropa, jaká je od Johna Gunthera."
Sundal jsem kufr a vylovil jsem ji.
Když o půl hodiny později došlo k druhému vyrušení, uháněli jsme hladce nocí uprostřed státu Jersey, tři láhve od piva byly prázdné, Wolfe se mračil do knihy, ale skutečně ji četl, jak jsem poznal podle obracení stránek, a já se dobrodil skoro ke konci článku o porovnávání důkazů v Kriminologickéth. časopise. Mnoho jsem z něho neměl, aebyl jsem ve stavu, abych si lámal hlavu porovnáváním důkazů, vzhledem k tomu, že se mé myšlenky zaměstnávaly problémem, jak Nera Wolfa dostat ze šatů. Doma se samozřejmě .svlékal sám a já stejně samozřejmě nepodepsal smlouvu jako jeho komorník byl jsem jenom jeho sekretář, tělesný strážce, ředitel kanceláře, detektivní asistent a hromosvod ale zůstávalo faktem, že za dvě hodiny bude půlnoc, Nero Wolfe má kalhoty na sobě a někdo musí vyspekulovat, jak ho z nich dostat a nepřevrhnout při tom vlak. Ne že by byl neohrabaný, ale neměl prakticky žádný cvik v udržování rovnováhy v pohybujícím se vozidle, a vytáhnout kalhoty zpod něho, kdyby ležel, nepřicházelo vůbec v úvahu, poněvadž váží něco mezi metrákem a tunou. Pokud vím, nestoupl si nikdy na váhu, takže se to dalo jen hádat. Hádal jsem tu noc hodaě, vzhledem k problému, který jsem měl rozřešit, a zrovna jsem chtěl vzít za základ svých výpočtů 140 kg, když někdo zaklepal a já zavolal: "Vstupte!"
Byl to Marko Vukčič. Věděl jsem, že bude v našem vlaku, poněvadž se o tom před týdnem domluvili s Wolfem telefonicky, ale naposledy jsem ho viděl, když s námi večeřel ve Wolfově domě časně v březnu k čemuž dochází každý měsíc. Byl jeden z jediných dvou mužů, kterým Wolfe říkal křestním jménem, nepočítameli zaměstnance, a navíc mu tykal. Zavřel za sebou a zůstal v kupé stát, ne tlustý, ale ohromný, jako lev na zadních, s nepokrytou hřívou hustých vlasů.
Wolfe na něho vykřikl: "Marko! To nemáš někde sedadlo nebo postel? Proč se k čertu honíš v útrobách tohohle netvora?"
Vukčič se zazubil nádhernými bílými zuby. "Nero, ty zatracenej poustevníku starej! Já nejsem žádná želva v aspiku jako ty. Ale přece jen jsi opravdu ve vlaku to je triumf! Našel jsem tě a taky jednoho kolegu ve vedlejším vagóně, neviděl jsem ho pět let. Mluvil jsem s ním a řekl jsem mu, že by se s tebou měl seznámit. Tak té zve dosvého kupé."
Wolfe stiskl rty. "To je nejspíš vtip. Nejsem žádný akrobat. Nehnu se z místa, dokud se tahle potvora nezastaví a dokud neodpojí lokomotivu."
"Ale jak " Vukčič se zasmál a mrkl na hromadu zavazadel. "Zdá se, že ses zásobil. Ani jsem vlastně nečekal, že by ses hnul. Tak ho radši přivedu k tobě. Jestli smím. Na to jsem se tě vlastně přišel zeptat." "Teď?" "Okamžitě."
Wolfe zavrtěl hlavou. "To tedy promiň, Marko. Podívej se na mě. Nejsem ve stavu na zdvořilosti nebo na konverzaci."
"Tak tedy jen krátce, abyste se pozdravili. To jsem mu navrhl."
"Ne, myslím, že ne. Uvědomuješ si, že kdyby tahle nestvůra najednou zastavila kvůli nějaké překážce nebo z nějakého ďábelského rozmaru, pokračovali bychom všichni v letu přímo vpřed rychlostí sto třicet kilometrů za hodinu? Je to vhodná situace na společenské kudrlinky?" Znovu stiskl rty, a pak jimi pohnul, aby rozhodně pronesl: "Zítra."
Vukčič, pravděpodobné zvyklý stejně jako Wolfe prosazovat svou, se pokusil naléhat, ale nebylo mu to nic platné. Pokusil se zvrátit Wolfovo rozhodnutí škádlením, ale to taky nevyšlo. Zívl jsem. Nakonec se Vukčič vzdal s pokrčením ramen. "Tak zítra, Jestli nenarazíme na žádnou překážku a zůstaneme naživu. Řeknu Berinovi, že už ležíš"
"Hermovi?" Wolfe se napřímil a dokonceuvolnil sevření opěradel sedadla. "Snad to není Jerome Berin?"
"Ovšemže. Jeden z patnácti."
"Přiveď ho!", Wolfe napůl zavřel oči. "Rozhodně ho přiveď. Chci ho vidět. Proč jsi to sakra neřekl hned, že jde o Berina?"
Vukčič mu zamával a odešel. Za tři minuty byl zpátky a přidržel kolegovi otevřené dveře, aby vstoupil, jenže se ukázalo, že jsou to dvě osoby. Ta důležitější, aspoň z mého hlediska, vešla první. Sundala si mezitím svrchní kabát, ale klobouček měla pořád ještě na hlavě, a její vůně, slabounká a fascinující, byla táž, kterou jsem zachytil, když mě minula na nástupišti. Měl jsem teď příležitost všimnout si, že je mladá jako lásky sen, její oči se v tom světle zdály temně fialkové a její rty prozrazovaly, že se od přírody ráda usmívá, i když zdrženlivě. Wolfe ji přejel rychlým užaslým pohledem, a pak přenesl pozornost na vysokého tlusdocha za ní, jehož jsem poznal i bez hnědé pláštěnky a látkového klobouku s plandavou krempou.
Vukčič se protáhl kolem nich. "Pan Nero Wolfe. Pan Goodwin. Pan Jerome Berin. Jeho dcera, slečna Constanza Bednová."
Uklonil jsem se a nechal jsem je pokračovat v seznamovacích zdvořilostech, zatímco jsem přesunoval sedadla žádoucím směrem. Skončilo to tak, že ti tři mohutní chlapíci seděli na čalouněných sedadlech, lásky sen na bidýlku sedátka a já na kufru vedle ní. Pak jsem si uvědomil, že jsem to nařežíroval špatně, a přestěhoval jsem se naproti, zády ke zdi, abych na ni lip viděl. Poctila mě jedním přátelským nevinným úsměvem a přestala si mě všímat. Koutkem oka jsem zahlédl, jak sebou Wolfe škubl, když Vukčič začal bafat z doutníku a Jerome Berin si nacpal velikou starou černou dýmku a zapálil si ji v oblacích dýmu. Od chvíle, kdy jsem se dověděl, že je to její otec, necítil jsem k němu nic než přátelství. Měl černé

vlasy, silně prošedivělé, přistřiženou ještě prošedivělejší bradku a hluboko posazené oči, černé a jiskrné.
Právě říkal Wolfovi: "Ne, jsem v Americe poprvé. A už poznávám povahu jejího génia. V tomhle vlaku není vůbec průvan! Vůbec ne! A jízda je tak hladká jako plachtění racka! Báječné!"
Wolfe se otřásl, ale Berin to nezpozoroval. Mluvil dál. Ale vyděsil mě tím svým "jsem v Americe poprvé".
Naklonil jsem se vpřed a špitl jsem hvězdičce ze sna: "Mluvíte anglicky?"
Usmála se na mne. "Ó ano. A jak! Žili jsme tři roky v Londýně. Tatínek byl v Tarletonu."
"Prima," přikývl jsem a opřel jsem se dozadu, abych ji měl lip v ohnisku. Uvažoval jsem, jak moudře jsem udělal, že jsem nevlezl do chomoutu při žádném pokušení, se kterým jsem se setkal předtím. Kdybych to byl udělal, skřípal bych teď zuby. Takže se člověk nemá do ničeho pouštět, dokud mu zuby nezestárnou tak, že se jimi nedá skřípat. Ale neexistuje žádný zákon proti koukání.
Její otec právě říkal: "Vukčič se mi zmínil, že budete Servanovým hostem. Poslední večer tedy bude váš. Jste první Američans kterému se dostalo té cti. Roku 1932 y Paříži, když ještě žil Armand Fleury a byl naším doyenem, k nám promluvil francouzský ministerský předseda. Roku 1927 to byl Ferid Chaldah, který tehdy nebyl profesionál. Vukčič mi řekl, že jste agent de sůreté. Opravdu?" Měřil si očima Wolfovu rozlohu.
Wolfe přikývl. "Ale ne tak docela přesně. Nejsem policista, jsem soukromý detektiv. Chytám zločince do pasti a shledávám důkazy, aby šli do vězení nebo na smrt. Za peníze."
"Báječné! Taková špinavá práce!"
Wolfe povytáhl o centimetr ramena, aby jimi pokrčil, ale otřásání vlaku mu v tom zabránilo. Zamračil se, ne na Berina, ale na vlak. "Možná. Každý z nás si najde nějakou činnost, kterou dokáže snést. Majitel továrny na dětské kočárky, sám lapený do pavučiny systému a bez monopolu na hrabivost, chytá své dělníky do tenat svého podnikání, které je pro něj nezbytné. Dlouhokbí a krátkolebí patrioti se zabíjejí navzájem a mozky těch i těch zpráchniyějí dřív, než se jim stačí postavit pomníky. Popelář sbírá kuchyňské odpadky, kdežto takový senátor sbírá důkazy o korupčnosti vysoce postavených lidí nedal by člověk přednost odpadkům jako méně nechutnému artiklu? Jenomže sběrač odpadků je hůř placen, o to ve skutečnosti jde. A já se nešpiním lacino, počítám si vysoké honoráře."
Berin to přešel. Zasmál se. "Ale nám nebudete vykládat o kuchyňských odpadcích. Nebo ano?"
"Ne. Pan Serván mě pozval, abych promluvil na téma, jak to formuloval, Contributions Américaines a la Haute Cuisine."
"O amerických přínosech labužnické kuchyni? Pchá!" odfrkl si Berin. "Ty žádné nejsou."
Wolfe zdvihl obočí. "Ne, pane?"
"Ne. Prý se v Americe dobře vaří podomácku, ale neochutnal jsem to. Slyšel jsem o novoanglických vařených jídlech a kukuřičném chlebu a mléčném kyselu. To je pro široké vrstvy a jistě se nad tím nesmí ohrnovat nos, když je to dobré. Ale není to pro znalce." Znovu si odfrkl. "Ve srovnání s la haute cuisine je to něco jako sentimentální zamilovaná písnička; vedle Beethovena a Wagnera."
"Ale jděte!" pohrozil mu Wolfe prstem. "Jedl jste někdy marylandskou želvu dušenou na másle, v slepičím vývaru a šery?" "Ne."
"Jedl jste na dva palce silný biftek opékaný na prkénku ž tvrdého dřeva, biftek, ze kterého prýští pod nožem horká červená šťáva, obložený americkou petrželí a plátky čerstvého zeleného citrónu, s bramborovou kaší, která se rozplývá na jazyku, a s tlustými plátky mírně podušených čerstvých hub?" "Ne."
"Nebo dršťky po kreolsku, jako dělají v New Orleansu? Nebo šunku z boonského okresu v Missouri, pečenou v octě, melase. worcestershirské omáčce, sladkém moštu a s kořením? Nebo kuře a la Marengo? Nebo kuře s omáčkou z vaječné sedliny, rozinek, cibulek, mandlí a šery s mexickými klobáskami? Nebo tennesseeskou vačici? Nebo humra á la Newburgb? Nebo filadelfskou rybí polévku ze zlaků? Už vidím, že nejedl." Namířil na Berina prstem. "Ráj labužníka je Francie, připouštím. Ale udělal by dobře, když už je tady, aby se trochu rozhlédl. Jedl jsem dršťky, tripes á la mode po caensku, u Pharamonda v Paříži. Jsou znamenité, ale o nic lepší než dršťky po kreolsku, po kterých nemusíte vypít nadměrně vína, aby vám nevázly v jícnu. Jedl jsem rybí bouillabaissu v Marseille, její kolébce a svatyni, zamlada, když jsem se ještě lehčeji pohyboval, ale člověk si jí jen nacpe žaludek, je to balast pro přístavní nakladače, když ji srovnáte se stejnojmennou polévkou v New Orleansu! Když nemáte k dispozici mořskou pražmu"
Na okamžik jsem si myslel, že na něj Berin plivne, ale uvědomil jsem si, že mu jenom pohoršením uvázla slova v hrdle. Nechal jsem je, ať si to vyřídí mezi sebou, a naklonil jsem se znovu ke Constanze:
"Zdá se, že váš tatínek je dobrý kuchař."
Fialkové oči se na mne podívaly s mírně zdviženým obočím. Zaklokotala smíchy. "Je cbef de cuismp v Corridoně v San Remu. To jste nevěděl?"
Přikývl jsem. "No jo, viděl jsem seznam těch patnácti. Včera v příloze Timesú. Jenom jsem chtěl začít řeč. Vaříte taky sama?" "Ne. Nenávidím to. Vařím leda dobrou kávu." Sjela mi očima až k vázance měl jsem tmavohnědého puntíkovaného motýlka k jemně proužkované bezové košili a znovu oči zvedla. "Přeslechla jsem vašejméno, když vás pan Vukčič představoval. Jste taky detektiv?"
"Jmenuju se Archie Goodwin. Archibald znamená ušlechtilý a smělý, ale přesto Archibald nejsem. Nikdy .jsem neslyšel žádnou Francouzku vyslovit Archie. Zkuste to pro jednou!"
"Nejsem Francouzka." Zamračila se. Měla tak hladkou pleť, že to zamračení vypadalo jako vráska na novém tenisovém míčku. "Jsem Katalánka. Samozřejmě, že umím vyslovit Archie. Archiearchiearchie. Dobře?" "Úžasně." "A jste detektiv?"
"Jistěže." Vytáhl jsem náprsní tašku, prohrabal jsem se v ní a vytáhl jsem rybářský lístek, který jsem loni v létě dostal ve státě Mainc. "Podívejte. Vidíte tady moje jméno?"
Začetla se do lístku. "Nau. dici?" Zatvářila se pochybovačně a lístek mi Vrátila. "A to Maine? To je nejspíš váš arrondissement?"

"Ne. To nevedu. Víte, u nás v Americe máme dva druhy detektivů. Jedni to máj a druzí to nemaj, čili majne. Já to nemám. To znamená, že nemám na práci nic těžkého, jako napájet koně, střílet vězně a mazat propadla šibenice. Většinou jenom uvažuju, zvlášť o takových lidech, jako je pan Wolfe. Ten patří k těm, co to máj. Vidíte sama, jakou má postavu a že je na něm co uvažovat, Umí běhat jako jelen."
"Ale . k čemu jsou pak koně?"
Trpělivě jsem jí to vysvětlil. "Máme u nás takový zákon, že nesmíte nikoho zabít, dokud se necítí na koni. Jako třeba když vyhrává v kostkách a kostky jsou přitom váš koníček. Když se někdo cítí moc na koni, chcete se mu dostat na kobylku. To je pak potíž, když kobyla má malý bok."
"Co je to kobyla?"
Odkašlal jsem si. "To je protiklad koně. Jak víte, všechno musí mít svůj protiklad. Právo nemůže existovat bez leva, svršek bez spodku a nejlepší bez nejhoršího. Právě tak nemůže existovat kobyla bez koně a kůň bez kobyly. Kdybyste dejme tomu vzala deset miliónů kobylek"
Byl jsem nepřímo zaražen Wolfem. Zabral jsem se tak do žvatlání s tou Katalánkou, že jsem neposlouchal, co mluví ti druzí, a teď mě vyrušil Vukčič, když se vztyčil a pozval slečnu Bednovou, aby s ním šla do klubového vagónu. Ukázalo se, že Wolfe projevil přání pohovořit si důvěrně s jejím otcem, a já se na něho podíval s němou otázkou, jakou to zase chystá šarádu. Poklepával si jedním prstem zlehka na koleno, takže jsem poznal, že jde o něco vážného. Když Constanza vstala, vstal jsem i já.
Uklonil jsem se. "Smím?" A Wolfovi: "Můžete pro mě poslat do klubového vagónu zřízence, jestli mě budete potřebovat. Ještě jsem slečně Berinové nevysvětlil všechno o kobylkách."
"O kobylkách?" podíval se na mne Wolfe podezíravě. "O kobylkách jistě nemůže potřebovat žádnou informaci, kterou by jí nedokázal poskytnout Marko. Budeme potřebovat jak doufám budeme potřebovat váš zápisník. Posaďte se."
Tak mi ji Vukčič odvedl. Posadil jsem se znovu na bidýlko s chutí vyhlásit ultimativní požadavek osmihodinového pracovního dne, ale s vědomím, že rozjetý vlak je poslední místo na světě, které by k tomu bylo vhodné. Bylo jisté, že Vukčič ji rozčaruje, pokud jde o lekci v koninách, a možná dokonce nadobro znesváří můj styl.
Berin si znovu nacpal lulku. Wolfe řekl ledabylým tónem, který znamenal varování před soustředěným útokem: "Rád bych vám nejdřív pověděl o jednom svém zážitku před pětadvaceti lety. Jsem přesvědčen, že vás to nebude nudit."
Berin zabručel. Wolfe pokračoval: "Bylo to před válkou, ve Figueras."
Berin vytáhl lulku ze zubů. "Ale! Tak?"
"Ano. Byl jsem ještě mladíček, ale stejně jsem byl ve Španělsku s důvěrným posláním pro rakouskou vládu. Stopa jednoho člověka mě zavedla do Figueras a v deset hodin večer, když jsem promeškal večeři, jsem vstoupil do malé hospůdky v rohu náměstíčka a požádal o jídlo. Hostinská mi řekla, že toho moc nemají, a přinesla mi domácí víno, chleba a mísu klobásek."
Wolfe se naklonil dopředu. "Pane, ani Lucullus nikdy takové kiobásky neochutnal. Ani BriliatSavarin. A Vatel ani Escoffier nikdy takové nevyrobili. Zeptal jsem se hostinské, odkud je má. Řekla mi, že je dělal její syn. Požádal jsem, abych se s ním směl setkat. Řekla mi, že není doma. Požádal jsem ji o recept. Řekla mi, že ten nikdo nezná, jenom její syn. Zeptal jsem se na jeho jméno. Řekla mi, že se jmenuje Jerome Berin. Snědl jsem těch klobásek ještě tři mísy a domluvil jsem se, že se s jejím synem setkám druhý den ráno v hospůdce. Čtvrt hodiny nato pláchl můj případ do PortVendres, kde nasedl na lod do Alžíru, a já musel za ním. Honička mě nakonec zavedla do Káhiry a jiné povinnosti mi zabránily vrátit se do Španělska před začátkem války." Wolfe se opřel zády a povzdechl si. "Dodnes mi stačí zavřít oči a cítím chuť těch klobásek."
Berin pokýval hlavou, ale mračil se. "Hezká historka, pane Wolfe, Je to opravdu poklona, a děkuju vám za ni. Ale sauásse minuit ovšem"
"Tenkrát se nejmenovala soucisse minuit, byla to prostě domácí klobáska v malé hospůdce v malém španělském městečku. O to mi právě jde, tím se na vás snažím udělat dojem: už jako mladíček, s patrem dosud nezkušeným na chuťové vjemy, za obtížných okolností a v zapadlém koutě jsem v té klobásce poznal umělecké dílo. Dobře se na to pamatuju, když jsem jedl první, měl jsem podezření a strach, že jde jenom o náhodnou směsici ingrediencí, daných nazdařbůh dohromady, ale ostatní byly stejné, i všechny další na příštích třech mísách. Bylo to dílo génia. Moje patro to ocenilo hned a na místě. Nepatřím k těm, kdo jezdí z Nizzy či z Monte Carla na večeři do Corridony v San Remu, poněvadž Jerome Berin je slavný a sauásse minuit je jeho mistrovský kousek; nemusel jsem čekat na slávu, abych rozpoznal velikost; a kdybych si do Corridony zajel, nebylo by to proto, abych se tam samolibě snobsky uculoval, ale abych se tam najedl."
Berin se stále mračil. "Připravuju i jiná jídla než kiobásky," zabručel.
"Ovšem. Jste přece mistr," zašermoval na něj Wolfe prstem. "Zřejmě jsem se vás nějak dotkl, byl jsem jistě nešikovný, poněvadž jsem to vyprávěl jako úvod k jedné žádosti. Nebudu mluvit o tom, jak vytrvale po dvacet let odmítáte prozradit recept na ty kiobásky šéfkuchař musí myslet nejen na lidstvo, ale i na sebe. Vím o pokusech napodobit vaše kiobásky byly to samé nezdary. Chápu"
"Nezdary?" odfrkl si Berin. "Urážky! Zločiny!"
"Jistěže. Souhlasím. Chápu, že jednáte rozumně, když chcete zabránit těm ohavnostem, které by propukly vkuchyních deseti tisíc restaurací po celém světě, kdybyste svůj recept zveřejnil. Existuje několik málo velkých kuchařů, tu a tam nějaký dobrý a morová záplava těch špatných. Já mám doma jednoho dobrého, pana Fritze Brennera. Nemá inspirace, ale je schopný a vnímavý. A je diskrétní, a to jsem i já. Snažně vám prosím to je ta žádost, ke které jsem mířil snažně vás prosím, dejte mi recept na saucisse minuit!"
"Panebože na nebesích!" Berin málem upustil dýmku. Pevně ji sevřel a zůstal s vytřeštěnýma očima. Pak se zasmál. Rozhodil rukama, máchal jimi kolem sebe, celý se otřásal a řehonil se tak, jako by už nikdy nečekal, že uslyší nějaký

vtip, a cKtěl vypotřebovat všechen svůj smích na tenhleten. Konečně přestal a upřel na Wolfa opovržlivý pohled. ‚yám?" řekl. Řekl to ošklivým tónem. Zvlášť ošklivým proto, že ho užil Constanzin otec.
Wolfe klidně odpověděl: "Ano, pane. Mně. Nezneužil bych vaší důvěry. Nikomu bych ho neprozradil. Nesloužil by nikomu kromě pana Goodwina a mne. Nechci ho, abych se chlubil. Chci dobře jíst. Mám"
"Panebože na nebesích! To je neslýchané. Vy vážně myslíte"
"Ne, nemyslím. Pouze vás žádám. Budete si mě ovšem chtít prověřit; zaplatím, co vás to bude stát. Nikdy jsem neporušil své slovo. Navíc vám k výlohám zaplatím tři tisíce dolarů. Inkasoval jsem nedávno značný honorář."
"Cha! Nabízeli mi pět set tisíc franků!"
"Pro komerční účely. Moje nabídka se týká zaručeně soukromého použití. Kiobásky se budou připravovat pod mou vlastní střechou a přísady bude kupovat pan Goodwin, za jehož neúplatnost vám ručím. Musím se vám k něčemu přiznat. Před několika lety, když jste byl v Tarletonu, přišel tam čtyřikrát jistý Londýňan, objednal si saucisse minuit, odnesl si jich pár v kapse a poslal je mně. Pokoušel jsem se o jejich analýzu já sám i prostřednictvím jednoho potravinářského experta, jednoho šéfkuchaře a jednoho chemika. S naprosto neuspokojivými výsledky. Zřejmě jde o kombinaci přísad a metody zpracování. Mám"
Berin se zeptal s opovržlivým úšklebkem. "Byl to Laszio?"
"Laszio?"
"Filip Laszio." Vyslovil to jako kletbu. "Říkal jste, že jste si dal udělat analýzu jedním šéfkuchařem."
"Aha. Ne, Laszio to nebyl. Toho neznám. Přiznal jsem se vám k tomu pokusu, abych vám ukázal, jak horlivě jsem se snažil odhalit vaše tajemství, ale neporuším slib, že je neprozradím. A ještě k něčemu se přiznávám: nesouhlasil jsem s touhle hroznou cestou jenom pro tu čest, kterou mi pozvání prokazovalo. Můj hlavní záměr byl setkat se s vámi. Zbývá mi už jenom tolik a tolik roků života tolik a tolik knih k přečtení, tolik a tolik ironických situací k promyšlení, tolik a tolik jídel k snědení." Povzdychl si, zavřel napolo oči a znovu je otevřel. "Pět tisíc dolarů. Protiví se mi handrkování."
"Ne," odsekl Berin drsně. "Věděl o tomhle Vukčič? Proto mě sem přivedl?"
"Pane! Mluvil jsem o důvěře. Nikomu jsem se o svém úmyslu nezmínil. Začal jsem snažnou prosbou a teď ji opakuju. Vyhovíte mi?"
"Ne."
"Za žádných podmínek?"
"Ne,"
Wolfe si zhluboka povzdychl. Zavrtěl hlavou. "Jsem to ale osel. Nikdy jsem se o to neměl pokoušet ve vlaku. Nejsem ve své kůži." Sáhl po tlačítku v obložení stěny. "Chtěl byste pivo?"
"Ne," odfrkl si Berin. "Totiž ano, přeřekl jsem se. Chtěl bych pivo."
"Dobrá." Wolfe se opřel do sedadla a zavřel oči. Berin si znovu zapálil dýmku. Vlak poskočil na výhybce a naklonil se do zatáčky a Wolfova ruka zatápala po opěradle a sevřela je. Zřízenec přišel, přijal objednávku, za chvíli se vrátil se sklenicemi a s lahvemi, obsloužil zákazníky a já znovu vyplázl něco peněz. Zatímco pivo mizelo, seděl jsem a kreslil jsem si klobásky na prázdnou stránku svého zápisníku na vydání.
"Děkuju vám, že jste ode mne přijal pozvání na pivo, pane," řekl Wolfe. "Není, proč bychom se k sobě neměli chovat přátelsky.
Zřejmě jsem špatně vykročil, když jsem se vám chtěl přiblížit. Ještě než jsem vyslovil svou žádost, když jsem vám vyprávěl historku, která vám mohla jen zalichotit, tvářil jste se nepřátelsky. Vrčel jste na mne. V čem jsem šlápl vedle?"
Berin si mlaskl, odložil prázdnou sklenici a ruka mu mimovolně klesla pro cíp zástěry, kterou na sobě neměl. Vytáhl si kapesník a utřel si rty, naklonil se dopředu, poklepal Wolfovi prstem na koleno a řekl mu důrazně: "Žijete v nesprávné zemi."
Wolfe vytáhl obočí. "Tak? Jen počkejte, až ochutnáte marylandskou želvu. Nebo i ústřicovou paštiku a la Nero Wolfe, připravenou Fritzem Brennerem, jestli to smím říct. Ve srovnání s americkými ústřicemi jsou jejich evropské protějšky pouhé chuchvalce protoplazmy s měděnou příchutí."
"Nemluvím o ústřicích. Žijete v, zemi, která trpí přítomnost Filipa Laszia."
"Neříkejte. Já ho neznám."
"Patlá přece ty svoje blivaniny v hotelu Churchill ve vašem vlastním městě New Yorku! To snad musíte vědět."
"Vím o něm, jistě, protože je jeden z vašeho počtu"
"Z mého počtu? Pchá!" Berinovy široce rozhozené ruce vyrazily Filipa Laszia z okna. "Z mého počtu tedy ne!"
"Tak tedy promiňte," Wolfe se maličko uklonil hlavou. "Ale je jeden z patnácti, z Les Quinze Maitres, a vy k nim patříte taky. Chcete tím naznačit, že toho není hoden?"
Berin znovu poklepal Wolfovi na koleno. Usmál jsem se, když jsem viděl, jak Wolfe, který nesnášel, když se ho někdo dotkl, potlačuje kvůli klobáskám touhu ošít se. Berin pomalu procedil skrze zuby: "Laszio je hoden leda toho, aby ho rozkrájeli na nudle a dali sežrat prasatům! Ale ne, ty šunky by pak byly nepoživatelné. Prostě ho rozkrájet na nudle."
Naznačil posunkem díru v zemi. "A zahrabat. Říkám vám, znám Laszia spoustu let. Je to snad Turek. Nikdo neví. Nikdo neví, jak se vlastně jmenuje. V roce 1920 ukradl mému příteli Zelotovi z Tarragony tajemství ledvinek rognons aux montagnes a přisvojil si jejich autorství. Zelota ho zabije, to prohlásil. Ukradl spoustu dalších receptů. Za jednoho z Les Quinze Maitres byl zvolen roku 1927 přes moje důrazné protesty. Jeho mladá žena viděl jste ji? Je to Dina, dcera Domenika Řossiho z Empire Café v Londýně, často jsem ji houpával na tomhle koleně!" Pleskl se přes koleno. "Jak bezpochyby víte, vzal si ji váš přítel Vukčič a Laszio mu ji ukradl.
Vukčič ho nepochybně zabije, jenomže moc dlouho čeká!" Berin potřásl oběma pěstmi. "Je to pes, je to had a plazí se v hlenu! Znáte Leona Blanka, našeho milovaného Leona, kdysi tak velikého? Víte, že teď uvízl v jednom podniku bez jakékoli reputace, kterému se říká Klub pod vrbami v nějakém hnízdě, v nějakém Bostonu? Víte, že váš hotel Churchill v

New Yorku se po léta mohl chlubit tím, že ho měl jako šéfkuchaře? A víte, že mu Laszio to postavení ukradl pomluvami, lží, šikanováním, zkrátka ukradl! Drahoušek starý Leon ho zabije! Určitě! Vyžaduje si to spravedlnost."
"Trojnásobný mrtvý Laszio," zamumlal Wolfe. "Čekají ho snad ještě další smrti?"
Berin se opřel dozadu a tiše zabručel: "čekají. Jednou ho zabiju já sám."
"Neříkejte. Taky vás okradl?"
"Okradl kdekoho. Pánbůh ho nejspíš stvořil jako zloděje, tak ať ho pánbůh chrání!" Berin se napřímil. "Připlul jsem do New Yorku v sobotu, na Rexu. Ten večer jsme šli s dcerou na večeři do Churchillu, hnala mě nepřekonatelná nenávist. Šli jsme do místnosti, které Laszio říká Sál světových středisek; nevím, kde ukradl tenhle nápad. Číšníci nosí livreje světově slavných hotelů, každý jinou: Shepheardu v Káhiře, Les Figuiers v JuanlesPins, Continentalu v Biarritzu, Del Monte u vás v Kalifornii, lázní Kanawha, kam nás veze tenhle vlak je jich spousta, tucty všechno je tam ve velkém měřítku. Sedneme si ke stolu, a co vidím? Číšníka číšníka, co roznáší Lasziovy blivaniny v livreji mé vlastní Čorridony! Představte si to! Byl bych po něm skočil a požádal ho, aby tu livrej sundal byl bych ji z něho strhal těmahle rukama " a zašermoval jimi divoce Wolfovi před nosem "ale dcera mě zadržela. Řekla, že ji nesmím zostudit, ale co mé vlastní zostuzení? To není nic?"
Wolfe viditelně pokýval hlavou na důkaz sympatie a sáhl po pivu, aby nalil. "Jeho stůl byl naštěstí daleko od nás," pokračoval Berin, "a tak jsem se k němu obrátil zády. Ale počkejte. Poslechněte si tohle. Podívám se na menu. A co vidím na čtvrtém místě mezi předkrmy? co?"
"Doufám, že ne saucisse minuiť?"
"Přesně to! Černé na bílém na čtvrtém místě mezi předkrmy! Samozřejmě, že jsem o tom byl informován už dřív. Věděl jsem, že Laszio už léta servíruje mleté podrážky kořeněné bůhvíčím pod jménem saucisse minmt ale vidět to tam černé na bílém jako na svém vlastním menu! celá místnost, stoly a židle, všechny ty livreje se mi roztančily před očima. Kdyby se byl Laszio v té chvíli ukázal, zabil bych ho těmahle rukama. Ale neukázal se. Objednal jsem si od toho číšníka dvě porce hlas se mi třásl, když jsem to vyslovoval. Naservíroval mi to na porcelánu pchá! a vypadalo to ani radši neřeknu jako co. Tentokrát jsem dceři nedal příležitost k protestu. Vzal jsem ty mísy, každou do jedné ruky, vstal jsem ze židle a s chladnou rozvahou jsem pohybem zápěstí vyklopil to hnusné svinstvo doprostřed koberce! Přirozeně, že to kolem komentovali. Přiběhl náš číšník. Vzal jsem dceru v podpaží a odcházeli jsme. Zastavil nás vrchní, chef děs garfons. Toho jsem, pane, umlčel! Řekl jsem mu přiměřeným tónem: Jsem Jerome Berin z Čorridony v Saa Remu! Přiveďte sem Filipa Laszia a ukažte mu, co jsem udělal, ale nepouštějte mě moc blízko k jeho krku! Víc jsem říkat nemusel, nebylo to třeba. Vzal jsem dceru k Rustermanovi, kde jsem se setkal s Vukčičem, a ten mě ukonejšil porcí svého guláše a lahvičkou čháteau Latour. Ročník 29."
Wolfe přikývl. "To by ukonejšilo tygra."
"Taky ano. Spal jsem dobře. Ale druhý den ráno včera víte, co se stalo? Přišel za mnou do hotelu jeden člověk se vzkazem od Filipa Laszia, že mě zve na oběd! Věřil byste takové drzosti? Ale počkejte, to ještě není všechno. Ten člověk, co ten vzkaz přinesl, byl Alberto Malfi!"
"Neříkejte. Měl bych ho znát?"
"Teď ne. Teď už není Alberto, ale Albert Albert Malfi, kdysi korsický kráječ ovoce, kterého jsem objevil v jedné kavárně v Ajacciu. Vzal jsem ho do Paříže byl jsem tenkrát v Provencalu vyučil jsem ho a vycvičil a udělal z něho dobrého kuchaře na předkrmy. A teď je Lasziův první asistent v Churchillu. Laszio mi ho ukradl v Londýně v roce 1930. Ukradl mi mého nejlepšího žáka, a ještě se mi vysmál! A teď ho ten žabák nestydatá pošle za mnou s pozváním na oběd! Alberto se přede mnou objeví v žaketu, ukloní se, a jako by se bylo nic nestalo, vyřídí mi takový vzkaz perfektní angličtinou!"
"Předpokládám, že jste na ten oběd nešel."
"Pchá! copak budu jíst jedy? Vykopl jsem Alberta ze dveří." Berin se otřásl. "Nikdy nezapomenu je tomu pár let, když jsem byl nemocný a nemohl jsem pracovat, měl jsem takhle blízko k tomu" přidržel si palec a ukazováček na centimetr od sebe "dát Albertovi recept na saucisse minuti. Panebože na nebesích! Kdybych to byl udělal! Vyráběl by je teď pro Lasziovo menu! Hrůza!"
Wolfe přisvědčil. Dorazil další láhev a začal teď lichometnou řeč plnou sympatie a porozumění. Bylo mi z toho nanic. Mohl vidět, že je to marná snaha, že nemá žádnou šanci dostat, co chce, a pohoršovalo mě vidět ho, jak se ponižuje, aby vymámil laskavost z toho klobásníka se zuřivým pohledem. Kromě toho mě vlak tak uspával, že jsem nemohl udržet otevřené oči. Vstal jsem.
Wolfe se na mne podíval. "Kampak, Archie?"
Odpověděl jsem odhodlaným tónem: "Do klubového vagónu." Otevřel jsem dveře a zdrhl jsem.
Bylo po jedenácté hodině a polovina křesel v klubovém vagónu byla prázdná. Dva z oněch mladíků kypících zdravím, kteří pózují pro lesklé reklamy vlasových přípravků, tam popíjeli z vysokých sklenic whisky se sodou a bylo tam pár těch plešatců šedivců, kteří už třicet let oslovují všechny zřízence jménem George. Vukčič a slečna Berinová seděli s prázdnými sklenicemi před sebou a ani jeden z nich se netvářil oživeně nebo zaujatě. Vedle ní seděl z druhé strany nějaký modrooký sportovec s hranatou bradou, oblečený v nenápadném šedém obleku, který se očividně za takových deset let vypracuje na selfmademana. Zastavil jsem se před svými přáteli a pozdravil jsem je. Odpověděli mi. Modrooký sportovec vzhlédl od knihy a chystal se vstát, aby mi uvolnil místo.
Ale Vukčič se zvedl první. "Sedněte si na moje místo, Goodwine. Slečně Berinové jistě nebude výměna stráží vadit. Nespal jsem včera skoro celou noc."
Popřál nám dobrou noc a zmizel. Usadil jsem se a kývl jsern na číšníka, sotva vystrčil nos. Slečna Berinová se zřejmě zamilovala do americké zázvorové limonády a já požádal o sklenici mléka. Našim potřebám bylo učiněno zadost, a tak jsme upíjeli.

Obrátila se na mne fialkovýma očima. Zdály se tmavší než předtím a já viděl, že tu otázku nerozřeším, dokud se s nima nesetkám za denního světla. "Vy jste opravdu detektiv, viďte?" zeptala se trochu přiškrceným hlasem. "Pan Vukčič mi o vás povídal, že večeří každý měsíc v domě pana Wolfa a vy že tam bydlíte. Jste prý velice statečný a zachránil jste panu Wolfovi třikrát život." Pak zavrtěla hlavou a ty její oči mě vyplísnily. "Ale neměl jste mi říkat o tom napájení koní. Mohl jste vědět, že se zeptám a přijdu na to."
Prohlásil jsem pevně: "Vukčič je v téhle zemi teprve osm let a nemá valné ponětí o povolání detektiva."
"O ne!" zaklokotala. "Tak mladá nejsem, abych byla takhle bláhová. Vyšla jsem už před třemi roky ze školy."
"No dobrá," mávl jsem rukou. "Zapomeňte na koně. Do jaké školy tam děvčata u vás chodí?"
"Do klášterní. Já tam chodila. V Toulouse."
"Nevypadáte jako žádná jeptiška, kterou jsem kdy viděl."
Polkla doušek zázvorové limonády, a pak se zasmála. "Taky vůbec žádná jeptiška nejsem. Nejsem ani trochu zbožná, jsem velká světácká. Matka Cecílie nám děvčatům říkávala, že nejčistší a nejbohulibější život je ve službě bližním, ale já o tom přemýšlela a zdá se mi, že nejlepší bude užívat života co nejdéle, dokud nebudu tlustá či nemocná nebo nebudu mít velkou rodinu, a pak teprve začít se službou bližním. Nemyslíte?"
Zavrtěl jsem pochybovačně hlavou. "Já nevím, já jsem dost pro službu. Ale nesmíte to samozřejmě přehánět. A co, užívala jste zatím života?"
Přikývla. "Někdy. Maminka mi umřela, když jsem byla malá, a tatínek mi určil spoustu pravidel. Viděla jsem, jak se chovají americká děvčata, když přijedou do San Rema, a myslela jsem, že se budu chovat stejně, ale zjistila jsem, že to neumím, a tatínek se stejně doslechl, že jsem řídila plachetnici lorda Gerleyho kolem mysu bez gardedámy."
"Gerley byl s vámi?"
"To byl, ale nic nedělal. Usnul a spadl do vody, a já musela třikrát přehazovat plachtu, abych ho vylovila. Máte rád Angličany?"
Vytáhl jsem obočí. "Hm . mohl bych snad mít nějakého Angličana rád, kdybych se s ním setkal za těch pravých okolností. Například kdyby to bylo na pustém ostrově a já neměl už tři dny nic k jídlu a on právě ulovil králíka nebo kdyby tam nebyli žádní králíci, tak divokého kance nebo mrože. Máte vy ráda Angličany?"
"Já nevím!" Zasmála se. "Od té doby, co jsem dorostla, jsem jich potkala jenom pár, v San Remu a tam kolem, a zdálo se mi, že legračně mluví a snaží se jednat povýšeně. Myslím muži. Měla jsem ráda jednoho v Londýně, byl bohatý a měl nemocný žaludek, bydlel v Tarletonu a tatínek mu připravoval speciální dietu, a když odjížděl, dal mi hezké dárky. Hodně těch, co jsem viděla od našeho příjezdu do New Yorku, mi připadá jako fešáci. Včera jsem viděla v hotelu jednoho, který byl opravdu moc hezký. Měl nos trochu jako vy, jenže měl světlejší vlasy. Opravdu ale nemůžu říct, jestli mám lidi ráda, dokud je pořádně nepoznám ."
Mluvila dál, ale já byl zaměstnán složitým objevem, k němuž jsem právě dospíval. Když přestala usrkávat zázvorovou limonádu, moje oči sklouzly z její tváře, aby zaznamenaly ostatní příslušenství, a když si po způsobu amerických děvčat přehodila nohu přes nohu bez přemrštěné péče o svou sukni, výhled vzhůru od lepé nožky a na zakázku vysoustruženého kotníku patřil k nejuspokojivějším, jaké jsem kdy viděl. To bylo všechno v pořádku, ale háček vězel v tom, že jsem si uvědomil, jak modrooký sportovec po jejím druhém boku upírá jedno oko přímo přes okraj knihy a zřejmě je zaostřuje na týž zajímavý předmět, který jsem studoval i já, a moje vnitřní reakce na tenhle fakt byla nespolečenská a znepokojující. Místo aby mě potěšilo, že můj bližní se mnou sdílí takový rozkošný zážitek, něco mě téměř neovladatelně pudilo udělat dvě věci zároveň: zaškaredit se na sportovce a ji vyzvat, aby si stáhla sukni přes kolena.
Vzchopil jsem se v duchu a uvážil jsem to logicky: jenom jedna teorie mohla ospravedlnit moje rozhořčení nad jeho pohledem na tu nohu a moji touhu zarazit mu to, totiž předpoklad, že ta noha patří mně. Bylo tedy očividné, že jsem tu nohu buď začal pociťovat jako své vlastnictví, nebo se ve mně rychle začal vzmáhat záměr přivlastnit si ji. To první byl nesmysl: noha nebyla mým vlastnictvím. To druhé bylo nebezpečné, poněvadž vzhledem k celkové situaci existovala jenom jediná praktická a etická metoda, jak si ji přivlastnit.
Slečna Berinová pořád ještě mluvila. Vypil jsem jedním douškem zbytek mléka, což nebylo mým zvykem, počkal jsem, až se na okamžik odmlčí, a pak jsem se k ní obrátil tak, abych neriskoval další pohroužení do jejích temně fialkových očí.
"Svatá pravda," řekl jsem. "Poznat lidi trvá hodně dlouho. Jak můžete o někom mluvit, dokud ho pořádně nepoznáte? Vezměte si třeba lásku na první pohled, to je směšné. To není láska, ale jenom akutní touha seznámit se. Vzpomínám si, jak jsem poznal svou ženu, venku na Long Islandu. Porazil jsem ji svým sporťákem. Moc se jí nestalo, ale naložil jsem ji a odvezl ji domů. Teprve když mě pak zažalovala o 20000 dolarů odškodného, jsem k ní pocítil něco, čemu se dalo říct, že jsem se zamiloval. Potom to nevyhnutelně pokračovalo dál a začaly přicházet děti, Clarence a Merton a Isabel a Melinda a Patricia a"
"Já myslela, aspoň pan Vukčič říkal, že nejste ženatý."
Mávl jsem rukou. "Nejsem s Vukčičem důvěrný. Nikdy spolu nemluvíme o rodinných záležitostech. Víte, že v Japonsku se považuje za neslušné zmínit se před jiným mužem o své manželce nebo se ho ptát na jeho manželku? Bylo by to stejné jako říct mu, že plešatí, nebo zeptat se ho, jestli se pořád ještě dokáže sehnout, aby si natáhl ponožky."
"Tak tedy jste ženatý."
"To se ví. A velice šťastně."
"Jak se jmenují ty ostatní děti?"
"Hm. myslím, že jsem vám ty nejdůležitější vyjmenoval. Ty ostatní jsou jenom škvrňata."
Klábosil jsem dál a ona mi odpovídala ve změněné atmosféře. Připadal jsem si jako člověk, kterého právě odtáhli od okraje nebezpečného útesu, ale byl v tom taky nějaký smutek. Vzápětí se něco stalo. Nebudu se o to přít, jsem naprosto ochoten připustit, že to byla náhoda, ale můžu to popsat jedině tak, jak jsem to viděl. Jak tak seděla a

rozmlouvala se mnou, měla pravou ruku nataženou na opěradle křesla na straně blíž k modrookému sportovci a v té ruce držela do polovičky plnou sklenici zázvorové limonády. Neviděl jsem, kdy se sklenice začala naklánět, muselo to jít postupně a poznenáhlu, a přísahám, že se přitom dívala na mne. Když jsem si toho všiml, bylo už pozdě; tekutina už stékala čurkem na sportovcovy nenápadné šedé kalhoty. Skočil jsem jí do řeči a natáhl jsem ruku, abych se chopil sklenice. Obrátila se, uviděía, co se děje, a zalapala po dechu. Sportovec zrudl a sáhl si pro kapesník. Jak už jsem řekl, nebudu se o to přít, ale byla to pozoruhodná shoda okolností, že čtyři minuty nato, co zjistila, že jeden muž je ženatý, začala druhého polévat zázvorovou limonádou.
"Och, doufám, že to nenechává skvrny? Si gauchel Jsem to nešika! Moc mě to mrzí! Nemyslela jsem. nedávala jsem pozor ."
Sportovec: "To nic opravdu opravdu to nic není skvrny to nenechává"
A chvíli ták koktal dál. Dělalo mi to dobře. Ale brzy se vzpamatoval, v minutě přestal brebentit po čínsku, vzmužil se a pro mluvil na mne svým rodným jazykem: "Žádná škoda se nestala, pane, vidíte to sám. Opravdu. Dovolte, jmenuju se Tolman. Barry Tolman, okresní prokurátor z okresu Mariin v "Západní Virgínii."
Tak tedy sup tyjící z neštěstí a politikář. Ale přesto, že většina mých styků s prokurátory nebyla toho druhu, abych si postavil jejich fotky v rámečku na noční stolek, neviděl jsem žádný smysl v tom, abych se zachoval jako křupan. Sdělil jsem mu, jak mi říkají, představil jsem mu Constanzu a pozval jsem ho na skleničku na odškodnou za to, že jsme na něho jednu vylili.
Pro sebe jsem objednal ještě jedno mléko, kterým jsem splnil svou normu před spaním. Když jsem je dostal, seděl jsem a upíjel jsem a chránil jsem se vměšovat do nového přátelství, které se rozvíjelo po mé pravici, až na občasné zabručení, abych ukázal, že nemrzoutím. Když byla moje sklenice poloprázdná, pan Barry Tolman zrovna říkal:
"Zaslechl jsem promiňte, ale nemohl jsem to neslyšet zaslechl jsem vaši zmínku o San Remu. Nikdy jsem tam nebyl. By jsem v Nizze a v Monte Carlu asi před sedmi lety a někdo, nevím už kdo, mi říkal, abych se podíval do San Rema, že je to tam krásnější než všude jinde na Riviéře, ale já se tam nedostal. Ale teď . uhm . teď tomu docela věřím."
"Och, měl jste se tam podívat!" Promluvila znovu trochu přiškrceným hlasem a to mě blažilo. "Ty kopce a vinice a to moře!"
"Jistě, ovšem. Mám moc rád malebné scenérie. Vy ne, pane Goodwine? Nemáte rád " Vzduch se náhle otřásl ohlušujícím řevem, jak kolem nás zaburácel jiný vlak na souběžné koleji. Když dohřměl, slyšel jsem: "Malebné scenérie?"
"To si pište," přikývl jsem a usrkl jsem si mléka.
"Tolik mě mrzí, že je noc," poznamenala Constanza. "Ve dne bych se mohla dívat ven a vidět Ameriku. Je skalnatá? Myslím, jestli jsou kolem Skalnaté hory?"
Tolman se nezasmál. Neobtěžoval jsem se, abych se mrkl, jestli se jí dívá do fialkových očí; věděl jsem, že určitě ano. Odpověděl jí, že Skalnaté hory jsou dva a půl tisíce kilometrů odtud, ale že stejně jedeme krásnou krajinou. Řekl, že byl třikrát v Evropě, ale že tam dohromady není nic, co by se vyrovnalo Spojeným státům, až na historické památky ovšem. Ze zrovna tam, kde žije on, v Západní Virgínii, jsou hory, které by klidně postavil vedle hor ve Švýcarsku a dal by každému na vybranou. Ze nikdy a nikde neviděl nic krásnějšího než své rodné údolí, zvlášť okolí, kde postavili lázně Kanawha, proslulé letovisko. To že je v jeho okrese.
"Ale tam právě jedu!" vykřikla Constanza. "Samozřejmě! Lázně Kanawha!"
"To jsem. to jsem doufal." Začervenal se. "Tři z těchhle salonních vagónů totiž jedou do lázní Kanawha a já myslel, že snad. doufal jsem, že budu mít příležitost setkat se s vámi, i když se tam ovšem nezúčastním společenského života."
"A teď jsme se setkali ve vlaku. Nebudu tam ovšem nijak dlouho. Ale když myslíte, že je to tam hezčí než v Evropě, nemůžu se už dočkat, až to uvidím, ale varuju vás, miluju San Remo a moře. Na svých cestách do Evropy nejspíš berete svou manželku a děti s sebou?"
"Prosím vás!" Vzalo mu to dech. "Namouduši! To vypadám tak starý, abych měl manželku a děti?"
Ty cvoku zatracená, pomyslel jsem si, nevystrkuj tak tu bradu! Moje mléko bylo dopito. Zvedl jsem se.
"Když prominete, lidičky, půjdu se přesvědčit, jestli mi šéf nevypadl z vlaku. Za chvíli se vrátím, slečno Bednová, a odvedu vás k tatínkovi. Nedá se čekat, že byste si osvojila ten fortel a chovala se jako americká děvčata hned první den, co máte volno."
Žádného z nich můj odchod nepohnul k pláči.
Hned ve vedlejším vagóně jsem potkal Jeroma Berina kráčejícího uličkou. Zastavil se a já se ovšem musel zastavit taky.
"Moje dcera?" zaburácel. "Vukčič ji tam nechal!"
"Je naprosto v pořádku." Ukázal jsem palcem dozadu. "Sedí v klubovém vagónu a povídá si s jedním mým přítelem, kterého jsem jí představil. Pan Wolfe je oukej?"
"Oukej? To nevím. Zrovna jsem se s ním rozloučil."
Protáhl se kolem mne a já šel dál.
Wolfe byl v kupé sám, pořád na sedadle, hotová hromada neštěstí, s rukama zaťatýma do opěradel a s očima dokořán. Zůstal jsem stát a měřil jsem si ho pohledem.
"Poznejte Ameriku," poznamenal jsem. "Zahrajte si s námi na turistu! Žádný průvan ve vlaku a plachtíme jako racek!"
"Sklapněte!" vybafl na mne.
Nemohl tak prosedět celou noc. Nadešla chvíle, kdy bylo třeba zasáhnout. Zazvpnil jsem na zřízence, aby rozestlal postel. Pak jsem vykročil k Wolfovi ale ne. Vzpomínám si na jeden starý román, který jsem někde vyštrachal, kde se líčilo, jak líbezná mladá dívčina vejde večer do ložnice a dotkne se líbeznými prstíky horního knoflíku svých šatů. A pak tam stálo: "Ale teď ji musíme opustit. Jsou jisté intimní chvíle, které autor ani ty, laskavý čtenáři, nesmí hrubě narušit; jsou jistá dívčí tajemství, která nesmíme vyzradit vulgárním pohledem. Noc zatáhla svou ochrannou roušku;

zatáhněmež i my svoji!" Což plně podpisuju.
"To bych byl nemyslel, že je to džob pro hotelového šerloka špehovat kluka, co hází kamenim," řekl jsem. "Zvlášť pro tajného z tak nóbl podniku, jako je váš."
Gershom Oděli uplivl mezi zuby na velkou kapradinu tři metry od místa, kde jsme seděli na trávníku. "To taky není. Ale jak vám povídám, ty kořeni platěj patnáct až padesát babek denně, aby mohli bydlet v tyhle noclehárně a psát dopisy na papíře s hlavičkou Lázně Kanawha, a nemají rádi, když po nich negři házejí kamenim při jejich projížďkách na koni. Neřek jsem, že to byl kluk, řek jsem negr. Mají podezření na jednoho, co asi před měsícem dostal vyhazov z garáže."
Hřejivé slunce na mne dopadalo skulinou mezi stromy a já si zívl. "Říkáte, že k tomu došlo někde tady?" zeptal jsem se, abych dal najevo, že nežívám nudou.
Ukázal prstem. "Támhle z druhý strany cesty. V obou případech to slíznul starej Crisler, víte, ten král plnicích per, co si jeho dcera vzala velvyslance Willettse."
Zdálky se na cestě něco ozvalo. Za chvíli zaznělo dusání kopyt zřetelněji a brzy se vynořil ze zatáčky pár procovských, ale jinak pěkných koní a překlusal kolem tak blízko, že bych jim byl mohl rybářským prutem podrazit nohy. Na jednom z nich seděl elegán v křiklavé kostkovaném saku a na druhém milostpaní dostatečně stará a tlustá, aby začala se službou bližním, kdykoli k tomu pocítí vnitřní nutkání.
"To byla manželka Jamese Franka Osborna, baltimorskýho Osborna, rejdařství a ocel, a Dále Chatwin, dobrej hráč bridže, teďka na trhačce," informoval mě Oděli. "Viděl jste, jak tejrá toho koně? Takovýho krasojezdce aby pohledal."
„Jo? Ani jsem si nevšiml. Vy teda máte společenské Kdo je kdo v malíčku."
"To člověk musí, když má tenhle džob." Znovu plivl na kapradinu, poškrábal se na zátylku, utrhl stéblo trávy a strčil si je mezi zuby. "Počítám, že devět z deseti hostí tohohle podniku poznám a nikdo mi nemusí, napoví dat. Někdy se tu samosebou objeví cizí tváře. Jako třeba ta vaše parta. Co jsou sakra zač? Přej spolek dobrejch kuchařů, který si pozval náš šéfkuchař. To se mi zdá divný. Vodkdy máme v lázních Kanawha vařečkovou universitu?"
Zavrtěl jsem hlavou. "Moje parta to není, šéfe."
"Ale jste tu s nima."
"Jsem tu s Nerem Wolfem."
"Ten je s nima."
Zašklebil jsem se. "Ba ne, teďka zrovna ne. Leží v apartmá číslo 60 v posteli a spí jako dřevo. Budu"ho muset nejspíš ve čtvrtek chloroformovat, abych ho dostal na zpáteční vlak domů." Protáhl jsetn se ve slunci. "Ostatně jsou horší věci než kuchaři."
"Taky si myslím," připustil. "Vodkaď vlastně všichni jsou?"
Vytáhl jsem z kapsy list papíru stránku, kterou jsem si vystřihl z přílohy Timesú , rozložil jsem jej. a mrkl jsem znovu na seznam, než jsem mu ho podal.
LES QUINZE MAÍTRES jerome Berin, Corridona, San Remo
Leon Blanc, Klub pod vrbami, Boston
Ramsey Keith, hotel Hastings, Kalkata
Filip Laszio, hotel Churchill, New York
Domenico Rossi, Empire Café, Londýn
Pierre Mondor, U Mondora, Paříž
Marko Vukčič, Rustermanův restaurant, New York
Sergej Vallenko, Cháteau Montcalm, Quebec
Lawrence Coyne, Rátán, San Francisco
Louis Serván, Lázně Kanawha, Západní Virgínie
Ferid Chaldah, Café de 1Europe, Istanbul
Henri Tassone, hotel Shepheard, Káhira
ZESNULI:
Armand Fleury, U Fleuryho, Paříž Pasquale Donofrio, Eldorado, Madrid Jacques Baleine, hotel Emerald, Dublin
Oděli se podívaTna rozsah článku, nijak se nepokusil přečíst si ho, a pak prošel seznamem jmen a adres, přičemž pomalu pokyvoval hlavou. Potom zabručel: "Pěkná sbírka jmen. Člověk by myslel, že je to fotbalovej mančaft. Jak to, že se jim dělá taková reklama? Co znamená to nahoře, to quinze nebo kýho čerta?"
"Jo, to je francouzsky." Vyslovil jsem to, jak se sluší. "Znamená to Patnáct mistrů. Ti ptáčci jsou slavní. Jeden z nich vyrábí klobásky, kvůli kterým lidi svádějí souboje. Měl byste si za ním dojít, říct mu, že jste detektiv, a požádat ho o recept, rád vám vyhoví. Scházejí se každých pět let v působišti nejstaršího z nich, proto přijeli do lázní Kanawha. Každý z nich si smí pozvat jednoho hosta je to tam všechno v tom článku. Nero Wolfe je Servanův host a Vukčič pozval mě, abych mohl přijet s Wolfem. Wolfe je čestný host. Ale je jich tu jen deset. Tři poslední za těch pět let umřeli a Chaldah a Tassone nemohli přijet. Spoustu toho navaří a snědí a vypijou a spoustu si toho navzájem nalžou a zvolí tři nové členy a vyslechnou proslov Nera Wolfa jo, a jednoho z nich zabij ou."
"To bude psina." Oděli si znovu odplivl mezi zuby. "Kterýho?"
"Filipa Laszia, hotel Churchill, New York. V tom článku se říká, že dostává šedesát tisíc babek ročně."
"Dost možná. A kdo ho zabije?"
"Zkusí jich to víc po řadě. Jestli na ten seriál chcete lupeny, milerád vám obstarám dvě místa u ringu, a dám vám jeden tip radši doporučte recepci, aby si zkasírovali účet za jeho pokoj předem, víte, jak to pak dlouho trvá no, zachovej mi pánbůh zraky! To všechno dokázalo pár lžiček zázvorové limonády!"
Po cestičce kolem překlusal jezdec s jezdkyní, zahledění jeden do druhého, rozesmátí, s blyštícími se zuby a zardělými obličeji. Když zvířený prach v jejich stopách doletěl k nám, zeptal jsem se Odella: "Kdo je ten šťastný párek?"

Zachrochtal. "Barry Tolman, zdejší okresní prokurátor. Jednou bude presidentem, můžete se ho na to zeptat. To děvče přijelo s vaší partou, ne? Mimochodem, docela se na ni dá koukat. Co znamenal ten fórek s tou zázvorovou limonádou?"
"Ale nic," mávl jsem rukou. "To byl jenom citát ze starého Chaucera. Na ty dva by nebylo nic platné házet kamení, všimli by si leda laviny. Když jsme tak u toho, co je to za fór s tím házením kamení?"
"2ádnej fór. Prostě kus denní práce."
"Tomu říkáte práce? Jsem přece detektiv. Především, myslíte si, že někdo začne s bombardováním, když my dva tu sedíme každému na očích? Tahle jezdecká cesta se odtud klikatí deset kilometrů daleko, tak proč by si nevybral jiné místo? Za druhé jste mi řekl, že nějaký černoch vyhozený z garáže je v podezření, že to dělá, aby dopálil správu hotelu, ale je v tom případě jenom náhoda, že si poobakrát vybral za terč krále plnicích per Crislera? To mi nějak neštymuje. Neřekl jste mi všechno. Ne že by mi do toho něco bylo, ale chtěl jsem vám jenom pro legraci předvést, že mám dlouhý vedení jenom v neděli a o svátcích."
Podíval se na mne jedním okem. Pak oběma a potom se na mne zazubil. "Zdá se, že jste dobrej chlap."
"To jsem," souhlasil jsem vřele.
Pořád ještě se zubil. "Namouduši, ta historka je moc dobrá na to, abych vám ji neřek. Líbila by se vám ještě víc, kdybyste Crislera znal. Ale nešlo jen vo něj. Jiná potíž je v tom, že tady nikdy ne mám žádný volno pro sebe. Šestnáct hodin denně! Tak to tady chodí. Mám jenom jednoho pomocníka, a toho byste měl vidět, je to synovec nějakýho strejčka. Musel jsem sloužit od východu slunce do usnutí. A ke všemu ten Crisler, hotová fabrika na žluč. Měl na mě spadeno, protože jsem načapal jeho šoféra, jak krade v hote lový garáži vazelínu, a páni, ten když si na někoho zasedne, tak na něm sedí! Toho negra, co mi pomoh načapat jeho šoféra, dal
Crisler vyhodit. Po mým skalpu šel taky. Jenže já si to naplánoval a vono to klaplo."
Oděli ukázal prstem: "Vidíte tamhle tu skalku? Ne, támhle naproti, za těma jedlema. Tak vodtamtaď jsem na něj házel ty šutry. Povoboukrát jsem ho trefil."
"Aha. Moc jste ho poranil?"
"Ne dost. Ale na rameni měl pořádnou modřinu. Zařídil jsem si dobrý alibi, kdyby jako něco. Crisler se vodstěhoval. To byl jeden gól. Druhej je to, že teď skoro vždycky, když mě napadne, můžu říct, že jdu po tom syčákovi, co hází kamením, a vyrazím si na hodinku nebo na dvě do lesa, kde můžu bejt sám, plivat si a koukat se pánubohu do voken. Občas se ukážu, aby mě viděli z ty jezdecký cesty, a voní si pak myslej, že je chráním, a to je ta největší hlína."
"Dobrý nápad. Ale nevydrží. Dřív či později ho budete muset chytit, nebo toho nechat. Nebo se ještě pocvičit v házení kamením.
Zazubil se. "Třeba si myslíte, že to nebyla dobrá trefa, když jsem ho vzal do ramene! Ale vidíte, jak je ta skalka daleko? Nevím, jestli to ještě zkusím, ale jestli jo, tak vím sakra dobře, koho si vyberu. Ukážu vám ji." Podíval se na své zápěstí. "Krindypindy, skoro pět! Musím zpátky."
Vyhrabal se na nohy a už byl v prachu. Poněvadž jsem nijak nepospíchal, nechal jsem ho běžet a štrachal jsem se líně za ním. Jak jsem už objevil, kdykoli se člověk vydal na procházku kolem lázní Kanawha, octl se v zahradě. Nevím, kdo v těch lesích zametal a oprašoval stromy, kterých muselo být aspoň pět set hektarů, ale rozhodně to byla vzorně udržovaná domácnost. V sousedství hlavní budovy hotelu, pavilónů roztroušených kolem a kolonády s horkými vřídly byly většinou trávníky, ozdobné keře a květinové záhony se třemi parádními fontánami třicet kroků od hlavního vchodu. Stavby, kterým říkali pavilóny a které nesly jména západovirginských okresů, byly samy natolik rozměrné, že se nad nimi nedalo mávnout rukou, měly své vlastní kuchyně atakdál, a jak jsem vyrozuměl, jejich vtip byl v tom, že poskytovaly víc soukromí za přiměřenou cenu. Dva z nich, Pocahontas a Upshur, vzdálené od sebe jenom sto kroků a spojené dvěma cestičkami mezi stromy a keři, byly vyhrazeny patnácti mistrům nebo spíš desíti a naše apartmá číslo 60, Wolfovo a moje, bylo v Upshuru.
Bezstarostně jsem se loudal. Kolem byla spousta vegetace, kterou si člověk mohl prohlížet, když o to měl náhodou zájem všude velké chumáče růžových květů na keřích, o kterých Oděli říkal, že jsou to horské vavříny, uhánějící bystřina, překlenutá tu a tam lávkami, nějaké rozkvetlé divoké stromy a ptáci a zimostrázy a jehličnáče atakdál. Takové věci jsou docela v pořádku, nic proti nim nemám a samozřejmě v takové krajině může klidně něco růst, protože co byste si pak počali se vším tím prázdným místem, ale musím přiznat, že tam těžko najdete nějaké vzrušení. Porovnejte si to třeba s newyorským Times Square nebo s Yankee stadiónem.
Blíž k centru dění, na úseku poblíž pavilónů a zvlášť kolem hlavní budovy a vřídel, panoval větší ruch. Mlela se tam spousta lidiček, takových i makových, přijížděli a odjížděli v autech, na koních a někdy dokonce i chodili pěšky. Většina těch pěších byli černoši v uniformě lázní Kanawha, v černých kalhotách pod kolena a v jasně zelených kabátech s velkými černými knoflíky. Na některé postranní cestičce jste mohli leckterého 2 nich přistihnout, jak se zubí, ale na veřejnosti se tvářili, jako by téměř klesali pod tíhou něčeho, co vám nemohou prozradit, jako bankovní úředníci u přepážky výplat.
Bylo krátce po páté, když jsem došel ke vchodu do pavilónu Upshur a vešel jsem dovnitř. Apartmá číslo 60 leželo vzadu v pravém křídle. Otevřel jsem opatrně dveře a prošel jsem po špičkách předsíní, abych neprobudil naše batole, ale když jsem ještě opatrněji otevřel druhé dveře, shledal jsem, že Wolfův pokoj je prázdný. Tři okna, která jsem předtím nechal pootevřená, byla teď zavřená, proláklina uprostřed postele nenechávala nikoho na pochybách, kdo tady nedávno ležel, a pokrývka, kterou jsem ho přikryl, visela v nohách lůžka. Nahlédl jsem znovu do předsíně: jeho klobouk byl pryč. Zašel jsem do koupelny, roztočil jsem kohoutek a začal jsem si mydlit ruce. Měl jsem pořádný dopal. Deset let jsem byl zvyklý najít Nera Wolfa vždycky tam, kde jsem ho nechal, jako by byl socha Svobody, ledaže by jeho dům vyhořel, a teď mě denervovalo, neřkuli ponižovalo zjištění, že někde poletuje kolem jako kolibřík, aby si našel příležitost lízat paty nějakému španělskému klobásníkovi.

Když jsem dost nacákal kolem sebe a převlékl si košili, pokoušelo mě to, abych si zašel k hotelu a pozoroval trochu cvrkot, ale věděl jsem, že Fritz s Theodorem by mě zamordovali, kdybych Wolfa nepřivezl zpátky vcelku, a tak jsem radši vyšel postranním vchodem a pustil jsem se po cestičce k pavilónu Pocahontas.
Pocahontas byl daleko ambicióznější než Upshur, měl v přízemí uprostřed čtyři rozlehlé veřejné místnosti a apartmá v křídlech a v patře. Než jsem vešel, slyšel jsem halas hlasů, a uvnitř jsem pak shledal, že se mistři dobře baví. Setkal jsem se předtím s celou partou u oběda, který byl připraven v pavilónu a na místě servírován a k němuž přispělo pět mistrů, každý jedním chodem. Musím přiznat, že se to konzumovalo bez obtíží, a vzhledem k tomu, že jsem se po deset let živil výtvory Fritze Brennera vzniklými pod dohledem Nera Wolfa, bylo by tohle konstatování poklonou pro každého kuchaře.
Nechal jsem jednoho zelenokabátníka, aby mi otevřel dveře, dalšímu v hale jsem pak svěřil klobouk a začal jsem se rozhlížet po svém kolibříkovi. V salónu po pravici, kde byla všude spousta tmavých dřevěných předmětů, pestrých koberečků a všelijakých serepetiček pavilón Pocahontas byl celý zatížen po indiánsku tančily tři dvojice při rádiu. Středně tmavá bruneta asi v mém věku, prostřední i co do rozměrů, s vysokým bílým čelem a s podlouhlýma ospalýma očima, se lepila na Sergeje Vallenka, blond Rusa býčí postavy, asi padesátníka s jizvou pod jedním uchem. Byla to Dina Lasziová, dcera Domenika Rossiho, někdejší manželka Marka Vukčiče, jemuž ji podle Jeroma Berina Filip Laszio ukradl. Pomenší paní ve středních letech s kachní postavou, s malýma černýma očkama a s chmýřím na horním rtu byla Marie Mondorová a kulatolící chlapík s vypoulenýma očima, asi v jejím věku a stejně baculatý, byl její manžel Pierre Mondor. Neuměla anglicky a já neviděl žádný důvod, proč by měla umět. Třetí dvojici tvořil Ramsay Keith, trochu upilovaný Skot, přinejmenším šedesátník s obličejem jako západ slunce naložený do alkoholu, a drobné, útlé a černooké stvoření, kterému mohlo být cokoli pod pětatřicet let, jak jsem usuzoval podle své omezené zkušenosti, poněvadž byla Číňanka. Když jsem se s ní předtím seznámil u oběda, vypadala k mému překvapení delikátně a záhadně, zrovna jako gejši na propagačních fotografiích. Myslím, že gejši jsou Japonky, ale na tom snad nezáleží. Buď jak buď, byla to Lio Coynová, čtvrtá žena Lawrence Coyna, a hurá Lawrencovi, protože mu bylo plných sedmdesát a měl vlasy bílé jako padlý sníh; Nahlédl jsem do menšího salónku vlevo. Tam toho bylo k vidění málo. Lawrence Coyne ležel na druhém konci na dívánu v tvrdém spánku a Leon Blanc, drahoušek starý Leon, stál před zrcadlem a patrně se rozhodoval, jestli potřebuje oholit. Prošel jsem pomalu salónkem do jídelny. Byla veliká a poněkud v nepořádku. Kromě dlouhé tabule a řady židlí tam byly dva servírovací stoly, bufet plný nejrůznějších propriet a dvě ohromné zástěny s malbami indiánské princezny Pocahontas, jak zachraňuje život kapitánovi Johnu Smithovi, a s dalšími výjevy. Vedly tam čtverý dveře: ty, kterými jsem vešel, dvoukřídlé dveře do velkého salónu, dvoukřídlé zasklené dveře na postranní terasu a dveře do přípravny a do kuchyně.
Když jsem vešel, byli tam i lidé. Marko Vukčič seděl na židli u dlouhého stolu s doutníkem v zubech a vrtěl hlavou nad nějakým telegramem, který četl. Jerome Berin stál s vinnou sklenkou v ruce a mluvil s důstojným starým chlapíkem s šedivými kníry a vrásčitým obličejem to byl Louis Serván, doyen patnácti mistrů a jejich hostitel v lázních Kanawha. Nero Wolfe na židli, která pro něho byla příliš malá, seděl u otevřených zasklených dveří na terasu a nepohodlně se zakláněl, aby viděl přivřenýma očima do tváře člověka, jenž stál nad ním a shlížel na něho dolů. Byl to Filip Laszio masitý, nepříliš prošedivělý, s chytrýma očima, s hladkou pletí a vůbec celý úhořovitě hladký. Wedle Wolfovy židle stál stoleček se sklenicí a s dvěma lahvemi piva, a po jeho Jevem lokti mu skoro seděla na koleně Lisette Puttiová, která držela talíř s nějakými zákusky. Lisette byla roztomilá, jak to tak některé umějí, a už si získala přátele, přes určité pochybnosti o neregulérností svého postavení. Byla hostem Ramseye Keithe, který přijel až z Kalkaty a představil ji jako svou neteř. Vukčič mi řekí, že prskání Marie Mondorové po obědě naznačovalo, že Lisette není nic jiného než pochybná coqulne a že ji Keith sbalil v Marseille, ale koneckonců, řekl Vukčič, pro muže jménem Keith je fyzicky docela možné, aby měl neteř jménem Puttiová, a i kdyby šlo o záměnu totožnosti, účty přece platí Keith. Což znělo dost lehkovážně, ale mně do toho nic nétylo.
Když jsem se blížil, Laszio končil s nějakou poznámkou adresovanou Wolfovi a Lisette na něj vychrlila proud francouzštiny, něco o tom, co držela na talíři a co vypadalo jako tlusté hnědé suchary. Ale právě v tom okamžiku se ozval z kuchyně hlasitý pokřik, a když jsme se tam všichni otočili, rozletěly se lítací dveře, jimiž vběhl Domenico Rossi s kouřící se mísou v jedné ruce a s dlouhou lžící ve druhé.
"Srazilo se to!" vyvřískl. Vrhl se k nám a strčil mísu Lasziovi pod nos. "Podívej se na to bláto! Co jsem ti říkal? Proboha se na to podívej! Dlužíš mi sto franků! Jsi pěkně povedený zeťáček, a třebaže jsi dvakrát tak starý jako já, neumíš ještě ani abecedu!"
Laszio klidně pokrčil rameny. "Ohřáls to mlíko?"
"Já? Vypadám snad jako nějaká mrazírna?"
"Tak třeba byla stará vejce."
"Louisi!" Rossi se otočil jako na obrtlíku a ukázal lžící na Servaná. "Slyšíš to? Říká, že máš stará vejce!"
Serván se zachechtal. "Jestli jsi to dělal podle jeho návodu a ono se to srazilo, vyhrál jsi sto franků. Co se proti tomu dá namítat?"
"Ale všechno přišlo nazmar! Podívej bláto!" Rossi si odfoukl. "Tyhle zatracený moderní nápady! Ocet je ocet!"
Laszio řekl klidně: "Zaplatím. A zejtra ti ukážu, jak se to dělá." Prudce se otočil, zamířil ke dveřím do velkého salónu, otevřel je a do jídelny dolehla hudba z rádia. Rossi cupital kolem stolu s mísou bláta, aby ji ukázal Servanovi a Berinovi. Vukčič si strčil telegram do kapsy a šel se taky podívat. Lisette si uvědomila mou přítomnost, nastavila mi talíř a něco řekla. Zazubil jsem se na ni a odpověděl jsem: "Chytrý kluk nejí tuk, protože by z něho puk"
"Archie!" Wolfe otevřel oči. "Slečna Puttiová říká, že ty oplatky vyrobil vlastnoručně pan Keith z přísad přivezených ž Indie."
"Vy jste je ochutnal?"

"Ano."
"Stojí za něco?"
"Ne."
"Tak jí laskavě řekněte, že nikdy nejím mezi denními jídly."
Pustil jsem se ke dveřím do salónu a zůstal jsem stát vedle Filipa Laszia, který se díval na tři tančící dvojice, ale bylo patrné, že vidí jenom jednu. Mamá a papá Mondorovi funěli ale brali to sportovně, Ramsey Keith a gejša působili směšně, ale očividně jim na tom nijak nezáleželo, a Dina Lasziová s Vallenkem zřejmě nezměnili držení od chvíle, co jsem je viděl předtím. Ale brzy to udělali. Vedle mne se něco dalo. Laszio nic neřekl a neudělal žádný posunek, kterého bych si všiml, ale musel nějak navázat spojení, poněvadž ti dva přestali tančit, jako když utne, Dina něco špitla svému partnerovi, a pak sama přešla přes salón k manželovi. Ustoupil jsem dva kroky stranou, abych jim udělal místo, ale nijak si mě nevšímali.
"Chtěl by sis zatančit, miláčku?" zeptala se ho.
"Ty víš, že ne. Tys netančila."
"Ale co " Zasmála se. "Říkají tomu přece tanec, ne?"
"Možná. Ale tys netančila." Usmál se totiž vycenil zuby, jenže to spíš vypadalo jako výraz odhodlání skoncovat jednou provždycky se všemi úsměvy.
Přiblížil se Vallenko. Zůstal stát těsně u nich, podíval se z jeho tváře na její a zase zpátky a docela najednou se hlučně rozesmál. "Ach Laszio!" Plácl ho přes záda, nijak něžně. "Ach kamaráde!" Uklonil se Dine. "Díky, madam." A odkráčel.
"Miláčku Filipe," řekla manželovi, "jestli nechceš, abych tančila s tvými kolegy, mohls mi to říct. Nevidím v tom tak velkou rozkoš"
Nezdálo se pravděpodobné, že budou potřebovat mou pomoc, takže jsem se vrátil do jídelny a posadil se tam. Půl hodiny jsem tak seděl a pozoroval ten cirkus. Lawrence Coyne vešel z malého salónku, protíral si oči a pokoušel se přičísnout si prsty bílé kníry a licousy. Rozhlédl se kolem a zařval "Lio!" tak hlasitě, až zadrnčela okna, a jeho čínská žena přicupitala z druhého salónu, přistavila mu židli a posadila se mu na koleno. Vstoupil Leon Blanc, okamžitě se pustil do hádky s Berinem a Rossim a najednou s nimi zmizel do kuchyně. Bylo už skoro šest hodin, když dovnitř vpadla Constanza. Převlékla se z jezdeckého kostýmu. Rozhlédla se kolem a rozdala pár pozdravů, kterých si nikdo zvlášť nevšímal, až pak uviděla Vukčiče a mne, přišla k nám a zeptala se, kde je tatínek. Řekl jsem jí, že se v kuchyni hádá kvůli citrónové šťávě. Její temně fialkové oči v denním světle plně potvrzovaly, ba překonávaly všechno, čeho jsem se včera bál.
"Přede dvěma hodinami jsem vás viděl, i ty koně," poznamenal jsem. "Dáte si sklenici zázvorové limonády?"
"Děkuju, teď ne." Usmála se na mne jako na přejícího strejčka. "To od vás bylo moc hezké, jak "jste tatínkovi řekl, že pan Tolman je váš přítel."
"To nestojí za řeč. Viděl jsem, že jste mladá a bezradná, tak jsem si řekl, že vám podám pomocnou ruku. Začíná se z toho něco klubat?" "Klubat?"
"Na tom nezáleží," mávl jsem rukou. "Jen když jste šťastná." "Ovšemže jsem šťastná. Miluju Ameriku. Myslím, že si přece jen vezmu trochu zázvorové limonády. Ne, zůstaňte sedět, objednám si ji sama." Obešla stůl k tlačítku zvonku. Nemyslím, že Vukčič, ačkoli byl těsně vedle mne, z našeho rozhovoru něco slyšel, protože měl oči jen pro svou bývalou ženu, která teď seděla s Lasziem a Servaném a mluvili s Wolfem. Všiml jsem si u něho té tendence už během oběda. Taky jsem si všiml, že Leon Blanc se nenápadně vyhýbá Lasziovi a ani jednou s ním nepromluvil, s tím Lasziem, který Blankovi podle Berina ukradl postavení v hotelu Churchill; zatímco Berin sám vyhledával příležitosti, aby mohl Laszia zblízka probodávat očima, ale rovněž beze slov. Něco se nepochybně vznášelo ve vzduchu, od ofrňování mamá Mondorové nad Lisettou Puttiovou přes všeobecnou atmosféru kamarádské žárlivosti a hašteření kvůli salátu a octu, přes kliku spiklenců, zatracujících Laszia, až konečně, ale ne v poslední řadě po tu dusnou mlhu, která jakoby obklopovala Dinu Lasziovou. Vždycky jsem zatím věřil, že taková svůdná bludička žena, které stačí třikrát pomalu spustit víčka, a už jste uvízli v močále a můžete to vzdát nedokáže nikdy nic lepšího než nalákat nějakého hejla, ale teď jsem" viděl, že kdyby Dina Lasziová zastihla člověka o samotě, kdyby se do toho pustila naplno a kdyby venku pršelo, člověk by potřeboval víc než jenom smysl pro humor, aby se tomu dokázal vysmát. Ta už dávno překročila stadium polévání prokurátorů zázvorovým pivem.
Pozoroval jsem cvrkot a čekal jsem, až Wolfe projeví známky pohybu. Krátce po šesté vstal a já ho následoval ven na terasu a po cestičce k Upshuru. Když uvážím hrůzu útrap, které podstoupil ve vlaku, navigoval docela dobře. V apartmá číslo 60 byla mezitím pokojská, poněvadž postel byla zase uhlazená a pokrývka složená a uložená. Zašel jsem do svého pokoje a zanedlouho jsem přišel za Wolfem do jeho pokoje. Seděl u okna v křesle, které mu bylo skoro dost velké, opíral se dozadu s očima zavřenýma a s vráskou na čele, a prsty obou rukou se mu stýkaly uprostřed panděra. Byl to srdceryvný pohled. Nikde žádný Fritz, žádný atlas, který by si prohlížel, žádné orchideje, okteré by se staral, žádné kloboučky od pivních lahví, které by počítal! Litoval jsem, že večeře měla být neformální, poněvadž ji tři nebo čtyři mistři vlastnoručně připravovali. Kdyby se totiž museí převléknout do smokingu, bylo by ho to tak navztekalo, že by zapomněl na ostatní strádání, a jen by se mu tím ulevilo. Když jsem ta.k stál a měřil jsem si ho, vyrazil dlouhý a hluboký vzdech, až se celý otřásl, a já promluvil, aby mi nevytryskly slzy z očí:
"Berin prý chystá saucisse minutí zítra k obědu. Je to pravda?"
Žádná odpověď. Ozval jsem se znovu: "Co byste říkal tomu, vrátit se zpátky letadlem? Mají tu letiště hned vedle. Zvláštní lety na objednávku, šedesát babek až do New Yorku, za necelé čtyři hodiny."
Marná lásky snaha. "Včera v noci vykolejil v Ohiu vlak," zkusil jsem to opět. "Nákladní. Zabilo to víc než sto prasat."
Otevřel oči a začal se vsedě napřimovat, ale ruka mu sklouzla po opěradle nezvyklého křesla, takže sklesl zpátky. Pak prohlásil: "Jste propuštěn ze zaměstnání, počínaje naším návratem do mého domu v New Yorku. Aspoň myslím, že jste.

Můžeme si o tom pohovořit, až budeme doma."
To už bylo lepší. Zazubil jsem se na něj. "To se mi ohromně hodí. Stejně myslím na ženění. S tou malou Berinovou. Co jí říkáte?"
"Fuj."
"Jen si dělejte fuj! Myslíte si nejspíš, že deset let života s vámi ve mně zabilo všechen cit. Nejspíš se vám zdá, že už na mě nepůsobí"
"Fuj!"
"No dobrá! Ale včera večer v tom klubovém vagónu mi to došlo. Vy si nejspíš neuvědomujete, jaká je to perla, protože vy jste zřejmě imunní. A samozřejmě jsem s ní o tom ještě nemluvil, poněvadž na ní nemůžu dobře chtít, aby si vzala mhm detektiva. Ale myslím si, že kdybych si sehnal nějakou jinou práci a dokázal jí, že jí můžu být hoden"
"Archie!" Teď se vsedě napřímil a promluvil hrozivým šeptem. "Vy lžete! Podívejte se na mě!"
Podíval jsem se na něj tak upřeně, jak jen jsem dokázal, a myslel jsem, že jsem ho dostal. Ale pak jsem viděl, že mu zase začínají klesat víčka, a poznal jsem, že je všechno ztraceno. Takže jsem udělal to nejlepší, co mi ještě zbývalo, a ušklíbl jem se na něj.
"Zatraceně!" Ale z jeho tónu bylo slyšet, že se mu ulevilo. "Uvědomujete si, co znamená manželství? Devadesát procent mužů přes třicítku je ženatých, a podívejte se na ně! Uvědomujete si, že kdybyste měl manželku, trvala by na tom, že vám bude vařit? Víte, že všechny ženy věří, že potrava začíná mít smysl, teprve když se dostane do žaludku? Máte vůbec představu, že taková žena může co je to?"
Klepání na vnější dveře apartmá se ozvalo dvakrát, poprvé slabě, a já je ignoroval, poněvadž jsem ho nechtel přerušit. Teď jsem vyšel, prošel jsem předsíní a otevřel jsem. A v té chvíli, ačkoli mě zřídkakdy co překvapí, jsem skoro strnul. Ve dveřích stála Dina Lasziová.
Její oči se zdály podlouhlejší než kdy jindy, ale ne tak ospalé. Zeptala se tiše: "Můžu dál? Ráda bych mluvila s panem Wolfem."
Ustoupil jsem, ona prošla kolem mne a já zavřel dveře. Ukázal jsem k Wolfovu pokoji: "Tudy, prosím," a ena mě předešla. Jediný postřehnutelný výraz ve Wolfově tváři, když si ji uvědomil, vyjadřoval, že návštěvnici poznává. Uklonil se hlavou. "Je mi ctí, madam. Odpusťte, že nevstávám, dovoluju si tu nezdvořilost. Tamhletu židli, Archie?"
Byla nervózní. Rozhlížela se kolem. "Můžu s vámi mluvit mezi čtyřma očima, pane Wolfe?"
"Bohužel ne. Pan Goodwin je můj důvěrný asistent."
"Ale já." Zůstávala stát. "Je to tak těžké svěřit se s tím už jenom vám."
"Prosím, madam. Jestli je vám to příliš zatěžko." Wolfe nechal nedokončenou větu viset ve vzduchu.
Polkla, znovu se na mne podívala a pokročila k němu. "Ale bylo by ještě těžší. Musím to někomu povědět. Hodně jsem o vás slyšela, samozřejmě. v dřívějších letech, od Marka. a musím to někomu povědět, a nemám, komu bych to řekla, než vám. Někdo se pokouší otrávit mého muže."
"Neříkejte." Wolfe lehce přimhouřil oči. "Posaďte se, prosím. Vsedě se mluví lip, nemyslíte, paní Lasziová?"
Svůdná bludička se spustila do křesla, které jsem jí přistavil. Je zbytečné říkat, že jsem stál opřený o sloupek postele s méně nonšalantními pocity, než jaké jsem předstíral. Vypadalo to, že se z našeho výletu může vyklubat pěkná kratochvíle, která ospravedlní mou předvídavost, s níž jsem si přibalil do kufru pistoli a pár poznámkových bloků.
Bludička řekla: "Samozřejmě. vím, že jste Markův starý přítel. Patrně si myslíte, že jsem mu ublížila, když jsem. od něho odešla. Ale spoléhám na váš smysl pro spravedlnost. na vaši lidskost."
"Slabé opory, madam," odsekl Wolfe. "Málokdo máme tolik moudrosti, abychom byli spravedliví, nebo tolik volného času, abychom byli lidští. Proč se zmiňujete o Markovi? Naznačujete tím, že pana Laszia se pokouší otrávit on?"
"Chraňbůh!" Ruka jí třepetavě vzlétla z klína a spočinula na opěradle křesla. "Jenom by mě mrzelo, kdybyste byl vůči mému manželovi a mně předpojatý, poněvadž to musím někomu povědět, a nemůžu to povědět nikomu jinému než vám."
"Informovala jste o tom svého manžela, že se ho někdo snaží otrávit?"
Zavrtěla hlavou a rty se jí zavlnily náznakem úsměvu. "On o tom informoval mne. Dneska. Víte samozřejmě, že jednotlivé chody dnešního oběda jich připravovalo několik. Filip dělal salát a ohlásil, že ho připraví s meadowbrookským nálevem, který je jeho specialitou. Všichni jeho kolegové vědí, že si na něj chystá směs citrónové šťávy s cukrem a s kyselou smetanou vždycky o hodinu napřed a vždycky ji ochutnává po lžících. Měl to všechno připraveno jedno vedle druhého, na rohovém stole v kuchyni, citróny, nádobu se smetanou i sypací cukřenku. V poledne začal mísit. Ze zvyku si nasypal cukr na dlaň a ochutnal, a cukr se mu zdál pískovatý a bez chuti. Nasypal ho trochu do pánve s vodou a drobné částečky zůstaly na hladině, částečně i potom, co jimi zamíchal. Nalil do sklenice šery a rozmíchal trochu cukru v něm, ale jenom malá část se rozpustila. Kdyby byl připravil nálev a ochutnal lžíci nebo dvě, jak to vždycky dělává, bylo by ho to zabilo. Ten cukr byl skoro samý arsenik."
Wolfe zabručel: "Nebo mouka."
"Manžel říká arsenik. Žádnou moučnou chuť necítil."
Wolfe pokrčil rameny. "To se dá snadno zjistit s kapkou kyseliny solné a kouskem měděného drátu. Nezdá se, že byste měla tu cukřenku s sebou. Kde je?"
"Nejspíš v kuchyni."
Wolfe vytřeštil oči dokořán. "Aby nám osladila večeři, madam? Mluvila jste o lidskosti"
"Ne. Filip ji vysypal do výlevky a dal ji znovu naplnit jednomu černochovi. Tentokrát cukrem."
"Neříkejte!" Wolfe se znovu uvelebil a napůl zavřel oči. "Pozoruhodné. Třebaže si byl jistý, že jde o arsenik? Neupozornil na to Servaná? A neoznámil to nikomu než vám? Ani ten prášek neschoval jako důkaz? Pozoruhodné."
"Můj manžel je pozoruhodný člověk." Paprsek zapadajícího slunce v okně ozářil její tvář a ona si trochu poposedla.

"Řekl mi, že nechce působit žádné potíže svému příteli Servanovi. Zakázal mi zmiňovat se o tom. Je to silný a hodně povýšený člověk. Má už takovou povahu. Myslí si, že je natolik silný a schopný a chytrý, že se mu nikdo nedostane na kobylku." Naklonila se dopředu a vztáhla ruku dlaní vzhůru. "Proto přicházím k vám, pane Wolfe. Mám strach!"
"Co mám podle vás udělat? Zjistit, kdo dal arsenik do cukřenky?"
"Ano." Pak zavrtěla hlavou. "Ne, to nejspíš nemůžete, a i kdyby to šlo, ten arsenik je pryč. Chci manžela chránit."
"Drahá madam," zabručel Wolfe. "Jestli se někdo rozhodl vašeho manžela zabít a není zrovna slabomyslný, tak ho taky zabije. Nic není lehčího než zabít člověka; těžkosti přináší teprve snaha vyhnout se následkům. Bohužel nemám, co bych vám poradil. A dvojnásob těžké je zachraňovat někomu život:proti jeho vůli. Myslíte si, že víte, kdo ten cukr otrávil?"
"Ne. Ale jistě nějak"
"Myslí si váš manžel, že to ví?"
"Ne. Ale vy jistě,"
"Marko? Mám se zeptat Marka, jestli to udělal?"
"Ne! Marka ne! Slíbil jste mi, že se nezmíníte"
"Nic takového jsem neslíbil. Vůbec nic. Je mi líto, paní Lasziová, jestli se vám zdám hrubý, ale fakticky se mi protiví, když mě má někdo za idiota. Jestli si myslíte, že vašeho manžela chce někdo otrávit, potřebujete ochutnávače pokrmů, a to není moje profese. Jestli se bojíte jeho tělesného ohrožení, nejlepší ochranou je tělesný strážce, a to já taky nejsem. Než váš muž nasedne do automobilu, je třeba důkladně zkontrolovat každý šroub a matici a všechna spojení. Když jde po ulici, je třeba hlídat okna a střechy domů a držet si kolemjdoucí od těla. Kdyby šel do divadla"
Svůdná bludička vstala. "Děláte si z toho legraci. To mě mrzí."
"Legraci jste si začala dělat vy"
Ani si nepočkala na Wolfovu repliku. Vykročil jsem, abych jí otevřel dveře, ale sáhla po knoflíku kliky dřív, než jsem se k němu dostal, a když to brala takhle, nechal jsem ji, aby šla dál a sama si otevřela i vnější dveře. Přesvědčil jsem se, že za sebou zavřela, pák jsem se vrátil do Wolfova pokoje a předstíral jsem kvůli němu zamračení, které vyšlo naplano, protože měl zavřené oči. Oslovil jsem jeho velký kulatý obličej:
"To je pěkný způsob, jak jednat s klientkou, která za vámi přijde s takovýmhle nádherně jasným případem. Byla by to hotová hračka, stačilo by seběhnout dolů k řece, kam ústí kanál, a plavat kolem, dokud neucítíme chuť arseniku."
"Arsenik je bez chuti."
"No dobrá." Posadil jsem se. "Chystá se ho otrávit sama a připravuje předem řadu falešných předpokladů? Nebo to hraje poctivě a jenom čenichá kolem, aby chránila svého muže? Nebo si Laszio vymýšlí pohádky, aby jí ukázal, jak má za ušima? Měl jste ho vidět, když tancovala s Vallenkem. Doufám, že jste si všiml, jak po ní kouká Vukčič, jako můra v kleci obklopené obloukovkami. Nebo byl někdo vážně takový vykuk, aby nás všechny ohrozil na životě arsenikem v cukřence? Mimochodem, večeře je za deset minut, a jestli se chcete učesat a zastrkat si košili do kalhot věděl jste, že za příplatek pěti dolarů denně můžete mít jednoho z těch zelenokabátníků jako komorníka? Na mouduši, já to nejspíš na půl dne zkusím. Byl bych jiný člověk, kdybych na sebe jaksepatří dbal."
Odmlčel jsem se, abych si zívl. Nedostatek spánku a to slunce venku mě zmohly. Wolfe mlčel. Ale za chvilku promluvil.
"Archie, slyšel jste o programu na dnešní večer?"
"Ne. Něco speciálního?"
"Ano. Zdá se, že k tomu dala podnět sázka mezi panem Servaném a panem Keithem. Až strávíme večeři, uspořádáme jeden test. Kuchař upeče holoubata a pan Laszio, který se k tomu sám nabídl, připraví větší množství sauce prlntemps. Ta omáčka obsahuje kromě soli devatero chuťových přísad: pálivé papričky, celer, šalotku, pažitku, kerblík, estragon, pepř, tymián a pe.tržilku. Bude jí připraveno devět omáčníků a v každém z nich bude jedna přísada chybět, vždycky jiná. Holoubata a omáčníky budou naservírovány v jídelně a pan Laszio bude předsedat. Společnost se shromáždí v salónu, každý člen odejde do jídelny, vždycky sám, aby se s ním ostatní nemohli domluvit, ochutná všechny omáčky se sousty holouběte a zaznamená, ve kterém omáčníku chybí pažitka, ve kterém pepř atakdál. Pan Serván se myslím vsadil, že výsledky budou v průměru z osmdesáti procent správné."
"Hm." Znovu jsem zívl. "Já poznám tu omáčku, kde bude chybět holoubě."
"Vy se toho nezúčastníte. Jenom členové sboru Les Quinze Maltres a já. Bude to poučný a zajímavý experiment. Největší potíž bude s pažitkou a šalotkou, ale doufám, že je rozeznám. Budu pít při večeři víno, ovšemže ne sladké. Ale napadlo mě, že tahle záležitost může souviset s tím zvláštním oznámením paní Lasziové. Pan Laszio má připravit omáčku. Víte, že si nepotrpím na nervozitu, ale jsem tady proto, abych se setkal se schopnými odborníky, ne abych zažil vraždu na jednom z nich."
"Jste tady proto, abyste se naučil dělat klobásky. Ale to pusťte z hlavy, s tím nejspíš máte utrum. Jenomže jaká tady může existovat souvislost? Obětí vraždy se má stát Laszio, ne? Ochutnávačům nic nehrozí. Možná že byste měl jít jako poslední. Kdyby se vám udělalo špatně tady v té džungli, to bych si s vámi užil."
Zavřel oči. Za chvíli je znovu otevřel. "Nemám rád historky o arseniku v jídle. Kolik je hodin?"
Lenoch zatracená, ani do kapsy pro hodinky si nesáhl. Řekl jsem mu, kolik je, on si povzdechl a začal se chystat k povstávání.
Večeře toho dne v pavilónu Pocahontas byla nóbl, pokud šlo o krmivo, ale poněkud zmatená v jiných ohledech. Polévka Louise Servaná vypadala jako každý jiný bujón, ale zdání klamalo. Prostě se překonal a bylo roztomilé pozorovat, jak se jeho důstojná stará tvář červená potěšením, když mu skládali poklony. Ryba Leona Blanka byla malý deseticentimetrový potoční pstruh, čtyři kousky na osobu, ve světle nahnědlé omáčce s kapary a s příchutí, která nepřipomínala citrón ani žádný ocet, o němž jsem kdy slyšel. Nedokázal jsem ji nikam zařadit, a když se na tu kombinaci ptali Blanka, jenom se uculoval a odpověděl, že jí ještě nedal jméno. Všichni stolovníci, až na Lisettu Puttiovou a na

mne, jedli pstruhy s hlavou i s kostmi a se vším, dokonce i Constanza Berinová, kterou jsem měl po pravici. Pozorovala mě, jak pstruhy obírám, usmála se na mne a řekla, že ze mne nikdy nebude pravý labužník a znalec, a já jí odpověděl, že nejím rybí tvářičky ze sentimentálních důvodů s ohledem na mou oblíbenou zlatou rybičku. Když jsem viděl, jak ty její hezké zoubky chroupají pstruzí hlavy a páteře, byl jsem rád, že jsem předtím tvrdě potlačil záchvat své žárlivosti na její nožky.
Předkrm Pierra Mondora byl toho rázu, že jsem napodobil některé ze spolustolovníků a vzal jsem si dvakrát. Byla to zřejmě jeho slavná kreace, dobře známá jeho kolegům, a Constanza mi řekla, že i její otec ten předkrm připravuje výtečně a že hlavní přísady v něm jsou morek z hovězích kostí, strouhanka ze sucharů, bílé víno a kuřecí prsíčka. Zachytil jsem přes stůl Wolfův pohled a mrkl jsem na něj, ale ignoroval mě a tonul dál v blaženém vytržení, Z jeho hlediska jsme seděli v chrámu Páně a promlouval k nám svatý Petr. Právě když jsme konzumovali ten předkrm, Mondor a jeho buclatá manželka se najednou zčistajasna pustili do ječivé hádky, která skončila tím, že Mondor vyskočil, hnal se do kuchyně a ona se rozpáleně vrhla v patách za ním. Potom jsem se dověděl, že zaslechla, jak se její manžel ptá Lisetty Puttiové, jestli jí předkrm chutná. Na Francouzku musela ta paní být abnormálně morální.
Pečené byla mladá kachnička a la Richards, připravená Markem Vukčičem. Byl to jeden z Wolfových oblíbených pokrmů, který jsem dobře znal z Fritz BrennerovyNero Wolfovy verze, jenomže ve chvíli, kdy přišel na stůl, jsem už byl tak plný, že jsem nebyl v kondici posoudit ho. Ostatní muži si však notně zavdali burgundského, aby označili velkou písmenou začátek nového odstavce, a pustili se do kachny, jako by už byli čekali na nějaký takový drobný zákusek, aby trochu zasytili svůj apetit. Všiml jsem si, že ženy v nejlepším případě kachnu už jenom oždibovaly, zvlášť Lio, čínská manželka Lawrence Coyna, a Dina Lasziová. Všiml jsem si také, že číšníci v zelených kabátech si uvědomovali, že jsou svědky gastronomické olympiády, i když se snažili nedávat to najevo. Celkem ti výtečníci spořádali devět kaehen. Zdálo se mi, že Vukčič to trochu přehání s různými druhy vína, a právě proto snad tak vyletěl, když Filip Laszio začal utrušovat poznámky o nádivkách do kachny, které podle něho předčí nádivku Richardsovu, a přešel z toho ke komentáři o rozdílně vyspělé vyběravosti hostů hotelu Churchill a Rustermanova restaurantu. Byl jsem Vukčičův host a měl jsem ho tak jako tak rád, takže mi bylo trapné, když praštil Laszia do oka "kusem chleba. Ostatním to zřejmě vadilo především jako vyrušení v jídle a Serván, Lasziův soused, ho konejšil, zatímco Vukčič odpovídal na jejich protesty zuřivými pohledy a lil do sebe ještě víc burgundského. Jeden zeleflokabátník sebral chleba z podlahy a stolovníci se vrátili ke kachně.
Salát, který připravil Domenico Rossi, vyvolal téměř vřavu. V první řadě Filip Laszio odešel při jeho servírování do kuchyně, Rossiho se to dotklo a vyjadřoval své pocity i potom, když mu Serván vysvětlil, že Laszio musí dohlédnout na přípravu sauce printemps pro nastávající test. Rossi nepřestal opakovat své poznámky o zeti dvakrát tak starém, jako je on sám. Pak si všiml, že Pierre Mondor ani nepředstírá konzumaci jeho výtvoru, a zeptal se ho, jestli v salátu našel nějakou lezoucí žoužel. Mondor přátelsky, ale pevně odpověděl, že nálevy nezbytné pro ochucení salátu, zejména ocet, notoricky nejdou dohromady s vínem, a on že si chce dopít burgundské.
Rossi temně zahučel: "Žádný ocet tam není. Nejsem barbar."
"Já ten salát neochutnával. Ale cítím nálev, a proto jsem ho odstrčil."
"Povídám, že tam žádný ocet není! Salát je většinou čistý, jak ho pánbůh stvořil! Výhonky hořčice a řeřichy, hlávkový salát! Cibulová šťáva se solí! Strouhanka utřená s česnekem! V Itálii ho jíme celé mísy, pijeme k němu chianti a děkujeme za to pánubohu!"
Mondor pokrčil rameny. "Ve Francii to neděláme. A Francie, jak dobře víte, drahý Rossi, je v tomhle ohledu na prvním místě. V kterém jazyce"
"Ha!" Rossi se postavil na zadní. "Na prvním místě, protože jsme vás to naučili! Protože jste v šestnáctém století přišli, jedli jste u nás a začali jste naši kuchyni napodobovat! Umíte číst? Znáte dějiny gastronomie? A dějiny vůbec? Víte vy, že všechno dobré ve Francii, a pár dobrých věcí se tam najde, pochází původně z Itálie? Víte vy"
Takhle nejspíš začínají války. Tentokrát bylo hromobití zažehnáno. Ostatní zabránili Mondorovi v dalším rojzohňování, přiměli Rossiho, aby se pustil do svého vlastního salátu, a znovu zavládl mír.
Káva se podávala v obou salónech. V obou proto, poněvadž Lawrence Coyne se zase natáhl na divan v menším salónku a Keith a Leon Blanc si sedli u něho a hovořili spolu. Já se po jídle vždycky cítím lip na nohou, takže jsem bloumal kolem. Ve velkém salónu utvořili skupinku Wolfe, Vukčič, Berin a Mondor a diskutovali o kachně. Mamá Mondorová se tam přikolíbala z haly s taškou pletení a usadila se pod rozsvíceným lustrem. Lio Coynová se uvelebila ve velké lenošce s nohama pod sebou a poslouchala historky, které jí vyprávěl Vallenko. Lisette Puttiová nalévala Servanovi šálek kávy, zatímco Rossi stál a mračil se na indiánskou pokrývku na jednom z lehátek, jako by ji podezíral, že byla vyrobena ve Francii.
Nikde jsem neviděl Dinu Lasziovou a maně mi napadlo, jestli někde namíchává jed, nebo si jenom zašla do svého pokoje v levém křídle pavilónu Pocahontas pro trochu zažívací sody. Nebo snad do kuchyně, aby pomohla manželovi? Pustil jsem se loudavě xtím směrem. Když jsem procházel jídelnou, konaly se tam přípravy na omáčkový test. Židle byly odsunuty ke stěnám, servírovací stolky byly zakryty velkými plentami a na dlouhém stole byl čistý ubrus. Obešel jsem párek zelenokabátníků a pokračoval jsem v cestě. Dina v kuchyni nebyla. Půl tuctu lidí.v bílých zástěrách si mě nevšímalo, protože si za posledních dvanáct hodin zvykli, že se všude kolem hemží cizí elementy. Laszio, rovněž v zástěře, stál u rozlehlé plotny, nahlížel do rendlíku a u každého lokte mu čekal jeden černouš na rozkazy. Vzhledem ke kaloriím, které jsem měl dosud v sobě, to v kuchyni až zbytečně sytě vonělo, takže jsem zas vyšel a vrátil jsem se přes přípravnu do salónu. Podávaly se tam likéry. Ulovil jsem si stopku koňaku, našel si sedadlo a pozoroval jsem scénu. Napadlo mě, že jsem nikde neviděl Constanzu. Ze chvilku však vešla z haly, přejela salón očima, přišla si sednout vedle mne a okázale si přehodila nohu přes nohu. Všiml jsem si něčeho v jejím obličeji a naklonil jsem se k ní, abych se o tom přesvědčil.

"Vy jste plakala."
Přikývla. "Ovšemže! V hotelu se tančí, pan Tolman mě tam pozval, ale tatínek mi to nechce dovolit! Třebaže jsme v Americe! Byla jsem ve svém pokoji a plakala jsem tam." Zvedla ještě výš koleno přehozené nohy. "Tatínek nemá rád, když takhle sedím, právě proto to dělám."
Zabručel jsem: "Žárlivost na nožky. Rodičovského typu."
"Cože?"
"I nic. Ale můžete si klidně sednout pohodlně, nedívá se na vás. Můžu vám přinést skleničku koňaku?"
Prolenošili jsme příjemnou hodinku provázenou různým hem žením vně našeho malého světa. Dina Lasziová přišla dovnitř z haly, nalila si likér, zastavila se na pár slov s mamá Mondoro vou, a pak si šla sednout na nízkou stoličku u rádia. Usrkávala likér a hrála si se stupnicí, ale nic z rádia nevyloudila. Za nějakou chvíli přešel salón dlouhými kroky Vukčič, přitáhl si křeslo vedle její stoličky a posadil se. Když na ni promluvil, hezky se na něho usmála, a mne napadlo, jestli je Vukčič ve stavu, aby si uvědomil, jak hezký je to úsměv. Coyne, Keith a Blanc přišli z malého sa lónku. Kolem desáté hodiny jsme dostali návštěvu nikoho men šího než pana Claye Ashleyho, ředitele lázní Kanawha. Byl to černovlasý padesátník bez jediného šedivého vlasu, vypulírovaný navenek i uvnitř, a přišel pronést řeč. Chtěl nám oznámit, že lázně Kanawha jsou vysoce poctěny návštěvou nejvýznamnějších žijících představitelů jednoho z největších umění. Doufal, že se nám tu bude líbit atakdál. Serván ukázal na Nera Wolfa, čest ného hosta, jako na náležitého mluvčího, který by odpověděl, a Wolfe musel pro jednou vstát z křesla, aniž se někam chystal. Odpověděl několika poznámkami a poděkováním panu Ashleymu, bez jakékoli zmínky o jízdě vlakem nebo o klobáskách, a pan
Ashley zase odešel, když byl představen těm členům společnosti, které dosud neznal.
Nadešla chvíle k dalšímu malému proslovu, tentokrát z úst Louise Servaná. Ten oznámil, že všechno je připraveno k testu, a vysvětlil, jak se bude postupovat. Na jídelním stole bude na ohřívadlech stát devět omáčníků se sauce printemps, mísa s holoubaty, talíře a ostatní potřeby. Každý ochutnávač si sám nakrájí kousky holoubě te; ochutnávat kteroukoli omáčku bez holoubě te není dovoleno. Po ruce bude voda na spláchnutí patra. Z každého omáčníku se smí ochutnat pouze jednou. Před každým omáčníkem bude na kartičce číslice, od l do 9. Každý ochutnávač dostane lístek papíru se seznamem všech devíti příchutí a ke každé příchuti napíše číslo omáčníku, v němž ta příchuť chybí. Laszio, který omáčku připravil, zůstane v jídelně a bude předsedat. Ti, kdo už ochutnali, nesmějí mluvit s těmi, kdo ještě neochutnávali, dokud nebude soutěž skončena. Aby se předešlo zmatkům, bude se ochutnávat v pořadí, které Serván přečetl z papírku:
Mondor
Coyne
Keith
Blanc
Serván
Berin
Vukčič
Vallenko
Rossi
Wolfe
Okamžitě pak došlo k prvnímu zádrhelu. Když byly rozdávány lístky a na řadu přišel Leon Blanc, zavrtěl hlavou. Řekl Servanovi omluvným, ale rozhodným tónem: "Ne, Louisi, je mi líto. Snažil jsem se, aby můj názor na Filipa Laszia nebyl nikomu z vás na obtíž, ale za žádných okolností nebudu jíst nic, co pochází z jeho rukou. Laszio je. všichni to víte. ale radši o tom nebudu mluvit."
Otočil se na patě a vyrazil z místnosti do haly. Jediný zvuk, který protrhl ticho, bylo tiché, táhlé zavrčení Jeroma Berina, jenž svůj lístek už přijal.
"To je mrzuté," poznamenal Ramsey Keith. "Drahoušek starý Leon. Všichni víme ale vzal to ďas! Ty jdeš první, Pierre? Doufám pevně, že neuhádneš ani jednu! Je tam všechno připraveno, Louisi?"
Mamá Mondorová přicupitala ke svému manželovi, tiskla si pletení k bříšku a kvíkala na něho něco francouzsky. Zeptal jsem se Čonstanzy, o co šlo, a ona mi to přeložila. Manželka Mondorovi pohrozila, že jestli při tak jednoduché zkoušce udělá jedinou chybu, neodpustí mu to pánbůh ani ona. Mondor ji netrpělivě a povzbudivě poplácal po rameni, odklusal do jídelny a zavřel za sebou dveře. Za deset, možná za patnáct minut se dveře opět otevřely a Mondor se vrátil.
Keith, který se původně vsadil se Servaném, čímž celá ta záležitost začala, přistoupil k Mondorovi a zeptal se ho: "Tak co?"
Mondor se vážně zakabonil. "Podle instrukcí o tom nemáme mluvit. Řeknu jenom to, že jsem Laszia varoval před přesolením a on to ignoroval. Ale stejně bych se hrozně divil, kdybych se byl v něčem spletl."
Keith se obrátil a zaburácel přes salón: "Lisetto, nejdražší moje neteři! Nalej všem likéry! Vnuť jim je! Sveď je!"
Serván s úsměvem zavolal na Coyna: "Teď jdeš ty, Lawrenci."
Starý bělovlasatec vyšel. Viděl jsem, že se ta záležitost pořádně protáhne. Constanzu zavolal její otec na druhou stranu salónu. Zajímalo mě, jaké by to bylo zatančit si se svůdnou bludičkou, a pustil jsem se k Dine Lasziové, která dosud seděla na stoličce u rádia s Vukčičem po boku, ale dostal jsem košem. Lhostejně se na mne podívala těma podlouhlýma ospalýma očima a řekla, že ji bolí hlava. Tím jsem se paličatě zatvrdil a rozhlédl jsem se kolem po jiné partnerce, ale nevypadalo to slibně. Coynova čínská manželka Lio tam nebyla, třebaže jsem nepozoroval, kdy ze salónu odešla. Lisette vzala Keithův rozkaz doslova a obcházela s podnosem plným likérů, které se snažila udat. S mamá Mondorovou

jsem se neodvážil něco si začínat, ze strachu, aby Pierre nezačal žárlit. Pokud jde o Constanzu inu, vzpomněl jsem si na všechny svoje děfci doma, a pak jsem si představil ji, s těma očima blízko mých, svou paži kolem jejího pasu, tu její jemnou vůni, která jako by člověka nevyhnutelně nutila, aby se přitiskl blíž a lépe tu vůni vychutnal, a nakonec jsem se rozhodl, že by to nebylo fér vůči mému příteli Tolmanovi. Vrhl jsem ještě jeden nesouhlasný pohled na Vukčiče, který seděl jako přilepený ke křeslu vedle Diny Lasziové, vykročil jsem a okupoval jsem lenošku, kde prve seděla Lio Coynova.
Vím docela jistě, že jsem neusnul, poněvadž jsem si celou tu dobu uvědomoval šum hlasů, ale nedá se popírat, že jsem na chvíli zavřel oči, a moji celkovou blaženost kalilo jen jedno neodbytné pomýšlení jak jenom ti bumbrlíčkové dokážou hltat holoubata s devaterou omáčkou necelé tři čtvrti hodiny poté, co spořádali celé hejno kačen. Najednou se rozeřvalo rádio, a to mě probudilo chci říct donutilo mě to otevřít oči. Dina Lasziová byla na nohou, prohánela v předklonu stupnici přijímače a Vukčič stál vedle a čekal na ni. Napřímila se, vtavila se do něho a už byli pryč. V minutě tančili Keith s Lisettou Puttiovou a potom Serván s Constanzou. Rozhlédl jsem se kolem. Jerome Berin v salónu nebyl, takže patrně na něj právě došlo v seznamu ochutnávačů. Zastřel jsem zívnutí, protáhl jsem se, aniž jsem zvedl paže, vstal jsem a loudal jsem se do kouta, kde Nero Wolfe rozmlouval s Pierrem Mondorem a s Lawrencem Coynem. Bylo tam prázdné křeslo, a tam jsem si sedl.
Za okamžik vvšel z jídelny Berin a pustil se přes salón do našeho kouta. Zahlédl jsem, jak Serván bez přerušení tance dal znamení Vukčičovi, že teď je na řadě on, a Vukčič to vzal přikývnutím na vědomí, ale neprojevil žádnou ochotu pustit Dinu ze sevření. Berin se škaredil. Coyne se ho zeptal:
"Tak co, Jerome? Oba jsme tam už byli. Číslo 3 je šalotka. Ne?"
Mondor zaprotestoval: "Pan Wolfe to ještě nezkusil. Jde až poslední."
Berin zabručel: "Já si ta čísla nepamatuju. Můj lístek má Louis. Panebože, ale řeknu vám, že to byly nervy, když tam stál ten pes Laszio a šklebil se na mě." Celý se otřásl. "Ignoroval jsem ho. Ani jsem na něj nepromluvil."
Hovořili dál. Poslouchal jsem jenom na půl ucha, poněvadž jsem vychutnával scénu, která se rozvíjela přede mnou. Serván ještě dvakrát signalizoval Vukčičovi, že je na něm řada s ochutnáváním, ale bezvýsledně. Viděl jsem, jak se Dina usmívá Vukčičovi do tváře, a všiml jsem si, že to vidí i mamá Mondorová a ztrácí zájem o své pletení. Nakonec se Serván odloučil od Constanzy, uklonil se jí a přistoupil k druhé dvojici. Byl příliš zdvořilý a důstojný, aby Vukčiče popadl, a tak jim jenom zastoupil cestu a oni museli zůstat stát. Přestali se k sobě vinout.
"Prosím vás," řekl Serván. "Měli bychom zachovat pořadí podle seznamu, jestli vám to nevadí."
Vukčič už zřejmě nebyl napálený a stejně by se byl k Servanovi nezachoval hrubě. Pohodil hlavou, potřásl hřívou a zasmál se. "Jenže já tam nejspíš nepůjdu. Připojím se asi k rebelii Leona Blanka." Kvůli rádiu musel mluvit nahlas.
"Ale drahý Vukčiči!" odpověděl Serván mírně. "Jsme přece civilizovaní lidé, ne? Nejsme malé děti."
Vukčič pokrčil rameny. Pak se obrátil ke své partnerce. "Mám tam jít, Dino?" Zvedla k němu oči a rty se jí pohybovaly, ale promluvila tak tiše, že jsem to nezachytil. Pokrčil znoyu rameny, otočil se, vykročil ke dveřím do jídelny, otevřel je a vešel do nich s jejím upřeným pohledem v zádech. Dina se vrátila na stoličku k rádiu a Serván začal znovu tančit s Constanzou. Brzy nato, v půl dvanácté, se měnil program, rádio spustilo něco o žvýkačce a Dina je vypnula.
"Mám zkusit jinou stanici?" zeptala se.
Ale zřejmě už toho měli dost, a tak nechala rádio vypnuté. V našem koutě se Wolfe zakláněl do opěradla se zavřenýma očima a Coyne vykládal Berinovi o sanfranciském zálivu, když z haly vešla jeho čínská manželka,rozhlédla se, uviděla nás, přicupitala, strčila pravý ukazováček Coynovi před nos a řekla mu, aby jí ho políbil, poněvadž si ho přiskřípla ve dveřích a bolí ji to.
Políbil jí prst. "Ale já myslel, žes byla venku a dívala se do noci."
"To jsem byla. Ale ty dveře mě přiskříply. Podívej! Bolí to."
Políbil jí prst ještě jednou. "Chudinko kytičko moje!" Další polibky. "Můj kvítečku z Asie! Ale teď si povídáme, tak běž a nech nás!"
Odešla s nakrabacenými rty.
Vukčič vyšel z jídelny a zamířil rovnou k Dine Lasziové. Serván řekl Vallenkovi, že teď je na řadě on. Vukčič se k němu obrátil:
"Tady je můj lístek. Ochutnal jsem každou omáčku jednou. To je pravidlo, ne? Laszio tam není."
Serván zvedl obočí. "Že není? A kde je?"
Vukčič pokrčil rameny. "Já ho nehledal. Snad je v kuchyni."
Serván zavolal na Keithe: "Ramseyi! Filip opustil svoje stanoviště! Zbývají už jen Vallenko a Rossi a pan Wolfe. Co s tím?"
Keith řekl, že jim důvěřuje, jestli jim důvěřuje Serván. Vallenko odešel do jídelny. Za patřičnou chvíli se vrátil a řada přišla na Rossiho. Rossi se už víc než tři hodiny s nikým nechytil, a tak jsem natahoval uši, jestli zavřenými dveřmi neuslyším pepmé poznámky o dvakrát starších zetích, jestliže se už Laszio vrátil na své místo, ale v salónu se tolik repetilo, že bych byl stejně neslyšel nic. Když přišel Rossi zpátky, oznámil shromáždění, že jenom pitomec by dokázal sauce printemps tak strašně přesolit, ale nikdo mu nevěnoval pozornost. Nero Wolfe, poslední v řadě, ale ne co do významu, se vyprostil ze sevření křesla a Louis
Serván ho jakožto čestného hosta doprovodil ke dveřím. Byl jsem zatraceně rád, že už mi konečně kyne na obzoru postel.
Za deset minut se dveře otevřely a Wolfe se znovu objevil. Zůstal stát na prahu a řekl:
"Pane Servané! Protože jsem byl poslední, vadilo by vám, kdybych se pokusil o jeden experiment s panem Goodwinem?"
Serván řekl, že ne, a Wolfe na mne zakýval. Byl jsem už na nohou, poněvadž jsem vytušil, že je něco v povětří. Wolfe

se mnou mohl zkoušet nejrozmanitější experimenty, ale žádný z nich by nebyl gastronomického rázu. Prošel jsem salónem, následoval jsem ho do jídelny a on za námi zavřel dveře. Podíval jsem se na stůl. Bylo tam devět omáčníků s očíslovanými kartičkami před každým, velká přikrytá, elektricky ohřívaná mísa, džbán s vodou a sklenice, talíře a vidličky a různé maličkosti.
.Zazubil jsem se na Wolfa. "Rád vám vypomůžu. U které omáčky jste zůstal trčet?"
Obešel stůl. "Pojďte sem!" Pokračoval v chůzi doprava, k velké plentě s obrazem Pocahontas, a já za ním. Za plentou zůstal stát a ukázal na podlahu. "Podívejte se na to zatracené nadělení!"
Ucouvl jsem o krok naprostým překvapením. Nebral jsem vážně všechny ty řečičky o zabíjení, poněvadž je vedli horkokrevní Romani, a ať už jsem si myslel cokoli o historce svůdné bludičky, nijak mě nepřipravila na krev. Jenomže tady krev tekla, i když jí nebylo moc, poněvadž nůž pořád ještě trčel v levé polovině Lasziových zad, takže bylo vidět jenom rukojeť. Laszio ležel na obličeji s nohama rovně nataženýma, a nebýt toho nože, dalo by se myslet, že spí. Přistoupil jsem k němu, sehnul jsem se a otočil mu hlavu natolik, že jsem dobře viděl jedno oko. Pak jsem vstal a podíval se na Wolfa.
"Povedená dovolená!" poznamenal trpce. "Řeknu vám, Archie ale to nic. Je mrtvý?"
"Mrtvý jako klobása."
"Aha. Archie, ještě nikdy jsme se neprovinili mařením výkonu spravedlnosti. Tak tomu říkají právníci, ať jim slouží. Jenomže tohle není naše záležitost. Alespoň pro tuhle chvíli ne co si pamatujete o naší cestě sem?"
"Zdá se, že si vzpomínám, jak jsme přijeli vlakem. Pokud mi paměť sahá, to bude tak všechno."
Přikývl. "Zavolejte pana Servaná!"
Ve tři hodiny ráno jsem seděl v salónku pavilónu Pocahontas. Naproti mně přes stůl seděl můj přítel Barry Tolman a za ním stál šilhavý rabiát s mohutnými čelistmi, v modrém seržovém obleku, s tuhým .bílým límečkem, červenou kravatou a růžovou košilí. Jeho jméno a zaměstnání nebylo žádným tajemstvím: Sam Pettigrew, šerif martinského okresu. Pak tam byli dva nemastní neslaní človíčkové, jeden se stenografickým blokem na konci stom, a na židli opřené zakloněným lenochem o zed seděl jeden západovirginský státní policajt. Dveře do jídelny byly dokořán, dosud odtamtud vanul slabý pach fotografových magnéziových blesků a bylo slyšet šum hlasů tajných, kteří snímali otisky prstů; a prováděli podobné úkony.
Modrooký sportovec se snažil, aby jeho hlas nezněl podrážděně. "Já to všechno chápu, Ashley. Vy jste sice ředitel lázní Kanawha, ale já jsem prokurátor zdejšího okresu. Co po mně vlastně chcete? Mám se snad sakra tvářit, že na ten nůž upadl náhodou? Nelíbí se mi váš náznak, že se z toho pro sebe snažím vytřískat reklamu"
"No dobrá, Barry. Pusťte to z hlavy!" Clay Ashley, který stál vedle mne, pomalu zavrtěl hlavou. "Taková zatracená smůla! Já vím, že to samozřejmě nemůžete ututlat. Ale proboha s tím honem skoncujte a pošlete je pryč no dobrá, já vím, že to uděláte, jak nejdřív to bude možné. Odpusťte, jestli mi něco ujelo. Půjdu a zkusím se trochu vyspat. Ať mě zavolají, kdybyste něco potřeboval."
A zmizel. Někdo přišel z jídelny, zeptal se na něco Pettigrewa a Tolman se oklepal a promnul si zarudlé oči. Pak se podíval na mne:
"Poslal jsem pro vás znovu, pane Goodwine, abych se vás zeptal, jestli vás nenapadlo něco, co byste dodal ke své předešlé výpovědi."
Zavrtěl jsem hlavou. "Vyklopil jsem vám všechno."
"Nevzpomněl jste si vůbec na nic, k čemu došlo v salónu nebo kdekoli jinde, na něčí zvláštní chování, nebo na nějaký významný rozhovor?"
Řekl jsem, že ne.
"Na nic během dne, například?"
"Samá voda. Ve dne jako v noci."
"Když vás Wolfe potají zavolal do jídelny a ukázal vám za plentou Lasziovo tělo, co vám řekl?"
"Nezavolal mě potají. Všichni ho slyšeli."
"Ale zavolal vás samotného. Proč?"
Vytáhl jsem ramena a zase je spustil. "Na to se musíte zeptat jeho."
"Co říkal?"
"To jsem vám už pověděl. Zeptal se mě, jestli je Laszio mrtvý, já viděl, že je, a Wolfe mě požádal, abych zavolal Servaná."
"To je všechno, co říkal?"
"Poznamenal myslím něco o povedené dovolené. Někdy je sarkastický."
"Zdá se, že taky bezcitný. Měl nějaký zvláštní důvod, aby byl bezcitný vůči Lasziovi?"
Přišlápl jsem o něco víc na brzdu. Wolfe by mi nikdy neodpustil, kdybych nějakou bezděčnou, ale významnou poznámkou poštval tohohle supa, aby se na nás opravdu vrhl. Bylo mi jasné, proč se Wolfe obtěžoval, aby mě dostal do jídelny samotného a zeptal se mě na mou paměť, dřív než tu zprávu rozhlásil: uvědomil si, že při vyšetřování vraždy je možno požadovat na stěžejním svědkovi záruku, že bez povolení neopustí území státu, nebo že se vrátí, aby svědčil při přelíčení, a obě ty eventuality odporovaly jeho představám o příjemném životě. Nebylo nijak lehké zachovat zdání respektu vůči chlapíkovi, který byl natolik natvrdlý, aby skočil na ten .trik se zázvorovou limonádou v klubovém vagónu, ale ačkoli jsem proti "Západní Virgínii vůbec nic neměl, netoužil jsem tu zůstat nebo se sem vrátit o nic víc než Wolfe.
"Určitě ne," odpověděl jsem. "Nikdy předtím, se s ním nesetkal."
"Nestalo se něco během dne, kvůli čemu pak projevil. dejme tomu lhostejnost k Lasziovu osudu?"
"Nic, o čem bych věděl."

"A nevíte vy sám nebo Wolfe o nějakém dřívějším pokusu o Lasziův život?"
"To se musíte zeptat jeho. Mne ne."
Můj přítel Tolman obětoval přátelství povinnosti. Opřel se loktem o stůl, namířil na mne ukazováček a prohlásil ošklivým tónem: "To lžete!" Všiml jsem si taky, že šilhavý šerif se mračí tak zlověstně, že se na to nedalo kašlat, a atmosféra celé místnosti vůbec působila nezdravě.
Vytáhl jsem obočí. "Já že lžu?"
"Ano, vy. Co vám a Wolfovi řekla paní Lasziová, když za vámi včera odpoledne přišla do vašeho apartmá?"
Doufám, že jsem nezalapal po dechu viditelně. Zalapal po něm můj mozek, ale jen jednou. Bez ohledu na to, jak na to Tolman přišel nebo kolik toho věděl, existovalo jenom jedno východisko. Odpověděl jsem: "Její manžel jí prý řekl, že našel v sypací cukřence arsenik a že ho vyhodil do výlevky, a ona chtěla na Wolfovi, aby jejího manžela chránil. Taky nám pověděla, že jí manžel nařídil, aby se o tom nikomu nezmiňovala."
"Co ještě?"
"To je všechno."
"A vy jste mi právě řekl, že nevíte o žádném dřívějším pokusu o Lasziův život. Nebo neřekl?"
"Řekl."
"No a?" Mluvil pořád tím ošklivým tónem.
Zazubil jsem se na něho. "Podívejte se, pane Tolmane. Nechci s vámi chytračit, ani kdybych věděl, jak na to. Ale uvažte pár věcí. V první řadě a to myslím bez urážky vy jste mladý zajíc, který slouží jako prokurátor svoje první období, kdežto Nero Wolfe rozlouskl víc tvrdých oříšků, než o kolika jste vy vůbec slyšel. Sám to víte, znáte jeho. reputaci. I kdyby někdo z nás dvou věděl něco, co by vás mohlo přivést na stopu a nic takového nevíme nemělo by smysl, abyste mařil čas a snažil se z nás něco vymáčknout bez našeho souhlasu, protože jsme staří mazáci. Nevytahuju se, jenom konstatuju fakta. Pokud jde například o to, jestli jsem věděl o nějakém pokusu Laszia zabít, opakuju vám, že nevěděl. Věděl jsem leda to, že podle paní Lasziové jí její manžel řekl, že našel v cukřence kromě cukru ještě něco jiného. Jak si mohl být jistý, že to je arsenik? Laszio nebyl otráven, ale proboden. Podle mé zkušenosti"
"Vaše zkušenost mě nezajímá." Pořád tak ošklivě. "Ptal jsem se vás, jestli si nevzpomínáte na něco, co by mohlo mít nějaký význam vzhledem k jeho zavraždění. Vzpomínáte?"
"Řekl jsem vám, co nám řekla paní Lasziová"
"Tak řekla. To teď nechme chvíli stranou. Nic jiného?"
"Ne."
"Jste si tím jistý?"
"Ano."
Tolman vyzval policajta: "Přiveďte Odella!"
Teď mi to došlo. Takhle tedy. Pěknou bandu přítelíčků jsem si našel od té chvíle, co jsem vkročil na území toho dobrého starého státu, kterému se přezdívá Ucho od rendlíku, jak jsem se dověděl od svého kámoše Gershoma Odella, domácího tajného v lázních Kanawha. Mozek mi znovu zalapal po dechu a tentokrát jsem neměl jistotu, jestli ten dech popadne. Lapací proces byl přerušen vstupem mého kámoše v doprovodu poldy. "Zavrtal jsem se do Odella pohledem, který neopětoval. Přistoupil ke stolu tak blízko vedle mne, že bych mu byl mohl jednu plácnout, a ani bych nemusel vstát.
"Odelle," oslovil ho Tolman, "cože vám to tenhle člověk říkal včera odpoledne?"
Hotelový tajný se na mne nepodíval. Nevrle zabručel: "Řek mi, že někdo Filipa Laszia zabije, a když jsem se ho zeptal kdo, přej že jich to zkusí víc po řadě."
"Co ještě?"
"To je všecko, co říkal."
Tolman se obrátil ke mně, ale já vypálil dřív. Dloubl jsem Odella do žeber, až poskočil. "Jo tohle!" zasmál jsem se. "Teď si vzpomínám, jak jsme byli u té cesty pro jezdce a házeli jsme tím kamením a vy jste mi ukázal tu skalku a pověděl jste mi no, to se ví! Ale nejspíš jste neřekl panu Tolmanovi všechno, o čem jsme se bavili; protože on si teď myslí Pověděl jste mu, jak jsem vám vykládal o těch taliánskejch a humpoláckejch kuchařích, a jak jeden na druhého žárlí, že se můžou každou chvilku začít mezi sebou vraždit, a že Laszio z nich má největší příjmy, šedesát tisíc babek ročně, takže na něm si určitě zgustnou nejdřív, a že jich ho zamorduje víc po řadě jako prvního, a pak se pustí do dalšího a pak si vzpomínám, jak jste mi povídal o té skalce a jak je to možné, že můžete z hotelu vytáhnout paty, kdy vás přes den napadne " Obrátil jsem se na Tolmana. "To je to celé, dva chlapi spolu prostě klábosili, aby jim utekla dlouhá chvíle. Jestli na tom najdete něco důležitého, je vám to plně k dispozicí. Kdybych vám pověděl, co mi Oděli říkal o té skalce " Zasmál jsem se a rýpl jsem kámoše znovu do žeber.
Tolman se zamračil, ale ne na mne. "Co to má znamenat, Odelle? Takhle jste nám to nelíčil. Co to má znamenat?""
Musel jsem Odellovi přiznat, že si zachoval nehybnou tvář jako pravý hráč pokeru. Zatvářil se jako sudí Nejvyššího soudu, který předstírá, že nemá na věci pražádný osobní zájem. Na mne se pořád ještě nepodíval, ale Tolmanovi se zahleděl klidně do očí. "Hádám, že mi kapánek ujela huba. Hádám, že to bylo nějak tak, jak teďka říkal, jen tak jsme kecali. Ale samozřejmě jsem si vzpomněl na to jméno, Filip Laszio, a každej detektiv by skočil po šanci dostat se na stopu vraždy."
Šilhavý rabiát se ozval tenkým a mírným hlasem, který mě zarazil: "Mluvíte nějak podezřele nepřesně, Odelle. Snad byste neměl tolik hádat?"
Tolman vyštěkl: "Řekl vám, že Laszio bude zabit, nebo ne?"
"Inu. jak to právě povídal, to jo. Myslím jako, že jsou to samí žárliví Taliáni a Laszio že dostává šedesát tisíc to řek určitě. Hádám, že nic víc na tom není."

"Co vy na to, Goodwine? Proč jste si vybral zrovna Laszia?"
Vztáhl jsem proti němu dlaň. "Já si ho nevybral. Náhodou jsem se o něm zmínil, protože jsem věděl, že je první klasa aspoň platově. Zrovna jsem o tom přečetl jeden článek chcete se na něj podívat?"
Šerif líně protáhl: "Maříme čas. Koukejte zmizet, Odelle!"
Můj kámoš se otočil, aniž mě poctil jediným pohledem, a vykročil ke dveřím. Tolman zavolal na policajta:
"Přiveďte sem Wolfa!"
Uhájil jsem si svoje. Až na ty klacíky pod nohy, o které jsem mohl zakopnout, jsem tu situaci vychutnával. Byl bych rád věděl, co by říkal inspektor Crarner z newyorského oddělení pro vraždy, kdyby viděl, jak se Nero Wolfe nechá tahat k výslechu maloměstskými čmuchaly v půl čtvrté ráno, protože se nechce dotknout prokurátora! Takhle dlouho nebyl vzhůru od té noci, kdy Clara Foxová spala v jeho domě v mém pyžamu. Pak jsem si řekl, že bych mu přece jen měl pomoct, pokud je to v mých silách, vstal jsem, přinesl jsem z druhého konce místnosti velkou lenošku a postavil ji poblíž stolu.
Polda se vrátil s mým šéfem. Tolman se ho zeptal, kdo ještě čeká venku, a policajt odpověděl: "Ten Vušiš nebo jak, a Berin a jeho dcera. Snažili se ji zahnat do postele, ale ona nechce. Pořád se pokouší dostat se sem dovnitř."
Tolman si hryzal ret a já ho sarkasticky pozoroval jedním okem, zatímco druhým jsem sledoval, jak se Nero Wolfe vměstnává do lenošky, kterou jsem mu přistavil. Tolman nakonec rozhodl:
"Pošlete je do jejich pokojů. Tady to konečně můžeme do rána přerušit. V pořádku, šerife?"
"Se ví. Zabalte to a vyspěte se na to." Zašilhal na policajta. "Vyřiďte Plaňkoví, ať počká venku, dokud se nepodíváme, co 2ařídil. Tahle noční doba není pro nikoho vhodná, aby se šoacíroval kolem."
Polda odešel. Tolman si promnul oči, pak se znovu kousl do rtu, opřel se v křesle a podíval se na Wolfa. Wolfe se tvářil docela krotce, ale já viděl, jak poklepává ukazováčkem na opěradlo lenošky, a věděl jsem, že v něm burácí požár.
Poznamenal, jako by nabízel informaci: "Jsou už skoro čtyři, pane Tolmane."
"Díky za upozornění," Tolmanův hlas zazněl nevrle. "Nebudeme vás zdržovat dlouho. Poslal jsem pro vás ještě jednou, protože vyšly najevo dvě věci." Všiml jsem si, že Tolman i šerif mě pozorují koutkem oka, a byl bych přísahal, že se snaží doběhnout mě a nachytat, jak dávám Wolfovi nějaké znamení. Zatvářil jsem se ospale, což mi nepřišlo nijak zatěžko.
Wolfe řekl: "Zdá se mi, že víc než dvě. Předpokládám například, že paní Lasziová vám opakovala tu historku, kterou mi vykládala včera odpoledne. Či ne?"
"Jakou to historku?"
"Ale, pane Tolmane!" Wolfe přestal poklepávat prstem a zašermoval jím na prokurátora. "Nechoďte na mě oklikou. Byla tu s vámi přes půl hodiny, takže vám tu historku musela povědět. Počítal jsem s tím, že vám ji poví. Proto jsem se o ní sám nezmínil, zdálo se mi vhodnější, abyste ji slyšel z první ruky od ní."
"Co tím myslíte, že jste s tím počítal?"
"Pouhá domněnka." Wolfe odpovídal mírně a neagresivně. "Koneckonců, je to účastnice téhle tragédie, kdežto já jsem jenom náhodný divák"
"Účastnice?" zamračil se Tolman. "Vy si myslíte, že v tom měla prsty? To jste předtím neřekl."
"Neříkám to ani teď. Myslím tím jenom to, že zavražděný byl její manžel, a i když tu vraždu zrovna nepředvídala, měla aspoň zlé tušení. Víte o tom jistě víc než já, poněvadž jste ji vyslýchal. Patrně vás informovala, že jí manžel řekl, jak včera v poledne ve zdejší kuchyni objevil v cukřence arsenik, který byl určen jemu; že bez manželova vědomí nebo souhlasu přišla za mnou požádat mě, abych ho pomohl ochránit před nebezpečím, a já že jsem to odmítl."
"Proč jste to odmítl?"
"Protože jsem k tomu nebyl kompetentní. Jak jsem jí řekl, nejsem ani ochutnávač pokrmů, ani tělesný strážce." Wolfe se trochu zavrtěl uvnitř to v něm vřelo. "Smím vám něco poradit, pane Tolmane? Neplýtvejte na mne energií. Nemám nejmenší potuchy, kdo pana Laszia zabil, nebo proč. Možná že jste o mně slyšel, to nevím, ale jestliže ano, nabyl jste třeba dojmu, že když jsem v nějakém případě angažovaný, jsem schopen hadího vykrucování, ačkoli byste to při pohledu na mě neřekl. Jenomže v tomhle případě angažovaný nejsem, nemám na něm nejmenší zájem, vůbec nic o něm nevím, a chtít ode mne věcnou informaci by vám bylo zrovna tak málo platné, jako chtít ji od krále Davida na měsíci. Souvisím s tím případem trojím způsobem. Za prvé proto, že jsem náhodou tady; to je prostě moje osobní smůla. Za druhé jsem objevil tělo pana Laszia; jak jsem vám už řekl, byl jsem zvědavý, jestli snad dětinsky nehlídá potají stůl, a podíval jsem se za zástěnu. A za třetí mi paní Lasziová řekla, že se někdo pokusil jejího manžela otrávit, a žádala mě, abych tomu zabránil. Ten fakt máte k dispozici; jestli vám zapadá do vaší skládanky, zařaďte si ho tam. Máte. pánově, moje sympatie a přání všeho nejlepšího."
Tolman, který koneckonců nebyl o moc víc než kluk, natočil hlavu, aby se podíval na šerifa, jenž se pomalu škrábal prostředníkem na tváři. Pettigrew jeho pohled opětoval a nakonec se obrátil k Wolfovi.
"Podívejte se, pane, já myslím, že nám dobře nerozumíte. Nechceme vám dělat žádné těžkosti ani nepříjemnosti. Nedíváme se na vás jako na jednoho z party těch lidí, co nám všechno zapřou, pokud to bude v jejich silách. Vy sám říkáte, že jsme o vás možná slyšeli. Máte pravdu. Slyšeli jsme o vás. Koneckonců jste s tou partou byl celý den a mluvil jste s nimi. Rozumíte? Nevím, co si myslí tady Tolman, ale mně se zdá, že by nemohlo škodit, kdybyste nám pověděl, na co jste přišel a jaký na to máte názor. Zvlášť když říkáte, že na věci nemáte žádný zájem, který by se mohl dostat s něčím do konfliktu. Nemám pravdu, Barry?"
"Jenom byste mařili čas," odpověděl Wolfe. "Nejsem kouzelník. Když mám výsledky, docházím k nim úpornou prací, jenže tohle není můj případ a já na něm nepracuju."
Potlačil jsem úsměv. Tolman se vmísil: "Čím dřív to vyřídíme, tím lip pro všechny. To je vám jasné. Jestliže šerif"
Wolfe ho příkře přerušil. "To stačí. Zítra."

"Zítra je už teď. Bůhví, jak dlouho budete ráno vyspávat, ale já ne. Na jednu věc bych se vás chtěl zeptat především. Řekl jste mi, že jediný z těch lidí, koho znáte dobře, je Vukčič. Paní Lasziová mi pověděla, že byla za Vukčiče provdána a před několika roky se s ním rozvedla, aby si vzala Laszia. Mohl byste mi povědět, jak se na to díval Vukčič?"
"Ne. Paní Laszioyá yám zřejmě dala informací dost."
..Však taky přišel o život její manžel. Proč to? Máte snad něco proti ní? Už jste do ní zaryl podruhé."
"Jistěže proti ní něco mám. Nemám rád ženy, které na mně chtějí ochranu pro své muže. To je pod mužskou důstojnost spoléhat se, ať už kvůli svému bezpečí nebo spáse, na zásah ženy. Fuj!"
Wolfe ovšem nebyl zamilovaný. Doufal jsem, že si to Tolman uvědomuje.
"Položil jsem tu otázku samozřejmě proto," řekl teď, "protože Vukčič je jeden ze dvou lidí, kteří měli nejlepší příležitost zabít ho. Většina z nich je z toho patrně venku, mezi jiným i na základě, vašeho svědectví." Nahlédl do papírů na stole. "Paní Lasziová, paní Mondorová, Lisette Puttiová a Goodwin byli podle dosavadních informací pořád v salónu. Serván říká, že když zašel do jídelny ochutnat ty omáčky, Laseio byl naživu a všechno bylo v pořádku. Mondor, Coyne a Keith měli v té době návštěvu v jídelně už za sebou a všichni se shodují, že žádný z nich pak už ze salónu nevyšel. Takže i oni z toho jsou jak se zdá venku. Další dva byli Berin a Vukčič. Berin říká, že když z jídelny odcházel, Laszio tam stále ještě byl a stále bylo všechno v pořádku. A Vukčič vypovídá, že když tam vešel on po zdržení o nějakých osm nebo deset minut později, Laszio byl pryč, ale jinak se Vukčičovi zdálo všechno v pořádku. Tři poslední, Vallenko, Rossi a vy, jsou z toho patrně taky venku, ale ne tak průkazně jako ti ostatní, poněvadž je docela možné, že si Laszio pouze odskočil na terasu nebo na toaletu a vrátil se, když Vukčič z jídelny odešel. V kuchyni se podle výpovědi kuchařů neobjevil, takže tam nezašel."
Tolman znovu nahlédl do papíru. "Z toho vyplývají dva pravděpodobní pachatelé, Berin a Vukčič, a tři možní, totiž Vallenko, Rossi a vy. Kromě toho jsou tu tři další možnosti. Někdo mohl kdykoli vejít do jídelny z terasy; zasklené dveře byly zavřené a měly stažené rolety, ale nebyly zamčené. A mohli tudy vejít tři lidé: Leon Blanc, který odmítl zúčastnit se testu ze zaujetí proti Lasziovi a byl někde pryč, paní Coynová, která byla skoro hodinu sama venku, včetně intervalu mezi Berinovou a Vukčičovou návštěvou jídelny; a slečna Berinová. Blanc tvrdí, že šel do svého pokoje a neopustil jej, a zřízenci v hale ho vyjít neviděli, ale na konci chodby v levém křídle jsou dveře na úzkou postranní terasu, kterými by byl mohl vyjít nepozorovaně. Paní Coynová říká, že v době své nepřítomnosti v salónu chodila po cestičkách a trávnících venku, že nebyla na terase vedle jídelny, že se vrátila hlavním vchodem a šla rovnou do salónu. Pokud jde o slečnu Berinovou, ta přišla z pokoje zpátky do salónu dřív, než začalo ochutnávání omáček, a už se odtamtud nevzdálila. Uvádím její nepřítomnost jenom kvůli úplnosti přehledu."
Ty ohaři bezcitná, pomyslel jsem si. Plakala ve svém pokoji kvůji tobě, to byla ta její nepřítomnost, a ty z toho uděláš prostě položku v seznamu!
"Vy jste byl v salónu, pane Wolfe. Tím je to jasné, ne?"
Wolfe zabručel. Tolman se znovu ujal slova: "Pokud jde o motiv, někteří ho měli dostatečně silný. Vukčič třeba ten, že mu Laszio přebral manželku. A bezprostředně předtím, než odešel do jídelny, mluvil s paní Lasziovou, hltal ji očima a tančil s ní"
"To vám řekla nějaká ženská!" přerušil ho ostře Wolfe.
"Pánbíčku na nebesích," protáhl šerif,, "vám nějak nejde pod nos těch pár maličkostí, které jsme zjistili. Říkal jste snad, že na tom nemáte zájem."
"Vukčič je můj přítel. Na něm zájem mám. Nemám zájem na té vraždě, se kterou Vukčič nijak nesouvisí."
"Možná ne." Tolman se zatvářil potěšené, nejspíš proto, že Nera Wolfa vyvedl z míry. "Rozhovor s paní Mondorovou mi ostatně poskytl první příležitost, abych oficiálně využil své francouzštiny. Pak tu máme Bedna. O něm jsem neslyšel od paní Mondorové, ale přímo od něho. Prohlásil, že Laszia měl někdo zabít už dávno, že on sám by to byl udělal s největší chutí a že bude vraha krýt, jestli k tomu bude mít nejmenší příležitost."
"Berin moc mluví," zamumlal Wolfe.
"Taky si myslím. Právě tak jako ten malý Francouz, Leon Blanc, jenže ten zase v jiném stylu. Připouští, že Laszia nenáviděl, poněvadž ho Laszio před několika lety podvodně připravil o místo v hotelu Churchill, ale prý by nikoho a kvůli ničemu nezavraždil. Prý ho ani netěší Lasziová smrt, protože smrt nehojí, ale amputuje. Tak se vyjádřil. Je jako beránek a rozhodně nepůsobí natolik agresivně, aby někoho bodl do srdce, ale není žádný hlupák, a víme, co se říká o tiché vodě.
Takže tu máme dva pravděpodobné kandidáty a jednoho možného, všechny s motivem. Z těch ostatních čtyř možností se mi zdá, že vy jste to neudělal. Jestli Rossi nebo Vallenko cítili něco, co by je dovedlo až k vraždě, zatím o tom nic nevím, Pokud jde o paní Coynovou, nikdy předtím Laszia neviděla a nemůžu zjistit, že by s ním byla aspoň jednou mluvila. Takže až na další musíme počítat s Berinem, Vukčičem a Blankem. Každý z nich to mohl spáchat a podle mého názoru to taky jeden z nich spáchal. Co si myslíte vy?"
Wolfe zavrtěl hlavou. "Chválabohu, můj problém to není, takže si nemusím myslet nic."
Pettigrew se vmísil svým mírným protáhlým tónem: "A nezdá se vám ani trochu možné, že svého přítele Vukčiče podezíráte, a proto na to radši nechcete myslet?"
"Možné? Možné to jistě je. Vzdáleně. Jestli to Vukčič udělal, ze srdce doufám, že vám nenechal žádný provaz, na kterém byste ho pověsili. Pro vaši informaci já nic proti němu nevím, a kdybych věděl, tak bych s tím nevyrukoval."
Tolman pokýval hlavou. "Jste upřímný, ale moc nám tím nepomáháte. Nemusím vám zdůrazňovat, že jestli máte na svém příteli Vukčičovi zájem a myslíte si, že to neudělal, nejrychlejší způsob, jak ho ospravedlnit, je objevit, kdo to udělal. Byl jste přímo na místě činu, všechny jste je viděl a slyšel jste všechno, co se mluvilo. Řekl bych, že člověk s vaší reputací a schopnostmi by za těch okolností měl pokládat za možné podat nám pomocnou ruku. Když to neuděláte, může to na vašeho přítele Vukčiče vrhnout ještě větší podezření, nezdá se vám?"

"To nevím. Vaše podezření jsou vaše věc, já je usměrňovat nemůžu. Zatraceně, jsou čtyři hodiny ráno!" Wolfe si povzdechl. Pak stiskl rty. Chvíli tak seděl a nakonec zamumlal: "No dobrá, deset minut vám pomůžu. Vyličte mi běžné okolnosti nůž, otisky prstů, co se všechno našlo"
"Nic. Na stole byly dva nože na krájení holoubat, byl to jeden z nich. Sám jste viděl, že tam nebyly ani nejmenší známky nějakého zápasu. Nikde nic. Žádné otisky, které by mohly mít nějaký význam ty na rukojeti nože byly docela rozmazané. Kliky u dveří na terasu jsou z drsného tepaného železa. Pořád se na nich ještě pracuje, ale v tomhle ohledu to vypadá beznadějně."
Wolfe zabručel. "Některé možnosti jste opomněl. Co kuchaři a číšníci?"
"Ty všechny vyslýchal šerif, který ví, jak jednat s negry. "Žádný z nich do jídelny nevkročil a nic neviděli ani neslyšeli. Laszio jim řekl, že na ně zazvoní, kdyby něco potřeboval."
"Někdo mohl vejít z velkého salónu do salónku, odtamtud do jídelny a zabít ho. Měl byste mimo jakoukoli pochybnost zjistit přítomnost všech osob ve velkém salónu, zvlášť v době mezi tím, co Berin z jídelny odešel a Vukčič tam vstoupil. To trvalo, jak říkáte, nějakých osm nebo deset minut."
"To jsem taky zjišťoval. Přirozeně jsem si přítomnost každého ověřoval hodně narychlo."
"Ověřte si ji ještě jednou. Jiná možnost: někdo mohl být schovaný za jednou z těch dvou zástěn a bodnout odtamtud, když se mu naskytla příležitost."
"Tak? A kdo?"
"To namouduši nevím." Wolfe se zamračil. "Ale stejně vám můžu říct, pane Tolmane, že jsem krajně skeptický, pokud jde o ty vaše hlavní dva podezřelé, pana Berina i pana Vukčiče. A to se vyjadřuju zdrženlivě. O panu Blankovi nemám žádný názor. Jak jste sám poukázal, mohl nepochybně odejít ze svého pokoje, vyjít na konci chodby v levém křídle, obejít budovu, vstoupit do. jídelny z přilehlé terasy, splnit svůj záměr a vrátit se stejnou cestou. Ale nemohla ho v tom případě vidět paní Coynová, která v té době byla venku a dívala se do noci?"
Tolman zavrtěl hlavou. "Ona říká, že nikoho neviděla. A byla před budovou i po její straně. Neviděla nikoho než nějakého negra v uniformě, kterého zastavila a zeptala se ho, jaký zvuk vydává lelek. Toho negra jsme našli je to jeden ze zřízenců od vřídla, který šel do pavilónu Mingo."
"Hm. Pokud jde o Berina a Vukčiče, nechal bych je na vašem místě prozatím stranou. Nebo aspoň mám jeden návrh: vezměte si od pana Servaná ty lístky se zápisy ochutnávačů"
"Ty mám."
"Dobrá. Porovnejte je se správným seznamem, který jste jistě dostal od pana Servaná taky"
"Ten ho neměl. Byl v Lasziově kapse."
"Výborně. Porovnejte s ním jednotlivé zápisy a zjistěte, do jaké míry určil každý ochutnávač omáčky správně."
Šerif Pettgrew si odfrkl. Tolman se suše zeptal: "Tomuhle říkáte pomoc?"
"Říkám. A mimochodem vám už pomáhám!" Wolfe se trochu napřímil. "Jestli tady máte ten správný seznam ten, co jste vzal Lasziovi z kapsy můžu se na něj na moment podívat?"
Tolman se zdviženým obočím zalistoval v papírech před sebou, jeden z nich vytáhl, podal ho mně a já ho dal Wolfovi. Wolfe se na něj podíval se svraštěným čelem a vykřikl: "Panebože!" Podíval se znovu a obrátil se ke mně potřásaje papírem v ruce: "Archie, Coyne měl pravdu! Číslo 3 byla šalotka!"
"Komická oddychová vložka?" zeptal se Tolman sarkasticky. "Pěkně děkuju za takovouhle pomoc."
"Zazubil jsem se na něho. "Čerta komická vložka! Teď nebude týden spát, hádal špatně."
Wolfe mě napomenul: "Nešlo o hádání. Byl to uvážený závěr, a ten byl chybný." Podal mi seznam. "Promiňte, pane Tolmane, tohle pro mě byla rána. Skutečně. Nečekám, že byste pochopil, jaká rána. Jak už jsem řekl, jsem v případě Berina a Vukčiče víc než skeptický. Pana Vukčiče znám celý svůj život. Dovedu si hypoteticky představit, že by někoho probodl, ale kdyby k tomu došlo, jsem si jistý, že byste v zádech probodeného nenašel žádný nůž. Pana Berina dobře neznám, ale viděl jsem ho zblízka a slyšel jsem ho mluvit ani ne minutu potom, co včera večer vyšel z jídelny, a vsadil bych se, že nejednal jako člověk, který právě spáchal zbabělou vraždu. Ze by před chviličkou vrazil panu Lasziovi nůž do zad, a já že bych neobjevil žádnou známku takového zážitku v jeho postoji, na jeho rukou, v jeho očích nebo hlase? Tomu nevěřím!"
"A co s tím má co dělat porovnávání těchhle seznamů"
"Hned k tomu dojdu. Předpokládám, že vám pan Serván popsal povahu našeho testu v každé omáčce chyběla ta či ona příchuť. Z každého omáčníku jsme směli ochutnat jen jednou jenom jednou! Máte vůbec představu, jakou delikátnost a citlivost to vyžadovalo? Bylo k tomu třeba svrchovaného soustředění a vnímavosti na chuťové podněty. Něco podobného, jako kdybyste měl objevit jedinou falešnou notu jednoho dřevěného dechového nástroje v symfonické pasáži hrané velkým orchestrem. A teď si porovnejte ty seznamy. Jestli zjistíte, že Berin a Vukčič typovali v podstatě správně řekněme sedmkrát či osmkrát z devíti případů musíte je vyloučit. I při šesti správných odpovědích. Nikdo, kdo se právě chystá někoho zabít, nebo to právě udělal, by nedokázal ovládnout svůj nervový systém natolik, aby byl schopen takového výkonu. Ujišťuju vás, že na tom není nic komického."
"Dobrá, porovnám je," přikývl Tolman.
"Bylo by poučné udělat to hned."
"Zařídím to. Máte ještě nějaké návrhy?"
"Ne." Wolfe sevřel opěradla lenošky, stáhl nohy pod sebe, vzepřel se a vstal. "Deset minut uplynulo." Maličko se uklonil. "Znovu vám, pánové, vyslovuju své sympatie a přání všeho nejlepšího."
"Pokud vím," řekl šerif, "spíte v pavilónu Upshur. Jistě si uvědomujete, že se můžete volně pohybovat kdekoli po území zdejšího hotelu."
"Děkuju vám, pane," odsekl Wolfe zatrpkle. "Pojďte, Archie!"

Pustil jsem ho napřed mezi zelení, abychom nezatarasili celou cestičku k pavilónu Upshur. Nešli jsme tmou, nýbrž šerým svítáním, a kolem zpívalo tolik ptáků, že si toho člověk chtě nechte musel všimnout. V hlavní hale pavilónu se svítilo a seděli tam dva státní poldové. Wolfe je minul bez jediného pohledu.
Doprovodil jsem ho do jeho pokoje, abych se přesvědčil, že je všechno jaksepatří. Postel byla připravena a na pestré přehozy a dečičky byl utěšený pohled, pokoj byl prostorný a natolik nóbl, aby stál aspoň za polovinu těch dvaceti babek denně, které za něj účtovali, ale Wolfe se kolem sebe mračil, jako by byl v prasečím chlívku.
"Mám vám pomoct při svlékání?" zeptal jsem se. Ne"
"Mám vám přinést z koupelny džbán vody?"
"Umím chodit. Dobrou noc."
"Dobrou noc, šéfe." Obrátil jsem se k odchodu.
Na prahu mě zastavil jeho hlas. "Archie, ten pan Laszio měi podle všeho nepříjemné vlastnosti. Pokládáte za možné, že naschvál pořídil nesprávný seznam, aby přivedl do rozpaků své kolegy i mne?"
"To ne. Ani v nejmenším. Profesionální etika, víte. Samozřejmě je mi líto, že jste se tolikrát spletl"
"Dvakrát! U šalotky a pažitky! Nechte mě už! Běžte!"
Tu noc určitě usínal jako náramně šťastný detektiv.
Ve dvě hodiny odpoledne druhý den, ve středu, jsem se cítil jaksepatří zpitomělý a nespokojený se životem, ale v jednom ohledu docela jako doma. Když se dostanu pozdě do postele nebo spím nadměrně přerušovaným spánkem, otravuje mi to organismus, a tentokrát jsem měl co dělat s obojím. Poněvadž jsem si zapomněl vyvěsit na dveře ceduli, aby mě nerušili, nějaký zatracený sluha mě v devět ráno vytáhl ke dveřím našeho apartmá, aby se zeptal, jestli nechceme napustit vodu do vany nebo posloužit nějakou maličkostí, a já mu řekl, aby přišel až se západem slunce. V půl desáté mě vzbudil telefon můj přítel Barry Tolman chtěl mluvit s Wolfem. Vysvětlil jsem mu, že Wolfe se poprvé vystaví dennímu světlu teprve ze své vlastní iniciativy, a centrále jsem oznámil, aby nám až na další nespojovala žádné hovory. Přesto se asi za hodinu ozval telefon znovu a nepřestával zvonit. Byl to zase Tolman, a že prý s Wolfem prostě musí mluvit. Odpověděl jsem, že se absolutně nedá nic dělat, ledaže by měl zatykač a povolení k domovní prohlídce, dokud Wolfe sám neohlásí, že je při vědomí. Ale tentokrát jsem už byl natolik probuzený, že jsem si uvědomil i jiné potřeby kromě spánku, a tak jsem se vykoupal, oholil, oblékl se a zavolal na obsluhu, aby mi přinesli nějakou snídani, poněvadž jsem za těchto okolností nemohl odejít a nasnídat se v jídelně. Zrovna jsem dopil třetí šálek kávy, když jsem uslyšel Wolfa, jak na mě huláká. Rozhodně ho to začalo demoralizovat. Doma v New Yorku na mě nehulákal víc než třikrát za deset let.
Řekl mi, co chce k snídani, vyřídil jsem jeho objednávku telefonicky, a pak mi dal instrukce, kvůli kterým jsem se začal cítit jako doma. Rozhodl se omezit to odpoledne veškeré společenské styky výhradně na mou osobu. Pracovní a profesionální styky nepřicházely v úvahu. Dveře měly zůstat zamčené a každé návštěvě, leda by to náhodou byl Marko Vukčič, jsem měl oznámit, že Wolfe je zaneprázdněn, nezáleží na tom čím. Telefonní hovory jsem měl vyřizovat já, poněvadž Wolfe prý neví nic, co nevím i já. (Stouplo mi tím sebevědomí, protože to přiznal vůbec poprvé.) Kdybych pocítil větší potřebu čerstvého vzduchu, než lze načerpat otevřeným oknem, což je sice imbecilní, ale pravděpodobné, měl jsem vyvěsit na dveře ceduli NERUŠIT a nechat si klíč v kapse.
Zatelefonoval jsem pro všechny dosažitelné ranní noviny, a když je přinesli, dal jsem dvoje Wolfovi a se zbytkem jsem se uvelebil na gauč. Raníky z New Yorku, Pittsburghu a Washingtonu, časná vydání expedovaná vlakem, nepřinesly o Lasziově zavraždění ani zmínku, ale v charlestonském Journalu, vydávaném ve vzdálenosti pouhého sta kilometrů, byly tučné titulky a krátká zpráva.
Jenomže Wolfovy plány na zachování pokojného soukromí byly rozstříleny nacimprcampr ještě před koncem dne. K prvnímu a nejméně důležitému vyrušení došlo dřív, než dočetl noviny. Kolem druhé hodiny se něco ozvalo u vnějších dveří apartmá, a když jsem jexpřišel otevřít o diskrétních pětadvacet centimetrů, octl jsem se tváří v tvář dvěma pánům, kteří nevypadali jako místní občané a které jsem ještě nikdy neviděl. Jeden byl menší než já a o něco starší, s tmavou pletí, šlachovitý a pevně stavěný, v úhledném šedém obleku se vzorkem rybí páteře, s vycpanými rameny a projmutým pasem. Druhý, středního věku i růstu, měl vlasy vystříhané vysoko nad spánky a malá šedá očka, která vypadala, jako by ho už nikdy nemohlo nic naštvat, poněvadž je dostatečně naštvaný jednou provždy. Ale, promluvil zdvořile a zdvořile naslouchal, když se zeptal, jestli je to apartmá pana Nera Wolfa, a já ho informoval, že je, představil se jako pan Liggett toho vycpaného panáka označil jako pana Malfiho a oznámil, že by rád s panem Wolfem mluvil. Vysvětlil jsem mu, že pan Wolfe je zaneprázdněn, načež se zatvářil netrpělivě, vytáhl z kapsy nějakou obálku a podal mi ji. Omluvil jsem se, že je nechám stát na chodbě, vrátil jsem se do prasečího chlívku.
"Dva cizinci mužského rodu, i když se to zdá k nevíře. Chtějí s vámi mluvit."
Wolfe nezdvihl oči od novin. "Kdyby někdo z nich byl pan Vukčič, předpokládám, že byste ho poznal."
"Ne, Vukčič to není, ale dopisy jste si nezakázal, a tady mi jeden dal."
"Přečtěte ho."
Vytáhl jsem dopis z obálky, všiml jsem si, že je na papíře s rytým záhlavím, a ozvučil jsem jej:

New York 7. dubna 1937 Milý pane Wolfe, představuji Vám tímto svého přítele pana Raymonda Liggetta, ředitele a spolumajitele hotelu Churchill. Chce vás požádat o radu nebo o přispění a řekl si mi o těchto pár řádek.
Doufám, že si tam dole užíváte. Nepřejídejte se a nezapomeňte se vrátit, abyste nám tady v New Yorku zpříjemnil život.
Váš
Burke Williamson

Wolfe zabručel: "Říkáte 7. dubna? To je dnes."

"No jo, to museli letět. Dřív to bylo obrazné rčení, dneska běžný dopravní prostředek. Pustíme je dál?"
"Zatraceně!" Wolfe spustil noviny. "Zdvořilost je pro každého osobní záležitost, ale slušnost je dluh splatný životu. Vzpomínáte si, že nám pan Williamson laskavě propůjčil své panství v případě loupežného přepadení slečny Anny Fiorové?" Povzdechl si. "AL jdou dál."
Došel jsem pro ně, zopakoval jsem po řadě jména přítomných a přistavil sezení. Wolfe je přivítal, odrecitoval své obvyklé prohlášení o svém sklonu nevstávat, a pak podruhé přejel pohledem toho vycpaného.
"Slyšel jsem správně vaše jméno, pane? Malfi? Snad Albert Malfi?"
Černé oči šlachovitého návštěvníka sklouzly k Wolfovi. "Správně. Ale nevím, odkud víte, že jsem Albert."
Wolfe pokýval hlavou. "Dříve Alberto. Potkal jsem cestou sem ve vlaku pana Berina, a ten mi o vás pověděl. Říká, že jste znamenitý specialista na předkrmy, a člověka vždycky těší, když se setká s umělcem a schopným odborníkem."
Liggett se vmísil: "Tak vy jste jel s Berinem ve vlaku?"
"Jel," zakabonil se Wolfe. "Snášeli jsme to utrpení spolu. Pan Williamson mi píše, že mě chcete o něco požádat."
"Ano. Víte samozřejmě, proč jsme přiletěli. Kvůli té věci s Lasziem. To je hrůza. Vy jste byl přímo u toho, že? Našel jste jeho tělo."
"Souhlasí. Pospíšil jste si, pane Liggette."
"To máte zatraceně pravdu. Chodím obyčejně pozdět spát, pozdě vstávám, ale Malfi mi dnes ráno telefonoval ještě před osmou. Reportéři mě sháněli už dřív, ale samozřejmě se ke mně nedostali. Městská vydání novin přinesla tu zprávu. Věděl jsem, že Williamson je váš přítel, poslal jsem si k němu pro doporučení a najal jsem si letadlo z Newarku. Malfi trval na tom, že poletí se mnou, a teď mám strach, že jeden z vašich úkolů bude hlídat ho, až se přijde na to, kdo to udělal." Liggett se slabě pousmál. "Je to Korsičan, a i když Laszio nebyl jeho příbuzný, Malfi na něm přímo visel. Nemám pravdu, Malfi?"
Vycpaný horlivě přikývl. "Svatou pravdu. Filip Laszio byl mizera, ale velký člověk. Ke mně se jako mizera neprojevil."
Rozpřáhl proti Wolfovi obě dlaně. "Ale pan Liggett samozřejmě jenom žertuje. Svět si myslí, že všichni Korsičani někoho probodávají. To je mylná a špatná představa."
"Ale vy jste mě chtěl o něco požádat, pane Liggette?" připomněl Wolfe netrpělivě. "Zmínil jste se o jednom z mých úkolů. Žádné úkoly nemám na ničem nepracuju."
"Doufám, že budete. Za prvé, abyste zjistil, kdo Laszia zabil. Jak to vypadá podle novinových zpráv, pro nějakého západůvirginského šerifa to bude příliš tvrdý oříšek. Zdá se, že ať je pachatel kdokoli, jeho rafinovanost se neomezila na ochutnávání přísad v sauce printemps. Já nemůžu tvrdit, že bych na Lasziovt zrovna visel v tom smyslu, jako tady Malfi, ale byl to koneckonců šéfkuchař mého hotelu, neměl, pokud vím, žádnou rodinu kromě své ženy, a tak jsem si řekl, že je to moje povinnost. Bylá to zatraceně zbabělá vražda nožem do zad. Vrah by měl být dopaden, a já mám tušení, že si to vyžádá člověka vašich schopností. Proto jsem tady. A protože znám vaše ehm, zvláštnosti, vyžádal jsem si z opatrnosti ten dopis od Williamsona."
"To je mrzuté," povzdechl si Wolfe. "Myslím mrzuté, že jste se obtěžoval sem. Mohl jste mi zatelefonovat z New Yorku."
"Ptal jsem se Williamsona, co si o tom myslí, a on mi řekl, že jestli opravdu stojím o vaše služby, abych se radši sebral a požádal vás osobně."
"Neříkejte. Nechápu, proč by měl pan Williamson předpokládat těžkosti. Moje služby jsou volně na trhu. V tomhle speciálním případě ovšem nejsou k mání, proto je mrzuté, že jste se obtěžoval sem."
"Proč nejsou k mání?" "Nedovolují to podmínky."
"Podmínky?" Podrážděnost v Liggettových očích zesílila. "Žádné podmínky vám neukládám."
"Ne vy. Prostorové vzdálenosti. Zeměpis. Kdybych se pustil do hledání Lasziova vraha, musel bych ho najít. To by mohlo trvat den, týden, při velké smůle čtrnáct dní. Jenže já chci zítra večer odjet vlakem do New Yorku." Wolfe sebou trhl, jako by se spálil.
"Williamson mě varoval." Liggett sevřel rty. "Ale proboha, člověče! Vždyť je to vaše povolání! Váš"
"Prosím vás, pane. Nechte toho. Nechci vás poslouchat. Jestli vás svou strohostí urážím, taky dobře. Každý má právo urážet, když e ochoten snášet odium, které ho za to stihne. Nemíním se zavázat k ničemu, co by mě mohlo zdržet na téhle cizopasnické výspě déle než do zítřejšího večera. Mluvil jste o ,úkolech. Přejete si hovořit ještě o něčem?"
"Chtěl jsem." Liggett se zatvářil, jako by nejradši pokračoval v rozhovoru šrapnelem nebo kulometem. Seděl a chvíli na Wolfa upřeně zíral, ale nakonec to odbyl pokrčením ramen. Pak řekl: "Hlavní úkol je vlastně něco docela jiného. Hlavní důvod, proč jsem tady. Laszio je po smrti, zemřel strašným způsobem a jako člověk toho náležitě lituju, ale kromě toho, že jsem člověk, jsem taky podnikatel a hotel Churchill zůstal bez šéfa kuchyně. Znáte světovou pověst Churchillu, a tu je třeba zachovat. Chci získat Jeroma Berína."
Wolfe vytáhl obočí. "To vám nemám za zlé."
"Bodejť byste měl. Na světě je pár stejně dobrých šéfkuchařu jako Berin, ale ti nepřicházejí v úvahu. Mondor by neopustil svou pařížskou restauraci. Serván a Tassone jsou příliš staří. Neybyl bych proti tomu vzít zpátky Leona Blanka, ale ten je taky moc starý. Vukčič je vázaný u Rustermana atakdál. Vím náhodou, že Berin dostal odtud ze Států za poslední dva roky pět nabídek a všechny je odmítl. Rád bych ho získal. Je fakticky jediný, koho považuju zároveň za dosažitelného i žádoucího. Jestli ho nedostanu, může si modrou stuhu šéf kuchaře připnout na čepici Malfi." Obrátil se ke svému průvodci. "Je to tak podle naší dohody, Alberte? Když jste loni dostal tu nabídku z Chicaga, řekl jsem vám, že když u mne vydržíte a kdyby se postavení šéfkuchaře v Churchillu uvolnilo, pokusím se nejdřív dostat Berina, a kdyby to nevyšlo, můžete to místo dostat vy. Je to tak?"
Malfi přikývl. "Tak jsme se domluvili."
Wolfe zamumlal: To je všechno velice zajímavé, ale mluvil jste o nějakém úkolu"

"Ano. Chtěl bych, abyste to s Berinem vyjednal mým jménem. Je to jeden ze sedmi nejlepších šéfů kuchyně na světě, ale je s ním těžké pořízení. Minulou sobotu schválně vysypal dva talíře klobásek na koberec uprostřed mého Sálu světových středisek. Wiíliamson říká, že jste pozoruhodně schopný vyjednávač, jste tady čestným hostem a Berin vás vyslechne s respektem, takže pevně doufám, že ho dokážete přesvědčit. Nabídl bych mu čtyřicet tisíc, ale řeknu vám upřímně, že jsem ochoten jít až do šedesáti, a vaše provize"
Wolfe ho zarazil vztaženou dlaní. "Prosím vás, pane Liggette. Nemá to smysl. Absolutně to nepřichází v úvahu."
"Chcete tím říct, že to nechcete udělat?"
"Chci tím říct, že nechci přesvědčovat pana Berina vůbec o ničem. Spíš bych se mohl pokusit přesvědčit žirafu. Mohl bych to rozvést ale nemyslím, že bych vám tím byl povinen."
"Ani to nechcete zkusit?"
"Nechci. Abych vám řekl pravdu, přišel jste za mnou v nejméně vhodném okamžiku za posledních dvacet Jet a s návrhy, které mě můžou daleko víc dopálit než zajímat. Čerta mi sejde na tom, kdo bude vaším novým šéfkuchařem, a třebaže vždycky rád vydělám peníze, počkám s tím raději, až budu zpátky ve své kanceláři. Jsou tady jiní a kvalifikovanější k tomu, aby vám to s panem Berinem vyjednali třeba pan Serván nebo pan Coyne, jeho staří přátelé."
"Ti jsou sami šéfkuchaři. To nechci. Ten pravý pro mě jste vy, jen vy."
Hučel do Wolfa ostošest, ale nebylo mu to nic platné. Když se pokoušel naléhat, Wolfe prostě začal stroze odsekávat, což bylo zcela přirozené, a Liggett si konečně uvědomil, že se spletl v adrese, a vzdal to. Vyskočil z křesla, vyštěkl na Malfiho, že půjdou, a bez dlouhých ceremonií ukázal Wolfovi záda. Malfi mu vyklusal v patách a já je doprovodil do předsíně, abych za nimi zamkl dveře.
Když jsem se vrátil do pokoje, Wolfe se už zase schovával za novinami. Svaly mi jen hrály a neměl jsem chuť sedět, a tak jsem mu řekl: "Víte, verouansi, to není špatný nápad"
Na slovo, které neznal, se dal vždycky nachytat. Noviny mu klesly do úrovně nosu. "Co to k čertu bylo? To jste si vymyslel?"
"Nevymyslel. To mám z jednoho článku v charlestonském Journaht. Verouans je termín, kterým se označovali indiánští náčelníci ve Virgínii a v Marylandu. Dokud budeme v tomhle kraji, budu vás titulovat verouansi místo šéfe. Tak jak jsem chtěl říct, verouansi, je to dobrý nápad, otevřít si zprostředkovatelnu práce pro šéfkuchaře a číšníky, později snad i s filiálkou pro pomoc v domácnosti vůbec. Předpokládám, že si uvědomujete, jak zatraceně slibný případ jste právě pustil k vodě. Ten Liggett se zřejmě topí v penězích. A podezírám ho, že mu to dokonce myslí. Napadlo vás, že za vámi přišel třeba proto, aby dal Albertovi nepřímo na srozuměnou, že kdyby se pokusil vrazit něco do Berina, aby ho tak vyřadil z konkurence na místo v Churchillu, mělo by to politováníhodné následky? Z čehož vyplývá řetěz úvah, které by mohly vyřešit nezaměstnanost. Když se uprázdní nějaké místo a člověk ho chce získat, stačí, aby napřed povraždil všechny ostatní kandidáty, a pak"
Noviny se zase zdvihly, z čehož jsem poznal, že jsem se mu dostatečně znechutil. "Jdu ven brouzdat se v potůčku," prohlásil jsem, "a zajdu si možná do hotelu a zruinuju tam pár slečen. Uvidíme se potom."
Vzal jsem si klobouk, vyvěsil jsem na dveře ceduli NERUŠIT a vyloudal jsem se ven. Všiml jsem si u východu z hlavní haly jednoho zelenokabátníka, ale žádného poldy. Bdělost zřejmě povolila. Namířil jsem si nosem k hotelu, jen abych se podíval, co je tam k vidění, zanedlouho jsem toho však měl litovat, poněvadž kdybych byl nešel nejdřív do hotelu, byl bych shlédl celé představení inscenované přítelem Tolmanem, kdežto takhle jsem sotva stihl závěrečnou oponu. Jak už to vyšlo, byl jsem kolem hotelového vchodu a v hotelové hale svědkem různých mírně zábavných výjevů, jako byl třeba pohled na inteligentně vyhlížejícího koně, který jedné tlusté bohaté vdově dupl tak důkladně na nohu, že ji museli odnést. Bylo asi půl čtvrté, když jsem se rozhodl udělat si výlet do pavilónu Pocahontas a poděkovat svému hostiteli Vukčičovi za povyražení, jehož se mi tu dostává. Na odlehlém místě cestičky vyskočil zpoza keře nějaký chlapík s kravatou přes rameno, který potřeboval oholit, popadl mě za loket a už cestou na mě spustil: "Hej, že vy jste Archie Goodwin, ten od Nera Wolfa? Koukejte, kamaráde"
Vytrhl jsem se a řekl jsem mu: "Přestaňte sakra lekat lidi! Tiskovou konferenci pořádám zítra ráno ve své pracovně. Nic nevím a kdybych něco věděl a pověděl vám to, můj verouans by mě přizabil. Víte, co to je verouans?"
Poslal mě k čertu a začal se rozhlížet po jiném keři.
Scéna v pavilónu Pocahontas, když jsem tam došel, se odehrávala ve dvou plánech. První plán, nepočítámli párek uniformovaných poldů před vchodem, se rozvíjel v hlavní hale. Zelenokabátník, který mi otvíral dveře, při tom poulil oči opačným směrem. Dveře do velkého salónu byly zavřené. Zády k pravé stěně, s rukama pevně založenýma, s bradou vzhůru a s tmavě fialkovýma očima metajícíma blesky na chlapíky, kteří ji obléhali, stála Constanza Berinová. Obléhatelé byli dva státní policajti v uniformě a řízný chlapík v civilu s odznakem na vestě, a třebaže se jí v okamžiku mého vstupu fakticky nedotýkali, vypadalo to, jako by se jí byli dotýkali předtím. Nezdálo se, že by si mě všimla. Letmý pohled mi ukázal, že dveře do malého salónku jsou otevřené, a ze salónku se ozýval nějaký hlas. Vykročil jsem tím směrem a jeden z policajtů na mne vyštěkl nějaký rozkaz, ale zdálo se, že je příliš zaměstnaný, aby zasáhl osobně, takže jsem ho ignoroval a šel jsem dál.
V salónku byli taky policajti, šilhavý šerif a Tolman. Mezi dvěma poldy stál Jerome Berin s pouty na zápěstích. Překvapilo mě, že za těch okolností nerozbijí nábytek nebo dokonce lebky, ale jenom se zlověstně škaredí a supí. Tolman mu právě říkal:
"..,. Jsme si vědomi, že jste cizinec a že tu jste na návštěvě, a budeme s vámi jednat se všemi ohledy. Ale člověk obviněný z vraždy u nás nemůže být propuštěn na kauci. Vaši přátelé vám ovšem opatří právního poradce. Upozornil jsem vás nejenom na to, že cokoli řeknete, může být použito proti vám, ale radil jsem vám, abyste neříkal nic, dokud se neporadíte se svým právním zástupcem. Jedeme, chlapci. Odveďte ho zadem do šerifova vozu."
Ale nedostali se k tomu hned. Z hlavní haly se najednou ozval křik i jiné zvuky a Constanza Berinová proletěla dveřmi

jako tornádo s policajty v patách. V salónu se ji jeden pokoušel popadnout, když se hnala kolem, ale právě tak se mohl pokusit zastavit vichrnou smršť. Myslel jsem, že se přežene rovnou přes stůl, aby se vrhla na Toímana, ale zarazila se, ohlédla se planoucíma očima na policajty, pak se jako na obrtlíku obrátila k Tolmanovi a vykřikla na něho: "Vy blázne! Vy blázne pitomá!
Vždyť je to můj táta! Copak ten by zabil někoho zezadu?" Bušila pěstmi do stolu. "Pusťte ho! Pusťte ho, vy blázne!"
Jeden policajt jí rafl po ruce. Berin zavrčel, vykročil, a ti dva ho zadrželi. Tolman se zatvářil, jako by mu ze všech jevištních zařízení přišlo nejvíc vhod propadliště. Constanza se policajtovi vyškubla a Berin jí něco tiše a klidně řekl italsky. Udělala tři kroky k němu, on se pokusil zvednout ruku, ale kvůli poutům nemohl, a tak se sklonil a políbil ji na temeno. Otočila se, stála deset vteřin tiše a sežehovala Tolmana pohledem, který jsem sice neviděl, ale který patrně ještě víc podnítil jeho touhu po propadlišti, pak se k němu obrátila zády a vyšla z místnosti.
Tolman nebyl mocen slova. Aspoň ze sebe žádné nevypravil. Šerif Pettigrew se oklepal a řekl: "Tak jdem, chlapci, půjdu s vámi."
Odsunul jsem se, aniž jsem čekal na jejich odchod ze scény. Constanza v hlavní hale nebyla. Zdržel jsem se tam na okamžik a uvažoval jsem, jestli mám prozkoumat velký salón a hledat tam někoho, kdo by mi doplnil informace, ale rozhodl jsem se, že udělám nejlíp, když odreferuju to, co už vím. Vyšel jsem ven a pádil jsem k Upshuru.
Wolfe zatím dočetl noviny a složil je úhledně na prádelník, a teď seděl ve velké lenošce, ne dost velké pro jeho proporce, s knihou v ruce. Nevzhlédl, když jsem vešel, což znamenalo, že moje existence pro tu chvíli je ryze mou osobní záležitostí. Pochopil, jsem tu jemnou narážku a zaparkoval jsem se na gauči s novinami, které jsem otevřel a koukal do nich, ale nečetl je. Asi za pět minut, když Wolfe obrátil dvě stránky, jsem se ozval:
"Mimochodem, udělal jste zatraceně dobře, že jste od Liggetta ten úkol nepřijal. Myslím ten poslední, se kterým přišel. Kdybyste to byl vzal, byl byste teďka v rejži. Jak to vypadá, měl byste co dělat, abyste Berina přemluvil k šéfování stánku se zmrzlinou."
Wolfe ani kniha se nepohnuli, ale aspoň promluvil: "Předpokládám, že pan Malfi pana Berina probodl. Dobrá."
"Ne. Neprobodl a neprobodne, protože na něj nemůže. Berin má náramky a je na cestě do basy. Můj přítel Tolman ho sbalil. Spravedlnost zažehla svou pochodeň."
"Fuj! Když už mě musíte otravovat pohádkami, projevte aspoň trochu fantazie!"
Odpověděl jsem trpělivě: "Pan Tolman zatkl pana Berina pro vraždu pana Laszia a odvezl ho do vazby bez nároku na kauci. Viděl jsem to na vlastní oči."
Kniha poklesla. "Archie! Jestli je to nesmysl"
"Ne, pane. Smysl."
"Obvinil Berina?"
"Ano, pane."
"Proboha svatého, z čeho? Ten člověk je blázen."
"Zrovna tak to řekla slečna Berinová. Blázen pitomá."
Kniha prve zůstala trčet ve vzduchu. Teď poklesla a spočinuta na rozloze Wolfova stehna. Za okamžik se znovu zdvihla, aby v ní byla nalistována a založena stránka, a pak byla kniha odložena na stojánek vedle lenošky. Wolfe se opřel dozadu, zavřel oči a prsty se mu setkaly na břiše. Viděl jsem, jak vyšpuluje a opět vtahuje rty. vyšpuluje a vtahuje. Zarazilo mě to a začal jsem si lámat hlavu, proč tolik rozruchu.
Po chvíli se ozval, aniž otevřel oči: "Chápete, Archie, že bych váhal podniknout něco, co by případně mohlo pozdržet náš návrat do New Yorku."
"Dá se tomu říct váhání. Jsou i silnější slova."
"Jistě. Ale naproti tomu bych byl právě tak velký blázen jako pan Tolman, kdybych ignoroval takovouhle příležitost. Zdá se, že jediný způsob, jak jí využít, že zjistit, kdo zabil pana Laszia. Otázka zní, jestli to dokážeme za jednatřicet hodin. Vlastně za osmadvacet, poněvadž zítra večer mám při večeři pronést svou řeč o americkém přínosu k labužnické kuchyni. Dokážeme to za osmadvacet hodin?"
"To se ví, že dokážeme." Mávl jsem rukou. "Božíčku, když já to naplánuji! a vy zařídíte detaily"
"Jistě. Mohli by samozřejmě stáhnout tu večeři z programu, ale spíš myslím, že to neudělají, vždyť jenom jednou za pět let. mno. První krok"
"Promiňte." Upustil jsem noviny na podlahu a napřímil jsem se s hřejivým pocitem, že se mi naskytne šance, abych si rozproudil krevní oběh. "Co abyste se spojil s Liggettem a přijal jeho nabídku? Když to máme provést tak jako tak, proč k tomu nepřidat honorář?"
"Ne. Když se mu zavážu a nebudu s tím hotov do zítra do večera ne. Svoboda je příliš vzácná věc, aby se vázala na nějaký honorář. Dáme se do toho. První krok je očividný. Přiveďte mi sem okamžitě pana Tolmana!"
To byl celý on. Jednoho krásného dne bude chtít, abych mu přivedl celý senát i s poslaneckou sněmovnou. "Tolman na vás má dopal," namítl jsem, "protože jste nechtel ráno k telefonu. :f Kromě toho si myslí, že má svého pachatele, a ztratil o vás ! zájem. Mimoto si nemyslím"
"Archie! Řekl jste, že vy to naplánujete. Tak prosím vás jděte pro pana Tolmana a naplánujte, jak ho přimějeme, aby sem přišel!"
Šel jsem si pro klobouk.
Kodrcal jsem se zpátky po cestičce k pavilónu Pocahontas a doufal jsem, že chytnu Tolmana dřív, než odjede. Mozek mi pracoval rychleji než nohy samým spekulováním,. jak Tolmana doběhnout, ale přišel jsem pozdě. Sdělil mi to zelenokabátník u vchodu, který mi řekl, že Tolman nasedl na příjezdovce do auta a odjel západním směrem. Udělal jsem čelem vzad n vzal jsem to kalupem. Jestli se Tolman zastavil v hotelu, což bylo pravděpodobné, mohl jsem ho tam zastihnout a přimět k návratu. Když jsem vrazil do haly, trochu jsem funěl a začal jsem kolem sebe střílet očima mezi

palmami, sloupovím, zelenokabátníky a hosty ve všech možných ústrojích, od jezdeckých kostýmů až po něco, co se podobalo nejmodernější pancéřové vestě pro gangsterské milenky. Zrovna jsem se chystal přistoupit k pultu recepce a vyžádat si informaci, když jsem vedle sebe uslyšel odpuzující hlas:
"Haló, štěnice!"
Otočil jsem se a podíval jsem se na to přimhouřenýma očima. "Haló, kryso. Ani kryso ne. Spíš havěti, pro kterou nemám jméno, protože žije v podzemí a okusuje kořínky."
Gershom Oděli zavrtěl hlavou. "Špatná adresa. Na mě to nepla. Ten váš fórek, že Laszia vodkrouhnou, jsem hnedka za tepla jen tak mezi řečí pověděl nočnímu recepčnímu, akdyž se to pak vopravdu stalo, samosebou na mě uhodili, a co jsem moh dělat? Ale jak vy jste si pustil hubu na špacír vo tom házení kamením to jste neměl dost filipa, aby vás napadlo, že ten zatracenej šerif začne něco větřit?"
"Já nemám vůbec žádnýho filipa, jsem detektiv. A šerif má dost práce jinde." Mávl jsem rukou. "Pusťte to z hlavy. Potřebuju mluvit s Tolmanem. Je tu někde?"
Oděli přikývl. "Sedí v ředitelově kanceláři s Ashleym. A s několika dalšíma, mezi nima s jedním chlápkem z New Yorku, s nějakým Liggettem. Jo, to mi připomíná, že já potřebuju mluvit s várna. Pokládáte se za takovýho chytráka, že bych vás něj radši složil a sednul si na vás, ale musím to nechat plavat, poněvadž vod vás potřebuju jednu laskavost."
"Nechte to plavat tak jako tak. Nesedej na bližního, aby si nezasedli na tebe."
"Oukej. Chtěl jsem teda s várna mluvit, poněvadž už mám plný zuby tohohle balíkova. Svým způsobem tady mám dobrej džob, ale jinak zase je to pěkná votrava. Když dneska Raymond Liggett přifrčel tím érákem, první, po kom se ptal, byl Nero Wolfe, a hnedka se hnal do Upshuru. Ani si nezaskočil do svýho pokoje a nezašel pozdravit Ashleyho. Tak jsem si spočítal, že si musí Wolfa náramně považovat, a napadlo mě, že jeden z nejlepších fleků pro hotelovýho tajnýho je asi hotel Churchill." Odellovi zasvítily oči. "Páni, to by bylo žufťo pro starýho poctivce, jako jsem já! Tak jsem si myslel, jestli byste vo mně nemoh ztratit slevo Wolfovi, dokud je Liggett tady, a Wolfe by zas mohl říct Liggettovi a zařídit mi s ním setkání, aby to ty zdejší panáci nevěděli, pro případ, kdyby mi sklaplo. .."
Sakra, pomyslel jsem si, z nás se teda vážně stává zprostředkovatelna práce. Nerad někoho zklamu, a tak jsem to na Odella chvíli filmoval, aniž bych mu ve skutečnosti něco nalhával o povaze důvěrných vztahů mezi Wolfem a Raymondem Liggettem, a jedním okem jsem přitom hlídal zavřené dveře do ředitelovy kanceláře. Řekl jsem Odellovi, jak mě těší, že nechce uváznout v zaběhaných kolejích, že má opravdovou ctižádost atakdál, a rozplýval jsem se roztomilostí, ale přestal jsem, jako když utne, sotva se zavřené dveře otevřely a můj přítel Barry Tolman se z nich vynořil sám. Poplácal jsem Odella přátelsky po zádech s dostatečným vynaložením svalové energie, abych mu vštípil představu, jak snadno by se na mně sedělo, nechal jsem ho stát a pustil jsem se za svou kořistí mezi palmami a sloupovím. Na příhodném místě blízko hlavního vchodu jsem po něm skočit.
Jeho modré oči vypadaly ustaraně a celý obličej utahaný. Poznal mě: "Á! Co si přejete? Mám naspěch.
"Já taky," řekl jsem. "Nebudu se vám omlouvat za to, že
Wolfe dnes ráno nepřišel k telefonu, poněvadž jestli o Nerovi Wolfovi něco víte, tak víte, že je excentrik, a zkoušejte si ho změnit! Náhodou jsem vás teď viděl.jít kolem, a když jsme se v pondělí v noci setkali ve vlaku, líbil se mi váš obličej, protože vypadáte jako fér chlapík. A před chviličkou jsem byl svědkem, jak jste sbalil Berina pro vraždu vy jste si mě nejspíš nevšiml, ale byl jsem tam a tak jsem se vrátil do našeho apartmá a referoval jsem o tom Wolfovi a myslím, že byste měl vědět, co Wolfe udělal, když to slyšel. Chytil se za nos."
"Tak?" zamračil se Tolman. "Pokud nechytil za nos mne co je mi do toho?"
"Nic, ledaže byste znal Wolfa tak dobře jako já. Ještě nikdy jsem ho neviděl, aby se chytil za nos, ledaže měl jistotu, že někdo ze sebe udělal úplného osla. Dělejte, jak myslíte, jste mladý, takže většinu svých nejhorších omylů máte teprve před sebou. Mne prostě jen tak přátelsky napadlo, když vás teď vidím, že bych možná dokázal Wolfa pohnout, aby si s vámi promluvil, kdybyste se mnou zašel teď hnedka do našeho apartmá. Aspoň jsem ochoten pokusit se o to." O krok jsem ustoupil. "Rozhodněte se sám, když máte tak naspěch ."
Nepřestával se mračit. Ale s radostí jsem konstatoval, že nemařil čas okolkováním. Pár vteřin se škaredil do mých upřímných očí, pak náhle prohlásil: "Jdemef" a zamířil k východu. Cupital jsem za ním rozzářeně jako skautík.
Když jsme přišli k Upshuru, musel jsem pokračovat ve hře, ale nechtelo se mi nechat ho bez dohledu ve veřejné hale, a tak jsem ho zavedl do našeho apartmá, strčil jsem ho do svého pokoje a zavřel jsem za ním dveře. Pak jsem zašel naproti za Wolfem, zavřel jsem i jeho dveře, posadil jsem se na gauč a zazubil jsem se na toho tlustého kujóna.
"No?" zeptal se. "Nenašel jste ho?"
"To se ví, že jsem ho našel. Mám ho tady." Ukázal jsem palcem kde. "Musel jsem za vámi jako první, abych mu u vás vymohl audienci. Mělo by nám to trvat tak pět minut. Je dokonce možné, že se vyplíží do předsíně a bude poslouchat u dveří." Zvýšil jsem hlas: "Ale co spravedlnost? Co společnost? Co lidská práva?."
Wolfe musel poslouchat, protože mu nic jiného nezbývalo. Nanášel jsem mu to jaksepatří. Když se mi zdálo, že uplynulo dost času, zavřel jsem ventil, šel jsem do svého pokoje, dal jsem Tolmanoví s triumfálním výrazem znamení a uvedl jsem ho k Wolfovi. Tolman vypadal tak ustaraně, až jsem si jednu chvíli myslel, že se nestrefí na židli, když si sedal.
Skočil do toho rovnýma nohama. "Pokud rozumím, vy si myslíte, že jsem udělal botu."
Wolfe zavrtěl hlavou. "Tak jsem to nevyjádřil, pane Tplmane. Nemůžu si dobře udělat inteligentní názor, dokud nebudu znát fakta, která vás vedla. Ale rovnou vám řeknu, že jste se patrně ukvapil."
"To bych nemyslel." Tolman vysunul bradu. "Mluvil jsem telefonicky s lidmi v Charlestonu a ti se mnou souhlasí. Ne že bych se chtěl na někoho vymlouvat, odpovědnost je na mně. Mimochodem, čekají mě v Charlestonu v šest hodin na poradě, a je to tam sto kilometrů. Nestavím si nijak hlavu, pustím Berina takhle " a luskl prsty "když mi k tomu dáte důvod. Jestli máte nějakou informaci, kterou já nemám, byl bych vám za ni byl zatraceně vděčný, když jsem vám

telefonoval dnes ráno, a budu vám za ni vděčný i teď. A to ani nemluvím o občanské povinnosti ."
"Nemám žádnou informaci, která by nevinu pana Berina dokázala," odpověděl Wolfe mírně. "Pan Goodwin vás sem přivedl ze své vlastní horlivosti. Já vám svůj názor sdělil dneska v noci. Snad by nám pomohlo, kdybych věděl, z čeho jste vycházel při svém rozhodnutí, pokud to ovšem nepokládáte za tajné. Chápete, že nemám žádného klienta. Nikoho riezastupuju."
"Nemám žádné tajnosti. Ale mám toho dost, abych vzal Berina do vazby, obvinil ho a doufám i usvědčil. Pokud jde o jeho příležitost k vraždě, to víte sám. Nevybíravě vyhrožoval Lasziovi smrtí a slyšelo to půl tuctu lidí. Spekuloval nejspíš, že se nebude považovat za možné, aby vrah inzeroval svůj záměr předem, ale myslím si, že to přehnal. Dnes ráno jsem všechny vyslechl znovu, zvlášť Berina a Vukčiče, a Vukčiče jsem vyloučil. Mám různé dílčí informace. Ale připouštím, že vůbec nejpřesvědčivější fakt vyplývá z vašeho vlastního návrhu. Porovnal jsem ty jednotlivé seznamy s tím, který jsme našli v Lasziově kapse. Nikdo až na Berina se nespletl víc než dvakrát."
Vytáhl z kapsy několik papírů a jeden z nich vybral. "Lístky pěti účastníků, včetně Vukčiče, se přesně shodují se správným seznamem. Čtyři z nich, včetně vás, udělali dvě chyby, ve všech případech stejné." Strčil papíry zpátky do kapsy a naklonil se k Wolfovi. "Berin měl jenom dvě položky správně I Sedm chybně!"
V nastalém tichu se Wolfovy oči téměř zavřely. Nakonec zamumlal: "Absurdní. Nesmysl."
"Přesně tak!" přikývl Tolman. "Je neuvěřitelné, že v testu, při kterém ostatních devět dosáhlo v průměru přes devadesát procent správných odpovědí, Berin zaznamenal jenom dvaadvacet procent. Absolutně to prokazuje jednu ze dvou možností: buďto byl tak vynervován vraždou, kterou právě spáchal či se chystal spáchat, nebo ho ta vražda tak zaměstnala, že neměl čas ochut navát vůbec a vyplnil svůj lístek nazdařbůh. Pokládám to za nezvratný důkaz a myslím, že stejný názor bude mít i porota. A rád bych vám jaksepatří poděkoval za ten váš návrh. Klidně vám přiznávám, že to bylo zatraceně chytré a že jste na to přišel vy."
"Děkuju vám. Řekl jste to taky panu Berinovi a chtěl jste na něm vysvětlení?"
"Jistě. Tvářil se užasle. Nijak to vysvětlit nedokázal."
"Mluvil jste o absolutní průkaznosti. To je trochu silný tabák. Jsou tu i jiné alternativy. Berinův lístek mohl někdo zfalšovat."
"Sám ho odevzdal Servanovi a je na něm jeho podpis. Serván nedal ty lístky z ruky, dokud je neodevzdal mně. Podezíráte snad Servaná?"
"Nepodezírám nikoho. S omáčníky nebo kartičkami mohl někdo manipulovat."
"S kartičkami ne. Berin říká, že když ochutnával, šla čísla správně po sobě, jako vůbec pořád. A pokud jde o omáčníky, kdo by je byl přeházel a dal zase na místa, když Berin odešel?"
Po další odmlce Wolfe znovu paličatě zamumlal: "Pořád to zůstává absurdní."
"Jistěže." Tolman se k němu naklonil ještě blíž než prve. "Podívejte se, pane Wolfe. Jsem zdejší prokurátor, chci udělat kariéru a vím, co znamená úspěch v takovémhle senzačním případě, ale mýlíte se, jestli si myslíte, že mi dělalo nějakou radost honem sáhnout po Berinovi jako po oběti. Nedělalo." Zarazil se. Zkusil to znovu. "Já. zkrátka nedělalo mi to radost; Z určitých důvodů to bylo nejtěžší rozhodnutí v mém životě. Ale dovolte mi jednu otázku. Rád bych, aby šla na tělo. Vycházejme z několika předpokladů jako z dokázaných fakt. Za prvé, že Berin udělal sedm chyb na seznamu, který sám vyplnil a podepsal. Za druhé, že když ochutnával, omáčníky i kartičky byly ve stejném stavu a pořadí, jako když ochutnával ostatní. Za třetí, že se nedá objevit nic, co by tahle fakta uvedlo v pochybnost. A za čtvrté, že jste vázán přísahou jako prokurátor. Dal byste vy v tom případě Berina zatknout pro vraždu a snažil byste se ho usvědčit?"
"Já bych podal rezignaci."
Tolman rozhodil rukama. "Proč?"
"Protože jsem viděl obličej pana Berina a slyšel jsem ho mluvit pi ne minutu nato, co včera večer vyšel z jídelny."
"Vy jste ho třeba videi, ale já, ne. Kdybychom si navzájem lenili role, bral byste moje slovo a můj úsudek o Berinově bbličeji a hlase jako důkaz?"
"Ne."
"Nebo slovo někoho jiného?"
"Ne."
"Máte nějakou informaci, která by vysvětlila nebo pomohla vysvětlit těch sedm omylů na Berinově seznamu?"
"Ne."
"Máte nějakou další informaci k tomu, co jste mi už pověděl, která by mohla vést k důkazu jeho neviny?"
"Ne."
"Dobrá." Tolman si poposedl dozadu. Podíval se na mne rozmrzele a vyčítavě, což mi nepřipadalo fér, a pak sklouzl očima zpátky k Wolfovi. Jeho spodní čelist se nervózně pohybovala ze strany na stranu, ale po chvilce si to zřejmě najednou uvědomil a sevřel ústa. Pak je zase uvolnil a řekl: "Upřímně řečeno, doufal jsem, že nějakou budete mít. Podle toho, co mi pověděl Goodwin, jsem si myslel, že něco máte. Řekl jste, že byste na mém místě podal rezignaci. Ale co by z toho sakra"
Zbytek jsem neslyšel následkem dalšího průlomu do Wolfových plánů na odpoledne pokojně strávené v soukromí. Ozvalo se hlasité a dlouhé bušení na vnější dveře. Vyšel jsem do předsíně a otevřel jsem, vzhledem k posledním událostem napůl očekávaje zase ty dva návštěvníky z New Yorku, ale bylo to trio jiného charakteru: Louis Serván, Vukčič a Constanza Bednová.
"Chceme mluvit s panem Wolfem," prohlásil Vukčič stroze.
Pozval jsem je dál. "Počkali byste chvíli tady?" ukázal jsem na svůj pokoj. "Má momentálně jednání s panem Barrym Tolmanem."
Constanza ucouvla, až narazila do zdi předsíně. "Och!",Její výraz by měl oprávnění, kdybych jí byl řekl, že mám kapsy

plné ropuch, hadů a jedovatých ještěrek. Vrhla se po knoflíku vnějších dveří. Vukčič ji popadl za paži a já řekl: "Tak počkat! Může pan Wolfe za to, když se mu nějaký přitažlivý mládenec stůj co stůj chce vyplakat na rameni? Tudy prosím, vy všichni"
Dveře Wolfova pokoje se otevřely a Tolman vyšel. V předsíni bylo trochu šero, takže, mu chvilku trvalo, než si uvědomil všechny přítomné. Když ji uviděl, všechno jeho sebevědomí se pro ten den poroučelo. Zůstal na ni civět, zbledl jako stěna a ústa mu třikrát zalapala po slovech, která někde cestou zůstala trčet. Nezdálo se, že by jí jeho stav poskytoval nějaké zadostiučinění, poněvadž se tvářila, jako by byl vzduch. Podívala se na mne, prohlásila, že teď snad je pan Wolfe volný, Vukčič ji vzal za loket a Tolman, všecek zpitomělý, ustoupil stranou, aby je nechal projít. Já se zdržel, abych pustil Tolmana ven, což jsem udělal poté, když Tolman vyměnil pár slov se Servaném.
Nová vlna návštěvníků Wolfa napohled ani nepotěšila, ani nerozzuřila. Slečnu Berinovou přijal bez nadšení, ale s jistou stopou nadnormativní zdvořilosti, a Vukčičovi i Servanovi se omluvil za svou celodenní nepřítomnost na shromáždění v pavilónu Pocahontas. Serván ho zdvořile ujistil, že za tak neblahých okolností není žádné omluvy třeba, a Vukčič si sedl, prohrabával, si všemi desíti svou hustou hřívu a bručel něco o pekelné smůle, která postihla schůzku patnácti mistrů. Wolfe se zeptal, jestli nebude plánovaný program zrušen, a Serván zavrtěl hlavou. Ne, řekl, budou v programu pokračovat, i když jemu osobně ta pohroma rozdrásala srdce. Už léta se těšil, až jednou jako doyen sboru Les Quinze Mattres bude mít tu čest pozvat je jako své hosty; mělo to být vyvrcholení jeho kariéry, sladká útěcha jeho stáří, a to, co se stalo, je neuvěřitelná katastrofa. Nicméně pojedou podle programu dál; on jako doyen a hostitel přednese ten večer svou studii o tajemstvích chuti, Les Mystéres du Gout, na které pracoval dva roky; nazítří o polednách budou zvoleni noví členové teď bohužel čtyři, aby nahradili zesnulé; a ve čtvrtek večer vyslechnou přednášku pana Wolfa na téma Contributiom Américames ala Haute Cuisine. Jaká kalamita, jaké neštěstí pro družně bratrský cech!
"Ale taková melancholie, pane Servané, je nejhorší možný stav ducha pro zažívám," namítl Wolfe. "A jelikož hravá pohoda ne přichází v úvahu, nebylo by lepší aktivní nepřátelství? Nepřátelství vůči osobě odpovědné za tu pohromu?"
Serván vyhrnul obočí. "Myslíte k Berinovi?"
"Chraňbůh! Řekl jsem vůči odpovědné osobě. Berin to podle mého názoru neudělal."
"Och!" To vykřikla Constanza. Podle toho, jak nadskočila v křesle a jaký na Wolfa vrhla pohled, čekal jsem, že k němu hupsne a dá mu hubičku, nebo ho aspoň poleje zázvorovou limonádou, ale zůstala sedět a jenom kulila oči.
Vukčič zavrčel: "Zřejmě jsou přesvědčeni, že mají důkaz. Těch sedm chyb na jeho seznamu omáček. Jak sakra k tomu mohlo dojít?"
"Nemám tušení. Ty si, Marko, myslíš, že to Berin udělal?"
"Ne. Nemyslím." Vukčič si opět prohrábl vlasy. "Je to pekelná situace. Nějakou chvíli podezírali mě. Mysleli si, že když jsem tančil s Dinou, začala se mi vařit krev. Taky se mi vařila!" Zaznělo to vzdorně. "To bys ty nepochopil, Nero. Takovou ženu. Má v sobě oheň, který mě kdysi hřál, a hřál by mě zase, o tom nepochybuju. Kdybych se k němu přiblížil a spálil se a ztratil hlavu, dokázal bych se do toho ohně vrhnout." Pokrčil rameny a najednou se zatvářil divoce. "Ale probodnout toho psa zezadu takovou čest bych mu neprokázal! Vytahat ho za nos, to je tak všechno, co člověk udělá s takovým parchantem!
Ale teď jde o tohle, Nero " Vukčič potřásl hlavou. "Přivedl jsem za tebou slečnu Berinovou a pana Servaná. Já jim to navrhl. Nevím, o čem bychom mohli mluvit, kdybys pokládal Berina za viníka, ale naštěstí to tak není. Skoro všichni jsme o tom diskutovali a většina se rozhodla složit se na Berinovu obhajobu protože je tady v cizí zemi a já jim řekl, že určitě nejlepší způsob, jak ho obhájit, je angažovat tebe"
"Ale prosím vás," vpadl mu do řeči Serván vážným tónem, "prosím vás, pane Wolfe, chápejte, jak nesmírně nás mrzí nevyhnutelnost tohohle kroku jste náš host, můj host, a já vím, že je to neodpustitelné, když se za daných okolností odvažujeme požádat vás"
"Ale fakt je," ujal se znovu slova Vukčič, "že se všichni projevili při té sbírce docela štědře, když jsem jim vysvětlil, na jaké honoráře jsi zvyklý"
Constanza si poposedla na krajíček sedadla a vyrukovala se svou troškou do mlýna: "Bude chvíli trvat převést sem těch jedenáct tisíc franků, co jsem slíbila, protože jsou v bance v Nizze"
"Zatraceně!" Wolfe musel skoro zařvat, aby je překřikl. Zašermoval na Servaná prstem. "Vidím, pane, že Marko vás informoval o mé chamtivosti. Měl pravdu potřebuju spoustu peněz a mé klienty to obvykle stojí pěknou paletu. Ale mohl vám povědět, že jsem taky nevyléčitelný romantik. Vztah mezi hostitelem a hostem je mi posvátný. Host je klenot, který spočívá na podušce pohostinnosti. Hostitel je ve svém salónu a ve své kuchyni král a neměl by se snižovat k menší roli. Takže nebudeme diskutovat"
"Čert vzal slovíčkaření!" Vukčič netrpělivě zagestikuloval. "Co tím chceš říct, Nero? Ze nic pro Berina neuděláš?"
"Ne. Chci tím říct, že nebudeme diskutovat o sbírkách a honorářích. Rozhodně pro Berina něco udělám, k tomu jsem se rozhodl, ještě než jste přišli, ale nevezmu za to peníze od svých hostitelů. A taky nemáme času nazbyt a já tady potřebuju zůstat ,sám, abych tu věc uvážil. Ale když už jste tady " Upřel pohled na Constanzu. "Slečno Bednová, vy jste zřejmě přesvědčená, že váš otec pana Laszia nezabil. Proč?"
Vykulila na něj oči. "No přece. vy o tom jste přesvědčený taky. Sám jste to řekl. Tatínek by to neudělal."
"Mne teď nechte stranou. Ale před zákonem, se kterým máme co dělat, jaké máte důkazy? Máte nějaké?"
"No přece. jenomže. to je absurdní! Každý"
"Aha. Nemáte žádné. Máte nějakou představu nebo důkaz, kdo Laszia zabil?"
"Ne! A nezáleží mi na tom! Jenomže každý ví"
"Prosím vás, slečno Bednová. Upozorňuji vás, že před sebou máme těžký problém a málo času. Navrhuju vám, až odtud odejdete, abyste šla do svého pokoje, uklidnila se a v duchu si zrekapitulovala znovu prošla všechno, co jste tady

viděla a slyšela, všechno od vašeho příjezdu do lázní Kanawha. Udělejte to důkladně. Napište si všechno, co se vám bude zdát mít sebemenší význam. Pamatujte si, že je to úkol, jediný úkol, který můžete splnit a který má naději pomoct vašemu otci."
Znovu změnil směr svého pohledu. "Pane Servané. Především tytéž otázky jako slečně Berinové. Důkaz Bednový neviny, nebo předpoklad či důkaz viny někoho jiného. Máte nějaký?"
Serván pomalu zavrtěl hlavou.
"To je mrzuté. Musím vás upozornit, pane, že pravděpodobné jediný způsob, jak Berina ospravedlnit, bude zjistit, kam vina skutečně patří, a připíchnout ji tam. Nemůžeme ospravedlnit každého, Laszio je fakticky mrtvý. Jestli víte něco, co by vrhalo podezření jinam, a zamlčujete to, nemůžete předstírat, že pomáháte Berinovi."
Doyen kuchařských mistrů znovu zavrtěl hlavou. "Nevím nic, co by poukazovalo na kohokoli."
"No dobrá. Pokud jde o Berinův seznam omáček. Odevzdal vám ho sám?"
"Ano, okamžitě, jakmile vyšel z jídelny."
"Byl na něm jeho podpis?"
"Ano. Podíval jsem se na každý lístek, než jsem jej strčil do kapsy, abychom je mohli bezpečně identifikovat."
"Jakou máte jistotu, že nikdoneměl příležitost zaměnit Berinův seznam potom, co jej odevzdal vám, a než jste jej vy dal panu Tolmanovi?"
"Naprostou. Absolutní. Měl jsem ty seznamy neustále ve vnitřní náprsní kapse. Samozřejmě jsem je nikomu neukazoval."
Wolfe na něm chvilku ulpěl pohledem, povzdechl si a obrátil se k Vukčičovi. "Ty, Marko. Co víš ty?"
"Sakra nic."
"To tys požádal paní Lasziovou o tanec?"
"Já. co to s tím má co dělat?"
Wolfe se na něj podíval a zamumlal: "No tak, Marko. Nemám v téhle chvíli nejmenší tušení, jak rozlousknout, co je třeba rozlousknout, a musím mít volnou ruku, abych kladl jakékoli otázky, pokud nejsou vyloženě urážlivé. Požádal jsi paní Lasziovou o tanec ty. nebo ona tebe?"
Vukčič nakrabatil čelo a mlčel. Konečně zabručel: "Myslím, že to navrhla ona. Kdyby to byla neudělala, požádal bych ji asi sám."
"Požádal jsi ji, aby pustila rádio?"
"Ne."
"Takže rádio i tanec v tom okamžiku byly její nápady?"
"Krucinál!" Vukčič se na svého starého přítele zamračil. "Namouduši nechápu, Nero"
"Ovšemže nechápeš. Já taky ne. Ale někdy člověk žasne, jak hluboko je v zamotaném klubku konec niti. Říká se, že jsou dvě neklamné cesty, jak přijít o přítele: půjčit mu peníze, nebo pochybovat o upřímnosti gesta, kterým si ho předchází nějaká žena. Já o tvoje přátelství přijít nechci. Je docela možné, že paní Lasziová nemohla odolat touze zatančit si s tebou. Ne, Marko, prosím tě, nechci nijak frivolně vtipkovat. A teď, jestli ti to nevadí . Slečno Berinová? Pane Servané? Musím ten problém uvážit."
Vstali. Serván se ještě jednou pokusil zmínit se delikátně o honoráři, ale Wolfe to odmávl stranou. Constanza k Wolfovi přistoupila, podala mu ruku a podívala se na něj s výrazem, který snad byl či nebyl upřímný, ale rozhodně byl úpěnlivý. Vukčič se sice úplně nepřestal kabonit, ale připojil se k díkům ostatních a zdálo se, že to myslí opravdu. Šel jsem s nimi do předsíně otevřít jim dveře.
Když jsem se vrátil, sedl jsem si a pozoroval jsem Wolfa, jak uvažuje. Opíral se dozadu ve své oblíbené pozici se zavřenýma očima, třebaže zdaleka ne tak pohodlně jako ve svém křesle doma. Vypadal, jako když spí, až na to, že zlehka pohyboval rty. Pustil jsem se trochu do uvažování na vlastní pěst, ale. připouštím, že mé úvahy byly omezené. Pořád mi to vypadalo na Berina, ale byl jsem ochoten dát příležitost Vukčičovi nebo Blankovi, kdyby moc naléhali. Pokud jsem viděl, všichni ostatní byli naprosto z obliga. Byla tu ovšem pořád ta možnost, že Laszio se z jídelny vzdálil jenom dočasně během Vukčičova sezení s omáčníky, že se později vrátil a Vallenko nebo Rossi ho omylem považovali za zapichovací jehelníček, ať už před ochutnáváním či po něm, ale to nějak nemělo žádnou fazónu. Sám jsem byl celý včerejší večer ve velkém salónu, a teď jsem se snažil upamatovat se, jestli jsem někdy během večera viděl někoho vcházet do vedlejšího salónku nebo lépe řečeno, jestli bych mohl odpřisáhnout, že tam nikdo nevešel. Zdálo se mi, že to bych mohl. Po víc než půlhodině přetěžování mozku mi to pořád ještě vypadalo na Berina a říkal jsem si, jak je dobře, že Wolfe odmítl dvojí nabídku honoráře, poněvadž se nezdálo zvlášť pravděpodobné, že by si ho mohl vydělat aspoň jednou.
Wolfe sebou zavrtěl. Otevřel ústa, ale ne oči.
"Archie. Ti dva černoši, co měli včera večer službu v hlavní hale pavilónu Pocahontas. Zjistěte, kde jsou."
Šel jsem do svého pokoje k telefonu a rozhodl jsem se, že nejrychlejší bude, když zastihnu přítele Odella a nechám to zjistit jeho. Za necelých deset minut jsem byl zpátky s referátem.
"Nastoupili zase v Pocahontas v šest hodin. Titíž dva. Teď je 6.07. Jmenují se"
"Ne, děkuju. Jména nepotřebuju." Wolfe se napřímil a podíval se na mě. "Stojíme proti nepříteli, který se obehnal hradbou ze všech stran. Myslí si, že na něho nemůžeme, a má možná pravdu žádné dveře, žádné brány, žádná okna v jeho hradbách nebo v jejích. Dost možná v jejích. Ale je tu jedna trhlina, a my se ji musíme pokusit rozpáčit." Povzdechl si. "Podivuhodná hradba, ta trhlinka je všechno, co vidím. Jestli ta nás klame." Pokrčil rameny. Pak zatrpkle poznamenal: "Jak víte, na dnešní večeři se musíme převléknout do večerního. Rád bych se dostal do pavilónu co možná nejdřív. Co jazyk slíbil, tomu se tělo musí podřídit."
A začal s přípravami, aby povstal z křesla.

Když jsme dorazili do pavilónu Pocahontas, zbývalo ještě dvacet minut do sedmi. Wolfe si poradil s černobílým vystrojením docela dobře, když uvážíme, že Fritz Brenner byl půldruhá tisíce kilometrů daleko, a já se mohl dát najmout za manekýna do výlohy.
Přirozeně jsem projevil určitou zvědavost, proč se Wolfe zajímá o ty zelenokabátníky, ale má zvědavost nebyla ukojena. Když nám v hlavní hale pomohli od klobouků, poslal mě Wolfe napřed do salónu a sám zůstal pozadu. Všiml jsem si, že Odellova informace byla správná, oba černoši byli titíž, co měli službu večer předtím.
Do večeře zbývalo ještě přes hodinu a ve velkém salónu nebyl nikdo než mamá Mondorová, která pletla a srkala šery, a Vallenko s Keithem, mezi nimiž na divanu seděla Lisette Puttiová, a drbali spolu. Pozdravil jsem, doloudal jsem se k mamá Mondorové a pokusil jsem se jí zeptat, jak se francouzsky řekne pletení, ale zůstávala na moje posunky hluchá a začala se rozčilovat, až se zdálo, že to skončí střetnutím, a tak jsem radši odrazil od mola.
Wolfe vešel z haly a na očích mu bylo vidět, že nepustil ze zřetele tu trhlinku, o které se prve zmínil. Uštědřil všem pozdravení, zeptal se na pár věcí a byl informován, že Louis Serván dohlíží v kuchyni na přípravu večeře. Pak přistoupil ke mně a tichým hlasem mi stručně nastínil jednu naléhavou pochůzku. Pomyslel jsem si, kde bere tu nestydatost, aby počkal, až se převléknu do večerní parády, a pak mě prohánět do zapocení, zvlášť když z toho nekouká žádný honorář, ale došel jsem si pro klobouk, aniž jsem zareptal.
Vzal jsem to zkratkou přes trávník na hlavní cestu a vykročil jsem k hotelu Cestou jsem se rozhodl zapřáhnout znovu Odella, abych nemusel navazovat nové kontakty, a naštěstí jsem na něho narazil v chodbě u výtahů, aniž jsem se po něm musel ptát. Podíval se na mne potěšené a nadějně.
"Řek jste to Wolfovi? Mluvil už s Liggettem?"
"Ne, zatím ne. Nespěchejte tak na nás. Ale žádné strachy, starouši. Zrovna teďka potřebuju nahonem něco zařídit. Potřebuju polštářek s razítkovou barvou, nejradši nový, a padesát či šedesát listů hladkého bílého papíru, nejradši hlazeného, a nějakou lupu."
"Krindypindy!" Vyvalil na mě oči. "Pro koho to pracujete, pro J. Edgara Hoovera a jeho FBI?"
"Ne. Všechno je v pořádku, pořádáme party. Liggett tam možná bude. A dupněte na plyn, jo?"
Řekl mi, abych počkal na místě, a zmizel za rohem. Za pět minut byl zpátky se vším, oč jsem ho žádal. Když jsem to od něho bral, řekl mi:
"Tu razítkovou barvu a ten papír budu muset připsat k účtu. Lupu vám půjčuju osobně, tak nezapomeňte a nezdrhněte mi s ní."
Ujistil jsem ho, že nemusí mít žádné obavy, poděkoval jsem mu a mazal jsem. Zpátky jsem se pustil cestičkou kolem Upshuru, kde jsem se zastavil v apartmá číslo 60. Vzal jsem si z koupelny lahvičku mastkového pudru po holení, strčil jsem ji do kapsy, vzal jsem si pero a poznámkový blok, pak jsem vyhledal výtisk Kriminologického časopisu, který jsem si přivezl s sebou, a nalistoval jsem v něm pár fotografií ilustrujících nové způsoby třídění otisků prstů. Vyřízl jsem nožem jednu stránku magazínu, sroloval jsem ji do papíru, který mi dá! Oděli, a odklusal jsem zpátky do pavilónu Pocahontas. Celou tu dobu jsem se snažil uhodnout, jakou to asi trhlinu zamýšlí Wolfe rozpáčit s touhle kolekcí rekvizit.
Wolfe mi to nijak neosvětlil. Zřejmě zatím zapracoval, protože ačkoli jsem nebyl pryč víc než patnáct minut, našel jsem ho usazeného v největším křesle malého salónku, u téhož stolu, kterým se
Tolman zabarikádoval před útokem Constanzy Berinové. Naproti němu přes stůl seděl Vallenko a tvářil se skepticky, ale odevzdaně.
Wolfe dokončil větu Vallenkovi, a pak se obrátil ke mně. "Máte všechno, Archie? Výborně. Polštářek s barvou a papír sem na stůl, prosím. Vysvětlil jsem panu Servanovi, že jestli se mám ujmout vyšetřování tohohle případu, budu muset všem položit pár otázek a vzít jim otisky prstů. Pana Vallenka nám poslal jako prvního. Všech deset prstů, prosím."
Tohle byla bomba. Nero Wolfe sbírá otisky prstů, zvlášť potom, co poldové prosmejčili celou jídelnu a ta pak byla znovu zpřístupněna veřejnosti! Věděl jsem sakra dobře, že jde o podfuk, ale dosud jsem tu Wolfovu šarádu neprokoukl, takže jsem zase jednou musel sledovat jeho koncové světlo po neznámé silnici. Sňal jsem Vallenkovi otisky na dva listy papíru, označil jsem je a Wolfe ho s díky propustil.
Když jsme byli sami, zeptal jsem se: "Co má tahle informační kancelář co"
"Ale, ale, Archie! Posypte otisky pana Vallenka práškem."
Zůstal jsem na něho koukat. "Proč, proboha? Prášek se nesype"
"Bude to vypadat víc profesionálněji a záhadněji. Udělejte to. Ukažte mi tu stránku z toho magazínu. Dobrá. Uspokojivé. Použijeme jenom horní poloviny; odřízněte ji a schovejte ji do kapsy. Položte na stůl tu lupu ach, madame Mondor? Asseyezvous, sil vous plaít."
Přinesla si s sebou svoje pletení. Wolfe jí položil pár otázek, o jejichž překlad jsem ho nikdy neurgoval, potom ji svěřil mé péči a já ji zařadil do rejstříku. Nikdy v životě jsem si nepřipadal pošetileji, než když jsem zasypával práškovým mastkem ty zřetelné čerstvé vzorky. Naším třetím zákazníkem byla Lisette Puttiová a po ní následovali Keith, Blanc, Rossi, Mondor. Wolfe dal každému z nich pár otázek, ale poněvadž jsem tak dobře znal jeho hlas i způsoby, připadala mi jeho role právě tak falešná jako moje. A rozhodně to nevypadalo, že by se mu tím dařilo rozpáčit nějakou trhlinu.
Pak přišla na řadu čínská manželka Lawrence Coyna. Byla k večeři oblečená do červeného hedvábí, v černých vlasech měla snítku horského vavřínu a se svou štíhlou postavou a drobnou tvářičkou vypadala jako reklama na plavbu kolem světa. Okamžitě mi něco řeklo, že tady číháme právě na ni, poněvadž Wolfe mě ostře vyzval, abych si vzal poznámkový blok, což u nikoho z ostatních neudělal, ale potom jí kladl tytéž otázky a poučil ji o otiscích prstů, které jsem jí pak sňal. Zdálo se však, že ještě něco přijde. Když jsem jí podal svůj kapesník, už dostatečně zničený, aby si utřela konečky prstů, Wolfe se opřel dozadu.
"Mimochodem, paní Coynová," zamumlal, "pan Tolman mi řekl, že když jste byla včera večer venku, neviděla jste

nikoho, jen jednoho ze zřízenců na cestičce v parku. Zeptala jste se ho, co je to za ptáka, kterého jste slyšela, a on vám řekl, že lelek. To jste nikdy předtím lelka neslyšela?"
Nejevila.žádné oživení dříve, a neprojevila je ani teď. "Ne, v Kalifornii žádné nemáme."
"Zřejmě ne. Myslím, že jste šla ven krátce předtím, než začalo ochutnávání omáček, a vrátila jste se do salónu krátce po tom, co pan Vukčič odešel do jídelny. Mám pravdu?"
"Šla jsem ven, než s tím začali. Nevím, kdo byl v jídelně, když jsem se vrátila."
"Já to vím. Pan Vukčič." Z Wolfova hebkého a nezaujatého tónu jsem poznal, že na ni šije boudu. "Taky jste řekla panu Tolmanovi, že jste byla venku celou tu dobu. co jste byla pryč. Je to tak?"
Přikývla. "Ano."
"Když jste po večeři odešla ze salónu, nezašla jste si do svého pokoje, než jste šla ven?"
"Ne, nebylo chladno a nepotřebovala jsem žádný přehoz. .."
"Dobrá. Jenom se ptám. Ale když jste byla venku, vešla jste možná do chodby v levém křídle přes tu přilehlou terásku a dostala jste se do svého pokoje tudy?"
"Ne." Odpovídala klidně a monotónně. "Celou tu dobu jsem byla venku."
"Nebyla jste tedy vůbec ve svém pokoji?"
"Ne."
"Ani někde jinde?"
"Jenom venku. Manžel vám řekne, že ráda chodím v noci ven."
Wolfe se zašklebil. "A když jste se vracela, prošla jste rovnou hlavní halou do velkého salónu?"
"Ano, byl jste u toho. Viděla jsem vás tam se svým manželem."
"Tak jste mě viděla. Ale teď se vám, paní Coynová, musím přiznat, že jste mě trochu zmátla. Snad mi to můžete,vysvětlit. Vzhledem k tomu, co jste mi teď právě řekla a co souhlasí s vaší výpovědí panu Tolmanovi, ve kterých dveřích jste si poranila ten prst?"
Odpověděla mu jaksepatří netečným výrazem. Ani nemrkla. Přimhouřila možná trochu oči, ale já to nepostřehl. Nebyla však natolik pohotová, aby nezaváhala. Asi po desíti vteřinách s tou kamennou maskou řekla: "Ach, vy myslíte můj prst." Podívala se dolů na zmíněný prst a zase zdvihla oči. "Chtěla jsem na manželovi, aby mi ho políbil."
"To jsem sám slyšel," přikývl Wolfe. "Ve kterých dveřích jste si ho přiskřípla?"
Mezitím si připravila odpověď: "V těch velkých dveřích hlavního vchodu. Víte, jak těžko se otevírají, a když se zavíraly"
Ostře jí skočil do řeči: "Ne, paní Coynová, takhle by to nešlo. Dveřník i zřízenec v hale byli vyslechnuti a jejich výpověď zaznamenána. Pamatují se, jak jste .odešla i jak jste se vrátila vyslýchal je o tom v úterý večer pan Toíman. A oba jsou si úplně jisti, že vám ty dveře otevřel dveřník, zase je za vámi zavřel a žádný prst jste si tam nepřiskřípla. Ani ve dveřích z haly do salónu, protože jimi jsem vás viděl vcházet já sám. Které dveře to byly?"
Nasadila si masku permanentně. Odpověděla klidně: "Ten dveřník lže, poněvadž nedával pozor a způsobil, že jsem se poranila."
"To si nemyslím."
"Já to vím. Lže." Rychle a nehlučně vstala. "Musím to povědět manželovi."
A už si to metelila pryč. Wolfe vybafl: "Archie!" Obeplul jsem stůl a zastoupil jsem jí cestu ke dveřím. Nepokusila se mi vyhnout, jenom se zastavila a vzhlédla mi do obličeje. "Pojďte zpátky a sedněte si!" vyzval ji Wolfe. "Vidím, že umíte jednat rezolutně, ale já taky. Pan Goodwin by vás dokázal zadržet jednou rukou. Třeba byste zaječela a někdo by sem přišel, ale zase by odešel, a my bychom zůstali trčet, kde jsme. Posaďte se, prosím."
Poslechla a řekla mu: "Nemátíi, proč bych ječela. Chtěla jsem jenom říct manželovi."
"2e dveřník lhal. Jenže on nelhal. Ale není třeba, abychom vás zbytečně trápili. Archie, ukažte mi fotografii těch otisků ze dveří do jídelny!"
Zatraceně, pomyslel jsem si, jednou stiskneš knoflík zvonku, až má duchapřítomnost bude na dovolené, a pak se aspoň naučíš upo2orňovat mě na věci předem. Ale na;tohíeto byla samozřejmě jenom jedna odpověď. Sáhl jsem do kapsy pro fotografii, kterou jsem vyřízl ze stránky magazínu, a podal jsem mu ji. Potom, když jsem konečně věděl, oč kráčí, jsem mu přisunul list s otisky, které jsem právě sňal Lio Coynové. Wolfe si vzal lupu a začal porovnávat. Dal si na čas, držel oba listy papíru vedle sebe, mžoural na ně střídavě zblízka lupou a ve vhodných intervalech uspokojivě pokyvoval hlavou.
Nakonec prohlásil: "Tři jsou si úplně podobné. Ty by nejspíš stačily. Ale levý ukazováček je naprosto totožný a neobyčejně zřetelný. Podívejte se sám, Archie, co tomu říkáte?"
Vzal jsem otisky i lupu a sehrál jsem patřičnou roli. Otisky z časopisu náhodou pocházely od nějakého krátkoprstého mechanika a jaktěživ jsem neviděl dvě sady, které by si byly méně podobné. Ale sehrál jsem to porovnávání svědomitě, dokonce jsem si při tom nahlas počítal, a vrátil jsem otisky Wolfovi.
"Jistě, pane," prohlásil jsem důrazně. "Jsou určitě shodné. To by poznal každý."
Wolfe se obrátil na paní Coynovou mírně, skoro něžně. "Vidíte, madam? Něco vám musím vysvětlit. Otisky prstů zná samozřejmě každý, ale některé novější metody jejich snímání nejsou známé dost široce. Tady pan Goodwin je expert. Prozkoumal mezi jiným i dveře z jídelny na terasu, vyvolal skryté otisky, které místní policie zjistit nedokázala, a pořídil jejich fotografie. Jak vidíte, moderní metody vyhledávání důkazů přinášejí někdy plodné výsledky. Nám poskytly nezvratný důkaz, že jste si v úterý večer přiskřípla prst právě ve dveřích z terasy do jídelny. Měl jsem to podezření už dřív, ale o tom se teď nemusíme šířit. A vy mi nic nemusíte vysvětlovat. Budete přirozeně muset podat vysvětlení policii, až jí odevzdám tenhle důkaz společně s výpovědí o vašem falešném tvrzení, že jste si přiskřípla prst ve dveřích hlavního vchodu. A mimochodem, varuju vás, abyste od policie nečekala mnoho zdvořilosti. Koneckonců jste panu

Tolmanovi nepověděla pravdu, a to oni nemají rádi. Když se vás ptal na ten váš noční výlet, bývalo by rozumnější, kdybyste byla upřímně přiznala, že jste z terasy vešla do jídelny."
Nevzpomínám si, že bych byl kdy viděl někoho, kdo by dokázal zachovat nehybně) ší tvář než ona. Člověk by byl přísahal, že jestli jí to vůbec myslí, nemyslí na nic světobornějšího, než kde ztratila jednu hůlčičku ze svého příboru. Nakonec se ozvala: "Já do jídelny nevešla."
Wolfe pokrčil rameny. "To vykládejte policii. Po tom, jak jste lhala panu Tolmanovi a jak teď lžete nám pan Goodwin si to všechno zaznamenal a po vašem pokusu obvinit dveřníka a především po srovnání těch otisků!"
Natáhla po nich ruku. "Ukažte mi je. Ráda bych si je prohlédla."
"Třeba vám je ukáže policie. Když uzná za vhodné. Odpusťte, paní Coynová, ale tahle fotografie je důležitý doličný předmět a já bych rád měl jistotu, že ji odevzdám úřadům neporušenou."
Trochu se ošila, ale ve tváři se jí.nic nepohnulo. Po další odmlce prohlásila: "Zašla jsem do chodby v levém křídle. Přes tu přilehlou terásku. Šla jsem do svého pokoje a poranila jsem si prst v koupelně. Když našli pana Laszia zavražděného, dostala jsem strach a nechtela jsem říkat, že jsem vůbec byla vevnitř."
Wolfe pokýval hlavou a zamumlal: "Můžete to zkusit. Zkuste to, prosím, když si myslíte, že to za to stojí. Uvědomujete si ovšem, že vám pak zbývá vysvětlit ještě vaše otisky na dveřích do jídelny. Jste v tom zkrátka namočená, ták si dělejte, co pokládáte za nejlepší." Obrátil se náhle ke mně a začal stroze: "Archie, jděte do haly k telefonu a zavolejte do hotelu policii. Ať sem okamžitě přijdou!"
Zvedl jsem se bez přehnaného spěchu. Byl jsem připravený sehrát zdržovačku s poznámkovým blokem a perem, ale nebylo to nutné. Její tvář projevila známky života. Zamrkala na mne a napřáhla ruku, aby mě zadržela, načež zamrkala na Wolfa a vztáhla obě delikátní ručičky k němu.
"Pane Wolfe," zažadonila.. "Prosím vás! Vždyť jsem neudělala nic špatného! Prosím vás, policii ne!"
"Nic špatného, madam?" Wolfe se zatvářil neoblomně. "Lžete úřadům při vyšetřování vraždy, lžete mně, a tomu říkáte nic špatného? Archie, jděte!"
"Ne!" Rázem byla na nohou. "Říkám vám, že jsem nic neudělala!"
"Vešla jste do jídelny pár minut, možná vteřin od okamžiku, kdy byl Laszio zavražděn. Zabila jste ho vy?"
"Ne! Nic jsem neudělala! Vůbec jsem do jídelny nevešla!"
"Dotýkala jste se těch dveří. Co jste tam dělala?"
Stála s očima upřenýma na Wolfa a já stál nakročený, celý žhavý zavolat policajty. Skoncovala s tím živým obrazem tak, že se posadila a tiše Wolfovi řekla: "Tak vám to musím povědět. Musím?"
"Buďto mně, nebo policii."
"Ale když to povím vám. vy to stejně řeknete policii."
"Možná. A možná ne. To záleží na tom, co to bude. Ale v každém případě budete muset povědět pravdu, ať už dřív či později."
"Nejspíš." Měla ruce v klíně svých červených šatů a křečovitě si proplétala prsty. "Víte, já mám strach. Policie nemá ráda Číňany a já jsem Číňanka, ale o to teď nejde. Mám strach z toho člověka, kterého jsem v jídelně viděla, protože ten museí zabít pana Laszia."
Wolfe se tiše zeptal: "Kdo to byl?"
"Já nevím. Ale kdybych o něm byla mluvila a on se dověděl, že jsem ho viděla a mluvila o něm. ale stejně o něm mluvím teď. Víte, pane Wolfe, narodila jsem se v San Francisku a byla jsem tam vychovaná, ale jsem Číňanka, a s námi se nikdy nezachází jako s Američany. Nikdy. Ale stejně. to, co jsem řekla panu Tolmanovi, byla pravda. Byla jsem venku celou tu dobu. Jsem v noci ráda venku. Chodila jsem po trávníku mezi stromy a keři a poslouchala jsem lelka a zašla jsem přes vozovku až k fontáně. Pak jsem se vrátila vedle pavilónu ne k levému křídlu, ale na druhou stranu a viděla jsem skťz záclony matně do salónu, ale do jídelny vidět nebylo, protože v zasklených dveřích byly stažené rolety. Napadlo mě, že by mohlo být zábavné pozorovat je, jak ochutnávají ty omáčky, mně to připadalo hrozně hloupé, a tak jsem zašla na terasu, abych našla nějakou škvíru, kterou bych viděla dovnitř, ale rolety tak přiléhaly, že tam nebyla ani skulina. Pak jsem uslyšela žuchnuti, jako by se v jídelně něco převrhlo. Neslyšela jsem to jasně, protože tam hrálo otevřeným oknem salónu rádio. Stála jsem tam nevím jak dlouho, ale už se nic neozvalo, a mě napadlo, jaká by to byla legrace, jestli se tam dopálili a házeli omáčníky na zem, a odhodlala jsem se pootevřít štěrbinou dveře, protože jsem si myslela,.že to kvůli tomu rádiu nebude slyšet. Tak jsem je trochu pootevřela. Nedostala jsem se k tomu, abych je otevřela aspoň natolik, že bych viděla na stůl, poněvadž u plenty stál nějaký člověk, obrácený ke mně bokem. Tiskl si prst na rty víte, jako když na někoho děláte pst! Pak jsem si uvědomila, na koho se dívá. Dveře do přípravny byly pootevřené, jenom o pár centimetrů, a mezi nimi vykukoval obličej nějakého černocha a díval se na toho člověka u plenty. Ten u plenty se začal otáčet směrem ke mně a já chtěla honem zavřít dveře, ale uklouzla mi noha, takže jsem se přidržela drahou rukou, abych neupadla, a dveře mi přibouchly prst. Zdálo se mi hloupé, kdyby mě nachytali, jak nakukuju do jídelny, a tak jsern utekla zpátky do křoví a stála jsem tam pár minut, a pak jsern šla k hlavnímu vchodu a vy jste mě viděl vcházet do salónu."
"Kdo byl ten člověk u plenty?" zeptal se Wolfe. Zavrtěla hlavou. "To nevím."
"No tak, paní Coynová. Nezačínejte zase znovu. Viděla jste přece jeho obličej."
"Viděla jsem ho jenom ze strany. Ale to ovšem stačilo, abych poznala, že je to černoch."
Wolfe zamrkal. Já zamrkal dvakrát. Wolfe se zeptal: "Černoch? To myslíte jeden ze zdejších zaměstnanců?" "Ano. V livreji. Jako nosí číšníci." "Byl to některý z Číšníků v tomhle pavilónu?" "Ne, to určitě ne. Byl černější než oni a . určitě ne. Nebyl to nikdo, koho bych poznala."
"Černější než oni a co? Co jste to měla na jazyku?" "2e to nemohl být žádný ze zdejších číšníků, protože pak vyšel ven a odešel pryč. Řekla jsem vám, že jsem utekla zpátky do křoví. Byla jsem tam sotva pár vteřin, když se dveře do jídelny

otevřely, ten člověk vyšel a odešel cestičkou směrem za budovu. Neviděla jsem samozřejmé mezi křovím dost jasně, ale řekla bych, že to byl on."
"Viděla jste jeho livrej?"
"Ano, zahlédla jsem ji, když otevřel dveře a měl světlo v zádech. Pak byla tma." "Běžel?"
"Ne. Šel krokem."
Wolfe se zamračil. "Ten druhý, co vyhlížel ze dveří přípravny, byl v livreji, nebo to byl jeden z kuchařů?"
"To nevím. Dveře byly jenom pootevřené, a viděla jsem hlavně jeho oči. Jeho bych taky nepoznala."
"Viděla jste pana Laszia?" "Ne."
"Nikoho jiného?"
"Ne. To je všechno, co jsem viděla, zrovna tak, jak jsem vám to řekla. Všechno. Teprve později, když nám pan Serván pověděl, že pana Laszia někdo zabil, teprve pak jsem si uvědomila, co jsem to vlastně slyšela. Slyšela jsem, jak pan Laszio padl, a viděla jsem člověka, který ho zabil. To jsem věděla. Věděla jsem, že je to určitě tak. Ale měla jsem strach mluvit o tom, když se mě ptali" na mou procházku venku. a vůbec." Její ručky se vznesly k hrudi a opět klesly do klina. "Samozřejmě jsem litovala, že zatkli pana Berina, poněvadž jsem věděla, že je to omyl. Chtěla jsem počkat, až budeme zpátky doma, v San Francisku, a pak jsem to chtěla povědět manželovi, a kdyby mi řekl, byla bych to všechno napsala a poslala sem."
"A zatím." Wolfe pokrčil rameny. "Zmínila jste se o tom ještě někomu?"
"Nikomu."
"Tak to nedělejte." Wolfe se napřímil. "Abych řekl pravdu, pany Coynová, jednala jste sice sobecky, ale musím vám přiznat, že jste jednala moudře. Nebýt toho, že jste v mé přítomnosti chtěla na manželovi, aby vám políbil prst, bylo vaše tajemství v bezpečí a tím jste byla v bezpečí i vy. Vrah pana Laszia patrně ví, že ho někdo těmi dveřmi viděl, ale neví kdo, protože jste je pootevřela jenom štěrbinou a venku byla tma. Kdyby se dověděl, že jste ho viděla vy, ani San Francisco by pro vás možná nebylo dost daleko. Proto je svrchovaně radno, abyste neudělala nic, co by mu dovolilo dovědět se to nebo co by vzbudilo jeho podezření. Neříkejte to nikomu. Kdyby byl někdo zvědavý, proč jsme vás tu zdržovali tak dlouho, zatímco ostatní pohovory se odbyly krátce, a ptal se vás na to, řekněte mu nebo jí že pociťujete rasový odpor k braní otisků prstů, a že jsem musel vynaložit svou veškerou trpělivost, abych ho překonal.
Právě tak předpokládám, že vás prozatím nebude vyslýchat policie, ba ani se na vás neobrátí, poněvadž by to mohlo vyvolat podezření. A mimochodem"
"Vy to policii nepovíte."
"To jsem neřekl. Musíte důvěřovat mému úsudku. Chtěl jsem se vás zeptat, jestli se vás někdo mimo policii a mne nějak zvlášť vyptával na vaši noční procházku. Někdo ze zdejších hostů?"
"Ne."
"Jste si tím docela jistá? Nikdo o to ani nezavadil?"
"Ne, nevzpomínám si." Nakrčila čelo nad přimhouřenýma očima. "Samozřejmě manžel"
Zaklepání na dveře ji přerušilo. Wolfe mi pokynul a já šel otevřít. Byl to Louis Serván. Pustil jsem ho dovnitř. Pokročil vpřed a řekl Wolfovi omluvně: "Nerad vás ruším, ale večeře . je pět minut po osmé ."
"Ach!" Wolfe se postavil na nohy rychleji než normálně. "Na tohle se těším už šest měsíců! Děkuju vám, paní Coynová. Archie, doprovodíte paní Coynovou? Mohl bych vás na slovíčko zdržet, pane Servané? Vyřídím to tak stručně, jak to jen půjde."
Večeře doyena patnácti mistrů, která se tradičně konala vždycky druhý den shromáždění jednou za pět let, byla hojná a vytříbená co do masných hrnců, ale trochu pokaňhaná, pokud šlo o slavnostní náladu. Konverzace při hors ďoeuvres byla nervózní a přerývaná, a když Domenico Rossi něco hlasitě poznamenal francouzsky, tři nebo čtyři stolovníci se rozesmáli, ale pak rázem zmlkli a v nastalém tichu se všichni podívali jeden na druhého.
K mému překvapení tam byla i Conštanza Berinová, ale ne po mém boku jako minulý večer. Seděla na druhé straně, mezi Servaném, jenž předsedal v čele, a nějakým komickým kačírkem s nezvládnutelným knírem, kterého jsem dosud neznal. Leon Blanc po mé pravici mi prozradil, že je to francouzský velvyslanec. Bylo tam i několik dalších přizvaných hostů, mezi nimi potenciální budoucí zaměstnavatel mého přítele Odella, Raymond Liggett z hotelu Churchill, Clay Ashley, ředitel lázní Kanawha, a Albert Malfi. Malfiho černé oči šmejdily sem tam kolem stolu, a když se střetly s pohledem nějakého mistra, Malfi se zářivě usmál. Leon Blanc na něho ukázal vidličkou a řekl mi: "Vidíte toho Malfiho? Agituje, aby sehnal na zítra ráno hlasy jako jeden z Les Qttinze Mattres. Pchá! Nemá žádnou tvůrčí schopnost, žádnou imaginaci! Berin ho vycepoval, to je všechno!" Mávl vidličkou, aby Malfiho opovržlivě smetl, a pak si tou vidličkou nabral plná ústa pěny ze speciálních jiker.
Svůdná bludička, nyní svůdná vdova, tam nebyla, ale jinak byli přítomni všichni, samosebou až na Berina. Na Rossiho zřejmě zavraždění jeho zetě nezapůsobilo přílišným dojmem, stále byl ochoten chytit se s někým do křížku a překypoval osobními i nacionalistickými poznámkami. Mondor si ho nevšímal. Vukčič se chmuřil a jedl tak, jako by měl jenom deset minut času na zhltnutí oběda v automatu. Ramsey Keith měl pořádnou špičku a každých pět minut dostal záchvat hihňání, které by bylo docela na místě, kdyby jeho původkyní byla jeho neteř. Při předkrmu mi Leon Blanc řekl: "Ta malá Berinová je dobrá. Vidíte, jak se drží? Louis ji posadil mezi sebe a velvyslance, aby udělal gesto vůči Berinovi. To děvče otce ospravedlňuje, reprezentuje ho jaksepatří." Blanc si povzdechl. "Slyšel jste, co jsem tam řekl panu Wolfovi, když se mě vyptával. Od Filipa Laszia se dalo čekat, že se mu jeho hříchy vymstí zrovna při téhle příležitosti. Měl tu infámii v krvi. Kdyby byl naživu, měl bych tisíc chutí zabít ho teď jenomže já nezabíjím. Jsem kuchař, ale nemohl bych být řezník." Polkl sousto dušeného králíka a znovu si vzdechl. "Podívejte se na Louise. Pro něho je to dnes velký svátek a jeho civět de lapin je fakticky perfektní, až na ten trochu silný bouquet garni, snad proto, že ti králíci byli mladí a měli tak křehké maso. Louis by si zasloužil k téhle večeři a k tomu holdu jeho kuchyni veselejší náladu, ale podívejte

se na nás!" A znovu se pustil do králíka.
Večer pro mne vyvrcholil, když byla podána káva a likéry a Louis Serván povstal, aby pronesl svou řeč o tajemstvích chuti, na které pracoval dva roky. Měl jsem hřejivý pocit plnosti a usrkával jsem koňak, který mě nutil zavírat oči, když mi stékal do hrdla a to prosím nejsem žádný kulinářský znalec , aby nezůstal zbytečně otevřený žádný tělesný otvor, jímž by mohlo vyprchat jeho aroma, a byl jsem připraven, že se v klidu pobavím, ba možná do jisté míry i poučím. A pak Serván začal: "Mesdames et messieurs, tneš confrěres děs Quinze Maitres! II y a plus que cent ans un homme fameux, BrillatSavarin, le grand." A takhle pokračoval dál. Byl jsem v troubě. Kdybych byl znal doyenovy jazykové zámysly předem, byl bych se už nějak zařídil, ale teď jsem nemohl prostě vstát a ztratit se. No co, láhev s koňakem byla ze dvou třetin plná a můj základní problém byl udržet otevřené oči, a tak jsem se pohodlně usadil, abych pozoroval jeho gestikulaci a práci úst. Byla to myslím dobrá řeč. Během půldruhé hodiny svého trvání se setkávala s pochvalnými projevy, s přikyvováním, s úsměvy a s vyhrnováním obočí, tu a tam i s potleskem a Rossi občas vykřikl "Bravo!", a když Ramsey Keith dostal záchvat hihňání, Serván se odmlčel a zdvořile počkal, dokud Lisette Puttiová Keithe neukonejšila. Jednou jedna pasáž uvedla posluchače do rozpaků, aspoň mne, když se Servanovi na konci jedné věty zadrhl hlas, pomalu se rozhlédl kolem stolu a nemohl dál, a z očí mu vytryskly dvě velké slzy a koulely se mu po lících. Ozval se šepot, Leon Blanc se vysmrkal, já si dvakrát odkašlal a sáhl jsem po koňaku. Když Serván skončil, všichni opustili svá místa, nahrnuli se kolem něho, potřásali mu rukou a pár hostů ho políbilo.
Pak se po skupinách vytratili do salónu. Rozhlížel jsem se po Constanze Berinové, ale zřejmě pro ten večer vyčerpala všechnu svou statečnost, poněvadž zmizela. Otočil jsem se, když mi na rukávě spočinula nějaká ruka a ozval se mužský hlas:
"Promiňte, že jste pan Goodwin? Odkázal mě na vás pan Rossi. Viděl jsem vás. dnes odpoledne u pana Wolfa."
Přiznal jsem všechno. Byl to Albert .Malfi, ten specialista na předkrmy bez imaginace. Poznamenal pár slov o večeři a o řeči pana Servaná, a pak pokračoval: "Pokud tomu dobře rozumím, pan Wolfe změnil názor. Dal se přesvědčit, aby vyšetřoval tu. myslím tu vraždu. Předpokládám, že to udělal kvůli zatčení pana Berina?"
"Ne, to bych nemyslel. Udělal to prostě proto, že je, tady hostem. Host je klenot, který spočívá na podušce pohostinnosti."
"Nepochybně. Samozřejmě." Korsičanovy oči šmejdily kolem mne a zpátky. "Něco bych myslím panu Wolfovi měl povědět."
"Tamhle ho máte." Ukázal jsem hlavou na Wolfa, který se bavil s triem mistrů. "Běžte a povězte mu to!"
"Ale ne, netroufám si ho vyrušovat. Je čestným hostem sboru Les Quinze Maitres." Z Malfiho tónu zaznívala posvátná bázeň. "Myslel jsem jen, že se zeptám vás. snad bych za ním mohl přijít zítra ráno? Třeba to není vůbec důležité. Ale mluvili jsme dnes s paní Lasziovou pan Liggett a já á já jí o tom říkal"
"Tak?" Změřil jsem si ho pohledem. "Vy jste přítel paní Lasziové?"
"Ne přítel. Taková žena nemá přátele, jenom otroky. Znám ji,
Dámy ti pánové, kolegové z Patnácti mistrů! Před více než sto lety slavný muž, BrillatSavarin, velký samozřejmě. Řekl jsem jí o tom Zelotovi a ona i pan Liggett si mysleli, že by o torn měl vědět pan Wolfe. To bylo ještě před Berinovým zatčením, když se mělo za to, že někdo mohl vejít do jídelny z terasy a zabít Laszia. Ale jestli má pan Wolfe zájem na ospravedlnění Berina, měl by to rozhodně vědět." Malfi se na mne usmál. "Vy se mračíte, pane Goodwine? Říkáte si, že jestliže Berin nebude ospravedlněn, přijde to mé ctižádosti vhod, a divíte se, že jsem tak nesobecký? Nejsem nesobecký. Stát se šéf kuchařem v hotelu Churchill by pro mě byl vrchol životní kariéry. Ale Jerome Berin poznal můj talent v jedné malé hospůdce v Ajacciu, ukázal mi cestu do světa, vedl mě svým géniem, a já nechci platit za svou slávu jeho neštěstím. Mimoto ho dobře znám, nebyl by Laszia zabil tímhle způsobem, zezadu. Proto si myslím, že bych měl panu Wolfovi povědět o tom Zelotovi. Paní Lasziová a pan Liggett v tom se mnou souhlasí. Pan Liggett říká, že by nikam nevedlo povídat to policii, protože ta je ráda, že má Berina."
Zamyslel jsem se nad tím. Snažil jsem se upamatovat, kde už jsem slyšel Zelotovo jméno, a najednou mě to napadlo.
"Aha," řekl jsem. "To myslíte Zelotu z Tarragony. Laszio mu něco ukradl v roce 1920."
Malfi se zatvářil překvapeně. "Vy o Zelotovi víte?"
"Tak trochu. Pár věcí. Copak má teďka za lubem? Nebo radši počkáte a povíte o tom Wolfovi ráno?"
"To nebude nutné. Zelota je v New Yorku."
"No, to je ve společnosti spousty lidí," usmál jsem se. "Pobyt v New Yorku není ještě zločin. Je tam plno lidí, co Laszia nezabili. Jo, kdyby byl v lázních Kanawha, to by možná bylo něco jiného."
"Ale třeba tady je."
"Na dvou místech zároveň být nemůže. Tomu by nevěřila ani porota."
"Ale mohl sem přijet. Nevím, co všechno o Zelotovi víte, ale nenáviděl Laszia víc než " Malfi pokrčil rameny.
"Nenáviděl ho strašně. Berin mi o tom často vykládal. A před takovým měsícem se Zelota objevil v New Yorku. Přišel za mnou, abych mu dal zaměstnání. Neudělal jsem to, protože z něho zbyla jen troska, zruinovalo ho pití, a taky jsem si vzpomněl, co mi o něm říkal Berin, a napadlo mě, že možná hledá zaměstnání v Churchillu jenom proto, aby se mohl dostat na kůži Lasziovi. Potom jsem slyšel, že ho Vukčič zaměstnal jako polévkáře u Rustermana, ale že tam vydržel jenom týden." Znovu pokrčil rameny. "To je všechno. Zmínil jsem se o tom paní Lasziové a panu Liggettovi a oni mi řekli, že bych to měl povědět panu Wolfovi. Nic víc o Zelotovi nevím."
"Tak vám tedy mockrát děkuju. Já to Wolfovi povím. Budete ráno ještě tady?"
Přisvědčil, oči mu začaly zase šmejdit kolem a odplaval, zřejmě agitovat pro svoje zvolení. Potloukal jsem se chvíli kolem a vyhledával jsem příležitosti k nevinnému odposlechu útržků cizích rozhovorů, a pak jsem uviděl Wolfův zahnutý ukazováček, který mě přivolával. Oznámil mi, že je čas k odchodu.
Což mi přišlo docela vhod. Byl jsem připraven zalehnout. Vyšel jsem do haly, vyzdvihl jsem ze šatny naše klobouky,

čekal jsem s nimi a zíval, zatímco Wolfe končil s přáním dobré noci. Pak se připojil ke mně a vykročili jsme, ale na prahu se zastavil a řekl mi: "Abych nezapomněl, Archie. Dejte těm lidem každému dolar. Jako uznání za dobrou paměť."
Vyklopil jsem dvěma zelenokabátníkům po zeleném papírku z roličky na vydání.
V našem apartmá číslo 60 naproti v pavilónu Upshur jsem nejdřív rozsvítil a zavřel okno, aby větříček neofoukl Wolfovu jemnou kůžičku při svlékání, a pak jsem se uprostřed jeho pokoje protáhl a vychutnal jsem pořádné zívnutí.
"Já mám divnou náturu. Když se někdy dostanu do hajan opravdu pozdě, jako dneska ve čtyři ráno, nejsem ve své kůži, dokud to nedohoním. Už jsem se bál, že tam zůstaneme trčet a klábosit. Stejně je už pomalu půlnoc"
Zarazil jsem se, poněvadž mi jeho chování připadlo podezřelé. Ani si nerozepnul vestu. Místo toho se usazoval do velké lenošky takovým způsobem, že tam zřejmě hodlal nějakou dobu setrvat. Zeptal jsem se ho:
"To se chystáte v tuhle noční dobu nastartovat mozek? Neudělal jste toho za jeden večer dost?"
"Jistě." Řekl to ponuře. "Ale je třeba udělat víc. Zařídil jsem s panem Servaném, aby k nám přišli kuchaři a číšníci z pavilónu Pocahontas, hned jak skončí práci. Za čtvrt hodinky tady budou."
"Propánakrále!" Sedl jsem si. "Odkdy jsme přešli na noční šichtu?"
"Od té doby, co jsme našli pana Laszia s nožem v zádech." To řekl ještě ponuřeji. "Máme hrozně málo času. Možná ne dost, když uvážíme sdělení paní Coynové."
"A to ti černí kosové přiletí v celena hejnu? Aspoň tucet?"
"Jestli těmi kosy myslíte lidi s tmavou pletí, tak ano."
"Myslím Afričany." Opět jsem vstal. "Poslechněte, šéfe, to jste nějak ztratil orientaci, namouduši. Na Afričany nebo na ty kosy, nebo jak jim chcete říkat, nemůžete jít tímhle způsobem. Zřejmě nechtejí nic říct, jinak by to byli řekli při výslechu tomu šilhavému šerifovi. Čekáte snad, že z té party něco vymlátím plácačkou na koberce? Jediná možnost je dostat sem hned ráno Tolmana a šerifa, aby si poslechli vyprávění paní Coynové a vyšli z toho při dalším vyšetřování."
Wolfe zamručel: "Přijedou sem v osm. Poslechnou si, co paní Coynová řekla, a buďto tomu budou věřit, nebo taky ne je to koneckonců Číňanka. Budou ji sáhodlouze vyslýchat, a i když jí uvěří, nepustíBerina okamžitě, protože svědectví paní Coynové nevysvětluje omyly v jeho seznamu. V poledne začnou s těmi černochy, budou brát jednoho po druhém. Bůhví, jak si budou počínat nebo kolik jim to zabere času, ale vypadá to, že ve čtvrtek o půlnoci, kdy odjíždí náš vlak do New Yorku, nebudou s černochy ještě hotovi a nepřijdou třeba na nic."
"Mají s černochy větší zkušenosti než vy. Varuju vás, sám se přesvědčíte. Těmi černouši nehnete, jsou na to zvyklí. Vy paní Coynové věříte?"
"Rozhodně, bylo to očividné."
"Prozradil byste mi laskavě, jak jste věděl, že si ten prst přiskřípla ve dveřích do jídelny?"
"To jsem nevěděl. Z toho, co řekla Tolmanovi, jsem věděl, že šla rovnou ven, zůstala venku a vrátila se pak rovnou do salónu. A. taky jsem věděl, že si poranila prst v nějakých dveřích. Když rni pak řekla, že si ho přiskřípla ve dveřích hlavního vchodu, což nebyla pravda, bylo mi jasné, že něco tají, a využil jsem doličného materiálu, který jsme si připravili."
"Který jsem připravil já." Znovu jsem si sedl. "Jednou se pokusíte podfouknout nějakým trikem stromy o jejich listy. A prozradil byste mi teď, jaký by mohl mít některý z těch černoušů motiv, aby oddělal Laszia?"
"Nejspíš ho někdo najal." Wolfe se zašklebil odporem. "Nemám rád vrahy, i když z nich mám živobytí. Ale zvlášť se mi protiví vrazi, kteří si svůj mord kupují. Takový zabiják si aspoň potřísní krví svoje vlastní ruce. Ale kdo za vraždu platí fuj! To je víc než odporné, to je nečestné. Předpokládám, že ten černoch byl najatý. A pro nás je to přirozeně mrzutá komplikace."
"Tak zlé to zase není." Mávl jsem rukou. "Co nevidět tady budou. Já vám je srovnám do řady. Vy jim pak promluvíte do duše o občanských povinnostech a o desateru přikázání, a vysvětlíte jim, že je proti zákonu odkrouhnout někoho za peníze, i když vrah dostane zaplaceno předem, a pak požádáte, aby ten, kdo Laszia zapíchl, zvedl ruku, a jeho ruka vyletí, a pak už se ho jenom zeptáte, kdo mu zaplatil a kolik"
"To stačí, Archie." Povzdechl si. "Sám se divím, s jakou trpělivostí a shovívavostí jsem toleroval ale už jsou tady. Jděte jim otevřít!"
To byl příklad, jak sám Wolfe dospěl k ukvapenému a nepodloženému závěru, z kteréhožto zločinu často obviňuje mne. Když jsem totiž prošel předsíní a otevřel dveře na chodbu, nenašel jsem tam čekající Afričany, nýbrž Dinu Laszíovou. Chvíli jsem na ni zůstal zírat, abych se z toho .překvapení vzpamatoval. Upřela na mne své podlouhlé ospalé oči a řekla:
"Promiňte, že ruším tak pozdě, ale mohla bych mluvit s panem Wolfem?"
Vyzval jsem ji, aby počkala, a vrátil jsem se do pokoje.
"Nejsou to lidé s tmavou pletí, ale jedna žena. Chtěla by s vámi mluvit paní Lasziová."
"Cože? Ona?"
"Ano, pane. V tmavém plášti a bez klobouku."
Wolfe se zašklebil. "Zatracená ženská! Přiveďte ji sem."
Seděl jsem a hleděl a poslouchal a měl jsem cynické pocity. Wolfe si třel tvář špičkou ukazováčku, pomalu a rytmicky, což znamenalo, že je podrážděný, ale vnímá pozorně. Dina Lasziová seděla v křesle proti němu s pláštěm napůl vysvlečeným, její hladké hrdlo se tyčilo nad prostými černými šaty bez límečku, tělo měla uvolněné a její oči ve stínu byly temné.
"Nemusíte se omlouvat, madam," řekl Wolfe. "Prostě mi řekněte, co máte na srdci. Čekám návštěvu a mám málo času."
"Týká se to Marka," odpověděla.
"Neříkejte. Jak se to týká Marka?"
"Jste tak strohý." Trochu se usmála a úsměv jí ulpěl v koutcích úst. "Měl byste vědět, že od ženy nemůžete čekat

takovou přímost. Nechodíme rovnou silnicí, ale oklikami. To přece víte. Jenom bych ráda věděla, kolik toho víte o ženách, jako jsem já."
"Těžko říct. Jste snad něco extra?"
Přikývla. "Myslím, že jsem. Ano, vím, že jsem. Ne že bych to chtěla nebo se o to snažila, ale." Udělala drobné gesto. "Naplňuje to můj život vzrušením, ale není to nijak pohodlné. Nakonec to skončí. Nevím, jak to skončí. Právě teď si dělám starosti o Marka, poněvadž si myslí, že ho podezíráte z vraždy mého manžela."
Wolfe si přestal třít tvář. "Nesmysl!" řekl jí.
"Ba ne. Myslí si to."
"Proč? Řekla jste mu něco takového?"
"Ne. A nelíbí se mi " Zarazila se. Předklonila se, s hlavou trochu na stranu, s maličko pootevřenými rty, a podívala se na něho. Pozoroval jsem ji s potěšením. Měla nejspíš pravdu, když prohlásila, že se nesnaží být něčím extra, ale ani se o to snažit nemusela. Bylo v ní něco nejen v obličeji, vyzařovalo to přímo skrz šaty co k ní člověka instinktivně přitahovalo. Nepřestal jsem si připadat cynicky, ale nebylo těžké vytušit, že by mohla nastat chvíle, kdy člověk s cynismem nevystačí.
Vydechla tiše svou otázku: "Pane Wolfe, proč do mě pořád ryjete? Co proti mně máte? Včera, když jsem vám pověděla, co mi řekl Filip o tom arseniku. a teď, když vám říkám o Markovi."
Zaklonila se v křesle. "Marko mi jednou řekl, kdysi dávno, že nemáte rád ženy."
Wolfe zavrtěl hlavou. "Řeknu jenom, že je to zase jeden nesmysl. Proti tak nestoudnému nařčení se nemůžu ani bránit. Ze nemám rád ženy? Ženy jsou udivující a úspěšná stvoření. Protože mi to konvenuje, zachovávám pouze zdání, že jsem vůči nim imunní, jak jsem si to před lety osvojil pod tlakem nezbytnosti. Ale přiznávám se, že jsem speciálně zaujatý vůči vám. Marko Vukčič je můj přítel; vy jste byla jeho manželkou a opustila jste ho. Vás rád nemám."
"Po tolika letech!" Zatřepetala rukou. Pak pokrčila rameny. "Buď jak buď, teď jsem tady v Markově zájmu." "Chcete tím říct, že vás za mnou poslal?"
"Ne. Ale kvůli němu jsem přišla. Samozřejmě se ví, že jste se rozhodl zbavit Berina obvinění ze zabití mého manžela. Ale jak to můžete dokázat, jestli neobžalujete Marka? Berin tvrdí, že když odcházel z jídelny, Filip tam byl živý. Takže jestli to neudělal Berin, musel to udělat Marko. A pak jste se dneska Marka ptal, jestli mé požádal o tanec nebo navrhl, abych pustila rádio. Na to jste se ho mohl ptát jenom z jednoho důvodu: poněvadž ho podezíráte, že chtěl, aby rádio hrálo a přehlušilo tak každý hluk z jídelny, až bude. kdyby tam k něčemu došlo."
"Tak Marko vám řekl, že jsem se ho ptal na to rádio."
"Ano." Maličko se usmála. "Myslel si, že bych to měla vědět. Vidíte, odpustil mi, co vy mi odpustit nechcete"
Zbytek jejích slov mi ušel, protože se ozvalo klepání na dveře. Vyšel jsem do předsíně, zavřel jsem za sebou dveře Wolfova pokoje a otevřel vnější dveře. Pohled do haly mnou otřásl, i když jsem jej čekal předem. Vypadalo to, jako by se tam sešla půlka Harlemu. Čtyři či pět z nich byli zelenokabátníci, kteří nás přede dvěma hodinami obsluhovali při doyenově večeři, kdežto ostatní, kuchaři a pomocníci, byli ve svých civilních šatech. Ten světle hnědý postarší člověk vpředu s useknutým lalůčkem jednoho ucha byl vrchní z pavilónu Pocahontas, k němuž jsem cítil sympatii, poněvadž právě on mi nechal na stole tu flašku koňaku rovnou před nosem. Pozval jsem je dál a ustoupil jsem stranou, aby mě neušlapali, ukázal jsem jim cestu ke svému pokoji a následoval jsem je tam.
"Budete muset počkat tady, mládenci. Pan Wolfe tam má návštěvu. Posaďte se někam. Sedněte, si na postel, je to moje postel a zdá se, že v ní stejně dneska ležet nebudu. Jestli usnete, schrapněte si pořádně taky za mě."
Nechal jsem je tam a vrátil jsem se, abych viděl, jak Wolfe vychází se ženou, kterou nemá rád. Nikdo z nich se neobtěžoval, aby se na mne podíval, když jsem si sedal. Ona právě říkala:
". ale já o tom nevím nic jiného než to, co jsem vám řekla už včera. Jistě chápu, že jsou tu i jiné možnosti kromě Berina a Marka. Jak říkáte, někdo se mohl do jídelny dostat z terasy. Na to právě myslíte, ne?"
"Možné to je. Ale abychom se o kousek vrátili, paní Lasziová, Chcete mi tvrdit, že Marko Vukčič vám pověděl o mé otázce stran toho rádia a projevil strach, že ho podezírám z puštění rádia proto, aby mu to umožnilo zabít vašeho manžela?"
"No." Zaváhala. "Tak doslova to nebylo. Marko by strach neprojevil. Ale podle toho, jak o tom se mnou mluvil, to měl zřejmě na mysli. Proto jsem přišla za vámi, abych zjistila, jestli ho podezíráte."
"Přišla jste ho hájit? Nebo si zajistit, aby mé tuposti neušel právě tenhle vývod z načasování toho rádia?"
"Ani jedno, ani druhé." Usmála se na něho. "Mne nemůžete rozzlobit, pane Wolfe. Copak, vyvozujete z toho snad něco jiného? Vyvozujete toho hodně?"
Wolfe zavrtěl netrpělivě hlavou. "Takhle na mě nechoďte, madam. Nechte toho. Myslím té své afektované bezstarostnosti. Nevadí mi šermovat s někým, když je na to čas, ale je půlnoc a ve vedlejším pokoji na mě čekají další lidé. Nechte mě laskavě dokončit. A rozptýlit trochu mlhy. Připustil jsem, že jsem proti vám zaujatý. Znal jsem Marka Vukčiče, než si vás vzal, i potom. Viděl jsem, jak se změnil. Proč jsem tedy vděčně neuvítal, když jste si najednou našla jiné pole působnosti? Protože jste po sobě zanechala spoušť. Není slušné navyknout někoho na kokain, ale je monstrózní udělat z někoho narkomana, a pak ho zčistajasna odříznout od přísunu jeho drogy. Příroda jasně směřuje k tomu, aby muž poskytoval výživu ženě a žena muži, fyzicky i spirituálně, jenomže ve vás není žádný zdroj výživy pro nikoho. Fluidum, které z vás vychází, z vašich očí, z vašich rtů, z vaší hebké pleti, z vašich linií a z vašich pohybů, není blahodárné, ale zhoubné. Přiznávám vám všechno: byla jste plná života, měla jste svoje instinkty a choutky, uviděla jste Marka a chtěla jste ho. Obestřela jste ho svou nakažlivinou udělala jste z ní jediné ovzduší, které chtěl dýchat a pak jste mu je z rozmaru a bez varování vzala a nechala jste ho lapat po dechu."
Nemrkla ani brvou. "Ale já vám říkala, že jsem něco extra"
"Dovolte. Ještě jsem neskončil. Využívám příležitosti, abych formuloval, co proti vám mám. Vyjádřil jsem se špatně,

když jsem řekl, že jste to udělala z rozmaru, bylo to z chladné vypočítavosti. Odešla jste k Lasziovi, k muži dvakrát tak starému, jako jste byla sama, protože to byl krok nahoru, ne citově, ale hmotně. Pravděpodobně jste taky zjistila, že Marko je pro vaše gustopříliš charakterní. Jenomže čert ví, proč jste si v tak rozsáhlém lovišti, jako je New York, nenamířila někam výš než k Lasziovi, který byl koneckonců z vašeho hlediska jenom šéf kuchař ve mzdě, ale byla jste samozřejmě mladá, mezi dvacítkou a třicítkou kolik je vám vlastně teď?"
Usmála se na něho.
Pokrčil rameny. "Taky to nejspíš byla otázka inteligence. Té moc mít nemůžete. Jste vlastně v podstatě vyšinutá, jestli vyšinutost znamená, že nějaký jedinec je nebezpečně nepřizpůsobený přirozenému a zdravému prostředí svého biologického druhu poněvadž lidské schopnosti zahrnují například schopnost osobního přilnutí a ochotu přiškrtit sobecké a dravci impulsy provazem společenské slušnosti. Proto říkám, že jste vyšinutá." Naprímil se a zahrozil na ni prstem: "A teď poslouchejte. Nemám čas na šermování. Nepodezírám Marka, že zabil vašeho manžela, třebaže připouštím možnost, že to udělal. Uvážil jsem všechny přijatelné vývody z časové shody s tím rádiem, pořád o nich uvažuju, ale nedošel jsem k žádnému závěru. Co ještě chcete vědět?"
"To všechno, co jste říkal." Její ruka se zatřepetala a opět spočinula na opěradle křesla. "To všechno vám o mně řek! Marko?"
"Marko nevyslovil vaše jméno už pět let. Co ještě chcete vědět?"
Zavrtěla se. Viděl jsem, jak se jí vzedmula a zase klesla ňadra, ale nebylo slyšet ani tichý vzdech. "K ničemu by to nebylo, když jsem vyšinutá. Ale chtěla jsem se vás zeptat, jestli vám Malfi řekl o tom Zelotovi."
"Ne. Co s ním má být? Kdo to je?"
Vpadl jsem do toho. "Řekl to mně." Sjeli po mně očima a já pokračoval: "Neměl jsem příležitost referovat vám o tom. Malfi mi pověděl po večeři v salónu, že Laszio kdysi dávno něco ukradl nějakému Zelotovi, Zelota tenkrát přísahal, že Laszia zabije, a asi před měsícem se objevil v New Yorku a přišel za Malfim, aby ho zaměstnal. Malfi to odmítl, ale Vukčič ho zaměstnal u Rustermana. Zelota tam vydržel jenom týden, a pak se ztratil. Malfi řek!, že se o tom zmínil Liggettovi a paní Lasziové, a ti si mysleli, že by to měl povědět vám."
"Díky. Ještě něco, madam?"
Seděla a dívala se na něho. Víčka měla tak spuštěná, že jsem neviděl výraz jejích očí, a pochybuju, že ho viděl Wolfe. Pak beze slova vyrukovala s bombou. Vstala, dala si na čas, nechala plášť na opěradle křesla, přistoupila k Wolfovi, položila mu ruku na rameno a popleskala ho. Trhl sebou a div si nevyvrátil mohutný krk, aby k ní vzhlédl, ale ona ustoupila zpátky s úsměvem v koutku úst a sáhla po plášti. Přiskočil jsem, abych jí ho podržel, doufaje, že mě třeba taky popleská, ale zřejmě nevěřila na rozmazlování služebnictva. Dala Wolfovi dobrou noc, ani sladce, ani kysele, prostě jen dobrou noc, a obrátila se k odchodu. Vyšel jsem za ní do předsíně, abych ji pustil ven.
Vrátil jsem se a zazubil jsem se na Wolfa. "Tak jak se cítíte? Označovala si vás na porážku? Nebo vás chtěla uřknout? Nebo takhle začíná rozestírat tu nakažlivinu?" Zamžoural jsem mu na rameno, kde ho popleskala. "Pokud jde o toho Zelotu, chystal jsem se vám to povědět, když nás vyrušila. Všiml jste si, že podle Malfiho mu řekla ona, aby to pověděl vám. Zdá se, že Malfi a Liggett s ní dnes odpoledne byli, aby ji utěšili."
Wolfe přikývl. "Ale jak vidíte, ona je neutěšitelná. Přiveďte sem ty lidi!"
Připadalo mi to beznadějné. Byl bych vsadil aspoň deset proti jedné, že nás Wolfova bezmezná ješitnost bude stát většinu nočního spánku bez nejmenšího zisku, který bychom za to zaznamenali. Zdálo se mi to křiklavě pošetilé a byl bych šel dokonce tak daleko, že bych byl jeho pokus vypořádat se s tím zástupem Afričanů v jednom šiku označil za projev nebezpečného nepřizpůsobení přirozenému a zdravému prostředí detektiva. Jen si to představte: Lio zahlédla nějakého zelenokabátníka,kterého ne mohla poznat, jak stál u plenty s prstem na rtech, a tvář nějakého jiného sluhy, jehož rovněž nepoznala, hlavně jeho oči, nahlížející štěrbinou v pootevřených dveřích, které vedly do přípravny mezi jídelnou a kuchyní. To byla všechna naše fakta. A sluhové už vypověděli šerifovi, že nic neviděli a neslyšeli. Náramná šance.
Nějakou nepatrnou šanci bychom snad mohli mít, kdybychom je brali po jednom, ale takhle v kupě, za to bych nedal ani zlá manou grešli.
Zasedací problém byl vyřešen tím, že byli usazeni na zem. Celkem čtrnáct lidí. Wolfe se jim za to omluvil tónem, jehož užíval mezi námi muži. Pak se jich zeptal na jména a ujistil se, že slyšel všechna; to zabralo deset minut. Byl jsem zvědavý, jak ten mač rozehraje, ale bylo třeba podniknout ještě další předběžné kroky zeptal se jich, co chtějí pít. Mumlali, že nechtejí nic, ale on prohlásil, že je to nesmysl, že tam pravděpodobně strávíme většinu noci, což je zřejmě zarazilo a vyvolalo to jisté reptání. Skončilo to tak, že mě Wolfe poslal k telefonu, abych objednal kolekci piva, kukuřičné whisky bourbonu, zázvorové limonády a sodovky, sklenice, citróny, mátu a led. Takováto marnotratnost znamenala, že Wolfe to míní smrtelně vážně. Když jsem se vrátil do shromáždění, mluvil právě k malému naducanému ouřezku s hotovou roklí místo důlku v bradě, který nebyl v zeleném kabátě.
"Jsem rád, že mám tuhle příležitost, abych vám vyjádřil svůj obdiv, pane Crabtree. Pan Serván mi řekl, že tu pěnu ze speciálních jiker jste připravoval osobně vy. Každý šéfkuchař by na ni mohl být hrdý. Všiml jsem si, že pan Mondor si vzal dvakrát. V Evropě takové jikry nemají."
Ouřezek vážně, ale rezervovaně jpokýval hlavou. Všichni byli náramně rezervovaní, když už nemluvím o jejich rozpacích, podezíravosti a zamlklosti. Většina z nich se nedívala na Wolfa ani na mnoho jiného. Seděl proti nim a prohlížel si jednoho po druhém. Nakonec si povzdechl a začal:
"Víte, pánové, mám velice málo zkušeností s černochy. To vám může připadat jako beztaktní prohlášení, ale ve skutečnosti to tak není. Je jistě pravda, že se všemi lidmi se nedá jednat stejným způsobem. Ve zdejším kraji se obecně předpokládá, že bílí zaujímají určitý vyhraněný postoj při jednání s černými, právě tak jako černí při jednání s bílými. Do určité míry je to nepochybně pravda, ale podléhá to nesmírné proměnlivosti, jak vám dokáže vaše vlastní zkušenost.

Dejme tomu, že například tady v lázních Kanawha chcete požádat o nějakou laskavost a obracíte se buďto na ředitele, na pana Ashleyho, nebo na pana Servaná. Ashley je buržoa, podrážděný, konvenční a dost nabubřelý. Serván je jemný, vejkodušný, sentimentální, a je to umělec a taky je románského původu. Váš přístup k panu Ashleymu bude docela jiný než k panu Servanovi.
Ale ještě podstatnější než individuální rozdíly jsou rozdíly rasové, národnostní a kmenové. To jsem měl na mysli, když jsem se zmínil o svých omezených zkušenostech v jednání s černochy. Myslím tím s černými Američany. Před mnoha lety jsem měl různá řízení s lidmi tmavé pleti v Egyptě, v Arábii a v Alžíru, ale to se vás ovšem nijak netýká. Vy, pánové, jste Američani, daleko víc Američani než já, poněvadž já jsem se tady nenarodil. Vy jste ve své rodné zemi. A lidé jako vy a vaši bratři, černí i bílí, mě sem nechali přijít a žít tady, a doufám, že mi dovolíte beze všisentimentality vyslovit, že jsem vám za to vděčný."
Někdo něco zamumlal. Wolfe to přešel a pokračoval: "Požádal jsem pana Servaná, aby vás sem dnes večer pozval, poněvadž se vás chci na něco zeptat a něco zjistit. Na tom jediném mám zájem, na té informaci, kterou chci získat. Řeknu vám upřímně: kdybych si myslel, že ji získám tím, že na vás budu pouštět hrůzu a vyhrožovat vám, ani na moment bych před tím nezaváhal. Neužil bych tělesného násilí, i kdybych to mohl udělat, protože k mým romantickým představám patří přesvědčení, že tělesné násilí je pod lidskou důstojnost a že to, co člověk tělesným násilím získá, nestojí za to, co za to zaplatí. Ale přiznávám se vám, že kdybych si myslel, že od vás dosáhnu svého výhružkami nebo nějakými triky, neváhal bych jich použít. Ale po uvážení téhle situace jsem přesvědčen, že by to k ničemu nevedlo, takže jsem momentálně v koncích. Slyšel jsem od bílých Američanů, že jediný způsob, jak něco dostat z černých Američanů, jsou hrozby, triky nebo násilí. Především pochybuju, že je to pravda, a i kdyby to byla pravda všeobecně, jsem přesvědčen, že to není pravda v tomhle případě. Neznám žádnou hrozbu, která by mohla zapůsobit, nemůžu přijít na žádný trik, který by vedl k cíli, a násilí použít nemůžu."
Wolfe k nim vztáhl ruce dlaněmi vzhůru. "Tu informaci potřebuju. Tak jak to uděláme?"
Někdo se uchechtl a ostatní se na něj podívali dlouhý hubeňour, který dřepěl u zdi, s vysokými lícními kostmi a s tmavohnědou pletí. Ouřezek, jemuž Wolfe složil poklonu kvůli jeho pěně ze speciálních jiker, přejel všechny planoucím pohledem jako seržant při proslovu k řadovým vojínům. Nejtišší mezi všemi byl zelenokabátník s nejrozplesklejším nosem, mladý, velký a svalnatý, kterého jsem si všiml už v pavilónu, protože nikdy neotevřel ústa, aby na něco odpověděl. Vrchní číšník s useknutým ušním lalůčkem se ozval tichým hedvábným tónem:
"Prostě se nás zeptáte a my vám to povíme. Pan Serván nám řekl, abychom vám vyšli vstříc."
Wolfe mu přikývl. "Připouštím, že se to zdá samozřejmé. A nejjednoduší. Ale obávám se, že narazíme na potíže."
"Možná, pane. Na jaký druh potíží?"
Nějaký drsný hlas zaburácel: "Zkrátka se nás zeptáte a my vám povíme všechno." Wolfe se zaměřil pohledem na zdroj toho hlasu.
"Doufám, že povíte. Dovolíte mi jednu osobní poznámku? Váš hlas působí překvapivě od člověka, který se jmenuje Hyacint Brown. Nikdo by ho od vás nečekal. Pokud jde o ty potíže Archie, tady máme občerstvení. Snad byste někdo panu Goodwinovi pomohl?"
To trvalo dalších deset minut, možná i víc. Čtyři či pět z nich šli se mnou pod vedením vrchního číšníka, přinesli jsme zásoby dovnitř a rozložili jsme je na stole u zdi. Wolfe dostal svoje pivo. Já si zapomněl zařadit do objednávky mléko, takže jsem se spokojil s bourbonem se sodou. Ten svalnatý mládenec s rozplesklým nosem, jménem Paul Whipple, si vzal čistou zázvorovou limonádu, ale všichni ostatní přijali ostřejší povzbuzení. Když se rozdaly nápoje a všichni se usadili zase na podlaze, uvolnili se trochu a padlo pár poznámek, ale jakmile Wolfe odložil prázdnou sklenici a znovu se ujal slova, rozhostilo se hrobové ticho.
"Pokud jde o ty potíže, snad je nejlíp osvětlí příklad. Víte samozřejmě, že máme co dělat se zavražděním pana Laszia. Jsem si vědom toho, co jste řekli šerifovi, že o tom nic nevíte. Ale já od vás potřebuju některé podrobnosti a kromě toho si snad vzpomenete na nějakou maličkost, která vám vypadla z mysli, když jste mluvili se šerifem. Začnu třeba u vás, pane Moultone. Byl jste v úterý večer v kuchyni?"
"Ano, pane. Celý večer. Měli jsme podávat oeufs au cheval, až budou hotovi s těmi omáčkami."
"Já vím. O to jsme přišli. Pomáhal jste prostírat stůl s těmi omáčkami?"
"Ano, pane." Vrchní číšník byl uhlazený a nasládlý. "Pomáhali jsme panu Lasziovi tři. Já osobně přivezl omáčky na servírovacím vozíku. Když bylo všechno připraveno, zazvonil na mě jenom jednou, abych odstranil z vody led. S tou jedinou výjimkou jsem byl v kuchyni pořád. Jako my všichni."
"V kuchyni nebo v přípravně?"
"V kuchyni. Do přípravny jsme neměli proč chodit. Někteří kuchaři pracovali na těch oeufs au cheval, chlapci dělali pořádek a někteří jsme dojídali, co zbylo z kachen a z ostatních chodů. Pan Serván nám tor dovolil."
"Jistě. Ty kachny byly znamenité."
"Ano, pane. Všichni ti pánové umějí vařit jedna báseň. Rozhodně umějí vařit."
"Jsou taky nejlepší na světě. Jsou to největší žijící mistři toho nejjemnějšího a nejlaskavějšího umění." Wolfe si povzdechl, otevřel si pivo, nalil si, pozoroval, jak stoupá pěna, a pak se náhle zeptal: "Takže jste z té vraždy neviděl a neslyšel nic?"
"Ne, pane."
"Naposledy jste pana Laszia viděl, když jste šel vyndat led z vody?"
"Ano, pane."
"Pokud vím, byly na stole dva nože na krájení holoubat. Jeden z nerezu se stříbrnou rukojetí a druhý kuchyňský kráječi nůž. Byly na stole oba, když jste vyndával ten led z vody?"
Zelenokabátník zaváhal jenom na okamžik. "Ano, pane, myslím, že byly. Podíval jsem se po stole, jestli je všechno v

pořádku, protože jsem za to cítil zodpovědnost, a byl bych si všiml, kdyby jeden z těch nožů chyběl. Zkontroloval jsem i číslice na omáčnících."
"Myslíte na těch očíslovaných kartičkách?"
"Ne, pane, číslice křídou přímo na omáčnících, aby se nepopletly v kuchyni, nebo když jsem je vezl do jídelny."
"Těch jsem si nevšiml."
"Ne, pane, taky jste nemohl, protože ty číslice byly malé, pod okrajem omáčníků na druhé straně od vás. Když jsem omáčníky stavěl k očíslovaným kartičkám, obrátil jsem je tak, aby číslice křídou byly vzadu, proti panu Lasziovi."
"A ty číslice křídou byly v náležitém pořadí, když jste vyndával ten led z vody?"
"Ano, pane."
"Ochutnával někdo omáčky, když jste byl v jídelně?"
"Ano, pane, pan Keith."
"Pan Laszio tam byl živý?"
"Ano, pane, náramně živý. Vynadal mi, že jsem toho ledu dal do džbánu s vodou moc. Ze prý to zmrazuje patro."
"To je pravda. Nemluvě ani o žaludku. Když jste tam byl, nepodíval jste se náhodou za některou z těch dvou zástěn? Nejspíš ne."
"Ne, pane. Odstrčili jsme ty zástěny stranou, když jsme uklízeli po večeři."
"A pak už jste do jídelny nevkročil, teprve potom, až bylo objeveno tělo pana Laszia?"
"Ne, pane, nevkročil."
"Ani jste se do jídelny nepodíval?"
"Ne, pane."
"Jste si tím jistý?"
"Ovšemže jsem si tím jistý. Hádám, že si pamatuju každý svůj krok."
"Nejspíš pamatujete." Wolfe se zamračil, zatápal po sklenici s pivem, zdvihl ji k ústům a lokl si. Vrchní číšník, který se stále plně ovládal, si usrkl whisky se sodou, ale jak jsem si všiml, nespustil z Wolfa oči.
Wolfe odložil sklenici. "Děkuju vám, pane Moultone." Upřel pohled na Moultonova souseda po levici, muže střední postavy s prošedivělými kučerami a s vrásčitým obličejem. "Vy, pane Grante. Vy jste kuchař?"
"Ano, pane." Promluvil ochraptěle, odkašlal si a opakoval znovu: "Ano, pane. Mám naproti v hotelu na starosti drůbež a zvěřinu, ale tady pomáhám Crabbymu. Nás všechny nejlepší pan Serván poslal sem, aby to udělalo dojem."
"Kdo je to Crabby?"
"To myslí mne," ozval se ten naducaný ouřezek s roklí v bradě, ten seržant.
"Aha, pan Crabtree. Tak to jste pomáhal s tou pěnou ze speciálních jiker?"
"Ano, pane," přisvědčil pan Grant. "Crabby měl jenom dozor. Pracoval jsem na ní já."
"Neříkejte. To vám patří všechna čest. V úterý večer jste byl tedy v kuchyni?"
"Ano, pane. Můžu to vzít stručně, šéfe. Byl jsem v kuchyni, z kuchyně jsem neodešel a v kuchyni jsem zůstal. Snad to odpovídá na vaši otázku."
"Nejspíš. Nezašel jste do jídelny nebo do přípravny?"
"Ne, pane. Zrovna jsem mluvil o tom, že jsem zůstal v kuchyni."
"Tak jste tam zůstal. Nic ve zlém, pane Grante. Jenom jsem se chtěl ujistit." Wolfovy oči postoupily dál. "Pane Whipple. Vás samozřejmě znám. Jste bystrý a pohotový číšník. Uhodl jste při večeři předem, co bych rád. Zdáte se mladý na to, abyste si vypěstoval takovou schopnost. Kolik je vám let?"
Svalnatý mládenec s rozplesklým nosem se zadíval přímo na Wolfa a odpověděl: "Jednadvacet."
Mou!toň, vrchní číšník, po něm loupl očima a napomenul ho:
"Řekni pane!" Pak se obrátil k Wolfovi: "Paul chodí na vysokou školu."
"Aha. Na jakou, pane Whipple?"
"Na Howardovu universitu. Pane."
Wolfe na něho zašermoval prstem. "Jestli se vzpíráte tomu ‚pane, tak si to radši odpusťte. Vynucená zdvořilost je horší než žádná zdvořilost. Studujete nějaký kulturní obor?"
"Zajímá mě antropologie."
"Neříkejte. Setkal jsem se s Franzem Boasem, mám doma jeho knihy s jeho podpisem. Vy jste měl, jak si vzpomínám, ve čtvrtek večer službu. Obsluhoval jste mě při večeři."
"Ano, pane. Po večeři jsem pomáhal v jídelně sklízet ze stolu a připravit ten pokus s těmi omáčkami."
"Váš tón naznačuje nesouhlas."
"Ano, pane. Když se mě ptáte, pro dospělé lidi je to dětinské hračičkářství, utrácet takhle čas a talent i čas druhých lidí"
"Buď zticha, Paule!" okřikl ho Moulton.
"Jste mladý, pane Whipple," řekl mu Wolfe. "Kromě toho každý z nás má svou zvláštní stupnici hodnot, a jestli čekáte, že já budu respektovat vaši, musíte vy respektovat moji. Taky bych vám rád připomněl, že Paul Lawrence Dunbar jednou prohlásil: ‚To nejlepší, co dokáže vačice, je nacpat si prázdné břicho."
Student se na něj překvapeně podíval: "Vy znáte Dunbara?"
"Zajisté. Nejsem barbar. Ale abychom se vrátili k úternímu večeru. Když jste skončil s výpomocí v jídelně, šel jste do kuchyně?"
"Ano, pane."
"A odešel jste odtamtud"
"Vůbec ne. Ne dřív, než jsme se doslechli, co se stalo."

"Byl jste v kuchyni celou tu dobu?"
"Ano, pane."
"Děkuju vám." Wolfův pohled se přesunul na jeho souseda. "Pane Daggette . . ."
Pokračoval tak dál a dovídal se stále totéž. Dopil jsem svou whisky, opřel jsem se lenochem židle o zeď a zavřel jsem oči. Hlasy, otázky a odpovědi mi jenom šuměly v uších. Nechápal jsem, jaký to všechno má smysl, a nezdálo se mi, že to vůbec nějaký smysl může mít. Wolfovo prohlášení, že nebude zkoušet žádné triky, poněvadž o žádných neví, mělo samozřejmě asi takovou platnost, jako by žirafa tvrdila, že nemůže dosáhnout na strom pro listí, poněvadž má krátký krk. Ale zdálo se mi, že jestli pokládá za dobrý trik tohle jednotvárné kolo kolo mlýnské, měl by ve svém vlastním zájmu co nejdřív vypadnout z horského ovzduší Západní Virgínie a vrátit se na úroveň mořské hladiny. Otázky a odpovědi se táhly dál; nikoho nevynechal a nepřestával být osobní; dokonce, že Hyacintoví Brownovi utekla manželka a nechala mu na krku tři černoušky. Tu a tam jsem otevřel oči, abych se podíval, jak daleko v řadě pokročil, a zase jsem je zavřel. Moje náramkové hodinky ukazovaly tři čtvrtě na dvě, když jsem otevřeným oknem slyšel zdálky zakokrhat kohouta. Když jsem najednou uslyšel svoje jméno, spustil jsem židli na všechny čtyři nohy. "Archie. Pivo, prosím!"
Měl jsem trochu dlouhé vedení a Moulton vstal a předběhl mě. Zase jsem se posadil. Wolfe vyzval ostatní, aby si znovu nalili, a spousta jich poslechla. Jakmile pak vyprázdnil sklenici a osušil si rty, opřel se dozadu a jezdil očima po celé tlupě, pomalu sem a tam, až v nich ve všech vyvolal napjaté očekávání.
Pak se ozval novým křepkým tónem: "Pánové, řekl jsem vám, že vám osvětlím na příkladu potíže, o kterých jsem se zmínil. Teď jsme se do nich dostali. Navrhli jste mi,.abych se zeptal na informaci, kterou potřebuju. To jsem udělal. Všichni jste slyšeli všechno, co tu bylo řečeno. Rád bych věděl, kolika z vás je známo, že jeden z vás mi záměrně do očí lhal."
Naprosté ticho. Wolfe to ticho nechal pět vteřin působit, a pak pokračoval.
"Nepochybně všichni víte, že v úterý večer uplynulo nějakých osm nebo deset minut od okamžiku, kdy pan Berin vyšel z jídelny, do chvíle, kdy tam vstoupil pan Vukčič, a víte také, že podle prohlášení pana Berina byl pan Laszio při odchodu z jídelny naživu, a podle výpovědi pana Vukčíče nebyl pan Laszio při jeho příchodu v jídelně vůbec. Pan Vukčič se samozřejmě nedíval za zástěny. Během toho intervalu osmi až devíti minut někdo pootevřel dveře z terasy do jídelny, nahlédl dovnitř a viděl dva muže trnavé pleti. Jeden z nich, v livreji, stál vedle zástěny s prstem na rtech. Druhý pootevřel o pár centimetrů dveře z přípravny, vyhlížel jimi a hleděl přímo na muže u zástěny. Nemám tušení, kdo byl ten člověk u zástěny. Ale ten, kdo vyhlížel z přípravny, byl jeden z vás, kteří ted" sedíte tady přede mnou. Je to ten, který mi lhal."
Další mlčenlivá pauza. Přerušilo ji hlasité uchechtnutí, zase od toho dlouhého hubeňoura, který pořád dřepěl zády ke zdi. Tentokrát si ještě navíc odfrkl: "Jen jim to dejte, šéfe!" Půl tuctu černých hlav se k němu prudce obrátilo a Crabtree ho znechuceně napomenul: "Boney, ty opilče pitomá!" Pak se omluvil Wolfovi. "Je to šašek mizerná, ten mládenec.
Ano, pane. Pokud jde o to, co jste právě řeki, všechny nás mrzí, že jednoho z nás pokládáte za lháře. To máte nějakou špatnou informaci."
"Ne. Musím vám odporovat. Moje informace je správná."
Moulton se otázal tím hedvábným muzikálním hlasem: "Smím se zeptat, kdo se to díval těmi dveřmi a viděl tohle všechno?"
"Ne. Řekl jsem vám, co ta osoba viděla, a vím, že to opravdu viděla." Wolfe přeletěl očima jejich tváře. "Pusťte z hlavy myšlenku, vy všichni, že mou informaci uvedete v pochybnost. Ti z vás, kdo o té scéně v jídelně nic nevědí, jsou tak jako tak z obliga, a ti, kdo o ní vědí, vědí docela dobře, že moje informace pochází od očitého svědka. Jak jinak bych například věděl, že ten člověk u zástěny měl prst na rtech? Ne, pánové, naše situace je prostá: já vím, že přinejmenším jeden z vás. lhal, a on ví, že to vím. Ptám se, jestii nemáme naději vypořádat se s tak prostou situací prostým způsobem a mít to z krku. Zkusme to. Pane Moultone, díval jste se vy těmi dveřmi dveřmi z přípravny do jídelny a viděl jste u zástěny toho člověka s prstem na rtech?"
Vrchní číšník s useknutým ušním lalůčkem pomalu zavrtěl hlavou. "Ne, pane."
"Pane Grante, byl jste to vy?"
"Ne, pane."
"Pane Whipple, byl jste to vy?"
"Ne, pane."
Probral je tak všechny dokola a sklidil ze čtrnácti možností čtrnáct záporných odpovědí. Ale pořád se nevzdával. Když skončil tohle kolo, nalil si sklenici piva, seděl a mračil se na pěnu. Nikdo nepromluvil a nikdo se nepohnul. Nakonec se Wolfe opřel dozadu, aniž se piva napil, a trpělivě si povzdechl. Téměř šeptem se znovu ujal slova:
"Bál jsem se, že tady zůstaneme většinu noci. Taky jsem vám to řekl. A řekl jsem vám taky, že vám nebudu vyhrožovat, a nijak vám vyhrožovat nehodlám. Jenomže jste svým jednomyslným popřením prostou situaci zkomplikovali, a já vám musím vysvětlit jak.
Především dejme tomu, že na svém popírání setrváte. V tom případě mi nezbývá nic jiného než informovat úřady a nechat je vyslechnout tu osobu, která nahlížela do jídelny z terasy. To je přesvědčí, stejně jako to přesvědčilo mne, o správnosti té informace, a s tím vědomím začnou vyslýchat vás, pánové. Budou mít jistotu, že jeden z vás toho člověka u zástěny viděL Nepředstírám, že vím, co s vární udělají, nebo jak dlouho vydržíte zapírat, ale taková situace nastane a já z toho budu venku."
Wolfe si znovu povzdechl a přeměřil si jejich obličeje. "V opačném případě, ať se to týká kohokoli z vás, dejme tomu, že zapírání necháte a povíte mi pravdu. Co se stane pak? Podobně jako v prvním případě budete mít dřív či později co dělat s místními úřady, ale za docela rozdílných okolností Mluvím ted k tomu. jednomu z vás vy víte ke komu, kdežčo já to nevím. Zdá se mi, že nikomu neuškodí, když řeknu panu Tolmanovi a šerifovi, že jste za mnou na mou žádost přišel

se svými kolegy a dobrovolně rně informoval o tom, co jste viděl v jídelně. Jestliže řeknete pravdu, nebude důvod, aby v tom vůbec figurovala ona osoba, která mi tu informaci svěřila první třebaže se můžete spolehnout, že jsem připraven povolat ji v případě potřeby. Úřadům se samozřejmě nebude líbit, že jste tak důležitý fakt zatajil v úterý v noci, ale myslím, že dokážu zařídit předem, aby to brali shovívavě. Rozhodně se o to postarám. A nikdo z vás ostatních do toho nebude nijak zatažen.
Jenomže ." Wolfe se po nich znovu rozhlédl, ". teď přijde to nejtěžší. Ať jste kdo jste, chápu vaše zapírání a sympatizuju s vámi, Podíval jste se mezi dveřmi bezpochyby vás přilákal hluk, který jste zaslechl viděl jste u zástěny člověka vaší ;:asy, a o nějakých čtyřicet minut později, jakmile jste se dověděl, k čemu došlo, vám bylo jasné, že, ten člověk Laszia zavraždil. Nebo jste ho aspoň silně podezíral. A nejenže jste věděl, že vrah je černý, ale pravděpodobně jste ho poznal, poněvadž měl na sobě livrej lázní Kanawha a byl tudíž váš kolega, a byl k vám obrácený tváří, když jste se těmi dveřmi podíval. Z toho nám vyplývá další komplikace. Jestli je vám ten člověk blízký a. hodně vám na něm záleží, předpokládám, že budete irvat na svém zapírání bez ohledu na všechno, co tu říkám a co řekne šerif. V tom případě tady vaši kolegové s vámi budou sdílet spoustu nepříjemností, ale zřejmě se proti tomu nedá nic dělat.
Ale jesí.li vám ten člověk osobně blízký není, jestli ho odmítáte odhalit jenom proto, že je to váš bližní nebo přesněji řečeno, že má stejnou barvu pleti jako vy, v tom případě bych k tomu měl pár připomínek. Nejdřív k tomu bližnímu. To je nesmysl. Už před věky se přišlo na to, že je nemožné, aby se jednotlivec sám uchránil před vraždou, poněvadž zabít člověka je naprosto snadné. Došlo tedy k dohodě, že lidé budou chránit jeden druhého. Ale jestliže já pomáhám chránit vás, vy musíte pomáhat chránit mne, ať se vám líbím nebo ne. Jestliže svou roli nesplníte, vymykáte se z té dohody, stojíte mimo zákon.
Jenže vrah byl černý právě tak jako vy. Přiznávám, že tím se dostáváme do choulostivé situace. K předpokladům existence lidské společnosti náleží nejen ochrana před vraždou, ale i tisíce dalších zásad, a nepochybně je pravda, že v Americe nemluvě ani o jiných světadílech běloši černochům zabránili, aby se na některých z těch výhod podíleli. Je známo, že tahle výluka se někdy týkala i vraždy že v některých oblastech Spojených států běloch může zabít černocha, neli zcela beztrestně, tak aspoň s nadějnou vyhlídkou, že unikne trestu, který uvedené zásady ukládají. Je to politováníhodný fakt a já nezazlívám černochům, že jsou s tímto stavem věcí nespokojení. Jenomže jde o fakt, ne o teorii, a jak ten fakt hodláte změnit?
Obracím se na toho z vás, kdo viděl toho člověka u zástěny. Jestliže ho kryjete proto, že je vám drahý, nebo z nějakého jiného platného osobního důvodu, nemám už, co bych řekl, poněvadž nemám rád plané mluvení, a pak si to musíte vyřídit se šerifem. Ale jestliže toho muže kryjete proto, že má stejnou barvu pleti jako vy, pak k tomu mám hodně co říct. Své rase tím prokazujete velice špatnou službu. Poskytujete živnou půdu právě pro to omezení, které právem odmítáte. Ideální dohoda lidské společnosti nepřihlíží k rozdílu rasy, barvy pleti či náboženství, a každý, kdo tyto rozdíly pomáhá zachovávat, brání uskutečnění tohoto ideálu. A vy ty rozdíly nepochybně zachovat pomáháte. Jestliže došlo k vraždě a vy se ve svém rozhodování necháváte ovlivnit barvou pleti pachatele, bez ohledu na to, jestli jste sám bílý nebo růžový nebo černý"
"Nemáte pravdu!"
Ten výkřik explodoval z úst toho svalnatého mládence s rozplesklým nosem, toho studenta. Někteří z ostatních vyskočili, já se vylekal a všichni se na něho podívali.
"Myslím, že své stanovisko dokážu ospravedlnit, pane Whipple," řekl Wolfe. "Kdybyste mě nechal domluvit"
"Nemyslím vaše stanovisko. Na vaši logiku vám nesahám. Myslím vaše fakty. Jeden z nich."
Wolfe vyhrnul obočí. "Který?"
"Barvu vrahovy pleti." Student se Wolfovi zadíval přímo do očí. "Nebyl to černoch. Já ho viděl. Byl to běloch."
Hned nato jsem zažil další šok. Ozvala se další exploze tentokrát něco zadunělo o podlahu. Odvedlo to naši pozornost od studenta, až jsem si uvědomil, že to byl Boney, ten dlouhý hubeňour u zdi, kterého Wolfův proslov uspal, a když ho napůl probudil elektrický výbo) Whipplova oznámení, trhl sebou, ztratil rovnováhu a svalil se. Začal remcat, ale Crabtree ho umlčel hrozivým pohledem. Nastal všeobecný rozruch.
Wolfe se tiše zeptal. "Vy jste toho člověka u zástěny viděl, pane Whipple?"
"Ano."
"Kdy?"
"Když stál u zástěny. To já pootevřel ty dveře a podíval se jimi."
"Neříkejte. A tvrdíte, že byl bílý?"
"Ne." Whipple nespustil z Wolfa oči, neotočil se ani, když se Boney svalil. "Neřekl jsem, že byl bílý, ani že to byl černoch. Když jsem ho viděl, byl černý, protože se načernil."
"Jak to víte?"
"Protože jsem ho viděl. Myslíte si, že nepoznám spálený korek od opravdové kůže? Jsem sám černoch. Ale to není všechno. Jak jste řekl, tiskl si prst na rty, a ruce měl jiné. Na to člověk nemusel být černoch, aby to poznal. Měl na rukou těsné černé rukavice."
"Proč jste šel do přípravny a podíval se těmi dveřmi?"
"Zaslechl jsem z jídelny nějaké žuchnuti. Grant potřeboval na svoje oeuf au cheval nakládané papriky, ale konzerva byla prázdná. Proto jsem šel do skříně v přípravně pro novou plechovku. Tak se stalo, že jsem zaslechl to žuchnuti. V kuchyni dělali kravál, takže tam neslyšeli nic. Já stál zrovna na štaflích a hledal jsem tu papriku, a když jsem ji našel, slezl jsem dolů, pootevřel jsem trochu dveře, abych se podíval, co to vedle žuchlo."
"Vešel jste do jídelny?"
"Ne."
Wolfe na něj pomalu zašermoval prstem. "Smím vám připomenout, pane Whipple, že pravda je zpravidla dobrá a lži jsou

občas výborné, ale směsice toho dvojího je nesnesitelná?"
"Říkám vám pravdu a nic než pravdu."
"Prve jste ji neříkal. Proč ne, když vrah nebyl černoch?"
"Protože jsem se naučil nemíchat se do záležitostí vyšší rasy. Kdyby to býval černoch, řekl bych to. Černoši musí přestat se zneuctíváním své barvy a nechat to bělochům. Vidíte, jak dobrá byla vaše logika."
"Ale pane drahý! To mou logiku nevyvrací, jenom to dokazuje, že se mnou souhlasíte. Jednou si o tom musíme pohovořit. Takže jste ten fakt zamlčel, poněvadž jste ho považoval za záležitost bělochů, a ne svoji, a poněvadž jste věděl, že kdybyste to prozradil, dostal byste se do maléru."
"Do jaksepatří maléru. Vy jste ze severu"
"Jsem člověk, nebo se o to aspoň snažím. A vy mě právě studujete; jste přece antropolog. Chcete se stát vědcem. Odpovězte mi po zralé úvaze: jakou máte jistotu, že to byl běloch?"
Whipple to uvážil. Po chvíli řekl: "Vůbec žádnou jistotu. Spálený korek by tak vypadal i na světle hnědé kůži nebo dokonce na tmavší kůži, a kdekdo si samozřejmě může natáhnout černé rukavice. Ale tím spáleným korkem nebo něčím podobným jsem si jistý, právě tak jako těmi rukavicemi, a nevím, proč by se nějaký černoch měl načerňovat. Proto jsem pokládal za samozřejmé, že to byl běloch, ale jistotu o tom přirozeně nemám."
"To zní jako spolehlivá dedukce. Co dělal, když jste ho viděl?"
"Stál u té plenty a otáčel se. Musel mě zpozorovat náhodou, slyšet mě nemohl. Ty dveře jsou nehlučné a já je pootevřel jenom o pár centimetrů, a ze salónu tam řvalo rádio, třebaže dveře do salónu byly zavřené."
"Měl na sobě livrej lázní Kanawha?"
"Ano."
"Co jeho vlasy?"
"Měl na hlavě čepici od livreje. Zezadu jsem ho neviděl."
"Popište mi ho, jak byl velký, kolik mohl vážit. .."
"Byl prostřední postavy. Řekl bych tak metr třiasedmdesát nebo pětasedmdesát a takových osmašedesát nebo sedmdesát kilo. Moc jsem. si ho neprohlížel. Viděl jsem hned, že je načerněný, a když si položil ukazováček na rty, myslel jsem, že je to někdo z hostí a že má za lubem nějaký kanadský žertík. A ten hluk, co jsem slyšel, jsem připisoval tomu, že strkal tou plentou, nebo něčemu podobnému. Pustil jsem dveře, aby se zavřely, a šel jsem pryč. Zrovna, když jsem odcházel, se začal obracet." "Ke stolu?"
"Řekl bych, že ke dveřím na terasu."
Wolfe našpulil rty. Pak je otevřel a promluvil: "Tak vy jste myslel, že je to jeden z hostů a má za lubem nějaký kanadský žertík. Kdybyste se byl pokusil určit, kdo to je, kterého hosta byste si vybral?" "To nevím."
"No tak, pane Whipple. Mámna mysli jenom celkovou charakteristiku. Byl dlouholebý nebo kuíatolebý?"
"Ptal jste se mě na jméno. Jméno toho člověka neznám. Nemohl bych dosvědčit jeho totožnost. Byl načerněný a čepici měl staženou do čela. Myslím, že měl světlé oči. Obličej neměl kulatý ani dlouhý, ale prostřední. Viděl jsem ho jenom na okamžik."
"Ale jaký jste z něho měl pocit? Nepřipadalo vám, že jste ho už někdy viděl?"
Student zavrtěl hlavou. "Měl jsem jenom jeden pocit, a to ten, že jsem se nechtel plést do bělochových žertíků. A potom jsem se nechtel zaplést do bělochovy vraždy."
Pěna na Wolfové pivu klesla. Wolfe vzal sklenici, zamračil se na ni, donesl ji k ústům, pětkrát si lokl a prázdnou sklenici postavil.
"Hm." Znovu upřel oči na Whippla. "Musíte mi prominout, pane, když vám připomenu, že jsem z vás vaše sdělení musel vytáhnout proti vaší vůli. Doufám, že jste je nepřičernil ani nenabílil. Když jste se vrátil do kuchyně, pověděl jste někomu, co jste viděl?" "Ne, pane."
"Něco tak neobvyklého, jako že se v jídelně objevil načerněný cizí člověk v livreji lázní Kanawha a v černých rukavicích, jste nepokládal za hodno zmínky?" "Ne, pane."
"Paule, ty blázne zatracená!" To se ozval podrážděným tónem Crabtree. "Myslíš si, že jsme míň chlapi než ty?" Obrátil se k Wolfovi. "Ten kluk je hroznej ješita. Srdce má ze zlata, i když to nechce dát najevo, ale hlavu hrozně namyšlenou. Chtěl by to vzít všechno na sebe. Ale to ne, pane. Vrátil se do kuchyně a rovnou nám to vyklopil, přesně stejně, jako teď tady. Všichni jsme to slyšeli a mluvili o tom mezi sebou. A na jednu speciální podrobnost byste se mohl zeptat tady Moultona."
Vrchní číšník s useknutým ušním lalůčkem se k němu prudce otočil. "Tak ty mluvíš, Crabby?"
Ouřezek opětoval jeho upřený pohled. "Slyšíš mě, ne? Paul to ťady vyklopil, ne? Tak nevím, proč by si tebe měl někdo uložit stranou, aby tě zachoval pánubohu."
Moulton zabručel. Chvíli se ještě na Crabtreeho díval, pak pokrčil rameny, obrátil se k Wolfovi a promluvil zase uhlazeně a nasládle: "Má na mysli něco, o čem jsem se chtěl zmínit, až domluví Paul. Já toho člověka viděl taky."
"Toho člověka u zástěny?"
"Ano, pane."
"Jak to?"
"Zdálo se mi, že Paul nějak moc dlouho hledá ty papriky. a šel jsem do přípravny za ním. Když jsem tam vkročil, odvracel se zrovna ode dveří, ukázal palcem do jídelny a řekl, že tam někdo je. Nechápal jsem, co tím myslí, věděl jsem samozřejmě, že je tam pan Laszio, a tak jsem ty dveře trochu pootevřel, abych se podíval. Ten člověk byl ke mně zády, šel ke dveřím na terasu, takže jsenv mu neviděl do obličeje, ale viděl jsemty černé rukavice a samozřejmě livrej, kterou měl na sobě. Pustil jsem dveře, aby se zavřely, a zeptal jsem se Paula, kdo to byl, a on mi řekl, že neví, že snad nějaký host, co se načernil. Poslal jsem Paula s paprikou do kuchyně, znovu jsem pootevřel dveře, ale ten člověk už byl z

dohledu, tak jsem dveře otevřel víc a chtěl jsem se zeptat pana Laszia, jestli něco nepotřebuje. U stolu nestál, a tak jsem prošel do jídelny, ale nikde jsem ho neviděl. Připadalo mi to divné, poněvadž jsem věděl, jak se má při ochutnávání postupovat, ale tak moc mě to zase nepřekvapilo."
"Proč ne?"
"Inu, pane . dovolíte snad, abych poznamenal, že se tihle hosti chovali jaksepatří svérázně hned od začátku."
"Jistě, to vám připouštím."
"Ano, pane. Tak jsem si prostě myslel, že pan Laszio odešel do salónu nebo tak někam."
"Podíval jste se za zástěnu?"
„.Ne, pane. Neviděl jsem žádný důvod k poplachu." "V jídelně nebyl nikdo?" "Ne, pane. Nikdo v dohledu." "Co jste udělal pak, vrátil jste se do kuchyně?" "Ano, pane. Nepočítal jsem"
"Ještěs to nedopovídal!" To se varovně ozval naducaný ouřezek. "Pan Wolfe tady je hodnej člověk, tak proč mu to nevyklopit všecko? Všichni si dobře pamatujeme, jaks nám to vylíčil." "Jo, Crabby, pamatujete?" "Však to víš."
Moulton pokrčil rameny a obrátil se zase k Wolfovi. "Myslí tím jednu věc, kterou jsem měl zrovna na jazyku. Než jsem se vrátil do kuchyně, podíval jsem se na stůl, poněvadž jsem ho měl na starosti."
"Na stůl s omáčkami?" "Ano, pane."
"Chyběl snad jeden z nožů?"
"Tohle nevím. Nejspíš bych si toho byl všiml, ale možná taky ne, protože jsem se nedíval pod pokličku na holoubata a jeden nůž mohl zůstat tam. Ale všiml jsem si něčeho jiného. Někdo něco prováděl s těmi omáčkami. Všechny byly zpřeházené."
Bezděčně jsem si hvízdl. Wolfe mě sjel ostrým pohledem, pak se znovu podíval na Moultona a zamumlal: "Ale? Jak jste to poznal?"
"Podle těch čísel křídou na omáčnících. Když jsem je předtím dával na stůl, postavil jsem omáčník s křídovou jedničkou ke kartičce čísio jedna, dvojku ke dvojce atakdál. Když jsem se podíval teď, nestály v tom pořadí. Někdo je pomíchal."
"Kolik jich stálo jinak?"
"Všechny, až na dva. Čísla 8 a 9 byla v pořádku, ale všechna ostatní byla přemístěná."
"Můžete to odpřisáhnout, pane Moultone?" "Vypadá to, že budu muset." "A můžete?" "Můžu, ano, pane."
"A co kdybyste měl zároveň odpřisáhnout, že jakmile jste zpozoroval přemístění omáčníků, postavil jste je zase na patřičná místa?"
"Ano, pane. To jsem udělal. Proto taky nejspíš dostanu vyhazov. Neměl jsem co dávat do pořádku, já vím. Ale jestli mě pan Serván vyslechne, tak jsem to udělal kvůli němu. Nechtel jsem, aby prohrál sázku. Věděl jsem, že se s panem Keithem vsadil, že ochutnávání dopadne na osmdesát procent správně, a když jsem viděl ty zpřeházené omáčníky, myslel jsem, že na něho někdo šije boudu, a tak jsem je postavil zpátky na místa. Pak jsem koukal honem vypadnout."
"Nejspíš si nevzpomínáte, jak byly zpřeházené například kam bylo přemístěno číslo l?"
"Ne, pane, to říct nemůžu."
"Nevadí." Wolfe si povzdechl. "Děkuju vám, pane Moultone, i vám, pane Whipple. Je už pozdě. Bohužel se mnoho nevyspíme, protože budeme muset jednat s panem Tolmanem a se šerifem, hned jak je seženeme. Předpokládám, že bydlíte tady kolem?"
Potvrdili mu to.
"Dobrá. Pošlu pak pro vás. Nemyslím, že přijdete o místo, pane Moultone. Nezapomínám, že jsem se zavázal zařídit to s úřady předem, a taky to dodržím. Děkuju vám všem, pánové, za vaši trpělivost. Klobouky máte nejspíš v pokoji pana Goodwina?"
Pomohli mi sklidit láhve i sklenice a naskládat je v předsíni, a s takovou odbornou pomocí to netrvalo dlouho. Student nám nepomáhal, poněvadž zůstal ještě na slovíčko s Wolfem. Klobouky a čepice byly konečně rozebrány, já otevřel dveře do haly a naši návštěvníci vypochodoval: husím pochodem. Hyacint Brown vedl Boneyho v podpaždí a Boney dosud remcal, když jsem za nimi zavíral.
Ve Wolfově pokoji svítalo, i když se světlo muselo prodírat hustým křovím hned za oknem. Prožíval jsem tak už druhé svítání a říkal jsem si, že bych se klidně mohl přihlásit do odborové organizace mlékařů, aby to mělo aspoň nějaký smysl. Měl jsem pocit, jako by mi někdo natřel oční víčka tekutým cementem a nechal ho zasychat. Wolfe měl oči otevřené a dosud seděl v lenošce.
"Gratuluju," řekl jsem mu. "Teď už potřebujete jenom křídla, aby z vás byla sůva. Mám nás nechat vzbudit v poledne? To by vám zbylo do večera osm hodin a pořád byste měl předstih proti plánu."
Zašklebil se. "Kde mají pana Berina ve vězení?
"Nejspíš v okresním městě, v Quinby."
"Jak je to daleko?"
"Takových třicet kilometrů."
"Pan Tolman bydli tam?"
"To nevím. Ale musí tam mít kancelář, když je okresní prokurátor."
"Zjistěte to laskavě a zatelefonujte mu. Potřebujeme ho tady í se Šerifem v osm ráno. Řekněte mu ne. Až dostanete spojení, promluvím si s ním sám."
"Teď hned?"
"Teď."
Rozhodil jsem rukama. "Je půl páté ráno. Nechte člověka"
"Archie. Prosím vás. Snažil jste se mé poučovat, jak mám jednat s černochy. Chcete mě ještě poučovat, jak mám jednat s bělochy?"

Odkráčel jsem k telefonu.
Šilhavý šerif Pettigrew zavrtěl hlavou a protáhl: "Díky, jako by se stalo. Zapadl jsem do bláta a musel jsem se v něm plácat, takže bych vám to křeslo umazal. Já stejně rád postojím."
Ani můj přítel Barry Tolman nevypadal dvakrát úpravně, ale zablácený nebyl, takže neváhal nabízené křeslo přijmout.
Bylo 8.10 ve čtvrtek ráno. Připadal jsem si jako poslední pětník vsazený do hry v kostky, poněvadž jsem byl takový blázen, že jsem se pár rninut po páté odstrojil a zalehl jsem s příkazem, aby mě vzbudili v 7.30, a když jsem pak musel po dvou hodinách z postele zase vylézt, rozladilo mě to nadobro. Wolfe snídal ve své lenošce s přitaženým skládacím stolkem, na sobě měl žlutý župan a byl oholený i učesaný. Vlastnil pět žlutých županů a na tenhle výlet jsme vzali jeden lehký vlněný s hnědými klopami a s hnědým páskem. Dokonce měl na krku kravatu.
"Jak jsem vám už řekl do telefonu," poznamenal Tolman, "v 9.30 mám být u soudu. V případě nutnosti zařídí můj asistent odklad, ale jestli to bude možné, radši bych to stihl. Můžete to urychlit?"
Wolfe usrkával kakaa, aby rozmělnil ukousnuté sousto rohlíku. Když je polkl, odpověděl: "To záleží do značné míry na vás, pane. Z očividných důvodů jsem nemohl do Quinby zajet sám. Ale dělam všechno, co je v mých silách, abych to uspíšil. Vůbec jsem nespal"
"Říkal jste, že máte nějakou informaci"
"To mám. Ale okolnosti si vyžadují, abych něco předeslal. Pokládám za fakt, že jste pana Berina zatkl jenom na základě svého přesvědčení o jeho vině. Netoužíte nijak zvlášť najít v něm oběť. Jestliže se dá o jeho vině silně pochybovat"
"Jistě," přisvědčil netrpělivě Tolrnan. "Řekl jsem vám"
"Já vím, co jste mi řekl. Ale teď něco předpokládejme. Předpokládejme, že pro pana Berina byl zjednán právní zástupce a já že byl angažován, abych objevil důkazy pro Berinovu obhajobu. Předpokládejme dále, že jsem takový důkaz objevil, tak závažný, že nevyhnutelně povede k Berinovu osvobození, jestliže ho postavíte před soud, ale že prozatím považuju za neprozřetelné prozradit jej vám jakožto odpůrci. Předpokládejme ještě, že vy mě požádáte, abych vám ten důkaz dal k dispozici hned teď. Nemám pravdu, když tvrdím, že mě k tomu podle zákona nemůžete nijak donutit? Ze takový důkaz zůstává naším majetkem, dokud nebudeme pokládat za vhodné uplatnit jej pokud jej ovšem neobjevíte nezávisle na vás vy sám?"
Tolman se mračil. "Máte pravdu, samozřejmě. Ale slíbil jsem vám sakra, že když se ty důkazy proti Berinovi podaří vysvětlit"
"Já vím. A taky vám teď nabízím vysvětlení, které ho ospravedlní; ale nabízím vám je za určitých podmínek."
"Za jakých podmínek?"
Wolfe si usrkl kakaa a utřel si rty. "Nejsou nijak tíživé. Za prvé jestli moje vysvětlení uvede Berinovu vinu silně v pochybnost, bude okamžitě propuštěn."
"Kdo rozhodne o síle té pochybnosti?"
"Vy."
"V pořádku, souhlasím. Soud právě zasedá, takže se to dá zařídit v pěti minutách."
"Dobrá. Za druhé musíte panu Berinovi sdělit, že důkaz, který mu vrací svobodu, jsem objevil já a jedině já, a že by to s ním dopadlo bůhvíjak, kdybych to byl neudělal."
Dosud zamračený Tolman už otvíral ústa, ale šerif ho předešel. "Tak počkat, Barry! Přitáhni uzdu!" Zašilhal dolů na Wolfa. "Jestli opravdu nějaký důkaz máte, musí být někde po ruce. Máme tady v Západní Virgínii nejspíš pořádně dlouhé vedení"
"Pane Pettigrewe, prosím vás. Nemluvím o veřejném uznání, to mě nezajímá. Novinářům si řekněte, co chcete. Ale pan Bérin se musí naprosto nedvojsmyslně dovědět, že jsem to udělal já, a pan Tolman mu to musí povědět."
"Tak co, Same?" zeptal se Tolman.
Šerif pokrčil rameny. "Vzal to čert!"
"V pořádku," odpověděl Tolman Wolfovi. "S tím taky souhlasím."
"Dobrá." Wolfe postavil šálek s kakaem. "Za třetí jsme domluveni, že odjíždím dnes po půlnoci v 0.40 do New Yorku, a za žádných okohiostí ledaže bych upadl v podezření, že jsem pana Laszia zabil sám nebo byl spoluviníkem mě nesmíte zadržet!"
"Jeďte si třeba k čertu!" poznamenal Pettigrew dobromyslně.
..Ne k čertu." Wolfe si povzdechl. "Do New Yorku."
Tolman se ohradil: "Ale co jestli z vás ten důkaz dělá důležitého a stěžejního svědka?"
"Nedělá, v tom se musíte spolehnout na moje slovo. Já jsem taky ochoten spolehnout se v řadě věcí na vaše. Dávám vám slovo, že za třicet minut budete o té záležitosti v jídelně znát všechno podstatné, co o ní vím já. Chci mít záruku, že mě tady nebudete zdržovat a že nezmeškám vlak jenom oroto, že by se vám moje přítomnost mohla zdát užitečná. V každém případě vás ujišťuju, že bych vám za těch okolností nebyl vůbec nijak užitečný, ale projevil bych se naopak jako nesnesitelné břemeno. Nuže, pane?"
Tolman zaváhal, ale nakonec přikývl. "V tom smyslu, jak jste to formuloval, souhlasím."
Jestli je nějaký způsob, jak si povzdechne kanárek, když ho pustíte z klece, Wolfe si tak povzdechl. "A teď, pane. Čtvrtá a poslední podmínka je trochu mlhavější než ty ostatní, ale dá se myslím definovat. Důkaz, který vám chci poskytnout, vyplývá ze svědectví dvou mužů. Pokusil .jsem se o jeho odhalení metodami, v jejichž účinnost jsem doufal, a skutečně se mi to podařilo. Nebude se vám líbit, že ti pánové nesdělili ona fakta vám, když k tomu měli příležitost, ale proti tomu nemůžu nic dělat. Nemůžu vám brát vaše pocity, ale můžu vás požádat, abyste je drželi na uzdě a slíbili mi, že to uděláte. Chci na vás ujištění, že na ty pány nebude nikdo pouštět hrůzu, tyranizovat je nebo je urážet, že nebudou zbaveni svobody ani jakýmkoli způsobem perzekvováni.
Tenhle požadavek opírám o předpoklad, že jsou pouze svědky, kteří se na té vraždě nepodílejí vůbec žádnou vinou."

"Sakra, člověče, my tady nikoho netyranizujeme," zavrčel šerif.
"Pouštění hrůzy, tyranjzování, urážení, zbavení svobody, jakákoli perzekuce, to všechno se vylučuje. Samozřejmě si je vyslechnete, jak dalece vám bude libo."
Tolman zavrtěl hlavou. "Budou to stěžejní svědci. Mohli by opustit území našeho státu. A taky to udělají. Vy sám dnes v noci odjíždíte."
"Můžete na nich žádat záruku, že tu zůstanou."
"Až do přelíčení."
Wolfe na něj zašermoval prstem. "Ne do přelíčení s panem Berinem."
"Nemyslím s Berinem. Jestli totiž ten váš důkaz je tak pádný, jak říkáte. Ale můžete vzít jed na to, že k nějakému přelíčení dojde."
"V to upřímně doufám." Wolfe si ulomil sousto rohlíku a namazal si je máslem. "Tak co, pane? Chcete to přece stihnout k soudu. Nežádám tak moc, jenom slušnou zdrženlivost vůči mým svědkům. Jinak si je budete muset objevit na svou vlastní pěst, a čím déle zatím budete držet pana Berina ve vazbě, tím víc se nakonec znemožníte."
"No dobrá." Modrooký sportovec přikývl. "Souhlasím."
"S tou podmínkou, jak jsem ji formuloval?"
"Ano."
"V tom případě končím s preambulí. Archie, přiveďte je."
Potlačil jsem zívnutí, zvedl jsem se a šel jsem pro ně do svého pokoje. Čekali tam a sledovali vývin událostí už prve, když jsem se oblékal. Wolfe si totiž dal už předtím přepojit telefon do svého pokoje a povolal si účastníky ranní schůzky sám, zatímco já jsem si dával dvacet. Dostavili se v livrejích. Paul Whipple vypadal bděle a vzdorně, kdežto Moulton, vrchní číšník, působil sklesle a nervózně. Oznámil jsem jim, že scéna je připravena, a pustil jsem je před sebou.
Wolfe mě vyzval, abych uspořádal sezení, a Moulton přiskočil, aby mi pomohl. Tolman zůstal koukat. Pettigrew zvolal: "Ať se propadnu! Párek negrů! Hej vy, sedněte si támhle!" Pak se dotčeně obrátil na Wolfa: "Tak poslechněte, všechny tyhle umouněnce jsem vyslýchal, a namouduši, jestli"
Wolfe odsekl: "Tohle jsou moji svědci. Pan Tolman pospíchá k soudu. Upozornil jsem vás, že se vám to nebude líbit, ne snad? Poslužte si, ale nechte si to pro sebe." Otočil se k tomu studentovi. "Pane Whipple, vaši výpověď bychom si poslechli jako první. Opakujte tady pánům, co jste mi pověděl na dnešek v noci."
Pettigrew pokročil vpřed s hrubým výrazem. "U nás v Západní Virgínii neříkáme negrům pane, a nepotřebujeme, aby nám sem někdo jezdil a učil nás"
"Mlč, Same!" Tolman se ozval rovněž příkře. "Ztrácíme čas. Vy se jmenujete Whipple? Co děláte?"
"Ano, pane." Chlapec promluvil nevzrušeným tónem. "Dělám číšníka, Pan Serván mi v úterý v poledne určil službu v pavilónu Pocahontas."
"Co máte co říct?"
Dopadlo to tak, že Tolman ten soud včas nestihl, poněvadž odjel z lázní Kanawha až po půl desáté. Dovědět se všechny podrobnosti obou výpovědí trvalo sice jenom čtvrt hodiny, ale potom se pustili dál, nebo přesněji řečeno zpátky, a probírali všechno pořád dokola. Tolman se při výslechu docela osvědčil, ale Pettigrew se tak vztekal, že nebyl skoro k ničemu. V jednom kuse mlel, ať se Whipple moc nevytahuje se svým vzděláním, že on, šerif, by ho jinak naučil. Tolman šerifa ustavičně krotil a sám si vedl při křížovém výslechu tak zdatně, že Wolfe, který beze spěchu dojídal snídani, dvakrát či třikrát projevil nepatrným pokynutím hlavy uznání Tolmanově obratnosti. Whipple se nedal vyvést ze svého klidného tónu, ale viděl jsem, že se při šerifových poznámkách o svém vzdělání a o lekcích, jaké by potřeboval, má co držet. Moulton začal nervózně, a vyplašeně, ale postupně nabyl své obvyklé uhlazenosti a stačilo mu, aby se při odpovídání Tolmanovi držel fakt, poněvadž Pettigrew se soustředil na Whippla.
Tolman konečné vyčerpal řetěz svých otázek. Podíval se na Wolfa s vyhrnutým obočím, pohlédl na šerifa, vrátil se očima k Moultonovi a zamyšleně svraštil čelo.
"Kde máte čepice, mládenci? Musíme vás vzít s sebou do Quinby," ozval se Pettigrew.
Wolfe byl okamžitě ve střehu. "To zase ne! Pamatujte na naše ujednání. Zůstanou tady a budou pokračovat ve své práci. Domluvil jsem to s panem Servaném."
"To mě čerta zajímá, i kdybyste se domluvil přímo s Ashleym. Půjdou do basy, dokud nebudou mít povoleno složit záruku."
Wolfe zúžil oči. "Pane Toímane?"
"No. dohodli jsme se, že na nich tu záruku můžeme žádat." "Jenže to bylo ve chvíli, kdy jste měl za to, že jde o osoby, u kterých se dá čekat, že se vzdálí z vaší pravomoci. Tihle lidé tu pracují, tak proč by se vzdalovali? Pan Moulton tu má manželku a děti. Pan Whipple studuje na universitě." Podíval se na šerifa. "Váš samolibý předpoklad, že umíte jednat s černochy, kdežto já ne, je impertinentní nesmysl. Vyslýchal jste ty lidi v úterý v noci jako představitel zákona, pověřený vyšetřováním zločinu, v čemž se pokládáte za odborníka, ale nepodařilo se vám zjistit vůbec nic. Nic dokonce nevzbudilo ani vaše podezření. V noci na dnešek jsem si s nimi promluvil já a odhalil jsem o tom zločinu svrchovanědůležitou informaci. Máte jistě dost inteligence, abyste chápal, jak dokonale jste se zdiskreditoval. Chcete snad, aby se o tom dověděl celý ten váš zatracený okres? Fuj!" Obrátil se k oběma zelenokabátníkům. "Vy teď běžte na svoje místa a dejte se do práce. Je vám ovšem jasné, že pan Tolman bude vaše svědectví potřebovat, a podřídíte se jeho oprávněným požadavkům. Když bude chtít, abyste složili kauci, zařídí to každý advokát. A teď běžte!"
Paul Whipple byl už na cestě ke dveřím. Moulton na chviličku zaváhal a podíval se na Tolmana, ale pak Whippla následoval. Vstal jsem a vyloudal jsem se, abych se přesvědčil, že za sebou zavřeli vnější dveře.
Když jsem se vrátil, Pettigrew se právě rozohňoval a házel slovy, jaká mu přinesla slina na jazyk, aby zdiskreditoval

kmenové obyčeje i osobní návyky černých domorodců. Tolman se opíral zády o lenoch křesla s rukama vraženýma do kapes a Wolfe pečlivě sbíral drobečky a dával je na talíř od ovoce. Ani jeden z nich si šerifa nevšímal, až Pettigrew konečně dobublal. Wolfe vzhlédl. "Nuže, pane?"
Tolman přikývl. "No jo, nejspíš jste vyhrál. Zdá se, že říkají pravdu. Dokážou si vymyslet pěkné pohádky, když se jim zachce, ale tohle mi na jejich fantazii nevypadá." Jeho modré oči se maličko zúžily. "Musíme samozřejmé uvážit ještě jednu okolnost. Pokud vím, byl jste požádán, abyste Berina ospravedlnil, a taky jsem slyšel, že vám byla nabídnuta pěkná provize, abyste Berina získal za šéf kuchaře místo Laszia. Dověděl jsem se to od Claye Ashleyho, který to zase má od svého přítele Liggetta z hotelu Churchill. To přirozeně vyvolává otázku, jak daleko jste vy sám schopen zajít, abyste objevil důkaz na Berinovo ospravedlnění."
"Říkáte to delikátně." Wolfe se trochu usmál koutky úst. "Myslíte tím, jestli jsem schopen, abych ten důkaz zfalšoval. Nejsem ani tak stupidní, ani v tak zoufalé situaci, abych podplácel cizí lidi a naváděl je k vypovídání komplikovaných lží. Kromě toho by mi nestačilo podplatit dva lidi, musel bych jich podplatit čtrnáct. Ty výpovědi jsem tady v noci na dnešek získal za přítomnosti všech kuchařů a číšníků, kteří měli službu v pavilónu Pocahontas. Všechny si je můžete vyslechnout. Kdepak, pane; ty výpovědi jsou bona fide." Zdvihl ruku dlaní vzhůru. "Ale to konečně víte sám, pořádně jste jim sáhl na zoubek. A teď když jste měl tak naspěch, abyste se vrátil do Quinby a přišel včas k soudu"
"Já vím," přisvědčil Tolman, ale nepohnul se. "Jsme teď s tou vraždou v pěkné kaši. Jestli ti negři mluví pravdu, a to nejspíš mluví, uvědomujete si, co to znamená? Mezi jiným taky to, že celá ta kuchařská parta je z obliga, až na toho Blanka, který říká, že byl ve svém pokoji. Jenže ten je tady cizí a jak by sakra přišel k uniformě lázní Kanawha? Jestli ho vynecháme, zbývá nám už jenom celý širý svět."
"Ano, je to pěkný problém," zamumlal Wolfe. "Chválabohu, že ho nemusím řešit já. Ale pokud jde o naše ujednání já svůj závazek splnil, ne? Uvedl jsem vinu pana Berina silně v pochybnost?"
Šerif si odfrkl. Tolman stručně přisvědčil. "Ano. Tím faktem, že ty omáčníky někdo zpřeházel. Ale kdo to sakra mohl udělat?"
"To nemůžu říct. Snad vrah, nebo možná sám pan Laszio, aby zesměšnil Berina." Wolfe pokrčil rameny. "Budete s tím mít pěknou práčičku. Propustíte Berina ještě dnes dopoledne?"
"Co můžu jinak dělat? Teď už ho držet nemůžu."
"Dobrá. Tak jestli vám to nevadí. když máte tak naspěch a já ještě nespal."
"No jo." Tolman se však nepohnul. Zůstal sedět, pořád s rukama v kapsách, s nohama nataženýma před sebe, a špičkami střevíců opisoval ve vzduchu kroužky. "Zatracená patálie," prohlásil po chvíli mlčení. "Až na toho Blanka nemám kde začít. Popis, co nám dal ten negr, se může hodit skoro na každého. A je samozřejmě možné, že to udělal opravdu nějaký negr a načernil si obličej a vzal si černé rukavice, jenom aby nás svedl ze stopy, ale který negr tady kolem by zase měl důvod, aby Laszia zabil?" Znovu se odmlčel. Konečně se prudce napřímil. "Podívejte se. Nemrzí mě, že jste z toho Berina dostal, ať už jste to zamotal sebevíc. A dodržím všechny podmínky, na které jsem přistoupil, včetně toho, že vám nebudu dnes v noci bránit v odjezdu. Ale když už jste mi přihrál tohle svědectví, co víte ještě? Přiznávám, že jste machr a že jste mě v Berinově případě pěkně zkoupal a to ani nemluvím tady o šerifovi. Ale třeba můžete vyrukovat ještě s něčím podobným. Na co jste přišel ještě?"
"Vůbec na nic."
"Máte nějakou představu, koho to ti negři mohli v jídelně vidět?"
"Nemám."
"Myslíte si, že to udělal ten Francouz? Ten Blanc?"
"Nevím. Ale pochybuju o tom."
"Ta Číňanka, co byla venku na procházce myslíte si, že je do toho zapletená?"
"Ne."
"Myslíte, že s tím mělo co dělat zapnutí toho rádia zrovna v tom okamžiku?"
"Určitě. Přehlušilo to Laszióv pád a jeho výkřik, jestli náhodou vykřikl."
"Ale bylo tedy rádio zapnuto záměrně za tímhle účelem?"
"To nevím."
Tolman se zamračil. "Když jsem měl Berina, nebo jsem si myslel, že ho mám, byl jsem přesvědčen, že to s tím rádiem byla náhoda nebo shoda okolností, které vrah jenom využil. Teď se ta otázka otevírá znovu." Naklonil se k Wolfovi. "O něco bych vás rád požádal. Neplatím zrovna za hlupáka, ale přiznávám se, že mám trochu málo zkušeností, kdežto vy jste nejenom starý mazák, ale uznávaně jeden z nejlepších detektivů. Nestydím se křičet o pomoc, když to potřebuj u. Zdá se, že příští krok bude důkladné posezení s Blankem, a rád bych vás měl u toho. Nebo ještě lip, vyřiďte to s ním sám a nechte mě u toho poslouchat. Uděláte mi to kvůli?"
"Ne, pane."
Tolman se zarazil. "Nechcete?"
"Ne. Nechci o tom ani mluvit. Zatraceně, přijel jsem si sem odpočinout!" Wolfe se zašklebil. "V pondělí v noci jsem se ve vlaku nevyspal. V úterý v noci jste mě do čtyř ráno zdržoval vy. V noci na dnešek mi závazek ospravedlnit pana Berina nedovolil lehnout si vůbec. Dnes večer mám proslovit důležitou přednášku ke společnosti vynikajících lidí, přednášku z jejich vlastního oboru. Potřebuju se osvěžit spánkem a tamhle mám postel. Pokud jde o váš pohovor s panem Blankem, připomínám vám, že jste slíbil propustit pana Berina okamžitě, jakmile vám dám k dispozici svůj důkaz."
Jeho hlas i výraz vyjadřovaly nezvratné rozhodnutí. Šerif něco začal vrčet, ale mne odvolalo zaklepání na dveře. Vyšel jsem do předsíně a říkal jsem si, že ať je to kdokoli, kdo mi bude ještě chvíli upírat osvěžení spánkem, vrazím mu jednu do brady a nechám ho na místě ležet.
Což bych byl možná udělal Vukčičovi, ať byl sebevětší pořez, ale nikdy bych z pouhé ospalosti neuhodil ženu, a

Vukčič přišel v doprovodu Constanzy Bednové. Otevřel jsem dveře dokořán a Constanza překročila práh. Vukčič se chystal přednést ústní žádost, ale ona se neobtěžovala žádnými zdvořilůstkami a rázo vála si to rovnou dál.
Sáhl jsem po ní a minul jsem ji. "Tak počkat! Momentek! Máme společnost. Je tam váš přítel Barry Tolman."
Otočila se ke mně jako na obrtlíku. "Kdo?"
"Slyšela jste. Tolman."
Znovu se obrátila, otevřela dveře do Wolfova pokoje a vpadla dovnitř. Vukčič se na mne podíval, pokrčil rameny a vešel za ní. Následoval jsem je a v duchu jsem si říkal, že jestli budu potřebovat koště a lopatku na smetí, seženu je taky později.
Když ji Tolman uviděl, vyskočil do vztyku. Dvě vteřiny byl bílý, pak začal rozkošně růžovět a potom k ní vykročil.
"Slečno Berinová! Chválabohu"
Ledová smršť ho přimrazila na místě, že zůstal s ústy dokořán. Constanza nepotřebovala použít žádných hlasových efektů, její výraz se obešel bez doprovozu. Když zmrazila Tolmana, obrátila se s jiným, ale prakticky stejně zničujícím pohledem na Nera Wolfa:
"A vy jste sliboval, že nám pomůžete! Ze zařídíte, aby tatínka pustili!" Takové pohrdání by si zasloužil leda nějaký podčerv. "A právě vy jste jim poradil podívat se na ten seznam na ty omáčky! Myslel jste nejspíš, že se to nikdo nedoví"
"Drahá slečno Berinová"
"Jenže to ví už kdekdo! To vy jste proti němu navrhl ten důkaz! Takový důkaz! A nám, panu Servanovi, panu Vukčičovi a mně, jste předstíral do očí"
Zachytil jsem Wolfův pohled a viděl jsem, že mi něco říká, ale neslyšel jsem ho. Vykročil jsem, chytil jsem ji za paži a otočil isem ji. "Poslechněte, dejte mu přece příležitost"
Škubala se, ale udržel jsem ji. Wolfe ostře prohlásil: "Je hyste rická. Odveďte ji pryč!"
Cítil jsem, jak se jí paže uvolňuje, pustil jsem ji, a ona se otočila zpátky k Wolfovi.
"Nejsem hysterická," řekla mu klidně.
"Samozřejmě jste. Všechny ženské jsou. Vydrží v klidu, jenom aby se vzpamatovaly mezi jednotlivými výbuchy. Něco vám chci povědět. Budete poslouchat?" Stála a jenom se na něho dívala.
Wolfe kývl hlavou. "Děkuju. Vysvětlím vám to, protože si nechci znepřátelit vašeho otce. Navrhl jsem, aby se ty seznamy porovnaly se správným seznamem, ale ve snu mě nenapadlo, že to skončí obviněním vašeho otce naopak, čekal jsem, že ho to pomůže ospravedlnit. Bohužel to dopadlo jinak, takže jsem musel odčinit, co jsem bezděčně způsobil. Jediný způsob, jak toho dosáhnout, byío objevit jiný důkaz, který by prokázal jeho nevinu. To jsem taky udělal. Váš otec bude během hodiny na svobodě."
Constanza na něho vykulila oči, zbělela skoro stejně jako Tolman, když prve uviděl ji, a pak se jí vrátila krev do tváří podobně jako jemu. Zakoktala se. "Ale ale tomu já nevěřím. Zrovna teď jsem tam byla ale ani mě k němu nepustili"
"Už tam jezdit nemusíte. Shledáte se s ním ještě dnes dopoledne tady. Slíbil jsem vám, panu Servanovi a panu Vukčičovi, že vašeho otce z toho směšného obvinění očistím, a to jsem splnil. Důkaz jsem dal k dispozici panu Tolmanovi. Nerozumíte mi, co vám říkám?"
Zřejmě tomu právě začala rozumět a vyžádalo si to drastické vnitřní přizpůsobení. Oči se jí začaly sbíhat, od nozder ke koutkům úst jí vyvstaly úhlopříčné rýhy, pomalu se jí nakrabatily tváře a brada se jí roztřásla. Chystala se propuknout v pláč a zdálo se, že to bude stát za to. Takové půl minuty zřejmě doufala,, že se jí ten příval podaří zadržet, ale pak si náhle uvědomila, že to nepůjde. Otočila se a rozběhla se ke dveřím. Podařilo se jí otevřít a byla tatam. Do Tolinana jako když tím vjel elektrický proud. Nezdržoval se ani loučením, skočil ke dveřím, které nechala Constanza otevřené, a zmizel taky.
Podívali jsme se s Vukčičem jeden na druhého. Wolfe si povzdechl.
Šerif se pohnul. "Neříkám, že nejste práskanej," protáhl na Wolfa, "to teda všecka čest, ale kdybych byl na místě Barryho Tolmana já, neodjel byste odtaď žádným půlnočním ani jiným vlakem, dokavaď by se nevyjasnilo pár podrobností."
Wolfe pokýval hlavou a zamumlal: "Dobrý den, pane."
Šerif vyšel a práskl za sebou dveřmi v předsíni tak prudce, až jsem nadskočil. Posadil jsem se a prohlásil jsem: "Mám už nervy jako žížaly na udici." Vukčič si sedl taky.
Wolfe se na něj podíval a zeptal se: "Copak, Marko? Snad bychom si taky mohli popřát dobrýtro. Přišel jsi kvůli tomu?"
"Ne." Vukčič si prohrábl kštici. "Připadlo mi víceméně, abych držel ochrannou ruku nad Berinovou dcerou, a když chtěla zajet do Quinby tam je to okresní vězení musel jsem ji tam dovézt. Nechteli ji k němu pustit. Kdybych byl věděl, že jsi mezitím našel důkaz pro jeho ospravedlnění." Oklepal se. "Mimochodem, co je to za důkaz? Jestli to není tajnost."
"Nevím, jestli to je tajnost, nebo ne. Mně už ten důkaz nepatří. Postoupil jsem ho úřadům, a teď je nejspíš na nich, aby rozhodly, jestli ho zveřejní. Ale řeknu ti něco, co není žádná tajnost: Nedostal jsem se na dnešek v noci; do postele."
"Vůbec ne?"
"Ne."
Vukčič zamručel: "Nevypadáš nijak utahaně." Znovu si prohrábl prsty hřívu. "Poslechni, Nero. Rád bych se tě na něco zeptal. Včera v noci za tebou přišla Dina. Viď?"
"Přišla."
"Co ti chtěla? Jestli se totiž sluší, abys mi to pověděl."
"Jestli se to sluší, to si posuď sám. Řekla mi, že ona je mezi ženami něco extra, a ty že si podle jejího názoru myslíš, že té podezírám ze zabití Laszia." Wolfe se ušklíbl. "A poplácala mě po rameni."

"Je to ženská bláznivá," vyhrkl Vukčič vztekle.
"Nejspíš. Ale hodně nebezpečně bláznivá. Díra v ledu samozřejmě hrozí jen tomu, kdo jde bruslit. Mně do toho nic není, Marko, začal jsi s tím sám."
"Já vím, že začal. Co ji to sakra napadlo? Proč bych si myslel, že mě podezíráš z vraždy na Lasziovi?"
"Tys jí nic takového neřekl?"
"Ne. Ona snad říkala, že ano?"
Wolfe zavrtěl hlavou. "Nešla rovnou silnicí, ale oklikami. Ale umínila se mi, žes jí řekl o mých otázkách na to rádio a vyzváni k tanci."
Vukčič ponuře pokýval hlavou a odmlčel se. Nakonec se oklepal. "Ano, měl jsem s ní rozhovor. Dva rozhovory. Je bezpochyby nebezpečná. Dostává. musíš si uvědomit, že byla pět let mou ženou. A včera jsem ji měl znovu blízko sebe. Držel jsem ji v náručí. To nejsou žádné její triky, všechny její triky jsem dávno prokoukl, jde prostě o to, jaká je. Ty to nemůžeš pochopit, Nero, ani pocítit, na tebe by to nepůsobilo, protože ses ohradil barikádou. Jak říkáš, díra v ledu je nebezpečná jen pro toho, kdo jde bruslit. Ale na čem sakra v životě záleží, když se má člověk bát sáhnout po"
"Marko!" okřikl ho nerudně Wolfe. "Kolikrát jsem ti říkal, že tohle je tvůj nejhorší zlozvyk. Když se musíš hádat sám se sebou, vyřiď si to v duchu a netvař se, že přesvědčuješ mne, a nepokřikuj na mne banality. Sám víš dobře, na čem v životě záleží, na lidskosti, a k té patří i přiměřené a inteligentní ovládání choutek, které máme společné se psy. Člověk nehltá zdechliny a nevyje od večera do rána na měsíc; živí se dobře připravenou stravou v rozumně uvážených dávkách, když ji může dostat; a ve svých vášních se řídí moudrým vědomím, co je mu prospěšné."
Vukčič vstal. Zaškaredil se a zavrčel na svého starého přítele: "Tak já teda vyju, co?" "Vyješ, a dobře to víš." "Tak odpusť. Mockrát mi to odpusť!" Otočil se na patě a vyrazil z pokoje.
Vstaí jsem a přistoupil jsem k oknu, abych narovnal záclonu, kterou průvan z otevřených dveří strhl ven. V hustém křoví zrovna před oknem zpíval nějaký pták, kterého jsem vyplašil. Vrátil jsem se a postavil jsem se před Wolfa. Měl zavřené oči, a když jsem ho tak upřeně pozoroval, jeho masivní hruď se zvedla hlubokým povzdechem a zase klesla.
Zívl jsem si a prohlásil jsem: "Aspoň zaplaťpánbůh, že se všichni rychle odporoučeli. Táhne na desátou a vy se potřebujete vyspat, abych už nemluvil o sobě."
Otevřel oči. "Archie, mám Marka Vukčiče rád. Chytávali jsme spolu v horách vážky. Uvědomujete si, že ten blázen chce nechat toho blázna, aby si z něho zase dělala blázny?"
Zívl jsem. "Poslouchejte se, jak mluvíte. Kdybych řekl takovou větu já, pošlete mě za dveře. Nejste ve formě. Povídám vám, že se oba potřebujeme vyspat. Myslel jste to vážně, když jste Tolmanovi řekl, že pokud jde o tuhle vraždu, tak už nehrajete?"
"Rozhodně. Pan Berin je na svobodě. Nemáme už na věci žádný zájem. Dnes v noci odjíždíme."
"Výborně. Tak si už proboha pojďme lehnout!"
Zavřel oči a znovu se povzdechl. Zdálo se, že si chce ještě chvíli posedět a lámat si hlavu Vukčičem, s čímž jsem mu nemohl nijak pomoct, a tak jsem se obrátil k odchodu, zamýšleje nejen vyvěsit za dveře varování NERUŠIT, ale dát jasné instrukce i zelenokabátníkovi v hlavní hale. Ale právě v okamžiku, kdy jsem sahal po .knoflíku kliky, mě jeho hlas zastavil.
"Archie. Vy jste se vyspal víc než já. Zrovna jsem měl na jazyku, že jsme se od příjezdu sem nedostali k tomu, abychom si prošli tu mou řeč. Chci si ji zopakovat aspoň dvakrát. Víte, ve kterém je zavazadle? Vytáhněte ji laskavě."
Kdybychom byli v New Yorku, byl bych dal okamžitě výpověď.
V deset hodin jsem seděl na židli u otevřeného okna a zíval jsem, s očima zahleděnýma do strojopisu, který jsem vlastnoručně zhotovil. Propracovali jsme se zatím na stránku 9.
Wolfe seděl v posteli, tváří ke mně, záda měl podložená čtyřmi polštáři a stavěl na odiv půl hektaru žlutého hedvábného pyžama. Na nočním stolku vedle stály dvě prázdné láhve od piva a prázdná sklenice. Zdálo se, že se upřeně mračí na moje ponožky, když pokračoval v odříkávání:
". ale nepopsatelná chuť nejjemnější georgijské šunky, její kvalita, která ji podle mého názoru rozhodně staví nad nejlepší šunku evropskou, nevyplývá vůbec ze zpracování masa po porážce. Odborná znalost a bedlivá péče při uzení jsou zajisté podstatné, ale s nimi se v takové Čenstochové nebo ve Vestfálsku setkáme dokonce ještě častěji než v Georgii. Poláci i Vestfálci mají k dispozici právě tak prasata jako odborné znalosti i fortel, ale nemají burské oříšky."
Odmlčel se, aby se vysmrkal. Já si poposedl. Pak se znovu ujal slova. "Šunka z prasete, které je vykrmeno z padesáti až sedmdesátí procent burskými oříšky, je neuvěřitelně lahodná a delikátně šťavnatá, a jestliže je správně vyuzena, správně uskladněna a správně uvařena, předčí každou jinou šunku na světě. Uvádím to jako příklad jednoho ze zdrojů amerických přínosů, o nichž tu mluvím, a jako další doklad toho, že americké příspěvky k čestné listině vynikajících pokrmů se zdaleka neomezují na plody, které se najdou zralé na stromě, takže je stačí jenom utrhnout. Indiáni jedli krocany i brambory dřív, než do Ameriky přišli běloši, ale nejedli prasata krmená burskými oříšky. Zmíněná nezapomenutelná šunka není dar přírody, je produktem vynálezcovy iniciativy, experimentátorovy vytrvalosti a znalcovy vyběravosti. Podobných výsledků bylo dosaženo krmením mladých kuřat borůvkami, které začíná zpravidla"
"Počkat! Ne kuřat, ale drůbeže." "Kuřata jsou drůbež." "Řekl jste mi, abych vás zarazil." "Ale ne, abyste se se mnou hádal." "Hádat jste se začal vy, ne já."
Vztáhl proti mně dlaň. "Pojďme dál . Které začíná zpravidla v prvním týdnu jejich věku. Chuť čtyřměsíčního kohoutka, navyklého od útlého mládí zobat velká množství borůvek, a připraveného na houbách, estragonu a bílém víně, nebo, chceteli přidat další americkou specialitu, použitého k přípravě kuřecí a kukuřičné paštiky s cibulkou, petrželkou a s vejci, chuť takového kohoutka je nejen výrazná, ale přímo jedinečná a patří rozhodně do labužnické kuchyně. Tohle dokonce ilustruje moji tezi lépe než příklad se šunkou. Evropané totiž nemohli krmit prasata burskými oříšky, poněvadž burské oříšky neměli. Jenomže kuřata kuřata, Archie?" "Drůbež."

"Na tom nezáleží. Kuřata i borůvky měli, ale nikoho za celá století nenapadlo obojí spojit a oblažit nás výsledkem. Je to další doklad vynalézavosti"
"Moment, počkat! Vynechal jste celý odstavec. ‚Namítnete možná"
"No dobrá. Nemůžete sedět zticha? Pořád vržete tou židlí. Namítnete možná, že tohle všechno nepatří do diskuse o vaření, ale doufám, že po další úvaze uznáte, že to tam patří. Vatel měl svůj vlastní statek a osobně dohlížel na způsob hospodaření. Escoffier odmítal drůbež z jistého okresu, ať byla sebevzrostlejší a sebevykrmenější, kvůli minerálům obsaženým v tamější pitné vodě. BrillatSavarin složil mnoho poklon ."
Byl jsem na nohou. Při sezení mě brnělo v pažích i v nohách a nemohl jsem vydržet sedět zticha. S očima na strojopise jsem došel ke stolu, chopil jsem se karafy, nalil jsem si sklenici vody a napil jsem se. Wolfe pokračoval v jednotvárném odříkávání textu. Rozhodí jsem se, že si už nesednu, zůstal jsem stát uprostřed pokoje a rozháněl jsem mravenčí stahování a uvolňování nožních svalů.
Nevím, co mě to vlastně najednou vyburcovalo. Vidět jsem nic nemohl, protože jsem byl zahleděný do strojopisu a otevřené okno jsem měl po levici, aspoň čtyři metry daleko a v pravém úhlu ke směru svého pohledu. Nezdá se mi taky, že jsem něco zaslechl. Něco mě přinutilo prudce otočit hlavu, ale i potom jsem zahlédl jenom nějaký pohyb v křoví za oknem, takže vlastně nemám nejmenší tušení, proč jsem najednou hodil strojopisem. Ale hodil jsem jím, mrštil jsem jím přímo do okna. Zároveň vyšla střelná rána, pořádně hlasitá. Současně vnikl oknem dým a pach strefného prachu, strojopis se zatřepetal a spadl na podlahu a za mnou se ozval Wolfův hlas:
"Podívejte, Archie!"
Podíval jsem se a viděl jsem, .že mu stéká po tváři krev. Na okamžik jsem strnul. Můj první popud byl vyskočit oknem a chytit toho parchtoho ostrostřelce a osobně si to s ním vyřídit. Wolfe nebyl mrtev, pořád ještě seděl. Ale krev se z ního jen lila. Přiskočil jsem k jeho posteli.
Měl pevně stisknuté rty, ale otevřel je, aby se mě zeptal: "Kam jsem to dostal? Do lebky?" Otřásl se. "Do mozku?"
"Ne, sakra." Ohledal jsem ránu a samou úlevou mi až přeskočil hlas. "Kde by se tady vzal mozek? Dejte tu ruku pryč a seďte tiše. Počkejte, až přinesu ručník." Hnal jsem se do koupelny a zpátky, jeden ručník jsem mu omotal kolem krku a druhým jsem osušoval krev. "Lícní kosti se to myslím vůbec nedotklo, jenom to proletělo kůží a masem. Je vám mdío?"
"Ne. Přineste mi zrcátko na holení."
"Počkejte, až"
"Přineste mi zrcátko!"
"Proboha! Přidržte si ten ručník!" Znovu jsem skočil do koupelny pro zrcátko, podal jsem mu je a vrhl jsem se k telefonu. Dívčí hlas mi líbezné popřál dobré ráno.
"Jo. Náramný ráno. Máte tady někde doktora? . Ne, počkejte, nechci s ním mluvit, pošlete ho okamžitě sem, do apartmá číslo 60 v pavilónu Upshur, je tu postřelený člověk. Říkám postřelený, tak dupněte na plyn, pošlete sem doktora a toho vašeho detektiva, Odella, a nějakého policajta, jestli se tam někde potlouká, a láhev brandy. Jasné? . Výborně, to jste zázrak."
Vrátil jsem se k Wolfovi. Kdykoli se teď chci zasmát, stačí mi vzpomenout si, jak se tenkrát tvářil. Jednou rukou si přidržoval ručník kolem krku, druhou zdvihal zrcátko a mračil se do něho s nepopsatelným rozhořčením a znechucením. Viděl jsem, že svírá pevně rty, aby se mu nedostala krev do úst, vyhledal jsem pár jeho kapesníků a pustil jsem se do dalšího osušování.
Zdvihl trochu levé rameno a zase je spustil. "Krev mi natekla za krk." Zahýbal čelistí nahoru a dolů i ze strany na stranu, "Při tomhle necítím nic." Odložil zrcátko na postel. "Nemůžete zastavit to zatracené krvácení? Pozor, tolik zas netlačte! Co je to tamhle na zemi?"
"Vaše řeč. Myslím, že ji provrtala kulka, ale to bude v pořádku. Musíte se natáhnout a obrátit na pravý bok. Teď se sakra nehádejte, tak, počkejte, až dám pryč ty polštáře."
Dostal jsem ho do vodorovné polohy s hlavou podloženou dvěma poduškami, zašel jsem do koupelny pro ručník namočený ve studené vodě a přiložil jsem mu obklad. Měl zavřené oči. Zrovna jsem se k němu vracel s dalším namočeným ručníkem, když se ozvalo hlasité zaklepání na dveře.
Doktor, plešatý, obrejlený skrček, nesl v ruce vak s instrumenty a přivedl si ošetřovatelku. Když jsem je uváděl dál, rozlehly se halou něčí rychlé kroky a i toho návštěvníka jsem pustil dál, jakmile jsem v něm poznal Claye Ashleyho, ředitele lázní Kanawha. Začal na mě prskat: "Kdo to, jak to, kde je, co je." Řekl jsem mu, aby si to schoval na pozdější dobu, a šel jsem za doktorem a ošetřovatelkou dovnitř.
Plešatý doktůrek nebyl ve svém oboru žádný nekňuba. Sestra mu přitáhla židli pro vak a otevřela jej a já přistrčil k posteli stůl, zatímco doktor se skláněl nad Wolfem a na nic se mě neptal. Wolfe se začal otáčet, ale dostal příkaz, aby ležel zticha.
Wolfe zaprotestoval: "Zatraceně, musím vám vidět do obli
V f ((ceje!
"Proč? Chcete se přesvědčit, jestli jsem při smyslech? To jsem. Klidně držte."
Clay Ashley se mi ozval po boku: "Co to má k čertu znamenat? Říkáte, že po něm střelili? Co se vlastně stalo?"
Doktor ho autoritativně umlčel, aniž se obrátil: "Ticho tam, dokud se nepřesvědčím, jak to vypadá."
Ozvalo se další hlasité zaklepání. Vyšel jsem do předsíně ke dveřím a Ashley mě následoval. Byl to přítel Oděli s párkem státních poldů a za nimi zelenokabátník z hlavní haly. Ashley zelenokabátníkovi přikázal:
"Zmizte odsud, a jazyk za zuby!"
"Jenom jsem vám chtěl říct, pane, že jsem slyšel nějaký výstřel, a dva hosti se ptali"
"Řekněte jim, že o tom nic nevíte. Ze to byl výfuk. Rozumíte?"
"Ano, pane."

Zavedl jsem celý kvartet do svého pokoje. Ashleyho jsem ignoroval, poněvadž o něm Wolfe řekl, že je to buržoa, a oslovil jsem policajty:
"Nero Wolfe seděl v posteli a opakoval si řeč, kterou má proslovit dnes večer, a já stál čtyři metry od otevřeného okna a sledoval jeho text, abych mu napovídal. Něco venku upoutalo mou pozornost, nevím, jestli nějaký šramot nebo pohyb, podíval jsem se z okna, zahlédl jsem, jak se v křoví pohnula větev, nic víc jsem si v tom okamžiku neuvědomil, a hodil jsem do okna ten strojopis. Zároveň se venku ozval výstřel, Wolfe mě zavolal, já uviděl, že rnu krvácí tvář a šel jsem se mu na ni podívat. Pak jsem zatelefonoval do hotelu a začal jsem utírat krev, dokud nepřišel doktor, těsně předtím, než jste se objevili vy."
Jeden z policajtů vytáhl notes. "Jak se jmenujete?"
"Archie Goodwin."
Zapsal si to. "Viděl jste někoho v tom křoví?"
"Ne. Jestli mi dovolíte poznámku, od výstřelu neuplynulo ještě ani deset minut. Řekl jsem vám všechno, co vím. Kdybyste s těmi otázkami, počkali a podívali se ven, zachytili byste možná čerstvou stoptí."
"Chci mluvit s Wolfem."
"A zeptat se ho, jestli jsem po něm nestřelil já? Tak já teda ne. Dokonce vím, kdo po něm střelil. Ten člověk, co v úterý večer v pavilónu Pocahontas probodl Laszia. Jak se jmenuje, nevím, ale byl to on. Nemáte chuť toho vraha chytit, vy dva? Běžte za ním, dokud se vám ta stopa nevypaří!"
"Jak víte, že to byl vrah Laszia?"
"Protože Wolfe začal hrabat moc blízko u jeho nory a vrahovi se to nelíbilo. Spousta lidí by ráda viděla Nera Wolfa po smrti, ale ne v tomhle kraji."
„Je Wolfe při vědomí?"
"Jistěže. Tady naproti, přes předsíň."
"Jdeme, Bille!"
Vykročili vpřed, já s Ashleym za nimi a Oděli nás následoval. Ve Wolfově pokoji zabrala ošetřovatelka půl stolu obvazy a instrumenty a šňůra elektrického sterilizátoru byla zasunutá do zástrčky. Wolfe ležel na pravém boku, zády k nám, a doktor se nad ním skláněl s plnýma rukama práce.
"Tak co, doktore?"
"Kdo " Doktor po nás pootočil hlavu. "A, to jste vy, mládenci. Jenom povrchové škrábnutí v horní části tváře. Ale musím to sešít."
Wolfův hlas se zeptal: "Kdo je to?"
"Nemluvte. Státní policie."
"Archie? Jste tady, Archie?"
"Přímo na místě, šéfe." Pokročil jsem k němu. "Poldové chtějí vědět, jestli jsem po vás nestřelil já."
"To se jim podobá. Vyhoďte je odsud. Vyhoďte všechny a zůstaňte tady jen vy s doktorem. Nemám náladu na společnost."
Jeden z policajtů se ozval: "Chceme se vás zeptat, pane
Wolfe"
"Nemám, „co bych vám pověděl, leda že po mně někdo střelit oknem. Neřekl vám to už pan Goodwin? Myslíte, že toho střelce dokážete chytit? Zkuste to!"
Clay Ashley popuzeně namítl: "Takhle se chovat nemůžete, Wolfe. K celé téhle sakramentské patálii došlo jenom proto, že jsem dovolil, aby se tu sešli lidé, kteří nepatří k mé klientele. Zdaleka ne. Zdá se mi"
"Tohohle pána poznávám." Wolfe začal otáčet hlavu, ale doktor ho pevně přidržel. "Pan Ashley. Jeho klientela! Fuj! Vyhoďte ho taky! Vyhoďte všechny! Slyšíte, Archie?"
Doktor rozhodně prohlásil: "To stačí. Když mluví, začíná mu rána krvácet."
"Tak plavte!" vybídl jsem policajty. "Už vám utekl dost daleko, takže vám nehrozí nebezpečí." A Ashleyho: "Vy taky! Pozdravujte ode mne svou klientelu. Sup!"
Oděli se držel vzadu u dveří, a tak byl první venku. Ashley a policajti v patách za ním. Vyšel jsem s nimi a prošli jsme předsíní do veřejné haly. Tam jsem zastavil jednoho z poldů, přidržel jsem si ho za cíp blůzy, a když si toho všiml jeho kompaňon, zdržel se taky, zatímco Ashley a Oděli pokračovali v chůzi. Ashley rozzuřeně pochodoval napřed a Oděli klusal v zadním voji.
"Poslechněte," řekl jsem poldovi. "Ten můj první návrh, abyste sebou mrskli, se vám nelíbil. Zkusím to ještě jednou. Ten chlap, co probodl Laszia a střelil po Wolfovi, se má nějak čile k světu. , Třeba si vzal do hlavy, že se ještě trochu pocvičí do stejného terče. Je pěkný dubnový den, takže Wolfe nebude chtít zavřít okna a zatáhnout záclony, a mě ať vezme čert, jestli se mi tam chce prosedět celý den a hlídat to křoví. Přijeli jsme do vašeho státu živí a stejně živí bychom odsud chtěli dnes po půlnoci v 0.40 odjet. Co byste říkali tomu, kdybyste tam postavili stráž, která by dohlídla na ta okna a na to křoví zezadu? Je tam poblíž pěkná lavička, hned u potůčku."
"Děkujeme za radu." Znělo to sarkasticky. "Nechtel byste, aby za vámi přijel z Charlestonu plukovník a poslechl si vaše instrukce?"
Mávl jsem rukou. "Jsem rozčilený. Nevyspal jsem se a postřelili mi šéfa, div mu nevyrazili mozek. Divím se, že jsem ještě vůbec tak zdvořilý. Bylo by opravdu příjemné vědět, že ta okna jsou pod dohledem. Zařídíte to?"
"Jo. Podám telefonicky hlášení a pošlu sem dva muže." Změřil si mě pohledem. "Neviděl jste toho náhodou víc, než mi říkáte? He?"
Ujistil jsem ho, že neviděl, načež se otočil a odešel i se svým kompaňonem.
Ve Wolfově pokoji pokračovalo ošetřování rány. Stál jsem chvíli v nohách postele a přihlížel jsem, a když jsem se pak

odvrátil, padl mi pohled na strojopis, dosud ležící na podlaze. Sebral jsem jej a prozkoumal. Namouduši, kulka projela naskrz a vyrvala jednu kovovou svorku, která držela listy pohromadě. Uhladil jsem strojopis, odhodil jej na psací stolek a vrátil jsem se na své místo v nohách postele.
Doktor byl trochu pomalý, ale schopný a důkladný. Začal ránu sešívat a Wolfe, který ležel se zavřenýma očima, mi šeptem sdělil, že odmítl místní umrtvení. Ruku na pokrývce měl zaťatou v pěst a pokaždé, když jehla projela masem, si hekl. Po několika stezích se zeptal: "Vadí vám to moje hekání?" Doktor mu odpověděl, že nevadí, a hekání se pak ozývalo hlasitěji. Jakmile byla rána zašita, řekl mi doktor při obvazování, že rána je sice povrchová, ale bude dost bolestivá, takže pocient má odpočívat a nikdo ho nemá rušit. Doktor ho obváže tak, aby ránu až do New Yorku nebylo třeba převazovat. Pacient trvá na tom, že večer musí pronést řeč, a nedá si to vymluvit, a jestliže následkem takové nadměrné svalové námahy dojde ke krvácení, bude nutné doktora zavolat. Jinak je záhodno, aby pacient až do večeře zůstal v posteli.
Doktor skončil. Ošetřovatelka mu pomohla sebrat propriety i odpad, včetně zakrvácených ručníků. Nabídla se, že Wolfovi pomůže převléknout se z umazaného kabátu pyžama do čistého, ale odmítl to. Vytáhl jsem roličku bankovek na vydání, ale doktor řekl, že se to připíše k hotelovému účtu, potom obešel postel, aby Wolfa viděl tváří v tvář, a uštědřil mu ještě pár připomínek na rozloučenou.
Doprovodil jsem je až do hlavní haly, abych tam řekl zelenokabátníkovi, že v apartmá číslo 60 nejsou žádoucí žádné návštěvy. Po návratu do Wolfova pokoje jsem pacienta zastihl dosud ležícího na pravém boku a se zavřenýma očima. Zamířil jsem k telefonu. "Haló, centrála? Poslyšte, doktor říká, že pan Wolfe musí mít ticho a klid. Zařídila byste laskavě, aby jeho telefon nezvonil? To je jedno, kdo " "Archie! Zrušte to!"
Řekl jsem do mluvítka: ..Okamžik Ano, pane?" Wolfe se nepohnul, ale opakoval: "Zrušte ten příkaz o telefonu."
"Ale vy " "Zrušte ho."
Řekl jsem centrále, aby tedy zachovala status quo ante, zavěsil jsem a přistoupil jsem k pacientovi: "Promiňte. Ani za nic se nechci plést do vašich osobních záležitostí. Jestli chcete, aby vám tady ten telefon vyzváněl"
"Nechci to." Otevřel oči. "Ale bez spojení se světem máme svázané ruce. Říkáte, že kulka proletěla mou řečí? Ukažte mi ji, prosím vás."
Požádal o to takovým tónem, že jsem vzal strojopis z psacího stolku a podal mu ho bez námitek. Zamračeně jím zalistoval, a když uviděl rozsah škody, zakabonii se ještě víc. Pak mi strojopis vrátil. "Doufám, že to dokážete rozluštit. Proč jste tím vlastně hodil?"
"Protože jsem to držel v ruce. Kdyby to bylo tu kulku neodvrátilo, mohla vás trefit naplno nebo vás taky úplně minout, to připouštím. Podle toho, jak dobrý je to střelec."
"Nejspíš. Ten člověk je hňup. Už jsem si z toho případu umyl ruce. Měl ohromnou příležitost uniknout odhalení, ale teď je s ním konec. Dostaneme ho."
"Ach! To dostaneme."
"Rozhodně. Bůh je mi svědkem, že mám velikou trpělivost, ale nemám rád, když se do mne někdo strefuje ze střelných zbraní. Zatímco mě obvazovali, uvažoval jsem o různých pravděpodobnostech, a máme zatraceně málo času, abychom něco podnikli. Podejte mi to zrcátko. Je na mě nejspíš pohled!"
"Vyštafírovali vás pěkně." Podal jsem mu zrcátko a on se v něm prohlížel se sevřenými rty. "Pokud jde o chycení toho ptáčka, jsem pro, ale podle toho, jak vypadáte a co říkal doktor"
"Nedá se nic dělat. Zavřete okna a stáhněte rolety."
"Bude tady ponuro. Řekl jsem policajtům, aby venku postavili stráž"
"Udělejte laskavě, co vám říkám. Na stráže není žádné spolehnutí. Kromě toho bych se na to okno pořád musel dívat a nechci, aby něco rušilo můj duševní proces. Ne, stáhněte to až dolů, světla tu bude dost. Tak je to lepší. Ty druhé taky. Správně. Teď mi přineste prádlo, čistou košili a župan ze skříně."
"Máte zůstat v posteli."
"Nesmysl. Když člověk leží, hrne se mu do hlavy víc krve, než když sedí. Kdyby sem někdo přišel, nebudu sice s tímhle zatraceným hrbolem toho obvazu vypadat nijak reprezentativně, ale nemusím aspoň urážet slušnost. Přineste mi to prádlo!"
Sháněl jsem jednotlivé kusy oděvu, zatímco přesunoval svou hmotu, nejdřív do sedu na kraji postele a pak do stoje na nohou, přičemž ustavičně hekal. Znechuceně se zamračil na zakrvácený kabát pyžama, z něhož se právě vysvlékl, a já mu přines! čisté ručníky, mokré i suché. Jak operace pokračovala, instruoval mě o podrobnostech dalšího programu.
"Zatím nemůžeme dělat nic jiného než zkusit štěstí s různými možnostmi, dokud nezjistíme nějaký fakt, který se dá vyložit jenom jedním způsobem. Protiví se mi alternativy, ale prozatím nemáme jiné východisko. ,Víte, jak se člověk načerní spáleným korkem? Tak to můžete zkusit. Sežeňte nějaké zátky můžeme je nejspíš opálit zápalkami a livrej lázní Kanawha, střední velikosti, i s čepicí. Ale především musíme zatelefonovat do New Yorku. Ne, tyhle ponožky ne, černé, třeba se mi už nebude chtít převlékat si je před večeří. Musíme si najít čas, abychom dokončili tu řeč. Předpokládám, že znáte čísla Saula Panzera a inspektora Cramera. Ale pro případ, že ten svůj fakt zjistíme od nich, bylo by nežádoucí, aby se ten darebák dověděl, že jsme se jich na to ptali. Tomu musíme zabránit."
Můj přítel Oděli stál vedle sloupu v hotelové hale s obrovským palmovým listem nad hlavou a hleděl na mne s pochybovačným leskem v očích, což jsem si nezasloužil.
"Nechci si sjednat ani tajné rande," argumentoval jsem, "ani vám tady čenichat. Pověděl jsem vám už na rovinu, že prostě chci zajistit, aby jistý soukromý telefonický rozhovor zůstal soukromý. Nedělám to z podezíravosti, ale prostě z opatrnosti. A jestli říkáte, že se musíte poradit s ředitelem, co jste to sakra za domácího tajného, když nemáte volnou ruku ani ve svém vlastním revíru? Můžete jít se mnou, zůstat se mnou, a když si začnu s něčím, co se vám nebude líbit, můžete po mně házet kamením. Což mi připomíná, že ty vaše lázně Kanawha mají pro hosty dost nezdravé klima. Když

člověka nebací kámen, složí ho kulka.
Co?"
Pochybnost mu z tváře nevymizela, ale vykročil. "Oukej. Až budu někomu příště vypravovat anekdoty, tak jenom o malém Mórickovi. Tak pojď, Vikingu!"
Vedl mě halou a kolem zdviží hezky daleko od úzké postranní chodby. Bylo tam plno dveří zasklených mléčným sklem. Oděli jedny z nich po pravé straně otevřel a pokynul mi, abych vstoupil. Octl jsem se v malé místnosti, jejíž veškeré zařízení se skládalo ze zapoj ovací desky, táhnoucí se po celé délce místnosti, takových pěti metrů, potom ze šesti dívčin v jedné řadě, zády k nám, a ze šesti židlí s rovnými lenochy, které ty dívčiny obývaly. Oděli přistoupil k jedné z nich na konci řady, chvíli s ní pohovořil a pak mi ukázal palcem na třetí dívčinu od kraje. Její krk vypadal zezadu trochu hubený, ale když se k nám otočila, měla hladkou bílou pleť a modré oči plné příslibů. Oděli jí něco řekl, ona přikývla a já se ujal slova:
"Zrovna jsem vymyslel novou metodu, jak telefonovat. Pan Wolfe z apartmá číslo 60 v pavilónu Upshur chce volat New York a já tady zůstanu a budu sledovat, jak ho spojujete."
"V čísle 60? To je ten postřelený?
"To je."
"A to jste vy, co mi řekl, že jsem zázrak."
"To jsem. A tecT jsem si to přišel zkontrolovat. Kdybyste zavolala"
"Promiňte." Obrátila se k desce, chvíli mluvila a poslouchala a manipulovala s kolíčky. Když skončila, pokračoval jsem: "Zavolejte New York, číslo Liberty 23306 a dejte hovor do apartmá číslo 60."
Usmála se. "Osobně řízené telefony, co?"
"Správně. Už dávno jsem nezažil takovou legraci."
Pustila se do toho. Uvědomil jsem si nějakou činnost po svém boku a postřehl jsem, že Oděli vytáhl notes a tužku a něco si zapisuje. Natáhl jsem krk, abych se mu na škrabanici mrkl, a potom jsem mu přátelsky řekl: "Mám rád lidi, co ovládají svoje řemeslo tak jako vy. Abych vám propodruhé ušetřil námahu s posloucháním, budu volat ještě Spring 73100. Newyorské policejní ředitelství."
"Že mockrát děkuju. Vo co Wolfovi kráčí, volá vo pomoc, poněvadž ho něco kapku škráblo?"
Případně jsem odpověděl, ale myslel jsem na něco jiného, protože jsem pozoroval telefonistku při práci. Zapojovací deska byla starého typu, takže se dalo snadno zjistit, kdyby rozhovor poslouchala. Její ruce byly všude, zasunovaly a vytahovaly kolíčky, a neuběhlo snad ani pět minut, když jsem ji slyšel hlásit: "Pan Wolfe? Máte tady ten New York. Mluvte prosím." Letmo se na rnne zazubila. "Komu jste myslel, že to prozradím? Tady panu Odellovi?"
Odpověděl jsem taky zazubením. "Tím si nelámejte hlavičku. Bucf hodné, milé dítě"
"A uvidíš, kdo bude nosit diamanty. To znám. Slyšel jste tuhletu promiňte."
Oděli se mnou zůstal až do konce. Musel čekat dlouho, protože Wolfův rozhovor se Saulem Panzerem trval dobrou čtvrthodinu a druhý rozhovor, s inspektorem Cramerem jestli ho skutečně dostal na drát skoro stejně dlouho. Když skončil a kolíčky byly vytaženy, považoval jsem za společenskou zdvořilost zeptat se dívčiny, jestli má radši podlouhlé diamanty nebo kulaté, a ona mi odpověděla, že by radši dostala výtisk bible, poněvadž většina jejích výtisků je už ošoupaná, jak je v jednom kuse čte. Zatvářil jsem se, jako bych ji chtěl pohladit po hlavičce, ona mi uhnula a Oděli mě vytáhl za rukáv pryč.
Rozloučil jsem se s ním v hale s poděkováním a s ujištěním, že jsem nezapomněl na jeho aspirace dostat se do hotelu Churchill a že to pan Wolfe u pana Liggetta vysonduje při nejbližší příležitosti.
O minutu později se ta příležitost naskytla mně, ale byl jsem příliš zaměstnaný, abych jí využil. Cesta z hlavního vchodu ve směru, mé další pochůzky mě vedla kolem stupínku, z něhož se nasedalo na koně, a pár koní se potloukalo kolem, s jezdci i bez jezdců, v doprovodu zelenokabátnických podkoní. Rád se dívám na koně ze vzdálenosti aspoň tří metrů, takže jsem cestou kolem nich zpomalil. Právě tam jsem uviděl Liggetta v patřičném kostýmu, který si podle všeho vypůjčil, jak sesedá s velkého hnědáka. Zpomalil jsem i proto, poněvadž jsem doufal, že uvidím zase nějakého podupaného hosta, ale k žádnému podupání nedošlo. Ne že bych něco měl proti hostům jakožto takovým; to se jenom projevily moje přirozené cityk lidem, kteří si platí dvacet babek denně za pokoj, aby se v něm mohli vyspat, a vždycky vypadají buď zatraceně ulízaně, nebo jako by se narodili s bolením břicha. Vím jenom, že kdybych byl kůň.
Jenomže jsem měl na starosti svoje posílky. Wolfe byl v pokoji sám už přes půl hodiny, a třebaže jsem zelénokabátníkovi přísně nařídil, aby do apartmá číslo 60 nikoho nepouštěl, pod žádnou záminkou, a třebaže dveře byly zamčené, nijak zvlášť se mi ta situace nelíbila. Vzal jsem to tedy ostrým tempem k pavilónu Pocahontas. Poblíž vchodu jsem potkal Lisettu Puttiovou a Vallenka s tenisovými raketami a na verandě pletla mamá Mondorová. Na příjezdovce seděl v autě jeden státní polda s nějakým krobiánem v civilu a kouřili cigarety. V obou salónech bylo prázdno, ale v kuchyni vládlo velké hemžení kuchaři i pomocníci, zelenokabátníci i mistři míhali se jako šipky a tvářili se soustředěně. Zřejmě se připravoval další oběd za všeobecné účasti, nemluvě už o nadcházející večeři, která měla ilustrovat Wolfovu přednášku a skládat se z chodů amerického původu.
Večeře se samozřejmě chystala pod vedením Louise Servaná, který se tam pohyboval v bílé čepici a zástěře, ohmatával, obhlížel, očichával, ochutnával a dával instrukce. Dovolil jsem si úsměv při pohledu na Alberta Malfiho, korsického kráječe ovoce, rovněž v čepici a zástěře, jak cupitá Servanovi v patách, a pak jsem vykročil, abych doyena oslovil, přičemž jsem se málem srazil s Domenikem Rossim, když odskakoval od plotny.
Jakmile mě Serván uviděl, jeho důstojná stará tvář se zachmuřila. "Ach, pan Goodwin! Právě jsem se dověděl o té hrozné. co potkalo pana Wolfa. Pan Ashley telefonoval z hotelu. 2e můj osobní host náš čestný host hrůza! Zajdu za ním, jen co se mi podaří dostat se odsud. Ze to není vážné? A přijde mezi nás?"
Ujistil jsem ho o tom a vzápětí naklusali dva nebo tři další a já vyslechl projevy jejich soucitu s mým šéfem a řekl jsem

jim, že bude nejlepší, když na pár hodin všechny návštěvy vynechají. Pak jsem se Servanovi omluvil, jak nerad ho vytrhuji z práce, ale že s ním potřebuju promluvit pár slov, a zašli jsme spolu do malého salónku. Po chvíli rozhovoru zavolal Serván Moultona, toho vrchního číšníka s useknutým kouskem ucha, a dal mu instrukce.
Když Moulton odešel, Serván mi řekl po chvilce váhání: "Chtěl jsem za panem Wolfem zajít tak jako tak. Pan Ashley mi pověděl, že prý pan Wolfe dostal senzační výpověď ze dvou mých číšníků. Chápu, že se jim do toho nechtelo. ale sám nemůžu . .. můj přítel Laszio zavražděný tady v mé vlastní jídelně." Přejel si unaveně rukou po čele. "Mělo to být tak šťastné setkání. Je mi přes sedmdesát, pane Goodwine, a tohle je to nejhorší, co mě v životě potkalo. a teď musím zpátky do kuchyně . Crabtree je dobrý kuchař, ale je roztěkaný a není na něho spolehnutí při všem tom rozruchu tady ."
"Pusťte to z hlavy!" Poplácal jsem ho po paži. "Myslím tu vraždu. Nechte Nera Wolfa, ať si s ní láme hlavu on, já to vžd)cky dělám. Zvolili jste dnes dopoledne ty čtyři nové členy?"
"Ano. Proč?"
"Jenom jsem byl zvědavý na Malfiho. Zvolili jste jeho?"
"Malfiho? Mezi Les Quinze Maítres? Proboha, ne!"
"Dobrá. Jenom jsem byl zvědavý. Vraťte se do kuchyně a užijte si to. Vyřídím Wolfovi, co mu vzkazujete o obědě."
Přikývl a odcupital. Byl jsem z Upshuru pryč už přes hodinu a cválal jsem zpátky nejkratší cestou.
Po návratu ze slunečního světla venku se Wolfův pokoj zdál šerý, ale byla tam mezitím pokojská, ustlala postel a všechno uklidila. Wolfe měl lenošku obrácenou čelem k oknu, seděl tam se svou řečí v ruce a mračil se na poslední stránku. Zatrylkoval jsem na něho z předsíně, aby věděl, že všechno klape, a šel jsem dál, abych se rnu podíval na obvaz. Zdál se mi v pořádku a neviděl jsem žádnou známku nového krvácení.
"Všechno je připraveno," referoval jsem. "Serván pověřil podrobnostmi Moultona. Všichni vás pěkně pozdravují a rádi by vás viděli mezi sebou. Serván nám sem pošle pár podnosů s obědem. Venku je krásně, škoda, že jste tadyzavřený jako v kleci. Váš klient toho počasí využívá k projížďkám na koni."
"Žádného klienta nemáme."
"Myslel jsem pana Liggetta. Pořád ještě se mi zdá, že byste mu to potěšení měl dopřát, když vám chtěl zaplatit za trochu detektivního pátrání. Nehledě na tu provizi, když pro něj získáte pana Berina. Mluvil jste se Saulem a s Cramerem?"
"Copak jste nebyl v centrále?"
"Byl, ale nevím, koho jste dostal na drát."
"Mluvil jsem s nimi. Na té alternativě se pracuje." Povzdechl si. "Fuj, ta tvář mě bolí. Co chystají k obědu?"
"Bože, ani nevím. Plete se jich tam pět nebo šest. To víte, že to bolí, a nevyrazíte z toho ani pěťák," Posadil jsem se a položil jsem si hlavu na lenoch křesla, protože mě unavovalo držet ji vzpřímenou. "A nejen to, zřejmě to ještě posílilo váš obvyklý sklon ve všem mi odporovat; to zranění a pak nevyspání. Já vím, že ohrnujete nos nad takzvanou rutinou, ale už jsem zažil, že vám taky občas přinesla výsledky, a i kdybyste byl sebevětší génius, neuškodilo by vám zjistit si, co různí lidé dělali dnes dopoledne ve čtvrt na jedenáct. Kdybyste například zjistil, že Leon Blanc tou dobou vařil v kuchyni polévku, nemohl být zároveň tady venku v křoví a střílet po vás. jenom vám vysvětluju, jak se to dělá."
"Děkuju vám."
"Děkujete mi, ale odporujete mi dál, co?"
"Nechci vám odporovat, jenom uvažuju inteligentně. Často jsem vám říkal, že shánění negativních důkazů je poslední zoufalý krok, když se nedá najít nic pozitivního. Zjišťování a ověřování alibi je otravná a obyčejně zbytečná otročina. Ne. Lepší je najít pozitivní důkaz, a když se vám proti němu postaví alibi, vyvraťte to alibi, jestliže náš důkaz opravdu za něco stojí. Ostatně mě stejně nezajímá, kdo po mně střelil. Zajímá mě, kdo zabil Laszia."
Vytřeštil jsem na něj oči. "Co je to zase, hádanka? Sám jste přece říkal, že je to jeden a týž člověk."
"Jistěže. Ale protože ten výstřel na mne vyplynul z toho, že zavraždil Laszia, musíme mu očividně dokázat tu vraždu. Jestli nedokážeme, že zabil Laszia, jak můžeme motivovat jeho pokus zabít mne? A jestli mu neprokážeme přesvědčivý motiv, záleží čerta na tom, kde byl ve čtvrt na jedenáct. To jediné, co nám vůbec může pomoci, je přímý důkaz, že spáchal vraždu."
"No jo," mávl jsem ochable rukou. "Jestli je to všechno, tak přirozeně takový důkaz máte."
"Mám. Právě se ověřuje."
"Vyložte karty. Jaký důkaz a kdo to je?"
Začal vrtět hlavou, ale usykl bolestí a nechal toho. "To se ověřuje. Netvrdím, že je to nezvratný tíůkaz, zdaleka ne. Musíme počkat na ověření. Je dokonce tak málo průkazný, že jsem zařídil to představení s panem Blankem, poněvadž jsme v časové tísni a nesmíme přehlížet žádnou alternativu. A koneckonců je to docela možné, i když se mi nezdá, že by měl střelnou zbraň Někdo klepá na dveře."
Zmíněné představení s Blankem bylo okázalé, ale naprosto k ničemu. Přineslo jen jeden klad, že mě zaměstnalo a udrželo v bdělém stavu až do oběda. Jeho výsledek mě nepřekvapil a nepřekvapil myslím ani Wolfa; ten byl prostě jen důkladný a nezanedbával žádnou možnost.
První se dostavil Moulton s Paulem Whipplem a přinesli rekvizity. Zavedl jsem je k Wolfovi, aby jim vysvětlil svůj plán, a pak jsem je umístil ve svém pokoji, kde jsem je zavřel. Pár minut nato přišel Leon Blanc.
Šéf si s ním jaksepatří popovídal. Kulinářský mistr byl samozřejmě zdrcen Wolfovým poraněním a taky to v plné míře vyjádřil. Pak se dostali k věci. Blanc, jak prohlásil, přišel na Servanovu žádost a odpoví na všechno, nač se ho pan Wolfe bude chtít zeptat. Tím na sebe vzal pořádně těžký úkol, ale zhostil se ho dobře, včetně odpovědí na vyhrocené a naléhavé dotazy na rozsah svých styků s paní Lasziovou. Blanc trval na tom, že ji znával dost dobře, když bývala paní Vukčičovou a on šéfkuchařem, v hotelu Churchill, ale za posledních pět let, od té doby, co odjel do Bostonu, ji viděl pouze dvakrát či třikrát, a vůbec nikdy se ne.znali důvěrně. Pak se Wolfe dostal k úterní noci a k časovému údobí, které Blanc strávil ve svém pokoji v pavilónu Pocahontas, zatímco ostatní ochutnávali sauce printemps a někdo

probodával Laszia. Slyšel jsem většinu jejich rozhovoru zpovzdáli, poněvadž jsem byl v koupelně za přivřenými dveřmi a experimentoval jsem tam s opáleným korkem na hřbetě své ruky. Serván nám poslal lihový hořák a tolik zátek, že by to stačilo na celou estrádu s falešnými černými zpěváky.
Blanc se trochu vzpíral, když se Wolfe dostal k návrhu na tu maškarní zkoušku, ale nijak zvlášť tvrdošíjně, a ták jsem otevřel dveře koupelny a pozval jsem ho dál. Moc jsme si užili. Když se Blanc svlékal do spodního prádla, natřel jsem ho nejdřív vrstvou pleťového krému, a pak jsem se pustil do práce se zátkami. Neprovedl jsem to nejspíš jako expert, poněvadž jsem žádný expert nebyl, ale načernil jsem ho jedna radost. S ušima a okrajem vlasů to byl problém, a taky si stěžoval, že jsem mu vetřel něco do oka, ale to jenom proto, že tolik mrkal. Pak si oblékl zelenou livrej, včetně čepice, a vůbec to nebylo tak špatné, až na to, že Moulton nikde nesehnal černé rukavice a museli jsme se spokojit s tmavohnědými.
Předvedl jsem ho Wolfovi, aby jeho vzezření schválil, a pak jsem zavolal do pavilónu Pocahontas paní Coynové, že jsme připraveni.
Dostavila se v pěti minutách. Vyšel jsem na chodbu, abych jí stručně vysvětlil náš program, upozornil jsem ji, že nesmí otevřít ústa, jestli chce Wolfovi pomoct, aby ji do toho nemusel zatahovat, pak jsem ji pustil do předsíně, nechal jsem ji tam a vrátil jsem se, abych Blanka nařežíroval do patřičné pózy. Moje maskérské úsilí v koupelně ho jaksepatří podráždilo, ale Wolfe ho zatím zase ukonejšil. Postavil jsem ho k nohám postele v přibližně správné vzdálenosti, stáhl jsem mu čepici víc do čela a vyzval jsem ho, aby si položil prst na ústa a držel ho tam. Pak jsem šel ke dveřím do předsíně a pootevřel jsem je o patnáct centimetrů.
Po deseti vteřinách jsem Blankovi řekl, že to prozatím stačí, vyšel jsem do předsíně a vyvedl jsem Lio Coynovou zase na chodbu.
"Tak co?"
Zavrtěla hlavou. "Ne. Tenhle člověk to nebyl."
"Jak víte, že ne?"
"Má moc velké uši. Ten to nebyl."
"Mohla byste to odpřisáhnout před soudem?"
"Ale přece." Oči se jí zúžily. "Říkali jste přece, že nebudu ."
"V pořádku, tak nebudete. Ale jak moc jste si jistá?"
"Skoro naprosto. Tenhle člověk je taky štíhlejší."
"Dobrá. Mockrát děkuju. Pan Wolfe si pak s vámi bude chtít možná promluvit."
Druzí dva řekli totéž. Napózoval jsem Blanka ještě dvakrát, jednou obličejem ke dveřím pro Paula Whippla a podruhé zády k nim pro Moultona. Whipple vyslovil ochotu odpřisáhnout, že ten člověk, kterého viděl u plenty v jídelně, nebyl ten, koho právě viděl ve Wolfově pokoji, a Moulton řekl, že přísahat by na to nemohl, protože toho člověka viděl jen zezadu, ale že si nemyslí, že by šlo o tutéž osobu. Poslal jsem je zpátky do pavilónu Pocahontas.
Pak jsem musel pomoct Blanka umýt. Dolů to šlo dvakrát hůř než načernit ho, a nevím, jestli pak ještě někdy v životě měl zase čisté uši. Když uvážíme, že nebyl vůbec žádný vrah, snášel to docela roztomile. Zato já s tou Wolfovou krví a Blankovým opáleným korkem jsem dal ten den rozhodně co proto ručníkům lázní Kanawha.
Blanc pak řekl Wolfovi: "Podřídil jsem se tomu všemu na Servanovu žádost. Já vím, že vrahy je třeba trestat. Kdybych byl vraždil, musel bych trest očekávat. Byla to pro nás všechny strašná zkušenost, pane Wolfe, strašná. Nezabil jsem Filipa Laszia, ale kdybych měl možnost zvednout prst a přivést ho tím znovu k životu, víte, co bych udělal? Tohleto!"
A vrazil si obě ruce co nejhlouběji do kapes a nechal je tam.
Obrátil se, aby vyšel, ale jeho odchod ještě o pár minut pozdržel nový příchozí. Změna programu si ovšem vyžádala zrušeni zákazu návštěv u zelenokabátníka v hale, a teď tu byl první návštěvník z řetězu dalších, kteří pak v jednom kuse klepali na dveře po celé odpoledne.
Tenhleten byl přítel Barry Tolman.
"V jakém stavu je pan Wolfe?"
"V bojechtivém, jak se dá čekat od ostříleného, doslova ostříleného válečníka. Běžte dál!"
Vstoupil, při pohledu na Wolfa otevřel ústa, a pak si všiml, kdo tam stojí ještě.
"Ach! Vy jste tady, pane Blanku?"
"Ano. Na žádost pana Servaná"
Wolfe ho přerušil. "Trochu jsme tady experimentovali. Myslím, že s panem Blankem nemusíte ztrácet čas. Co říkáte vy, Archie? Zabil pan Blanc Laszia?"
Zavrtěl jsem hlavou. "Ne, pane. Třikrát do autu a všechno se to poroučelo."
Tolman se podíval na mne, na Wolfa i na Blanka. "Tak? Ale stejně s vámi možná ještě budu chtít mluvit. Budete v pavilónu Pocahontas?"
Blanc mu řekl, že ano, nijak líbezně, vyjádřil naději, že Wolfovi bude při večeři lip, a vzdálil se. Když jsem ho vyprovodil ke dveřím a vrátil se, Tolman seděl, nakláněl hlavu na stranu, prohlížel si Wolfův obvaz a Wolfe mu právě říkal:
"Ne, mně ne, pane. Doktor říká, že je to povrchové škrábnutí. Ale ujišťuju vás, že je to krajně nebezpečné tomu člověku, co po mně střelil. A podívejte se na tohle." Ukázal Tolmanovi zmrzačený strojopis své řeči. "Tohle udělala ta kulka, než zasáhla mne. Pan Goodwin mi zachránil život tím, že strojopisem mrštil do okna. Aspoň to říká, a já jsem ochoten přiznat mu to. Kde je pan Berin?"
"Tady. Ted je v Pocahontas. se svou dcerou. Sám jsem ho přivezl, zrovna teď. Telefonovali mi do Quinby, že vás někdo postřelil. Myslíte, že to udělal stejný pachatel, co probodl Laszia?"
"Kdo jiný?"
"Ale proč si vybral vás? Vždyť vy jste s tím případem skoncoval."

"To právě nevěděl." Wolfe se v lenošce ošil, usykl a kysele dodal: "Jenže teď jsem s ním neskoncoval."
"To se mi hodí. Netěší mě ovšem, že vás postřelil. a tak jste začal s Blankem? Co vás přimělo k názoru, že to nebyl on?"
Wolfe mu to začal vysvětlovat, ale mne odvolalo další vyrušení. Tentokrát to byly podnosy s obědem a Louis Serván se rozhodně dal vidět. Tři číšníci nesli tři, ohromné tácy a čtvrtý zelenokabátník je doprovázel jako přední hlídka, aby otvíral dveře a uvolňoval cestu. Měl jsem hlad a vůně, které vycházely z přikrytých servisů, mi ho ještě zvyšovaly. Přední hlídka, sám Moulton, se poklonil, ohlásil se Wolfovi, rozložil servírovací stojánky pod podnosy a přistoupil ke stolu, aby prostřel obrus.
"Promiňte laskavě," omluvil se Wolfe Tolmanovi. Se zdravým heknutím se zvedl z lenošky a vykročil k podnosům. Moulton se k němu připojil a uctivě ho obskakoval. Wolfe zdvihl jednu pokličku, sklonil hlavu a pásl se na obsahu zrakem i čichem. Pak se podíval na Moultona. "Pirožky?"
"Ano, pane. Od pana Vallenka."
"Já vím, já vím." Zdvihl další pokličku, sklonil se, čichal a uvážlivě pokyvoval hlavou. Opět se narovnal. "Nadívané artyčoky á la barigoule"?"
"Myslím, pane, že říkal drigante. Pan Mondor. Něco podobného."
"Na tom nezáleží. Nechte to všechno tady, prosím. Obsloužíme se sami, jestli vám to nevadí."
"Ale pan Serván mi uložil"
"Uděláme to radši, jak říkám. Nechte to tady na podnosech."
"Nechám vám jednoho"
"Ne, prosím vás. Máme tady rozhovor. Ven, vy všichni!"
Odešli. Vypadalo to, že jestli mám dostat něco k jídlu, musím si to odpracovat, zburcoval jsem tedy svaly k další námaze. Když se Wolfe vracel k lenošce, zeptal jsem se ho: "Jak to naservírujeme? V internátním styla a la naběračka?"
Počkal s odpovědí, dokud se nespustil do lenošky. Potom si napřed povzdechl. "Ne. Zatelefonujte do hotelu, ať nám pošlou polední jídelní lístek."
Zůstal jsem na něho koukat. "Nemáte delirium?"
"Archie!" Zaznělo to sveřepě. "Můžete si snad představit, v jaké jsem náladě. Ty pirožky dělal Vallenko a artyčoky Mondor. Ale jak mám k čertu vědět, kdo všechno byl v té kuchyni a co se tam dalo? Tyhle podnosy byly určené pro nás a kdekdo to patrně věděl. A já osobně pořád ještě doufám, že. se dnes v noci vypravím domů. Zavolejte do hotelu a odneste odtud ty podnosy, ať necítím tu vůni. Dejte je do svého pokoje a nechte je tam."
"Ale proboha, člověče," ozval se Tolman, "jestli si opravdu myslíte . můžeme to jídlo dát analyzovat."
"Nechci je analyzovat.chtěl bych je sníst. A to nemůžu. A nebudu. Nejspíš na něm není nic závadného, ale podívejte se na mne, jak mě ten darebák terorizuje a zastrašuje! K čemu by mi byla analýza? Řeknu vám, pane Archie?"
Opět někdo klepal. Vůně z přikrytých mís mě demoralizovala skoro stejně jako Wolfa, takže jsem doufal, že to bude nějaký potravinářský inspektor z ministerstva zdravotnictví, aby zaručil, že ty pokrmy jsou nedotčené, ale byl to jenom zelenokabátník z haly. Nesl telegram adresovaný Nerovi Wolfovi.
Vrátil jsem se s ním, roztrhl jsem obálku a podal jsem telegram Wolfovi.
Vytáhl jej a přečetl.
"Podívejme," zamumlal. Nový tón v jeho hlase mě přiměl, abych po něm mrskl očima. Vrátil mi telegram nesložený.
"Přečtěte to panu Tolmanovi."
Četl jsem:
NERO WOLFE LÁZNĚ KANAWHA ZAP VIRG
ŽÁDNA ZMÍNKA V ŽÁDNÝCH NOVINÁCH STOP CRAMER SPOLUPRACUJE STOP POKRAČUJI STOP ZAVOLÁM Z MÍSTA URČENI
PANZER
"To už je lepší," řekl tiše Wolfe. "O moc lepší. Skoro bychom už mohli sníst ty pirožky, ale ještě je možné . ne. Archie, zavolejte do hotelu. A vy, pane Tolmane, dostanete myslím taky příležitost ke spolupráci."
Jerome Berin potřásl oběma pěstmi tak vehementně, až se pod ním zatřáslo křeslo. "Panebože na nebesích! Takový pes prašivý! Takový " Náhle se zarazil a zeptal se: "Tak říkáte, že to nebyl Blanc? Ani Vukčič? Ani můj starý přítel Zelota?"
"Myslím, že nikdo z nich," zamumlal Wolfe.
"V tom případě opakuju, pes prašivý!" Berin se předklonil a poklepal Wolfovi na koleno. "Řeknu vám upřímně, proto nemusel být pes, že zabil Laszia. To mohl udělat každý, vůbec každý, to bylo něco, jako když se odklízejí odpadky. En passant. Pravda, probodnout někoho zezadu není nic pěkného, ale když má člověk naspěch, nemůže se někdy zdržovat servítky. Ne, za samotné zabití Laszia, třebaže ho zabil tímhle způsobem, bych o něm neříkal, že je pes. Ale střelit po vás oknem po vás, po čestném hostu sboru Les Quinze Maítres Jenom proto, že jste projevil zájem o spravedlivou věc! Protože jste se rozhodl prokázat mou nevinu! Protože jste měl dost zdravého rozumu, abyste věděl, že jsem se nemohl sedmkrát splést při ochutnávání devíti omáček! A něco vám řeknu. budete tomu věřit, když vám povím, co mi dávali k jídlu v tom zapadákově. v tom kriminále tam?"
Začal to líčit a znělo to příšerně. Dostavil se před chvíli se svou dcerou, aby Wolfovi vyjádřil, jak si váží všeho, co pro něho Wolíe udělal. Byly skoro čtyři hodiny a do pokoje svítilo slunce, neboť Tolman dal postavit před okna dvojitou stráž z druhé strany křoví, rolety byly vytažené a okna otevřená. Oběd z hotelu se možná nevyrovnal pirožkům od Vallenka, ale mně docela vyhovoval, ba i Wolfe jej dokázal pozřít, ačkoli mu dělalo potíže žvýkání. Úplně jsem pustil z hlavy nápad, že si trochu schrupnu; k tomu nebyla žádná příležitost. Tolman se s námi zdržel skoro do konce oběda, a jakmile jsme dojedli, zaskočili za Wolfem Rossi, Mondor a Coyne, aby mu pofoukali bebíčko, a po nich pak další. Dokonce i Serván se ukázal na pár minut, ačkoli jsem nechápal, jak se dokázal utrhnout z kuchyně. Kolem třetí hodiny nás taky volal telefon z New Yorku, který si vyřídil Wolfe sám. Na jeho konci drátu bylo slyšet většinou samé mručení,

a když skončil, domyslel jsem se jenom to, že mluvil s inspektorem Cramerem. Ale poznal jsem, že nedostal žádné špatné zprávy, poněvadž pak seděl, mnul si ze strany nos a tvářil se samolibě.
Constanza Berinová seděla dvacet minut na krajíčku židle a snažila se něco říct, a když její otec udělal přestávku, aby si nacpal lulku, konečně se jí to podařilo.
"Pane Wolfe, já . dnes dopoledne jsem se chovala hrozně."
Přesunul se k ní očima. "To máte pravdu, slečno Berinová. Často jsem pozoroval, že čím je žena krásnější, zvlášť když je mladá, tím náchylnější je k nerozumným záchvatům. To je co říct, že to uznáváte. Povězte mi, když cítíte, že to na vás přichází, nemáte nic, čím byste to zarazila? Zkoušela jste to někdy?"
Zasmála se na něj. "Ale to nejsou záchvaty. Žádnými záchvaty netrpím. Měla jsem strach a vztek, protože tatínka zavřeli do vězení pro vraždu, a já věděla, že to neudělal, ale všichni si zřejmě mysleli, že proti němu mají důkaz, a pak jsem se dověděla, že jste na ten důkaz přišel vy. Jak jsem to měla brát rozumně? A ještě k tomu v cizí zemi. Nikdy předtím jsem tady nebyla . Amerika je hrozná země."
"Jsou lidé, co by s vámi nesouhlasili."
"To nejspíš. nejspíš ťo ani nebude tou zemí. třeba to dělají lidé, co tu žijí. Ne, odpusťte, tím nemyslím vás, ani pana Goodwina. Vy jste jistě ohromně milí, pan Goodwin určitě, s manželkou a s tolika dětmi."
"Podívejme!" Wolfe mě probodl zničujícím pohledem. "Jak se vede dětičkám, Archie? Doufám, že dobře?"
"Děkuju, výborně." Mávl jsem rukou. ..Zatracená drobotina, to se ví, že se mi po ní stejská, zvlášť takhle daleko od domova. Už se nemůžu dočkat, až budu 2pátky."
Berin vytáhl dýmku z úst a přikývl mi. "Ti malí jsou roztomilí. To moje dcera tady." Pokrčil rameny. "Roztomilá je, přirozeně, ale panebože na nebesích, někdy bych se z ní pominul!" Naklonil se, aby Wolfovi poklepal na koleno troúbelem dýmky. "Když mluvíme o návratu zpátky. Je pravda, co jsem slyšel, že nás tady ti psi můžou zdržovat, dokud nám nedovolí odjet? Jenom proto, že někdo vrazil Lasziovi nůž do zad? Chtěli jsme s dcerou odjet dnes iv noci do New Yorku a potom dál do Kanady. Z kriminálu jsem venku, ale svobodu nemám. Je to tak?"
"Bohužel je. Chystal jste se do New Yorku tím vlakem po půlnoci?"
„Tírn. Ale teď slyším, že odtud nikdo nesmí, dokud nepřijdou na to, kdo toho psa zabil! Kdybychom se v tom měli spoléhat na toho imbecila Tolmana a na toho druhého, toho šilhouna." Strčil si lulku zpátky mezi zuby a bafal, až ho zahalila oblaka dýmu.
"Ale na ně se spoléhat nemusíme." Wolfe si povzdechl. "Chválabohu. á myslím, pane, že uděláte moudře, kdy si sbalíte zavazadla, a jestli máte na ten vlak místenky, nechte si je. Naštěstí jste nemusel čekat na pana Tolmana, až zjistí pravdu o těch omáčkách. Kdybyste byl."
"Byl bych se nemusel odtamtud dostat vůbec. Já vím. Mohl jsem dopadnout takhle." Berin se rozmáchl hranou dlaně jako sekáčkem, aby si srazil hlavu. "Určitě bych ještě pořád seděl v tom kriminále a do tří dnů bych umřel hlady. My Katalánci umíme přijmout smrt, když přijde, ale panebože na nebesích, člověk, který dokáže polykat to žrádlo, není člověk, je horší než to hovado! Vím, co vám dlužím, a dneska při obědě jsem na vás přivoíával požehnání s každým soustem, které jsem vzal do úst. Míuvil jsem o tom se Servaném. Řekl jsem tnu, jak velice jsem vám zavázán, a že nikomu neprokážu tu čest, abych mu zůstal dlužen. Řekl jsem Servanovi, že vám musím zaplatit. je to náš zdejší hostitel a jemný člověk. Pověděl mi, že žádné peníze ne chcete. 2e vám je nabízeli a vy že jste jimi opovrhl. Chápu a respektuju vaše pocity, poněvadž jste náš čestný host"
Další zaklepání na dveře mě přinutilo, abych nechal Wolfa podusit v omáčce, kterou si sám navařil. Vždycky jsem věděl, že toho jednou namluví tolik, až mu to bude škodit, a když jsem vycházel do předsíně, hrál mi na tváři úšklebek přiznávám, že zlomyslný a napadlo mě, jaké to asi je, připadat si v té chvíli jako klenot na podušce pohostinnosti.
Nově příchozí byl jenom Vukčič, ale jeho příchod posloužil stejně dobře jako další výstřel do okna, aby odvedl konverzaci od tak vulgárních témat, jako je zaplacení za prokázané služby. Vukčič nebyl v náladě. Byl rozpačitý, zasmušilý, nervózní a roztržitý. Berinovi pár minut po jeho příchodu odešli, a on se pak postavil před Wolfa s rukama založenýma na prsou, mračil se na něho a řekl mu, že přes impertinčnci Wolfovy ranní poznámky o tom vytí na měsíc považoval ze starého přátelství za svou povinnost osobně ho navštívit a vyjádřit mu svou sympatii i politování nad utrpěným zraněním.
Wolfe se na něho utrhl: "Střelil mě před šesti hodinami. Teď jsem už mohl být po smrti."
"Ale jdi, Nero! To jistě ne. Slyšel jsem, že tě to jen škráblo na tváři, a sám teď vidím"
"Ztratil jsem litr krve. Archie! Říkal jste litr?"
Neříkal jsem ráno nic, ale jsem vždycky loajální. "Ano, pane. Přinejmenším litr. Spíš dva. Neměl jsem samozřejmě čas tu krev měřit, ale proudila jako řeka, jako Niagára, jako"
"To stačí. Děkuju vám."
Vukčič stál pořád nad ním a mračil se. Pačesy mu spadaly do očí, ale nerozkřížil založené paže, aby si kštici sčísl prsty dozadu. Zavrčel: "To mě mrzí. Bylo to o chlup. Kdyby tě byl zabil." Pauza. "Podívej, Nero. Kdo to byl?"
"Nevím. Ne určitě prozatím."
"Pátráš po tom?"
"Ano."
"Byl to vrah Laszia?"
"Ano Zatraceně, rád pohybuju hlavou, když mluvím, a teď nemůžu." Wolfe si jemně ohmatal obvaz špičkami prstů a opět spustil ruku. "Něco ti povím, Marko. Mezi námi se rozestřela nějaká mlha nemůžeme ji ignorovat a je zbytečné diskutovat o ní. Můžu ti jenom říct, že se zas brzy rozptýlí."
"Čerta rozptýlí. Jak?"
"Historickým vývojem. Zásahem sudičky Atropos, mým prostřednictvím. V každém případě s tím počítám. Do té doby

si spolu nemáme co říct. Jsi zase omámený tou drogou ne, to jsem říct nechtel. Vidíš, že spolu nemůžeme mluvit. Já bych tě urážel a ty bvs mě nesnesitelně nudil. Au revoir. Marko."
"Panebože, já nepopírám, že jsem omámený."
"Já to vím. Víš, co děláš, a děláš to přece. Děkuju ti za návštěvu."
Teprve pak rozkřížil Vukčič paže, aby se přičísl. Pomalými pohyby si třikrát prohrábl prsty hřívu, pak se bez dalšího slova otočil a vyšel ven.
Wolfe dlouho seděl se zavřenýma očima. Potom si zhluboka povzdechl a požádal mě o text své řeči, aby si ji naposledy zopakoval.
Po nějakou dobu nás nic nevyrušilo, kromě několika telefonů s Toímanem, s Clayem Ashleym a s Louisem Servaném. Další návštěvník se objevil až po šesté hodině, a když jsem mu otevřel a zjistil jsem, že je to Raymond Liggett z hotelu Churchill, nasadil jsem na uvítanou úsměv, poněvadž jsem okamžitě zavětřil honorář, a mezi ostatní nepříjemnosti, které mě dráždily, patřil i skličující pohled na Wolfa, jak si namáhá mozek, rozhazuje peníze na meziměstské telefony a drinky pro čtrnáct mužů tmavé pleti, dvě noci nespí a je terčem střelby, po které si možná odnese trvalou jizvu, a to všechno bez jakéhokoli přínosu k bankovnímu účtu. Jako vedlejší otázka tu figurovala i možnost zaměstnání pro přítele Odella. Ne že bych mu něco dlužil, ale při detektivní práci v New Yorku člověk nikdy neví, kde zatouží setkat se s přátelskou tváří. Mít svého chráněnce jako domácího tajného v hotelu Churchill nebo třeba jen jako jeho podřízeného, to mi vždycky mohlo přijít vhod.
A namouduši, honorář se zdál na obzoru. První slova, která Liggett vyslovil, jakmile se posadil a projevil patřičné pocity stran poranění Wolfovy tváře, konstatovala, že jedním z cílů jeho návštěvy je zeptat se, jestli by Wolfe byl ochoten uvážit znovu Liggettpvu nabídku, aby získal Berina za šéf kuchaře do hotelu Churchill.
Wolfe zamumlal: "To se divím, že ho pořád ještě chcete člověka, který byl obviněn z vraždy. Co ta publicita?"
Liggett nad tím mávl rukou. "Proč ne? Lidé nejedí publicitu, ale jídlo. A víte, jakou má Berin prestiž. Upřímně řečeno, ta jeho prestiž mě zajímá víc než jeho jídla. Mám znamenitý kuchyňský personál, odshora až dolů."
"Tak lidé jedí prestiž." Wolfe si jemně popleskal bříško. "Já bych se s ní nespokojil."
Ligett se usmál svým bezbarvým úsměvem. Jeho šedé oči vypadaly přibližně stejně navztekaně jako ve středu, o nic míň, a víc už to nešlo. Pokrčil rameny. "Hm, lidé na to zřejmě dají. Pokud jde o Berina vím, že jste mi to včera po poledni odmítl, ale odmítl jste taky vyšetřovat Lasziovu vraždu, a to jste si, jak jsem slyšel, me2Ítím rozmyslel. Ashley mi řekl, že jste objevil něco pozoruhodného, i když jsem nepochopil, co přesně."
Wolfe se uklonil o čtvrt centimetru. "Děkuju za poklonu."
"To říká Ashley. Kromě toho ten váš objev, ať jste objevil cokoli, měl za následek Berinovo propuštění. Berin to ví, takže jste v obzvlášť výhodném postavení, abyste mu tlumočil můj návrh nebo ho dokonce mým jménem požádal. Vysvětlil jsem vám už včera, proč mi na něm speciálně tolik záleží. Můžu k tomu důvěrně dodat ."
"Nechci žádné důvěrnosti, pane Liggette."
Liggett tu námitku netrpělivě smetl stranou. "Není to žádná velká tajnost. Jeden můj konkurent se o Berina uchází už dva roky. Branting z hotelu Alexander. Vím náhodou, že Berin se s ním má sejít v New Yorku zítra odpoledne. To je hlavní důvod, proč jsem pospíchal sem. Musím ho .získat dřív, než se sejde s Brantingem."
"A brzy po vašem příletu ho zavřeli do vězení. To byla smůla. Jenomže teď je zase venku a v tuhle chvíli patrně sedí v pavilónu Pocahontas. Přede dvěma hodinami odešel odsud. Proč se u všech všudy neseberete a nejdete za ním sám?"
"To jsem vám řekl včera. Protože si nemyslím, že bych Berina dokázal přemluvit." Liggett se předklonil. "Podívejte se. Pro vás je tahle situace ideální. Dostal jste ho z vězení, Berin je impulsívní a emocionální a je vám vděčný. Vy ho můžete přesvědčit jedním rozhovorem. Potíž je v tom, že nevím, co mu nabídl Branting nebo co mu nabídne, ale ať je to kolik chce, já rnu dám víc. Řekl jsem vám včera, že bych ho rád dostal za čtyřicet tisíc ročně, ale že půjdu až do šedesáti, když to bude nutné. Teď to spěchá a myslím, že bych mohl jít dokonce až do sedmdesáti. Můžete mu napoprvé nabídnout padesát"
"Neřekl jsem, že mu vůbec něco nabídnu."
"Ale já to říkám vám. Můžete mu nabídnout padesát tisíc ročně. To je daleko víc, než dostává v San Remu, ale tam má možná procenta. New York je v každém případě něco docela jiného. A když ho ulovíte, zaplatím vám deset tisíc dolarů v hotovosti."
Wolfe vyhrnul obočí. "Vy ho .opravdu chcete, viďte?"
"Musím ho dostat. Projednávala to moje správní rada Laszio byl přece jen už v letech a já musím dostat Berina. Churchill samozřejmě není můj, i když mám pěkný balík akcií. Pořád ještě máte čas rozehrát to před večeří. Chtěl jsem s vámi mluvit už dřív odpoledne, když přivezli Berina zpátky, ale kvůli té vaší nehodě ."
"Žádné nehodě. K nehodě dojde bez úmyslu." Wolfe si sáhl na obvaz. "Tohle se stalo úmyslně nebo ještě hůř."
"To je pravda. Samozřejmě. Promluvíte si s Berinem teď?" Ne"
"IIC.
"Dnes večer?"
"Ne."
Liggett se trhnutím napřímil. "Zatraceně, to vám přeskočilo? Máte příležitost vydělat si deset tisíc dolarů prostě takhle " a luskl prsty. "Proč ne?"
"Najímat šéf kuchaře není můj obor. Jsem detektiv. Držím se svého povolání."
"Nechci na vás, abyste si z toho dělal povolání. Za těchhle okolností se to nejspíš dá vyřídit, když si s ním jednou jaksepatří promluvíte. Můžete mu povědět, že bude samostatným šéfkuchařem, s neomezenou pravomocí a bez jakéhokoli vměšování ze strany správy hotelu, že nebude muset hlásit nic jiného než výsledky. Náš rozpočet má na starosti"

Wolfe na něj zašermoval prstem. "Pane Liggette. Prosím vás. Zbytečně ztrácíte čas. Nebudu s panem Berinem jednat jménem hotelu Churchill."
Mlčení. Zakryl jsem zívnutí. Překvapilo mě, že Liggett nevyskakuje vzteky, poněvadž se zdálo, že k tomu má sklon, ale zůstal tiše sedět, nepohnul se mu ani sval a zíral na Wolfa. Wolfe stejně nepohnutě reagoval na jeho upřený pohled přimhouřením víček.
Mlčeli tak celou minutu. Liggett nakonec prohlásil nevzrušeným tónem beze stopy podráždění: "Dám vám dvacet tisíc v hotovosti, když mi Berina získáte."
"To mě nepokouší, pane Liggette."
"Dám . dám vám třicet tisíc. Můžu vám je zítra ráno vyplatit v bankovkách."
Wolfe se trochu zavrtěl, ale jeho pohled se nezaostal. "Ne. Nestálo by vám to za to. Pan Berin je mistr mezi šéfkuchaři, ale není jediný na světě. Podívejte se, tohle dětinské předstírání je směšné. Se zlou jste se poradil, když na mne jdete tímhle způsobem. Máte pravděpodobně od přírody nějaký zdravý rozum, a kdybyste měl na zřeteli jenom svoje vlastní zájmy a jednal podle svého vlastního úsudku a podle svých nápadů, určitě byste nic takového nikd,y nezkoušel. Někdo vás za mnou poslal, pane Liggette. To vím. Byl to omyl, který se dal čekat, když uvážím, kdo to byl. Fuj! Mohl byste se nejspíš vrátit a referovat o svém nezdaru, ale jestli cítíte potřebu další konzultace, udělal byste neskonale lip, kdybyste se poradil sám se svým rozumem."
"Nechápu, o čem to mluvíte. Dělám vám přímý návrh."
Wolfe pokrčil rameny. "Jestli se vyjadřuju nesrozumitelně, končí tím mezi námi každá komunikace. V tom případě referujte o nezdaru sám sobě."
"O nezdaru nebudu referovat nikomu." Liggettův pohled byl tvrdý stejně jako jeho tón. "Přišel jsem za vámi jenom proto, že se mi to zdálo praktické. Chtěl jsem si ušetřit nepříjemnost. To, co chci, dokážu i bez vás."
"Tak to beze všeho dokažte."
"Ale pořád ještě bych si rád ušetřil nepříjemnost. Zaplatím vám padesát tisíc dolarů."
Wolfe pomalu a sotva postřehnutelně zavrtěl hlavou. "Musíte referovat o nezdaru, pane Liggette. Jestli je pravda, co říkají cynici, že každý člověk se dá koupit za určitou cenu, tu moji cenu mi v penězích zaplatit nemůžete."
Ozval se telefon. Když někdo najednou zchladne a ztichne, mám ho pro všechny případy rád pod dohledem, a tak jsem se k telefonu pustil bokem kolem Liggettova křesla, aniž jsem se k němu obrátil zády. První hlas ze sluchátka mi zazněl jako hlas oné modrooké krásky a sdělil mi, že volá New York. Potom se ozval drsný hlas požadující Nera Wolfa, takže jsem byl informován, že ho chce inspektor Cramer. Otočil jsem se k Wolfovi:
"Pro vás, pane. Pan Purdy."
S heknutím se namáhavě vyhrabál z lenošky. Stál a podíval se dolů na našeho návštěvníka. Taky ať nám z hotelu pošlou účet, a zaplaťte ho. Říkal jste, že s sebou máte pistoli? Dobrá. Spoléhám se, že jí nebude zapotřebí, ale mějte ji u sebe. A zatraceně, pošlete pro holiče, nemůžu se sám oholit. Tak zavolejte pana Tolmana a dejte se do balení. Večerní program si probereme při oblékání."
"Mám tady důvěrný hovor, pane Liggette. A poněvadž my jsme spolu domluvili . kdybyste se obtěžoval?"
Liggett to přijal stejně, jak to dostal. Beze slova, beze spěchu, jakož i bez zaváhání se sebral a odešel. Vyloudal jsem se za ním do předsíně, a když byl venku a dveře se zavřely, otočil jsem v nich klíčem.
Wolfův rozhovor s Cramerem trval přes deset minut, a když jsem tak tentokrát seděl a poslouchal, pochytil jsem sice o něco víc než jeho mručení, ale pořád ještě jsem neměl jasný obraz. Zdálo se mi, že už podceňoval mou schopnost utajení déle, než bylo nezbytně nutné, takže když zavěsil, byl jsem odhodlaně připraven vyžádat si patřičné objasnění a vysvětlení, ale sotva se vrátil do své lenošky, zazvonil telefon znovu. Tentokrát mi modroočka oznámila, že volá Charleston, a po chvíli cvakání a praskání jsem uslyšel hlas, který jsem znal stejně důvěrně jako reklamu na pleťový krém v rádiu.
"Haló, pan Wolfe?"
"Ne, ty skrčku, tady je Nejvyšší soud."
"Ale, Archie! Jak to tam vedete?"
"Báječně. Ohromně se rekreujeme. Počkej, pan Wolfe už jde." Podal jsem mu sluchátko. "Saul Panzer z Charlestonu."
Byl z toho další desetiminutový hovor, který mi poskytl opět pár náznaků a útržků, osvětlujících alternativu, pro niž se Wolfe zřejmě rozhodl, třebaže se mi tu a tam dosud zdála značně neuvěřitelná. Když hovor skončil, odšoural se Wolfe zpátky do lenošky, veleopatrně se opřel dozadu a spojil prsty na kupoli své rotundy.
Pak se mě zeptal: "Kolik je hodin?" Podíval jsem se na zápěstí. "Tři čtvrtě na sedm." "Už jen něco přes hodinu do večeře," zamručel. "Připomeňte mi, ať si nezapomenu dát tu řeč do kapsy, až tam půjdeme. Jste schopen zapamatovat si pár věcí, abyste si je nemusel psát?" "To se ví. Kolik jen chcete."
"Všechny jsou důležité. Za prvé musím mluvit s panem Tolmanem, doufám, že je v hotelu, jak jsme se domluvili. Pak musím zatelefonovat panu Servanovi, s tím možná bude potíž myslím, že není zvykem, aby se poslední večer k večeři zvali cizí hosté. V tomhle případě se tradice musí porušit. Zatímco budu telefonovat, připravte všechno, co budeme potřebovat, sbalte zavazadla a zařiďte jejich dopravu na vlak. Kolem půlnoci se možná dosta
Tradice byla porušena a ve velkém salónu jsem proti tomu zaslechl trochu reptání, dřív než se dveře do jídelny rozletěly dokořán a než se na prahu objevil Louis Serván, aby nás pozval dál. Reptání v jednotlivých skupinkách, které srkaly šery a vermut, se však většinou soustředilo na jinou záležitost: na rozhodnutí, že nikdo z nich nesmí opustit území pod pravomocí Západní Virgínie, dokud jim to úřady nedovolí. Domenico Rossi o tom řečnil tak hlasitě, aby to slyšel Barry Tolman, který stál u rádia a tvářil se ustaraně, ale slušelo mu to. Ramsay Keith vyjadřoval své mínění o té urážce burácivým řevem, kdežto Jerome Berin prohlásil, že je to proboha na nebesích barbarské, ale že by byli blázni, kdyby si tím nechali narušovat trávení. Albert Malfi vypadal trochu skřípnuté, ale oči mu pořád střelhbitě šmejdily. Zřejmě se

rozhodl, že se bude dvořit mamá Mondorové a udělá tak první rozumný krok ke své volební kampani, jež vyvrcholí za pět let. Raymond Liggett seděl na gauči a tiše se bavil s Markem Vukčičem. Můj přítel Tolman to pořádně dostal, nebo přesněji řečeno nedostal vůbec nic, když přišla Constanza Berinová a on ji šel odhodlaně oslovit. Ignorovala jeho osobu i slova tak dokonale, až jsem si na okamžik myslel, že tam Tolman vůbec není, že jsem si ho jenom v duchu představoval.
Dvě minuty předtím, než jsme vykročili do jídelny, vstoupila do salónu Dina Lasziová. Halas potuchl. Rossi, její otec, se k ní rozběhl a v patách za ním Vukčič. Pak se přiblížilo pár ostatních, aby vzdali úctu vdově. Podobala se truchlící vdově asi tak, jako se já podobám tančícímu derviši, ale nedá se přirozeně očekávat, že si nějaká žena při každém balení zavazadel na malý výlet s manželem vždycky přibalí do kufru smuteční roucho pro případ, že někdo manžela oddělá. A nemohl jsem dost dobře nesouhlasit s její přítomností na slavnostní večeři, poněvadž jsem věděl, že
Nero Wolfe požádal Servaná, aby za ní osobně zašel a přiměl ji k tomu.
U tabule jsem znovu seděl vedle Constanzy, což se dalo snést. Wolfe trůnil po Servanově pravici. Vukčič seděl po druhém boku Diny Lasziové, směrem od čela stolu. Liggetta a Malfiho jsem měl ořímo proti sobě, jednoho vedle druhého. Berin seděl naproti Wolfovi, po Servanově levici, což mi připadala náramná pocta pro chlapíka právě propuštěného z basy, a vedle něho byl Clay Ashley, kterému moc nevycházely pokusy tvářit se vlídně. Ostatní seděli porůznu a v intervalech mezi nimi byla roztroušena skrovná zásoba přítomných dam. Na každém talíři jsme po zasednutí našli rriemi tištěné rytým písmem:
LES QUINZE MAITRES
Lázně Kanawha, Západní Virgínie Čtvrtek, dne 7. dubna 1937
Ostřice zapékané ve skořápce
Marylandská želva Naklepávané vdolečky
AMERICKÉ. DINER
Mladý krocan roštěný na pekáči
Rýžové krokety s kdoulovým želé
Zelené fazolky na smetaně Jižanský chlebíček
Avocado á la Todhunter
Ananasová zmrzlina , Piškotový koláč
Wisconsinský sýr Černá káva
Když číšníci pod Moultonovým vedením plynule přinášeli a odnášeli mísy, Louis Serván obzíral scénu s vážnou a úzkostlivou důstojností. První chod by byl měl tu úzkost trochu rozotýlit, neboť ústřice byly tak šťavnaté a chutné, neřkuli aromatické, že bych se nedivil, kdyby bývaly vykrmeny burskými oříšky a borůvkami. Jídlonoši je servírovali obřadně a s jistou pompézností. Jakmile skončili s roznášením ohromných plechových podnosů, z nichž na každém bylo tucet ústřic, ustoupili číšníci do řady k jedné plentě k té, která před osmačtyřiceti hodinami zakrývala mrtvé tělo Filipa Laszia a otevřely se dveře do přípravny, jimiž vešel kuchař se světle hnědou pletí a v bílé čepici i zástěře bez poskvrnky. Postoupil o pár kroků, upadl do takových rozpaků, že by zřejmě nejradši zase hned vycouval, ale Serván vstal a posunkem ho přivolal, načež se obrátil ke stolu a oznámil celému shromáždění: "Rád bych vám představil pana Hyacinta Browna, našeho šéfa na rybí speciality. Zapékané ústřice, které máte před sebou, jsou jeho dílem. Sami posoudíte, jestli si zasluhují tu čest, aby bvly servírovány sboru Les Quinze Maílres. Pan Brown mě požádal, abych vám tlumočil, jak si té cti váží. Je to tak, Browne?"
"Ano, pane. Zrovna tak, jak říkáte."
Jídelnou zašuměl potlesk. Brown ještě víc zrozpačitěl, poklonil se, otočil se a vyšel. Mistři se chopili vidliček a dali se do toho, a my ostatní jsme je následovali. Ozvalo se pochvalné mručení a mumlání. Rossi něco zavolal na celý stůl. Pierre Mondor konstatoval s klidnou autoritou: "Skvělé. Báječná trouba?" Serván vážně přikývl a vidličky jenom hrály. Při želvě se výstup opakoval, tentokrát byl představen Crabtree, a když byl zkonzumován tenhle chod, div nepropukla vřava nadšení a ozvalo se volání, aby se Crabtree ukázal ještě jednou. Většina z nich vstala a tiskla mu ruku a on nebyl vůbec na rozpacích, i když mu to určitě dělalo radost. Dva další přišli s krocanem. Jeden z nich byl Grant s vrásčitou tváří a s kudrnatými šedinami, a toho druhého, vysokého a černého, jsem neznal, poněvadž nebyl v té noční partě ze středy na čtvrtek. Lepšího krocana jsem v životě neochutnal, ale ostatní chody byly tak syté, že se moje kapacita omezila na jednu porci. Ti chlapíci jedli, jako když žena balí kufr nejde přitom o kapacitu zavazadla, ale o to, co všechno se má do kufru vejít. A to ani nemluvím o červeném bordeaux, kterým to splachovali. Jak večeře pokračovala, čím dál víc se rozveselovali, a dokonce i starý Serván kolem sebe zářil šťastnými úsměvy.
Bylo to bez debaty prvotřídní krmivo. S vínem jsem to nepřeháněl. Stejně jsem už měl zamlženo v hlavě, a kdybych byl povolán, abych Wolfovi znovu zachránil život, mohl jsem potřebovat všechen svůj zbývající vtip.
V atmosféře nebylo cítit žádné napětí, bylo to prostě příjemné shromáždění, všichni jsme byli dobře najedení a před námi voněla dobrá káva a brandy, když konečně, krátce po desáté, Nero Wolfe vstal, aby se ujal slova. Vypadal spíš jako poškozený při soudním řízení o náhradu škody než jako slavnostní řečník a určitě si toho byl vědom, ale zřejmě mu to nevadilo. Všichni jsme si natočili židle, abychom na něj lip viděli, pohodlně jsme se usadili a ztichli jsme. Wolfe začal hovorovým neoficiálním tónem:
"Pane Servané, dámy, mistři šéfkuchaři, vážení hosté. Připadám si trochu hloupě. Za jiných okolností by pro vás mohlo být poučné i zábavné, alespoň pro někoho z vás, poslechnout si výklad o amerických přínosech k labužnické kuchyni, a snad by bylo žádoucí, abych vynaložil všechnu svou výmluvnost a přesvědčil vás, že to nejsou přínosy zanedbatelné ani nepatrné. Když jsem však přijal pozvání, abych vám takový výklad podal, což mě velice potěšilo a polichotilo mi to, netušil jsem, jak zbytečná budou moje slova ve chvíli určenou k jejich přednesu. Je požitkem mluvit o jídie, ale nekonečně větším požitkem je jíst, a my jsme teď jedli. Jistý člověk mi kdysi prohlásil, že jedna z jeho

největších rozkoší v životě je zavřít oči a snít o krásných ženách, a když jsem poznamenal, že ještě rozkošnější by bylo oči otevřít a dívat se na ně, odpověděl mi, že vůbec ne, že ženy, o kterých sní, jsou všechny krásné, daleko krásnější než ty, na kterých kdy spočinul okem. Podobně by se snad dalo argumentovat, že buduli výmluvný, jídlo, o němž budu mluvit, se může zdát lepší než jídlo, které jste jedli. Ale i tahle za vlasy přitažená výmluva je mi odepřena. Můžu vám popsat několik znamenitých amerických pokrmů a vzdát jim hold, ale nedokážu překonat ty ústřice, tu želvu a toho krocana, které jsme tak nedávno měli tady " ukázal na stůl "a teď jsou tu." A delikátně si popleskal hebkou dlaní příslušné místo.
Zatleskali mu. Mondor provolal: "Bien díti" Serván zářil Wolfe vlastně dosud s řečí nezačal, poněvadž tohle neměl v napsaném textu, ale teď spustil. Prvních asi deset minut byl nesvůj. Nic na světě by mi nezpůsobilo větší potěšení než vidět Nera Wolfa, jak se nemůže vyhrabat z nějaké kaše, ale ne v přítomnosti cizích lidí. Až ta šťastná chvíle nadejde, což se zatím ještě nikdy nestalo, chtěl bych, aby to bylo speciální představení pro Archieho Goodwina s vyloučením veřejnosti. I já byl nesvůj, poněvadž se mi zdálo docela možné, že trampoty ve vlaku a nevyspání a postřelení ho vyvedly z konceptu natolik, že celou tu zatracenou řeč zapomene, ale po prvních deseti minutách jsem viděl, že není proč dělat si starosti. Už nabral vítr do plachet. Usrkl jsem si opět brandy a uvolnil jsem se.
Když došel asi doprostředka, začala mi dělat starosti jiná věc. Koukl jsem se na zápěstí. Připozdívalo se. Charleston byl jenom sto kilometrů daleko a Tolman říkal, že je tam dobrá silnice, po které se to dá lehce ujet za půldruhé hodiny. Protože jsem věděl, jak komplikovaný máme program, nedělal jsem si tak jako tak moc nadějí, že se odtamtud dostaneme tu noc, ale kdyby se bylo něco stalo Saulovi, byl by v troskách celý náš plán. Proto se mi ohromně ulevilo, za ten večer podruhé, když zelenokabátník z haly Sstoupil tiše ze salónu do jídelny, jak byl přeci večeří instruován, a dal mi smluvený signál. Zvedl jsem se ze židle tak, abych co nejmíň rušil, a po špičkách jsem vyšel.
V salónku seděl maličký chlapík s .velikým nosem, se strniskem vousů a se starou hnědou čepicí, která mu visela na koleně. Vstal, podal mi ruku a já mu ji se zazubením stiskl.
"Ahoj, drahoušku. Nikdy bych byl nevěřil, že přijde chvíle, kdy mi ta tvoje vizáž bude připadat hezká. Otoč se, ať tě vidím zezadu!"
Saul Panzer se zeptal: "Jak se daří panu Wolfovi?" "Ohromně. Právě tam recituje řeč, kterou jsem ho naučil." "Určitě je v pořádku?"
"Proč by nebyl? Jo, ty myslíš to jeho škrábnutí." Mávl jsem rukou. "To nic není. Ale myslí si, že je hrdina. Namouduši bych rád, aby příště střelili po mně a on se přestal vytahovat. Máš něco?"
Saul přikývl. "Mám všechno." "Potřebuješ Wolfovi něco vysvětlit, než to spustí?" "Nejspíš ne. Mám všechno, oč mi říkal. Dala se do toho celá charlestonská policie."
"Jo, to vím. Zařídil to můj přítel Tolman. Našel jsem tu ještě jednoho přítele, jmenuje se Oděli a hází po lidech kamením připomeň mi někdy, abych ti o něm pověděl. Je tady vůbec veselo. Tak tu zatím počkej, než tě Wolfe zavolá. Já se tam radši vrátím. Měl jsi něco k jídlu?"
Řekl, že o jeho útroby bylo postaráno, a já ho opustil. V jídelně jsem se znovu posadil vedle Constanzy, a když se Wolfe odmlčel na konci odstavce, vytáhl jsem z náprsní kapsy kapesník, přejel jsem si jím rty a zase jsem jej zastrčil. Wolfe se na mne letmo podíval, aby potvrdil, že vzal znamení na vědomí. Dospěl zatím k pasáži o Indiánech kmene Choctawů od bažinaté zátoky Lacombe, kteří uvedli na neworleánský trh prášek z listí kasty lékařské jako koření, takže jsem věděl, že je na stránce 14. Zdálo se, že se mu podařilo posluchače zaujmout. Dokonce i Domenico Rossi ho napjatě poslouchal, třebaže Wolfe na jednom místě výslovně prohlásil, že ve třech nejdůležitějších centrech amerických přínosů ke kuchyni pro gurmány v Louisianě, v Jižní Karolíně a v Nové Anglii nepůsobil nikdy žádný italský vliv.
Wolfe končil. I když jsem znal jeho program a věděl jsem, že máme málo času, čekal jsem, že aspoň teď udělá pauzu a poskytne možná Servanovi příležitost k několika pochvalným poznámkám, ale neodmlčel se ani na tak dlouho, aby si posluchači uvědomili, že přednáška je u konce. Rozhlédl se kolem přejel rychle očima pravoúhelník tváří a okamžitě mluvil dál,
"Doufám, že vás neznudím, když budu pokračovat, ale na jiné téma. Spoléhám se na vaši trpělivost, poněvadž to, co se vám chystám povědět, je právě tak ve vašem vlastním zájmu jako v mém. Skončil jsem poznámky o vaření. Teď vám povím něco o vraždě. O vraždě Filipa Laszia."
Mezi posluchači se to zavlnilo a zašumělo. Lisette Puttiová vypískla. Louis Serván zdvihl ruku:
"Kdybyste dovolili. Rád bych poznamenal, že pan Wolfe postupuje podle dohody se mnou. e to skličující, že tak má skončit večeře sboru Les Quinze Maitres, ale zdá se to . nevyhnutelné. Vždyť my ani . .. jenomže se nedá nic dělat .."
Ramsey Keith loupl očima po Tolmanovi, Malfim, Liggettovi a Ashleym a nepohostinně zavrčel: "Tak proto tyhle lidi"
"Ano, proto," prohlásil Wolfe stroze. "Prosím vás všechny, abyste mi nevyčítali, že zatahuju tak nepříjemné téma na slavnostní večer. Zatáhl je sem ten, kdo zabil Laszia a katastrofálně tím poškodil naše radostné setkání, vrhl stín podezření na skupinu vynikajících mužů a pokazil mi odpočinek, právě tak jako vám. Takže nejen já mám speciální důvod, abych k tomu člověku cítil zavilý odpor" sáhl si špičkou prstu na obvaz "ale my všichni k tomu máme důvod všeobecný. Kromě toho jsem před večeří slyšel, jak si někteří z vás stěžují, že tady budete všichni zadrženi, dokud vám úřady nepovolí odjezd. Ale víte, to je přirozený důsledek neštěstí, které vás tu postihlo. Od úřadů se nedá čekat, že vás nechají, abyste se rozptýlili na všechny čtyři světové strany, dokud mají důvod k podezření, že jeden z vás je vrah. Proto říkám, že se spoléhám na vaši trpělivost. Nemůžete odtud, dokud se nepřijde na viníka. A to právě chci teď tady na místě udělat. Dřív než opustíme tuhle místnost, odhalím vraha i způsob, jakým svůj zločin spáchal."
Lisette Puttiová znovu vypískla, a pak si zakryla ústa dlaní. Šum se neozval. Pár přítomných se rozhlédlo kolem sebe, ale většinou upírali oči na Wolfa.
Ten pokračoval. "Nejdřív bych vám snad měl povědět, co se v úterý večer dalo právě v téhle jídelně, a pak můžeme

přistoupit k otázce, kdo to udělal Zatímco zde byli, jeden po druhém, Mondor, Coyne, Keith a Serván a ochutnávali omáčky, nedošlo k žádné nepříjemnosti. Sotva Serván odešel, Laszio sáhl přes stůl a zpřeházel všechny omáčníky, až na dva, které zůstaly na místech. Ty dva by byl bez pochyby postavil taky jinam, kdyby se nebyly začaly otevírat dveře, jimiž vcházel Berin. Byl to dětinsky a zlomyslný trik, který měl zdiskreditovat Berina, a možná i Vukčiče. Laszio se snad chystal vrátit omáčníky po Bednově odchodu na správná místa ale neudělal to, poněvadž byl zabit dřív, než se k tomu dostal.
Zatímco Berin byl tady v jídelně, někdo zapnul v salónu rádio. Byl to předem smluvený signál pro člověka, který na něj čekal venku v křoví. By! natolik blízko k oknu salónu"
"Tak moment!" Nebyl to hlasitý ani výbušný výkřik, zaznělo to docela ovládané. Ale kdekdo sebou trhl, aby se otočil po Dine Lasziové, která to vyslovila. V jejím chování bylo právě tak málo vzrušení jako v jejím hlase, jenom její oči byly snad ještě o něco podlouhlejší a ospalejší než obvykle. Upírala je na Wolfa. "Máme vás přerušit, když lžete?
"Myslím, že ne, madam i kdybych uznával vaši premisu. Kdyby se každé moje slovo okamžitě setkalo s námitkami, nikdy bychom se nikam nedostali. Co abyste počkala, až řeknu všechno? Jestli lžu, můžete mě pak zruinovat žalobou pro nactiutrhání."
"To rádio jsem zapínala já. Kdekdo to ví. A vy říkáte, že to byl předem smluvený signál."
"To říkám. Prosím vás, nezačínejte teď s hašteřením. Mluvím o vraždě a vznáším vážná obvinění. Nechte mé dokončit, nechte mě, abych se exponoval, a pak mi to vyvraťte, jestli můžete. Buďto mě zdiskreditujete a znemožníte, nebo někdo jiný bude . pane Tolmane, věšíte v Západní Virgínii?"
Tolman přikývl s očima jako přibitýma k Wolfovu obličeji.
"Nebo někdo skončí našibenici. Jak jsem řekl, ten člověk schovaný tady venku v křoví" ukázal ke dveřím vedoucím na terasu "byl natolik blízko k otevřenému oknu salónu, že když ho rádio upozornilo, mohl pozorovat, že se Berin do salónu vrátil. Okamžitě zamířil na terasu a vstoupil sem tamhletěmi dveřmi. Laszio, který tu stál, byl překvapen příchodem sluhy v livreji ten člověk totiž byl v livreji lázní Kanawha a byl v obličeji černý. Ten člověk přistoupil ke stolu a dal se poznat, protože Laszio ho dobře znal. ‚Podívejte se, usmál se, ‚vždyť mě znáte, jsem přece pan Bílý můžeme mu tak prozatím říkat, poněvadž to byl fakticky běloch ‚jsem pan Bílý v maškarním převlečení, haha, a pořádně si z těch lidiček vystřelíme. To bude legrace, haha, Laszio, kamaráde stará. Schovejte se tamhle za tu plentu a já zůsťanu tady u stolu.
Přiznávám, že ta slova neslyšel nikdo kromě Laszia, a žádná jiná slova taky ne. Ve skutečnosti mohl ten člověk říkat něco docela jiného, ale ať řekl co řekl, výsledek byl ten, že Laszio zašel za zástěnu, a pan Bílý, který si vzal se stolu nůž, tam šel za ním a bodl ho zezadu do srdce. Jistě to provedl rychle a obratně, poněvadž nedošlo k žádnému zápasu a v přípravně nebyl slyšet žádný dost hlasitý výkřik. Pan Bílý nechal nůž tam, kam ho vrazil, protože nůž splnil svůj úkol, a vyšel zpoza plenty. Právě v tom okamžiku si všiml, že dveře do přípravny tamty dveře jsou na pár centimetrů pootevřené a že ho tou štěrbinou pozoruje nějaký člověk, černoch. Buďto si už předem promyslel, co dělat v případě nouze, nebo projevil velikou duchapřítomnost, protože prostě zůstal u zástěny stát, podíval se přímo do očí, které ho pozorovaly, a přitiskl si ukazováček na rty. Jednoduché a dokonalé gesto. Není jasné, jestli věděl ale spíš nevěděl, že se současně pootevřely i dveře na terasu za ním, a že ho jimi vidí jedna žena. Jenomže jeho maškaráda se osvědčila oboustranně. Ten černoch na něm poznal, že si na něco hraje, že je načerněný běloch, pokládal ho za jednoho z hostů, který má za lubem nějaký žert, a neměl tedy důvod, aby něco zjišťoval nebo aby zasahoval. A ta žena předpokládala, že jde o sluhu, a víc se o něho nezajímala. Než pan Bílý odtud z jídelny odešel, zahlédl ho ještě další člověk tady pan Moulton, vrchní číšník , ale ve chvíli, kdy se Moulton díval dveřmi z přípravny, pan Bílý už odcházel obrácen zády, takže Moulton mu neviděl do obličeje. Tecf už můžeme v dalším postupu klidně zaznamenat jména. Ten člověk, který sem nahlížel z přípravny jako první, byl Paul Whipple, jeden z našich číšníků tady a mimochodem student antropologie na Howardově universitě. Ten, kdo viděl pana Bílého odcházet, byl Moulton. A žena, která se dívala dveřmi z terasy, byla paní Coynová."
Coyoe se prudce obrátil, aby se vyjeveně podíval na svou ženu. Ta na Wolfa vysunula bradu. "Ale . vy jste mi slíbil."
"Neslíbil jsem vám nic. Je mi líto, paní Coynová, ale je daleko lepší nevynechávat nic, co by"
Coyne pohoršené prskal: "Já nic neslyšel nic"
"Prosím vás!" Wolfe zdvihl ruku. "Ujišťuju vás, pane, že vy ani vaše paní si nemusíte dělat žádné starosti. Ve skutečnosti bychom jí měli být všichni vděční. Nebýt toho, že si přiskřípla prst ve dveřích a požádala vás v mé přítomnosti, abyste jí ho políbil, je docela pravděpodobné, že by oprátku dostal pan Berin místo pachatele, který si ji zaslouží. Ale to teď nechme stranou.
Tohle se zde tedy udalo v úterý večer. Teď bych rád objasnil otázku toho rádia. Poněvadž bylo zapjato jako předem smluvený signál právě ve chvíli, kdy Berin tady v jídelně ochutnával omáčky, mohlo by se myslet, že to bylo načasováno se záměrem, aby podezření padlo na Berina. Jenomže tak to není. Zdá se, že nikdo neměl v úmyslu vrhnout podezření na nějakou určitou osobu, ale jestliže ano, pak tedy na Marka Vukčiče. Rádio mělo podle plánu spustit pár minut předtím, než na Vukčiče přišla řada, aby se odebral do jídelny, a nezáleželo na tom, kdo právě v tom okamžiku ochutnával tady. Náhodou to byl Berin, a poněvadž Laszio přemístil omáčníky, aby Berina zostudil, byly toutéž náhodou zrovna v té chvíli zpřeházené. A další náhodou byla na Berina bezděčně nastražena past Moultonem, který se šel podívat na stůl a vrátil omáčníky na původní místa dřív, než vstoupil Vukčič. O tom jsem se vám zatím nezmínil. Ale teď jde o to, že signál spuštěním rádia byl dán pár minut předtím, než měl do jídelny vstoupit Vukčič, poněvadž Vukčič byl jediný muž. tady, od kterého mohla paní Lasziová s určitostí očekávat, že se jí podaří zdržet ho v salónu a poskytnout tak panu Bílému potřebný čas k samotě s Lasziem, aby provedl svůj záměr. Jak všichni víme, zajistila si to zdržení tím, že se Vukčičovi vrhla do náruče v tanci, a taky tam zůstala."
"To lžete! A víte, že lžete " "Dino! Mlčíš!"

To byl Domenico Rossi, který svou dceru probodával očima. Vukčič se zaťatými čelistmi na ni jenom zíral. Ostatní se na ni podívali a opět se odvrátili.
"Ale on lže"
"Povídárn, abys mlčela!" Rossi promluvil mnohem klidněji a ťnnohem přesvědčivěji, než když vyhledával hádku. "Jestli lže, tak ať to dolže až do konce."
"Díky, pane." Wolfe se o centimetr uklonil. "Teď bychom myslím měli určit totožnost pana Bílého. Všimněte si, že hrozivé riziko, které v téhle jídelně v úterý večer podstoupil, bylo spíš zdánlivé než skutečné. Až do chvíle, kdy vrazil Lasziovi nůž do zad, neriskoval vůbec nic; co dělal, byla pouhá nevinná maškaráda. A jestli ho někdo viděl potom, co z toho, že ho viděl? Vždyť byl načerněný. Všichni ti lidé, kteří ho tady viděli v úterý večer, jej vídali od té doby bez černidla a bez livreje a nikdo ho nepodezíral. Jeho bezpečí se zakládalo na jistotě, že na něho nikdy žádné podezření nepadne. Měl pro tu jistotu několik podkladů, ale především ten, že v úterý večer nebyl v lázních Kanawha byl v New Yorku."
Berin vybuchl: "Panebože na nebesích! Ale jestli nebyl tady " "Myslím tím, že se jeho přítomnost tady nepředpokládala. Vždycky se má za to, že člověk je na místě, kde se jeho pobyt zdá pravděpodobný, dokud nevznikne podezření, že je někde jinde, a pan Bílý počítal s tím, že není možné, aby takové podezření vzniklo. Ale příliš si důvěřoval a byl příliš bezstarostný. Vzbudil podezření svými vlastními slovy v rozhovoru se mnou.
Jak všichni víte, mám v podobných záležitostech rozsáhlé zkušenosti. Je to moje povolání. Řekl jsem v úterý v noci panu Tolmanovi, že Berin to určitě neudělal, ale nejpádnější důvod pro svou jistotu jsem si nechal pto sebe, poněvadž to nebyl můj případ a já nerad někoho zatahuju do záležitostí, které se mě netýkají. Tím důvodem bylo mé přesvědčení, že paní Lasziová zapnutím rádia dala znamení vrahovi. Ostatní podrobnosti, které s tím souvisí, by se daly připsat náhodě, ale člověk by musel být hodně lehkověrný, aby uvěřil, že to, jak na Vukčičovi při tom tanci visela, jak zdržovala jeho odchod do jídelny, zatímco vrah zabíjel jejího manžela, byla jenom pouhá shoda okolností. Zvlášť když ji při tom člověk viděl na vlastní oči, jako jsem ji viděl já. V tom se dopustila vážné chyby. S trochou inteligence by si musela uvědomit, že to všechno sleduju, a že by si tedy měla počínat obezřetněji.
Po zatčení Berina, jak víte, jsem se o věc začal zajímat, ale když jsem dosáhl jeho propuštění, přestalo mi na případu opět záležet. Načež se pachatel dopustil jiné idiotské chyby, skoro neuvěřitelné. Pan Bílý si myslel, že toho začínám odhalovat nějak moc, ani se nenamáhal, aby si zjistil, že jsem se o věc přestal zajímat, proplížil se křovím pod mým oknem a střelil po mně. Myslím, že vím, jak se k pavilónu Upshur dostal. Můj asistent, pan Goodwin, ho viděl asi hodinu po výstřelu sesedat s koně u hotelu. Jezdecká stezka vede nějakých padesát kroků kolem zadního traktu Upshuru. Mohl snadno ze stezky sjet, uvázat koně, přiblížit se křovím k mému oknu a po výstřelu se vrátit zpátky ke koni a nepozorovaně odjet tou stezkou. V každém případě udělal chybu, místo aby mé odstranil, popudil mě proti sobě a znovu probudil můj zájem.
Předpokládal jsem, jak říkám, že vrah byl ve spolku s paní Lasziovou. Pustil jsem z hlavy myšlenku, že vražda byla výhradně její nápad a že si vraha prosté najala, poněvadž potom by celá maškaráda neměla žádný smysl. Kromě toho bylo krajně nepravděpodobné, že by najatý vrah, kterého by Laszio neznal, mohl vstoupit do téhle jídelny, vzít se stolu nůž, vylákat Laszia za zástěnu a zabít ho bez jediného výkřiku nebo zápasu. A právě tak jako včera, když byl zatčen Berin a já se ujal pátrání po důkazu, který by ho osvobodil, jsem měl jedinou tenkou nitku, jíž jsem se mohl chopit, totiž prosbu paní Coynové, aby jí manžel políbil prst, který si přiskřípla někde ve dveřích, právě tak dnes, když jsem se ujal úkolu dopadnout vraha, mě vedla další nitka, stejně tenká. Šlo o tohle. Včera kolem druhé hodiny po poledni se v lázních Kanawha objevil pan Malfi a pan Liggett, kteří právě přiletěli bez zastávky z New Yorku. Přišli přímo do mého pokoje v pavilónu Upshur, dřív než mluvili s někým jiným kromě sluhů, a hovořili se mnou. Během našeho rozhovoru Liggett prohlásil myslím, že to opakuj u doslovně: ‚Zdá se, že ať je pachatel kdokoli, jeho rafinovanost se neomezila na ochutnávání přísad v souce printemps. Pamatujete se na to, pane?"
"Proboha!" odfrkl si Liggett. "Vy blázne zatracená, pokoušíte se mě do něčeho namočit?"
"Bohužel ano. Můžete mě žalovat pro nactiutrhání společně s paní Lasziovou. Pamatujete se, že jste to řekl?" "Ne. A vy taky ne."
Wolfe pokrčil rameny. "Teď na tom nezáleží. Bylo to důležité, když jsem se toho chytil jako své nitky. V každém případě se zdálo, že to stojí za trochu pátrání. Nebylo pravděpodobné, že by se taková podrobnost jako jméno té omáčky, kterou jsme ochutnávali, objevila v prvních krátkých zprávách o vraždě, poslaných telegraficky do New Yorku. Zatelefonoval jsem tam jednomu svému zaměstnanci a zároveň i policejnímu inspektorovi Cramerovi. Moje žádost panu Cramerovi byla poněkud obsáhlá: například aby zkontroloval všechny pasažéry letadel normálních linek i speciálně najatých letadel, která odletěla z kteréhokoli letiště během úterý a přistála kdekoli tady poblíž v takovém časovém rozmezí, aby se pasažér mohl dostat do lázní Kanawha v úterý kolem deváté večer. Řekl jsem kolem deváté, poněvadž když jsme v úterý po večeři odešli do salónu, paní Lasziová okamžitě zmizela a neukázala se dřív než za hodinu, a jestliže moje teorie měla vůbec nějakou platnost, zdálo se pravděpodobné, že té nepřítomnosti využila ke schůzce se svým spolupracovníkem. Kromě toho jsem pana Cramera požádal, aby vyšetřil, jaký vedla paní Lasziová v New Yorku život s kým se přátelila a stýkala tak prosím vás, madam. Budete mít příležitost k odpovědi. V tom stadiu se totiž moje podezření rozhodně neomezovalo jenom na Liggetta. Dokonce i jeden z vás nebyl docela mimo podezření, a já bych rád veřejně poděkoval panu Blankovi za trpělivost a dobrodušnost, s jakou se zúčastnil pokusu, který ho očistil. Bezpochyby ten experiment považoval za směšný.
Dnes v jednu hodinu po poledni jsem dostal telegram s oznámením, že v žádných newyorských novinách v úterý ráno nepadla o sauce printemps ani zmínka. A jestliže Liggett odletěl z New Yorku před desátou hodinou, letěl bezx zastávky a nemluvil s nikým dřív, než navštívil mne, jak mohl vědět, že šlo právě o sauce printemps? Pravděpodobně o tom s někým mluvil. Mluvil s paní Lasziovou kolem půl desáté večer, někde venku poblíž téhle budovy, a dohadovali se o

plánu, který vedl k Lasziovu zavraždění."
Necítil jsem se docela dobře, poněvadž jsem neviděl Liggettovy ruce; seděl naproti mně a stůl mu je zakrýval. Neviděl jsem mu ani oči, ty upíral na Wolfa. Pozoroval jsem jenom jeho matný úsměv v koutku úst obráceném ke mně a napjatou šlachu po straně jeho krku, jak svíral čelisti. Nemohl ze svého místa dohlédnout na Dinu Lasziovou, ale já ano, a viděl jsem, že si hryže spodní ret. To byla jediná vnější známka, že není tak docela nonšalantní, jako byla, když popleskávala Wolfa po rameni.
Wolfe pokračoval: "Ve tři hodiny odpoledne mi telefonoval inspektor Cramer. Řekl mi mezi jiným, že Saul Panzer, můj zaměstnanec, odletěl podle mých instrukcí letadlem do Charlestonu. Potom došlo kolem šesté hodiny k další pošetilé chybě, o které se zmiňuju pro úplnost. Abych panu Liggetíovi nekřivdil, pochybuju, že to byl jeho vlastní nápad. Mám za to, že si to vymyslela paní Lasziová a přimělaho, aby to zkusil. Přišel totiž za mnou a nabídl mi padesát tisíc dolarů v hotovosti, abych přemluvil pana Berina k přijetí místa šéfkuchaře v hotelu Churchill."
Lisette Puttiová opět vypískla. Jerome Berin explodoval. "V té peleší lotrovské! V té díře smrduté! Já? Radši bych smažil vajíčka na svých vlastních nehtech"
"Přesně tak. Tu nabídku jsem odmítl. Liggett udělal hloupost, že s ní vyrukoval, poněvadž já nemám tolik sebedůvěry, abych se dal přiznáním protivníka uchlácholit, a nabídka té nesmyslné sumy byla samozřejmě přiznáním viny. Jistě to popře, popře patrně i to, že mi takovou nabídku vůbec udělal, ale na tom nezáleží. Dostalo se mi jiného a důležitějšího povzbuzení: znovu mi zavolal inspektor Cramer. Čas se krátí a nebudu vás nudit všemi podrobnosti, ale byla mezi nimi také informace, že Cramer zachytil pověsti o vzájemném zájmu mezi Liggettem a paní Lasziovou, který trvá už dva roky. Také si ověřil jiný bod, na který jsem se ptal. Cestou ve vlaku sem v pondělí se mi pan Berin zmínil, že minulou sobotu navštívil Sál světových středisek v hotelu Churchill, kde nosí číšníci livreje slavných společenských středisek, mezi tím i lázní Kanawha. Lidé inspektora Cramera zjistili, že asi před rokem si pan Liggett dal ušít duplikát livreje lázní Kanawha pro svou osobní potřebu a byl v něm na jednom maškarním plese. Není pochyby, že právě tenhle fakt, že už tu livrej vlastnil, mu vnukl techniku, s jakou provedl svůj plán. Jak tedy vidíte, skica k mému obrazu se začala jasně rýsovat: Liggett věděl o sauce printemps dřív, než se to mohl dovědět normální cestou, byl v úzkém vztahu s pani Lasziovou a měl doma v šatníku livrej lázní Kanawha. Byly tu i jiné okolností, tak například v úterý v poledne odešel z hotelu Churchill, udánlivě hrát golf, ale neukázal se v žádném z obou klubů, kde obvykle hrává, jenomže něco musíme vynechat. Pan Tolman si to může shromáždit, až bude Liggett zatčen. Teď radši přejděme k Saulu Panzerovi nezmínil jsem se ještě, že mi telefonoval z Charlestonu okamžitě po mém rozhovoru s inspektorem Cramerem. Přivedli byste ho laskavě ze salónku?"
Moulton vyklusal.
"Vaše nejchytřejší lež je ta," ozval se nevzrušeným tónem Liggett, "že jsem se vás pokoušel podplatit. A taky nejnebezpečnější lež, protože je v ní zrnko pravdy. Přišel jsem za vámi do vašeho pokoje a požádal jsem vás, abyste s Berinem mým jménem jednal. A váš asistent dostal nejspíš pokyn, aby potvrdil tu lež, že jsem vám nabízel padesát tisíc"
"Prosím vás, pane Liggette." Wolfe ho zárazů zdviženou dlaní. "Na vašem místě bych nezkoušel žádná extempore. Měl byste si to radši pečlivě rozmyslet, než á, vítám vás, Saule! To jsem rád, že vás vidím."
"Ano, pane. Já vás taky." Saul Panzer vešel a postavil se vedle mé židle. Měl na sobě svůj starý šedivý oblek s nikdy nežehlenými kalhotami a starou hnědou čepici držel v ruce. Po jednom pohledu na Wolfa se mu bystré oči rozběhly kolem po pravoúhelníku tváří, a já věděl, že každá z těch fyziognomií je v té chvíli zaregistrována v galérii portrétů, kde zůstane zachována provždycky.
"Promluvte na pana Liggetta," vyzval ho Wolfe. "Ano, pane." Saulovy oči se okamžitě upjaly na cíl. "Dobrý večer, pane Liggette."
Liggett se neotočil. "Pchá! Mizerná fraška!" Wolfe pokrčil rameny. "Nemáme moc času, Saule. Omezte se na to nejpodstatnější. Hrál pan Liggett v úterý odpoledne golf?" "Ne, pane." Saul zachraptěl a odkašlal si. "V úterý v 13.55 po obědě nastoupil do letadla Mezistátních aerolinií na letišti v Newarku. Já letěl tímtéž letadlem dnes, se stejnou stevardkou, a ukázal jsemxjí Liggettovou fotografií. Vystoupil z letadla v Charlestonu, když tam přistálo odpoledne v 18.18 stejně jako já dnes. Asi v půl sedmé se objevil v Littleově garáži v Mariin Street a najal si auto, studebakera z roku 1936, na které složil záruku 200 v dvacetidolarových bankovkách. Přijel jsem tímtéž autem dnes večer sem, stojí teď venku před domem. Vyptával jsem se cestou na několika místech, ale nepodařilo se mi zjistit, kde se na zpáteční cestě zastavil, aby si smyl černidlo s tváře měl jsem naspěch, protože jste mi řekl, abych tady byl před jedenáctou. Objevil se znovu v Littleově garáži asi ve čtvrt na dvě v noci z úterka na středu a musel zaplatit deset dolarů za blatník, který někde narazil. Z garáže odešel pěšky a v Laurel Street si najal taxi, poznávací číslo C 3428 s řidičem Alem Bissellem, na charlestonské letiště. Tam nastoupil do expresního letadla Mezistátních aerolinií, které s ním přistálo v Newarku v 5.34 ve středu ráno. Jak se dostal odtamtud, to nevím, ale jel do New Yorku, poněvadž byl ve svém bytě pár minut před osmou, kdy mu domácí centrála přepojila rozhovor, když ho volal Albert Malfi. V půl deváté si v Newarku telefonicky objednal speciální letadlo, aby ho s Malfim dopravilo do lázní Kanawha, a v 9.52"
"To stačí, Saule. To už své pohyby netajil. Říkáte, že Jste sem dnes večer přijel týmž vozem, který si Liggett najal v úterý?" "Ano, pane."
"Hm. Tím se to jen potvrzuje. A měl jste s sebou Liggettovy fotografie, které jste ukázal všem těm lidem stevardce, zřízenci v garáži, taxikáři"
"Ano, pane. Když vyjížděl z garáže, byl ještě bílý." "Zřejmě se zastavil někde cestou, aby svůj zevnějšek změnil. Není to tak těžké, jak by se snad zdálo; načernili jsme dnes odpoledne jednoho člověka v mém pokoji. Umýt se z toho je horší. Zřízenec v garáži nebo taxikář si nejspíš nevšimli zbytků načernění?"
"Ne, pane. Ptal jsem se na to."

"Jistě. To jsem od vás čekal. Samozřejmě se mu nedívali na uši. Nezmínil jste se o jeho zavazadlech."
"Měl středně veliký kufr z tmavohnědé hověziny s mosazným kováním a bez zajišťovacích řemenů." "Pokaždé, když ho viděli?" "Ano, pane. Na cestě sem i zpátky."
"Dobré. Uspokojivé. To myslím postačí. Posaďte se tamhle ke zdi."
Wolfe se zkoumavě zadíval do tváří přítomných, a i když zaujal jejich pozornost svou přednáškou o vaření, teď ji upoutával ještě víc. Mohli jste slyšet špendlík zasvištět vzduchem před dopadnutím. "Teď se už někam dostáváme. Chápete, proč jsem řekl, že na takových detailech, jako že Liggett mluvil o sauce printemps, už nezáleží. Je jasné, že bral tak osudný zločin, jako je vražda, neuvěřitelně lehkomyslně, ale měli byste si připomenout dvě věci: jednak předpokládal, že o jeho nepřítomnosti v lázních Kanawha vůbec nikdo nezapochybuje, a jednak nebyl při smyslech. Byl omámený drogou. Napil se z poháru, který mu nalila paní Lasziová. Pokud jde o Liggetta, jsme zřejmě hotovi; zdá se, že nezbývá nic, než aby ho pan Tolman zatkl, připravil obžalobu, postavil ho před soud a usvědčil ho. Chcete k tomu něco poznamenat, pane Liggette? Neradil bych vám to."
"Neříkám nic." Liggettův hlas byl nevzrušený jako předtím. "Leda to, že jestli vám to Tolman spolkne a zachová se podle toho, jak jste to narafičil, bude toho sakra litovat, skoro tolik, jako vy sám." Vysunul trochu bradu. "Já vás znám, Wolfe. Slyše! jsem o vás. Bůhví, proč jste si ke svému útoku vybral zrovna mne, ale dovím se to dřív, než s vámi budu hotov."
Wolfe vážně sklonil hlavu. "To je vaše jedině možná reakce. Samozřejmě. Ale já jsem hotov s vámi, pane. Odevzdávám vás do dalších rukou. Váš největší omyl byl, že jste po mně střílel, když se ze mne stal pouhý divák. Podívejte se!" Sáhl do kapsy, vytáhl strojopis své řeči a rozložil jej. "Tudy proletěla vaše kulka, rovnou skrz moji řeč, dřív než zasáhla mne. Pane Tolmane, míváte ve vašem státě v porotách ženy?" "Ne. Jenom muže."
"Vida." Wolfe se zaměřil pohledem na paní Lasziovou. Nepodíval se na ni od chvíle, kdy začal s Liggettem. "Máte štěstí, madam. To bude těžká práce, přesvědčit dvanáct mužů, aby zpečetili váš osud." A znovu Tolmanovi: "Jste připraven obvinit Liggetta z vraždy na Lasziovi?"
"Jsem," odpověděl Tolman zvučným hlasem. "Nuže, pane? U pana Berina jste neváhal." Tolman vstal. Stačilo mu udělat jenom čtyři kroky. Položil Liggettovi ruku na rameno a řekl hlasitě: "Raymonde Liggette, zatýkám vás. Formální obvinění z vraždy bude podáno zítra ráno." Otočil se a vyzval ostře Moultona: "Šerif čeká venku. Zavolejte ho sem!"
Liggett otočil hlavu, aby se Tolmanovi podíval do očí. "Tohle bude váš konec, mladíku."
Wolfe zastavil gestem Moultona a obrátil se na Tolmana: "Ať šerif chvilku počká. Nevadí vám to? Nerad ho vidím." Upřel znovu pohled na paní Lasziovou. "Kromě toho, madam, musíme ještě uvažovat o vás. Pokud jde o Liggetta, hm . to vidíte sama." Ukázal rukou na Tolmana stojícího u Liggettova ramene. "Ted jde o vás. Vy ještě zatčena nejste. Máte k tomu co říct?"
Svůdná bludička vypadala, že je jí zle. Vyznala se nejspíš ve šminkování, takže v běžném případě by poznal jenom expert, do jaké míry je nalíčená, ale její makeup nebyl zřejmě vypočítaný na to, aby vydržel takovéhle nenadálé krize. Její obličej zflekatěl. Spodní ret jí neodpovídal hornímu rtu, poněvadž si ho nepřestávala hryzat. Ramena měla nahrbená a hruď vtaženou dovnitř. Ozvala se pisklavým tónem, vůbec ne svým sytým, svůdným hlasem: "Já nic. jenom. jak jsem už řekla, jsou to samé lži. Lži!"
"Myslíte tím, že to, co říkám o Liggettovi, jsou lži? A to, co říká Paul Panzer? Varuju vás, madam, tvrzení, které se dá dokázat, není lež. Co je podle vás lež?"
"Samé lži to jsou . to o mně."
"A o Liggettovi?"
"To . to nevím."
"Podívejme. Ale pokud jde o vás. Zapnula jste to rádio, či ne?"
Mlčky přikývla. Wolfe na ni vybafl: "Či ne?"
"Ano."
"A zadržela jste Vukčiče, ať už náhodou nebo záměrně, a tančila jste s ním ve chvíli, kdy byl váš manžel zavražděn?"
"Ano."
"A v úterý večer jste se vzdálila ze společnosti tady skoro na hodinu?"
"Ano."
"A poněvadž váš manžel je po smrti . kdyby nebylo té neblahé okolnosti, že Liggett bude brzy taky po smrti, patrně byste si ho ráda vzala, ne?"
"Já." Ústa jí zacukala. "Ne! Nemůžete říkat. ne!"
"Prosím vás, paní Lasziová. Neztrácejte nervy. Budete je potřebovat." Wolfe najednou promluvil mírným tónem. "Nechci na vás pouštět hrůzu. Jsem si plně vědom, že pokud jde o vás, dají se fakta interpretovat dvěma naprosto rozdílnými způsoby. Jeden je asi tenhle: Vy a pan Liggett jste se vzájemně chtěli alespoň on chtěl vás a vy jste chtěla jeho jméno a postavení a bohatství. Jenomže váš manžel byl muž toho druhu, který lpí na svém vlastnictví, takže jste narazili na velké potíže. Nakonec byla touha tak prudká a překážka tak nepřekonatelná, že jste se s Liggettem rozhodli k zoufalému kroku. Zdálo se, že setkání sboru Les Quinze Maitres poskytne dobrou příležitost k odstranění vašeho manžela, poněvadž se ho zúčastní tři osoby, které Laszia nenávidí, takže se najde dost terčů pro podezření. Liggett tedy přiletěl do Charlestonu a potom přijel autem sem, a jak jste se předem domluvili, setkal se s vámi někde tady venku v půl desáté v úterý večer.
Teprve při tom setkání jste propracovali podrobnosti plánu, poněvadž Liggett nemohl předem vědět o sázce mezi Servaném a Keithem a o testu se sauce printemps, který měl sázku rozhodnout. Liggett se schoval v křoví. Vy jste se vrátila do salónu, zapjala jste ve vhodnou chvíli rádio a tančila jste s Vukčičem, abyste ho zdržela a poskytla tak Liggettovi příležitost vstoupit do jídelny a zabít vašeho manžela. Zatraceně, madam, nezírejte tak na mě! Jak říkám, je to

jeden z možných výkladů vašeho jednání." "Ale to není pravda. To je lež! Já nikdy " "Dovolte. Moc toho nepopírejte. Přiznávám, že v tom můžou být lži, protože existuje ještě druhá možná interpretace. Ale uvědomte si tohle a dobře si to uvažte." Wolfe na ni namířil ukazováčkem a zvýšil hlas. "Bude dokázáno, že Liggett sem přijel, že se od někoho dověděl o testu s omáčkami a že znal přesně okamžik, kdy sem bezpečně může vkročit a nerušené Laszia zabít; věděl najisto, že Vukčič ho svým příchodem neohrozí, dokud nebude čin dokonán. Jinak by jeho počínání bylo zhola nesmyslné. Proto vám říkám, abyste toho nepopírala moc. Jestliže budete trvat na tom, že jste se s Liggettem venku nesetkala, že jste se s ním na ničem nedomluvila, že jste rádio právě v tu chvíli zapjala náhodou a že jste stejně tak náhodou zdržela Vukčiče, aby v těch osudných minutách nevešel do jídelny potom o vás mám strach. To váru nespolkne ani porota dvanácti mužů, ani když si vás bude prohlížet na lavici obžalovaných. V tom případě věřím, abych se vyjádřil brutálně, věřím, že budete usvědčena z vraždy.
Jenže já jsem neřekl, že jste vražednice." Wolfův hlas zněl skoro konejšivě. "Od spáchání vraždy jste se nepochybně pokoušela Liggetta chránit, aspoň mlčením, ale poněvadž ženské srdce je ženské srdce." Pokrčil rameny. "Za tohle vás žádná porota neodsoudí. A žádná porota vás neodsoudí vůbec, dokonce vyváznete bez ohrožení, kdyby se dalo prokázat, že plán, na kterém jste se s Liggettem v úterý večer domluvila, když jste se s ním tady venku setkala, byl z vaší strany docela nevinný. Řekněme například, uvádím to jenom jako hypotézu, že jste měla za to, že Liggett nechystá nic horšího než pouhý kanadský žertík. Nezáleží na tom, jaký žertík, podrobnosti si netroufám hádat ani hypoteticky, poněvadž sám kanadské žertíky neprovozuje. Ale ten žert si vyžadoval, aby Liggett mohl s Lasziem zůstat pár minut o samotě, než vejde Vukčič. To by ovšem vysvětlovalo všechno že jste zapjala rádio, že jste zdržela Vukčiče všechno, co jste podfikla, aniž by to z vás dělalo spoluvinici. Abyste rozuměla, paní ffasziová, nenavrhuji! vám to jako východisko. Říkám jenom, že ačkoli nemůžete popřít nic, co se skutečně stalo, máte pro to třeba vysvětlení, které vás zachrání. V tom případě by bylo donkichotské pokoušet se zachránit i Liggetta. To se vám podařit nemůže. A jestli takové vysvětlení skutečně máte, nečekal bych s ním příliš dlouho. pak by mohlo být pozdě."
To bylo víc, než Liggett dokázal snést. Jeho hlava se pomalu otočila, neodolatelně, jako by ji svíraly obrovské kleště, až se ctl tváří v tvář Dine Lasziové. Ta se na něho nepodívala. Opět si hryzala spodní ret a oči měla upřené na Wolfa jako uhranutá. Člověk skoro viděl, jak si hryzala i mozek. Trvalo to plné půl minuty, a pak se namouduši usmála. Byl to divný úsměv, ale přece jen úsměv, potom jí oči sklouzly k Liggettovi, a ten úsměv měl vyjádřit zdvořilou omluvu. Promluvila tichým hlpsem, ale beze stopy zachvění: "Je mi líto, Rayi. Je mi strašně líto, ale."
Zarazila se. Liggettovy oči se do ní zavrtávaly.
Podívala se znovu upřeně na Wolfa a pevně prohlásila: "Máte pravdu. Samozřejmě máte pravdu a nemůžu proti tomu nic dělat. Když jsem se s ním po večeři venku setkala, jak jsme se domluvili"
"Dino! Dino, proboha"
Tolman, modrooký sportovec, strhl Liggetta zpátky na židli. Svůdná bludička pokračovala:
"Pověděl mi, k čemu se chystá, a já mu věřila, myslela jsem, že jde jenom o žert. Potom mi řekl, že ho Filip napadl, uhodil ho"
Wolfe ji ostře přerušil. "Víte, co děláte, madam. Pomáháte poslat člověka na smrt."
"Já vím. Ale co mám dělat? Jak můžu kvůli němu dál lhát? Zabil mého manžela. Když jsem se s ním tam venku sešla a on mi řekl, že chce"
"Ty parchante prohnaná!" Liggett úplně zapomněl na dobré vychování. Vytrhl se Tolmanovi, přeskočil Mondorovy nohy, srazil Blanka i s jeho židlí na zem a chtěl se vrhnout na Wolfa. Vyrazil jsem, ale než jsem tam dospěl, zastavil ho Berin, sevřel ho oběma pažemi a Liggett kopal a ječel jako pominutý.
Dina Lasziová se samozřejmě nepokoušela při všem tom rámusu a zmatku mluvit dál. Klidně seděla a přihlížela svýma podlouhlýma ospalýma očima.
Jerome Berin rozhodně prohlásil: "Ta se toho bude držet. Udělá všechno, aby od sebe odsunula nebezpečí co nejdál, a je to."
Vlak plachtil jako racek slunným pátečním ránem přes stát New Jersey, někde východně od Filadelfie. Za šedesát minut jsme měli vjet do tunelu pod Hudsonem. Znovu jsem seděl opřený o stěnu lůžkového oddělení v salonním vagónu, Constanza hřadovala na bidýlku a Wolfe s Berinem zabírali sedadla u okna s pivem na stolku mezi sebou. Wolfe vypadal značně sešle, protože by se samozřejmě ani nepokusil ve vlaku oholit, i kdyby nebyl zafačovaný, ale věděl, že za hodinu se ta nestvůra přestane pohybovat, a v jeho výrazu začala svítat naděje.
"Nemyslíte si to taky?" zeptal se Berin.
Wolfe pokrčil rameny. "Nevím a je mi to jedno. Šlo o to usvědčit Liggetta důkazem o jeho přítomnosti v lázních Kanawha v úterý večer, a jedině paní Lasziová nám ten důkaz mohla poskytnout. Jak říkáte, je nepochybně stejně vinna jako Liggett, možná ještě víc, to záleží na vašich měřítkách. Spíš bych myslel, že ji pan Tolman z vraždy obviní. Vzal ji včera v noci do vazby jako stěžejní svědkyni, a třeba ji tak předvolá k soudu, aby dokázal své obvinění proti Liggettovi nebo jí může hodit na krk spoluvinu. Pochybuju, že na tom zvlášť záleží. Ať udělá co udělá, nepodaří se mu, aby ji porota odsoudila. Ta dáma je něco extra, jak mi sama řekla. I kdyby Liggett ze zášti proti ní přiznal všechno, aby ji strhl do záhuby s sebou, přesvědčit kterýchkoli dvanáct mužů, že to nejlepší, co se dá s tou ženskou udělat, je poslat ji na smrt, to by byl kapitální kousek. A já pochybuju, že by na to pan Tolman stačil."
Berin, který si právě cpal dýmku, se zamračil. Wolfe zvedl sklenici s pivem jednou rukou, zatímco druhou křečovitě svíral opěradlo sedadla.
Constanza se na mne usmála. "Snažím se neposlouchat je. Ty řeči o posílání lidí na smrt!" Delikátně se zachvěla.
"Nějak moc se pořád usmíváte," zabručel jsem. "Vzhledem k okolnostem."
Vyhrnula obočí nad tmavě fialkovýma očima. "Jakým okolnostem?"
Mávl jsem jenom rukou. Berin si zapálil dýmku a znovu se ujal slova: "No, mně se z toho obracel žaludek. Chudák

Rossi, všiml jste si ho? Chudák, povídám. Když byla Dina malá, houpal jsem ji často na tomhle koleně, a ona byla tichá a hezky vychytralá, ale roztomilá holčička. Samozřejmě, všichni vrazi byli jednou děti, to člověka udivuje." Chvíli bafal, dokud nebylo kupé útulně zahulené. "Mimochodem, víte, že Vukčič stihl tenhle víak?"
"Ne."
Berin přikývl. "Přihnal se na poslední minutu, viděl jsem ho. Jako lev, když po něm jdou blechy. Dnes ráno jsem ho nikde neviděl, třebaže jsem prošel celým vlakem. Váš asistent vám jistě řekl, že jsem se tady u vašeho kupé zastavil kolem osmé."
Wolfe se zašklebil. "Nebyl jsem oblečený."
"To mi taky řekl. Tak jsem přišel teď. Necítil jsem se dobře. Nikdy se necítím dobře, když jsem někomu něco dlužen, tak jsem se přišel zeptat, co jsem dlužen vám, abych to zaplatil. Tam v lázních Kanawha jste byl host a nechtel jste o tom mluvit, ale teď můžete. Dostal jste mě z pořádné šlamastyky a snad jste mi dokonce zachránil život, a udělal jste to na žádost mé dcery, abyste se angažoval jako profesionál. Z toho vyplývá dluh, a ten vám chci vyrovnat, jenomže jsem slyšel, že vaše honoráře jsou jaksepatří mastné. Kolik si počítáte za den práce?"
"Kolik vy?"
"Cože?" Berin zůstal koukat. "Panebože na nebesích, já přece nejsem nádeník! Jsem umělec, a ne škrabač brambor!"
"Já taky ne." Wolfe na něho zašermoval prstem. "Podívejte se, pane. Připusťme jako předpoklad, že jsem vám zachránil život. Jestli je to pravda, jsem ochoten pokládat to za přátelské gesto dobré vůle a nevzít za to žádný honorář. Přijmete takové gesto?"
"Ne. Jsem vám dlužen. Moje dcera se na vás obrátila. Nikdo nemůže čekat, že já, Jerome Berin, bych přijal takovou laskavost."
"Inu ." Wolfe si povzdechl. "Když to nechcete přijmout přátelsky, tak nechcete. V tom případě mi nezbývá než předložit vám účet. To je docela prosté. Jestli je vůbec možno ocenit profesionální službu, kterou jsem vám prokázal, je ji nutno ocenit vysoko, poněvadž to byla služba výjimečná. A tak tedy. když trváte na zaplacení . mám u vás k dobru recept na saucisse minutí."
"Cože!" Berin ho probodl očima. "Pchá! Směšné!"
"Co je na tom směšného? Ptáte se mě, co jste mi dlužen. Já vám to říkám."
Beriň začal prskat. "To je ale nestydatost!" Zamával dýmkou, až lítaly jiskry a popel. "Ten recept je nedocenitelný! A vy si o něj říkáte. Panebože na nebesích, odmítl jsem za něj půl miliónu franků! A vy máte tu nestoudnost, tu drzost"
"Buďte tak hodný!" vybafl Wolfe. "Nebudeme se o to tahat. Vy si určujete cenu svého receptu. To je vaše.právo. Já si určuju cenu svých služeb. To je zase moje právo. Vy jste odmítl půl miliónu franků. Kdybyste mi poslal šek na půl miliónu franků, ten bych roztrhal a vůbec šek na každou sumu. Zachránil jsem vám život, nebo jsem vám ušetřil menší nepříjemnost, říkejte si tomu, jak chcete. Ted se mě ptáte, co jste mi dlužen, a já vám říkám, že jste mi dlužen ten recept a že nic jiného nepřijmu. Tak zaplaťte, nebo nezaplaťte, jak je vám libo. Působilo by mi nevýslovné potěšení, kdybych mohl jíst saucisse minuit u svého vlasíního stolu alespoň dvakrát za měsíc, jak myslím ale přijmu se značným uspokojením, třebaže jiného druhu, když si budu moci připomínat daleko častěji než dvakrát za měsíc , že Jerome Berin je mi dlužen a odmítá svůj dluh vyrovnat."
"Pchá!" odfrkl si Berin. "S triky na mě nechoďte!"
"Vůbec ne. Nepokouším se vás k ničemu donutit. Nebudu vás žalovat. Jenom budu litovat, že jsem vynaložil svůj talent, přišel o spoustu spánku a nechal se ostřelovat, aniž bych za to buď získal uznání jako za přátelské a velkodušné gesto, nebo aniž bych dostal zaplaceno, nač mám právo. Měl bych vám nejspíš připomenout, že jsem vám nabídl záruku, že ten recept nikomu neprozradím. Klobásky by se připravovaly jedině v mém domě a podávaly jedině na mém stole. Rád bych si vyhradil právo podávat je svým hostům a samozřejmě panu Goodwinovi, který se mnou bydlí a jí totéž co já."
Berin se na něj upřeně zahleděl, a pak zamumlal: "Váš kuchař."
"Nebude ten recept znát. Trávím dost času v kuchyni sám."
Berin na něj nepřestával mlčky zírat. Nakonec zamručel: "Nedá se to napsat. Nikdy to zapsáno nebylo."
"Nebudu si nic psát. Mám dobrou paměť."
Berin si strčil dýmku mezi zuby, aniž se na ni podíval, a zabafal. Pak na Wolfa ještě chvíli zíral. Nakonec si z hloubi duše povzdechl a ohlédl se po Constanze a po mně. Potom příkře prohlásil: "Tady před těmi to říct nemůžu."
"Jedna z nich je vaše dcera."
"Zatraceně, svou dceru ještě poznám, když ji vidím. Oba musí ven!"
Vstal jsem a vyhrnul jsem na Constanzu obočí. "Tak co?" Vlak se naklonil a Wolfe hrábl po druhém opěradle. Byla by to smůla, kdybychom byli vykoiejili zrovna v té chvíli.
Constanza se zvedla, sklonila se, aby pohladila otce po hlavě, a vyšla dveřmi, které jsem jí podržel otevřené.
Zdálo se mi, že je to vhodné zakončení našeho výletu, poněvadž Wolfe dostane svůj recept, ale došlo ještě k jednomu nečekanému obratu. Poněvadž jsme před sebou měli ještě skoro hodinu jízdy, pozval jsem Constanzu na drink do klubového vagónu, a ona se za mnou kymácela a vrávorala přes tři vagóny k zmíněnému cíli. Sedělo tam jenom osm či deset zákazníků, většinou schovaných za ranními novinami, a byla tam spousta volných míst. Constanza si vybrala zázvorovou limonádu, což mi připomnělo staré časy, a já si objednal whisky se sodou, abych oslavil Wolfovo inkasování honoráře. Sotva jsme si tak dvakrát usrkli, všiml jsem si, že nějaký spolucestující u stolku přes uličku vstal, odložil noviny, přistoupil k nám, zůstal stát nad Constanzou a upřeně na ni shlížel.
"Tohle mi nemůžete dělat, nemůžete" ozval se. "To si nezasloužím a vy to nemůžete dělat!" Znělo to naléhavě. "Musíte chápat musíte si uvědomit"
Constanza na mne roztomile zašvitořila: "Nikdy bych byla neřekla, že tatínek ten recept vůbec někomu někdy dá.

Jednou v San Remu řekl jednomu Angličanovi, nějakému hrozně důležitému pánovi"
Vetřelec postoupil o dostatečný počet centimetrů, až se vtlačil mezi nás, a hrubě jí skočil do řeči: "Buďte zdráv, Goodwine. Chci se vás zeptat"
"Zdravíčko, Tolmane." Zazubil jsem se vzhůru na něho. "Co je to za nápad? Máte v base dva zbrusu nové vězně, a vy se tady potloukáte"
"Musím do New Yorku. Pro svědecké výpovědi. Je to natolik důležité. Podívejte, chci se vás zeptat, jestli má slečna Berinová právo zacházet se mnou tímhle způsobem. Řekněte mi to nestranně. Nechce se mnou mluvit. Nechce se na mě podívat. Copak jsem nemusel jednat, jak jsem jednal? Mohl jsem snad udělat něco jiného?"
"Určitě. Mohl jste podat rezignaci. Ale pak byste byl samo

LIGA VYDĚŠENÝCH
sebou bez zaměstnání a bůhví, kdy byste se mohl oženit. Zrovna před chvilkou jsem se divil, proč se slečna Berinová tolik usmívá, zdálo se mi, že k tomu není žádný zvláštní důvod, ale teď už chápu. Usmívala se, poněvadž věděla, že jste ve vlaku vy."
"Pane Goodwine! To není pravda!"
"Ale vždyť se mnou ani nechce mluvit"
Mávl jsem rukou: "Ta toho s vámi ještě namluví! Vy jenom nevíte, jak na to. Její vlastní metoda se vyrovná všem ostatním, které jsem v poslední době viděl. Ted mě sledujte, a příště to snad už svedete sám."
Naklonil jsem svou sklenici s whisky a vylil jsem jí trochu na sukni v místě, kde jí zakrývala kulaté koleno.
Vykřikla a trhla sebou. Tolman taky vykřikl, naklonil se k ní a sáhl si pro kapesník. Vstal jsem a uklidnil jsem je: "No tic, no tic, nechy to neskvrňává." Pak jsem šel, vzal jsem si Tolmanovy noviny a sedl jsem si na místo, kde prve seděl on.
Jednou v pátek odpoledne jsme s Wolfem seděli v pracovně. Později se ukázalo, že by nás jméno Paul Chapin a jeho nápad, jak se elegantně a levně pomstít, stejně neminuly a to spíš dřív než později. Avšak spojení deštivého listopadového pátku a skutečnosti, že už jsme neměli do čeho píchnout tak dlouho, až nás to začínalo mrzet, připravilo tenkrát první výstup hry, která zrovna měla začít.
Wolfe popíjel pivo a prohlížel si obrázky sněhových vloček v knížce, kterou mu kdosi poslal z Československa, a já jsem znovu a znovu listoval v ranních novinách. Četl jsem je už při snídani; v jedenáct, když jsem s Horstmanem prošel denní vyúčtování, jsem do nich znovu půl hodiny zíral a teď, uprostřed deštivého odpoledne, jsem se v nich probíral zase. A napůl jsem doufal, že najdu jeden nebo dva články, které by polechtaly můj už málem vysychající mozek.
Čítávám knihy, ale jaktěživ mě žádná neuspokojí. Vždycky mi připadá, že v nich není ani kapka života, všechno je mrtvé a vyhynulé, dávno odbyté, je to psina jak v márnici. To už by si člověk rovnou mohl udělat výlet na hřbitov. Wolfe se mě jednou zeptal, proč k čertu vůbec předstírám, že čtu knihu. A já mu vysvětlil, že z kulturních důvodů, a on prohlásil, že si tu námahu mohu klidně ušetřit, s kulturou prý je to jako s penězi, nejvíc se hrnou tomu, kdo je nejmíň potřebuje.
Každopádně to byly raníky, byla půlka odpoledne, už jsem je dvakrát prohlédl, a tak nebyly o moc lepší než nějaká knížka,
A držel jsem je před sebou, jen abych měl jakousi výmluvu, proč mám otevřené oči.
Zdálo se, že Wolfe se úplně pohřížil do obrázků. Když jsem ho tak pozoroval, říkal jsem si: "Teď právě bojuje s živly. Razí si cestu zuřící sněhovou smrští, a přitom si tu klidně sedí a kouká na obrázky sněhových vloček. To je ta výhoda, když je člověk umělec a má fantazii.".Hlasitě jsem poznamenal: "Nesmíte usnout, pane, to by bylo osudné. Zmrzl byste."
Wolfe mi nevěnoval sebemenší pozornost a obrátil stránku. Řekl jsem: "V té zásilce z Caracasu od Richardse chybělo dvanáct hlíz. Ještě se jaktěživ nestalo, aby manko nahradil."
Pořád nic. Poznamenal jsem: "Fritz říkal, že se ten krocan, co nám poslali, nedá roznít, je moc starý. Bude ho muset dvě hodiny dusit, aby změkl. Podle vás už pak nebude mít tu chuť. A tak z krocana, který stál jednačtyřicet centů libra, bude nakonec blař." Wolfe otočil další stránku. Chvíli jsem na něho upřeně zíral, a pak jsem řekl: "Všiml jste si v novinách toho článku o ženské, která měla opici, co spávala v hlavách její postele s ocáskem zatočeným kolem jejího zápěstí? A vydržela to tak celou noc! A četl jste o člověku, který na ulici našel náhrdelník a vrátil ho majitelce, a ta začala tvrdit, že jí ukradl dvě perly, a nechala ho zavřít? A vidě! jste článek o tom chlápkovi, který stál před soudem kvůli nějaké obscénní knížce, a když se ho obhájce zeptal, proč tu knížku napsal, prohlásil, že se dopustil vraždy, že všichni vrazi musí mluvit o svých zločinech a tohle že je jeho způsob, jak o tom mluvit? Ne snad, že bych měl potuchu, o co tomu autorovi šlo. Když je nějaká knížka sprostá, je sprostá. A co na tom záleží, proč je taková, jaká je? Ten advokát tvrdí, že obscénnost nevadí, když tím chce spisovatel dosáhnout literárně cenného účinu. To by se zrovna tak mohlo tvrdit, že vůbec nevadí, když hodím šatrák po plechovce a trefím vás s ním do oka. A když mi jde o to, sehnat své ubohé staré babičce hedvábné šaty, dalo by se zrovna tak říct, že houby vadí, když kvůli tomu Armádě spásy otočím vlajku. A zrovna tak by se dalo říct"
Zmlkl jsem, dostal jsem ho. Nezvedl oči od stránky knihy ani nepohnul hlavou, za jeho psacím stolem v mohutném rámci speciálně konstruovaného obrovského křesla panoval naprostý klid, ale viděl jsem, jak se mu lehce zachvěl mohutný ukazováček jeho hrozící žezlo, jak jej jednou nazval a já věděl, že jsem ho dostal.
Řekl: "Archie, držte zobák!"
Ušklíbl jsem se: "Ani mě nenapadne, pane. Bože dobrý, to tu mám takhle dřepět až do smrti? Nebo mám zavolat k Pinkertonům a zeptat se, jestli nepotřebují hlídat nějaký hotelový pokoj nebo tak něco? Když se vám po domě povaluje soudek dynamitu, musíte počítat s tím, že se dřív nebo později ozve menší rachot. A to je přesně můj případ, jsem soudek dynamitu. Mám jít do kina?"
Wolfova mohutná hlava se předklonila o šestnáctinu paíce u něho to znamenalo zuřivé přitakání. "Za každou cenu.

Ihned."
Zvedl jsem se, došel jsem doprostřed místnosti, obrátil jsem se a hodil noviny zpátky na svůj psací stůl, vrátil jsem se a zase jsem si sedl.
"Co bylo na mých analogiích špatného?" zeptal jsem se.
Wolfe otočil další stránku a trpělivě zabručel: "Dejme tomu, že vaše analogie jsou skvělé, dejme tomu."
"Výborně, dejme tomu! Nechci se hádat, fakt! Zatraceně! Já jen klesám nesnesitelnou námahou, jak se snažím vynalézt třetí způsob, kterým bych si mohl dát nohu přes nohu. Už na tom pracuju přes týden." Hlavou mi blesklo, že tenhle problém Woifa asi nikdy neznepokojoval, měl tak tlustá stehna, že bylo vyloučené, aby je zkřížil, ať už by zvolil jakoukoliv taktiku. Rozhodí jsem se však, že o tom pomlčím, a obrátil jsem list.
"Trvám na tom, že když je nějaká knížka hnusná, tak je hnusná a je úplně fuk, jestli má její autor řadu důvodů dlouhou jak deštivý den. Tomu chlápkovi, co včera svědčil, straší ve věži. Nemyslíte? Řekněte sám. Anebo mocí mermo chtěl, aby se o něm psalo v novinách s palcovými titulky, ať to stojí co stojí. A stálo ho to. Pět pětek za pohrdání soudem. Pro tu jeho knihu je to nakonec laciná reklama. Za půl stováku by si mohl na literární stránce New York Times koupit nanejvýš takové čtyři palce a to je, jako když plivne do moře. Ale stejně si myslím, že ten chlápek byl praštěný. Vykládal, že spáchal vraždu a že se všichni vrazi musí doznat, a tak napsal knihu, změnil v ní postavy a okolnosti a takhle se vyzpovídal, aniž se dostal do díry. Soudce ho vtipně a ironicky usadil. Prohlásil, že i když ten chlápek je spisovatel z povolání a stojí před soudním dvorem, není třeba, aby se pokoušel získat ještě úřad dvorního šaška. Vsadím se, že se tomu všichni ti právníci srdečně zasmáli. Co vy na to? Ale ten spisovatel řekl, že to není vtip, z tohoto důvodu prý knihu napsal a jakákoliv obscénnost se do ní dostala čisté náhodou, prý opravdu odpráskl chlapa. Tak mu soudce napařil padesát babek za pohrdání soudem a vyhnal ho ze svědecké lavice. Není to cvok? No řekněte."
Wolfe si povzdechl, jeho mohutná hruď se zvedla a klesla. Vložil do knihy znaménko, zavřel ji a položil na psací stůl, pohodlně spočinul ve svém křesle a tiše přemítal.
Dvakrát mrkl a zeptal se: "No, a co má být?"
Přistoupil jsem k svému stolu, zvedl noviny a nalistoval příslušnou stranu.
"Možná že nic. Řekl bych, že je to cvok. Jmenuje se Paul Chapin a napsal několik knih. Jedna z nich má název Po nás potopa. Promoval na Harvardu. Je to pajdavec, zmiňují se tu, že se s chromou nohou dobelhal do svědecké lavice, ale neříkají, která to je."
Wolfe sevřel rty. "Je možné," zeptal se, "že slovo pajdavec je zkratka pro člověka, který napadá na jednu nohu, a vy že jste toho výrazu použil jako metafory místo označení osoba tělesně postižená?"
"O žádné metafoře nic nevím, ale v mých kruzích znamená pajdavec mrzáka."
Wolfe si znovu povzdychl a zahájil proceduru vstávání z křesla. "Bohudíky," řekl, "čas pokročil a to mě zachraňuje od dalších příměrů a hovorových výrazů." Nástěnné hodiny ukazovaly za minutu čtyři to byla jeho doba, aby se odebral do. skleníků. Vstal, stáhl si špičky vesty, aby zakryl vykukující bleděmodrý proužek košile, jako obvykle neuspěl a dal se do pohybu směrem ke dveřím.
Na prahu se zastavil. "Archie."
"Ano, pane."
"Zavolejte k Murgerovým, aby ihned poslali výtisk knihy Po nás potopa od Paula Chapina."
"Třeba nepošlou. Až do soudního rozhodnutí ji stáhli."
"Nesmysl. K čemu by byl proces pro obscénnost, když ne k popularizaci literatury?"
Vydal se k výtahu a já zasedl k svému psacímu stolu a sáhl jsem po telefonu.
Druhý den ráno v sobotu jsem po snídani chvilku šaškoval nad seznamy sazenic, a pak jsem šel do kuchyně otravovat Fritze. Wolfe se samozřejmě neobjeví dřív než v jedenáct. Starý dům z hnědého pískovce v Západní třicáté páté ulici, kde dvacet let žil z toho posledních sedm roků se mnou měl zasklenou střechu, a půda byla rozdělena na několik oddílů. Dík bdělosti Theodora Horstmanna v nich byly udržovány rozličné podmínky teploty a vlhkosti vzduchu pro deset tisíc orchidejí, které stály v řadách na lavicích a regálech. Wolfe ke mně jednou poznamenal, že orchideje jsou jeho milenky: unyíé, nákladné, cizopasné a náladové. Pěstoval je v jejich rozmanitých tvarech a barvách až k nejzazší hranici dokonalosti, a potom je rozdal: ani jedinou nikdy neprodal. Jeho trpělivost a důmysl, podepřené Horstmannovou přesností, přinášely podivuhodné výsledky a půda se těšila úctě v kruzích zcela jiného druhu, než byly ty, jejichž zájem se točil kolem kanceláře dole. Čtyři hodiny od devíti do jedenácti dopoledne a od čtyř do šesti odpoledne které Wolfe trávil s Horstmannem na střeše za každého počasí a ať se dělo co se dělo, byly nedotknutelné.
Toho sobotního dopoledne jsem si nakonec musel připustit, že Fritzova dobrá nálada je na mě moc. Kolem jedenácté jsem byl zpátky v pracovně a pokoušel jsem se předstírat, že kdybych se pořádně porozhlédl, mohla by se tu pro mě najít nějaká práce, jenže předstírání mi moc nejde. V duchu jsem si říkal: "Dámy a pánové, přátelé a příznivci, nechci od vás rovnou nějaký případ, který by nám dal zabrat i vydělat, dejte nám alespoň nějaký obyčejný počtnek, prostě cokoli. Budu vám třeba jenom stopovat zajíčka ze sboru, nebo se schovám v koupelně a usvědčím chlapa, co vám chodí na zubní pastu, jakoukoliv takovou průmyslovou špionáž. Cokoliv."
Vešel Wolfe a popřál mi dobré jitro. Pošta nám moc času nezabrala. Podepsal pár šeků vystavených na účty, které odsouhlasil den předtím, a s povzdechem se mě zeptal, jak si stojíme v bance. Pak mi nadiktoval několik krátkých dopisů. Překlepal jsem je a odnesl do poštovní schránky. Když jsem se vrátil, měl už Wolfe načatou druhou láhev piva, spočíval zvrácený nazad ve svém křesle a mně se zdálo, že v jeho přivřených očích vidím nějaký výraz. Alespoň, pomyslel jsem si, zase už nesedí nad těmi hezkými sněhovými vločkami. Posadil jsem se k svému stolu a zavřel psací stroj.
Wolfe promluvil: "Archie, člověk by se dozvěděl vůbec všechno, co se lze na světě dozvědět, jen kdyby dost dlouho čekal. Buddhova pasivita má jako technika nabývání vědomostí a moudrosti jedinou chybu bídně krátké rozpětí

lidského života. Člověk prosedí první strofu prvního úvodního zpěvu, a pak odejde na schůzku s no, řekněme třebas s jistým chemikem."
"Ano, pane. Jste toho názoru, že tu prostě budeme dál sedět a spoustu se toho dozvíme."
"Spoustu ne, ale o něco víc, v každém století o trochu víc." "Vy možná, já ne. Když tu budu ještě dva dny posedávat, zcvokovatím, takže už nebudu vědět vůbec nic."
Wolfovi slabě zajiskřilo v očích: "Nerad bych se tvářil záhadně, ale nebyl by to v tomto případě zisk?"
"Určitě," zabručel jsem. "Kdybyste mě byl kdysi nepoučil, že vám nikdy nemám říkat jděte do háje, řekl bych vám jděte do háje."
"Výborně," Wolfe upil piva a utřel si rty. "Urazil jste se, a jste tedy pravděpodobně vzhůru. Má úvodní poznámka se týkala jisté nedávné skutečnosti. Jistě se pamatujete, jak jsem vás minulý měsíc poslal na deset dní pryč, abyste vyřídil jednu věc, která se nakonec ukázala vysoce nevýnosná, a že tu za vás po dobu vaší nepřítomnosti zaskakovali dva mladí muži."
Kývl jsem. Ušklíbl jsem se. Jeden z těch chlapíků byl z Metropolitan Agency jako Wolfova osobní stráž a ten druhý byl stenpgraf od Millera: "To se ví, dva to zvládli hravě levou rukou."
"Přesně tak. V těch dnech sem jednou přišel nějaký člověk a chtěl po mně, abych od něho odvrátil jeho osud. On se tak nevyjádřil, ale o to mu v podstatě šlo. Ukázalo se, že je nemožné, abych jeho pověření přijal."
Otevřel jsem zásuvku svého psacího stolu, vytáhl pořadač a listoval jsem, až jsem našel hledanou stránku. "Ano, pane. Mám to tady. Četl jsem to už dvakrát. Je to trochu poorané, ten stenograf od Millerů nebyl žádné zvlášť velké eso. Neznal pravopis " "Ten člověk se jmenoval Hibbard."
"Přikývl jsem a očima jsem zběžně přelétl strojem psané stránky. "Andrew Hibbard. Docent psychologie na universitě Columbia. Bylo to 20. října, v sobotu je to dnes přesně čtrnáct dní." "co kdybyste to přečetl."
"Vivavoce?"
"Archie," Wolfe po mně loupl očima. "Kde jste tohle sebral? Kde jste se naučil, jak se to vyslovuje, a co myslíte, že to znamená?"
"Přejete si, abych to celé přečetl nahlas, pane?"
"To neznamená .hlasitě. Styďte se." Wolfe vyprázdnil sklenici, zvrátil se v křesle a sepjal prsty na břiše. "Spusťte."
"Oukej. Především je tu popis pana Hibbarda. Menší postavy, kolem padesátky, špičatý nos, tmavé oči"
"Dost. Tolik si ještě pamatuji."
"Ano. Podle toho, co tu je, začal pan Hibbard větou: ‚Dobrý den, pane, mé jméno je"
"Zdvořilostní fráze vynechte."
Přelétl jsem očima stránku. "A co tohle? Pan Hibbard řekl: Jeden přítel, kterého není třebajmenovat, mi poradil, abych se na vás obrátil. Avšak bezprostřední důvod byl docela obyčejný strach. Hnala mé sem bázeň."
Wolfe přikývl. Pokračoval jsem ve čtení zápisu:., Pan Wolfe: Ano. Povezte mi o tom.
Pan Hibbard: 2. mé navštívenky jste s.e už dozvěděl, že vyučuji na katedře psychologie university Columbia. Jako odborník jste už pravděpodobné na mé tváři a na mém celkovém chování zpozoroval neklamné známky strachu hraničícího s panikou.
Pan Wolfe: Všiml jsem si. že jste rozrušený. Nemám možnost rozpoznat, zda je to chronické nebo akutní. Pan Hibbard: Je to chronické. Alespoň začíná to být chronické.
Proto jsem přistoupil k . Proto jsem se na vás obrátil.
Trpím nesnesitelným napětím. Můj život je ohrožen. Ne, to ne, je to ještě horší zemřu. Vím to. Pan Wolfe: Samozřejmě. Já také, pane. My všichni. Pan Hibbard: Nesmysl. Promiňte. Já tu nedebatuji o prvotním hříchu. Pane Wolfe, budu zabit. Někdo mě zabije. Pan Wolfe: Opravdu. Kdy? Jak?
Wolfe mi skočil do řeči: "Archie, všechny ty pány můžete vynechat.
"Oukej. Ten mládenec od Millerů byl dobře vychovaný, nevynechal ani jednoho. Řekli mu, aby na svého zaměstnavatele vždycky pohlížel s úctou. Celých čtyřiačtyřicet hodin týdně, více či méně, jak kdy. Dobrá, dále tu stojí: Hibbard: To vám nemohu říci, protože to nevím. Kromě toho něco vím, ale musím si to nechat pro sebe. Mohu vám říci. nu. před mnoha léty jsem jistému muži způsobil zranění, úraz s trvalými následky. Nebyl jsem sám, mohli za to i jiní, ale náhodou jsem za, to odpovědný hlavně já. Alespoň jsem se na to tak díval. Byla to klukovina. s tragickým koncem. Nikdy jsem si to neodpustil. Ani ostatní účastníci si to neodpustili alespoň většinou. Ne snad, že bych se tím pořád nějak chorobně obíral je to už pětadvacet let jsem psycholog, a mám tedy příliš co dělat s chorobnými představami druhých, než abych měl čas na své vlastní. Toho chlapce tenkrát jsme zmrzačili. Zničili jsme ho. Cítili jsme se samozřejmě odpovědní a po celých těch dvacet pět let se někteří z nás snažili nějak mu to vynahradit. A jednali jsme podle toho někdy. Víte, jak to je; máme hodně práce, většina z nás. Ale nikdy jsme to břímě neodmítali a někteří se občas snažili nést je. Nebylo to snadné, neboť pól. totiž, jak chlapec dorůstal do mužného věku, byl pořád divnější a divnější. Dozvěděl jsem se, že na nižší střední škole projevoval určité nadání a rozhodně i v koleji chci říci, jak sám vím, po onom zranění byl úplné skvělý. To skvělé nadáni mu snad zůstalo, ale začalo v něm být cosi pokřiveného. V jistém okamžiku
Wolfe mě přerušil: "Okamžik. Vraťte se o několik vět zpátky. Až k místu, které začíná: ‚Bylo to nesnadné, neboť pól.. říkal jste pól?"
Našel jsem to. "Je to tak, pól. Já tomu nehovím." "Stenograf také ne. Pokračujte."
"A v jistém okamžiku, před nějakými pěti lety, jsem usoudil, Že je psychopat." Wolfe: Stýkali jste se s ním dál?
Hibbard: Ó ano. Mnozí z nás. Někteří dokonce často, jeden nebo dva se s ním přátelili důvěrně. Někdy v té době se Zdálo, že jeho skryté vynikající nadání dozrálo. Vykonal. tedy. dělal obdivuhodné a pozoruhodné věci. I když jsem hýl přesvědčený, že je psychopat, dělal jsem si o něho menší starosti než kdy předtím, vypadalo to, že se opravdu

pohroužil do činnosti, která ho velmi uspokojovala přinejmenším mu dávala zadostiučinění. A pak náhle přišlo probuzeni. Měli jsme takovou schůzku shromáždění naší party, a jeden z nás byl zabit zemřel Všichni jsme to pokládali za nešťastnou náhodu. Ale on ten člověk, kterého jsme poranili byl při tom; za několik dní každý z nás od něho dostal poštou sdělení, že jednoho z nás zabil a ostatní budou následovat; že se nalodil na koráb pomsty.
Wolfe: Vskutku, muselo vás napadnout, že psychopat je až příliš mírný výraz.
Hibbard: Ano, ale nemohli jsme nic dělat.
Wolfe: Vzhledem k tomu, že jste měli v ruce důkaz, bylo by snad nejbezpečnější uvědomit policii.
Hibbard: Neměli jsme důkaz.
Wolfe: A ta sdělení?
Hibbard: Byla psána strojem, bez podpisu a koncipována v, tak dvojznačných výrazech, že byla pro praktické použití jako důkaz bezcenná. Velmi chytře dokonce změnil i švů) styl. Už to vlastně ani jeho styl nebyl. Ale nám to bylo úplně jasné. Každý z nás dostal jedno. Nejen účastníci schůzky, ale všichni z nás, všichni členové ligy. Samozřejmě
Wolfe: Ligy?
Hibbard: To mi jen tak uklouzlo. Ale nevadí. Před mnoha lety se nás několik sešlo, abychom si o celé té věci pohovořili. A jeden z nás citlivka, rozumí se navrhl, abychom si říkali Liga pykajících. Ten název se jaksi ujal. Ale stejně jsme ho potom užívali vždycky jenom ž legrace. Mám dojem, že teď přestává všechna legrace. Chtěl bych ještě připomenout, že všichni samozřejmě nežijeme v New Yorku, jen asi polovina. Ale i tak jeden z nás dostal ten výhružný dopis až v San Františku. V New Yorku se nás pár sešlo a debatovali jsme o situaci. Pustili jsme se do jakéhosi vyšetřování a navštívili jsme ho a mluvili jsme s ním. Popřel, že by byl nějaké výhružné dopisy posílal. Zdálo se, že se v hloubi své ponuré duše baví a z ničeho si nic nedělá.
Wolfe: Ponurá duše, to je na psychologa dost divný obrat?
Hibbard: Ve volném čase čtu básně.
Wolfe: Tak, tak. A?
Hibbard: Nějakou dobu se nic nedělo. Tři měsíce. Pak byl zabit další. Našli ho mrtvého. Policie prohlásila, že jde o sebevraždu, a zdálo se, že všechno tomu nasvědčuje. Za dva dny však nám všem pošta doručila nový výhružný dopis, stejného obsahu a zřejmě z téhož pramene. Byl stylizován velmi chytře.
Wolfe: Tentokrát jste přirozené šli na policii.
Hibbard: Proč přirozeně? Zase jsme neměli důkazy.
Wolfe: l tak jste měli jít. Jeden nebo několik z vás mělo jít na policii.
Hibbard: Šli. Byl jsem proti tomu, ale šli.
Wolfe: Proč jste byl proti?
Hibbard: Měl jsem pocit, že to je marné. A také tedy nemohl jsem se odhodlat, abych se připojil k žádosti o potrestání, možná o trest smrti, pro člověka, kterého jsme zmrzačili. Chápete?
Wolfe: Naprosto. Obávali jste se, že by policie za prvé žádné důkazy najít nemohla, a za druhé, že by je najít mohla.
Hibbard: Dobrá. Nešlo mi o cvičení z logiky. Člověk dokáže vykázat nesmysl z knihovny svého rozumu, ale nikoliv z kolbiště svých niterných popudů.
Wolfe: Výborně. To jste řekl pěkně. A co policie?
Hibbard: Nikam se nedostali. Dělal si z nich blázny. Podrobně mi vylíčil, co jim na jejich otázky odpovídal.
Wolfe: Vy jste se s ním stále scházel?
Hibbard: Ovšem. Byli jsme přátelé. No, ano. Policie se do toho pustila, vyslýchali ho, vyslýchali nás všechny, pátrali, kde mohli, a kde nic tu nic. Někteří, někteří z naší party si najali soukromé detektivy. To bylo před dvěma týdny, před dvanácti dny. Detektivové pochodili stejně jako policie. Určitě ano.
Wolfe: Ovšem. Která agentura?
Hibbard: Na tom nezáleží. Jde o to, že se něco stalo. Mohl bych mluvit o depresivních stavech a obranných reakcích a tak dále, takových slov znám spoustu, mohl bych dokonce celou situaci shrnout v odborných psychoanalytických termínech, ale prostá pravda je, že strachy nevím kudy kam. Chci, abyste mě zachránil před smrtí. Chci si vás najmout, abyste chránil můj život.
Wolfe: Ano. Co se stalo?
Hibbard: Nic. Nic, co by mohlo mít pro kohokoliv kromě mne nějaký význam. Přišel ke mně a cosi mi řekl, to je vše. Opakovat to by nemělo smysl. Musím k své hanbě připustit, že jsem příšerně vystrašený. Bojím se jíst. Chci tolik bezpečí, kolik mi můžete prodat. Jsem zvyklý řadit slova a nezbytnost vyjadřovat se tu rozumně donutila jednu část mého mozku, aby v ní zavládlo zdání pořádku a uhlazenosti, ale kolem a pod tímto pořádkem zuří opravdová panika. Po všech svých vědeckých i pseudovédeckých bádáních o tak neobyčejném jevu, jako je lidská duše, jsem dohnán k jediné obyčejné primitivní starosti: mám hrozný strach, že budu zabit. Známá, která mi vás doporučila, tvrdila, že vlastníte pozoruhodnou směsici schopností a že máte jen jednu slabost. Nenazvala ji chamtivostí, už si nevzpomínám, jak se vyjádřila. Milionář nejsem, ale mám kromě svého platu dostatečné soukromé prostředky a nejsem v takovém duševním rozpoložení, abych smlouval.
Wolfe: Peníze potřebuji vždy. Ovsem, to je moje věc. Ujmu se vylodění toho pána z jeho korábu pomsty bez úhony pro vás za obnos deset tisíc dolarů.
Hibbard: Vylodit, jeho? To nedokážete. Vy ho neznáte. Wolfe: On mne také nezná. Konečně, můžeme si ujednat schůzku. Hibbard: Tak jsem to nemyslel. K tomu je potřeba víc než jen schůzka. Myslím, že je na to potřeba víc než všechny vaše schopnosti. Ale to je vedlejší. Nevyjádřil jsem se dost jasné. Nehodlám vám zaplatit deset tisíc dolarů ani jakoukoliv jinou částku za to, abyste toho muže vydal spravedlnosti. Říkejme tomu spravedlnost. To slovo je červivé skrznaskrz. Ne, k tomu bych se nepropůjčil, ani tváří v tvář smrti. Jeho jméno jsem vám neřekl a neřeknu. Tak

jak tak už jsem asi prozradil příliš mnoho. Žádám si vaše služby pro svou osobní ochranu. Ne aby přispěly k jeho záhubě. Wolfe: A co když jedno vyžaduje druhé.
Hibbard: Doufám, že ne. Modlím se, aby ne. Umím se vlastně modlit? Ne. Modlitbu proud mé krve již dávno vyplavil. Nečekám, že mi zaručíte naprostou bezpečnost. Jsem si však jist, že by vaše zkušenosti a důmysl stály za tu cenu, jakou byste požadoval
Wolfe: Nesmysl. Můj důmysl by neměl vůbec žádnou cenu, pane Hibbarde. Mám vám rozumět tak, že mé chcete angažovat, abych váš život chránil proti záměrům toho člověka, aniž bych učinil jakékoliv kroky k jeho odhaleni a uvěznění? Hibbard: Ano, pane. Přesně tak. A bylo mi řečeno, že jakmile se jednou váš důvtip upře na nějaký úkol, jakákoliv snaha přelstít vás je marná. Wolfe: Nemám žádný důvtip. Mám bud génia, nebo nic. V tomto případě nic. Tak je to, pane Hibbarde, a potřebuji peníze. Vy, pokud chcete setrvávat ve svém donkichotství, potřebujete za prvé pokud máte příbuzné pořádnou životní pojistku, a za. druhé pokorně přijmout fakt, že vaše smrt je jen otázkou času. To samozřejmě platí pro nás pro všechny, tuto nemoc s vámi sdílíme všichni, jenže ta vaše, jak se zdá, dosáhla akutního stadia. Radil bych vám, abyste neplýtval časem ani penězi na nějaká bezpečnostní opatření. Jestliže se rozhodl, že vás zabije, a je alespoň průměrně inteligentní onu skvělost, kterou mu připisujete, nechme stranou zemřete. e tolik různých metod, jak zabít bližního! Mnohem víc než pro většinu obyčejných činností, jako je například roubování stromů, nebo výmlat obilí, nebo stlaní postele, nebo plavání. Často na mé hluboce zapůsobilo a mluvím ze zkušenosti jak snadno a bez velkého důmyslu lze provést průměrnou vraždu. Uvažte: jeli tu pevný záměr, kořist po ruce a zbraň v ruce, vyžádá si zabití mouchy osm až deset minut, naproti tomu průměrná vražda zabere podle mne deset, nanejvýš patnáct vteřin. Smrt se samozřejmě prodlužuje v případe, že jde o jedy s pomalým účinkem a podobné vymyšlenosti, ale fakt vraždy sám o sobě je zpravidla docela krátký. A uvažujte dále: určitě jsou nanejvýš dva tři způsoby, jak zabít vepře, ale způsobů, jak zabít člověka, je na sta. Jeli váš přítel zpolovice tak skvělý, jak se domníváte, a nepůjde ve vyjetých kolejích obyčejného zločinu, lze očekávat, že rozvine pestrý a zajímavý repertoár, ještě než bude vyřízená polovina vaší Ligy. Může dokonce vynalézt něco nového. A ještě něco: připadá mi, že máte jednu slušnou šanci. Nemusíte být koneckonců, ten následující, ba ani ten další a ještě další a je docela možné, že se v celém tom zástupu někde přepočítá, něco mu nevyjde, nebo si mé služby může najmout někdo jiný z vaší Ligy, méně donkijotský než vy. To by vás zachránilo.
Zvedl jsem oči od papíru a pohlédl na Wolfa. "To je pěkné, pane. Moc pěkné. Já se divím, že ho to nevzalo za srdce, musí to být tuhá husa na škubání. Možná, že jste to dost nerozpracoval Zmínil jste se vlastně jen o jedu a mohl jste ještě nanést skrčení a vykrvácení a prasklou lebku a křeče"
"Pokračujte!" Hibbard: Zaplatím vám pět set dolarů týdně.
Wolfe: Lituji. Můj cit pro právo a spravedlnost mi dosud poskytoval uspokojivé přesvědčení, že peníze, které ukládám do banky, jsem si vydělal. Netroufám si ho tak znásilnit. Hibbard: Ale. přece neodmítnete. Nemůžete odmítnout takovou věc. Bože můj, jste moje jediná naděje. Neuvědomoval jsem si to, ale jste. Wolfe: Odmítám. Mohu se zavázat, že ho zneškodním, že hrozbu odstraním Hibbard: Ne! Ne!
Wolfe: Výborně. Ještě jeden malý pokyn: z právního hlediska by nebyl žádný podvod, kdybyste uzavřel vyšší životni pojistku. Ale až ona pojistná událost nastane, měl byste to zařídit pokud možno tak, aby jí nemohlo být dodáno věrohodného zdání sebevraždy; vzhledem k tomu, že o ní nebudete vědět příliš předem, musíte se mít na pozoru. To je čisté jen praktická připomínka, aby pojistka nemohla být zrušena na úkor vašich dědiců.
Hibbard: Ale. pane Wolfe. podívejte. tohle mi přece nemůžete udělat. Přišel jsem. říkám vám, buďte rozumný. Wolfe mě zarazil. "To stačí, Archie." Vzhlédl jsem. "Už toho moc není."
"Já vím. Je to pro mne bolestné. Odmítl jsem pět set dolarů možná tisíc pro jednou. Stál jsem na svém. Když to teď čtete, zbytečně mě to mrzí. Konec vynechte. Dál už není nic než zmatené protesty pana Hibbarda a moje skvělá neochvějnost."
"Já vím, pane. Četl jsem to." Přeletí jsem pohledem zbývající řádky. "Divím se, že jste ho pustil. Nakonec."
Wolfe se natáhl ke stolu a zazvonil na Fritze, trochu se posunul v křesle a zase se usídlil, "Abych vám řekl pravdu, Archie, měl jsem jakousi představu." "Jo, to jsem si také myslel."
"Ale nebylo z toho nic. Jak víte, moje herka začne tancovat, teprve když ji někdo švihne přes boky, a to švihnutí nepřišlo. Vy jste byl tenkrát pryč a od vašeho návratu nepřišla ta příhoda na přetřes. Je to zvláštní, jak jste bezděčně, čisté náhodou způsobil, že zase ožila."
"Já vám nerozumím."
Vešel Fritz s pivem. Wolfe vzal ze zásuvky otvírač, nalil si sklenici, upil, zase se opřel a pokračoval: "Jak jste mě otravoval s tím chlapem před soudem. Smířil jsem se s vaší špatnou náladou, protože už byly skoro čtyři hodiny. Tu knihu poslali, jak víte. Včera večer jsem ji přečetl."
"Proč jste ji četl?"
"Nezlobte. Přečetl jsem ji, protože to je kniha. Dočetl jsem ‚Návrat rodáka od Ludvíka Adamica a ‚Zásady lidské přirozenosti od Alfréda Rossitera a čtu knihy."
"A co má být?"
"Tohle vás bude bavit. Paul Chapin, muž na svědecké lavici, autor knihy ‚Po nás potopa, je ten ničema z vypravování pana Hibbarda. To je ten vyšinutý mstitel jakéhosi dávného a tragického úrazu."
"Starou bačkoru je." Koukl jsem na Wolfa, protože jsem věděl, že si občas vymýšlí, aby nevyšel ze cviku. "Proč on?"
Wolfova víčka se o poznání nadzvedla. "Čekáte ode mne, že vám vyložím celý vesmír?"
"Ne, pane. Beru to zpátky. Jak jste poznal, že je to on?"
"Ne hopem. Zpětným duševním pochodem. Musíte to vědět?"
"Velmi bych si toho považoval."

"To věřím. Musíte se spokojit s několika podrobnostmi. Pan Hibbard použil obratu .nalodit se na loď pomsty. A ta věta se v knize ‚Po nás potopa vyskytuje dvakrát. Pan Hibbard neřekl jak to tam má stenograf ‚nebylo to snadné, neboť pól., což samozřejmě nedává žádný smysl, ale řekl ‚nebylo to snadné, neboť Paul. A hned se zarazil, že pronesl jméno, měl totiž v úmyslu zamlčet je. Pan Hibbard pověděl leccos, z čeho se dalo poznat, že ten člověk je spisovatel, když například hovořil o tom, jak ve výhružných dopisech měnil svůj styl. Pan Hibbard vypravoval, že se ten muž pustil před pěti lety do uspokojivé činnosti. Telefonoval jsem dnes ráno dvěma či třem lidem. První úspěšná kniha Paula Chapina vyšla před pěti lety, a před čtyřmi druhá. I Paul Chapin je tělesně postižený následkem úrazu, který nešťastnou náhodou utrpěl v Harvardu před dvaceti pěti léty. Pokud chcete ještě víc."
"Ne, mockrát děkuji. Chápu. Dobrá. Teď, když víte, kdo ten chlápek je, je všechno v suchu. Nebo není? Komu pošlete účet?"
Dva záhyby na Wolfových tvářích se malinko roztáhly, takže jsem poznal, že se podle svého mínění usmívá. Pravil jsem: "Ale máte možná radost, jen protože víte, že k obědu budou smažené kukuřičné placičky se sardelovou omáčkou a už za deset minut odbije celá."
"Ne, Archie." Záhyby se zvolna sevřely. "Zmínil jsem se o tom, že chovám jakousi představu. Může být plodná a nemusí. Postaral jste se o švihnutí jako obvykle. Náš vklad je naštěstí zanedbatelný. Je tu několik možných přístupů k věci, ale domnívám se . ano. Zavolejte telefonicky pana Andrewa Hibbarda, na universitu, nebo domů."
"Ano, pane. Budete s ním mluvit sám?
"Ano, zůstaňte u svého aparátu a zapisujte, jako obvykle."
Vyhledal jsem v seznamu číslo a vytočil jsem je. Nejdříve jsem zavolal na universitu. Vyvztekal jsem se na dvou nebo třech linkách a se čtyřmi nebo pěti lidmi, ukázalo se, že tam nikde není a nikdo o něm neví. Zkusil jsem ho zavolat domů, bydlel někde v sousedství, protože měl stejně začínající číslo. Tam mně nějaká tupá ženská skoro pohnula žlučí. Tvrdila, že ví, kdo jsem, a nedůvěřivě vyzvídala, co a jak. Nakonec se zřejmě rozhodla, že pan Hibbard pravděpodobně není doma. Wolfe vyslechl závěr na svém aparátu.
Obrátil jsem se k němu. "Můžeme se pokusit ještě jednou a s trochou štěstí možná kápnu na nějaké lidské stvoření."
Zakroutil hlavou. "Až po obědě. Už je za dvě minuty jedna."
Vstal jsem, protáhl jsem se a pomyslel jsem si, že já sám dokážu podrobit kukuřičné placičky spoustě destruktivní kritiky, zvláště když jsou s Fritzovou omáčkou. A právě v tomto okamžiku se Wolfova představa rozhodla, že radši k němu přijde sama, než by dál čekala, až Wolfe přijde za ní. Byla tu i náhodná časová shoda. Musela se pokoušet zavolat nás, právě když jsem mluvil.
Zazvonil telefon. Zase jsem se posadil a zvedl sluchátko. Ozval se ženský hlas a chtěl hovořit s Nerem Wolfem. Zeptal jsem se na jméno a ona řekla: "Evelyn Hibbardová." Požádal jsem ji, aby počkala u aparátu, a zakryl jsem mluvítko dlaní. Usmál jsem se na Wolfa. "Od Hibbardů."
Zvedl obočí. "Ženská odrůda Hibbardů jménem Evelyn. Mladý hlas, asi dcera. Vemte to."
Uchopil sluchátko, já si připravil blok a tužku a přiložil k uchu svoje sluchátko. Když se jí Wolfe zeptal, co si přeje, uvědomil jsem si znovu, že je to jediný člověk, s nímž jsem se kdy setkal, který s ženami is muži mluví naprosto stejným tónem. Dovedl měnit hlas různým způsobem, ale obměny nikdy nesouvisely s pohlavím. Rychle jsem škrabal do bloku samoznaky, většinou své soukromé, neboť ze sluchátka se ozývalo:
"Mám pro vás doporučující dopis od své přítelkyně, slečny Sáry Bartowové. Určitě se na ni pamatujete, pane Wolfe, vyšetřoval jste . smrt jejího otce. Nemohla bych vás navštívit? Pokud možno teď hned. Volám od Bid.wellů, Padesátá druhá ulice, mohu u vás být v pěti minutách."
"Lituji, slečno Hibbardová, mám práci. Mohla byste přijít ve čtvrt na tři?"
"Oh," zalapala lehce po dechu, "doufala jsem. rozhodla jsem se přesně před deseti minutami. Je to hrozně naléhavé, pane Wolfe. Snad byste mohl."
"Kdybyste mi tu naléhavost laskavě vylíčila."
"Po telefonu snad raději ne ale vždyť na tom vlastně nezáleží. Jde o mého strýce, Andrewa Hibbarda, před čtrnácti dny vás navštívil, snad si vzpomenete. Zmizel."
"Opravdu. Kdy?"
"V úterý večer, před čtyřmi dny."
"Nenechal vám žádný vzkaz?"
"Nic," ženský hlas v telefonu se zajíkl. "Vůbec nic."
"Vskutku." Viděl jsem, jak Wolfovy oči zašilhaly po hodinách byly čtyři minuty po jedné a pak ke dveřím do haly, kde na prahu stál Fritz připravený ohlásit oběd. "Když už uplynulo deva desát hodin, můžeme klidně riskovat ještě jednu. Ve čtvrt na tři?
Vyhovuje vám to?"
"Když tedy nemůžete . dobrá. Přijdu."
Dvě sluchátka najednou spočinula ve svých vidlicích. Fritz prohlásit jako obvykle:
"Oběd, pane."
S ženskými jsem na tom dost divně. Poznal jsem jich už tucet, které bych si byl docela rád vzal, ale žádná mě nenabrala tak tvrdě, abych ztratil rovnováhu. Nevím, jestli by si byla některá z nich vzala mě, to je fakt, žádné jsem totiž nedal příležitost, aby nashromáždila tolik údajů, že by si mohla udělat rozumný názor. Když se s nějakou novou setkám, nepochybně zájem mám. Citlivě zaregistruji všechny možnosti, a pokud mi paměť sahá, nikdy jsem se nebál jít na věc a dovést ji až do konce, ale jaksi nikdy neztrácím hlavu. Vezměme například ženy, s nimiž se setkávám při svém podnikání či lépe při podnikání Nera Wolfa. Kdykoliv na nějakou narazím, pokud to ovšem zrovna není nějaká taková, že by byla vhodným objektem pro čistírnu, nedopustím, aby mé oči neudělaly pro můj úsudek všechno, co dovedou, ba víc,

působí mi to jakési lechtání v krvi. Cítím, jako by mi někdo lehce šlápl na plyn. Ale pak se ovšem ten případ rozjede a potíž asi bude v tom, že jsem až moc svědomitý. Mám rád dobrou práci víc než cokoliv jiného, no, a to ovšem přestává legrace. Mám dojem, že právě proto je pak vždycky šmytec. Tahle Evelyn Hibbardová byla malá a tmavá a kus. Měla trochu špičatý nos a až moc si potrpěla na práci svých řas, ale na pult s partiovým zbožím by ji nestrčil nikdo, kdo se vyzná v kšeftu. Na sobě měla úhledný kostýmek z šedé rýhované látky s kožešinou a šikmo naražený malý červený klobouček. Seděla zpříma, aniž si přehodila nohu přes nohu, a měla dobře vysoustruhované kotníky a lýtka, žádná baculatost je však neohrožovala, ani v budoucnu.
Já se svým blokem jsem samozřejmě seděl u psacího stolu a v několika prvních minutách jsem po ní jen semhle támhle koukl. Pokud se užírala starostmi o strýce, a myslím, že ano, držela se toho, co Wolfe nazývá "anglosaská teorie, jak zacházet s pocity a zákusky": nechat zmrznout a spolknout. Jak tak rovně seděla v křesle, které jsem jí nabídl, měla své hezké tmavé oči v jedné rovině s Wolfem, ale tu a tam mávla řasami směrem ke mně. Přinesla s sebou balíček zabalený do hnědého papíru a držela ho na klíně. Wolfe spočíval zvrácený ve svém křesle, s bradou na prsou a s předloktími na opěradlech křesla. Už si zvykl, že nemá smysl, aby se snažil spojit prsty na nejvyšším bodu svého středního oblouku dřív než za hodinu po jídle.
Oznámila nám, že bydlí se svou mladší sestrou u strýce ve Stotřinácté ulici. Matka jim zemřela, když ještě byly malé. Otec se znovu oženil a žije v Kalifornii. Strýc je svobodný. V úterý večer kolem deváté hodiny sf vyšel na procházku a nevrátil se. Nenechal žádný vzkaz. Odcházel sám a jen tak mimochodem prohodil k Ruth, mladší sestře, že se jde trochu provětrat. "Mělo to precedens?" zeptal se Wolfe. "Precedens?"
"Udělal to už někdy předtím? Nemáte ponětí, kde by mohl být?"
"Ne, ale napadlo mě ." mám za to . že byl zabit."
"To chápu," Wolfe trochu pootevřel oči. "To vás přirozeně mohlo napadnout. Do telefonu jste se zmínila o jeho návštěvě u mne. Víte, proč tu byl?"
"Vím o tom všechno. Dozvěděla jsem se o vás od své přítelkyně Sáry Barstowové. Přemluvila jsem strýce, aby k vám šel. Vím, co řekl on vám a co vy jemu. Řekla jsem strýci, že je sentimentální romantik. Byl." Odmlčela se a na okamžik pevně sevřela rty, aby se jí neroztřásly. Díval jsem se na ni a viděl jsem to, "Nejsem, opravdu nejsem otrlá. Domnívám se, že strýc byl zavražděn a že člověk, který ho zabil, byl Paul Chapin, spisovatel. Přišla jsem vám to říci."
Tady tedy byla ta představa, kterou choval Wolfe, a přišla rovnou do jeho kanceláře a posadila se do křesla. Jenže není příliš pozdě? Pět set dolarů týdně se šlo trochu provětrat.
"To je od vás hezké," odpověděl Wolfe, "děkuji, že jste přišla. Ale bylo by také možné a víc na místě, kdybyste upozornila policii a okresního navládního."
Přikývla. "Jste přesně takový, jak vás Sára Barstowová vylíčila. Policii jsme uvědomili už ve středu v poledne. Na žádost rektora university byli ochotni ponechat věc v tajnosti. Na veřejnost nic neproniklo, ale policie to je asi stejné, jako kdybyste v šachu postavil proti Capabíancovi mne. Pane Wolfe." Prsty sepjatých rukou se pevně sevřely kolem balíčku na klíně a začala naléhavěji: "Vy nevíte. Paul Chapin je vychytralý a lstivý jako všechna ta zvířata, o nichž se zmiňuje ve svém prvním výhružném dopise. V tom, který poslal, když zabil soudce Harrisona. Je doopravdy špatný . Zlý skrz naskrz skutečně nebezpečný . Víte, on není muž."
"Ale, slečno Hibbardová, copak, copak," povzdechl si Wolfe. "Ovšemže je muž, formálně jistě. Zabil opravdu toho soudce? Právní presumpce samozřejmě až dosud platí v jeho prospěch. Zmínila jste se však o prvním výhružném dopise. Nemáte náhodou jeden opis?"
Přikývla a ukázala na balíček. "Mám. Mám všechny ty výhružné dopisy, včetně ." zapolykala ". včetně posledního. Dal mi ho doktor Burton."
"Ten, co přišel po té zdánlivé sebevraždě?"
"Ne. Ten. další dostali dnes ráno. Všichni, myslím; když mi to doktor Burton sdělil, zavolala jsem ještě dvěma nebo třem. Chápete, můj strýc zmizel. chápete."
"Chápu. Vskutku. Nebezpečné. Myslím pro pana Chapina.
V tomto druhu podnikání je každá vyšlapaná cestička nebezpečná. Takže vy všechna ta varování máte. S sebou? V tom balíčku?"
"Ano. A mám tu také svazek dopisů, které Paul Chapin v různých dobách napsal mému strýci, a jakýsi deník, který si strýc vedl, a účetní knihu, v níž jsou zaznamenány částky, které strýc a ostatní Paulu Chapinovi posílali v období, než začal psát, a seznam jmen a adres členů to jest lidí, kteří tam tenkrát byli, když se to stalo."
"Bláhovost. Proč to všechno máte vy? Proč ne policie?" Evelyn Hibbardová potřásla hlavou. "Rozhodla jsem se, že jim to nedám. Ty věci patřily k velmi důvěrným a soukromým papírům mého strýce. Měly cenu pro něho a teď mají cenu pro mne. ovšem jinou. Policii by nebyly nic platné, ale vám ano. Vy jich nezneužijete. Či snad ano?"
V nastalém tichu jsem vrhl pohled na Wolfa a viděl jsem, jak trochu ohrnuje rty. dovnitř a zase ven. Rozčílilo mě to. Vždycky mě to rozčiluje, i když nemám ani potuchy, co to má znamenat. Pozoroval jsem ho. Promluvil: "Slečno Hibbardová, chcete říci, že jste tento svazek odstranila z dosahu policie, uschovala jej a tecT jste mi jej přinesla? Včetně jmen a adres členů ,Ligy pykajících? Pozoruhodné."
Zírala na něho. "A proč ne? Nejsou to žádné informace, které by si nemohli snadno zjistit někde jinde od pana Farrella nebo doktora Burtona nebo pana Drummonda u kteréhokoli z nich " "Nicméně, je to pozoruhodné." Wolfe se natáhl k svému psacímu stolu a stiskl tlačítko. "Nechcete sklenici piva? Sám piji pivo, ale nechci vám vnucovat svůj vkus. Máme tu výborné portské, solern, madeiru a zejména maďarské selské víno, které dostávám přímo z vinného sklepa. Co si budete přát.?" Zavrtěla hlavou. "Děkuji." "Mohu si dát pivo? "Prosím, jistě."
Wolfe zůstal vzpřímeně sedět a zeptal se: "Bylo by možné ten balíček otevřít? Zajímá mě zvlášť ten první výhružný dopis."

Začala rozvazovat provázek. Vstal jsem, abych jí pomohl. Podala mi balíček, položil jsem jej na Wolfův psací stůl a vybalil jej z papíru. Byl to velký fascikl v tvrdých deskách, starý, vyrudlý, ale zachovalý. Podal jsem jej Wolfovi a on jej rozevřel s rozvážnou a přátelskou úzkostlivostí, s jakou se jeho ruce dotýkají všech neživých předmětů.
Evelyn Hibbardová ho upozornila: "Pod velkým O. Strýc jim neříkal výhružné dopisy, ale oznámení."
Wolfe přikývl. "Osudová, předpokládám." Vyňal z fasciklu několik listů. "Váš strýc je opravdu romantik. Ano, jak jsem řekl, je. Je proto rozumné zavrhnout všechny domněnky, i ty nejbolestnější, dokud se dohady nepostaví na nohy faktů. Tady je to. Aha! Měli jste mě zabít, stříd poslední chvíli. Stal se z pana Chapina ze samé zlovolnosti básník? Smím to přečíst?
Přikývla. Začal předčítat:
"Měli jste mé zubit, stříd poslední chvíli, poslední slabý dech, co unikne mi z nozder, jak otrok, který prchá.
Měli jste mě zabít.
Když zabili jste muže, proč jste mé nezabili?
Muže jste zabili, vlk vsak, liská a myš, maličká, šedivá, která si hlodá skýš, krokodýl, pes i červ, jenž hlínou kamsi pílí a ve tmě hledá cíl, aby se opět skryl, kočka, jestřáb a had, opičák, jenž se šklebí, ti všichni ve mně zbyli, nenechají mě spát, ti zůstali v mé lebi.
Proč jste mě nezabili?
Dávno řekl jsem všem: Mlčte, vyčkejte času! Hadu i opici, kočce, vlku i myši hloupě jsem tvrdil: Čas vezme si daň. Ten smrtonosný čas i žízeň pomsty tiší, dokáže víc než vy a s každým ví si rady, má schopnost jednoho i vás všech dohromady. Ted oni říkají:
Čas jde pomalým krokem, nám pomalý je čas! Pane, vypusf nás tedl A počítej za násl
Viděl jsem moře, noc, obrysy skal, lhostejné hvězdy, nebe,
útes rozeklaný čněl nad příboje pás.
Pane, pusť nás, Pane, pusť nás!
Zapřísaháme tebe.
A počítej za nás!
Slyšel jsem kolem sebe.
On jistě netušil, že o něho se jedná, seděl tak bezpečně na samém prahu smrti. Odpočítal jsem: Jedna! A dole příboj šílí. Odpočítám: dva, tři, čtyři . a stále dál. Čas ať si vybírá, kdy já chci svoji daň. Čas sám jde pomalu, jako by skoro stál, ale já nepočkám ani den, ani chvíli. Proč jste mě nezabili?
Wolfe zůstal sedět s listem papíru v ruce, zvedl oči a pohlédl na slečnu Hibbardovou. "Vypadá to na to, že pan Chapin soudce srazil z okraje nějakého útesu. Pravděpodobně v náhlém hnutí mysli. A předpokládám, že naprosto nepozorovaně, protože nevzniklo žádné podezření. Byl tam někde po ruce příhodný útes?"
"Ano, stalo se to loni v červnu v Massachusetts, poblíže Marblehead. U Fillmora Collarda se sešlo spousta lidí. Soudce Harrison přijel z Indiány na slavnostní rozdílení diplomů, jeho syn měl mít promoci. Večer ho začali pohřešovat a druhý den ráno našli jeho tělo na úpatí útesu, celé potlučené, jak jím příboj zmítá! sem a tam mezi skalisky."
"Byl me2i těmi lidmi pan Chapin?"
Kývla. "Byl tam."
"Ale neříkejte mi, že se ta schůzka konala za účelem pykání. Nebylo to shromáždění té neuvěřitelné ligy?"
"Ó ne. Ostatně, pane Wolfe, ‚Liga tomu nikdo nikdy neříkal vážně. Ani strýc Andrew nebyl " zarazila se, sevřela rty, zvedla hlavu a potom pokračovala, "takový romantik. Ta parta lidí byla prostě parta, především z ročníku, který Fillmore Collar absolvoval v Cambridge. Sedm nebo osm z té dobrá, tedy, ligy jich tam bylo."
Wolfe přikývl, chvíli se na ni díval, pak sáhl po fasciklu a z jednotlivých oddílů začal tahat různé věci. Přehraboval se v odkládacích deskách, nahlédl do účetní knihy, prolistoval hromadu papírů. Nakonec znovu pohlédl na slečnu Hibbardovou.
"A toto quasipoetické varování dosta! k svému velkému překvapení každý z nich po návratu domů?"
"Ano, za několik dní."
"Aha. Jistě víte, že veršíky pana Ghapina mají svou tradici. Mnoho nejpůsobivějších výhružných dopisů v historii, zvláště ve starověku, bylo ve verších. I když si páně Chapinovo dílo do jisté míry cením pro návaznost na tradici, pokud jde o básnické kvality, připadá mi mnohomluvné, bombastické a rozhodně kostrbaté. Nemohu je posoudit jako znalec prozódie, ale mám sluch."
, Tlachat při práci, to Wolfovi nebylo podobné, udiveně jsem vzhlédl, protože jsem nechápal, co tím sleduje. Jenom na něho zírala. Musel jsem odtrhnout pohled, protože pokračoval:
"Dále ho podezírám, že se zvláště v druhé sloce mám za to, že on by to nazval sloka dopustil plagiátu. Už je to mnoho let, co jsem četl Spencera, ale v kterési dosud nezaceléné skulině paměti mi utkvěl právě takový katalog zvěře. Archie, podal byste mi laskavě tamhletoho Spencera? Třetí přihrádka napravo od dveří. Ne, dál, ještě dál tmavomodrá zlacená vazba. To je on."
Přinesl jsem knihu, podal mu ji, on ji otevřel a začal zrakem jezdit po stránkách.
,"Pastýřův kalendář, to, vím jistě, myslím ‚Září. Ne, že by na tom záleželo, i když to najdu, bude to jen takové mrňavé vítězství, které mi nestojí za ty minuty, co na ně vyplýtvám. Prominete, slečno Hibbardová? ‚Vykrmení býci . kohout na hnojišti . vlk v rouše beránčím svou kořist uchvátil . ne, to není ono. Všude samá zvířata, ale ten seznam, ten, který mi utkvěl v paměti, to není. Musím se obejít bez vítězství, není to tu. Nicméně bylo milé setkat se zase jednou se Spencerem, i když jen na tak krátký okamžik." Předklonil se v křesle až k samému nebezpečnému okraji a podal knihu slečně Hibbardové. "Pěkný příklad knihvazačského umění, zaslouží si, abyste mu věnovala přátelský pohled. Tištěno ovšem v Londýně, avšak svázáno v tomto městě jedním švédským chlapcem, který pravděpodobně letos v zimě zemře

hladem."
Sebrala všechnu svou zdvořilost, aby se na knihu podívala, převracela ji v ruce, nahlédla dovnitř a znovu si prohlížela hřbet. Wolfe už byl zase zpátky u papírů, které vytáhl z pořadače. Zřejmě s knihou skončila, vstal jsem tedy, vzal jí svazek z rukou a vrátil do přihrádky.
Wolfe jí právě říkal: "Slečno Hibbardová, vím, vy chcete akci a bezpochyby jsem přepínal vaší trpělivost, lituji. Směl bych vám položit několik otázek?"
"Jistě. Mně se zdá ."
"Ovšem, odpusťte. Jen dvě otázky, myslím. Za prvé: nevíte, zda váš strýc v poslední době neuzavřel nějakou životní pojistku?"
Netrpělivě kývla. "Ale pane Wolfe, to přece nemá nic společného"
Skočil jí do řeči a dokončil větu za ni: "S totální špatností Paula Chapina. Já vím. Možná že nemá. Byla to vysoká pojistka?" "Myslím, že ano. Ano. Velmi vysoká." "Ve váš prospěch?"
"Nevím, asi ano. Vypravoval mi, že jste s ním mluvil o pojištění. Potom mi asi za týden sdělil, že to popohnal a že se o pojistku podělily čtyři ústavy. Myslela jsem na něco jiného, a tak jsem ani nedávala moc pozor na to, co říká. Měla jsem na něho zlost a snažila jsem se ho přesvědčit.. .mám za to, že pojistka zní ve prospěch mé sestry Ruth a mne." "Nikoliv Paula Chapina?"
Pohlédla na něho, otevřela ústa a zase je zavřela. Pak řekla: "To mé nenapadlo. Možná že ano. Nevím."
Wolfe přikývl. "Ano, sentimentální romantik by mohl něco takového udělat. A teď druhou otázku. Proč jste za mnou přišla? Co si přejete, abych udělal?"
Teď se mu podívala přímo do očí. "Chci, abyste našel důkazy o vině Paula Chapina a postaral se, aby byl potrestán. Zaplatím vám za to. Od strýce jste požadoval deset tisíc dolarů. To mohu zaplatit."
"Chováte k Paulu Chapinovi nějakou osobní nenávist?" "Osobni?" zamračila se. "Copak existuje nějaká jiná nenávist než osobní? Nevím, nenávidím a nenáviděla jsem Paula Chapina celá léta, protože jsem milovala svého strýce a protože ho milovala i má sestra Ruth a protože to byl jemný, citlivý,laskavý člověk. A Paul Chapin mu ničil život. Zničil jeho život. a."
"Ale, ale, slečno Hibbardová, pěkně prosím. Nikdy vás nenapadlo, že byste mě mohla najmout, abych vašeho strýce našel? Nechovala jste ani tu nejmenší naději?"
"Myslím, že ne. Oh, to kdybyste udělal, to kdybyste dokázal. Myslím, že nemám žádnou naději. Neodvažuji se mít. Ale i tak i kdybyste ho našel, pořád ještě tu bude Paul Chapin."
"Docela tak," zvedl hlavu Wolfe a upřel na mne oči. "Archie, zabalte, prosím, slečně Hibbardové její fascikl. Snad mi promine, jestliže jsem všechny věci nedal správně na své místo. Papír a provázek jsou celé? Výborně."
Začala protestovat: "Ale vždyť to budete potřebovat nechám vám to tu"
"Ne, slečno Hibbardová. Lituji. Nemohu vaše pověření převzít."
Vzalo jí to dech i řeč. Wolfe pokračoval: "Celá záležitost je v rukou policie a okresního návládního. Byl bych v beznadějné nevýhodě. Nezbývá mi, než se s vámi rozloučit."
Opět nabyla daru řeči. "Hlouposti. To nemyslíte vážně." Naklonila se v křesle dopředu a vybuchla: "Pane Wolfe, to je sprostota! Všechno jsem vám pověděla. vyptával jste se mě a já vám odpovídala . důvod, který udáváte, není vůbec žádný důvod . Proč"
Zarazil ji pohybem prstu a určitým zabarvením hlasu. Vždycky mě to kapku naštve, protože přitom hlas nepozvedne, a já nikdy nemohu vyzkoumat, jak to dělá. "Prosím, slečno Hibbardová, řekl jsem ne a uvedl jsem vám svůj důvod. To stačí. Jen kdybyste ještě od pana Goodwina převzala ten balíček. Zajisté, zachoval jsem se k vám hrubě a při takových příležitostech vždycky lituji, že jsem si neosvojil umění být hrubý uhlazeně. Mám všechny nectnosti, drsnost nevyjímaje."
Ale z křesla se zvedl, což byl zcela mimořádný ústupek, i když ona to nevěděla. Vstala také a převzala ode mne balíček. Byla rozpálená jako peklo, ale pochopila, že její bezmocnost je větší než její vztek, ještě dřív, než se obrátila k odchodu. Úpěnlivě zaprosila:
"Ale chápejte, takhle jsem úplně. co mám dělat?"
"Mám pro vás jen jeden návrh. Pokud neučiníte jiné opatření a stále ještě si budete přát mých služeb a policie neudělá žádný pokrok, navštivte mě příští středu,"
"Ale to jsou celé čtyři dny"
"Lituji. Dobrý den, slečno Hibbardová."
Šel jsem jí otevřít dveře aona očividně úplně zapomněla, že má řasy.
Když jsem se vrátil do pracovny, Wolfe už byl opět uhnízděný ve svém křesle a jevil zřetelná stigmata radosti jak by to, domnívám se, nazval Andrew Hibbard. Se zvednutou bradou kreslil konečkem prstu na opěradle malé kroužky. Stoupl jsem si přímo proti němu k jeho psacímu stolu a řekl jsem:
"Ta holka šíleně zuří. Ale odhadoval bych, že zuří jen asi z pětiny tak jako já."
Zamumlal: "Archie, chvilku mě nerušte."
"Ne, pane. To bych si nedovolil ani za nic. Vtip je výtečná věc, a dobrý vtip je pro některé lidi solí života, ale to, kam jsme se vaší zásluhou dostali, znamená libovat si v nezměrných hlubinách čehosi počkejte moment, hned to najdu, je to tuším ve Spencerovi."
"Archie, varuji vás, jednoho dne začnete být postradatelný." Trochu se zavrtěl. "Kdybyste byl žena a já se s vámi oženil, což Bůh chraň a uchovej, žádný prostor na téhle zeměkouli by pro mě nebyl dost velký, aby nás oddělil. Mrzí mě, že jsem byl nucen chovat se k slečně Hibbardové hrubě. Bylo žádoucí neprodlené se jí zbavit, protože nás čeká velmi mnoho práce."

"Dobrá. Mohuli vám nějak pomoci"
"Můžete. Váš blok, prosím. Poznamenejte si telegram."
Sedl jsem si. Nepřiblížil jsem se k tomu, co sleduje, ani na sto mil a to mě vždycky štve. Wolfe začal diktovat:
"V souvislosti s novým vývojem událostí a s třetím Chapinovým výhružným dopisem vás žádám, abyste se dostavil na schůzku, která se koná v pondělí 5. listopadu v 9 hodin večer na níže uvedené adrese. Podepsat: Nero Wolfe a adresu."
"Zajisté." Zapsal jsem to.
"A poslat prostě každému, kdo mi napadne?"
Wolfe nadzvedl okraj pijáku na svění stole, vytáhl zpod něho list papíru, přistrčil mi ho a řekl: "Jména máte tady. Rozešlete to i těm z Bostonu, Filadelfie a Washingtonu, vzdálenější mohou být uvědomeni později dopisem. Pořiďte také opisy seznamu, dva pro jistotu. Kromě toho"
Vzal jsem od něho papír a jediným mrknutím oka mi bylo jasné, o co kluše. Civěl jsem na něho a něco v mém obličeji ho podle všeho zarazilo. Odmlčel se. "S nesouhlasem počkejte, Archie. Nechte si svou falešnou mravnost pro sebe."
Odpověděl jsem: "Tak proto jste mě poslal pro Spencera, aby měla co prohlížet. Proč jste to otočil?"
"Vypůjčil jsem si to."
"Mluvíte přesvědčivě, díval jsem se do slovníku a to je přesný výraz pro to, co jsem měl na mysli. Proč jste si to vypůjčil? Ona by vám to byla dala."
"Asi ne." Wolfe si povzdychl. "Nechtel jsem to riskovat. Vzhledem k tomu, že jste tak výtečně obeznámen s nejjemnějšími otázkami etiky, jistě pochopíte, že bych dost dobře nemohl přijmout za klientku ji, a pak navrhnout druhým, zejména skupině"
"Jistě. Jasné, to je v pořádku. Teď, když mi došel smysl vašeho podnikání, nejraději bych před várna smekl klobouk, kdybych měl na hlavě. Ale ona by vám to byla dala. Anebo jste mohl použít omamný."
"Stačí, Archie," přerušil mě tlumeným hlasem. "Budem v každém případě jednat v jejím zájmu. Ukazuje se, že to pravděpodobně bude složitá a drahá záležitost, a není žádný důvod, proč by slečna Hibbardová měla nést všechny náklady sama. Za pár minut musím nahoru a vy budete mít práce až nad hlavu. Nejprve rozešlete telegramy a opište seznam. Potom, poznamenejte si, dopis slečně Hibbardové, podepište mým jménem a pošlete expres ještě dnes večer:
"Zjistil jsem, že přiložený list nebyl dnes odpoledne vrácen do vašeho fasciklu a zůstal ležet na mém psacím stole. Doufám, že vám tím nevznikly žádné potíže. Pokud máte stále ještě v úmyslu vyhledat mě příští středu, neváhejte a navštivte mé."
"Ano, pane, a poslat jí ten seznam?"
"Přirozeně. Dejte pozor, abyste jej opsal správně. Udělejte dva průklepy. Mám za to, že znáte soukromou adresu pana Higgama z Metropolitan Trust Company."
Přikývl jsem. "Bydlí kdesi v Suttonu"
"Zítra ráno ho vyhledejte a předejte mu jeden průklep seznamu. Požádejte ho, aby hned v pondělí ráno jako první, co udělá, opatřil zprávu o majetkových poměrech všech mužů uvedených v seznamu. Nepotřebujeme žádné údaje o minulosti, jde o to, jak si stojí teď. Pokud jde o lidi z jiných měst, telegrafujte. Potřebujeme tu zprávu do pondělka šesti hodin večer."
"Je tu i Hibbardovo jméno. Možná že i těch druhých dvou mrtvých."
"Banka je tak důmyslná, že to prozkoumá, aniž by rušila pokoj jejich duší. Spojte se se Saulem Panzerem a požádejte ho, ať se sem dostaví v pondělí večer v osm třicet. Právě tak Durkin. Zjistěte si, budouli v úterý ráno volni Gore a Caster a ještě dva další podle vašeho výběru."
Ušklíbl jsem se. "A co takhle jednašedesátý pluk?"
"To bude naše záloha. Hned jak odešlete telegramy, zavolejte domů slečně Hibbardové. Zkoušejte to tak dlouho, až ji seženete. Použijte svého osobního kouzla. Smluvte s ní, že ji dnes večer navštívíte. Podaříli se vám sejít se s ní, vysvětlete jí, jak litujete, že jsem její pověření nepřijal. A že jsem vám dal souhlas, abyste jí nabídl svou pomoc vy, budeli o ni stát. Ušetří to čas. Dovolí vám to shromáždit od ní spoustu údajů a možná dokonce i nahlédnout do listin a svršků pana Hibbarda. Hlavně pokud jde o nějaké náznaky, že se nemínil tak hned vrátit. Musíme uznávat právní zásady, například zrovna tu, že člověka nelze pokládat za mrtvého jenom proto, že není vidět tam, kde obvykle bývá."
"Ano, pane. Mám to s ní zavalet svou metodou?"
"Každou, pokud se ukáže vhodná."
"Když tam půjdu, mohl bych ten seznam vzít s sebou."
"Ne, pošlete ho poštou."
Wolfe se zvedal z křesla. Pozoroval jsem ho, vždycky bylo na co koukat. Než vykročil ke dveřím, zeptal jsem se: "Měl jsem na to možná přijít sám, ale jedna věc mi nedošla. Jaký mělo smysl vyptávat se jí na tu životní pojistku?"
"To? Nic než možnost, že se tu setkáváme s takovým stupněm lstivé nenávisti, jaký se v naší praxi ještě nevyskytl. Možnost, že se Chapinova nenávist, samozřejmě rozředěná, přenesla ze strýce na neteř. Nějak se dozvěděl o velkém obnosu, který by obdržela na pojistku, a naplánoval Hibbardovu vraždu tak, aby se tělo nenašlo, takže by jí nevyplatili pojistnou částku."
"Jednoho dne by vyplatili."
"I tak. Pouhý odklad nepřítelova štěstí poskytuje sice jen menší uspokojení, ale když už někdo má takovou povahu, stojí mu za tu lest. To by byla jedna možnost. A je tu i další: dejme tomu, že pojistka byla uzavřena ve prospěch samotného Chapina. Slečna Hibbardová byla jista, že jejího strýce zabije, unikne odhalení a ještě vyinkasuje velké jmění. To pomyšlení bylo pro ni nesnesitelné. Zabila tedy strýce sama byl by přece tak jak tak zefnřel , a tělo odklidila, aby nebylo nalezeno. Večer to s ní můžete probrat."
Opáčil jsem: "Myslíte, že ne? Seženu jí alibi."

V sobotu večer a v neděli jsem měl spoustu práce. Byl jsem u Evelyn Hibbardové a strávil jsem s ní tři hodiny. Splašil jsem Saula a Freda a další kluky, postavil jsem je do latě a velice jsem se vyvztekal s telefonem, než jsem konečně v neděli pozdě večer, když se vrátil z víkendu na Long Islandu, sehnal Higgama, toho chlápka z banky. Kromě toho nás volali členové Ligy, kteří dostali telegramy. Telefonovalo jich pět nebo šest, každý jinak jedni poplašeně, jiní naštvaně a někteří zřejmě jen ze zvědavosti. Udělal jsem si několik průklepů seznamu a na jednom jsem zaškrtával, jak volali, a dělal si poznámky. Originál Hibbardův nesl docela nahoře datum, byl napsán na stroji a některé adresy byly později měněny perem. Zřejmě tedy nebyl zastaralý. U čtyř jmen adresy chyběly a nevěděl jsem samozřejmě, kteří z nich jsou mrtvi. Jestliže vynecháme adresy a přidáme zaměstnání nebo druh podnikání, jak jsme je v pondělí dostali z banky, vypadal seznam asi takhle:
Andrew Hibbard, psycholog
Ferdinand Bowen, burzovní makléř
Loring A. Burton, lékař
Eugene Dreyer, obchodník s uměleckými předměty
Alexander Drummond, majitel květinářství
Geprge R. Pratt, politik
Nicholas Cabot, advokát
Augustus Farrell, architekt
W. R. Harrison, soudce
Fillmore Collard, majitel tkalcovny
Echvin Rober Byron, šéfredaktor magazínu
L. M. Irwing, sociální pracovník
Lewis Palmer, Federální úřad veřejných prací
Julius Adler, advokát
Theodore Gaines, bankéř Pitney Scott, taxikář
Michael Áyers, novinář
Arthvir Kommers, vedoucí prodeje
Wallace McKenna, poslanec z Illinois
Sydney Lang, obchodník s nemovitostmi
Roland Erskine, herec
Leopold Elkus, chirurg
F. L. Ingalls, cestovní kancelář
Archibald Mollison, profesor
Richard M. Tuttle, ředitel chlapecké školy
T. R. Dono van
Phillip Leonard
Allan W. Gardner
Hans Weber
U posledních čtyř nebyly adresy a nemohl jsem je nalézt ani v newyorském, ani v předměstských telefonních seznamech, takže jsem o bankovní dobrozdání ani nemohl žádat. Když jsem vzal v úvahu, že jsou to všechno absolventi Harvardu, což samo o sobě znamená lepší start do života, než muset se drápat z průměru, hned při čtení těch jmen jsem si říkal, že to vypadá na tučný vývar. Ale to přesně ukáže bankovní rešerše. Bylo prima připravovat si je telefonicky na pekáč.
Ale ta pravá legrace vypukla v neděli odpoledne. Někdo něco prosekl o Hibbardově zmizení a objevilo se to v nedělních novinách, i když s ním nenadělali moc rámusu. Kolem třetí odpoledne zazvonil domovní zvonek, a když jsem šel otevřít, protože Fritz měl co na práci vzadu a já byl náhodou po ruce, viděl jsem tam stát bok po boku dva hafany. Hned na první pohled ve mně vzklíčilo podezření, že je to párek čmuchalů z nějaké agentury a že někdo začal být zvědavý na moji návštěvu u Hibbardů včera večer. Pak jsem jednoho z nich poznal a se širokým úsměvem jsem dokořán otevřel dveře.
"Copak, copak, tak pozdě z kostela?"
Ten vpravo, s jizvou na tváři, kterého jsem poznal, se optal:
"Je Nero Wolfe doma?"
Přikývl jsem. "Chcete s ním mluvit? Překročte práh, pánové!"
Zatímco jsem zavíral dveře a upevňoval řetízek, smekli klobouky, svlékli kabáty a pověsili si je na věšák. Prohrábli si rukama vlasy, popotáhli si vesty a odkašlali si. Byli nesví jako zajíci v prvních tanečních. Dojalo mě to. Já sám byl na Wolfa zvyklý a znal jsem jeho schopnosti tak důvěrně, že jsem byl schopen zapomínat na jizvy, které jeho různé seky zanechaly v některých tvrdých profesionálních lebkách. Požádal jsem je, aby počkali v hale, šel jsem za Wolfem do pracovny a sdělil jsem mu, že se dostavil Del Bascom z Bascomova detektivního ústavu s jedním ze svých mužů a rád by s ním mluvil.
"Ptal jste se jich, co chtějí?"
"Ne."
Wolfe přikývl a já vyšel a přivedl je. Bascom přešel místností k psacímu stolu, aby Wolfovi potřásl rukou, druhý pán cpal svůj mohutný zadek do křesla, které jsem mu přistrčil, a čučel na Wolfa, až si málem sedl vedle. Mám podezření, že nebyl ani tak překonán jeho pověstí, jako jeho tonáží, protože ho ještě nikdy předtím neviděl.
Bascom se rozhovořil: "Už to bude dva roky, co jsem se s vámi naposled setkal, pane Wolfe. Pamatujete se? Ten

případ senný rýmy, alespoň já tomu tak říkal. Víte, jak ten prodavač neviděl, že chlap ztopil smaragdy, protože právě kejchal."
"Ale ovšemže se pamatuji, pane Bascome. Ten mládenec prokázal značnou dávku vynalézavosti, když tak obyčejnou nemoc dovedl využít k tak neobyčejnému účelu."
"Jo, jo. Spousta je jich mazanejch, ale někteří přeci jenom ne dost. To byl krásnej případ. Nebejt vás, byl bych se jistě drbal za uchem ještě trochu dýl. Nikdy vám to nezapomenu. Jak vám jdou kšefty, pane Wolfe?"
"Bídně."
"To věřím. To se dalo čekat. Některý agentury se pěkně pakujou na práci v průmyslu, ale já se do toho nikdy nepouštěl. Sám jsem byl pracující a pořád ještě jsem, k čertu." Bascom zkřížil nohy a odkašlal si: "Vzal jste teď poslední dobou něco novýho?"
"Nevzal."
"Ne."
Něco zakvičelo, tak,neočekávaně, až jsem skoro nadskočil. Zaznělo to od toho druhého hafana, co seděl v křesle mezi Bascomem a mnou. Z ničeho nic zakvičel:
"Zaslech sem něco jinýho."
"Hergot, kdo ti povolil ventil?" Bascom na něho vrhl znechucený pohled. "Neříkal jsem ti, abys držel hubu, až tu budem?" Obrátil se k Wolfovi. "Víte, co ho kouslo? To se vám bude líbit, pane Wolfe. Slyšel toho spoustu o velikém Neru Wolfovi a chtěl vám ukázat, že jemu bulíka na nos nepověsíte." Otočil se stranou a ještě jednou na něho pohlédl. "Cvoku!"
Wolfe pokývl. "Ano, líbí se mi. Mám rád bravuru. Co jste říkal, pane Bascome?"
"Jo! Tak abych šel rovnou k věci. Je to takhle. Mám případ. Pracuje mi na něm pět mužů. Hází to kolem tisíce dolarů týdně, už skoro měsíc. Když to rozmotám, dostanu honorář, kterej mě uchrání od sociální podpory na celouzimu. Už to mám celý scuknutý. Teď potřebuju jenom balicí papír a kousek špagátu."
"To je výborné."
"To je. A teď vás jdu požádat, abyste to nechal plavat."
Wolfovo obočí se malounko nadzvedlo. "Požádat mne?"
"Abyste od toho šel." Bascom se posunul ke kraji křesla a zvážněl. "Heleďte, pane Wolfe, Jde o Chapinův případ. Makám na něm čtyři týdny. Platí mně Pratt a Cabot a Dr. Burton to není žádný tajemství. A jestli bylo, tak pro vás už od pondělka nebude. Pratt je tak trochu můj kámoš, už jsem mu udělal dobrou službu jednou nebo dvakrát. Včera večer mě zavolal a řekl mi, že jestli si chci na Paula Chapina pověsit svou vlastní cedulku s cenou, abych sebou hodil, protože Nero Wolfe zrovna hodlá začít. Tím jsem se dozvěděl o telegramech, co jste rozeslal. Trochu jsem si to obšláp a navštívil Burtona a Cabbota a jednoho nebo dva další. Burton o vás ještě nikdy předtím neslyšel a řekl mi, abych mu o vás splašil nějaký informace, ale dnes ráno mě volal a povídal, abych už si s tím nedělal starosti. Řekl bych, že se zatím různě poptával a dověděl se toho až nad hlavu."
Wolfe zabručel: "Jsem potěšen zájmem, který projevili." "O tom nepochybuji." Bascom důrazně položil pěst na stůl a ještě víc zvážněl. "Pane Wolfe, chci s várna mluvit jako kolega s kolegou. Vy sám byste na prvním místě souhlasil s tím, že naše povolání je úctyhodný."
"Ne bezpodmínečně. Dovolávat se úctyhodnosti už samo znamená ztrácet ji."
"Cože? Jo, možná. Ale je to tak jako tak podobný povolání jako právničina. Pro advokáta se, jak víte, nesluší, aby se jinýmu advokátovi snažil přelanařit klienta. Vyloučili by ho z advokátní komory. Žádnej slušnej právník by se o to ani nepokoušel. A nemyslíte, že naše povolání je stejně úctyhodný jako advokacie? O to jediné tu kráčí, že jo?"
Bascom visel očima na Wolfově tváři a čekal na odpověď.
Pravděpodobně předpokládal, že pomalé roztažení záhybu ve Wolfově obličeji je jen přírodní úkaz, jako mořský příboj dorážející na pobřeží. Wolfe konečně promluvil: "Pane Bascome, mohl byste laskavě nechat okolků a narážek? Máteli nějaké přání, vyslovte je rovnou."
"Krucinál, copak jsem to neřekl? 2ádal jsem vás, abyste šel od valu."
"Míníte tím, abych upustil od toho, čemu říkáte Chapinův případ? Je mi líto, že musím vaši žádost zamítnout."
"Vy nechcete?"
"Jistěže ne."
"A myslíte si, že je to docela oukej přelanařit zákazníka?"
"Nemám ponětí. Nebudu své chování vůči vám obhajovat. Co kdyby se ukázalo, že se obhájit nedá? Já prostě prohlašuji, že vaši žádosti odmítám."
"Jo. Já si myslel, že to takhle dopadne." Bascom zvědi pěst se stolu a trochu se uvolnil. "Můj bratr pořád tvrdí, že se považujete za džentlmena, jeden by na to naletěl. Řekl jsem mu, že džentlmen bejt můžete, ale cvok že nejste."
"Ani jedno, ani druhé, jak se obávám."
"Zkrátka a dobře, teď, když tohle máme ze stolu, mohli bysme si promluvit obchodně. Jestli Chapinův případ převezmete vy, pak my jsme vedie."
"Pravděpodobně. Ne však bezpodmínečně."
"Ale jo. Jsme. Vy je vycucnete tak, že budou muset začít kupovat lacinější maso. Vím, kdy jsem nabranej, a dovedu to přijmout. Už bych se na tom tak jako tak dlouho neuživil. Pánbůh vám pomoz. Hrozně rád bych sem tak jednou týdně zapadl a zeptal se, jaký je cvrkot. Řeknu vám, že ten Chapin je nejzáludnější a nejúskočnější mrzák, jakej kdy volně běhal. Povídal jsem, že už to mám skoro ušitý. Poslyšte! Není ani nejmenší naděje. Ani ta nejmenší. Ve skutečnosti jsem to už vzdal. A měl jsem na tom tři muže, aby se mu věšeli na paty a při příštím ho chňapli a hrom do toho, Hibbard je v tahu a my dokonce nedokážeme ani najít to, co z něho zbylo. A víte co? Moji tři chlapi nevědí, kde Chapin v úterý

večer byl! Dovedete to pochopit? Zní to pitomě, ale oni žádní pitomci nejsou, jsou to zatraceně dobrý chlapi. Tak, jak říkám, docela rád bych toho nechal"
Wolfe mu skočil do řeči: "Mluvil jste o tom, že si pohovoříte obchodně."
"Jo, to jsem říkal. Jsem ochotnej dohodnout se s várna. To se ví, máte svoje vlastní metody, každej z nás je má, ale za ty čtyry tejdny jsme načesali moře důvěrnějch informací a stálo nás to spousty peněz. Je to důvěrný, to se rozumí, ale když máte ty samý klienty jako já, tak je to fuk. Ušetřilo by vám to moře času a vydání a obíhání. Můžete dostat celej ten materiál a můžeme ho spolu prohovořit, kdykoliv se vám zachce." Bascom na okamžik zaváhal, olízl si rty a dodal: "Za tisíc dolarů."
Wolfe mírně zakroutil hlavou. "Ale pane Bascome, vždyť budu mít přistup ke všem vašim hlášením, která jste podával zákazníkům."
"Jistě, ale víte, jak to chodí, jak takový hlášení vypadají. Víte, že jsou jak se sluší a patří, ale kruciaál! Kdybych vám dovolil, abyste se vyptával kteréhokoliv z mejch mužů, dostal byste skutečně důvěrný informace. To jako.přívažek."
"Je otázka, zda by měly nějakou cenu." "Ale mějte rozum."
"O to se často pokouším. Zaplatím vám za to, co mi nabízíte, sto dolarů. Prosím! Nechci se handrkovat. A nepokládejte za nezdvořilost, když řeknu, že máme co dělat a že potřebuji všechen čas, který mi hodiny poskytnou. Děkuji vám za návštěvu, ale mám moc práce." Wolfe pohnul prstem a ukázal na knihy, které měl před sebou na stole, v jedné z nich byla zastrčena záložka. "Mám tady pět románů, které napsal Paul Chapin. Včera večer se mi podařilo opatřit si i ty čtyři starší. Právě je čtu. Souhlasím s vámi, že tohle je nesnadný případ. Je možné, i když krajně nepravděpodobné, že jej do půlnoci rozřeším."
Potlačil jsem úsměv. Wolfe měl opravdu rád bravuru, byl to nejlepší trik, jak si pěstovat svou pověst.
Bascom na něho udiveně zíral, za okamžik odstrčil křeslo a vstal. Hafan vedle mne se také se zamručením zvedl.
"Nenechte se vyrušovat," prohlásil Bascom. "Jak už jsem se zmínil, všichni máme svou metodu. A jediný, co k tomu můžu dodat, je zaplať pánbůh za to." "Ano. Chcete těch sto dolarů?"
Bascom se obrátil a přikývl. "Beru. Zdá se mi, že pro vás je to vyhazování peněz, když už jste koupil těch pět románů, ale houby, vezmu je."
Sel jsem ke dveřím, abych jirn otevřel,a oni šli za mnou.
V pondělí v době večeře bylo už všechno za.řízeno a mohl jsem si pochutnávat v naprosté pohodě. Fritz byl vždycky šťastný, když viděl, že se v kanceláři něco děje, a dal si obzvláště záležet. Ten večer, když jsem viděl, že polévka je plná houbiček a v salátové zálivce jsem rozpoznal chuť estragonu, kývl jsem na něho a poslal jsem mu hubičku. Zapýřil se. Wolfe mu za jeho výtvory často dělal poklony jaksepatří a Fritz se pokaždé začervenal, a zapýřil se také, kdykoliv jsem nalezl příležitost vzdát mu hold já. Ale přísahám, že to dělal jen proto, aby mi udělal radost a aby neurazil. Často jsem se sám sebe ptal, jestli si toho Wolfe všiml. Věnoval jídlu tak živou a soustředěnou pozornost, že bych klidně řekl, že nevšiml, ale činit jakékoli dohady o Wolfovi "klidně" nebylo k ničemu.
Hned po jídle se Wolfe odebral nahoru do svého pokoje, jak mi předem vyložil, i to patřilo k jeho režii večera. Já jsem několik minut konferoval v kuchyni s Fritzem a pak jsem se šel nahoru převléknout. Vzal jsem si šedý, drobně károvaný oblek, ktetý mi seděl snad nejlíp ze všech, co jsem kdy měl, světle modrou, košili a tmavomodrou kravatu. Cestou zpátky jsem se zastavil ve Wolfově pokoji, který byl v tomtéž poschodí, abych se ho na něco zeptal. Seděl s jedním Chapinovým románem v čalouněném křesle pod stojací lampou, zůstal jsem tedy stát a počkal jsem, až si zatrhne tužkou odstavec v knize.
Pak jsem se zeptal: "Co když některý z nich s sebou přivleče něco nevhodného, například právníka? Mám to vpustit dovnitř?"
Ani se na mě nepodíval a přikývl. Sešel jsem dolů do kanceláře.
První si přichvátl. Předpokládal jsem, že se útvar nezačne řadit dřív než v devět, ale do devíti chybělo ještě dvacet minut, když jsem zaslechl, jak Fritz prochází halou a otvírá domovní dveře. Potom klika klapla a Fritz vpustil první oběť. Skoro potřebovala oholit, měla vyboulené kalhoty a rozcuchané vlasy. Bledě modré oči těkaly kolem, až přistály na mně.
"K čertu," prohlásil, "vy nejste Nero Wolfe."
To jsem připustil. Odhalil jsem mu svou totožnost. Aniž mi podal ruku pravil:
"Vím, že jdu na ten mejdan moc brzy. Jsem Mike Ayers z Tribuny, dělám v lokálu. Řekl jsem Oggiemu Reidovi, že si dnes večer musím vzít volno, že si jdu dát zachránit život. Zapadl jsem na pár drinků, ale za chvilku mě napadlo, že jsem zatracený bíázen, proč by nějaké pitivo nemohlo být tady. Pivo tím nemyslím."
Zeptal jsem se: "Gin či gin?"
Zašklebil se. "Jedna nula pro vás, skotskou. Nenamáhejte se s ředěním."
Šel jsem ke stolu, který jsme s Fritzem umístili v přístěnku, a nalil tu skotskou. Pomyslel jsem si: "Ať žije Harvard a život studentský, život veselý, a tak dále," a přemýšlel jsem také o tom, že s ním mohou být trable, začneli být příliš hlučný, ale když odmítnu vyhovět jeho nízkému, odpornému chtíči, zdrhne. A protože jsem znal bankovní zprávy skoro nazpaměť, věděl jsem, že byl čtyři roky v Postu a tři v Tribuně a že bere 90 dolarů týdně. Novináři jsou vůbec moje slabá stránka, nikdy se nemohu zbavit dojmu, že vědí věci, které já nevím.
Nalil jsem mu druhou skleničku, chytl se jí, posadil se a hodil si nohu přes nohu. "Řekněte mi," zeptal se, "je pravda, že Nero Wolfe dělal eunucha v jednom káhirském harému a začal svou životní dráhu tím, že sbíral od holek děkovné dopisy pro zubní pastu Pyramid?"
Já osel mu to na půl vteřinky sežral. "Poslechněte," řekl jsem, "Nero Wolfe je ten ", ale pak jsem se zarazil a zasmál jsem se. "Jasně, až na to, že tam nebyl jako eunuch, ale jako velbloud."
Mike Ayers přikývl. "To je jiná. Řekl bych, že tím se vysvětluje, proč je pro velblouda tak těžké projít uchem jehly. Nera

Wolfa jsem ještě nikdy neviděl, ale slyšel jsem o něm a viděl jsem jehlu. Můžete k tomu něco dodat?"
Dodat jsem musel ještě jeden drink, než se dostavili další zákazníci. Tentokrát to byl pár, Ferdinand Bowen, burzovní makléř, a doktor Loring A. Burton. Šel jsem jim do haly naproti, abych se dostal z dosahu Mika Ayerse. Burton byl velký, pěkný chlap, držel se vzpřímeně, nebyl upjatý, zato dobře oblečený, sebevědomý, s tmavými vlasy, s černýma očima a unavenými ústy. Bowen by! střední postavy a celý unavený. Byl navlečený v černém a bílém. A kdybych ho byl chtěl někdy večer vidět (měl jsem ale pocit, že bych nechtel), musel bych jít někam do divadla na premiéru a čekat ve foyer. Měl malé nohy v úhledných lakovkách a úhledné, malé ženské ruce v úhledných, malých šedých rukavičkách. Když si svlékal kabát, rozkládal rukama tak, že jsem museí ustoupit, aby mě nepraštil do oka. Na chlapy, kteří v uzavřených prostorách zaujímají k svým bližním takový postoj, si zvlášť nepotrpím. Jsem toho názoru, že by je neměli pouštět do výtahů, ale nemám je rád nikde.
Zavedl jsem Burtona a Bowena do kanceláře, vysvětlil jsem jim, že Wolfe bude dole co by dup, a ukázal jim Mika Ayerse. Ten Bowenovi říkal "Fredie" a Burtonovi "Lorelei" a nabídl jim pití. Fritz přivedl dalšího, Alexandra Drummonda, květináře, úpravnou malou kachničku s tenkými vousky, jediného, kdo z nich byl už někdy předtím ve Wolfově domě. Před několika lety přijel se skupinkou ze zasedání jakéhosi sdružení podívat se na orchideje. Pamatoval jsem se na něho. Potom dorazili víceméně najednou Pratt z politického klubu Tammany, Adler a Cabot, advokáti, Cotnmers, vedoucí prodeje z Filadelfie, Edwin Robert Byron, šéfredaktor magazínu, Augustus Farrell, architekt, a chlápek jménem Lee Mitchell z Bostonu, který řekl, že zastupuje oba bankéře, Collarda a GaineseOd Gainese přinesl dopis. Včetně Collarda a Gainese to deset minut po deváté dělalo celkem dvanáct. Všichni se samozřejmě znali, ale nedalo se tvrdit, že z toho byli zvlášť odvázaní, Mika Ayerse, který se procházel kolem s prázdnou sklenicí a mračil se, nevyjímaje. Ostatní většinou seděli a chovali se jako na pohřbu. Přistoupil jsem k Wolfovu stolu a třikrát krátce zazvonil na Fritze. Pár minut nato jsem slyšel slabé bzučení výtahu.
Dveře pracovny se otevřely a všichni otočili hlavu. Wolfe vstoupil. Fritz za ním zavřel dveře. Wolfe se dokolébal na půl cesty k svému stolu, zastavil, otočil se a řekl: "Dobrý večer, pánové." Došel k svému křeslu, stoupl si tak, že se zádí kolen dotýkal okraje sedadla, rukama se vzepřel do opěradla a spustil se.
Mike Ayers se Snažil upoutat mou pozornost tím, že na mne mával sklenicí a volal: "Hej! Eunuch i velbloud!"
Wolfe trochu zvedl hlavu a jedním ze svých nejlepších tónů řekl: "To chcete navrhnout jako dodatky k inventáři vnitřního zvěřince pana Chapina?"
"Cože? Ale navrhuji"
George Pratt ho okřikl: "Miku, drž hubu," a architekt Farrell ho popadl a vrazil do křesla.
Podal jsem Wolfovi seznam a ukázal mu, kdo jsou přítomni, přelétl jej pohledem, zvedl hlavu a promluvil: "Jsem rád, že zde vidím pana Cabota a pana Adlera. Oba jsou, jak se domnívám, advokáti. Jejich znalosti a jejích vycvičené mozky nás uchrání od všedních chyb. Pozoruji také, že je přítomen i pan Michael Ayers, novinář. Je jedním z vás, a tak bych chtěl pouze poznamenat, že přejeteli si vyhnout se nebezpečí zveřejnění"
Mike Ayers zavrčel: "Nejsem novinář, jsem zpravodajský ohař. Interviewoval jsem Einsteina"
"Do jaké míry jste opilý?"
"K čertu, jak to víte?"
Wolfovo obočí se zvedlo. "Pánové?"
Farrell ho ujistil: "Mike je v pořádku. Toho si nevšímejte. Mike je all right."
Julius Adler, advokát, postavu měl asi jako špaček tužky a oblečením vypadal jako obchodní příručí, se do toho vložil: "Řekl bych, že ano. Jsme si vědomi, že toto je váš dům, pane Wolfe, a že pan Ayers je pod parou, ale konec konců se nedomníváme, že jste nás sem pozval, abyste káral naše soukromé návyky. Máte nám co sdělit?"
"Ovšemže ano."
"Mé jméno je Adler."
"Ano, pane Adlere, vaše poznámka je dokladem toho, co jak jsem předpokládal bude hlavní překážkou, abychom se dohovořili. Uvědomoval jsem si, že se ke mně ze začátku budete stavět nepříznivě. Všichni jste krajně znepokojeni a postrašený člověk zaujímá nepřátelský a obranný postoj takřka reflexivně. Všechno a každý je mu podezřelý. Věděl jsem, že na mě budete hledět podezřívavě."
"Nesmysl," prohlásil Cabot, druhý advokát. "Nejsme poděšení a z ničeho vás nepodezíráme. Máteli nám co říci, řekněte to."
Oznámil jsem: "Pan Nicholas Cabot."
Wolfe kývl. "Jestliže nejste vyděšení, pane Cabote, pak nemáme o čem debatovat. Míním to doslova. Můžete zrovna tak dobře jít domů."
Wolfe otevřel oči a zvolna jimi přejel jedenáct tváří před sebou. "Víte, pánové, pozval jsem vás sem dnes večer na základě několika svých předpokladů. Jeli některý z nich nesprávný, je tato schůzka maření času, vašeho i mého. Předpokládám za prvé, že jste přesvědčení, že Paul Chapin zavraždil dva, možná tři z vašich přátel; za druhé, že zavraždí vás, jestliže se s tím něco neudělá. Třetí předpoklad je, že mé schopnosti jsou s to vaše obavy odstranit. A čtvrtý, že jste ochotni za tuto službu dobře zaplatit. Nuže?"
Podívali se jeden po druhém. Mike Ayers se chtěl zvednout z křesla, ale Farrell ho strhl zpátky. Pratt zamumlal tak hlasitě, aby to zaslechl i Wolfe: "Hezky si to vymyslel!" Promluvil Cabot:
"Jsme přesvědčeni, že Chapin je společensky nebezpečné individuum. To se přirozeně týká i nás. A pokud jde o vaše schopnosti ."
Wolfe na něj zakýval ukazováčkem. "Pane Cabote, těšíli vás zachovávat zdání, že jste sem dnes večer přišel v zájmu obrany společnosti, nebudu vám kazit zábavu. Otázka zní, kolik za to zaplatíte?"
Mike Ayers zčistajasna zahulákal: "Mazanej, starej Nick!" Všichni sebou trhli. Načež bezprostředně následovalo

fistulové zaskučení: "Dominiku, Niku, Niku." Farrel ho šťouchl pod žebra. Kdosi zavrčel: "Dejte mu roubík!" Avšak pohledy dvou nebo tří dalších, upřené na Cabota, ukazovaly, že Wolfe měl pravdu jediná cesta, jak usadit tohohle ptáčka, je pořádně mu to vytmavit.
Vtom do toho vpadl nový hlas, vlídně a bezstarostně: "Jaký je v tom rozdíl, jsmeli vyděšení nebo nejsme?" Byl to Edwin Robert Drummond, šéfredaktor magazínu. "Mohu klidně připustit, že se bojím co na tom? Připadá mi, že hlavní je, co s tím pan Wolfe chce dělat. Přišli jsme, připusťme jeho předpoklad"
"Připusťme starou bačkoru," Mike Ayers vytrhl paže z Farrellova sevření, vstal a vydal se ke stolu v přístěnku. Na půl cestě se obrátil a vyhrkl: "To je zatraceně na tuty, že máme nahnáno. Při sebemenším zvuku nadskočíme, ohlížíme se na každém kroku a věci nám padají z rukou. Víte proklatě dobře, že to tak je. Ať zvednou ruce ti z vás, kdo se dnes v noci nepřevalovali v posteli, klidně usnuli a nepřemýšleli, jak dostal Andyho a co s ním provedl. Wolfe, vy starej podrazníku, slyšel jste o našem sdruženíčku? O Lize pykajících? Přezveme ji na Klub zbabělců nebo třeba na Ligu vyděšených!" Nalil si sklenici až po okraj a pozvedl ji; nenamáhal jsem se upozornit ho, že omylem popadl karafu se sherrym. "Spolučlenové! Ať žije Liga vyděšených!" Jediným heroickým lokem poslal obsah sklenice tam, kam patřil. "Co mě se týče, můžete mě jmenovat třeba předsedou!" Příšerně se zamračil a zhnuseně, rozhořčeně se ušklíbl. "Zatraceně, kdo do té whisky nalil koňskou moč?"
Farrel se srdečně rozchechtal a Pratt se k němu připojil. Drummond, květinář, se srozhihňal. Bowen, burzovní makléř, byl buď znuděn, nebo se tak s úspěchem tvářil. Vytáhl doutník, uřízl špičku a zapálil si. Já se vydal vyhledat Miku Ayersovi správnou láhev, protože jsem věděl, že si bude chtít vypláchnout ústa, aby se zbavil té pachuti. Lee Mitchell z Bostonu vstal:
"Dovolte mi poznámku, pánové." Odkašlal si. "Nepatřím ovšem mezi vás, ale jsem zplnomocněn prohlásit, že oba pánové, pan Collard a pan Gaines, skutečně chovají určité obavy, přesvědčili se o odborné pověsti pana Wolfa a jsou připraveni zařídit se podle jeho návrhů."
"Dobrá." Wolfův tón zarazil podivení v sále. Pohlédl na mě. ..Archie, rozdejte laskavě ty listiny."
Měl jsem je připravené v horní zásuvce svého psacího stolu, pro všechny případy dvacet kopií, vyňal jsem je a rozdal dokola. Wolfe si zazvonil o pivo a nalil si. Vyprázdnil sklenici a prohlásil:
"Jak vidíte, je to jen soupis vašich jmen a za každýml je poznamenána určitá částka. Nejlépe vám to vysvětlím, když vám přečtu pamětní záznam, který tu mám . Nebo nemám? Archie?"
"Tady je, pane."
"Děkuji. Nadiktoval jsem jej tak, jak je, budeli vám to milejší, může, ale nemusí být přestylizován do formálních právních termínů. Byl bych rád, kdyby byl tento zápis přijat a podepsán. Všechny, přítomné i nepřítomné, jejichž jména jsou v seznamu, který jste dostali, uvádím pro stručnost jako Ligu. Memorandum zní:
1. Zavazuji se, že zbavím Ligu strachu a obav z ublížení ze strany a) Paula Chapina, b) osoby nebo osob, které rozesílaly veršované, strojem psané výhružné dopisy, c) osoby nebo osob odpovědných z smrt W, R. Harrisona a Eugena Greyera a za zmizení Andrewa Hibbarda.
2. O tom, jeli tento úkol uspokojivě splněn, rozhodnou členové Ligy prostou většinou hlasů.
3. Veškeré náklady tohoto podniku ponesu sám a Liga nebude povinována platit ani je, ani žádné jiné závazky v případě, že nebudu mít úspěch a nevykonám jej k naprosté spokojenosti.
4. Po přijetí usnesení, že úkol byl uspokojivě vykonán, zaplatí mi každý z členů Ligy obnos, který je na přiloženém soupisu uveden u jeho jména, s tou podmínkou, že všichni členové budou odpovědni za zaplacení celého obnosu rukou společnou a nerozdílnou.
Myslím, že je to tak zcela vyčerpávající. Ovšem kdybyste si snad přáli splnění úkolu časově omezit na určitou dobu"
Nicholas Cabot mu vpadl do řeči: "Je to úplně nesmyslné, vůbec o tom nehodlám diskutovat." Julius Adler s úsměvem prohlásil: "Domnívám se, že bychom měli sekretáři pana Wolfa poděkovat, že částky sečetl a ušetřil nám ten otřes. Padesát šest tisíc devět set patnáct dolarů. Tedy!" Jeho obočí vyšplhalo až k čelu a zůstalo tam. Kommers, který svých posledních deset dolarů utratil na cestu z Filadelfie sem, se ujal slova a pronesl svůj první veřejný proslov: "O vašich schopnostech toho mnoho nevím, pane Wolfe, ale právě jsem se něco přiučil o pevných nervech." Ostatní se sborově přidávali a tiskli nás zkrátka ke zdi.
Wolfe asi minutu čekal, a pak zvedl ruku, dlaní ven. Na něho to bylo pěkně silácké gesto. "Prosím, pánové, skutečně tu není žádný důvod k hádce. Všechno je docela prosté. Nabízím vám něco na prodej za pevnou cenu, splatnou při dodání. Myslíteli, že cena je přehnaná, nikdo vás nenutí ke koupi. V této souvislosti mohu poznamenat, že slečna Hibbardová mi za službu, kterou vám nabízím, nabídla v sobotu deset tisíc dolarů. Výše deseti tisíc dolarů nedosahuje ani jedna položka v tomto seznamu a přitom slečna Hibbardová osobně vůbec není ohrožena."
George Pratt řekl: "No jo, a vy jste ji odmítl, abyste mohl oškubat nás. Vy jste se zkrátka vydal na cestu dobročinnosti, a když jde o to konat dobro, tak se neznáte, že?"
"Celé to memorandum je zkrátka skrznaskrz nesmyslné." Nicholas Cabot přistoupil k Wolfovu stolu, sáhl po pamětním zápisu, zůstal stát a prohlížel si jej. "Co mají znamenat všechny ty řečičky o odpovědné osobě nebo osobách? Chceme jedině, aby se Paul Chapin dostal tam, kam patří. Tyhle úhybné pohyby"
"Vy mě překvapujete, pane Cabote," povzdychl si Wolfe. "Volil jsem tuto stylizaci především proto, že zde budou kovaní právníci a přál jsem si předejít jejich námitky. Vlivem různých okolností se představa o vině Paula Chapina zakořenila ve vašem vědomí tak pevně, že jste trochu přivedeni z míry. Nemohu vaše obavy odstranit výslovně jen tím, že dosáhnu uvěznění Paula Chapina pro vraždu. Kdybych to totiž učinil a vyšetřování by pak prokázalo jeho nevinu, mělo by to dva nepříjemné důsledky. Abyeh dostal zaplaceno, musel bych ho za prvé křivě obvinit což by vůči němu nebylo fair a velice by to mrzelo i mne a za druhé, skutečný pachatel těchto skopičin by zůstal na svobodě, pokračoval by ve své činnosti a vy byste dál byli plni strachu nebo mrtví. Chtěl jsem podchytit"

"Hlouposti." Cabot netrpělivě odstrčil memorandum. "Jsme přesvědčeni, že je to Chapin. Víme to."
"Já také." Wolfe kývl hlavou dolů a nahoru a opět znehybněl. "Ano, jsem přesvědčen, že Chapin je člověk z něhož musíte mít strach. Ale když jsem připravoval tento pamětní zápis, pokládal jsem za vhodné pamatovat na všechny nepředvídané okolnosti, jako právník se mnou musíte souhlasit. Ostatně, co doopravdy víme? Velmi málo. Například co když Andrewa Hibbarda dohnaly výčitky svědomí, aby se za muže, kterému jste všichni ublížili, pomstil sám. ‚Proč jste mě nezabili? Co když zabil dva z vás, poznal, že na to nemá žaludek, někam odešel a vlastní rukou ukončil svůj život? To by nebylo v rozporu s ničím, co víme. Anebo co když se někdo jiný 2 vás, či dokonce někdo úplně cizí, pustil do vyrovnávání nějakých osobních účtů a využil výplodů Chapinova básnického střeva, aby podezření svedl na falešnou stopu? Mohl byste to být vy, pane Cabote, nebo doktor Burton nebo pan Michael Ayers . kdokoliv. Vy říkáte ‚hlouposti!, a já ve skutečnosti také, ale proč nepamatovat na všechny možnosti?"
Cabot si opět přitáhl memorandum do svého zorného pole. Julius Adler vstal, šel k psacímu stolu a začal je zkoumat spolu s ním. Ostatní si mezi sebou polohlasně mručeli. Mike Ayers s rukama hluboko v kapsách a se zavřenýma očima ležel roztažený ve svém křesle. Julius Adler promluvil:
"Poslední výhrada nepřipadá v úvahu. Ta společná odpovědnost za celý obnos. O tom vůbec nebudeme mluvit."
Wolfovy záhyby na tváři se trochu rozevřely. "Souhlasím s vámi, pane Adlere, netrvám na ní. Ve skutečnosti jsem ji tam vsunul úmyslně, abyste měl něco, co můžete vyškrtnout."
Adler zabručel. Drummond, květinář, který se k nim s Prattem a Arthurem Kommersem přidal, se znovu zahihňal. Cabot svraštil čelo, zadíval se na Wolfa a podotkl: "Vy vůbec nejste mazaný, či snad ano?"
"Mírně. Po pravdě nejsem zvlášť dobrý v obchodním jednání, jsem příliš neohrabaný. To je vrozené a nedá se s tím nic dělat. Vezměte si třeba nabídku, kterou jsem vám udělal umím ji jen předložit a říci: vezměte nebo nechte stát. Vyvažuji ten nedostatek tím, že nabídku udělám tak přitažlivou, aby nebylo dost dobře možné odmítnout ji."
Překvapilo mě, když jsem viděl, že se na Cabotově tváři zničehonic objevil náznak úsměvu, a na okamžik jsem ho měl skoro rád. Poznamenal: "Zajisté, vaše neobratnost je mi sympatická."
"Děkuji." Wolfe pohnul očima, aby viděl taky ostatní. "Nuže, pánové? Zmíním se ještě o dvou maličkostech. Za prvé, nezahrnul jsem do zápisu podmínku, že se mnou budete spolupracovat, ale budu to ovšem očekávat. Byl bych rád, kdyby vás pan Goodwin nebo některý jiný z mých mužů směl v každou rozumnou dobu navštívit, a s některými z vás bych si rád pohovořil já sám. Mohu?"
Tři nebo čtyři hlavy přikývly. George Pratt ze skupiny u stolu řekl: "To by šlo." Cabot se nepokrytě smál a zabručel: "Nezapomeňte na svou neobratnost."
"Dobrá. Druhý bod se týká peněz. Podle mého názoru jsou uvedené částky přiměřené a není to žádné vydírání. Když se mi nepodaří vás uspokojit, nedostanu nic, takže jde o to byl by v této chvíli pan Gaines ochotný zaplatit mi osm tisíc dolarů a doktor Burton sedm tisíc a pan Michael Ayers sto osmdesát za to, že jim zaručím osvobození od strachu, který na ně dolehl? Mám za to, že souhlasíte a pokládáte za správné, aby částky byly stupňovány podle platební schopnosti."
Hlavy opět přikývly. Usnadňoval jim to, pomalu to na ně šil. Musel jsem se sám pro sebe zasmát: "Šéfe, vy jste sekáč, na mou duši, jste sekáč všemi mastmi mazaný!" Lee Mitchell z Bostonu se znovu ujal slova:
"Za pana Collarda a pana Gainese se ovšem nemohu vyjádřit s konečnou platností. Ale mohu vás ujistit, že pravděpodobně s nimi můžete počítat. V noci se vracím do Bostonu a oni vám zítra zatelegrafují."
Cabot řekl: "Elkusé můžete vyškrtnout, nezaplatí vám ani cent." "Ne?"
"Ne. Je stejně sentimentální, jako byl Andy Hibbard. Raději by nás všechny viděl na prkně, než aby pomáhal chytit Paula Chapina."
"Vskutku. Je neštěstí dovolit rozmarům srdce, aby nakazily rozum. Uvidíme. Ještě bych vás rád ujistil o jednom, pánové.
Otevřeně řečeno, nepřeji si, aby snad někdy v budoucnu kdokoli z vás mohl tvrdit, že jsem jednal tak nelítostně a pomstychtivě, jak jste vy vůbec nezamýšleli. Vycházím z předpokladu, že vy všichni považujete Paula Chapina za vraha, že vám hrozil zabitím a že chcete, aby byl chycen, odhalen, uvězněn a popraven. Požádám pana Goodwina, ať vás vyvolává jménem. Pokud jsem vám porozuměl správně, odpovězte, prosím, ano."
Pokynul mi. Vzal jsem seznam, na němž jsem už zaškrtl všechny přítomné. Avšak ještě než jsem mohl vyvolat prvního, prohlásil Lee Mitchell: "Na tuto otázku mohu odpovědět za pana Collarda a pana Gainese. Bezvýhradně. Odpověď zní ano."
Vznikl menší rozruch, ale nikdo nepromluvil. Přečetl jsem: "Ferdinand Bowen."
Makléř odpověděl chraptivě, ale pevně: "Ano." "Doktor Loring Burton." Chvíli se neozvala žádná odpověď, pak Burton zašeptal tak tiše, že ho bylo sotva slyšet: "Ne." Všichni na něho pohlédli. Rozhlédl se, polkl, a pak náhle vybuchl: "Nesmysl! Ano, to se rozumí! Romantický nesmysl. Ano!"
Farrel se k němu obrátil. "To bych řekl. Je divné, že jsi nebyl první."
Pokračoval jsem: "Augustus Farrell."
"Ano." Vyvolával jsem ostatní jména. Drummond, Cabot, Pratt, Byron, Adler, Kommers, všichni říkali ano. Pokračoval jsem. "Michael Ayers." Ještě stále se rozvaloval v křesle. Znova jsem ohlásil jeho jméno. Adler vedle něho ho rýpl pod žebra. "Miku, hej! Řekni ano." Mike Ayers se trochu zavrtěl, malinko pootevřel oči, vybafl "ano" a zase oči zavřel.
Obrátil jsem se k Wolfovi. "To je všechno, pane." Zpravidla slyším, když Fritz jde do haly otevřít na zvonění u domovních dveří. Ale tentokrát jsem ho přeslechl, snad proto, že mě příliš zaujalo vyvolávání k raportu. Překvapilo mě tedy, když jsem spatřil, že se dveře pracovny otevírají. Ostatní viděli, jak se tam dívám, a pohlédli tam také. Fritz udělal tři kroky dovnitř a čekal, až mu Wolfe pokyne,
"Chce s vámi mluvit nějaký džentlmen, pane. Navštívenku nemá. Pravil, ať ohlásím pana Paula Chapina."

"Vskutku," Wolfe se ani nepohnul. "Ovšem, uveďte ho."
Fritz šel zpátky do haly, aby návštěvníka přivedl. Asi jsem něco propásl, ale Wolfe pravděpodobně ne nevím, rněl jsem si všímat, jak se tváří naši hosté, ale nevšímal jsem si jich, upíral jsem oči na dveře. Mám dojem, že ostatní také, kromě Wolfa. Slyšel jsem, jak Chapinova hůl klape na gumové podlahové krytině v hale.
Vbelhal dovnitř a zastavil se několik kroků ode dveří. Wolfa odtamtud nemohl vidět, bránila mu v tom skupina, která se shlukla kolem psacího stolu. Pohlédl na skupinu, pak na všechny rozsazené kolem dokola na židlích a v křeslech a dvakrát se zdviženou bradou pohodil hlavou jako nervózní kůň, který se pokouší setřást uzdu. Pozdravil: "Ahoj, kamarádi," a kulhal dál tak daleko, až Wolfa spatřil. Napřed však vrhl ostrý rychlý pohled na mě. Asi osm stop ode mne stanul. Na sobě měl večerní oblek, smoking. Nebyl to žádný velikán, střední postava, spíš menší než větší, a nedalo se o něm říci, že je hubený. V obličejrse mu však kosti zřetelně rýsovaly vpadlé tváře, běžný nos a světlé oči. Když se ke mně obrátil zády, tváří k Wolfovi, všiml jsem si, že mu přes pravou zadní kapsu sako nesplývá volně dolů, a tak jsem pro všechny případy srovnal nohy, které jsem měl přehozené přes sebe, a připravil jsem je na startovní čáru. Nikdo mu na pozdrav nahlas neodpověděl. Znovu se rozhlédl, pak upřel oči zpátky na Wolfa a usmál se na něho. "Vy jste pan Wolfe?"
"Ano," odpověděl Wolfe s prsty sepjatými na břiše. "Vy jste pan Chapin?"
Paul Chapin přikývl. "Byl jsem v divadle. Zdramatizovali mi jednu moji knížku. Pak mě napadlo, že zaskočím sem."
"Kterou knihu? Četl jsem je všechny."
"Vy jste je četl? Všechny? Nebyl bych předpokládal. Železnou patu."
"Ale ano, tu také. Přijměte mé blahopřání."
"Děkuji. Nevadí vám doufám, že jsem sem tak vpadl. Věděl jsem samozřejmě o tomto shromáždění. Dozvěděl jsem se o něm od třech svých přátel, Lea Elkuse, Lorrieho Burtona a Alexe Drummonda. Nemějte jim to za zlé, snad s výjimkou Lea. Ten to myslel dobře, ale ti druzí dva mi chtěli nahnat strach. Zkoušeli to na mě s bubákem, ale máli nějaké strašidlo plnit svůj úkol, musí oběť znát jeho hrůzy. Máte na skladě nějaké hrůzy, doufám."
Od prvního slova Chapin nepustil Wolfa z očí a ostatních si vůbec nevšímal. Ti ho pozorovali s různými výrazy ve tváři: Mitchell z Bostonu se zvědavostí, Bowen nezúčastněně jako hráč pokeru, Cabot roztrpčeně a stísněně, Mike Ayers zamračeně a znechuceně. Pozoroval jsem je. Doktor Burton zničehonic vstal ze svého křesla, dlouhými kroky zamířil ke stolu, uchopil Chapina za paži a oslovil ho:
"Paule, proboha, jdi odtud! To je strašné. Jdi pryč."
Do toho vpadl květinář Drummond, kultivovaný tenor mu samým rozčilením přeskakoval do zuřivého jekotu. "Tohle je vrchol, Paule! Po tom, co jsme po tom, co jsem ty špinavá vrahounská kryso!"
Napětí ostatních se zlomilo a rozvázaly se jim jazyky. Wolfe je ostře zarazil: "Pánové! Pan Chapin je můj host." Pohlédl na Chapina opřeného o hůl. "Měl byste se posadit. Křeslo Archie!"
"Ne, děkuji. Já hned půjdu." Chapin se s úsměvem rozhlédl kolem dokola, byl by to obyčejný veselý úsměv, nebýt jeho bledých očí, ty se vůbec nesmály. "Stojím na jedné noze už dvacet pět let. To ovšem všichni víte, to vám nemusím vypravovat. Lituji, že jsem vás svým příchodem znepokojil, opravdu za nic na světě bych vás, chlapci, nechtel přivádět do rozpaků. Všichni jste ke mně byli až příliš laskaví. Velmi dobře víte, že je to pravda. Smímli se vyjádřit tak trochu literárně a nadneseně, ulehčili jste mi mé životní břímě. Nikdy vám to nezapomenu, už jsem vás o tom tisíckrát ujistil. Ovšem, teď, když jsem jak se zdá nalezl své povolání, teď, když stojím na svých vlastních nohou totiž na své vlastní noze." Znovu je všechny kolem dokola obdařil širokým úsměvem, "budu schopen ubírat se svou cestou sám, bez vás, až do konce svých dnů. Avšak vděčný vám budu vždycky." Obrátil se k Wolfovi. "Takhle to je, chápete. Ale nepřišel jsem sem tohle vykládat. Přišel jsem vás navštívit. Myslel jsem, že jste možná rozumný a inteligentní člověk. Jste?"
Wolfe se na něho díval. Říkal jsem si sám pro sebe pozor, Paule Chapine, pozor na ty přivřené oči, a mohuli vám dát dobrou radu, sklapněte a vemte nohy na ramena. Wolfe odpověděl:
"Tu a tam tohoto vrcholného výkonu dosáhnu, pane Chapine."
"Pokusím se vám to věřit. Je jen málo lidí. kteří to dokáží. Chtěl jsem vám říci jen tolik: moji přátelé promarnili spoustu času a peněz pronásledováním nějaké fáty morgány, kterou jim někdo chytře promítl. Řeknu vám otevřeně, pane Wolfe, pro mne to byl otřes, že podezírají mne, když vědí, jak jsem jim vděčný za všechnu jejich laskavost. Opravdu, neuvěřitelné. Tohle jsem vám chtěl sdělit, abych vám ušetřil práci, čas i peníze. Přece byste nebyl tak pošetilý, abyste se honil za přeludem?"
"Ujišťuji vás, pane, že jsem příliš nepohyblivý, abych se vůbec za čímkoliv honil. Ale možná vzhledem k svému tvrzení, že vás se to naprosto netýká možná máte pro ony incidenty, které zneklidnily vaše přátele, svou vlastní teorii? Mohla by nám po moci.
"Obávám se, že ne." Chapin s politováním potřásl hlavou. "Zdá se ovšem víc než pravděpodobné, že si z nich jenom někdo tropí žerty, ale nemám tušení"
"Vražda není žádný žert, pane Chapine. Smrt není žert."
"Není? Určitě ne? Jste si tím tak jistý? Vezměme si nějaký pěkný příklad. Třeba mne, Paula Chapina. Troufal byste si tvrdit, že by moje smrt nebyla legrace?"
"Proč? Byla by?"
"Ovšem. Křiklavý antiklimax. Uvážímeli, co v mém případě předcházelo, bylo by nepopsatelně směšné, kdyby si smrt dělala nároky na nějakou děsivost. Právě proto jsem si tolik cenil svých přátel, jejich péče, jejich účasti"
Výkřik v pozadí místnosti, nesmírně bolestný hlas doktora Burtona, ho přerušil: "Paule, Paule, proboha!"
Chapin se otočil na své zdravé noze. "Ano?" Aniž by o stupínek pozvedl hlas, podařilo se mu vyjádřit soustředěný, ničivý výsměch. "Ano, Lorrie?"
Burton se na něho zahleděl, neřekl nic, zavrtěl hlavou a odvrátil se. Chapin se obrátil zpět k Wolfovi.

Wolfe se zeptal:
"Vy tedy trváte na teorii žertu?"
"Přesně řečeno, netrvám. Připadá mi pravděpodobná. Co se mne týče, jde mi jen o jedno: blud mých přátel, že jsem pro ně nebezpečím, mě trápí. Skutečně, bojí se mne. Mne! Velice mě to trápí, opravdu. Skutečnost je, že si lze jen těžko představit neškodnější stvoření, než jsem já. Já sám mám strach. Celou svou bytostí se bojím nejrůznějších věcí. Pro svou ubohou tělesnou nedostatečnost žij u například v neustálém strachu, že bych se mohl stát terčem toho nebo onoho násilného útoku. A obyčejně jsem ozbrojen podívejte"
Paul Chapin nás docela pěkně nachytal. Sáhl si totiž pravicí dozadu, prsty hmátl pod dolní okraj svého smokingu, ze skupiny se ozvaly dva nebo tři varovné výkřiky a já jsem se vymrštil. Jak tam udržoval rovnováhu jenom tím, že se opíral o hůl, chybělo zatraceně málo a byl bych ho porazil; ale sevřel jsem pevně jeho pravé zápěstí a to ho zachránilo od pádu. Levicí jsem mu ze zadní kapsy vytrhl revolver.
"Archie!" obořil se na mne Nero Wolfe. "Pusťte pana Chapina."
Pustil jsem jeho zápěstí. Wolfe ňafal dále: "Vraťte mu jeho předmět."
Mrkl jsem na bouchačku. Byla to dvaatřicítka, stařičký veterán, a jedním mrknutím jsem zjistil, že není nabitá. Paul Chapin s naprosto bezvýrazným pohledem světlých očí nastavil ruku. Vložil jsem do ní revolver a on ho nechal, ležet na dlani, jako kdyby to byla miska jablečného protlaku.
"Ovládejte se, Archie," napomenul mě Wolfe. "Připravil jste pana Chapina o dramatické a působivé gesto. Vím, pane Chapine, promiňte. Směl bych se na ten revolver podívat?"
Chapin mu zbraň podal a Wolfe ji začal prohlížet. Vyndá! a opět zasunul bubínek, natáhl kohoutek, stiskl spoušť a znovu si ho prohlížel. Pak prohlásil: "Ošklivá zbraň. Nahání mi hrůzu.
Revolvery mi vždycky nahánějí hrůzu. Smím ho ukázat panu
Goodwinoví?"
Chapin pokrčil rameny a Wolfe mi ten kanón podal. Vzal jsem si ho ke světlu a věnoval mu několik vřelých pohledů, viděl jsem to, co viděl Wolfe, a ušklíbl jsem se. Pak jsem zvedl hlavu, spatřil jsem, jak se na mě Paul Chapin upřeně dívá, a přestal jsem se šklebit. Stále ještě by se dalo říci, že v jeho očích nebyl vůbec žádný výraz, ale za nimi bylo něco, co bych byl docela rád vyvlekl na denní světlo. Vrátil jsem mu revolver a on ho strčil do zadní kapsy. Konverzačním tónem napůl ke mně a napůl k Wolfovi prohodil:
"Tak vidíte. Efekt je čistě psychologický. Od svého přítele Andyho Hibbarda jsem se z psychologie hodně naučil."
Ozvalo se několik výkřiků. George Pratt přikročil k Chapinovi a upřeně se na něho zadíval. Ruce se mu přitom nervózně svíraly. Zakoktal: "Ty hade! Kdybys nebyl zatracený kripl, mlátil bych do tebe tak dlouho, až bych mohl říct, že jsi neškodný."
Chapin neprojevil žádné vzrušení. "Ano, Georgi. A co ze mnt udělalo zatraceného kripla?"
Pratt neustoupil. "Sám jsem tomu kdysi napomohl. Ovšem, napomohl. Byla to nešťastná náhoda, jaká se přihodila každému z nás, i když třeba ne tak zlá jako tobě. Bože, nemůžeš na to jaktěživ zapomenout? To ti to tak zamíchalo mozkem? Nejsi už ani trochu chlap"
"Ne. Chlap? Ne," skočil mu Chapin do řeči a ústy se na něho usmál. Rozhlédl se po ostatních. "Ale vy, mládenci, jste všichni chlapi. Nebo snad ne? Bůh vám žehnej. To je výborný nápad: být závislý na božím požehnání. Zkuste si to. Já to už zkusil. Ale teď vás budu muset požádat, abyste mě omluvili." Obrátil se k Wolfovi. "Dobrou noc, pane, půjdu. Děkuji vám za laskavé přijetí. Doufám, že jsem příliš nenamáhal vaši inteligenci."
Sklonil hlavu směrem k Wolfovi a ke mně, obrátil se a šel. Jeho hůl třikrát zadusala do koberce, když tu ho zadržel Wolfův hlas:
"Pane Chapine, málem jsem zapomněl. Směl bych vás poprosit ještě o několik málo minut? Jenom na docela malou"
Nicholas Cabot mu skočil do řeči: "Proboha, Wolfe, nechte ho, ať si jde"
"Prosím vás, pane Cabote. Pánové dovolí? Jen malou laskavost, pane Chapine. Ježto nechováte žádné zlé úmysly a stejně jako my byste si přál, aby se vaši přátelé zbavili všech nesnází, věřím, že mi pomůžete při malé zkoušce. Vím, bude vám připadat nesmyslná, úplně bezvýznamná, ale rád bych se o ni pokusil pomůžete mi?"
Chapin se otočil. Napadlo mě, že vypadá ostražitě. Odpověděl: "Možná. O co jde?"
"O docela prostou věc. Mám za to, že používáte psací stroj?"
"Ovšem. Rukopisy si na stroji píši sám."
"Máme tu psací stroj. Sedl byste si laskavě k psacímu stolu pana Goodwina a naklepal něco podle mého diktátu?"
"Proč?" Váhal, tecf byl ostražitý docela určitě. Rozhlédl se kolem sebe a viděl, jak se na něho upírá dvanáct párů očí, pak se usmál a ledabyle řekl: "Když na to přijde, proč ne?" A kulhal zpátky ke mně.
Vytáhl jsem psací stroj, dal jej na místo, vložil list papíru. Pak jsem vstal a přidržel Chapinovi své křesílko. Potřásl hlavou a já poodstoupil. Opřel si hůl o stůl a dostal se do křesla tak, že svou zmrzačenou nohu zasunul rukou pod stolní desku. Nikdo ani nemukal. Ohlédl se po Wolfovi a prohlásil: "Nepíši moc rychle. Mám psát obřádku?"
"Raději hustě. Bude se to tak co nejvíc podobat originálu. Můžeme začít?" Wolfe najednou, docela nečekaně začal silným, hlubokým hlasem: "Měli jste mě zabít. Stříci poslední chvíli"
Zavládlo naprosté ticho. Trvalo deset vteřin. Potom se Chapinovy prsty pohnuly a psací stroj se rozklapal. Pevně a rychle. Sledoval jsem slova na válci. První tři prošla hladce, ale u čtvrtého se objevilo zaváhání. U "b" ve slově zabít se zastavil. Úplně zastavil. Znovu nastalo ticho. Slyšeli byste pírko padat. Přerušil je lomoz, který způsobil Paul Chapin. Pohyboval se beze spěchu, ale zcela rozhodně. Odstrčil se, zvedl se na nohy, vzal svou hůl a dusal pryč. Zavadil o mne a Arthur Kommers mu musel ustoupit z cesty. Těsně u dveří se zastavil a obrátil se. Nevypadal zvlášť zmateně, a pokud jsem mohl ze svého místa vidět, nezračil se v jeho světlých očích žádný nový výraz.
"Byl bych vám rád pomohl při jakékoliv vážné zkoušce, pane Wolfe," prohlásil, "ale nestojím o to stát se obětí

nějakého triku. Mimochodem, prve jsem se dovolával inteligence, ne vulgární a očividné prohnanosti." Obrátil se. Wolfe zabručel: "Archie!" A já šel ven, abych Chapinovi pomohl do pláště a otevřel mu domovní dveře.
Když jsem se vrátil do pracovny, všichni mluvili jeden přes druhého. Mike Ayers se šel ke stolu napít a tři nebo čtyři další se k němu přidali. Doktor Burton stál s rukama hluboko v kapsách a poslouchal Farrella a Pratta. Wolfe si rozpletl prsty a projevoval vnitřní pobouření tím, že si jedním prstem třel nos. Přistoupil jsem k jeho stolu, právě když mu advokát Cabot říkal:
"Tak mě napadá, že budete sbírat honoráře, pane Wolfe. Začínám vaši pověst chápat."
"Za mazání medu žádnou slevu nedávám, pane," vzdychl Wolfe. "Mne samotného napadá, že buduli sbírat honoráře, pak budou tvrdě vydělané. Váš přítel, pan Chapin, je muž vysokých kvalit."
Cabot pokývl: "Paul Chapin je pokřivený génius."
"Každý génius je pokřivený. Mne nevyjímaje. Ale takový je, když na to přijde, všechen život ztřeštěné a marné kvašení látek, které původně mělo ovládnout kosmos, aniž ho narušilo. Avšak, bohužel, teď tu jsme uprostřed toho nejhoršího zmatku a jediné, co nLs napadlo, abychom si jej zpříjemnili a snesli jej, je připojit se a dělat tu největší paseku, jakou nám náš důmysl napoví. Jak přišel ke své pokřivenosti Paul Chapin? Mám na mysli tu proslulou nehodu. Vypravujte mi o tom. Pokud vím, byla to jakási mlhavá aféra v koleji."
"Ano, bylo to dost hrozné." Cabot se usadil na okraji psacího stolu. "O tom není pochyby. Avšak jiní muži, například ve válce. řekl bych, že Paul byl trochu vyšinutý už hned od začátku. Byl nováček, studoval na universitě prvním rokem a my ostatní už jsme byli ve druhém ročníku a dalších. Znáte Yard?
"Yard?"
"V Harvardu."
"Nikdy jsem tam nebyl."
"Tak dobrá. Byly tam ložnice, říkalo se jim Thyer Halí. Tohle se udalo ve středním traktu Thyeru v Pekelné bráně. Pořádali jsme dole menší vypijendu, bylo tam i pár kamarádů odjinud a tak se stalo, že se k tomu nachomýtl i Gaines a Collard. Dávali jsme si do nosu tak do deseti hodin, když tu jeden kluk přišel a oznárhil, že se nemůže dostat do svého pokoje, nechal si klíč zevnitř a dveře se za ním zabouchly. To se ví, všichni začali tleskat."
"To byl tak mistrovský výkon, zapomenout si klíč?"
"Ale ne. Tleskali jsme, že se naskytla příležitost k nějaké vylomenině. Když se vylezlo oknem z haly nebo z některého jiného pokoje, dalo se po úzké římse postupovat až k oknu jiného, zamčeného pokoje a dostat se tam. Byla to úplná akrobacie dnes bych to nezkoušel ani za naději na křeslo u Nejvyššího soudu ale v prvním jaru jsem to dokázal a mnozí jiní také. Vládl domorodý zvyk, že když si nějaký starý mazák z vyššího řečníku zapomněl klíč, naverboval na tuto službu některého bažanía. Pro hbitého mladého člověka na tom nebylo nic tak neobyčejného. No, a když ten kluk byl to Andy Hibbard nám zvěstoval, že si zaklapl dveře, všichni jsme, to se rozumí, uvítali příležitost k malému cvičeníčku pro utužení kázně. Ohlíželi jsme se po nějaké oběti. Někdo zaslechl zvuky v hale, vykoukl a viděl, že kdosi jde kolem. Zavolal ho dovnitř. Přišel. Byl to Paul Chapin."
"Nováček?"
Cabot kývl. "Paul byl vyhraněná osobnost. Už tenkrát v něm byla jakási zvláštní síla. Možná že už tehdy byl trochu divný. Nejsem psychiatr. Andy Hibbard mi říkal. ale to teď pro vás nemá cenu. Každopádně jsme ho raději nechávali na pokoji. No, a teď nám byl náhodou vydán na pospas. Někdo mu vysvětlil, co po něm chceme. Nerozčiloval se. Zeptal se, ve kterém patře je Andyho pokoj, a my mu řekli, že ve čtvrtém, o tři patra výš. Odpověděl, že v tom případě je mu líto, ale to že nemůže udělat. Fred Bowen mu řekl: ‚No, a co má být? Nejsi přece kripl? Nebo jo? Pak, když se to stalo, jsme si na to vzpomněli. Odpověděl, že je naprosto zdráv a v pořádku. Bili Harrison, který byl rozšafný už v kolébce, se ho dotázal, jestli trpí závratí. Řekl, že ne. Eskortovali jsme ho nahoru. Za obvyklých okolností by se nás na tu psinu nešlo podívat víc než tucet, ale vzhledem k tomu, jak to bral, hnalo nás ho po schodech nahoru třicet pět. Nikdo se ho ani nedotkl. Šel, protože věděl, co by se dělo, kdyby nešel."
"Co by se dělo?"
"Och, leccos. Co by nás zrovna napadlo. Znáte studenty."
"Tak málo, jak jen možná."
"Ano. Tak tedy šel. Nikdy nezapomenu, jak se tvářil, když pozpátku vylézal oknem z haly. Byl bílý jako prostěradlo, ale bylo v tom ještě i něco jiného, nevím co. Vzalo mě to u srdce. Andymu Hibbardovi to také došlo, protože skočil kupředu a zavolal na Chapina, ať se vrátí dovnitř, že půjde sám. Ostatní Andyho strhli zpátky a řekli mu, ať neblázní. Všichni, kdo mohli, se nacpali k oknům a dívali se ven. Byla měsíčná noc. Ostatní běželi do vedlejšího pokoje a dívali se z oken odtamtud. Chapin se dobře dostal na římsu, napřímil se, postoupil trochu vpřed a rukou nataženou, jak nejdál mohl, se snažil dosáhnout další okno. Neviděl jsem to, nedíval jsem se, ale ostatní mi říkali, že se pojednou roztřásl a už padal.
Cabot zmlkl. Sáhl si do kapsy pro pouzdro na cigarety a zapálil si. Zápalku si u cigarety nepřidržoval nijak pevně. Několikrát zatáhl a dodal: "Tak, to je celé. Takhle k tomu došlo."
"Říkal jste, že vás bylo třicet pět?" zabručel Wolfe.
"Ano. To se potom ukázalo." Cabot vdechl kouř. "To se ví, složili jsme se a dělali jsme, co jsme mohli. Dva měsíce byl v nemocnici a podrobil se třem operacím. Nevím, kde sehnal soupis našich jmen, předpokládám, že od Andyho. Andy si to hrozně bral. V každém případě nám ten den, kdy opouštěl nemocnici, poslal opis básně, kterou sám složil. Děkoval nám. Byla chytře napsaná. Jeden z nás měl tolik vtipu, aby poznal, jaký dík to vlastně je. Pitney Scott."
"Pitney Scott je taxikář.
Cabot zvedl obočí. "Měl byste napsat historii naší třídy, pane Wolfe. Pit se dal na pití. Jedna z obětí hospodářské deprese. Nepije jako Mike Ayers, aby otravoval jiné lidi. Pije, aby se zničil. Vidím, že jste mu stanovil poplatek pět

dolarů. Zaplatím je."
"Vskutku? To by ukazovalo, že jste ochoten přijmout mou nabídku."
"Ovšemže jsem. Všichni jsme ochotni. Vždyť to víte. Co jiného můžeme dělat? Hrozí nám smrt, o tom není sporu. Když to Paul v sobě nosil, nedovedu si představit, proč čekal tak dlouho, aby se toho zbavil možná že mu teprve nedávný úspěch dodal tu špetku sebedůvěry, kterou potřeboval. Anebo peníze na financování jeho plánu nevím. Samozřejmě, přijímáme vaši nabídku. Víte, že asi před měsícem Adler, Pratt a Bowen se docela vážně 2abývali nápadem najmout gangstera, aby ho zabil? Chtěli mě přizvat, ale já odmítl v určité chvíli se začne zvedat žaludek každému z nás. A můj se začal obracet právě tehdy a oni ten nápad nechali padnout. Co jiného můžeme udělat? Policie je bezmocná, což chápu a nijak jim to nezazlívám, jsou vybaveni, aby čelili různým lidem, ale ne Paulu Chapinovi přiznávám mu jeho kvality. Před měsícem si tři z nás najali detektivy, ale to jsme mohli právě tak najmout oddíl skautíků. Celé dny trávili tím, že hledali psací stroj, na němž byly psány výhružné dopisy. A vůbec ho nenašli. A i kdyby ho byli našli, nebyli by ho mohli přišít Paulu Chapinovi."
"Ano." Wolfe se natáhl a stiskl zvonek na Fritze. "Vaši detektivové u mne byli a nabízeli mi, že mi výsledky svého pátrání dají k dispozici s vaším dovolením." Fritz se objevil a Wolfe mu posunkem naznačil, že chce pivo. "Pane Cabote, co myslí pan .Chapin tím, že jste vněm zabili muže?"
"Tedy. to je jen básnický obrat, ne?"
"Dalo by se to tak nazvat. Je to jenom básnění nebo věcná informace?"
„.To nevím." Cabot sklopil oči. Pozoroval jsem ho a napadlo mě, že skutečně zrozpačitěl. Tak ono to v tvém milostném životě taky neklape, vid, miláčku?
"O tom vám nemohu nic říci. Pochybuji, že by to někdo z nás věděl. Musel byste se zeptat jeho lékaře.
Vtom se vmísil do debaty nový hlas. Před několika minutami k Wolfovi přistoupili Julius Adler a Alex Drummond a naslouchali. Adler tuším proto, že byl právník, a tudíž právníkům nedůvěřoval, a Drummond proto, že byl tenor. Nikdy jsem neviděl tenora, který by nebyl zvědavý. A teď Drummond chichotavě zahýkal :
"Nebo jeho ženy." "Čí ženy?" vybafl na něho Wolfe. "No přece Paulovy."
Jestli jsem za těch sedm let viděl Wolfa užaslého třikrát a tak nějak bych to odhadoval teď to bylo počtvrté. Dokonce se pohnul v křesle. Nepohlédl na Drummonda, ale na Cabota a zeptal se: "Co je to za nesmysl?" Cabot přikývl. "Jistě, Paul je ženatý."
Wolfe si nalil skleničku piva, vyzunkl polovinu, okamžik nechal ustát pěnu a dopil zbytek. Ohlížel se po svém kapesníku, ale ten mu spadl na zem. Ze zásuvky, kde mám zásobu kapesníků, jsem mu jeden podal a on si otřel ústa.
"Povězte mi o ní něco," požádal.
"Tady," shledával slova Cabot. "Paul Chapin má všelijaké nápady, řekněme, že jeho manželka je jedním z nich. Jmenovala se Dora Ritterová. Oženil se s ní před třemi lety a bydlí v bytě, který si pronajali v Perry Street." "Co je to zač a čím byla?"
Cabot znovu zaváhal, ale jinak. Tentokrát se nezdálo, že hledá slova, ale hledal, jak z toho ven. Nakonec řekl: "Není mi jasné opravdu nechápu, jak by vám tohle mohlo pomoci, ale asi to budete chtít vědět. Jenže já raději ne bude lépe, když vám to poví Burton sám." Odvrátil se a zavolal: "Lorrie! Pojď sem na minutku."
Burton stál v hloučku, který se bavil u stolu s pitím a právě vyráběl highball. Rozhlédl se, poznamenal něco k architektovi Farrellovi a zamířil k Wolfovu stolu. Cabot ho oslovil:
"Pan Wolfe se mě zrovna ptal, čím byla Paulova žena. Snad jsem ohleduplnější, než je nutné, ale řekni mu to radši sám."
Burton se podíval na Wolfa a zamračil se. Vrhl pohled na Cabota a podrážděným hlasem odsekl: "Proč ne ty nebo někdo jiný? Všichni to víte."
Cabot se usmál. "Řekl jsem, že jsem možná příliš ohleduplný."
"Myslím, že jsi." Burton se vrátil k Wolfovi. "Dora Ritterová byla služebná a byla zaměstnána u mne. Je jí kolem padesáti, je mimořádně ošklivá, schopná, že to dál nejde, a svéhlavá jako mokrá bota. Paul Chapin se s ní oženil před třemi lety."
"Proč si ji vzal?"
"To vám mohu říct asi zrovna tak jako on sám. Je psychopat."
"To už mi sdělil pan Hibbard. Jakou práci u vás zastávala?"
"Jak to, jakou práci?"
„.Pracovala například u vás v ordinaci?"
Doktor se zamračil. "Ne. Byla to služebná mé manželky."
"Jak dlouho iste ji znal a jak dlouho ji znal Chapin? Počkejte," Wolfe zakýval prstem, "musím vás požádat, abyste se mnou měl trpělivost, doktore Burtone. Právě jsem utrpěl otřes a jsem úplně zmatený. Přečetl jsem všechny romány Paula Chapina, a tak jsem přirozeně předpokládal, že už jsem úplně pronikl do jeho povahy, temperamentu, myšlenkových pochodů a způsobů jednání. Myslel jsem, že není schopen ubírat se tradičními, ar už citovými nebo praktickými cestami, tere vedou k manželství. Teď, když se dovídám, že má manželku, jsem šokovaný, je mi k zoufání. Potřebuji se o ní dovědět všechno, co se dá."
"Když je to tak," Burton na něho s nevrlou trpělivostí vrhl odhadující pohled, "můžete se to zrovna tak dobře dozvědět ode mne. Přetřásalo se to veřejně." Rychle se rozhlédl po ostatních. "Věděl jsem o tom, i když se k mému sluchu samozřejmě nic nedostalo. Pokud se zdá, že o tom hovořím neochotně, pak jen proto, že to bylo dosti nepříjemné."
"Ovšem."
"Ano. Byla to nepříjemná historie. Asi nevíte, že z nás všech 2 celé téhle party já jediný znal Paula Chapina už předtím, než vstoupil na universitu. Pocházeli jsme ze stejného města víceméně jsme spolu vyrůstali. Zamiloval se do jedné dívky. Znal jsem ji byla pro mne jen jedna ze známých dívek, nic víc. On se do ní úplně zbláznil a nakonec svou

vytrvalostí od ní dosáhl jakýsi souhlas, ještě než odešel na universitu. Pak došlo k tomu neštěstí, byl z něho mrzák, a tím to skončilo. Podle mého názoru by se byli dříve nebo později stejně rozešli, i bez té nehody. Nevracíval jsem se na prázdniny domů, přes léto jsem pracoval. Přijel jsem na návštěvu domů až po ukončení medicíny a shledal jsem, že se 2 toho děvčete stala . to jest . vzali jsme se."
Pohlédl úkosem na Cabotovo cigaretové pouzdro, které mu advokát nabídl, zavrtěl hlavou, obrátil se zpátky k Wolfovi a pokračoval :
"Usadili jsme se v New Yorku. V povolání mi štěstí přálo, v lidských útrobách se vyznám a s pacienty to umím, zvláště pokud jde o ženy. Nadělal jsem spoustu peněz. Tuším, že to bylo někdy před jedenácti lety, kdy moje žena přijala do služby Doru Ritterovou ano, byla u nás osm let. Úplná perla. Jednoho dne ke mně přišel Paul a řekl, že se chce se služebnou mé ženy oženit. Nebylo to nic příjemného. Vyvolal tenkrát ošklivou scénu."
Wolfe sklonil hlavu. "Dovedu si ho představit, jak svůj záměr vysvětluje jakožto určitou parafrázi starodávné instituce otloukánka."
Doktor Burton trhl hlavou, strnul překvapením a užasle zíral na Wolfa. "Zatraceně, jak to víte?"
"Vysvětloval to tak?"
"Přesně týmiž slovy. Použil také výrazu parafráze."
"Podezíral jsem ho, že se mu to tak bude jevit." Wolfe se podrbal za uchem a já věděl, že má radost. "Jeho styl a způsob myšlení i jeho záliba v jinotajích mi po četbě jeho románů nejsou cizí. Tak se s ní oženil. Ona pochopitelně asi nebyla přepjatě vybíravá, kd)řž sice v jednom směru byla perla, ale jinak nic než struska. Je to šťastný pár? Vídáte je někdy?"
"Zvlášť často ne," zaváhal Burton a pokračoval, "já ji vídám zřídkakdy. Jednou nebo dvakrát týdně chodí učesat mou paní a někdy jí i něco ušije. Obvykle nebývám doma."
Wolfe zabručel: "Vždycky jsme v pokušení držet se schopného člověka, když na něho náhodou pádném."
Burton přikývl. "Tak nějak. Manželka si myslí, že by se bez ní těžko obešla. Dora je šikovná ženská."
Wolfe upil piva. "Děkuji vám, doktore. Říkává se, že člověk může narazit na román tam, kde by to vůbec nečekal. Román pana Chapina výborně zapadá do mých předpokladů, takže mě teď nic neznepokojuje. Vlastně to pravděpodobně objasňuje i jinou malou otázku. Dovolte Archie, požádal byste laskavě pana Farrella, aby se k nám přidal?"
Šel jsem sehnat Farrella a přivedl jsem ho. Byl poněkud rozjařený. Skotská do něho vlila kapku života. Přívětivě na Wolfa pohlédl.
"Pane Farrelle, před chvilkou jste poznamenal na adresu pana
Burtona, že je div, když on nebyl první. Hádám, že jste tím chtěl říci první obětí tažení pana Chapina. Měla vaše poznámka nějaký zvláštní význam?"
Farrell se ošíval. "To jsem řekl?"
"Ano, řekl."
"Nepamatuji se. Chtěl jsem se asi jen pokusit o vtip, nevím."
"Doktor Burton mi právě podal výklad o Chapinově sňatku," pokračoval trpělivě Wolfe, "a o bývalém zaměstnání jeho ženy. Myslel jsem, že třeba"
"On vám to řekl? Tak proč se ptáte mne?"
"Nebuďte hned tak hr, pane Farrele, nechte mě, abych vám zachraňoval život za dobrých vzájemných vztahů. Vaše poznámka platila tomuhle?"
"Ovšem. Ale co s tím k čertu mají co dělat soukromé záležitosti Lorrieho Burtona? Nebo moje, nebo vůbec něčí? Domníval jsem se, že vám zaplatíme za to, abyste zarazil"
Odmlčel se. Rozhlédl se po ostatních a zrudl. Znovu se obrátil k Wolfovi a dokončil úplně jiným tónem: "Promiňte, na okamžik jsem zapomněl."
"A na co?"
"Nic důležitého. Jen na to, že do toho vlastně nemám co mluvit. V celkovém obnosu těch padesáti tisíc a něco dolarů, jste mě ocenil na deset dolarů. Vaše prameny informací jsou na výši doby. Máte potuchu, jak na tom jsou architekti za poslední čtyři roky? I ti dobří! Před šesti lety jsem postavil novou radnici v Baltimore. Teď bych nesehnal pane Wolfe, nechcete něco stavět? Telefonní budku, nebo psí boudu, nebo něco jiného? Rád bych vám navrhl plány je to peklo. Ať tak či tak, zapomněl jsem, že tu jsem právě jen ex offo a nezaplatím svůj řád. Pojď, Lorrie, pojď a dopij. Máš být doma v posteli, jsi víc zvadlý než já." Vzal Burtona pod paží.
Obrátili se k odchodu, ale Wolfova slova je zarazila: "Pane Farrelle, potřebuji vydělat vašich deset dolarů právě tak jako devět tisíc od pana Collarda. Máteli mi co říci"
"Do háje, nemám, nemám vám co říct a dokonce ani těch deset dolarů do kasičky na příspěvky nevěnuji vybírám si je ve skotské."
"Dáme si malé občerstvení," obrátil se George Pratt ke Cabotovi, "pojď Nicku." A následovali druhé dva. Drummond zůstal u rohu Wolfova psacího stolu sám, hnul se, aby se přidal k procesí, ale pak se zase vrtnul zpátky. Svýma jasnýma očičkama se zadíval na Wolfa, přistoupil k němu ještě blíže a ztlumil hlas.
"Ehm pane Wolfe, tak se mi zdá, že máte moc dobré zdroje informací."
Wolfe se na něho ani nepodíval: "Výtečné."
"To bych řekl. Gus Farrell je doopravdy v bryndě nanejvýš pár měsíců, ale pozoruji, že vy už o tom víte. Ehm rád bych věděl, jestli byste byl tak hodný a objasnil mi něco, co se týká jiné položky vašeho seznamu. Jen tak ze zvědavosti." í
"Nejsem placený za to, abych ukájel vaši zvědavost."
"Ne. Ale trochu mě to praštilo do očí. Proč jste pana Gainese ocenil na osm tisíc a Burtona na sedm tisíc a tak dále a Freda Bowena jen na dvanáct set? Je něčím na Wall Streetu chci říct, že je opravdu velké zvíře. Nebo snad ne? Firma

Gilbraith a Bowen." Drummond ještě více ztišil hlas. "Upřímně řečeno, je to víc než zvědavost. má mi totiž umístit několik menších ini věstic."
Wolfe na něho vrhl pohled a hned se zas odvrátil. Chvilku jsem tiyslel, že mu vůbec neodpoví, ale pak se zavřenýma očima profiesl: "Se snižováním svých investic si nedělejte starosti, částku, kterou niáte zaplatit mně, to nijak neovlivní. Ta už byla proočtena a zaznamenána předem. A co se vaší otázky týče, moje droje informací mohou být výtečné, ale nejsou neomylné. Kdyby snad pan Bowen odvážil namítat, že jsem ho podcenil, vezmu jeho protest v úvahu a přijmu ho s otevřenou náručí."
"Zajisté," souhlasil Drummond. "Ale snad byste mi přece jen aohl důvěrně sdělit"
"Omluvte mě laskavě." Wolfe otevřel oči, zvedl bradu a poměkud zvýšeným hlasem zvolal: "Pánové, pánové, na slovíčko."
Začali se stahovat k jeho stolu. Tři nebo čtyři z kouta, který ořily police s knihami, mokrý oddíl z přístěnku, dva nebo tři :am stále ještě seděli v křeslech, Drummond, který měl tak tlustou kůži, že mu nezčervenala, ani když ho Wolfe setřel šmirglpapírem,)dcupal až za hlouček. Mike Áyers sebou znovu plácl do křesla natáhl nohy, rozzíval se na celé kolo, otevřel ústa dokořán, iplně bezostyšně ukázal čelisti, pak je honem sklapl a na tváři se nu objevil výraz znechucení a ostražitého překvapení. Měl jsem pto chutí jít a sehnat ho s koberce, ale usoudil jsem, že to udrží. 7olfe jim to zatím svým uhlazeným způsobem dával po loPatě.
"Čas pokročil a nechci vás zdržovat déle, než je nutné. Mám za to, že jsme se dohodli"
Arthur Kommers ho přerušil: "Za minutu musím jít, abych chytil půlnoční vlak zpátky do Filadelfie. Chcete na ten papír mou parafu?"
"Děkuji, pane, zatím ne. Je nutné vyškrtnout jednu větu. Rád bych požádal pana Cabota, aby zítra ráno ve své kanceláři připravil opisy a poslal mi je, abych je mohl rozeslat." Vrhl pohled L na advokáta a Cabot přikývl. "Děkuji vám. Pane Farrelle, v této souvislosti bych vám rád něco navrhl. Jste na dně, ale vypadáte l dost inteligentně. Přijít na mizinu není hanba, je to jenom ka tastrofa. Můžete mi pomáhat. Mohl byste kupříkladu roznést nebo 1 rozeslat opisy pamětního zápisu těm členům Ligy, kteří dnes večer ; nebyli přítomni, a dohodnout s nimi spolupráci. Budu vám platit dvacet dolarů denně. Naskytnou se pro vás ještě různé jiné menší úkoly."
Architekt na něho zůstal čučet. "Jste ohromný chlap, pane Wolfe. Hrom mě žab, jestli to není pravda. Ale já nejsem detektiv."
"Budu dbát, aby mé požadavky byly nenáročné a nevyžadovaly žádnou zvláštní neohroženost."
"Výborně," zasmál se Farrell. "Dvacet dolarů se mi hodí."
"Dobrá. Hlaste se tu zítra v jedenáct. A nyní vy, doktore Burtone. Vaše celoživotní známost s Paulem Chapinem vám u mne zajišťuje zvláštní postavení. Mohl byste se mnou zítra večer povečeřet?"
Burton bez váhání zavrtěl hlavou. "Lituji, jsem zadán."
"Mohl byste mě navštívit po večeři? Odpusťte, že nežádám o dovolení, abych směl navštívit já vás. Mám pro svou nechuť opouštět domov závažné důvody."
Burton znovu zavrtěl hlavou. "Je mi líto, pane Wolfe, nemohu přijít." Zaváhal a pokračoval: "Budu úplně upřímný, nechci. Je to určitá moje slabost. Není to tak zlé jako u Andyho Hibbarda a Lea Elkuse. Na otázku, kterou jste tu dnes večer položil, jsem odpověděl ano, i když jste ji schválně co nejvíc vyhrotil. Odpověděl jsem ano a zaplatím svůj díl, ale tím to pro mě končí. Nechci se radit o prostředcích a způsobech, jak odhalit vinu Paula Chapina, a nechci ho nechat odsoudit a poslat na elektrické křeslo rozumějte mi dobře. Nepředstírám, že mijde o nějakou zásadu, jsem, si naprosto vědom, že se jedná jenom o předsudek prame ničí z mé povahy. Nehnul bych ani prstem, abych Paula bránil nebo ho nějak ochraňoval před následky jeho zločinů. A pokud by se celá ta záležitost dala pokládat za osobní spor mezi jím a mnou, jsem opravdu připraven použít stejného násilí jako on a zdolat ho."
"Jste připraven?" Wolfe na něho dokořán otevřel oči. "Chcete tím říci, že jste se připravil?"
"Ne doslova." Burton se zatvářil dotčeně. "Nestojí to vůbec za zmínku. Připadá mi, že když jde o Paula Chapina, vždycky moc mluvím; kéž by Bůh dal a já o něm byl nikdy neslyšel. Ostatně tohleto si přejeme my všichni. Chtěl jsem jen říci . tedy . léta letoucí mám v zásuvce psacího stolu ve své pracovně automatickou pistoli. Minulý týden mě jednou večer Paul přišel navštívit. Chodíval k nám sice jen zřídkakdy, ale po celá léta samozřejmě u nás byl vítaným hostem. Vzhledem k nedávným událostem jsem tentokrát sluhovi nařídil, aby ho nechal čekat v přijímací hale, a než jsem tam šel, vzal jsem ze zásuvky pistoli a strčil jí do kapsy. Tohleto jsem měl na mysli. Kdyby to okolnosti vyžadovaly, byl bych naprosto ochoten užít násilí."
Wolfe si povzdychl. "Škoda, že máte svou slabou stránku. Nebýt toho, mohl byste nám například říci, který večer pan Chapín u vás byl a co chtěl."
"To by vám nepomohlo," odsekl Burton. "Bylo to osobní totiž jen takový neurotický nesmysl."
"To se prý o Napoleonově snu o císařství říkalo také. Dobrá, pane. Držte si vší silou rozervané cáry lidskosti, které vám ještě zbyly mnozí z nás nemají ani to. Obejdu se bez nich, nevezmu vám je. Ale rád bych se ještě zeptal, pánové, kdo z vás byl v nejdůvěrnějších stycích s panem Hibbardem?"
Podívali se po sobě. George Pratt prohlásil: "Všichni jsme se s Andym tu a tam stýkali." Julius Adler dodal: "Řekl bych, že jeho nejbližším přítelem byl Roland Erskine. A já bych se snad mohl pochlubit, že jsem byl druhý."
"Erskine? Ten herec?" Wolfe pohlédl na hodiny. "Doufal jsem, že by mezi nás po divadle mohl přijít, aíe touhle dobou už sotva, asi pracuje."
Drummond poznamenal: "Hraje v .Železné patě a má hlavní roli."
"To tedy nevečeřel, alespoň ne v civilizovanou dobu." Wolfe vrhl pohled na Julia Adlera. "Mohl byste sem přijít zítra odpoledne ve dvě hodiny a přivést pana Erskina s sebou?"
"Možná." Na advokátovi bylo vidět, že mu to není vhod. "Myslím, že bych to zařídit mohl. Nemohl byste vy přijít ke

mně do kanceláře?
"Lituji, pane. Věřte, že mi je to velice líto, ale jak znám své zvyky, připadá mi to krajně nepravděpodobné. Kdybyste mohl sjednat, aby pan Erskine přišel sem"
"Dobře, uvidím, co se dá dělat."
"Děkuji vám. Snad abyste raději běžel, pane Kommersi, nebo zmeškáte vlak. Další důvod, a jeden z velmi vážných, aby člověk zůstával doma. Pánové, pokud jde o naši záležitost, nemusím vás dále zdržovat, avšak v souvislosti s mou poznámkou k panu Kommersovi mě napadá, že nic, co bylo publikováno, ať již před nebo po vynálezu tisku, žádný traktát ani politické či vědecké učení, nikdy nebylo tak úžkoprse dogmatické či urážlivě svévolné ve svých předsudcích jako jízdní řád. Kdyby někomu z vás bylo vhod, aby se tady ještě půl hodinku nebo tak zdržel a pomohl mi rozvést tuto myšlenku ."
Byron, šéfredaktor časopisu, který po celý večer ze své uljty ani nevystrčil tykadla, pojednou ožil. Vstal z křesla a proklouzl hlavou mezi nějakými rameny, aby na Wolfa viděl. "Víte, že by se z téhle myšlenky dal udělat prvotřídní článek? Asi tak šest nebo sedm set slov. Mohl byste jej nazvat .Tyranie kola a okraj bychom vyzdobili barevnými obrázky vlaků, letadel a zaoceánských lodí v plné rychlosti lodi samozřejmě kola nemají, ale řf to už byste nějak zaonačil kdybych vás mohl přimět, pane Wolfe"
"Obávám se, že byste mě mohl jenom poplést, pane Byrone."
Advokát Cabot se zasmál. "Ještě jsem neviděl nikoho, kdo by tak vypadal na to, že se nechá poplést. I když se o to snaží Eddie Byion. Dobrou noc, pane Wolfe." Vzal pamětní zápis, přeložil jej a strčil do kapsy. "Ráno vám to pošlu."
Jeden po druhém se začali zvedat. Pratt a Farrell šli, postavili na nohy Mika Ayerse a zlehka ho plácali po obličeji. Byron znova začal přemlouvat Wolfa k napsání článku a Adler ho odvlekl. Kommers už odešel. Ostatní se trousili do haly a já jsem šel a postával tam, zatímco si navlékali pláště a nasazovali klobouky. Bowen a Burton odcházeli společně, tak jak přišli. Prattovi a Farrellovi jsem podržel dveře, aby jimi dostali Mike Ayerse; vyšli jako poslední. Zavřel jsem dveře, upevnil řetízek a šel jsem si do kuchyně pro džbánek mléka. Fritz tam seděl nad francouzským časopisem, stále ještě v komornických lakovkách, i když se po večeři nejraději přezouval do pantofli kvůli čemusi, co mu zůstalo na prstech a na chodidlech jako památka z války. Řekli jsme si, co si při takových příležitostech říkáváme vždycky. On prohlásil: "Mohl jsem vám to mléko přinést, Archie, jen říct." A já na to: "Když si je můžu vypít, tak si je taky můžu přinést."
V pracovně seděl Wolfe s hlavou zakloněnou na opěradle a se zavřenýma očima. Donesl jsem rnléko na svůj psací stůl, nalil si sklenici, sedl si a popíjel jsem. Místnost byla plná kouře a pachů různých nápojů, židle a křesla stály rozházené kolem dokola a všude po kobercích bylo plno popela z doutníků a cigaret. Nelíbilo se mi to, vstal jsem a otevřel okno.
Wolfe řekl: "Zavřete." A já vstal a zase je zavřel. Nalil jsem si další sklenici mléka.
Prohodil jsem: "Ten ptáček Chapin je blázen a je už dávno po půlnoci. Jsem zatraceně ospalý."
Wolfe seděl dál se zavřenýma očima a i jinak mě úplně ignoroval. Řekl jsem: "Došlo vám, že bychom si mohli vydělat nějaké prachy a ušetřit si spoustu námahy, jen kdybychom zařídili, aby Paula Chapina potkala prostá malá nehoda? Ceny takových nehod se dnes pohybují od padesáti dolarů výše. Kdo šetří, má za tři."
Wolfe zabručel: "Děkuji vám, Archie. Až mi dojdou mé vlastní zásoby vynalézavosti, budu vědět, kam se obrátit. Připravte si blok."
Vytáhl jsem zásuvku a vzal blok a tužku.
"V devět hodin zatelefonujte do kanceláře pana Cabota a zajistěte, aby tu pan Farrell měl v jedenáct připraveny ty pamětní zápisy. Zeptejte se, kde jsou hlášení z Bascomovy agentury, a zařiďte, abychom je dostali. Ti muži zde budou v osm?"
"Ano, pane."
"Jednoho pošlete pro ta hlášení. Tři určete k sledování Paula Chapina. To za prvé. Chceme přesné zprávy o jeho pohybech, všechno závažné ihned telefonicky hlásit."
"Durkin a Keems a Gore?"
"To je vaše věc. Ale Saul Panzer ať vyčenichá poslední zjistitelný krok Andrewa Hibbardá. Řekněte mu, ať v jedenáct třicet zatelefonuje."
"Ano, pane."
"Cartera určete, ať se podívá na Chapinovu minulost mimo okruh našich klientů, obzvláště za poslední dva roky. Pokud možno co nejúplněji. Možná, že by mu pomohlo, kdyby se sblížil s Dorou Chapinovou."
"Třebas bych to mohl udělat já sám. Je to asi senza kusanec."
"Nemohu se zbavit podezření, že je to vulgární odvozenina od obratu senzační kus. Jeli to senzační žena, tak zatím odolávejte pokušení. Vaším zvláštním polem působnosti budou úmrtí Harrisona a Dreyera. Přečtěte si napřed Bascombova hlášení, a pak vyrazte. Kde bude zapotřebí podniknout nové šetření a bude se vám to zdát po tak dlouhém časovém odstupu proveditelné, pusťte se do toho. Vezměte si tolik mužů, kolik bude nutné, ale nepřehánějte. Nikoho z našich klientů nenavštěvujte, dokud u nich nebyl pan Farrell. To je vše. Je pozdě."
Wolfe otevřel oči, zamrkal a zase je zavřel. Ale povšiml jsem si, že špičkou prstu kreslí na opěradle křesla malá kolečka. Zašklebil jsem se: "Možná že se zítra a další dny leccos dozvíme, ale možná že právě teď vás trápí stejná věc jako mě. Proč pan Chapin tahá na zadku bouchačku z války Sever proti Jihu, která má na kohoutku tak upilovaný úderník, že je to stejně vražedná zbraň jako špuntovka?"
"Nic mě netrápí, Archie." Jeho prst se však nezastavil. "Uvažuji, jestli by nebylo radno dát si před spaním ještě jednu láhev piva."
"Od večeře jste jich vypil šest."
"Sedm. Jednu nahoře."

"Tak si propánaboha dejte padla. Když už mluvím o Chapinově kanónu, pamatujete se na tu paní, tu travičku, která v obvyklé skrýši, v punčoše, nosila krabičku tabletek z těsta, a když jí je odebrali a mysleli, že ji doběhli, pořád ještě jí v lemu sukně zůstaly ty pravé? To se ví, tím nechci tvrdit, že by Chapin musel nutně mít jinou stříkačku, jsem jen toho názoru, čistě psychologicky ."
"Bože na nebesích," odstrčil Wolfe zpátky své křeslo, samozřejmě ne zuřivě, ale rozhodně. "Archie, abyste rozuměl, jako muž činu jste přijatelný a dokonce schopný, ale jako psychologa bych vás nesnesl ani vteřinku. Jdu spát."
V různých dobách jsem Wolfa slyšel utrousit několik dobrých postřehů o vraždě. Jednou prohlásil, že nikdo nedokáže provést tak složitý výkon, jako je úkladná vražda, aniž by nezanechal nějaký záchytný bod pro vyšetřování. Tvrdil dále, že přes sebedůmyslnější provedení, při němž vůbec nic není ponecháno náhodě, jediný způsob, jak spáchat vraždu a zajistit se před odhalením, je provést ji spatra. Vyčíhejte si svou příležitost, mějte pohotově své smysly a v pravý okamžik udeřte. Dodal ještě, že přepych vraždy spatra si mohou dopřát jen ti, kdo na ni náhodou zvlášť nespěchají.
Pokud jde o smrt Williama Harrisona, federálního soudce z Indianopolisu, byl jsem v úterý večer přesvědčen o jedné věci: pokud vůbec šlo o zločin a bylali to vražda, byla to vražda spatra. Ještě bych rád hned na rovinu něco řekl: vím, kdy je něco nad mé poměry. Znám hranice svých schopností. Paul Chapin nebyl v pondělí večer v pracovně Nera Wolfa ještě ani tři minuty, a už mi bylo jasné, že je pro mne úplná španělská vesnice, a kdybych ho měl na starosti já sám, byl by na tom skvěle. Jak lidé začnou být hlubocí a složití, jsem úplně hin. Ale obrázky mě nezmatou nikdy. S obrázkovými hlavolamy, ať se skládají ze sebevětšího množství kousků, které se k sobě na první pohled vůbec nehodí, jsem hotov na to tata. V úterý jsem strávil šest hodin nad obrazem smrti soudce Harrisona přečetl jsem si Bascomova hlášení, mluvil jsem se šesti lidmi, včetně třicetiminutového meziměstského hovoru s Fillmorem Collardem, to všechno jako zákusek mezi obědem a večeří, a usnesl jsem se v této věci na trojím: za prvé, bylali to vražda, byla to vražda spatra, za druhé, zabilli ho někdo, byl to Paul Chapin, a za třetí, že naděje prokázat mu to je asi taková jako prokázat, že s poctivostí nejdál dojdeš.
Stalo se to skoro před pěti měsíci, ale dík všemu, co se od té doby zběhlo, počínaje strojem psanými a poštou rozesílanými básněmi, všichni zúčastnění měli ještě tu událost v živé paměti. Paul Chapin se do Harvardu svezl š Leopoldem Elkusem, chirurgem, který tam jel na promoci svého syna. Soudce Harrison přijel z téhož důvodu z Indianopollisu. Drummond tam byl jak mi sdělil Elkus protože se ho každoročně zmocňovaly pochybnosti, jestli opravdu graduoval na tak velké universitě, a vracel se červen co červen, aby se o tom ujistil. Elkus měl Drummonda hrozně rád, asi tak jako taxíkář policajta. Cabot a Sidney Lang byli obchodně v Bostonu a Bowen byl na návštěvě u Theodora Gainese, pravděpodobně spolu pekli nějakou finanční transakci. Fíllmore Collard se nějak domluvil se svými dávnými spolužáky a pozval je na víkend do svého sídla poblíže Marbleheadu. Byla jich dost velká sešlost, dohromady víc než třicet.
V sobotu po večeři se potloukali parkem a v době, kdy padal soumrak, dorazili na okraj asi tak sto stop vysokého útesu, u jehož úpatí mezi rozeklanými skalami bouřil příliv. Čtyři z nich, mezi nimi Cabot a Elkus, zůstali doma a hráli bridž. Paul Chapin se belhal na procházku s ostatními. Rozdělili se, někteří se šli s Collardem podívat do stáje na nemocného koně, jiní se vrátili domů a jeden nebo dva se loudali pozadu. Asi za hodinu nebo tak pohřešili Harrisona, a teprve kolem půlnoci se začali opravdu znepokojovat. Bylo už denní světlo, když odliv poklesl tak, že objevili jeho potlučené a pořezané tělo, vklíněné mezi skaliska na úpatí útesu.
Tragická nehoda a pokažená sešlost. Větší význam tomu nikdo nepřipisoval, ale následující středu dostal každý z nich strojem psanou báseň. O povaze a vlastnostech Paula Chapina hodně vypovídá už sám fakt, že žádný z nich ani chvilku nebyl na pochybách, nač báseň naráží. Cabot mi sdělil, že si nepřipouštěli jakoukoliv pochybnost, zejména pro obdobu smrti, jakou zemřel Harrison, a nehody, kterou před mnoha lety utrpěl Chapin. Pád z výšky. Sešli se, uvažovali, pokoušeli se rozpomenout, jak to bylo. Se čtyřdenním odstupem došlo k mnoha rozporům. Chlapík jménem Mayer z Bostonu tvrdil, že když v sobotu večer odcházel od Harrisona, který zůstal sedět na okraji útesu, žertem ho varoval, aby se připravil trhnout za šňůru svého padáku, a že tam v té době nikdo jiný nebyl. Pak se pokoušeli upamatovat, co dělal Chapin. Dva si byli naprosto jisti, že ho viděli, jak .se belhá za skupinou, která se loudala k domu, že je na verandě dohonil a do domu vstupoval současně s nimi. Bowen se domníval, že ho zahlédl ve stáji. Sidney Lang ho krátce poté, co se skupina vrátila, viděl číst knihu a byl toho názoru, že se alespoň hodinu, neli déle, vůbec nehnul ze svého křesla.
, Ted" se to týkalo celé Ligy, protože výhružné dopisy obdrželi všichni. Vůbec nikam se nedostali. Dva nebo tři měli chuí se tomu vysmát. Leopold Elkus Chapina pokládal za nevinného, dokonce i pokud jde o psaní výhružných dopisů, a doporučoval hledat pachatele jinde. Někteří, zpočátku jich nebylo mnoho, měli chuť obrátit se na policii, ale rozmluvili jim to ostatní, zejména Hibbard, Burton a Elkus. Collard a Gaines přijeli z Bostonu a pokoušeli se celý večer rekonstruovat a definitivně určit Chapinovy pohyby, ale ztroskotali na rozporech. Nakonec pověřili Burtona, Cabota a Langa, aby navštívili Chapina.
Chapin se na ně jen usmíval. Na jejich naléhání popsal, co dělal v sobotu večer, zopakoval jim to jasně a podrobně. Dohonil je poblíž útesu a sedl si tam na lavičku, odešel odtamtud se skupinkou, která se vracela do domu, a nevšiml si, že Harrison sedí na okraji útesu. Poněvadž karty nehraje, sedl si v domě s knihou do křesla a nehnul se až do té doby, než ho krátce před půlnocí vyrušil rozruch kolem Harrisonovy nepřítomnosti. To bylo celé jeho usměvavé vypravování. Nezlobil se, jen ho trochu ranilo, že si o něm jeho nejlepší přátelé mohou myslet, že by byl schopen přát jednomu z nich něco zlého, když vědí, jak v jeho hrudi bojují zápas o prvenství jen láska a vděk. Byl usměvavý, ale uražený. Pokud jde o výhružné dopisy, které dostali, to je něco jiného. Pravil, že se jeho bolest nad podezříváním nejen z násilí, ale i z vyhrožování dalším násilím zcela ztrácí v rozhořčení, že by ho mohli nařknout z autorství tak bídné rýmovačky. Důkladně a důrazně ji zkritizoval. Může snad vyznít působivě jako hrozba, k tomu se nechce vyjadřovat, ale jako poezie je bezcenná a nikdy by neuvěřil, že by ho jeho přátelé mohli nařknout z takového břídilství. Ale pak

skončil tím, jak si uvědomuje, že jim bude muset odpustit, a také to bez výhrad činí, poněvadž očividně zažili velké leknutí a nelze je volat k zodpovědnosti.
Kdo rozeslal varování, když ne on? Nemá ani potuchy. Jistě, mohl to udělat kdokoliv, kdo věděl o té dávné nehodě a dozvěděl se o nynější. Dokud nepřijdou na něco, co by jejich podezření obrátilo určitým směrem, je každý dohad stejně dobrý, jeden jako druhý. Určitý náznak by snad mohla poskytnout poštovní známka nebo obálky nebo papír nebo typ písma psacího stroje. Možná že by udělali nejlépe, kdyby se poohlédli a pokusili se najít ten psací stroj. Tříčlenná delegace ho navštívila v jeho bytě v Perry Street a seděla s ním v malém pokoji, který mu sloužil za pracovnu. Když jim poskytl své užitečné rady, vstal, odkulhal k svému psacímu stroji, poplácal ho a usmál se na ně: "Jsem si jist, že ten hanebný škvár nebyl napsán na tomto stroji, ledaže by se sem byl jeden z vás kolegů vetřel a použil ho, když jsem se zrovna nedíval."
Nicholas Cabot měl natolik hroší kůži, že šel, strčil do stroje list papíru, naťukal pár řádek, strčil papír do kapsy a vzal si ho s sebou, ale pozdější zkoumání ukázalo, že Chapin měl pravdu. Delegace podala zprávu ostatním a nastala živá diskuse, ale týdny míjely a celá věc pomalu usnula. Většinou se za sebe začali trochu stydět a věřili, že se někdo skutečně pokusil o nejapný žertík a tím spíš pokládali za svou povinnost pokračovat v přátelských stycích s Chapinem. Pokud bylo známo těm šesti, s nimiž jsem mluvil, nikdo z nich se před ním o celé té záležitosti ani nezmínil.
Tohle všechno jsem v úterý večer v hlavních rysech hlásil Wolfovi. Poznamenal: "Pak tedy ke smrti soudce Harrisona, člověka, který si nehorázně a domýšlivě namlouval, že umí uspořádat chaos, došlo bez přípravy ať už řízením prozřetelnosti nebo Paula Chapina. Nestarejme se o ni, může nás mást, ale nepřiměje nás, abychom něco zanedbali. Kdyby se byl pan Chapin spokojil se smrtí toho muže a potlačil chuť vychloubat se, mohl se domnívat, že se pomstil, aniž se vystavil nějakému nebezpečí prozatím. Jeho ješitnost se mu však stala osudnou, sepsal tu výstrahu a rozeslal ji široko daleko. To bylo nebezpečné."
"Jste si tím jistý?"
"Jistý?"
"Ze tu hrozbu rozeslal on?"
"Copak jsem to výslovně neřekl?"
"Jo. Odpusťte, že jsem se narodil."
"To nemohu, takovou odpovědnost bych na sebe nikdy nevzal. Mám co dělat, abych to odpustil sám sobě. Tolik tedy, pokud jde o soudce Harrisona. Ať už teď dlí v jakémkoli chaosu, doufejme, že ho soudí moudře a skromně. Teď bych s vámi chtěl mluvit o panu Hibbardovi. To jest nic vám nepovím, protože není co. Dnes ráno mě navštívila jeho neteř, slečna Evelyn Hibbardová."
"To že udělala? Myslel jsem, že přijde až ve středu."
"Přišla dříve, protože se dověděla o včerejší večerní schůzce."
"Vylezlo z ní něco nového?"
"K tomu, co vám řekla v sobotu večer, nemohla dodat nic. Se sestřinou pomocí provedla novou důkladnou prohlídku bytu a nemůže najít, že by vůbec něco chybělo. Pan Hibbard buď nepředpokládal, že bude pryč, anebo to byl pozoruhodně inteligentní člověk se silnou vůlí. Velmi mu záleželo na dvou dýmkách, které střídavě kouřil. Jedna z nich je na svém obvyklém místě. Něvy, bral ve své banee žádný větší obnos, ale vždycky při sobě míval hodně peněz."
"Já vám o té dýmce neříkal?"
"Možná že ano. Saul Panzer pro mě za celý den sehnal jen malinké sousto. Prodavač novin na rohu Stošestnácté ulice a Brodwaye, který pana Hibbarda už několik let zná od vidění, zhlédl ho v sobotu večer mezi devátou a desátou hodinou vstupovat do podzemní dráhy."
"To je to jediné, co Saul sehnal?"
Wolfe přikývl a současně se natáhl ke tlačítku zvonku na svém stole. "Policie také nic víc nezjistila, ačkoliv už je to celý týden, co pan Hibbard zmizel. Telefonoval jsem inspektorovi Cramerovi a panu Morleyovi do kanceláře okresního návladního. Jak víte, půjčují informace jen na lichvářský úrok, ale usoudil jsem, že už vyčerpali i dohady."
"Morley by vám kdykoliv naservíroval zvláštní jídelní lístek." "Snad, ale ne tehdy, když nemá co servírovat. Saul Panzer teď jde za jedním úkolem, který jsem mu dal, ale moc si od toho neslibuji. Nemá smysl pokoušet se o takový lov na vlastní pěst. Jestliže si pan Chapin vyšel s panem Hibbardem na procházku a na mostě přes East River do něho strčil, nemůžeme po Saulovi chtít, aby se potopil pro mrtvolu. O možnosti tohoto druhu se postaralo a stará obvyklé policejní vyšetřování a Bascomovi muži. Pokud jde o pana Chapina, bylo by asi zbytečné na cokoli se ho vyptávat. Oběma Bascomovi i policii vypověděl, že minulé úterý trávil večer doma, a jeho žena to potvrdila. Žádný ze sousedů se nepamatuje, že by ho byl viděl odcházet." "Dal jste Saulovi nějaké pokyny?"
"Jen abych ho zaměstnal." Wolfe si nalil sklenici piva. "Ale na té v tuto chvíli nejdůležitější frontě jsme zaznamenali úspěch. Pan Farrell docílil, že se k memorandu připojilo dvacet osob ve městě všichni až na doktora Elkuse a telefonicky všichni kromě jednoho. V tomto výčtu není zahrnut pan Pitney Scott, taxíkář. Nemělo by žádnou cenu shánět ho, ale příležitostně se po něm můžete poohlédnout, trochu vzbuzuje mou zvědavost v jiném směru. Kopie pamětního zápisu už byly rozděleny, aby je všichni mohli podepsat a vrátit. Pan Farrell sbírá výhružné dopisy, všechny průklepy kromě těch, co má policie. Bude dobře, když budeme mít"
Zazvonil telefon. Jak jsem sahal po sluchátku, málem jsem si převrhl sklenici mléka. Jsem takový vždycky, když máme fofr, a myslím, že už jiný nebudu, i kdybych ulovil deset slavných vrahů a měl je nasolené v sudech a zrovna se pokoušel setřít chlapa, který hodil knoflík do automatu; stačí, abych zaslechl, jak Fritz prochází halou, protože někdo zazvonil, a celý se rozklepu.
Vyslechl jsem několik slov a kývl jsem na Wolfa: "Tady zrovna Farrella máme." Wolfe si přitáhl telefon a já si nechal u ucha svoje sluchátko.

Když jsme zavěsili, zeptal jsem se: "Co, co, co? Pan Farrell s někým poobědvá v Harvard klubu? Rozhazujete prachy jako opilý námořník."
Wolfe se podrbal na nose. "Já neutrácím, to pan Farrell. Slušnost ovšem káže, abych peníze dodal. Požádal jsem pana Farrella, aby zařídil rozhovor s panem Oglethorpem, ale tím jsem nemínil, že ho budu krmit. Teď už se to nedá napravit. Pan Oglethorpe je spolumajitelem firmy, která vydává Chapinovy knihy, a pan Farrell se s ním trochu zná."
Zasmál jsem se: "Tak to v tom lítáte až po uši. Myslím, že po něm chcete, aby vám vydal vaší esej ,Tyranie kola. Jak pokračuje?"
Wolfe si mého vtipu ani nevšiml. "Dnes ráno jsem nahoře strávil dvacet minut uvažováním, kam se asi Paul Chapin mohl uchýlit, aby si něco napsal na stroji, když si nepřál, aby to někoho přivedlo na jeho stopu. Tvrzení jedné z Bascomových zpráv, že Chapin má na svém stroji dvojí sadu písmen, takže je může příležitostně vyměňovat, je po mém soudu dětinské. Vyměňování typů by podlé mne bylo nejen obtížné, pracné a únavné, ale je třeba vzít v úvahu i fakt, že druhá sada by musela být ukryta někde po ruce, a to by bylo riskantní. Ne, tohle ne. Dále připadá v úvahu starý trik jít do obchodu s kancelářskými potřebami a použít, jednoho psacího stroje vystaveného na prodej. Avšak na návštěvu Paula Chapina by se při jeho tělesné vadě pamatovali, nehledě k tomu, že tuto eventualitu vylučuje už skutečnost, že všechny ty výhružné dopisy byly vyhotoveny na stejném stroji. Uvažoval jsem i o jiných možnostech, včetně několika z těch, které přezkoumával Bascom, a jedna z nich vypadala alespoň trochu slibně. Pan Chapin mohl navštívit kanceláře svého nakladatele a prohlásit, že si přeje pozměnit něco v rukopisu, anebo dokonce i jenom napsat dopis, a požádat, aby si směl na chvilku půjčit psací stroj. Počítám, že to pan Farrell zjistí. Kdyby objevil, že to tak bylo, může pana Oglethorpa požádat o dovolení, aby si směl vzít vzorek, jak píše stroj, jehož Chapin použil. A pokud by nikdo nevěděl, který to byl, vzít vzorky od všech strojů v kancelářích."
Přikývl jsem. "To ani není tak hloupé. Divím se, že Farreil stále ještě může platit příspěvky do Harvard klubu."
"Jeli muž jistého druhu donucen k drastickému seškrtání svých výdajů, pak nejprve opustí svou rodinu, potom začne chodit nahý a teprve nakonec se vzdá svého klubu. To mi připomíná, že jsem dnes odpoledne panu Farrellovi dal dvacet dolarů. Prosím, zapište to. Můžete si také poznamenat do svého seznamu všechny, kdo podepsali pamětní zápis, a zařadit všechny opisy. Zaznamenejte také, že máme dalšího přispívatele, slečnu Evelyn Hibbardovou. Dnes ráno jsem to s ní smluvil. Obnos činí tři tisíce dolarů." Vzdychl. "Z deseti tisíc dolarů, které nabízela v sobotu, jsem jí vzhledem k změněným okolnostem poskytl značnou slevu."
To nebo něco podobného se od něho dalo čekat. Zanesl jsem do pokladní knihy výdej Farrellovi, ale seznam jsem nevytáhl. Měl jsem sto chutí zakašlat, ale věděl jsem, že by to nebylo nic platné, a tak jsem jen polkl. Uložil jsem pokladní knihu na místo a obrátil jsem se k Wolfovi:
"Rozumějte mi, pane, nechci vás snad obviňovat, že byste se snažil někoho převézt, vím, že jste na to prostě jen zapomněl."
Široce otevřel oči. "Archie, zas už se snažíte mluvit v hádankách. Oč vám jde?"
"Ne. Mluvím úplně na rovinu. Vy prostě zapomínáte, že slečna Hibbardová je moje klientka. Šel jsem ji v sobotu večer navštívit na váš popud, nemohl jste se jí ujmout, protože jste měl v hlavě jiné plány. Pamatujete se, pane? A tak slečna Evelyn může samozřejmě jakékoliv ujednání v této souvislosti učinit jen po dohodě se mnou a s mým souhlasem."
Wolfe zíral. "Nesmysl. Klukovina," zamumlal. "Přece se doopravdy nesnažíte trvat na něčem podobném?"
Povzdychl jsem si. Snažil jsem se ze všech sil, aby to byl vzdech přesně takový, jak si vzdychává on. "Nerad, pane, opravdu moc nerad. Ale jediné, co mohu poctivě dělat, je chránit zájmy svého klienta. Zajisté chápete etickou stránku celé věci, nemusím vám vysvětlovat"
Přerušil mě: "Ne, navrhuji, abyste od vysvětlování ustoupil. Kolik byste své klientce doporučil, aby zaplatila?"
"Jeden tác."
"Absurdní. Vzhledem k její původní nabídce"
"Dobrá. Nechci se handrkovat. Sejdeme se s vámi na půl cestě. Dva tisíce a na tom stojím jako přilepený a neslevím ani chlup."
Wolfe zavřel oči. "Ujednáno. Styďte se, Archie. Zaneste to. A teď si vezměte zápisník. Zítra ráno."
Ve středu pěkně brzy po ránu jsem seděl v kuchyni s Timesy, rozloženými před sebou, aniž jsem je ve skutečnosti vnímal, měl jsem totiž plnou hlavu plánů na celý den a mezitím jsem se propracovával ke dnu svého druhého šálku kávy. Vtom se vrátil Fritz z výletu k domovním dveřím a pravil, že se mnou chce mluvit Fred Durkin. Dva poslední hluboké hlty ranní kávy jsou jedna z věcí, při nichž je mi vyrušování z duše protivné. Přikývl jsem a dal jsem si na čas. Když jsem vešel do pracovny, Fred seděl v křesle a mračil se na svůj klobouk, který při pokusu hodit jej tak, aby se zahákl na zadním opěradle křesla, přistál na zemi. Nikdy se netrefil. Zvedl jsem klobouk, podal mu ho a nabídl:
"O rovný dolar, že to ani jedním z desíti pokusů nedokážeš." Zakroutil svou velkou irskou palicí. "Nemám čas. Jsem pracující člověk. Čekal jsem jen. až si vyšťouráš zuby. Mohu mluvit s Wolfem?"
"Zatracené dobře víš, že ne. Do jedenácti je pan Nero Wolfe hortykulturista."
"Hm, ale tohle je něco extra."
"Ne tak extra, aby přišel. Vyplivni to náčelníkovi štábu. Mrzák vás vypekl? Proč mu nejsi v patách?"
"Střídám Johnnyho až v devět. To stačím." Durkin popadl klobouk za střechu, zašilhal na cíl, zas ho hodil na opěradlo mého křesla a minul asi o míli. Znechuceně zachrochtal:
"Poslyš, Archie, je to na levačku."
"Kde to vázne?"
"No, dali jste nás na to tři, abysme ho šmírovali čtyřiadvacet hodin denně. Když Wolfe takhle vyhazuje prachy, je to zřejmě důležitý. Chce celodenní program toho ptáčka doopravdy. Tdky jsi nám říkal, ať si v případě potřeby vezmem taxi a tak dále. No, a stejně je to všechno na houby. Chapin bydlí v čísle 203 na Perry Street, v šestiposchoďovém

činžovním domě s výtahem. Bydlí v pátém patře. Dům má vzadu velký dvůr s pár stromy, nějakými keři a na jaře je tam plno tulipánů. Kluk od výtahu mi povídal, že těch tulipánů je tři tisíce. Ale jde o to, že k tomu dvoru přiléhá jiný dům, který má průčelí do Jedenácté ulice, postavil si ho ten samý domácí, no, a co teď? Kdo chce, může z domu na Perry Street jít zadem místo předem. Stačí přejít dvůr, pak chodbu, a je na Jedenáctý. To se rozumí, že se stejnou cestou zase dá jít zpátky, když na tom někomu záleží. A když jsem teda zapikolovanej v Perry Street naproti, s očima na dvěstětrojce, mám pocit, že jsem asi tak užitečnej, jako bych hlídal u tunelu, kterým se vychází z Yankee Stadionu, a pásl po ženské v tmavém klobouku. Ne, že by mě dvakrát těšilo sem chodit, mám holt tu smůlu, že mám kus poctivosti v těle. Chtěl jsem jen mluvit s Wolfem a povědět mu, za co mě platí."
"Mohl jsi mu včera večer zatelefonovat."
"Nemohl. Byl jsem pod parou. Tohle je má první fuška za celý měsíc."
"Ze zálohy na výdaje ti ještě něco zbylo?"
"Ještě pár dní s ní vystačím. Naučil jsem se sebeovládání."
"Oukej!" Zvedl jsem jeho klobouk a položil si ho na psací stůl. "Tak to tam u vás pěkně vypadá. To se mi vůbec nepáčí. Zdá se mi, že jediná cesta, jak z toho, bude dát další tři chlapy na Jedenáctou ulici. To se nám ohromně vyplatí, šest očeka na jednoho kripla"
"Moment," mávl na mne rukou Fred, "to ještě není všechno. Další potíž je, že se do nás dopravák na rohu chce navézt, že blokujeme dopravu. Je nás tam moc a všichni kvůli tomu Chapinovi. Je tam taky jeden městský řízl, kterýho neznám, ale bude asi z oddělení pro vraždy, a jeden takový malý s hnědou čepicí a růžovou kravatou. Musí to být někdo z Bascomových lidí, taky ho neznám. Anebo si vem tohle. Včera odpoledne si to přihasí taxík, zastaví přímo před dvěstětrojkou a za minutku vykuihá z baráku o holi Chapin a vleze si do něj. Měls vidět hned ten rachot. Vypadalo to tak jako na Páté Avenue před kostelem svatého Patricka v neděli v jednu odpoledne. Jenže Perry Street je úzká. Přijížděl jiný taxík, skočil jsem a vyrval jsem ho tornu městskýmu čmuchalovi rovnou před nosem, takže musel oběhnout půl bloku, než sehnal jiný. Ten Bascomův mazlíček vrazil do taxíku, který tam na něj zřejmě čekal. Měl jsem skoro chuť zařvat na Chapina, aby chvilku počkal, než se seřadíme, ale nebylo to potřeba. Všechno dopadlo jaksepatří, jeho řidič jel pomalu a nikdo z nás ho neztratil. Jel do Harvard klubua pár hodin tam zůstal. Pak se stavil v domě 248 Madison Avenue a vrátil se domů. A my všichni za ním. Na mou duši, Archie, všichni tři, ale já vedl."
"Prima. To zní dobře."
"To se ví, že jo. Pořád jsem se ohlížel, jestli jsou všichni v pořádku. Dostal jsem nápad napadlo mě to, když jsme tak popojížděli městem:proč my se vlastně nedáme dohromady?Vy byste si sehnal JŠtě jednoho chlápka a ten by mohl s Bascomem a s tím fizlem od města krýt Jedenáctou ulici a nás byste nechali na Perry Street a byl by pokoj. Mám dojem, že oni teď drží dvanáctihodinovky, možná by jim to ulevilo, kdo ví. Jaký je to nápad?"
"Na houby," vstal jsem a podal mu klobouk. "Úplně na nic, Frede, vedle. Wolfe zásadně nepoužívá žádné sledování z druhé ruky. Seženu tří chlapíky z Metropolitan Agency a budeme Jedenáctou ulici krýt sami. Je to zatracený průšvih, protože, jak už sem ti říkal, Wolfe chce, abychom ho zatáhli tak těsně, jak jen možná. Jdi zpátky do rachoty a neztrať ho. Je smutné, jak popisuješ tu dopravní zácpu, ale dělejte, co se dá. Spojím se s Bascomem a možná že toho svého hlídacího psa odvolá. Netušil jsem, že mu ještě zbyly nějaké prachy na rozhazování. A teď maž, musím tu ještě vyřizovat různé vzkazy, kterým bys nerozuměl."
"Mám tam být až v devět."
"Stejně si dej odchod nebo tak dobrá. Jeden hod, ale jen jeden. Čtvrt dolaru proti desetníku."
Kývl, poposedl na židli do lepší pozice a hodil. Bylo to o vlásek, na desetinu vteřiny klobouk visel na krajíčku, a pak spadl. Durkin vylovil z kapsy desetník, podal mi ho a vypadl.
Nejdřív mě napadlo, že bych měl zaběhnout nahoru do Wolfova pokoje a získat stran krytí Jedenácté ulice jeho souhlas, ale bylo teprve osm dvacet a mně je vždycky trochu nanic, když ho vidím v posteli pod tou černou hedvábnou přikrývkou, jak pije čokoládu, nehledě k tomu, že by mě byl určitě sepsul. Á tak jsem zavolal do Metropolitanu a řekl jim, co a jak. Objednal jsem jen šestidolarové chlapy, protože to stejně bylo jen pro kontrolu, nevěděl jsem žádný důvod, proč by měl Chapin zkoušet takové finty jako zadní východy. Pak jsem minutu seděl a nešlo mi do hlavy, kdo Bascoma drží na té fušce, a řekl jsem si, že mu zavolám pro případ, že by náhodou kápl božskou. Ve svém vlastním jízdním řádu jsem se tím vším trochu zdržel, popadl jsem tedy klobouk a kabát a šel si do garáže pro vůz.
Den předtím jsem při svých toulkách nasbíral několik faktů o Dreyerově případu. Ve čtvrtek 20. září ráno byl Eugene Dreyer, obchodník s uměleckými předměty, nalezen mrtvý v kanceláři své galerie na Madison Avenue, poblíže Padesáté šesté ulice. Jeho tělo objevili tři poldové, jeden z nich byl poručík, který na příkaz vypáčil dveře. Dreyer byl už dvanáct hodin mrtev, příčinou úmrtí byla otrava nitroglycerínem. Policie uzavřela vyšetřování tím, že jeho smrt prohlásila za sebevraždu, a výrok soudního ohledače mrtvol to potvrdil. Avšak následující pondělí přišel všem našim zákazníkům druhý výhružný dopis. Několik opisů jsme měli ve Wolfově pracovně a zněly takto:
Žádný útes a sráz a rozeklané skály, aby oddělily krev, kosti, svaly, žíly, a kolem skalisek teď vlny nečekaly, aby je přijaly a dávný zločin smyly. á tedy ponechal hada a lišáka, ti dva pak spojili své nadání a síly a sladce palčivé pilulky připravili stačí je rozpustit na olej smrtící. A já, pán, potom sám dopravil jsem je včas a bezpečně až k cíli. On zvedl sklenici. á odpočítal dvě! edna a dvě a osmdesát dní mezitím uplynulo. Jen tiše vyčkejte, myslím vidy na minulo. Nespěchám, bez chvatu odpočítám tři, čtyři, pět, šest, sedm a dál mé šípy smrti míří. l ty doletí k cíli. Proč jste mě nezabili?
Wolfe tvrdil, že je to lepší než poprvé, protože to je kratší a vyskytují se tam dva dobré verše. Dal jsem na něho. Potom vypuklo peklo. Naší klienti v tu ránu 2apomněli na všechny řečičky o nejapných žertech a ječeli na policajty a kancelář okresního nevládního, ad se honem vrátí a zašijou ho, o sebevraždě už ani muk. Když jsem slyšel, jaký

poprask ta básnička vyvolala, přikláněl jsem se k návrhu Mika Ayerse, aby se škrtl název Liga pykajících a přejmenovali se na Ligu vyděšených. Jediní, kdo jak se zdálo nepodlehli akutnímu záchvatu třesu kolenního, byli doktor Burton a chirurg Leopold Elkus. Hibbard byl tehdy stejně vystrašený jako každý jiný, spíše více, ale stále ještě se stavěl proti zásahu policie. Zřejmě byl nejen ochoten usínat s třesavkou, ale i obětovat se. Elkus v tom asi uměl chodit, ale k tomu se ještě dostanu.
Schůzku s Elkusem jsem dohodl na středeční dopoledne na půl desátou, ale vypravil jsem se z domu brzy, poněvadž jsem se ještě chtěl stavit na Padesáté šesté ulici a omrknout si Dreyerovu galerii, kde se to stalo. Dorazil jsem tam před devátou. Nebyla to už galerie, ale knihkupectví. Zena středních let s bradavicí u ucha mě přijala vlídně a prohlásila, že se tam samozřejmě smím porozhlédnout po místnostech, ale že tam toho moc nebude, protože všechno je úplně přestavěné. Místnůstka vpravo, kde se tu středu večer konala porada a kde druhý den ráno policie tělo nalezla, sloužila i nadále za kancelář s psacím stolem, strojem a tak dále, ale byla zastavěná spoustou regálů, zřejmě nových. Přivolal jsem do kanceláře tu paní, ukázal jsem na dveře v zadní stěně a zeptal jsem se jí:
"Řekla byste rni laskavě, je to vestavěná skříň, kde míval pan Eugene Dreyer potřeby pro přípravu různých nápojů?"
Zatvářila se 7nechápavě. "Pan Dreyer . och . to byl ten člověk..,"
"Muž, který v tomto pokojíku spáchal sebevraždu, správně, madam. Ale o tom vy asi moc nevíte."
"Tedy, opravdu ." vypadala ustrašeně, ". neuvědomila jsem si, že to bylo právě v tomhle pokoji.. .Samozřejmě, slyšela jsem o tom."
Poděkoval jsem jí, vyšel jsem ven na ulici a sedl do auta. Lidé, pro které se život zastavil loni o vánocích a ještě jim to nedošlo, mi jdou na nervy a jediné, co jim mohu věnovat, je zdvořilost, ale i té po čertech málo.
Pro Leopolda Elkuse se život nezastavil. Kápl jsem na to hned, jak jsem k němu přišel a vstoupil do jeho pokoje, ale byl to smutný chlap. Byl střední postavy, měl velké ruce a velkou hlavu s výraznýma černýma očima, které se stále někam odvracely, ne však stranou nebo nahoru či dolů, ale někam dovnitř hlavy. Vyzval mě, abych se posadil, a přátelsky vlídně mě oslovil:
"Rozumějte, pane Goodwine, uvolil jsem se vás přijmout čistě jen z laskavosti k svým přátelům, kteří mě o to požádali. Vysvětlil jsem už panu Farrellovi, že si nepřeji vašeho zaměstnavatele v jeho podnikání podporovat. Nehodlám být v ničem nápomocný."
"Oukej." Zazubil jsem se na něho. "Nepřišel jsem pro sběr odpadků, doktore Elkusi, chci vám jen položit několik otázek, týkajících se 19. září. Čistě věcné otázky."
"Všechny otázky, které byste mi mohl položit, jsem již zodpověděl. Několikrát policii, a pak tomu neuvěřitelně tupému detektivovi."
"Správně. V tom jsme zajedno. Není tedy důvod, proč byste na ně právě z laskavosti k svým přátelům nemohl odpovědět ještě jednou, že ano? Vybavovat se s fizly a s Del Bascomem, a pro Nera Wolfa a pro mne udělat šmytec. to by bylo jako."
Smutně se na mě usmál. "Velblouda spolknout a komára odhánět?" Bože, ten chlap byl slušný.
"Ano, asi tak. Jenomže byste nemluvil o komáru, kdybyste Nera Wolfa viděl. Je to asi tak, doktore Elkusi: vím, že vy nepřiložíte ruku, když jde o to dostat Paula Chapina. V Dreyerově případě jste pro mne jediný zdroj informací z první ruky, a tak jsem nucen se ptát vás. Ten druhý pán, umělecký poradce, se vrátil do Itálie, pokud vím?"
Přikývl. "Pan Santini před časem odplul."
"Pak jste tedy,zbyl jen vy. Nemá smysl, abych se pokoušel položit vám spoustu rafinovaných otázek. Proč byste mi to celé prostě sám nevyprávěl?" Zase se smutně usmál.
"Víte, jak se domnívám, dva nebo tři přátelé mě podezírají, že lžu, abych kryl Paula Chapina."
"Ano. Kryjete ho?"
"Ne, nechci ho ani krýt, ani mu škodit víc, než je pravda. Bylo to tak, pane Goodwine. Je vám samozřejmě známo, že Eugene Dreyer byl můj starý přítel, spolužák z university. Před hospodářskou depresí měla jeho galerie značné úspěchy. Zdědil jsem určité jmění, a tak jsem nikdy nebyl nucen honit se za nějakými úspěchy. Za svou dobrou pověst chirurga vděčím svému přesvědčení, že v každé lidské bytosti někde pod povrchem něco neklape. Mám náhodou jistou a obratnou ruku."
Zahleděl jsem se na jeho velké ruce a přikývl jsem mu do černých, do hlavy odplouvajících očí. Pokračoval:
"Před šesti lety jsem dal Eugenovi Dreyerovi nezávaznou objednávku na tři Mantegnovy obrazy dva malé, jeden větší. Cena se pohybovala kolem sto šedesáti tisíc dolarů. Obrazy se nacházely ve Francii. Pan Chapin byl tenkrát náhodou v Evropě, napsat jsem mu dopis s prosbou, aby se na ně podíval. Po obdržení jeho dobrozdání jsem je objednal. Je vám asi známo, že se Paul Chapin deset let pokoušel stát malířem. Ve svých dílech projevoval velkou senzitivnost, ale měl nejistou kresbu a chyběl mu cit pro tvar. Bylo to zajímavé, ale ne dobré. Dověděl jsem se, že se našel v literatuře nevím, romány nečtu.
Obrazy došly v době, kdy jsem byl zavalen prací a neměl jsem náladu na nějaké pečlivé zkoumání. Přijal jsem je a zaplatil. Nikdy jsem z nich neměl zvláštní radost. Čas od času jsem se k nim pokusil přiblížit, nesčetněkrát, ale vždycky mě odpudily určitým nedostatkem jemnosti, jakousi lehkou drsností, která mi vadila a dráždila mě. Zprvu jsem neměl žádné podezření, že by snad šlo o podvrhy, prostě jsem se s nimi nemohl sblížit. Různé poznámky lidí, kteří malířství rozumějí, ve mně však nakonec vzbudily podezření. Letos v září, jsou to dva měsíce, přijel do Států na návštěvu Enrico Santini, který se v Mantegnovi vyzná tak jako já v lidských útrobách. Požádal jsem ho, aby se na mé Mantegny podíval, a on je prohlásil za padělky. Sdělil mi také, že zná jejich původ, že je namaloval jistý nadaný falzifikátor v Paříži a že je vyloučené, aby je kterýkoli poctivý obchodník prodal bona fide.
Mám dojem, že právě těch nepříjemných pět let, které mi tyto obrazy způsobily, mě víc než co jiného přimělo, abych s Dreyerem jednal tak, jak jsem s ním jednal. Obvykle jsem ve svých úsudcích příliš nerozhodný, abych postupoval nějak

tvrdě, ale v tomto případě jsem nezaváhal ani trochu. Sdělil jsem Eugenovi, že mu obrazy hodlám vrátit a že žádám, aby mi bez prodlení vrátil peníze. Prohlásil, že ty peníze nemá, a já věděl, že to je pravda, protože jsem mu za poslední rok několikrát půjčil značné částky, aby se dostal z nejhoršího. Přesto však jsem trval na tom, že peníze musí sehnat nebo nést následky. Sám sebe podezírám, že bych se nakonec zase nechal obměkčit a přistoupil na nějaký kompromis jako obyčejně, ale naneštěstí to už je rys mé povahy čas od času mě něco popadne a projevím naprostou neoblomnost v okamžiku, kdy vlastně už od svého rozhodnutí začínám couvat
A naneštěstí se také pan Santini zrovna měl vracet do Itálie. Eugene požádal o rozmluvu s ním, což byl ovšem bluf. Bylo smluveno, že ho se Santinim a Paulem Chapinem navštívíme ve středu v pět hodin odpoledne. Paul byl přizván s ohledem na to, že obrazy prohlížel ve Francii. Tuším, že Eugene to tak navlékl, protože se spoléhal na jeho podporu, ukázalo se však, že se spletl. Přišli jsme. Eugene se choval úplně líbezně"
Přerušil jsem ho: "Okamžik, doktore, Paul Chapin se dostavil do galerie před vámi?"
"Ne. Přišli jsme současně. Jel jsem vozem a stavil jsem se pro něj v Harvard klubu."
"Byl tam to odpoledne už předtím?"
"Milý pane," Elkus se na mě smutně podíval.
"Oukej, třeba o tom nevíte. Děvče, které tam Drummond měl, každopádně tvrdí, že nebyl."
"Tak jsem tomu rozuměl. Jak už jsem řekl, Eugene se choval tak přezdvořile, až to bylo trapné, protože nedovedl zakrýt svou nervozitu. Celý nesvůj nám trhavými pohyby namíchal whisky se sodou a ledem. Bylo mi to trapné, a proto jsem se choval příkře. Požádal jsem pana Saníiniho o jeho posudek, on nám ho sdělil a předal mi ho i písemně. Eugene mu odporoval. Dostali se do sporu, Eugene se trochu rozčílil, ale pana Santiniho to nevzrušilo. Eugene nakonec vyzval Paula, aby řekl svůj názor, zřejmě čekal, že ho podpoří. Paul nás všechny kolem dokola obdařil širokým úsměvem, vycházejícím až odněkud z jeho Málpighianových tělísek, a klidně a stručně prohlásil, že se tři měsíce poté, co obrazy prohlédl měsíc po tom, co byly odeslány lodí do New Yorku bezpečně dozvěděl, že je v roce 1924 namaloval Vasseuít, největší padělatel století. Byl to ten, kterého jmenoval pan Saotini. Paul dodal, že o tom mlčel, prý je nám oběma, jak Eugenovi, tak mne, přátelsky nakloněn a má nás tak rád, že nemohl podniknout žádný krok, kterým by jednomu z nás ublížil.
Obával jsem se, že se Eugene zhroutí. Zřejmě byl stejnou mírou překvapený jako uražený. Já sám jsem ovšem tonul v takových rozpacích, že jsem ze sebe nevypravil ani slovo. Nevím, jestli mě Eugene ve své zoufalé situaci ošidil nebo se sám stal obětí podvodu. Pan Santini se zvedl. Vstal jsem také a odešli jsme. Paul Chapin šel s námi. Druhý den v poledne jsem se dozvěděl, že Eugene spáchal sebevraždu, vypil nitroglycerín zřejmě několik minut, nanejvýš hodinu po tom, co jsme odešli. Dozvěděl jsem se to od policie, která za mnou přišla do ordinace, aby mě vyslechla."
Přikývl jsem a chvilku jsem se na něho díval. Pak jsem se prudce vzpřímil v křesle a vystřelil jsem: "Proč si vy myslíte, že to byla sebevražda?"
"Ale pane Goodwine." Usmál se na mě ještě smutněji než kdy předtím. "Jsou všichni detektivové stejní? Víte naprosto přesně, proč myslím, že to byla sebevražda. Myslela si to policie a okolnosti tomu nasvědčovaly."
"Moje chyba." Ušklíbl jsem se. "Řekl jsem že nebudou žádné rafinované otázky, viďte? Jestliže jste ochotný uznat, že i detektivové myslí, víte, co si o tom myslím já. Měl Paul Chapin nějakou příležitost, aby do whisky pana Dreyera propašoval nitroglycerínové tabletky? Ten tupý detektiv i ti chytří fízlové mají, jak se zdá, dojem, že vy se to nedomníváte."
Doktor Elkus přikývl. "Dal jsem si práci, abych podobný dojem vzbudil. Víte ovšem, že se mnou souhlasil pan Santini. Jsme si naprosto jisti, že Paul takovou příležitost neměl. Do galerie přišel s námi a do kanceláře jsme vstoupili společně. Paul seděl u dveří, nalevo ode mne, nejméně šest stop od Eugena. Jiné sklenice než své vlastní se nedotkl. Eugene pití připravil a rozdal je dokola, každý jsme měli jen jednu sklenici. Při odchodu Paul prošel dveřmi přede mnou. Pan Santini šel kus napřed."
"Ano. To je v hlášení. Ale při tak pohnutém jednání a při takovém rozčilení musel vzniknout nějaký rozruch, vstávání, sedání, přecházení sem a tam ."
"Vůbec ne. Nikdo nebyl rozčilený, leda Eugene. On jediný vstal ze židle."
"Převlékl si sako nebo si je oblékl nebo něco takového, když jste tam byli?"
"Ne, měl na sobě domácí kabát. Nepřevlékl se."
"Lahvička se zbytkem nitroglycerínu byla nalezena v kapse jeho kabátu."
"Rozuměl jsem tomu tak."
Zabořil jsem se do křesla a znovu jsem se na něho zadíval. Byl bych dal své auto a pár rezervních pneumatik navíc za to, abych věděl, jestli lže. Byl nad moje poměry zrovna tak jako Paul Chapin. Vůbec jsem nevěděl, jak na něho. Zeptal jsem se:
"Přišel byste v jednu hodinu na oběd k panu Neru Wolfovi?"
"Lituji, jsem zadán."
"A v pátek?"
Zakroutil hlavou. "Ne, a ani žádný jiný den. Vy se ve mně mýlíte, pane Goodwine. Nejsem uzel, který by bylo nutné rozvazovat, ani ořech na rozlousknutí. Vzdejte se naděje, že jsem záludný jako většina lidí, jsem skutečně tak prostý, jak vypadám. Vzdejte se také naděje, že prokážete vinu Paula Chapina na smrti Eugena Dreyera. To nelze. Vím, že to není možné, byl jsem tam."
"Vyhovovala by vám sobota?"
Potřásl hlavou a usmál se, stále tak smutně. Zvedl jsem se z křesla, sebral klobouk a poděkoval mu. Ale ještě než jsem vykročil ke dveřím, zeptal jsem se:
"Mimochodem, vy znáte ten druhý výhružný dopis, který napsal Paul Chapin totiž, který někdo napsal. Je nitroglycerín

olejovitý a sladce palčivý?"
"Jsem chirurg, a ne farmakolog."
"No, pokuste se to uhodnout."
Usmál se. "Nitroglycerín bezesporu je olejovitý. Udává se, že má nasládlou, palčivou chuť. Nikdy jsem to nezkoušel."
Ještě jednou jsem mu poděkoval, vyšel jsem, seběhl na ulici, sedl do auta a šlápl na plyn. Když jsem se rozjel, pomyslel jsem si, že doktor Leopold Elkus je přesně ten druh člověka, který dovede jiným otrávit život. Jaktěživ jsem neměl žádné vážnější riotíže s obyčejným a skrznaskrz prolhaným lhářem, ale chlap, který možná mluví pravdu, je milý jako pálení záhy. Napřed to Harrisonovo nadělení, a teď tohle. Začalo ve mně svítat podezření, že se pamětní zápis, který Wolfe upadal, promění v kus papíru vhodný k jakémukoliv účelu, ledaže bychom nějak dokázali Elkusovu teorii rozdrtit.
Měl jsem původně v úmyslu, že se zastavím na Padesáté páté ulici a obhlídnu si Dreyerovu galerii ještě jednou, ale po vyslechnutí Elkusových řečí jsem se usnesl, že by to bylo maření času, zvlášť když se vezme v úvahu, jak je celý ten lokál přešupačený. Jel jsem tedy dál k domovu. Nejlepší, co jsem dosud vymyslel, bylo vsadit si na Santiniho a zkusit to s ním. Vzhledem k tomu, že ve čtvrtek večer odplouval do Itálie, vyslýchala ho policie jen jednou. Výhružné dopisy ovšem v té době ještě nedošly, a neměla tedy žádné zvláštní podezření. Wolfe měl v různých evropských městech svá spojení a v Římě byl jeden šikovný chlapík, který se ukázal jako velmi dobrý v případě Wittemoreových papírů. Mohli bychom mu poslat kabelogram, poštvat ho na Santiniho, a tak možná získat odrazový můstek. Budu muset Wolfa přesvědčit, že to za těch plus mínus 90 dolarů za zámořský telegram stojí.
Domů jsem dorazil ve čtvrt na jedenáct. V pracovně vyzváněl telefon, a tak jsem k němu šel ve svrchníku a klobouku. Věděl jsem, že Wolfe nahoře by nakonec také sluchátko zvedl, ale na druhé straně jsem si řekl, že to mohu vzít já. Byl to Saul Panzer. Zeptal jsem se ho, co chce, a on, že se chce hlásit. Zeptal jsem se, co chce hlásit, a on řekl nic, jen hlásit se. Tak jak tak mě všechno štvalo, proto jsem začal být ironický. Řekl jsem mu, že když Hibbarda ani živého, ani mrtvého nemůže najít, postačilo by snad, kdyby vystrojil strašáka. Sdělil jsem mu, že jsem právě dostal přes čumák z jiného zorného úhlu našeho případu, a když na tom není lip než já, měl by lepší, kdyby si sem do kanceláře přišel zahrát blechy, a zavěsil jsem mu, což samo by dovedlo naštvat jeptišku. Trvalo mi pět minut, než jsem v registratuře vyhrabal adresu toho jistého čmuchala. Wolfe sešel dolů v 11.00, přesně podle jízdního řádu, pravil dobré jitro, zavětřil a sedl si za svůj psací stůl. Byl jsem netrpělivý, ale viděl jsem, že musím počkat, až se mrkne na poštu, urovná ve váze orchideje, vyzkouší, jak mu píše pero, a zazvoní si o pivo. Když to všechno vyřídil, zabručel na mě: "Pustil jste se do toho?"
"Vypochodoval jsem v osm třicet a zrovna jsem se vrátil. Právě telefonoval Saul. Zase jeden promarněný niklák. Máteli chuť trochu si lámat hlavft, nastavte ruku, vysypu vám to horký, můžete mi to přebrat."
Fritz přinesl pivo a Wolfe si nalil. Vypravoval jsem mu o Elkusovi, všechno, co a jak, slovo od slova, že nitroglycerín je olejovitý a má nasládlou palčivou chuť. Doufal jsem, že když mu vyložím o Elkusovi úplně všechno, že na něco přijde. Potom jsem mu podal svůj vlastní návrh s tím římským šikuldou a on se hned, jak jsem čekal, postavil na zadní.
Zamrkal, upil piva a pravil:
"Na vzdálenost čtyř tisíc mil je možné telegrafovat o nějakém faktu nebo předmětu, ale ne o tak spletité a choulostivé okolnosti, jako je tato. V krajním případě byste mohl zajet do Florencie a navštívit pana Santiniho vy, nebo lépe řečeno Saul Panzer. Nakonec by to možná stálo za to."
Pokoušel jsem se mu odporovat, protože mi nebylo jasné, co jiného můžeme podniknout. Připadalo mi, že na něho nedělám veliký dojem, ale postavil jsem si hlavu a trval jsem na svém, pro tože můj hlavní argument byl, že by to stálo jen jednoho stováka. Zapomněl jsem, že mu musím ještě povědět o těch třech mužích z Metropolitanu, které jsem objednal na Jedenáctou ulici. Byl jsem přesvědčivý a paličatý.
V nejlepším proudu výmluvnosti mě zastavil zvuk kroků. Zřejmě někdo zazvonil a Fritz procházel halou, aby otevřel domovní dveře. Nepokoušel jsem se spustit znovu, ale čekal jsem, kdo to je.
Fritz vstoupil a zavřel za sebou. Oznámil, že přišla nějaká dáma a chce mluvit s panem Wolfem. Navštívenku nemá.
"Jak se jmenuje?"
Fritz jen zavrtěl hlavou, obyčejně se choval korektněji. Vypadal nejistě.
"Uveďte ji, Fritzi."
Když jsem ji viděl, cítil jsem se nejistě zase já. Ošklivější ženské se už nevyrábějí. Vstoupila, stanula a civěla rovnou na Wolfa, jako by uvažovala, jak ho dostat. Přitom nebyla výslovně škaredá, tím chci říci, že nebyla ohyzdná. Wolfe to druhý den vystihl přesně: bylo to pronikavější než obyčejná ošklivost, při pohledu na l ni člověk ztrácel naději, že ještě vůbec někdy uvidí pěknou ženskou. Měla dost malá, šedivá očka, a když je na něco upřela, vypadalo to, že už se nikdy nepohnou. Na sobě měla tmavošedý vlněný plášť, klobouk stejné barvy a kolem krku ohromný, šedý kožešinový límec. Usedla do křesla, které jsem jí přistrčil, a silným hlasem prohlásila:
"Tak jsem se sem dostala. Myslím, že omdlím."
Wolfe odpověděl: "Doufám, že ne, trochu brandy?"
"Ne." Lehce zalapala po dechu. "Ne, děkuji vám." Zvedla ruku ke kožešině a zdálo se, že si chce pod ní sáhnout na záda. "Jsem poraněná, tady vzadu. Myslím, že by bylo nejlepší, kdybyste se na to podívali."
Wolfe po mně střelil očima a já se zvedl. Rozepjala si vpředu tu věc a já ji odvinul a nadzvedl. Teď jsem já sám zalapal po dechu. Ne snad, že bych tu a tam neviděl trochu krve, ale málokdy tolik a tak neočekávaně. Kožešina byla vzadu zevnitř úplně promočená a také límec pláště měla prosáklý krví. Byla pěkně zřízená. Krev se stále ještě řinula z řezných ran vzadu na šíji. Nedalo se říci, jak jsou hluboké. Jak se pohnula, vytryskl malý čúrek krve. Upustil jsem kožešinu na podlahu a vyzval jsem ji:
"Proboha, seďte klidně, nehýbejte hlavou." Pohlédl jsem na
Wolfa a sdělil jsem mu: "Někdo se jí pokusil uříznout hlavu. Nevím, jak hluboko se dostal."
"Můj manžel," vysvětlovala Wolfovi. "Chtěl mě zabít."

Wolfe na ni přivřenýma očima pohlédl. "Pak tedy jste Dora Ritterová."
Zavrtěla hlavou, krev opět vystříkla a já ji vyzval, aby toho nechala. Řekla:
"Jsem Dora Chapinová. Jsem už tři roky vdaná."
Wolfe neřekl ani slovo. Stál jsem za ní a čekal připraven, abych ji chytil, kdyby začala omdlévat a hlava jí spadla dopředu, poněvadž jsem nevěděl, jak moc by se jí tány mohly rozevřít. Wolfe nepohnutě seděl, upíral na ni přivřené, skoro úplně zavřené štěrbinky svých očí a ohrnoval rty ven a zase dovnitř a ven a zase zpátky.
Pokračovala: "Zas měl záchvat. Jeden ze svých záchvatů zuřivosti."
"Nevěděl jsem, že pan Chapin trpí padoucnicí," odvětil Wolfe zdvořile. "Zkuste jí tep."
Natáhl jsem ruku, vzal ji za zápěstí a prsty nahmatal tepnu. Zatímco jsem počítal, dala se opět do řeči:
"Přesně řečeno není to padoucnice, jen se mu v očích objeví takový zvláštní výraz. Strach z něho mám vždycky, ale když uvidím ten pohled, popadá mě hrůza. Ještě nikdy mi nic neudělal. Když se dnes ráno v jeho očích zase objevil ten výraz, řekla jsem něco, co jsem neměla. Podívejte se."
Vytrhla mi ruku, sáhla do své velké kožené kabelky a vytáhla z ní cosi zabaleného v novinovém papíru. Rozbalila noviny a pozvedla kuchyňský nůž celý od krve, ještě vlhké a rudé.
"Nevěděla jsem, že ho má u sebe. Musel se na mne chystat, už když šel ven do kuchyně."
Vzal jsem jí nůž, položil jej na psací stůl na noviny a oznámil jsem Wolfovi:
"Puls trochu utíká, ale celkem je v pořádku."
Wolfe položil ruce na opěradlo křesla, vzepřel se, vstal a požádal ji: "Prosím, nehýbejte se, paní Chapinová." Obešel ji a začal si prohlížet její krk. Hluboko se sklonil, až měl oči těsně u její šíje; tak čilého a činorodého jsem ho neviděl už nejméně měsíc, možná déle. Prohlížel si řezné rány a vyzval ji: "Prosím, nahněte hlavu malinko kupředu a zase zpátky."
Udělala, co jí řekl, a krev se opět vyřinula, z jednoho místa stříkla skoro až na něho.
Wolfe se vzpřímil, "Vskutku. Zavolejte lékaře, Archie."
Chtěla se k němu obrátit, ale zarazil jsem jí to. Začala se bránit: "Žádného doktora nepotřebuji. Dostala jsem se k vám, dostanu se zpátky. Chtěla jsem vám jen ukázat a požádat vás."
"Ano, milostivá paní, ale teď musí převládat můj úsudek . Kdybyste laskavě dovolila."
To už jsem sahal po telefonu a vytáčel číslo. Ozval se ženský hlas a já požádal, aby mi dala doktora Vollmera. Odpověděla, že tam není, je právě na odchodu. Možná že by se jí ještě podařilo zastihnout ho před domem, pokud se jedná o něco naléhavého. Užuž jsem chtěl požádat, ať to udělá, ale vtom mě napadlo, že bych tam sám mohl být dřív, zavěsil jsem a běžel jsem před dům. Fritz utíral v hale prach a já mu řekl, ať tam počká. Když jsem skákal se schodů před domem, všiml jsem si, že u obrubníku čeká taxík, očividně na naši návštěvnici. O kus dál stál modrý kabriolet doktora Vollmera a on sám do něho právě nastupoval. Vyrazil jsem za ním a křičel na něj. Včas mě zaslechl, a když jsem k němu doběhl, stál už zase venku na chodníku. Pověděl jsem mu o nehodě, která nás postihla, on vytáhl z auta svůj kufřík a šel se mnou.
Při svém povolání jsem se už stokrát přesvědčil, že v šupleti svého psacího stolu nikdy nesmíte nechat jednu věc, a to je zvědavost. Když jsme zahýbali k našemu domu, podíval jsem se znovu na čekající taxík a skoro jsem na vteřinku ztratil glanc, protože řidič se na mě zpříma zahleděl a přimhouřil jedno oko.
Vedl jsem lékaře dále. V hale stál Fritz a oznámil mi, že se pan Wolfe odebral do kuchyně a vrátí se teprve, až doktor skončí. Zapřísahal jsem Fritze, ať za nic na světě nepřipustí, aby se pustil do jídla, a zavedl jsem Vollmera do pracovny. Dora Chapinová stále ještě seděla v křesle. Představil jsem je, doktor odložil kufřík na psací stůl a šel si ji prohlédnout. Trochu se v tom pohrabal a prohlásil, že asi bude muset udělat pár stehů, to že bude moci přesně říci, teprve až ji umyje. Ukázal jsem mu koupelnu a vysvětlil mu, kde najde obvazy, jód a tak dále, a pak jsem mu nabídl:
"Zavolám vám na pomoc Fritze. Musím si něco vyřídit před domem. Kdybyste mě potřeboval, budu tam."
Souhlasil a já odešel do haly, abych Fritzovi vysvětlil jeho nové povinnosti. Pak jsem vyšel na chodník.
Taxi tam ještě stálo. Taxíkář už na mě nemrkal, jen na mě hleděl. Řekl jsem: "Zdravíčko."
Odpověděl: "Málokdy toho tolik namluvím."
"Kolik tolik?"
"Tolik, abych řekl 2dravíčko, jakýkoliv pozdrav."
"Nic vám nevyčítám. Můžu se k vám mrknout?"
Otevřel jsem dveře dokořán a vstrčil hlavu tak daleko, abych dobře viděl zarámovanou vývěsku s řidičovou fotografií a jménem, která je připevněna na přístrojové desce. Byl to jen nepodložený dohad, ale myslel jsem si, že kdyby to náhodou klaplo, ušetříme čas. Pak jsem zase vycouval, opřel jsem se nohou o stupátko a usmál jsem se na něj.
"Doslechl jsem se, že jste dobrý inženýr."
Minutku na ,to divně koukal, ale pak se zasmál. "To bylo, když jsem ještě hrával komika. Ted už hraju jen charaktery. Hergot, nešklebte se na mě, rozbolela mě z toho hlava."
Vygumoval jsem tedy zubeni. "Proč jste na mě mrkl, když jsem šel kolem?"
"A proč bych nemrkl?"
"Nevím. Zatraceně, nedělejte ze sebe takového mudrce. Ptal jsem se vás po dobrém. Co to mrknutí znamenalo?"
Potřásl hlavou. "Jsem charakter. Neříkal jsem, že mě bolí hlava? Schválně, že vymyslíme nějaké místo, kam bych vás mohl svézt? Jmenujete se Nero Wolfe?"
"Ne. Ale vy se jmenujete Pitney Scott. Vypracoval jsem jakýsi seznam a vedu vás v něm s příspěvkem pět dolarů."
"Slyšel jsem o tom seznamu."
"Ano? Od koho?"
"To víte. Lidi. Můžete mě škrtnout. Za minulý týden jsem vydělal osmnáct dolarů a dvacet centů."
"Vy víte, o co jde."

Přikývl. "To vím taky. Chcete mně zachránit život. Heleďte, vzácný, drahý příteli. Počítat si pět dolarů za zachránění mého života by byla lichva. Přemrštěná cena, věřte mi. Pustá šmelina." Zachechtal se. "Mám za to, že všechno má svůj konec. Něco takového jako záporná hodnota neexistuje, leda v matematice. Nemáte ani potuchu, jaký pocit klidu a jistoty tenhle poznatek člověku dává. Máte doma něco k pití?"
"A což dva dolary? Udělejme to na dva."
"Pořád ještě předřazujete."
"Tak rovný jeden."
"Vy lichotníku. Poslyšte." Na listopad byla zima a foukal ostrý vítr, on však byl bez rukavic a ruce měl červené a rozpraskané. Ztuhlými prsty sáhl do kapsy, vytáhl nějakou drobotinu, vylovil z ní niklák a strčil mi ho. "Zaplatím hotově, ať na to nemusím myslet. Tak, a teď, když isme si kvit a nejsem vám nic dlužen, nemáte něco k pití?"
"A co by to mělo být?"
"Jo . kdyby tak byla dobrá režná ." Naklonil se ke mně a oči mu ožily. Pak sebou trhl nazad, hlas mu zhrubl a nezněl už ani trochu přátelsky. "Nerozumíte legraci? Když řídím, nepiju. je ta paní hodně poraněná?"
"Myslím, že ne. hlava jí ještě drží. Doktor už ji dá dohromady. Vozíte ji často? Nebo jejího muže?"
Stále ještě se tvářil nevrle.
"Vezmu ji, když mě zavolá, a jejího muže takv. Jsem taxíkář. Dají mi vydělat, když to vyjde, kvůli starým časům. A pan Paul Chapin? Jednou nebo dvakrát mě nechal, abych si u nich ožral hubu. Rád mě vidí sťatýho a postará se o pití."
Usmál se a jeho nevrlost byla ta tam. "Víte, když si to proberete ze všech stran, nedovedete si představit větší psinu. Musím zůstat střízlivý, aby mi z toho nic neušlo. Mrkl jsem na vás proto, že v tom teď taky lítáte a začnete šaškovat jako všichni ostatní."
"To mi neva. se mnou je psina odjaktěživa. Chapin se opíjí s vámi?"
"Nepije. Tvrdí, že ho z toho bolí noha."
"Víte, že na nalezení Andrewa Hibbarda je vypsána odměna pět tisíc dolarů?"
"Ne!"
"Živého nebo mrtvého."
Koukal na mě, jako kdybych při svém čistě namátkovém šťourání něco vyšťoural. Výraz jeho obličeje se změnil, zatvářil se Jřekvapeně, jako by se ocitl tváří v tvář myšlence, která ho ještě lenapadla. Prohodil: "Tedy, cenný člověk to je, nenabízejí za něho liják moc. A pak, Andy není zlý chlap. Kdo tu odměnu vyřpsal?"
"Jeho neteř. Zítra to bude v novinách."
"To je od ní hezké. Bůh jí žehnej." Zasmál se. "Nezvratný fakt je, že pět tisíc dolarů je zatraceně víc než niklák. Co říkáte? Nemáte cigaretu?"
Vytáhl jsem balíček a zapálil nám oběma. Prsty se mu třásly a začalo mi ho být trochu líto. Řekl jsem tedy: "Jen si to představte. Hibbard bydlí nahoře na universitním návrší. Kdybyste iel někam do středu města řekněme někam do sousedství Perry Street, nenapadá mě přesně kam a odtamtud dál do Stošestnácté ulice, kolik byste za to dostal obvykle? Počkejte, dvě osm mil dělalo by to něco kolem dolaru padesáti. Ale kdybyste jel z města a náhodou vezl svého bývalého spolužáka Andrewa Hibbarda, nebo jenom jeho mrtvolu, nebo třeba jen kousek z ní, řekněme hlavu nebo ruku, dostal byste místo dolaru a půl pět táců. Všechno, jak vidíte, záleží na tom, co vezete."
Vyfukoval jsem kouř koutkem úst, abych na něho dobře viděl. To se ví, stírat chlápka, který se strašně potřebuje napít a nenapije se, je stejné, jako vyrazit slepci bílou hůl, ale nemusel jsem si připomínat, že v lásce a v obchodě je všechno dovoleno. S takovými základními pravdami se člověk buď narodí, anebo prostě nenarodí.
Ale on se při tom tak zašprajcoval, že ani hubu neotevřel. Pozoroval své roztřesené prsty, držící cigaretu tak dlouho, až jsem se na ně nakonec díval taky. Konečně spustil ruce na kolena, zadíval se na mě a rozesmál se. Zeptal se: "Neřekl jsem vám, že se zesměšníte?" Hlas mu opět zdrsněl. "Poslyšte, ztraťte se! Tak, honem honem, koukejte mazat. Jděte domů, ať nenastydnete."
Řekl jsem: "Dobrá, a co bude s tím pitím?"
Ale už ho to přešlo. Ještě trochu jsem na něj dorážel, ale on úplně oněměl a znevlídněl. Napadlo mě, že bych mu měl donést trochu režné a dát mu přivonět, ale usnesl jsem se, že by ho to zašroubovalo ještě pevněji. Řekl jsem si: "Dočkej času," a nechal jsem ho.
Než jsem se stáhl do domu, obešel jsem taxík a poznamenal si číslo licence.
Zapadl jsem do kuchyně. Wolfe tam ještě seděl v dřevěném křesle s opěradly, ve kterém vždycky sedává a diriguje Fritze, nebo jídá, když se ho zmocní recidiva žravosti.
Sdělil jsem mu: "Před domem stojí Pitney Scott. Ten taxíkář. Přivezl ji. Zaplatil mi niklák jako svůj podíl a tvrdí, že to za víc nestojí. Ví něco o Andrewu Hibbardovi."
"Co?"
"Ptáte se, co ví? Prošacujte si mě. Vypravoval jsem mu o odměně, kterou vypsala slečna Hibbardová, moje klientka, a tvářil se jako odstup satane. Je hrozně plachý, musí se na něj polehounku. Předpokládám, že asi nebude vědět přesně, kam se Hibbard nebo to, co z něho zbylo, poděl, ale myslí, že to může vymáknout. Chybí mu už jen takových sedm měsíců k bílým myškám a růžovým hadům a krokodýlům. Zkoušel jsem ho pozvat na skleničku, ale ubránil se i tomu. Nechtel jít dál. Možná že se momentálně zpracovat nedá, ale napadlo mě, že bych vám moh navrhnout, abyste šel ven a podíval se na něj."
"Ven?!" Wolfe zdvihl hlavu. "Ven a po schodech dolů?" "Jo, jenom na chodník. Ani z obrubníku nebudete muset sestoupit. Stojí hned tady."
Wolfe zavřel oči. "Nevím, Archie. Nevím, co jste si to umanul, že mě neustále ponoukáte, abych vyrážel jako splašený. To naprosto pusťte z hlavy. To je neproveditelné. Říkal jste, že vám opravdu dal niklák?"

"Ano. A co tím chcete docílit, když necháte plavat chlapíka, který je taxíkář a notorik, ačkoliv byl v Harvardu? Na mou duši, pane, někdy to vedete od desíti k pěti."
"Tak dost. Definitivně. Běžte se podívat, jestli už se jim podařilo uvést paní Chapinovou do přijatelného stavu."
Šel jsem. Zjistil jsem, že doktor Vollmer už v koupelně skončil, vrátil se se svou pacientkou do pracovny a opět ji usadil v křesle. Krk měla tak zafačovaný, že ho volky nevolky musela držet zpříma. Uděloval jí pokyny, jak si má počínat, a Fritz odnášel umývadla, klůcky a další. Počkal jsem, až doktor skončí, a pak jsem ho odvedl do kuchyně. Vollmer konstatoval:
"Úplně nový styl vražedného útoku, pane Wolfe. Docela originální, řezat do ní takhle zezadu. Prořízl jeden ze zadních povrchových svalů. Musel jsem jí trochu oholit vlasy." , "Prořízl? On?"
Doktor přikývl. "Vysvětlovala mi, že ji pořezal manžel, kterého si před třemi lety vzala. Při troše opatrnosti, to jsem jí kladl na srdce, může být za pár dní v pořádku. Udělal jsem čtrnáct stehů. Její manžel musí být pozoruhodný, nekonvenční člověk. Ona je také svým způsobem pozoruhodná. Sparťanský typ. Když jsem jí sešíval krk, ani nezaťala pěsti, držela prsty úplně volně." "Zajisté. Budete pro své záznamy potřebovat její jméno a adresu."
"Už mám. Děkuji. Napsala mi je."
"Děkuji vám, doktore."
Vollmer odešel. Wolfe vstal, stáhl si vestu v jednom ze svých marných pokusů zakrýt proužek kanárkově žluté košile, který obepínal jeho velkolepý prostředek, a vydal se přede mnou do pracovny. Zdržel jsem se, abych Fritze požádal o vyčištění vnitřku kožešinového límce, pokud to jen půjde. Ve chvíli, kdy jsem se k nim přidal, trůnil Wolfe opět ve svém křesle a ona seděla naproti němu. Zrovna jí říkal:
"Jsem rád, že to nebylo horší, paní Chapinová. Doktor vám řekl, že musíte být několik dnů opatrná, abyste si nějakým prud kým pohybem neuvolnila stehy. Mimochodem, honorář jste mu zaplatila?"
"Ano. Pět dolarů."
"Dobrá. Řekl bych, že to je rozumná cena. Pan Goodwin mi sdělil, že na vás čeká drožka. Řekněte řidiči, aby jel pomalu. Ty otřesy jsou vždycky hnusné, a při vašem nynějším stavu by mohly být dokonce nebezpečné. Není třeba, abychom vás dále zdržovali."
Zase na něj strnule upírala oči. Umytá a ofačovaná nebyla o nic hezčí. Vtáhla nosem vzduch a zase vydechla, že to bylo slyšet až ke mně.
Konečně promluvila: "Nechcete, abych vám řekla, jak to bylo? Musím vám povědět, co udělal."
Wolfova hlava se pohnula doleva a doprava. "Není třeba, paní Chapinová. Měla byste jet domů a odpočinout si. Oznámení na policii už zařídím. Dovedu pochopit vaši nechuť a ohledy, koneckonců, udat vlastního manžela po třech letech manželství. vyřídím to za vás."
"Nepřeji si žádnou policii." Ta ženská skutečně dovedla bodat očima. "Myslíte, že chci, aby mi zavřeli muže? Při jeho významu a postavení . celý ten poprask v novinách . myslíte, že o to stojím? Proto jsem přišla k vám . abych vám o tom řekla."
"Ale paní Chapinová," zakýval na ni Wolfe prstem. "Víte, přišla jste na nepravé místo. Ke své smůle jste přišla za jediným člověkem v celém New Yorku, za jediným mužem ve světě, který ihned pochopil, co se u vás doma dnes ráno skutečně stalo. Nebylo vyhnutí, to připouštím, poněvadž právě tohoto člověka totiž mne jste chtěla oklamat. Háček tedy z vašeho hlediska háček je v tom, že mám k tomu nechat se klamat hluboký odpoc.
Prostě, nechme to být. Po takovém nervovém vypětí a ztrátě krve opravdu potřebujete oddech a klid. Jděte pěkně domů."
To se rozumí, zase mi ujel autobus, jako už párkrát předtím. Cválal jsem za ním a snažil jsem se ho dohonit. Asi minutu mi připadalo, že Dora Chapinová vstane a půjde. Už se začala sbírat, ale pak se zase usadila a upřeně na něho zírala. Prohlásila: "Jsem vzdělaná žena, pane Wolfe. Sloužila jsem a nestydím se za to, ale vzdělání mám. Pokoušíte se mluvit tak, abych vám nerozuměla, ale já rozumím.
"Dobrá, pak není zapotřebí"
Náhle na něho zuřivě vyštěkla: "Vy bláznivý tlusťochu!"
Wolfe zavrtěl hlavou: "Tlustý očividně jsem, i když dávám přednost označení gargantuovský. Bláznivý jsem jen v širším slova smyslu, jenom v rámci povšechné charakteristiky lidského poko lení. To od vás nebylo ušlechtilé, paní Chapinová, vmést mi do tváře mou tělnatost, neboť já o vaší pošetilosti hovořil jen zcela všeobecně a nesnažil jsem se ji prokazovat. Teď to udělám." Po hnul prstem, ukázal na nůž, ležící stále ještě na psacím stole na novinách. "Archie, prosím, očistěte laskavě tu domácí zbraň."
Nechápal jsem, myslel jsem, že snad jen blufuje. Vzal jsem nůž a stál jsem s ním a koukal z jednoho na druhého. "Umýt corpus delicti?"
"Buďte tak laskav."
Odnesl jsem nůž do koupelny, otočil kohoutek, setřel jsem kouskem gázy krev a osušil jsem jej. Otevřenými dveřmi ke mně nedoléhal žádný hovor. Vrátil jsem se.
"A teď," dával mi Wolfe pokyny, "jednou rukou pevně suchopte střenku. Pojďte blíž k psacímu stolu, ať na vás paní s Chapinová lépe vidí, obraťte se zády. Tak. Zvedněte paži a táh; něte nůž napříč po šíji, dejte laskavě pozor, abyste se krku dotýkal í jen tupou zadní částí čepele, nepřežeňte to předvádění. Všiml jste si délky a směru řezných ran paní Chapinové? Snažte se je napodobit na sobě. Ano. Ano, docela správně. Jeden trochu výš. Ten druhý o něco níže. Dejte pozor, opatrně. To stačí. Vidíte, paní Chapinová? Udělal to docela pěkně, nezdá se vám? Závěr, že si na vámi zvoleném místě nikdo nemůže ránu zasadit sám, jste ode mne jistě nečekala. Takovými náznaky se vaší inteligence nechci dotknout. Vybrala jste si je pravděpodobně čistě z opatrnosti, věděla jste, že zepředu, v sousedství krční tepny, by"

Zmlkl, protože neměl ke komu mluvit. Leda ke mně. Vstávala z křesla, už když jsem se po svém představení obracel. Se vztyčenou hlavou a pevně sevřenými rty se prostě beze slova zvedla a šla. Nenamáhala se ani zaútočit na Wolfa svýma malýma skleněnýma očkama.
Nevšímal si toho a mluvil dál, dokud neotevřela dveře pracovny a neprošla. Zaznamenal jsem, že si zapomněla nůž, ale napadlo mě, že si ho zrovna tak dobře můžeme nechat do naší sbírky piškuntálií. Pak jsem honem vyrazil do haly.
"Hej, paní, počkejte minutku. Vaše kožešina!"
Doběhl jsem pro ni k Fritzovi, dohonil jsem naši návštěvnici v domovních dveřích a ovinul jí kožešinu kolem krku. Pitney Scott vylezl z taxíku a šel jí na pomoc a já se vrátil dovnitř.
Wolfe zběžně pročítal dopis od firmy Hoehn a spol., který došel ranní poštou. Když skončil, strčil jej pod těžítko kus zkamenělého dřeva, kterého kdysi kdosi použil k rozbití lebky jednoho chlapíka a prohlásil: "Je neuvěřitelné, co si dovede vymyslet ženská. Kdysi v Maďarsku jsem znal jednu paní, jejíž manžel často trpěl bolestmi hlavy. Měla ve zvyku mírnit mu je tím, že mu oddaně přikládala studené obklady. Jednou ji napadlo zamíchat do vody, v níž obklady máčela, velké množství dotykového jedu, který si sama vydestilovala z bylin. Výsledek ji uspokojil. Muž, na němž svůj pokus prováděla, jsem byl já sám. Ta žena"
To jen zkoušel odlákat mou pozornost, abych ho už neotravoval s prací. Skočil jsem mu do řeči: "Jo, já vím. Ta žena byla čarodějnice, kterou jste přistihl, jak se vozí na koštěti nebo zkrouceném prasečím ocásku. Přesto je na čase, abych trochu promrskal případ, který tu máme teď. Můžete mě trochu popostrčit a podrobně a rozvláčně mi vysvětlit, jak jste poznal, že se Dora Chapinová namejkapovala sama?"
Wolfe zakroutil hlavou. "Malé popostrčení by nestačilo, Archie, bylo by třeba zdlouhavého, pracného a vytrvalého vleku. Do toho se nebudu pouštět. Připomenu vám jen jedno: četl jsem všechny romány Paula Chapina. Dora Chapinová je hrdinkou dvou z nich. On se ovšem objevuje ve všech. Zena, která se provdala za doktora Burtona, zhrzená láska Paula Chapina, vystupuje, zdá se, ve čtyřech z pěti. Nemohu ji objevit v tom posledním. Přečtěte si ty knihy, a já pak budu spíše nakloněn diskutovat s vámi nad závěry, ke kterým mě přivedly. Ovšem, ani pak bych se nikdy nepokoušel prosté přimět vaše oči, aby věci viděly stejně jako mé vlastní oči. Bůh stvořil vás i mne v jistém ohledu naprosto nesrovnatelné a každé zasahování do jeho řádu by bylo marné." Fritz přišel ke dveřím a ohlásil, že oběd je na stole.
Někdy mi připadá divné, že s Wolfem spolu vycházíme. Rozdíly mezi námi, aspoň některé, se projevovaly u stolu víc než kde jinde. On byl vychutnávač, já polykač. Ne že bych nedovedl rozeznat dobré od špatného; po sedmileté výchově Fritzovým kuchařským uměním jsem dokonce dovedl odlišit výtečné od vrcholného. Ale je fakt, že u jídla, které se mu ocitlo na jazyku, Wolfe nejvíc oceňoval, jak působí na jeho chuťové bradavky, kdežto pro mne bylo nejdůležitější, že je nasměrováno do žaludku. Aby bylo úplně jasno, musím dodat, že ani Wolfe, když skončil vychutnávání, nikdy nestál v rozpacích nad problémem, kam s ním. Ten se dovedl ládovat! Viděl jsem ho, když ho to zas jednou popadlo, jak mezi osmou večer a půlnocí beze zbytku spořádal pětikilovou husu, zatímco já se krčil v koutku s obloženým chlebem se šunkou a sklenicí mléka. V takových obdobích vždycky jídal v kuchyni.
A zrovna tak to bylo v práci, když jsme měli nějaký případ. Tisíckrát bych ho byl nejraději kopl, když jsem viděl, jak si to rozvážně nese k výtahu a jde si nahoru hrát s kytičkami nebo jak čte knížku a dává si na čas, aby vychutnal každou větu, nebo jak probírá s Fritzem nejlepší místo pro .uskladnění suchých bylin, zatímco já pobíhal kolem, div jsem si hlavu neuštěkal, a čekal jsem, až mi řekne, kde je ta správná nora. Uznávám, že je velký muž. I když o sobě říká, že je génius, má právo myslet to vážně, ať už to vážně myslí čili nic. Připouštím, že jsme tím jeho poflakováním nic neprošvihli, ale protože jsem taky jenom člověk, nemohl jsem v sobě potlačit touhu nakopnout ho právě proto, že je génius. Taktak, že jsem to někdy neudělal, když pronesl cosi v tom smyslu jako: "Trpělivost, Archie, když sníte jablko dřív, než uzraje, můžete z toho mít jedině bolení."
Tu středu odpoledne po obědě jsem byl tedy namíchnutý. Choval se vůči mně netečně, ba protivně. Nechtel poslat kabelogram tomu chlapíkovi do Říma, aby promluvil se Santinim. Tvrdil, že to nemá cenu. a očekával, že mi stačí jeho slovo. Nechtel mi pomoci zesnovat nějakou fintu, jak to navlíknout, abychom Leopolda Elkuse dostali do naší kanceláře, ani to prý nemělo smysl. Když jsem do něho hučel, snažil se číst a prohlásil, že by hlavně stál o to promluvit si se dvěma lidmi: s Andrewem Hibbardem a Paulem Chapinem, ale na Chapina že ještě není dost připravený a o Hibbardovi neví, kde je, a jestli je živý nebo mrtvý. Bylo mi známo, že se Saul Panzer každé ráno a odpoledne chodí dívat do márnice na nebožtíky, ale nebylo mi jasné, co dělá jinak. Věděl jsem také, že Wolfe ráno telefonoval s inspektorem Cramerem, ale nad tím jsem se nemusel vzrušovat. Cramer už se Paula Chapina pokusil zmáčknout minulý týden a jediné, co ho ještě drželo na nohou, bylo, že nezapomněl dýchat.
Saul telefonoval kolem poledního a Wolfe s ním mluvil z kuchyně, zatímco já byl venku s Pitneyem Scottem. Chvilku po druhé hodině telefonoval Fred Durkin. Sděloval, že Paul Chapin byl u holiče a v drugstóru a že ten fízl od města i ten chlap s hnědou čepicí a růžovou kravatou jsou pořád ještě na pláce a že uvažuje o tom založit klub. Wolfe četl dál. Asi ve tři čtvrtě na tři , volal Orrie Cather a oznamoval, že něco má, něco, co by nám rád ukázal, a jestli s tím může přijít. Telefonoval ze stanice podzemní dráhy na Čtrnácté ulici. Řekl jsem, že ano. Potom, těsně předtím, než dorazil Orrie, volal architekt Farrell a Wolfe musel odložit knihu, aby hovor převzal. Farrell mu sdělil, že se s panem Oglethorpem sešli na příjemném obědě, že s ním svedl tuhý zápas, ale nakonec ho přesvědčil. Telefonoval z nakladatelství. Paul Chapin několikrát pokládal za vhodné použít jejich psacího stroje, ale nebylo zcela jasné, kterého nebo kterých. Chce tedy shromáždit vzorky písma asi z deseti. Wolfe ho upozornil, že má dbát, aby na každém vzorku bylo uvedeno výrobní číslo stroje.
Když zavěsil, ozval jsem se: "Oukej. Tohle se tedy peče. Ale i když se vám podaří přišít mu ty výhružné dopisy, octnete se teprve na začátku. Harrisonův skon je úplně mimo, ten na něho neušijete nikdy. A řeknu vám, že s Dreyerem je to zrovna tak, ledaže byste sem dostal Leopolda Elkuse a vyoperoval to z něho. Budete muset v jeho povídačce najít

nějakou mezeru a roztáhnout ji, nebo jsme namydlený. Zatraceně, na co čekáte? Vám je hej, vy se dokážete zabavit, máte svou knížku a čtete si a vůbec, o čem to vlastně je?"
Vstal jsem a mrkl jsem na zlatý nápis vyražený na šedivé vazbě;
"Propast rozumu" od Andrewa Hibbarda. Zabručel jsem: "Hm, tam možná bude. Možná do ní spadl."
"Už dávno," vzdychl Wolfe, "chudák Hibbard. Ani v názvu knihy nedovedl zapřít své básnické sklony. Zrovna tak jako Chapin ve svých povídkách nedokáže potlačit svou surovost."
Dopadl jsem zpátky do křesla. "Poslyšte, šéfe." Nic mu nebylo tak proti srsti, jako když se mu řeklo šéfe. "Už mi to začíná docházet. Zdá se mi, že doktor Burton také napsal nějaké knihy a Byron také a možná i Dreyer a samozřejmě také Mike Ayers. Já vezmu vůz a vyjedu si do Pike County na kachny, a až vy se toho čtení nabažíte, prostě mi zatelegrafujte ke Cleve Sturgisovi a já přiskotačím zpátky a vrhnem se na ten případ vraždy. Nehoňte se, dejte si na čas, kdybyste jedl jablko přezrálé, dostanete otravu ptomainem nebo zarděnky nebo něco, aspoň v to srdečně doufám."
Ostře jsem na něho pohlédl, ale k ničemu to nevedlo, jen jsem si připadal jako blbec, protože on prostě zavřel oči, aby mě neviděl. Přesto jsem vstal ze židle a zíral dál.
"Zatraceně, vždyť po vás nechci nic, než abyste mi trochu vyšel vstříc. Jeden všivý kabelogram tomu římskému páskoví. Ptám se vás, to se tu mám bičovat, až mě klepne pepka k čertu, co vy tu teď chcete?"
Poslední slova platila Fritzovi, který se objevil ve dveřích. Zamračil se, protože se mu nikdy nelíbilo, když jsem ječel na Wolfa, a já jsem se zamračil na něho. Pak jsem si všiml, že za ním někdo stojí, a tak jsem se přestal mračit a řekl jsem: "Jen dál, Orrie, co je to za kořist?" Obrátil jsem se k Wolfovi, zmírnil hlas a nasadil uctivý tón. "Před chvílí volal a říkal, že se zmocnil něčeho, co by nám rád ukázal. Říkal jsem vám o tom, ale vy jste byl zabraný do knihy."
Orrie Cather přinesl balík veliký asi jako menší kufřík, zabalený do hnědého papíru a převázaný tlustým provazem. "Doufám, že to jsou knihy."
: Zavrtěl hlavou. "Na knihy je to moc lehké." Položil balíček na psací stůl a rozhlédl se. Ukázal jsem mu na křeslo. "Co to je?"
"Čerti vědí. Přinesl jsem to sem, abychom to otevřeli tady. Třeba to vůbec nic není, ale něco mi říkalo."
Vytáhl jsem kapesní nůž, ale Wolfe zakroutil hlavou a vyzval Orrieho: "Pokračujte."
Orrie se ušklíbl: "Jak říkám, možná že je to jen hromada volovin. Ale když jsem se za jeden a půl dne nedozvěděl o tom mrzákovi nic, než do kterýho hokynářství chodí a jak často si dává vyleštit boty, měl jsem už všeho tak po krk, že když vyplavalo něco, co slibovalo malou změnu, tak jsem se asi trochu odvázal. Jednal jsem jen podle vašich instrukcí"
"Ano. Vraťme se k tomu balíčku."
"Správně. Dneska ráno jsem zapadl do Greenwichského knihkupectví. Dal jsem se do řeči s tím chlapíkem, co tam je, a řek jsem, že doufám, že má v půjčovně knihy Paula Chapina, a on, že to se ví, a já, že bych si nějakou rád půjčil. Pak mi jednu podal a já jsem si v ní začal listovat"
Nemohl jsem si pomoci, odfrkl jsem a zarazil jsem ho. Orrie se zatvářil překvapeně a Wolfe mi pokynul očima. Sedl jsem si.
"Pak jsem povídal, ten Chapin musí být zajímavý chlap, a jestli ho někdy viděl, a on, že to se ví, že Chapin bydlí hned vedle, kupuje si tu knihy a chodí k němu dost často. Ukázal mi Chapinovu fotografii s autogramem na stěně mezi několika jinými. Vzadu v krámě seděla za psacím stolem nějaká černovlasá ženská a ta na toho chlápka zavolala, že jí to připomíná, že si pan Chapin ještě nepřišel pro ten balíček, co si u nich před čtrnácti dny nechal, a že jim teď, když má přijít zboží na vánoce, bude ten balík překážet, a jestli by neměl panu Chapinovi zatelefonovat, aby si pro něj poslal. Chlapík řekl, že trochu později možná zavolá, že je ještě na pana Chapina moc brzo, že ještě spí. Složil jsem dolar zálohy, vzal knihu, přešel ulici a sedl jsem si nad šálek kávy do jídelny, abych si to promyslel."
Wolfe souhlasně přikývl. Orrie se na něho podezřívavě podíval a pokračoval: "Vytmavil jsem si to zhruba takhle. Asi tak před čtrnácti dny se na Chapina dohřáli poldové. Co když chytl vítr, že by u něj mohli udělat šťáru, a měl doma něco, co jim nemělo přijít na oči? Mohl udělat spoustu věcí a jedna z nich byla zabalit to a odnést do úschovy ke svým známým v knihkupectví. Bylo to tam stejně jistý jako kde jinde. Zkrátka rozhodl jsem se, že mám Chapina tak rád, že mu prokážu laskavost a že se mu o ten balík postarám. V papírnictví jsem koupil obálku, šel jsem do jedné realitní kanceláře a poprosil je, jestli bych si u nich něco směl napsat na stroji. Naklepal jsem pěkný vzkaz pro to knihkupectví. Na fotce s autogramem jsem si omrk jeho podpis a moc se mi povedl. Ale pak jsem se bál poslat to tak brzo po tom, co jsem tarn byl a co o tom balíku padla zmínka. Rozhodl jsem se počkat na odpoledne. A tak jsem před chviličkou nabořil jednoho kluka a poslal ho s tím vzkazem do knihkupectví a helemese, klaplo to a dali mu to." Orrie pohodil hlavou směrem ke stolu. "Tady to máte."
Vstal jsem a znovu vytáhl nůž, ale Wolfe mě zarazil: "Ne. Rozvažte to." Pustil jsem se do rozvazování uzlu. Orrie si rukou přejel čelo a prohlásil: "Bože, jestli je to jen naviják nebo žárovky nebo něco takového, musíte mi dát panáka. Tohle je jediné, v čem se mí trochu povedlo protrhnout smůlu."
"Je tu mezi jiným naděje, že najdeme sadu písmen pro psací stroj," poznamenal jsem. "Nebo milostné dopisy paní Burtonové, což? S tím uzlem se vůbec nedá hnout. Nechtel, abych ho rozvázal, ani já, ani někdo jiný. I kdybych to nakrásně dokázal, nikdy bych už jej nezavázal stejným způsobem." Opět jsem vytáhl nůž a podíval se na Wolfa. Kývl a já přeřízl provaz.
Rozbalil jsem několik vrstev papíru. Kufřík to nebyl, ale kožené to bylo, pravá kůže, žádná imitace. Byla to podlouhlá krabice ze světle hnědé teletiny, zakázková práce, v rozích zdobená jemným vytlačováním. Prvotřídní kousek. Orrie zakňoural: "Krindapána, vždyť v tom můžu lítat pro chmátku " Wolfe mě vyzval: "Tak dál." Ale nevstal, aby se podíval.
"Nemohu, je zamčená." "No a?"
Šel jsem k sejfu a vzal jsem si z něho několik svazků svých klíčů, vrátil jsem se ke kazetě a začal jsem jeden po druhém zkoušet. Zámek nebyl nic zvláštního, za několik málo minut jsem ho otevřel. Odložil jsem klíče a nadzvedl víko. Orrie

vstal a podíval se dovnitř spolu se mnou. Asi vteřinu jsme mlčeli, a pak E jsme se podívali jeden na druhého. Ještě nikdy jsem ho neviděl r tak otráveného.
Wolfe se zeptal: "Prázdná?"
"Ne, pane. Budeme muset dát Orriemu panáka. Není to jeho, je to její. Myslím Dory Chapinové. Je to její krabice na rukavice, punčochy a možná i jiné titěrnůstky."
"Vskutku!" K mému největšímu překvapení Wolfe projevil zájem. Špulil a stahoval rty a dokonce se chystal vstát. Povstal a já em mu krabici přistrčil.
"Vskutku! Mám podezření, že ano, tak to musí být. Archie, vyjměte je laskavě a rozložte po psacím stole. Sem, pomohu vám. Orrie, napřed byste si musel umýt ruce. Podívejme, ještě intimnější věcičky! Ale většinou punčochy a rukavice. Ne tak hrubě a bez úcty, jaká člověčenstvu přísluší, Archie, vždyť to, co tu na stole rozkládáme, je lidská duše. Můžeme z ní usuzovat na různé vlastnosti všiml jste si například těch rukavic? Liší se barvou a materiálem, ale velikost je stejná. Mezi dvaceti či více páry ani jediná výjimka. Lze si žádat víc oddanosti a věrnosti? Jen rukavicí být na ruce tvojí malé. Jenže u Romea to byl jen řečnický obrat, kdežto pro Paula Chapina je rukavice skutečně pravý poklad a nemá navíc žádnou naději, ani sladkou ani hořkou. Ale nesmíme se nechat svést z cesty. Všímat si jen jedné stránky nějakého jevu a ostatní přehlížet, to by znamenalo zkreslovat jej. V daném případě si například nemůžeme dovolit opominout skutečnost, že tyto předměty jsou z nákladného materiálu, draze vypracované a že doktora Burtona musely stát takových tři sta dolarů, a že tedy směl právem očekávat, že budou nošeny déle. Vskutku, některé jsou prakticky úplně nové. Na druhé straně"
Orrie si zase sedl a jen na něho zíral. Do řeči jsem mu skočil já: "Kde se tu bere Burton? Ptám se rovně a jasně."
Wolfe se ještě trochu pohrabal v rukavicích, pak zvedl do výše punčochu a prohlížel si ji proti světlu. Vidět ho, jak s dámským prádlem zachází, jako by tomu rozuměl, mně poskytlo další obraz o stupni jeho neskromnosti. Podržel ve výšce další, jemně ji spustil zpět na stůl, vytáhl z kapsy kapesník a pečlivě si otřel ruce, prsty a dlaně. Potom si sedl.
"Čtěte anglosaské básníky, Archie. Romeo byl Angličan, ať si zeměpis říká co chce. Nechci vás opíjet rohlíkem, lpím na tradici." "Výborně. Jak se do toho dostal Burton?" "Řekl jsem, že platil účty. Tyto předměty zaplatil on a nosila je jeho žena; Dora Ritterová, později Chapinová, si je přisvojila a Paul Chapin je choval jako poklad." "Jak to všechno můžete vědět?"
"A jak nevědět? Jsou tady obnošené předměty, Paul Chapin je uchovává v elegantní uzamčené kazetě a v čase nebezpečí je sám přenese na místo chráněné před nežádoucí zvědavostí. Viděl jste, jak velké ruce má Dora Chapinová, a vidíte tyto rukavice její nejsou. V pondělí jste vyslechl vypravování o lásce Paula Chapina k ženě, která je dnes manželkou doktora Burtona. Víte, že Dora Chapinová, tehdy Ritterová, byla dlouhá léta služebnou paní Burtonové a že k ní ještě teď občas, nejméně jednou týdně chodí, aby ji učesala. Když tohleto všechno vím, připadá mi, že jen beznadějná pitomost"
"Ano, pane. Oukej, tu pitomost beru. Ale proč by jí je musela seknout zrovna Dora? Možná že je Chapin štípl sám."
"Možná, ale je to nepravděpodobné. Punčochy by jí určitě s nohou nestáhl a pochybuji, že by se vyznal v její oblékáme. Oddaná Dora"
"Oddaná? Komu? Paní Burtonové, když jí krade její svršky?"
"Ale Archie, vždyť jste Doru viděl. Nemůžete jí přiznat nějakou slabůstku? Každý druhý může být oddaný svému zaměstnavateli, takhle oddané jsou milióny lidí, denně, neustále, ale je to jedna z nejobyčejnějších a nejtupějších věrností. A také vůbec nemusíme předpokládat, že se snad v Dořině hrudi vzedmula první vlna soucitu, když postřehla hořká muka v romantickém srdci zmrzačeného muže. Rád bych věřil, že šlo o docela slušný a poctivý obchod. Paul Chapin jí nabídl peníze, aby mu přinesla pár rukavic, které nosila jeho nedosažitelná milovaná, a zaplatil. Obávám se však, že to tak nebylo. Viděl jsem Doru a podezírám ji, že se zasvětila službě romantické lásce a v tom byla její věrnost. Tím se možná také vysvětluje, proč navštěvuje dál paní Burtonovou, když už nemusí, když ji sňatek od skutečné nutnosti osvobodil. Čas od času bezpochyby přidává další exempláře. Jaké štěstí pro Chapina! Dostává na požádání milovanou vůni, intimní tkaninu, která se dotýkala pleti jeho zbožňované, a co víc, prsty, které si před hodinou pohrávaly s jejími vlasy, mu teď podávají kávu po večeři. Denně vychutnává všechny i ty nejjemnější asociace s předmětem své vášně a úplně uniká nutným všedním stykům, které obvykle těmto slastem dodávají pochybnou hodnotu. Tolik, pokud jde o výhodu pro onu zvláštní žízeň, která se nazývá citová. Pravda, schováváním rukavic a punčoch v kožených kazetách se lidstvo udržovat nemůže. Biologický problém je záležitost jiná."
"Jo, to sem znal na vojně jednoho kluka," ozval se Orrie
Carther, "a ten vždycky předtím, než šel spát, vytáhl kapesník své holky a líbal ho. Jednou jsem mu ho vyfoukl z blůzy a něco jsme mu na něj dali, měli jste ho slyšet, když do něj ten večer strčil čenich. Spálil ho. Potom si lehl a brečel byl prostě takový."
Řekl jsem mu: "To jste se vytáhli, kterej mozek mohl tohle vynyslet?" Wolfe pohlédl na Orrieho, na pár vteřin zavřel oči, zase pe otevřel a prohlásil:
"Všudypřítomné kapesníky v této sbírce chybí. Pan Chapin je epikurejec. Archie, narovnejte všechno zpátky do ka2ety, s citem, zamkněte ji, zabalte a uvolněte pro ni místo ve skříni. Orrie, vy můžete pokračovat, své instrukce znáte. Nepřinesl jste nám vyřešení našeho případu, ale odhrnul jste závěs k další místnosti budovy, kterou prozkoumáváme. Pět minut po šesté volejte jako obyčejně."
Orrie odcházel halou a hvízdal si.
Vlastnil jsem také pěknou koženou věcičku, sice ne tak velkou jako Chapinova pokladnice, ale ozdobnější. Když jsem ve středu odpoledne seděl u svého psacího stolu a zabíjel čas čekáním na návštěvníka, který se telefonicky ohlásil, vytáhl jsem ji z náprsní kapsy a prohlížel jsem si ji. Měl jsem ji teprve několik týdnů. Byla z hnědé pštrosí kůže a na celé ploše zdobená zlatým vytlačováním. Na jedné straně byly ve vzdálenosti asi půl palce od sebe jemné linky, ze kterých

se vinuly květiny, květy orchidejí, tak přesně vyvedené, že by se skoro dalo soudit, že Wolfe dal tornu chlápkovi, co je tlačil, jednu Cattleyu, aby je okopíroval podle ní. Druhá strana byla pokryta automatickými kolty, padesáti dvěma bezvadnými, malými zlatými pistolkami, které všecky mířily do středu. Uprostřed bylo zlatě vyraženo A. G. od N. W. Wolfe mi to dal 23. října při večeři. Vůbec jsem netušil, že ví, kdy mám narozeniny. Nosil jsem v tom svůj policejní průkaz a zbrojní pas a řidičák. Možná že bych to s vámi vyhandloval za město New York, kdybyste přihodili ještě pár slušných předměstí.
Když vešel Fritz a oznámil, že přišel inspektor Cramer, zastrčil jsem pouzdro zpátky do kapsy.
Nechal jsem inspektora Cramera, aby se pohodlně uvelebil v křesle, a odebral jsem se nahoru do skleníku. Wolfe s Horstmannem stál u stolu na hrncování, rozprostíral na něj nějaké Osmundium, skláněl se a čichal k němu. Asi tucet květináčů s přerostlým Odontoglossum stálo u jeho lokte. Čekal jsem, až zvedne hlavu, a cítil jsem, jak mi vysychá v krku.
"Ano?"
Polkl jsem. "Dole je Cramer. Inspektor Mrzout."
"A co? Slyšel jste, co jsem mu řekl do telefonu."
"Heleďte," řekl jsem, "chci, abyste mi dobře rozuměl. Přišel jsem sem jedině proto, že mě napadlo, jestli jste si to nerozmyslel a nebudete s ním třeba chtít mluvit. Ano nebo ne, stačí. Když mě seřvete, bude to pouhopouhé dětinství. Víte, co myslím."
Wolfe trochu vyvalil oči, levým na mne dvakrát mrkl a odvrátil se zpátky k hrnkovacímu stolu. Viděl jsem jenom jeho široká záda. Oslovil Horstmanna:
"To postačí. Přineste dřevěné uhlí. Žádné sphagnum, myslím." Sešel jsem zpátky dolů do pracovny a sdělil Cramerovi: "Pan Wolfe nemůže přijít. Je moc slabý."
Inspektor se rozesmál. "Nic jiného jsem od něho nečekal. Znám Nera Wolfa déle než vy, synáčku. Snad jste si nemyslel, že z něho chci vyloudit nějaké tajemství? Všechno, co by mi řekl, pověděl už vám. Mohu si zapálit dýmku?"
"Zapalte. Wolfe to nenávidí. Čert ho Vem." "Co to tu na mě hrajete?" Cramer si nacpal dýmku, přidržel u ní sirku a zabafaí. "To mi nemusíte . pověděl vám Wolfe ., co jsem mu říkal do telefonu?"
"Slyšel jsem to." Plácl jsem na svůj blok. "Tady to mám napsané."
"Máte starou belu. Oukej. Nechci, aby se po mně George Pratt vozil, na to už jsem trochu starý. Co se tu předevčírem večer dělo?"
Zazubil jsem se. "Jen to, co vám vypravoval Wolfe. To je všechno. Uzavřel takovou menší smlouvičku."
"Je pravda, že Pratta upíchl na čtyři tisíce dolarů?" "Nikoho nepíchal. Nabídl něco na prodej a oni si to objednali."
"Jo," zabafaí. "Znáte Pratta? Pratt si myslí, že je legrační, aby solil soukromému čmuchalovi, když město vydržuje takový nádherný sbor statečných a inteligentních mužů, aby podobným problémům čelili. Pravil ,čelili. Byl jsem u toho. Vykládal to zástupci komisaře."
"Vskutku." Kousl jsem se do rtu. Vždycky jsem si připadal jako pitomec, když jsem se přistihl, že napodobím Wolfa.
"Třeba mluvil o zdravotnictví, že mají čelit epidemii spalniček."
Cramer zachrochtal. Opřel se o opěradlo, zahleděl se na vázu orchidejí a sáhl po dýmce. Vzápětí ze sebe vysypal: "Dnes odpoledne jsem zažil zajímavou příhodu. Nějaká ženská volala a řekla, že chce, abychom zatkli Nera Wolfa, anžto se ji pokusil podřezat. Přepojili ji na mě, protože vědí, že si kvůli tomuhle případu všímám i Nera Wolfa. Slíbil jsem jí, že jí tam někoho pošlu, aby se podíval na podrobnosti, a ona mi dala jméno a adresu. Když jsem je slyšel, divil jsem se, až se mi dělaly bubliny u očí."
Podotkl jsem: "To je kameňák. Rád bych věděl, kdo by to mohl být."
"Jistě byste to rád věděl. Sázím se, že z toho máte zamotanou hlavu. Za pár hodin po tom se ke mně dostavil jistý muž. Pozval jsem si ho. Byl to taxikář. Prohlásil, že ať už se jeho výpověď bude jak chce lišit, on nestojí o to, aby ho někdo klepl přes prsty pro křivé svědectví, a že viděl na jejím límci krev, už když k němu v Perry Street nastupovala do taxíku. To byla jedna z věcí, o kterých jsem se chtěl Wolfovi zmínit do telefonu, ale když jsem si v duchu představil, jak pižlá dámský chňtán, byl to tak skvělý výjev, že jsem to ze sebe nemohl vypravit." Zatáhl z lulky, škrtl zápalku a zase ji rozdýmal. Hlasitě a důrazněji pokračoval: "Koukněte, Goodwine, hrome, o co tu vlastně kráčí? Třikrát jsem tu ženskou vyslýchal a nepodařilo se mi z ní vyrazit, ani jak se jmenuje. Udělala si uzel na jazyku a nikdo jí ho nerozyáže. Wolfe se k případu dostane v pondělí pozdě večer a bac ho, už ve středu ráno se za ním žene do kanceláře, aby mu ukázala svůj chirurgický zásah. Krucinál, co je na něm, že se za ním všichni takhle hrnou?"
Ušklíbl jsem se: "Víte, to dělá ta jeho soucitná povaha, inspektore."
"Tak to jo. A kdo jí vlastně pořezal krk?"
"Vyšacujte mě, jestli to najdete. Řekla, že Wolfe. Nechte ho sebrat a dejte mu zabrat."
"Byl to Chapin?"
Zakroutil jsem hlavou a udeřil jsem se do prsou. "Jestli to tajemství znám, tak je pohřbeno hluboko tadyhle."
"Tak to vám pěkně děkuji. Poslyšte, teď mluvím vážně. Máte mě za rovného chlapa, nebo snad ne?"
"Naprosto."
"Máte?"
"Víte moc dobře, že mám."
"Oukej. Jak jsem vám říkal, nepřišel jsem ukrást stříbrné lžičky. Jdu po Chapinovi už šest neděl. Od té doby, co zatřepal bačkorama Dreyer, a nenašel jsem proti němu ani ň. Zabil možná Harrisona, dám krk za to, že oddělal Dreyera, a vypadá to, že dostal i Hibbarda a dostal i mne, protože si s tím musím lámat hlavu. Je kluzký jako úhoř. Rovnou před soudem se přiznal k vraždě a soudce mu napařil padesát babek pokuty za pohrdání soudem. Pak jsem zjistil, že svému nakladateli předem vykládal, jaký to bude reklamní trhák. Jistí se na všech stranách. Řekněte, není kluzký jak mokrá dlažba?"

Přikývl jsem. "Kluzký, to on je."
"Dobrá, zkoušel jsem všelicos. Především jsem si vypočítal, že ho jeho žena nenávidí a bojí se ho a asi toho bude vědět víc než dost. Jen kdybychom ji dokázali přimět, aby nám to vyklopila. A tak, když jsem se dozvěděl, že mazala navštívit Wolfa, přirozeně jsem se domníval, že mu leccos pověděla. A mám tedy návrh. Jestli nechcete, nemusíte mi říkat ani slovo. Nebudu to z vás tahat. Ale ať už z té Chapinovy ženské vymáčknete cokoliv, možná že byste toho mohli lip využít, kdybyste se podívali, jak to hraje s tou trochou, co vím já. Jste vítáni."
"Ale inspektore, počkejte moment. Když myslíte, že sem přišla, aby po dobrém kápla božskou, jak se to rýmuje s tím, že vás volala, abyste Wolfa zatkli?"
"Synáčku," Cramerovy bystré oči na mě zamrkaly, "neříkal jsem vám, že Nera Wolfa znám trochu déle než vy? Kdyby chtěl, abych si myslel, že se mu nesvěřila, navedl by ji, aby udělala přesně tohle."
Řekl jsem: "To je mu podobné. To je mu opravdu podobné, ale neudělal to. Víte, proč vám telefonovala, abyste ho zatkl jen počkejte, ten rachot, až to řeknu Wolfovi udělala to proto, že je psychopatka. A ten její manžel jak by smet. Jsou to oba psychopati. Což je výraz, který se mezi lepšími lidmi na Park Avenue používá, když je někdo cvok."
Cramer kývl. "Slyšel jsem ten výraz. Máme u nás oddělení dobrá."
"Ale víte na beton, že zabil Dreyera?"
Opět přikývl. "Myslím, že Dreyera zabil Paul Chapin spolu s Leopoldem Elkusem."
"Neříkejte!" Pohlédl jsem na něho. "Začíná to být veselé. S Elkusem?"
"Tak, tak. Vy ani Wolfe mluvit nechcete. Mám snad spustit já?"
"Hrozně by mě to těšilo."
Znova si nacpal dýmku. "Vy celý ten Dreyerův případ znáte.
Víte, kdo koupil nitroglycerínové tablety? Dreyer sám. Určitě. Týden předtím, než zemřel, den po tom, co mu Elkus telefonoval, že jeho obrazy jsou padělky a že chce peníze zpátky. Možná že sebevražedné úmysly měl, možná že ne. Já se domnívám, že ne. Nitroglycerín v malých dávkách přece lidé používají často."
Potáhl z dýmky. "A teď jak Chapin ten den tablety dostal z lahvičky? Snadno. Vůbec nijak. Dreyer už je měl týden a Chapin velice často do galerie zaskočil. Pár hodin tam strávil v pondělí odpoledne, pravděpodobně aby si pohovořil o Elkusových obrazech. Mohl tablety vzít už tehdy a schovat si je pro vhodnou příležitost. Vhodná příležitost se naskytla ve středu odpoledne okamžik, vím, co říká Elkus. Tenkrát ve čtvrtek ráno detektiv vyslýchal také Santiniho, italského znalce, a všechno souhlasilo, ale tehdy se ovšem zdálo, že o nic nejde, bylo to jen obvyklé povinné vyšetřování. Požádali jsme mezitím kolegy v Itálii a oni Santiniho ve Florencii našli a pořádně a obšírně si s ním pohovořili. Potvrdil správnost toho, co vypověděl detektivovi poprvé, ale dodal, že se jen zapomněl zmínit o tom, jak se Elkus, když všichni z kanceláře odešli, pro něco vrátil a byl tam asi půl minuty. Co když tam stála Dreyerova sklenice, řekněme ještě do poloviny plná, a Elkus mu do ní propašoval tablety, které mu předtím Chapin předal, aby to za něho dotáhl?"
"Ale proč? Jen tak z legrace?"
"Neříkám proč. Právě na tom pracujeme. Co když například Dreyer Elkusovi prodal pravé obrazy je to už šest let a Elkus je někam uklidil, nahradil je padělky, a pak žádal zpátky peníze? Na to se právě chceme podívat. V minutě, kdy mi bude jasné proč, postarám se Elkusovi a Chapinovi o byt a stravu zdarma."
"Zatím žádný důkaz nemáte?"
"Ne."
Ušklíbl jsem se. "Každopádně se prokousáváte hromadou pěkných komplikací. Musím o tom vypravovat Wolfovi, věřím, že ho to nebude nudit. Proč se prostě nerozhodnete pokládat Dreyerovu smrt za sebevraždu a nenecháte to plavat?"
"Nedá se svítit, zvlášť od chvíle, kdy zmizel Hibba.d. A i kdybych já sám chtěl, George Pratt a celá ta parta mě nenechají na pokoji. Dostali výhružné dopisy, a tak se jim ani moc nedivím. S těmi se zabývat musím, ať jsou znfintěné sebevíc. Snad jste je četl?"
Kývl jsem. Strčil pracku do náprsní kapsy, vytáhl nějaké papíry a začal si je prohlížet. "Jsem už úplný cvok. Nosím s sebou opisy po kapsách, protože se nemohu zbavit dojmu, že někde v nich je nějaký klíč. Ale jen kdybych ho dokázal najít! Poslechněte si, co jim poslal v pátek, tři dny po Hibbardově zmizení: eden. Dva. Tři.
Nevidíte, co vidím já: tu zkrvavenou hlavu, jeho bídu, jeho oči mrtvé kromě hrůzné, bídné naděje,
Že tento finis, poslední rána neudeří.
Jeden. Dva. Tři.
Neslyšíte, co slyším já: jak sténá o milost, jak lapá dech, jak saje vzduch skrz bublající krev.
A slyším v sobě i radostný rytmus své šťastné a přepyšné duše. Ano! Slyšte, jak chlubí se: Jeden. Dva. Tři. Proč jste mě nezabili?
Copak to nezní jako něco, s čím se musíme zabývat?" Cramer zase složil papíry. "Viděl jste už někdy v životě chlapíka, kterého mlátili do hlavy tak dlouho, až ji měl úplně naměkko? Všiml jste si ho? Výborně, vezměte si tohle: ‚jak saje vzduch skrz bublající krev, Není to výstižný postřeh? Řekl bych, že je. Tohle napsal člověk, který to musel vidět. A říkám vám, že se na to koukal pěkně zblízka. Proto taky, co se týče Hibbarda, zajímají mě už jen nebožtíci. Chapin Hibbarda dostal, to je jisté, jako že jedna a jedna jsou dvě. A jediná otázka je, kam dal to, co z něho zbylo. A zrovna tak dostal Dreyera, jen s malým rozdílem, že s tím mu pomohl Elkus."
Inspektor se odmlčel a několikrát zatáhl 2 dýmky. Pak nakrčil nos a zeptal se: "Proč vy myslíte, že to byla sebevražda?"
"Vůbec ne. Já myslím, že ho zabil Chapin. A může být, že i Harrisona a možná i Hibbarda. Jsem jen zvědavý, jak mu to vy a Nero Wolfe a Liga dokážete. A ani ten Elkus mi nesedí. Jestli jste s Elkusem vedle, můžete to zabalit."
"Hm, hm," Cramer znovu pokrčil nos. "Vám nesedí, že jdu po Elkusovi? Rád bych věděl, co tomu říká Wolfe. Doufám a

pevně věřím, že to nezabalím. Víte snad, že Elkus si teď na Paula Chapina opatřil očko? Z čehopak ho asi podezřívá?"
Jemně jsem nadzvedl obočí a doufám, že jsem neudělal nic víc. "To jsem nevěděl."
"Starou bačkoru jste nevěděl."
"Jedno očko tam samozřejmě máte vy a jedno my." Vzpomněl jsem si, že se mi nepovedlo sehnat Del Bascoma, abych se ho zeptal na toho čmuchala v hnědé čepici s růžovou kravatou. "Myslel jsem, že to malé pivo, co tam chlapcům dělá společnost, je jeden z Bascomových expertů."
"To se ví, že jste si to myslel. Nevěděl jste, že Bascom v tom už od včerejšího rána nejede. Zkuste si s tím prckem promluvit. Já se o to včera večer pokoušel dvě hodiny. Řekl, že má zatracený zákonný právo držet svou zatracenou klapačku zavřenou. On se tak hrozně uhlazeně vyjadřuje. Nakonec jsem mu řekl kšc! Kšc! A teď chci přijít na to, komu podává hlášení."
"Předtím jste povídal, že Elkusovi."
"To je můj názor. Komu jinému? Nevíte?"
Zavrtěl jsem hlavou. "Hodím si půldolar."
"Dobrá. Ale nic mi neříkejte, chci hádat sám. Je vám jistě jasné, že nejsem tak úplný hlupák. A pokud to není jasné vám, je to jasné Neru Wolfovi. Wolfe doufá, že tohohle pana Chapina odhalí a dostane pěkně zaplaceno, to vím. A proto bych byl hlupák, kdybych čekal, že mi pustí z ruky nějaké trumfy. Budu s vámi mluvit na rovinu. Za posledních šest týdnů už jsem po tom mrzákovi chňapl tolikrát a nic z toho nebylo, že už ho vůbec nemám rád a nejradši bych ho roztrhl jak herynka. Kromě toho mi dávají zabrat a rajtujou po mně tak, že začínám mít odřeniny od sedla. Rád bych věděl dvě věci. Za prvé, jak je Wolfe daleko? Ovšem, vím, že je génius. Oukej. Ale už má pohromadě dost materiálu, aby to tomu kriplovi zarazil?"
Odpověděl jsem a myslel jsem to vážně: "Má pohromadě dost, aby zarazil každého, kdo si kdy něco začal."
"A kdy to udělá? Ze z Pratta vyrazí čtyři tácy, z toho mě hlava bolet nebude. Můžete mi říct, kdy to spustí? Mohu mu nějak pomoct?"
Zakroutil jsem hlavou. "Ne a ještě jednou ne, ale dokáže to."
"V pořádku. Já se zatím trošku semhle támhle poohlídnu.
A pak byste mi mohl říct, a přísahám, že toho nebudete litovat, když tu dnes, ráno byla Dora Chapinová, neřekla Wolfovi, že někdy mezi jedenáctým a devatenáctým zářím zahlédla v kapse svého manžela tabletky nitroglycerínu?"
Libě jsem se na něho usmál. "Na to se dá odpovědět dvojím způsobem, inspektore. Jedním, kdyby to byla řekla, a v tom případě bych se vám pokusil odpovědět tak, abyste se nic určitého nedozvěděl. Druhý způsob je to, co teď právě uslyšíte: Níkdo se jí na to neptal a ona sama o tom nic neříkala. Prostě sem přišla a nechala se podříznout."
"Tak, tak." Cramer vstal z křesla. "A Wolfe se do ní zezadu pustil. Pokud jde o to, dostat se někam zadními vrátky, na to je frajer. No, nashle. Mockrát děkuji řeknu až někdy jindy. Vyřiďte Wolfovi mé uctivé poručení a sdělte mu, že co mne se týče, přeji mu v tomhle chapinovském případě peníze i potlesk našich spoluobčanů. A čím dřív, tím lip. Rád bych zas měl volnou hlavu na něco jiného."
"Vyřídím. Dáte si pivo?"
Prohlásil, že ne, a šel. Protože to byl inspektor, doprovodil jsem ho do haly, pomohl mu do kabátu a otevřel .dveře. U chodníku stál policejní vůz, velký cadillac s řidičem. Jo, pomyslel jsem si, tomuhle říkám dělat detektiva.
Vrátil jsem se do pracovny. Vypadala neútulně a ponuře, bylo skoro šest hodin, před půl hodinou se setmělo a já si rozsvítil jen jedno světlo. Wolfe byl ještě pořád nahoře, hrál si se svými bylinami. Měl přijít až za sedm minut. Moc se mi nechtelo sedět a koukat na něj, jak pije pivo, a nic lepšího se od něho nedalo čekat, a tak jsem se rozhodl, že půjdu ven, najdu někde kámen a nenechám ho na kameni, obrátím ho a podívám se, co je pod ním. Pozotvíral jsem několik oken, abych vyvětral kouř z Cramerovy dýmky, vzal jsem si ze zásuvky kolt; silou zvyku jsem jej strčil do kapsy, šel jsem si do haly pro klobouk a kabát a vypadl jsem z domu.
Perry Street jsem moc neznal, a když jsem si to hasil po druhé straně ulice proti číslu 203, zůstal jsem mrkat. Auto jsem nechal stát o půl bloku dál. Byl to docela hogo fogo barák s drápanou omítkou, s černými kovanými lampami u vchodu, což mu dodávalo španělský ráz, a bez požárních žebříků. Kolem po obou stranách stály staré cihlové domy. Podél bloku parkovalo několik málo aut a pár taxíků. Na mé straně ulice byla řádka ošumělých krámků: papírnictví, prádelna, lahůdkářství, trafika a tak dále. Šinul jsem se kolem a nahlížel dovnitř. Před lahůdkářstvím jsem se zastavil a vešel dovnitř. Byli tam dva nebo tři zákazníci a o konec pultu se opíral Fred Durkin s láhví piva a chlebem se sýrem. Otočil jsem se na patě, vyšel jsem zase ven a kráčel zpátky k svému autu a sedl jsem si do něj. Za pár minut dorazil Fred a vlezl si ke mně dovnitř. Ještě žvýkal a olizoval si koutky úst. Ptal se mě, co se děje, a já mu odpověděl, že nic, že jsem jen přišel na kus řeči. Zeptal jsem se ho:
"Kde jsou ostatní členové klubu?"
Zašklebil se. "Někde kolem. Ten od města je asi v prádelně, myslím, že rád čuchá ten smrad. A Růžolín asi bude na příštím rohu v ‚Kávové konvičce. Touhle dobou obyčejně dezertuje ze svého bojového stanoviště a strčí čumák do pytle s ovsem."
"Ty mu říkáš Růžolín?"
"Dá se mu říkat všelijak, Růžolín za příčinou té jeho kravaty. Jak mu mám podle tebe říkat?"
Pohlédl jsem na něho. "Urazils jednoho nebo deset frťanů. Kam tě vede slepá vášeň?"
"Přisámbůh, Archie, tolik ne. To z radosti, že tě vidím. Je to tu opuštěný až hanba."
"Zazdil jsi některýho s Růžolínem?"
"Ne. On se drží zpátky. Někam zaleze a dumá."
"Oukej. Vrať se do toho svého skladiště kyselých okurek, a kdybys viděl, jak mi nějaký dětičky vyškrabávají na vůz své monogramy, tak je pohlaď po hlavičkách."

Fred vystoupil á šel. Za minutku jsem také vylezl a pochodoval k dalšímu rohu, kde by i slepý poznal, že tam je "Kávová konvice" po čuchu. Vevnitř stály u stěny tři malé stolečky a u pultu půl tuctu zákazníků. To se ví, Růžolín tam byl, seděl sám u jednoho z malých stolků, zpracovával misku polévky a zrovna tahal lžíci z pusinky. Prošel jsem k jeho stolku a tiše jsem mu řekl:
"Aha, tady jste."
Zvedl hlavu. Pokračoval jsem: "Chce s vámi mluvit šéf. Hned teď. Zatím vám tu u toho chvilku počkám. Mrskněte sebou."
Několik vteřin na mě zíral, a pak zakňučel, až jsem skoro nadskočil: "Vy zatracený, špinavý lháři."
Takový prcek! Stačilo sáhnout dolů á vrazit mu ty jeho zlaté zuby do krku. Špičkou palce jsem si přitáhl druhou židličku, sedl jsem si, opřel se lokty o stůl a zadíval jsem se na něho.
"Povídal jsem, že s vámi chce mluvit šéf."
"To že chce?" Posmíval se mi s pootevřenými ústy a ukazoval mi své zlaté řezáky. "Vy byste taky nikdy na nikoho nezkoušel nějakou levotu, že ne, vašnosti? Za to bych dal ruku do ohně, že ne. A s kým jsem to prve mluvil telefonem?"
Ušklíbl jsem se. "Se mnou. Poslouchejte chvilku. Vidím, že jste ostrý hoch. Chtěl byste pěknou makandu?"
"Chtěl. Proto jsem si ji sehnal. Kdybyste laskavě zvěd svou zatracenou kostru od mýho stolku ."
"Výborně, provedu. Jen klidně pokračujte, spapejte si polívčičku a. nepokoušejte se mě odradit svou nevychovaností. Mohl bych se totiž rozhodnout, že vám odejmu pravé ucho a dám je tam, kde je to levé, a levé vám zavěsím na pásek do zásoby. Tak do toho, jezte!" Upustil lžíci do misky a hřbetem ruky si otřel ústa. "Zatraceně, co po mně vůbec chcete?"
"No,ň řekl jsem. "Byl jsem dnes odpoledne na čaji u svého starého přítele inspektora Cramera a ten mi vypravoval, jak krásně si s vámi včera večer popovídal. A tak mě napadlo, že bych vás rád poznal. To je jedna povídačka. A druhá by mohla být, že jistého chlapíka, jehož jméno nemusím uvádět, napadlo, že jste ho podtrhl, a já tomu mám přijít na kloub. Zdálo se mi, že nejrychlejší cesta bude zeptat se vás. Pro kolik lidí pracujete?"
"Zatracená zvědavost!" Vysával si jazykem něco mezi zuby. "Včera ten zatracený inspektor a teď vy. Krucityrken, vystydne mi polívka."
Zvedl se ze židle, vzal misku a přenesl ji o deset stop dál k poslednímu stolku. Pak se vrátil pro chleba, máslo a sklenici vody a odnesl si je. Počkal jsem, až stěhování ukončí, pak jsem vstal, přešel k poslednímu stolku a usadil se naproti němu. Byl jsem naštvaný, protože můj sekáčský úvod vyšel naprázdno. Prodavač a zákazníci nás pozorovali, ale jen z dlouhé chvíle. Sáhl jsem do kapsy, vytáhl ruličku bankovek a odloupl dvě dvacítky.
"Heleďte se," řekl jsem, "trvalo by den nebo dva, než bych si na vás posvítil, ale stálo by to i čas i peníze, a tak bych byl radši, kdybyste si vzal tohle. Tady je čtyřicet babek. Polovic hned teď, když mně řeknete, kdo vás platí, a druhou půlku hned, jak si to ověřím. Tak jako tak tomu přijdu na kloub, tohle jen ušetří čas."
Ad se propadnu, když nevstal, nesebral si zase svou polévku a nehasil si to zpátky k tomu prvnímu stolku. Několik zákazníků se dalo do smíchu a prodavač na mě zavolal: "Hej, nechte toho chlapíka sníst polévku, třeba mu kazíte chuť."
Cítil jsem, jak mě popadá takový vztek, že bych byl něj radši vrazil někomu jednu do nosu. Ale věděl jsem, že bych tím nic nezískal, a tak jsem to spolkl a vybalil úsměv číslo čtyři. Sebral jsem skrčkův chléb, máslo a vodu, odnesl je a postavil před něho. Pak jsem šel k pultu, hodil na něj čtvrťák a řekl: "Dejte mu horkou polívku a vražte do ní jed." A vypadl jsem.
Pomalu jsem se vracel k vozu, a když jsem šel kolem trafiky, zahlédl jsem v ní Freda Durkina. Napadlo mě, že se u něho zastavím a řeknu mu, aby svého přítele Růžolína měl na očích a načapal ho třeba při telefonování nebo tak. Ale protože vím, jak to Fredovi myslí, usoudil jsem, že bude lip ponechat ho při jeho hlavní práci. Vlezl jsem do auta a namířil si to do města.
Z toho skrčka jsem nebyl moudrý. Je možné, aby čmuchal, který vypadá jako on, byl takový poctivec? Kdo ho tak platí, že se při pohledu na čtyřicet dolarů tváří, jako by to byly obrázky z mýdla? Komu tak hrozně záleží na tom, aby se nevědělo, že dává sledovat Paula Chapina? Dohady inspektora Cramera mi nedávaly žádný smysl. I kdyby Leopold Elkus tenkrát nakrásně s Dreyerovým koktailem pomáhal, proč by dával Chapina sledovat? Možné by to ovšem bylo, ale ve své praxi jsem byl zvyklý nelámat si hlavu s nějakým nápadem, dokud nebyl o trochu víc než možný. A když to nebyl Elkus, kdo to byl? Mohl to být kdokoliv z té smečky, někdo tak vyděšený, že ho Wolfův pamětní zápis úplně neuklidnil a domnívá se, že potřebuje vlastní informace o tom, co mrzák dělá. Ale nač potom ty tajnosti? Cestou městem jsem si v duchu procházel celý seznam Ligy, ale marně.
Zavezl jsem vůz do garáže a kráčel k domovu. Byl už skoro čas na večeři. Když jsem došel domů, seděl Wolfe za svým psacím stolem v pracovně a něčím se zaměstnával. Podnos s pivem měl odstrčený stranou, nakláněl se nad nějakým papírem a pod rozsvíceným silným světlem ho zkoumal zvětšovacím sklem. Zvedl hlavu, kývl mi na pozdrav a znovu se vrátil k papíru. Pod těžítkem ležela hromádka podobných aršíků. Strojem psaný text na papíře začínal: "Měli jste mě zabít, stříci poslední chvíli." Byl to první výhružný dopis.
Brzy nato znovu vzhlédl, zamrkal a položil lupu na stůl. Zeptal jsem se: "To jsou vzorky od Farrella?"
"Ano. Před deseti minutami je pan Farrell přinesl. Rozhodl se, že získá vzorek ze všech strojů, které v kanceláři pana Oglethorpa jsou. Dva jsem přezkoušel a odložil ty zaškrtnuté červenou tužkou." Povzdechl si. "Víte, Archie, je zvláštní, že tím, jak se v tomto ročním období krátí dny a je brzy tma, jako by se prodlužovala doba mezi obědem a večeří. Mám za to, že už jsem se vám o tom zmínil."
"Zvlášť často ne, pane. Nejvýš jednou nebo dvakrát denně."
"Vskutku. Ten jev by si zasloužil častější zmínky. Myl jste, se už?"
"Ne, pane."
"Jsou tam dva bažanti, kteří by neměli čekat."

Odešel jsem nahoru.
Po večeři jsme spolu pracovali na Farrellových vzorcích, bylo jich šestnáct. Moc dobře na stroji psát neuměl, často škrtal, ale to bylo pro náš účel jedno. Přinesl jsem si ze skleníku lupu a Wolfe se činil se svou. Nezáleželo na tom, který z opisů používáme, protože jsme se s konečnou platností shodli, že byly všechny napsány na tomto stroji; jen když to nebyl některý průklep. Pracovali jsme důkladně a žádný vzorek jsme nevyloučili, dokud jsme ho neprozkoumali oba dva. Wolfe tenhle druh práce miluje a vychutnává každou minutu; když prošel celý vzorek a byl úplně jistý, že "a" nevybočuje z řádku a "n" nešilhá, spokojeně mručel. Já sám mám takovou práci rád, jen když někam vede. Čím víc jsme se blížili ke konci hromádky a jeden papír za druhým jednomyslně označovali červenou tužkou, tím jsem byl smutnější. Kolem desáté jsem vstal, podal Wolfovi poslední a šel jsem si do kuchyně pro džbánek mléka. Fritz tam seděl, četl si francouzské noviny a začal se mi pochechtávat: "Když se budete při pití mléka takhle tvářit, srazí se vám." Mírně jsem na něho vystrčil jazyk a vrátil jsem se do pracovny. Wolfe spojil opisy sponkou a originály vložil zpátky do obálek. Prohlásil jsem: "Tak, prožili jsme krásný a plodný večer, že?" Upil jsem mléka a olízl si rty.
Wolfe se vrátil do křesla a sepjal prsty. Oči měl skoro otevřené. Konečně poznamenal: "Obětovali jsme jej důvtipu pana Chapina, na jeho počest. A stanovili jsme jeden fakt: výhružné dopisy nenaklepal v kancelářích svého nakladatele. Avšak napsal je a bez pochyby se hotoví psát další, čili stroj existuje a lze jej nalézt. Mám už pro pana Farella připraven další pokyn trochu složitý, ale 2a pokus stojí."
"Možná že bych vám já sám mohl navrhnout další. Povězte mu, ať sežene vzorky typů psacích strojů na pracovišti Leopolda Elkuse."
Wolfovo obočí se zvedlo: "Proč zrovna Elkuse?"
"Je tu jedna věc: inspektora Cranrera napadlo, aby v Itálii někdo vyhledal pana Santiniho. Samozřejmě pitomý nápad, ale vymyslel si ho na svou vlastní hlavu. Santini si vzpomněl, že když tenkrát všichni odešli z kanceláře, Elkus se pro něco vrátil a byl tam asi tak půl minuty sám. Na hození několika tablet do whisky se sodou času až až."
"Ale sotva dost na to, aby z kapsy pana Dreyera ukradl lahvičku a zase ji tam vrátil. O zručnosti a šikovnosti, jakou by to vyžadovalo, ani nemluvě."
"Správně. To zas udělal předem Chapin a tablety dal Elkusovi, možná už týden předtím."
"Vskutku. To bylo v posledních zprávách?"
"V Cramerově makovici. A jednoho krásného dne by to také mohlo být v jeho kapse. My si pak můžeme sehnat zrcadlo, abychom viděli, jaký jsme, až se ukáže, že na to kápl n. A druhá věc: Elkus nechává sledovat Chapina."
"To také vězí v makovičce pana Cramera?"
"Ano. Také. Ale jeden z těch fízlů"
"Archie," Wolfe na mě zakýval prstem, "myslím, že je na čase, abych opravil vaše názory. Nesmíte připustit, aby vás zvláštnost tohoto případu zmátla až k zhloupnutí. Například inspektor Cramer. Je to výtečný muž. V devíti vraždách z deseti by jeho služby byly mnohem cennější než moje. Uvažte jen: já musím dodržovat pravidelnou pracovní dobu, nedokážu vyvinout alespoň ucházející činnost tam, kde není na dosah ruky správně chlazené pivo, neumím rychle běhat. Jsemli donucen k nějakému vrcholnému fyzickému výkonu, jako je třeba zabít hada, mám celé dny hlad. Ale v tomto případě nebo v kterémkoliv případě, jenž zajímá nás, je úplně zbytečné brát v úvahu obsah makovice pana Cramera. Předpokládám, že jste to za sedm let mohl pochopit."
"Zajisté. O jeho makovici nejde," mávl jsem rukou, "ale co jeho fakta? Jako třeba to, že se Elkus vrátil do kanceláře sám?"
Wolfe potřásl hlavou. "Vidíte, Archie, kormidelní kolo na korábu pomsty pana Chapina dosahuje takových obrátek, až se vám z toho zatočila hlava. Uvažte, co jsme se ve svém memorandu zavázali vykonat: osvobodit své klienty od strachu před záměry Paula Chapina. I kdyby se dalo prokázat, že whisky pana Dreyera otrávil doktor Elkus, o čemž silně pochybujiproč by to dělal? Ne, držme se okruhu svých vlastních potřeb a přání. Nedá se popřít, že inspektor Cramer, stejně jako každý jiný, může pro nás jednou mít nějaký užitečný fakt, a pa nám bude jen vítán. Tohle je mimo okruh našeho úsilí."
"Já na to mám jiný názor. Heleďte, řekněme, že to svinstvo do Dreyerovy sklenice Elkus dal. Rozumí se, že Chapin v tom byl namočený také, jen se podívejte na druhý výhružný dopis jak chcete vinu na Dreyerově vraždě prokázat Chapinovi, když současně neprokážete, jak se toho účastnil Elkus?"
Wolfe přikývl. "Vaše logika je bezvadná. Váš předpoklad je absurdní. Ani v nejmenším neočekávám, že prokážu Chapinovu vinu na Dreyerově vraždě."
"Tak co k čertu " vyhrkl jsem, než mi úplně došlo, co to řekl. Zůstal jsem na něho koukat. Pokračoval:
"Od vás se nedá čekat, že budete Paula Chapina znát tak jako já. Nejste s ním v tak rozsáhlýcn a důvěrných stycích jako já prostřednictvím jeho knih. Je posedlý ďáblem. Krásná, stará melodramatická fráze, že? Totéž by bylo možné vyjádřit moderními vědeckými termíny, ale nic víc by to neřeklo a znělo by to mdle. Je posedlý ďáblem, ale do jisté míry je také mimořádně vychytralý. Je citově infantilní a dává dokonce přednost kováříčkovi před kovářem, když je původní objekt nedosažitelný, o tom svědčí skutečnost, že si vzal Doru Ritterovou jako náhražku za její paní. Jeho rozumové schopnosti jsou však takové, že je problematické, zda by vůbec bylo možné získat věcný důkaz o nějakém jeho činu, při němž zamýšlel zůstat anonymní."
Odmlčel se, aby se mohl napít piva. Namítl jsem: "Jestli tím chcete říct, že to vzdáte, vyplýtval jste spoustu času a peněz a jestli chcete říct, že zamýšlíte čekat, až odkrouhne někoho dalšího, a necháváte ho sledovat, abyste ho při tom viděl, jeli tak práskaný, jak tvrdíte."
Napil jsem se mléka. Wolfe si otřel ústa a pokračoval: "Máme svou obvyklou výhodu: jsme v ofenzívě. A napadneme ovšem nepřítele na jeho slabém místě, to je zákonité. Vzhledem k tomu, že pan Chapin chová nechuť k věcným důkazům a je rozumově tak vybavený, že jim dokáže předejít, stáhneme se z pole rozumu a napadneme jeho slabiny,

jeho emoce. Sdělím vám teď rozhodnutí, k němuž jsem minulou neděli došel. Nahromadíme tolik munice, kolik jen můžeme. Fakty jistě nemůžeme podceňovat, potřebuji ještě dva, možná tři, než si budu jistý, že pana Chapina přesvědčím, aby přiznal svou vinu."
Wolfe dopil sklenici. Řekl jsem: "Přiznat se? Ten kripl?"
Přikývl. "Mělo by to být jednoduché. Jsem si jistý, že to jednoduché bude."
"Které tři fakty to jsou?"
"Za prvé najít pana Hibbarda. Z masa a kostí. Bez jiskry života, pokud si snad našla nějaké jiné působiště, se obejdeme. Nicméně, o tohle se nám jedná spíše pro uspokojení našich zákazníků a pro splnění jedné z podmínek našeho pamětního zápisu, než proto, jak to zapůsobí na pana Chapina. Tento druh faktů na něho dojem neudělá. Za druhé, zjistit psací stroj, na němž byly napsány výhružné verše. Ten musím mít kvůli němu. Za třetí pokud možno dozvědět se, jestli někdy políbil svou ženu. Tento fakt snad ani není nutný. Buduli mít první dva, nebudu asi na něj čekat."
"A tím ho můžete přimět, aby se přiznal?"
"To bych řekl. Nevím, co jiného bych mohl dělat."
"A to je všechno, co potřebujete?"
"Zdá se toho víc než dost."
Zíral jsem na něho. Někdy si myslím, že dokážu určit, do jaké míry bájí, někdy vím, že to nedokážu.
"To bych tedy mohl rovnou zatelefonovat Fredovi a Billovi a Orriemu a ostatním, aby sem přišli a zhasli to."
"Za žádnou cenu. K psacímu stroji nebo k Hibbardovu masu r a kostem nás může dovést pan Chapin sám."
"A já byl podle vás taky hrozně užitečný. Nač jste platil benzín, který jsem včera a dnes projezdil, když jste se už v neděli večer usnesl, že Chapina do ničeho neuvrtáte? Připadám si jako kus starožitného nábytku anebo čistokrevný pes, prostě luxus. Držíte si mě jen pro okrasu. Víte, co mi napadá? Myslím, že to je jen váš fajnový způsob, jak mi říct, že jsem v té Dreyerově věci pohořel, a myslíte, že bych měl zkusit něco jiného. Výborně. Co?"
Wolfovy tváře se trošičku roztáhly. "Vskutku, Archie, vy jste nepřekonatelný. Bouřlivý jako karpatské bystřiny. Bylo by potěšitelné, kdybyste objevil pana Hibbarda,"
"To jsem si myslel. Dreyera mám nechat plavat?"
"Nechte ho odpočívat v pokoji, alespoň do zítřka."
"Tisíc detektivů a patnáct tisíc policajtů hledalo Hibbarda osm dní. Kam ho mám dodat, až ho najdu?
"Živého sem. Budeli mrtvý, bude mu to tak jedno jako mně. Předpokládám však, že to nebude jedno jeho neteři. K ní."
"Řekněte mi, kde se po něm mám mrknout?"
"Na naší malé zeměkouli."
"Oukej."
Šel jsem nahoru. Byl jsem namíchnutý. Ještě jsme neměli případ a myslím, že ani nikdy mít nebudem, aby se Wolfe dříve nebo později nezačal tvářit záhadně. Byl jsem na to zvyklý, čekal jsem to, ale vždycky mě to namíchlo. V případě FairmondAvery čekal schválně celých čtyřiadvacet hodin, než Petta Averyho zmáčknul, ačkoliv ho měl už uvařeného naměkko, jen pro potěšení pozorovat, jak si já a Dick Morley z kanceláře okresního návladního hrajeme na kočku a myš s tím starým hlupákem, který jaktěživ nemohl najít své naslouchátko pro nahluchlé. Řekl bych, že Wolfova hrozná ješitnost je jednou z hnacích pák stroje, kterým dosahuje svých výsledků. Ale není žádná velká legrace, když já se pak žeru za nás oba. Tu středu večer jsem do jeho ješitnosti bodal kartáčkem na zuby, div jsem si nesedřel sklovinu.
Druhý den ráno, ve čtvrtek, jsem se nasnídal a v osm hodin jsem byl v pracovně a ještě jednou jsem si pořádně prohlédl fotografii strýce Evelyn Hibbardové, kterou jsme od ní dostali. Volal Saul Panzer a já mu řekl, že se sejdeme v 8.30 v hale hotelu McAlpine. Když jsem z fotografie vsál všechno, co se dalo, vyřídil jsem dva telefonní hovory, jeden s Evelyn Hibbardovou, jeden s inspektorem Cramerem. Cramer se choval přívětivě. Sdělil mi, že kvůli Hibbardovi rozprostřel síť hezky do široka. Kdyby bylo na pláži Montauk Point vyplaveno tělo muže nebo se našlo v uhelné šachtě v Scrantonu nebo ho bylo cítit ze zavazadla v nějakém vesnickém hotýlku nebo je vytáhli ze silážní jámy v jižním Jersey, v deseti minutách se to dozví a vyžádá si přesné údaje. Tím jsem se ujistil, že nemá smysl, abych plýtval čas a podrážky na hledání Hibbarda mrtvého. Bude lépe soustředit se na možnost, že je živý.
Sel jsem do McAlpinu a pohovořil si o tom se Saulem Panzerem. Se svým vrásčitým čumáčkem nevzbudí v nikom cizím, kdo ho nezná, ani stín podezření, jaký je to ostrý hoch a dovedl být zatracený sekáč. Seděl na samém krajíčku vycpaného křesla a kouřil velké, hladké, světle hnědé cigáro, které páchlo jako ta věc, co se brzy na jaře rozhazuje po trávnících, a vypravoval mi, co a jak. Z instrukcí, kterými se řídil, bylo zřejmé, že Wolfe dospěl k stejnému závěru jako já, totiž že policejní rutina je nejlepší a nejrychlejší cesta, jak Hibbarda najít v případě, že je po smrti, čili že Wolfe se domnívá, že je naživu. Saul vykutal ve městě a okolí kdekoho, s kým se kdy Hibbard za posledních pět let stýkal, bez ohledu na stupeň důvěrnosti, muže, ženy i děti, a navštěvoval je. Vzhledem k tomu, že Hibbard učil na velké universitě a byl navíc velmi společenský člověk, Saul nepokročil dál než na samý začátek Wolfe zřejmě věřil v určitou možnost, že Chapinův třetí výhružný dopis byl pouhý podvrh a Hibbard se jenom tak vyděsil, až se ani neodvažuje dýchat, a někam se utekl schovat. A v tomto případě bylo prakticky jisté, že narazí na někoho, kdo ho pozná.
Nějak se mi to nezdálo. Co se mne týče, já věřil na kripla, na třetí výhružný dopis a na všechno ostatní, protože za prvé Wolfe zřetelně neřekl, že on na to nevěří, a za druhé jsem věděl, že Wolfe také nemusí mít vždycky pravdu. Nestává se to často, ale už se to stalo víc než jednou. Když běh událostí někdy ukázal, že se spletl, bylo úplné kouzlo pozorovat, jak to zavádel. Zakýval prstíčkem trochu rychleji a rázně ji než obvykle a se skoro otevřenýma očima ke mně zamručel: "Archie, hrozně rád se mýlím. Je to pro mě jediná jistota, že po mně nikdo vážně nemůže chtít, abych na sebe vzal břemeno vševědoucnosti." Ale i když jsem věřil na kripla a úplně mi vyhovoval názor, že Hibbard už nespotřebovává žádný vzduch, neviděl jsem nic lepšího, co by se dalo dělat, než čmuchat kolem míst, kde se zdržoval zaživa. Hlavní seznam sousedi, přátelé, žáci a další jsem nechal Saulovi a sám jsem si vybral členy Ligy vyděšených.

Redakce Tribuny byla jen sedm bloků od nás. Zapadl jsem proto nejdřív tam, ale Mike Ayers se nekonal. Dále jsem šel na Park Avenue do Drummondova květinářství. Malý, tlustý tenorista byl celý říčný, aby si se mnou pohovořil. Chtěl se dozvědět spoustu věcí a doufám, že tomu, co jsem mu pověděl, věřil. Nic, co by mi nějak pomohlo, mi vsak na oplátku nabídnout nemohl. Odtamtud jsem se vrátil do Třicáté deváté ulice navštívit šéfredaktora Edwina Roberta Byrona. I to bylo k ničemu. Za víc než půl hodiny si našel čas, jedině aby mi řekl "promiňte", když sahal po telefonu. Napadlo mé, že kdyby náhodou dostal padáka jako šéfredaktor, mohl by s touhle praxí z fleku někde nastoupit jako telefonista. Kdykoliv jsem byl za nějakou prací mimo dům, měl jsem vždycky přesně v jedenáct, v době, kdy Wolfe obvykle scházíval dolů do skleníku, zavolat a zeptat se, nemáli pro mě nějaké nové pokyny. Když jsem chvilku před jedenáctou opouštěl kancelář Edwina Roberta Byrona, rozhodl jsem se, že se cestou na další návštěvu zrovna tak dobře mohu doma stavit osobně, protože to znamenalo zajížrfku jen několika málo bloků domů.
Wolfe ještě nebyl dole. Šel jsem do kuchyně a zeptal se Fritze, jestli tam někdo pro nás nenechal na prahu domovních dveří mrtvolu, a on řekl, že jak se domnívá, ne. Zaslechl jsem výtah a šel jsem do pracovny.
Wolfe měl jednu ze svých rozvzdychaných nálad. Povzdechl si, když říkal dobré jitro, vzdechl si, když se spouštěl do křesla. Mohlo to znamenat všelicos, od mšic, které napadly nějakou všivou malou orchideji, až po těžkou recidivu žravosti. Než jsem se pokusil utrousit pár slov, počkal jsem, až si odbyde své každodenní drobné kutění.
Z jedné obálky, která došla ranní poštou, vytáhl několik listů papíru, připadaly mi z mého místa povědomé. Přistoupil jsem k jeho stolu. Wolfe na mě vrhl pohled a hned se podíval zpátky do papírů.
Zeptal jsem se: "Co je to? Druhé vydání Farrellových spisů?"
Podal mi jeden z listů, který měl jiný formát než ostatní. Četl jsem:
Drahý pane Wolfe, zasílám Vám ještě dvě ukázky písma, které jsem omylem nedodal s ostatními. Měl jsem je v jiné kapse. Musím neočekávané odjet do Filadelfie, kam mě náhle pozvali ve věci zadání nějakého projektu, a odesílám Vám vzorky tak, abyste je hned ráno obdržel.
Vám oddaný
Augustus Farrett.
Wolfe už zatím sáhl po svém zvětšovacím skle a zkoumal jeden ze vzorků. Cítil jsem, jak mi stoupá do hlavy krev, a to znamenalo, že mám něco jako předtuchu. Řekl jsem si, že se nemám proč plašit, že není žádný důvod čekat od těchhle dvou víc než od ostatních a že jsou jen dvě možnosti. Zůstal jsem stát a pozoroval jsem Wolfa. Za chvilku jeden lístek odsunul, zakroutil hlavou a sáhl po druhém.
Ještě jedna možnost, pomyslel jsem si. Jestli je to ono, pak má jeden ze svých faktů. Číhal jsem, jak se při zkoumání papírů bude tvářit, ale to se rozumí, mohl jsem svým očím tu námahu klidně ušetřit. Posunoval sklo nad vzorkem. Pozorně, ale pro mě trochu příliš rychle, než abych ho podezíral, že má také předtuchu. Nakonec na mne pohlédl a vzdychl:
Ne " "ic.
Zeptal jsem se: "Chcete tím říct, že to není ten, co hledáme?" "Není, tím chci Hct, že je negativní. Ne." "Ukažte, ať se na ty zatracené hadry podívám." Přisunul mi je přes stůl, vzal jsem lupu a začal jsem je prohlížet. Předešlý večer jsem nabyl takového cviku, že jsem si ani nemusel dát zvlášť velkou práci. Ani jsem nechtel věřit svým očím, měl jsem vztek jako hrom, protože při práci soukromého detektiva nic není tak důležité, jako když se ukáže, tak často, jak jen lze, že vaše tušení bylo správné. Jak jednou o tyhle předtuchy, o tenhle instinkt.přijdete, můžete to rovnou sbalit a dát se ke kriminálce. Nehledě k Wolfovu prohlášení, že ten psací stroj je jedna ze dvou věcí, které potřebuje.
"Škoda, že nám pan Farrell dezertoval," řekl. "Nejsem si jist, zda můj další návrh může počkat do jeho návratu. A on se ostatně o návratu vůbec nezmiňuje."
Zvedl Farrellův připiš a prohlížel si ho. "Myslím, Archie, že by bylo nejlíp, kdybyste zatím přestal hledat Hibbarda "
Náhle se zarazil a docela jiným hlasem požádal: "Pane Goodwine, podejte mi to zvětšovací sklo." Podal jsem mu je. Jeho formální oslovení, když jsme byli sami mezi sebou, znamenalo, že je tak vzrušený, až se skoro neovládá,? "" ale neměl jsem ani ponětí proč. Pak jsem viděl, nač to zvětšovací ; sklo chtěl. Zkoumal jím Farrellův dopis. Civěl jsem na něho. Díi val se a díval. Ani jsem nepípl. Svítalo mi nádherné podezření, že jeden nikdy nemá ignorovat předtuchu.
Konečně Wolfe prohlásil: "Vskutku!" ír
Natáhl jsem ruku a on mi podal lístek i zvětšovací sklo. Pot znal jsem to na první mrknutí, ale díval jsem se pořád dál, tak hrozně uspokojující pocit jsem měl, když jsem viděl, že "a" vy., bočuje z řádky trochu doleva, že "n" šilhá, a všechny ostatní příznaky. Položil jsem list na stůl a usmál jsem se na Wolfa od ucha k uchu.
"Staré Orlí oko. Hrom mě žab, že jsem to propásl."
Pravil: "Odložte si, Archie. Komupak v,e Filadelfii bychom mohli zavolat, abychom se dozvěděli, kde se dá najít architekt, který se uchází o zadání nějaké stavby?"
Zamířil jsem do haly pověsit si kabát a klobouk, ale obrátil jsem se, ještě než jsem došel ke dveřím, a vrátil jsem se.
"Poslyšte," řekl jsem, "vůz by potřeboval trochu prohnat. S telefonem bychom se mohli vztekat celé odpoledne a nikam bychom se nedostali. Co kdybychom to udělali takhle: vy obvoláte zdejší Farrellovy známé a zkusíte, jestli se nedá sehnat telefonní číslo a nějak se s ním spojit. A já zajedu do Filly a hned, jak tam přijedu, vás zavolám. Když se nic nedozvíte, budu na místě a mohu se tam po něm poohlédnout. Do půl čtvrté tam mohu být."
"Výborně," souhlasil Wolfe. "Ale polední vlak bude ve Filadelfii ve dvě hodiny."
"Já vím, jenže"
"Archie, dohodněme se na vlaku.
"Oukej, myslel jsem, že bych spojil příjemné s užitečným."
Na Pensylvánské nádraží je to od nás procházkou pět minut, a tak jsme měli spoustu času prodiskutovat některé eventuality. Chytil jsem polední vlak, v jídelním voze jsem si dal oběd a dvě minuty po druhé jsem Wolfovi telefonoval

z nádraží Broad Street.
Mnoho informací neměl, kromě jmen několika Farrellových filadelfských přátel a známých. Hovořil jsem telefonicky se všemi, které se mi podařilo dostihnout, a celé odpoledne jsem se honil po Klubu umění a redakcích časopisu pro architekturu a různých novin, abych zjistil, nevědíli o někom, kdo by chtěl zadávat projekt na nějakou stavbu a tak dokola. Už jsem začal uvažovat, jestli myšlenka, která mě napadla ve vlaku, nemá něco do sebe. Nebyl sám Farrell nějak zapletený do Chapinova případu a nenapsal ten vzkaz na hledaném stroji z nějakého důvodu, třeba proto, aby se na něj přišlo, a pak zdrhl? Nebylo by možné, že vůbec nejel do Filadelfie, ale někam jinam? Není třeba už někde na zámořském parníku?
Ale v šest hodin jsem ho načapal. Začal jsem obvolávat architekty. Asi po třetím tuctu jsem našel jednoho, který mi sdělil, že jakýsi pan Allenby, který zbohatl a zasentimentálněl, hodlá postavit ve státě Missouri knihovnu pro jedno město, které mělo to štěstí, že se v něm narodil a pak je opustil. O tomhle stavebním záměru jsem ještě neslyšel. Zavolal jsem Allenbymu a dozvěděl jsem se, že pan Farrell je očekáván o sedmé hodině k večeři.
Zhltl jsem pár obložených chlebů a vyrazil tam. A pak jsem musel čekat, až dojedí.
Farrell za mnou přišel do knihovny pana Allenbyho. Nešlo mu samozřejmě na rozum, jak jsem se tam dostal. Deset vteřin jsem mu poskytl na divení, a pak jsem na něho vypálil otázku: "Včera večer jste napsal Neru Wolfovi vzkaz. Kde je psací stroj, na kterém jste jej naklepal?"
Usmál se jako zmatený džentlmen a řekl: "Zůstal asi tam, kde jsem ho nechal. Neodnesl jsem si ho."
"Dobrá, a kde to bylo? Odpusťte, že to beru tak hopem, honím vás už přes pět hodin a sotva popadám dech. Napsal jste ten vzkaz na tom stroji, na němž Paul Chapin ťukal ty své básničky. To jen ten drobný detail, o který tu kluše."
"Ne!" Civěl na mě, a pak se dal do smíchu. "Bože, to je dobré. Víte to jistě? Takovou práci jsem si dal, abych sehnal ty vzorky, a pak naklepu pár řádek ať mě hrom!f
"Ano. Ale k věci."
"Ovšem, použil jsem psacího stroje z Harvard klubu."
"Aha, tak tam."
"Opravdu tam ať mě hrom zabije."
.„Kde mají ten psací stroj?"
"Je k použiti pro všechny členy. Včera večer jsem tam byl, zrovna když přišel telegram od pana Allenbyho, a napsal jsem na něm tři dopisy. Je v malém pokojíku za kuřárnou, je to jakýsi přístěnek. Spousta mládenců si tam občas něco napíše."
"Tak, napíše," sedl jsem si. "No, to je krásné. Je to tak báječné, až se z toho člověku dělá nanic. Může se k němu dostat kdekdo a píšou na něm tisíce lidí."
"Tisíce sotva, ale pár tuctů ano."
"Stačí pár, Viděl jste oa něm někdy psát Paula Chapina?"
"Těžko říci ačkoliv, možná ano, na té malé židličce s chromou nohou strčenou pod docela určitě jsem ho viděl."
"A někteří jiní vaši kamarádi z té party?"
"To opravdu nemohu říci."
"Hodně z nich je členy klubu?"
"Ano, skoro všichni. Mike Ayers není a mám dojem, že před několika lety vystoupil Leo Elkus."
"A jsou v tom přístěnku ještě nějaké jiné stroje?"
"Je tam ještě jeden, ale ten patří veřejnému stenografovi. Ten první, pokud vím, daroval některý člen klubu. Býval v knihovně, ale někteří experti na pátrací metodu, co klofají jedním prstem, s ním nadělali hrozný rámus."
"V pořádku," vstal jsem. "Dovedete si představit, jak mi je, když jsem vážil cestu do Filadelfie jen pro kopanec do zadku. Mohu Wolfovi sdělit, kdy se vrátíte? Pro případ, že by vás potřeboval?"
Řekl, že pravděpodobně zítra, musí připravit náčrtky a předložit je panu Allenbymu. A já mu poděkoval za málo a šel se poohlédnout po čerstvém vzduchu a tramvaji k nádraží.
Zpáteční cesta vlakem do New Yorku, v kuřáckém vagóně, kde by mohl vzduch krájet, nebyla přesně to, co jsem potřeboval, abych se rozveselil. Nemohl jsem vymyslet nic, co by mě udrželo v bdělém stavu, a nemohl jsem usnout. O půlnoci jsme dorazili na Pensylvánské nádraží a kousek jsem se prošel domů.
V pracovně byla tma. Wolfe šel spát. Na svém psacím stole jsem nenašel žádný vzkaz. Nic světoborného se nestalo. Vzal jsem si z ledničky džbánek mléka a šel jsem nahoru. Wolfe má pokoj v témž poschodí jako já; ten můj má okna do Třicáté páté ulice, jeho do dvora. Napadlo mé, že je možná ještě vzhůru a že by rád slyšel potěšitelné novinky. Šel jsem proto až na konec chodby, abych viděl, jestli se pod jeho dveřmi svítí příliš jsem se nepřibližoval, Wolfe tam má totiž vypínač, který zapíná, než vleze do postele, a když někdo vstoupí do okruhu osmi stop od jeho dveří nebo se dotkne některého jeko okna, spustí u mne v pokoji zvonek, ze kterého člověka může ranit mrtvice. Škvíra pod jeho dveřmi byla tmavá, a tak jsem se i se svým mlékem vzdálil, vypil jsem je a šel spát.
V pátek ráno po snídani jsem ještě v půl deváté seděl v pracovně. Seděl jsem tam za prvé proto, že se mi do pátrání po Hibbardovi takjaktak nechtelo a za druhé, protože jsem chtěl počkat do devíti, abych s Wolfem mluvil, ještě než půjde do skleníků. Avšak v osm třicet zabzučel domácí telefon a já ho zvedl. Wolfe volal ze své ložnice. Zeptal se mě, jestli jsem měl příjemnou cestu. Sdělil jsem mu, že k dokonalosti jí chyběla jedině společnost Dory Chapinové. Otázal se, zda si Farrell vzpomněl, který psací stroj použil.
Odpověděl jsem: "Ten krám je v Harvard klubu v malé místnosti vedle čítárny. Jak to vypadá, brnkají si na něm písničky všichni členové klubu; kdykoliv je políbí múza. Výborné je, že se tím zužuje výběr. Všichni mládenci z Yale a jiní ostří hoši jsou , vyloučeni. 2 toho vidíte, že nám to Chapin chtěl pokud možno zjednodušit."
Do ucha mi zaznělo Wolfovo tiché zabručení: "Výtečně." "Ano. Jeden z faktů, které jste si přál. Báječné."

"Ne, Archie. Myslím to vážně. To úplně postačí. Říkal jsem vám, že důkazy v tomto případě potřebovat nebudeme, postačí nám fakta. Avšak musíme si být jisti, že jsme, pokud jde o ta fakta, nic neponechali náhodě. Prosím vás, sežeňte někoho, kdo je členem Harvard klubu a byl by ochoten prokázat nám malou laskavost nikoho z našich nynějších klientů. Albert Wright by byl možná dobrý, a když ne on, někdo jiný. Požádejte ho, aby dnes dopoledne zašel do klubu a vzal vás s sebou jako hosta. Naklepejte na tom psacím stroji opis ne. To ne. Nesmí zůstat ani skulina, kterou by se pan Chapin mohl protáhnout, kdyby se ukázalo, že je tvrdší, než jsem čekal. I při své tělesné vadě pravděpodobně unese psací stroj. Udělejte to tak: až si sjednáte, aby vás někdo uvedl jako hosta, kupte nový psací stroj nějaký dobrý, který se vám bude líbit a vemte ho do klubu s sebou. Ten, co tam je, odneste a nový tam nechte. Zařiďte to, jak uznáte za dobré dohodněte se se správcem, odcizte ho, co vás napadne. Ovšem s vědomím hostitele, protože požádámeli ho o spolupráci, musí být kdykoliv v budoucnu schopen doložit totožnost stroje, který vezmete. Stroj přineste sem."
"Nový psací stroj stojí sto dolarů."
"To vím. O tom není třeba mluvit."
"Oukej."
Zavěsil jsem a sáhl po telefonním seznamu.
A tak se stalo, že jsem ten pátek dopoledne v deset hodin seděl s Albertem Wrightem, vicepresidentem Eastern Electric, v kuřáckém salóně Harvard klubu a popíjel vermut. Psací stroj v lesklém gumovaném obalu stál na podlaze u mých nohou. Wright se choval nesmírně mile a měl taky proč, protože Wolfovi vděčil jen za svou ženu a rodinu. Šlo o jeden z nefalšovaných, velmi pěkných případů vydírání. Ale to nechme spát. Je pravda, že zaplatil Wolfův účet, ne právě skromný, ale pokud jsem viděl manželky a rodiny, přesvědčil jsem se, že je nelze hotově zaplatit: buď vysoko převyšují jakoukoliv představitelnou sumu, anebo se ztrácejí nedozírně hluboko v opačném směru. Wright každopádně byl hrozně milý. Vysvětloval jsem mu:
"To je on, ten psací stroj tam vevnitř, jehož výrobní číslo jsem vám ukázal a nechal vám je zaškrtnout. Pan Wolfe to chce."
Wright zvedl obočí. Pokračoval jsem: "Proč, na tom vám nemusí záležet, a pokud snad ano, možná že vám to jednou poví. Pravý důvod spočívá v tom, že si potrpí na kultivovanost a nezamlouvá se mu, když členové takové význačné organizace, jako je Harvard klub, používají takového křápu, jako tam máte. Přinesl jsem zbrusu novou mašinu," dotkl jsem se jí špičkou polobotky, "zrovna koupenou, ten nejnovější model. Dám ji tam, nechám ji tam a ten střep si odnesu, to je všechno. Kdyby mě někdo viděl, co na tom? Jde jen o malý žertík, Klub bude mít, co potřebuje, a pan Wolfe, co chce."
Wright s úsměvem srkal svůj vermut. "Váhám hlavně proto, že jste mi tu starožitnost dal ověřit pro případ identifikace. Pro Nera Wolfa bych udělal snad všechno, jen bych se nerad dostal do nějakého průšvihu a případně do něj zatáhl i klub. Nemohl byste mi v tom směru nabídnout nějaké záruky?"
Zavrtěl jsem hlavou. "Záruky žádné, ale protože vím, jak pan Wolfe tuhle šarádu organizuje, nabídnu vám sázku tisíc ku jedné."
Wright chvilinku seděl a prohlížel si mě, a pak se znovu usmál: "Dobrá, musím zpátky do kanceláře. Spusťte ten svůj žertík. Já počkám tady."
Nic na tom nebylo. Sebral jsem mašinu, odkráčel s ní do přístěnku a postavil ji na stolek. Veřejný stenograf seděl jen deset stop dál a oprašoval si svůj stroj, ale já jsem se choval tak ledabyle, že jsem se na něho ani nepodíval. Odstrčil jsem starý křáp, přetáhl přes něj lesklý obal, nový stroj dal na jeho místo, starý sebral a šel pryč. Wright stál u svého křesla a šel se mnou k výtahu.
Na chodníku před vchodem mi Wright potřásl rukou. Bez úsměvu. Z výrazu jeho tváře jsem si domýšlel, že se v duchu vrátil o čtyři roky zpátky, k jinému okamžiku, kdy jsme si podali ruce. Řekl: "Vyřiďte Neru Wolfovi srdečný pozdrav a povězte mu, že bude stejně srdečný, i když mě vykopou z Harvard klubu za to, že jsem pomáhal ukrást psací stroj."
Zasklebil jsem se. "Starou bačkoru, srdce mi to mohlo utrhnout, když jsem tam tu novou mašinu nechával."
Dopravil jsem svůj lup do Čtyřicáté páté ulice, kde jsem měl zaparkovaný vůz, položil jsem ho na sedadlo vedle sebe a zamířil do středu města. Pomyšlení, že ho vezu na vedlejším sedadle, mi dodávalo pocit, že se někam dostáváme. Ne snad, že bych věděl kam, ale Wolfe to buď věděl, nebo myslel, že to ví. Nestávalo se mi často, že bych byl nad Wolfovými výpočty ohrnoval nos. Dělal jsem si hlavu, to je pravda, škvařil jsem se ve vlastní šťávě, kdykoliv mi připadalo, že přehlédl něco, co nás mohlo postrčit z místa, ale skoro vždycky jsem si byl v hloubi duše vědom, že všechno, co opomenul, se nakonec ukáže jako něco, co jsme vůbec nepotřebovali. V tomto případě jsem si však tak jistý nebyl a to, že jsem nebyl tak docela jistý, zavinil ten zatracený mrzák. To, jak o něm mluvili ostatní, jeho vzhled a chování tenkrát v pondělí večer, znění výhružných dopisů, v tom všem bylo cosi, co ve mně vzbuzovalo nepříjemné podezření, že i Wolfe někdy nějakého chlapa může podceňovat. Nebylo mu to podobné, Wolfe zpravidla měl o lidech, do jejichž osudů zasahoval, vysoké mínění. Napadlo mě, že se možná tentokrát mýlí, protože četl Chapinovy knihy. Na literární hodnoty měl svůj vyhraněný názor, a protože ty knihy hodnotil dost nízko, vztahoval možná toto hodnocení i na muže, který je napsal. Jestliže on Chapina cenil nízko, já jsem se klonil k názoru právě opačnému. Například měl jsem tady vedle sebe psací stroj, na němž byly zcela nepochybně psány ony výhružné dopisy, všechny tři, a byl to stroj, k němuž měl Paul Chapin neustále snadný přístup, ale na světě nebylo moci, která by mu to mohla prokázat. A nejen to, k tomu stroji měly přístup i všechny ostatní osoby, zúčastněné na celé té záležitosti. Ne, pomyslel jsem si, pokud jde o psaní výhružných dopisů, skoro všechno, co se o Chapinovi dá říci, bude znít jako podceňování.
Domů jsem dorazil ještě před jedenáctou. Odnesl jsem psací stroj do haly, položil jsem ho na stoličku a odložil jsem si plášť a klobouk. Visel tam už nějaký jiný plášť a klobouk, prohlídl jsem si je, ale nepoznal jsem je, Farrellovi nepatřily. Šel jsem se zeptat do kuchyně Fritze, co je to za návštěvu, ale nezastihl jsem ho, byl asi nahoře. Vrátil jsem se tedy, sebral psací stroj a odnesl ho do pracovny. Nedostal jsem se Však dál než deset stop ode dveří a stanul jsem jako

přibitý. Návštěvník, který tam seděl s holí opřenou o postranní opěradlo křesla a listoval v knize, byl Paul Chapin.
Přihodilo se mi něco, co se mi nestává často zdřevěněl mi jazyk. Asi to bylo tím, že jsem pod paží držel psací stroj, na němž klepal své básně, i když ho v obalu samozřejmě nemohl poznat. Mohl však určit, že to je psací stroj. Stál jsem a zíral na něho. Vzhlédl a zdvořile mi oznámil:
"Čekám na pana Wolfa."
Obrátil v knize další list a já poznal, že to je "Po nás potopa", výtisk, ve kterém si Wolfe dělal poznámky. Zeptal jsem se:
"Ví o vás, že tu jste?"
"Oh ano. Jeho sluha mu to už před delší dobou sdělil. Sedím tu," vrhl pohled na své náramkové hodinky, "už půl hodiny."
Nijak nedal najevo, že by si všiml, co nesu. Došel jsem k svému psacímu stolu, položil na něj stroj a odstrčil ho až k zadnímu okraji. Přistoupil jsem k Wolfovu stolu a začal jsem se zběžně probírat v obálkách, které přišly ranní poštou. Koutkem oka jsem zjistil, že Chapin s potěšením čte vlastní knihu. Oprášil jsem Wolfovu psací mapu a zakroutil jeho plnicím perem. Vtom jsem dostal sám na sebe hrozný vztek, protože mi došlo, že se mi nechce sednout k svému stolu, a to jen proto, že bych tak seděl zády k Paulu Chapinovi. Sel jsem tedy, spustil jsem se do svého křesla, vytáhl ze zásuvky záznamy o orchidejích a začal jsem si je prohlížet. Byl to zatraceně divný zážitek; nevím, co na tom mrzákovi bylo, že mi tak vadil. Vyzařoval možná nějaký magnetismus. Musel jsem opravdu zatnout zuby, abych se udržel a neobrátil se tak, abych na něho viděl. V duchu jsem se sice pokoušel vysmát se tomu, ale stále se mi hlavou míhaly různé nápady, jako máli revolver, a když ano, jeli to ten s šikmo upilovaným úderníkem. Přítomnost Paula Chapina v zádech jsem cítil mnohem víc než přítomnost spousty jiných lidí, kteří se mi dostali před oči, ba i pod ruku.
Převracel jsem stránky záznamníku a neobrátil jsem se, dokud nevešel Wolfe.
Mnohokrát jsem viděl Wolfa vcházet, když na něho čekal nějaký návštěvník, a pozoroval jsem" ho, jestli nějak změní svůj na, vykly způsob, aby na Chapina zapůsobil. Nezměnil. Zastavil se ve dveřích a řekl: "Dobré jitro, Archie." Pak se obrátil k Chapinovi, jeho trup a hlava se s jakousi mamutí elegancí předklonily o jeden a půl palce. "Dobré jitro, pane."
Došel k svému psacímu stolu, urovnal ve váze orchideje, posadil se a pohledem přelétl poštu. Zazvonil na Fritze, vytáhl pero, zkusil je na podložce, a když Fritz přišel, kývl, aby mu donesl pivo. Pak se podíval na mne:
"Sešel jste se s panem Wrightem? Byla vaše pochůzka úspěšná?"
"Ano, pane. Máme to v kapse."
"Dobrá, prosím, buďte tak laskav a přisuňte sem křeslo pro pana Chapina směl bych vás poprosit, pane? Jsme příliš daleko od sebe, ať už se budeme bavit příjemně či nepříjemně." Otevřel láhev piva. "Pojďte si sednout blíže."
Chapin vstal, sevřel hůl a belhal se k psacímu stolu. Ani si nevšiml křesla, které jsem mu přistavil, a zůstal stát, opřen o hůl. Jeho hubená tvář zbledla, lehce pohyboval rty jako závodní kůň, který si není úplně jistý před překážkou, a v jeho bezbarvých očích se nezračil ani život, ani smrt nebyla v nich ani čilost živých, ani skleněná strnulost mrtvých. Vrátil jsem se k svému psacímu stolu a zahrabal jsem do hromady papírů svůj blok, abych si mohl dělat poznámky a přitom předstírat, že dělám něco jiného, ale Wolfe na mne kývl. "Děkuji vám, Archie, to nebude zapotřebí."
"Nemusíme se bavit ani příjemně, ani nepříjemně," ozval se Chapin, "Přišel jsem si pro svou kazetu."
"Ah! Ovšem, to mě mohlo napadnout," nasadil Wolfe svůj okouzlující tón. "Kdyby vám to nevadilo, pane Chapine, směl bych se vás zeptat, jak víte, že ji mám?"
"Zeptat se můžete," usmál se Chapin. "Každá mužská ješitnost snese poklepání na rameno, neníliž prada, pane Wolfe? Ptal jsem se po svém balíčku tam, kde jsenl ho nechal, a bylo mi řečeno, že tam není, a dozvěděl jsem se o uskoku, jakým byl ukraden. Uvažoval jsem a bylo mi zřejmé, že zlodějem jste nejpravděpodobněji vy. Věřte mi, nechci vám lichotit, ale skutečně jsem šel nejdříve k vám."
"Děkuji vám, velice vám děkuji." Wolfe vyprázdnil sklenici, opřel se nazad a udělal si pohodlí. "Uvažuji a vzhledem k tomu, že slova jsou vaším pracovním nástrojem, vás by to nemělo nudí; uvažuji o tom, jak je naše zásoba slov směšně a tragicky nedostatečná. Vezměte si například postup, jakým jste obsahu té krabice nabyl vy a jakým jsem krabicí a vše ostatní získal já. Obě tyto naše činnosti lze definovat jako krádež a oba dva jsme zloději, v obou slovech je zahrnut odsudek a pohrdání, a přece by ani jeden z nás nepřipustil, že je hoden odsouzení a opovržení. Tolik pokud jde o slova ale to vy jako profesionál samozřejmě víte." "Řekl jste obsah. Vy jste ji otevřeli?"
"Milý pane, mohla by sama Pandora odolat takovému pokušení?"
"Vylomili jste zámek?"
"Ne, je nedotčený. Je jednoduchý a vzdal se lehce." "A . vy jste ji otevřeli. Pravděpodobně jste ." Zarazil se a tiše stál. Hlas mu selhal, ale neviděl jsem, že by se mu na tváři zračilo nějaké hnutí mysli, dokonce ani ne nelibost. "V tom případě ." pokračoval, "ji nechci. Nechci ji vidět. Ale to je nesmysl. Samozřejmě ji chci. Musím ji mít."
Wolfe na něho nepohnutě hleděl přivřenýma očima. Mlčel. Trvalo to celé vteřiny. Chapin se zčistajasna zeptal náhle ochraptělým hlasem:
"Tak zatraceně, kde je?"
Wolfe na něho zakolébal prstem. "Pane Chapine, posaďte se." "Ne."
"Dobrá. Tu kazetu nemůžete dostat. Mám v úmyslu ponechat si ji."
Na mrzákově tváři se opět neprojevila žádná změna. Nelíbil se mi, ale obdivoval jsem ho. Díval se Wolfovi přímo do obličeje, ale teď se jeho světlé oči pohnuly a zašilhaly stranou na křeslo, které jsem mu přistavil, rukou pevně sevřel ohyb hole, zakulhal tři kroky a posadil se. Znovu pohlédl na Wolfa a promluvil:
"Po dvacet let jsem žii o chlebě milosrdenství. Nevím, jak jste citlivý a jestli si dovedete představit, co s člověkem taková dieta udělá. Pohrdal jse;m jím, ale žil jsem z něho, protože hladový vezme všechno, co mu dávají. Potom jsem si našel jinou obživu, byl jsem do jisté míry pyšný na svůj úspěch a jedl jsem chléb, na nějž jsem si vydělal. Hůl, kterou mi

dali a bez níž se při chůzi neobejdu, tu jsem zahodil a koupil jsem si svou vlastní. Skoncoval jsem se soucitem, pane Wolre Napolykal jsem se ho už víc, než lze vydržet. Byl jsem si jist, že ať už od svých bližních budu nucen přijmout jakékoliv projevy bláznovství či zoufalství, soucit už to nebude nikdy."
Zmlkl. Wolfe zabručel: "Tak jisté to není. Tak jisté to není, ledaže byste měl po ruce smrt."
"Správně. To jsem poznal dnes. Připadá mi, že mě zachvátil nový účinný odpor ke smrti."
"A pokud jde o soucit."
"Potřebuji ho. Žádám o něj. Před hodinou jsem zjistil, že máte mou kazetu, a uvažoval jsem o různých cestách a prostředcích. Nevidím jinou cestu, jak ji získat, než poprosit vás. Síla " na rtech se mu kmitl úsměv, ale očí se ani nedotkl, "nepadá v úvahu. Právní cesta je za těchto okolností vyloučená. Obratnost pokud nejde o slova, nejsem obratný. Nezbývá jiná cesta, než abych se dovolával vašeho soucitu. Činím tak, prosím vás. Kazeta je moje, získal jsem ji koupí. Obsah jsem získal . obětí. I zde bych mohl říci koupí, třebaže jsem jej nezaplatil penězi. Žádám vás, abyste mi ji vrátil."
"Dobrá. Co můžete uvést na podporu své žádosti?"
"To, že ji potřebuji, nutně ji potřebuji, a pro vás nemá žádný význam."
"V tom se mýlíte, pane Chapine. Také ji potřebuji."
"Ne, vy se mýlíte. Pro vás je bezcenná."
"Ale, drahý pane," Wolfe zakýval prstem. "Když já vám dávám možnost, abyste své potřeby posoudil sám, musíte tutéž možnost poskytnout vy mně. Jakou okolnost můžete uvést dále?"
"2ádnou. Říkám vám, abyste mi ji dal ze soucitu."
"Ode mne soucit nečekejte, pane Chapine, ode mne ne. Co na srdci, to na jazyku. Mohl byste svou žádost podepřít jednou velmi pádnou okolností. Počkejte, vyslechněte mě. Vím, že ještě nejste tak daleko, abyste to udělal, zatím ne, a já nejsem připraven požádat vás o to. Vaše kazeta je uschována na bezpečném místě, netknutá. Potřebuji ji mít zde, abych měl jistotu, že mě přijdete navštívit, až na vás budu připraven. Dosud připraven nejsem. Až přijde čas, nepřiměje vás, abyste mi dal, co potřebuji a co hodlám dostat, jenom fakt, že vlastním vaši kazetu. Chystám se na vás. Prohlásil jste, že vás zachvátil nový a silný odpor ke smrti, měl byste se tedy na mne připravit, protože v den, kdy si přijdete pro svou kazetu, nebudu vám moci nabídnout nic lepšího než volbu mezi dvojím druhem smrti. Prozatím ponechám,toto upozornění tak nesrozumitelné, jak nesrozumitelně zní. Možná že mi rozumíte, ale docela určitě se mě nepokusíte předběhnout. Archie, aby nás pan Chapin nemohl podezírat, že ho chceme ošálit, přineste kazetu, prosím."
Šel jsem, odemkl jsem skříň, vyjmul krabici z police, uchopil jsem ji a položil na Wolfův psací stůl. Od středy jsem ji neviděl a zapomněl jsem, jak je krásná, byl to opravdu kousek. Pokládal jsem ji na stolní desku velmi opatrně. Pomyslel jsem si, že mrzák visí očima víc na mně než na kazetě, a napadlo mě, že ho asi potěšilo, když viděl, jak s ní zacházím. Bez důvodu, čistě jen z poťouchlosti jsem několikrát sem a tam pohladil její víko. Wolfe mi řekl, abych si sedl.
Chapin sevřel oběma rukama opěradla křesla, jako by se chtěl pozvednout. "Smím ji otevřít?"
"Ne."
Bez pomoci hole vstal a opřel se rukama o psací stůl. "Jen ii. potěžkám."
"Ne. Je mi líto, pane Chapine, ani se jí nedotknete."
Mrzák stál nakloněn dopředu, opíral se o stůl a s vystrčenou bradou hleděl Wolfovi do očí. Náhle se rozesmál. Byl to pekelný smích, myslel jsem, že se jím udáví. Ale smál se stále dál. Potom ho pomalu smích přešel, obrátil se a sáhl po holi. Připadal mi napůl hysterický a chystal jsem se, že na něho stočím, kdyby se snad pokusil o nějakou legrácku, jako třeba praštit Wolfa holí přes kokos, ale zase jsem se v něm spletl. Zaujal svůj obvyklý postoj, opíral se o hůl v pravé ruce a hlavu sklonil trochu doleva, aby to vyrovnal. Z jeho světlých očí, které se opět upíraly na Wolfa, by nikdo nikdy neuhádl, že vůbec může mít nějaké pocity.
"Až sem přijdete příště, pane Chapine, budete si smět svou kazetu odnést," obrátil se k němu Wolfe.
Chapin potřásl hlavou a novým, ostřejším tónem řekl: "Pochybuji. Jste na omylu. Zapomínáte, že v odříkání mám dvacetiletou praxi."
Wolfe zavrtěl hlavou: "Ne, ne, s tím naopak počítám. Jediná otázka bude, kterou ze dvou obětí si zvolíte. Pokud vás znám, a myslím, že vás znám, vím, jak vaše volba dopadne."
"Budu volit hned." Zíral jsem na mrzákův neuvěřitelný úsměv. Pomyslel jse. si, že aby ho Wolfe zlomil, bude muset tenhle úsměv vymazat, a připadalo mi, že to prakticky není možné žádným prostředkem, o němž jsem kdy slyšel. Stále ještě s úsměvem položil Chapin levou ruku na stůl, opřel se, pravou rukou pozvedl hůl, napřáhl ji před sebe jako rapír a její konec jemně položil na stolní desku. Sunul ji, až se dotkla boku kazety, a pak do ní strčil beze spěchu, jen klidným úderem. Krabice se pohnula, sklouzla k okraji stolu, převrátila se a spadla na podlahu. Trochu poskočila a překulila se mi k nohám.
Chapin znovu uchopil hůl, přenesl na ni svou váhu, na kazetu se ani nepodíval a s úsměvem se obrátil k Wolfovi: "Říkal jsem vám, pane, že jsem se naučil žít ze soucitu. Teď se učím žít bez něho."
Dvakrát pohodil hlavou jako kůň na uzdě. s námahou se obrátil a odbelhal ke dveřím a ven. Seděl jsem, pozoroval jsem ho a nevyšel jsem do haly, abych mu pomohl. Slyšeli jsme, jak se tam štrachá a snaží se udržet rovnováhu při oblékání pláště. Pak jsme zaslechli otevírání a zaklapnutí domovních dveří.
Wolfe vzdychl. "Zvedněte kazetu, Archie, a odneste ji. Je kupodivu, jaký vliv na duševní chorobu má trocha literárního a finančního úspěchu."
Zazvonil o pivo.
To dopoledne jsem už nevyšel z domu. Wolfe se rozpovídal. Pohodlně opřen v křesle, s prsty propletenými na břiše a ponejvíce se zavřenýma očima poctíval mě jednou ze svých tichých, nekonečných promluv. Tentokrát si vzal za námět něco, co nazýval "duševní bravura". Prohlásil, že existují dva různé druhy bravury: jedna má ohromit přihlížející, a

působí tedy navenek, druhá je vypočítána pouze na niterné hliediště. A to právě je duševní bravura. Je to podívaná, kterou předvádí ta či ona složka našeho já, aby ohromila složky ostatní. A tak dále. Do jedné hodiny jsem ještě na tom starém žentouru 2 Harvard klubu stačil naklepat opis prvního výhružného dopisu a podívat se na něj zvětšovacím sklem. Bylo to ono. Chapin psal své ódy na přátelství na tomto stroji.
Po obědě jsem si vzal vůz a vydal jsem se lovit Hibbarda. Od kluků, včetně Saula Panzera, došla obvyklá hlášení nic. Fred Durkin ve čtvrt na jednu odkvokal do telefonu, že se svými kolegy uspořádali parádní procesí a sledovali Paula Chapina do domu Nera Wolfa, pak se stáhli za roh Deváté Avenue a vyčkávali na zprávu o Wolfově skonu. Potom zas dělali Chapinovi ocásek cestou domů.
Na nalezení Hibbarda jsem měl asi takovou naději jako na milostné psaní od Grety Garbo, ale šel jsem se rozhlédnout po pláce.
Hibbardově neteři Evelyn jsem samozřejmé dvakrát denně telefonoval, ne snad, že bych čekal, že pro mě bude mít něco nového, vždyť kdyby se nějaké novinky dozvěděla, dala by nám vědět, ale byla mou klientkou a klientovi se musí připomínat, že vyvíjíte nějakou činnost. Její hlas v aparátu začínal znít pěkně otráveně a já skoro ani neměl to srdce, abych se ji pokoušel trochu povzbudit, ale pár pokusů jsem podnikl.
Mezi jinými chabými výpady, které jsem ten pátek odpoledne uskutečnil, byla návštěva v kanceláři Ferdinanda Bowena, burzovního makléře. Firma Galbraith a Bowen velice čile kšeftovala s obligacemi, nezajímala se o žádné malé ryby a Hibbard u ní měl otevřený účet. Když už jsem navštěvoval všechny členy Ligy, vzal jsem Bowena víceméně jedním vrzem, ale přece jen naděje, že u něho na něco kápnu, byla trochu větší než u ostatních. Když jsem ve dvacátém poschodí jedné budovy na Wall Streetu vstoupil do jeho kanceláří, řekl jsem si, že bych měl Wolfovi doporučit, aby Bowenovi na příspěvku do prasátka přirazil, ať už bankovní rešerše tvrdí cokoli. Nájemné jistě zaplacené měl a to samo muselo dosahovat takové výše, že se o tom ani největšímu hrabivci nesnilo. Úřadovny zabíraly celé patro a jejich zařízení bylo jedním z těch, co vám vnukají pocit, že holka musí být nejmíň vévodkynt, aby se tu mohla ucházet o místo písařky.
Uvedli mě do Bowenovy soukromé pracovny. Měla rozlohu tanečního sálu a koberce, že by je byl člověk něj radši obešel, tíowen trůnil za nádherným tmavohnědým psacím stolem, na němž nebylo nic než Wall Street Journal a popelník. V jedné malé pacince držel dlouhou tlustou cigaretu, ze které se vinul dým. Ten chlápek se mi nelíbil. Kdybych si mohl vybrat, komu bych radši hodil na krk vraždu, jestli jemu nebo Paulu Chapinovi, musel bych si hodit dolar.
Představoval si, že se chová slušně, když na mě zavrčel, abych se posadil. Opravdovské ostré hochy snesu, ale chlápky, co si o sobě myslí, že jsou správně namíchaná směs Johna D. Rockfellera a lorda Chesterfielda, a přitom jim obě tyhle přísady chybí, ty mám rád jako osinu v sedacím nervu. Vyklopil jsem mu totéž, co jsem vykládal jim všem, že bych se rád dozvěděl všechno o tom, kdy viděl Andrewa Hibbarda naposledy, i sebemenší podrobnosti. Musel přemýšlet. Nakonec se rozhodl, že to naposled bylo víc než týden předtím, co Hibbard zmizel, někdy kolem dvacátého října, v divadle. Navštívili představení společně, Hibbard se svou neteří a on se svou ženou. Nebyla řeč o ničem důležitém, prohlásil Bowen, o ničem, co by souviselo s nynější situací. Pokud se pamatoval, nepadla o Paulu Chapinovi ani zmínka, asi proto, že Bowen byl jedním z trojice, která si najala Bascomovy detektivy, a nechtel pokazit večer hádkou, protože Hibbard to neschvaloval.
Zeptal jsem se ho: "Měl Hibbard konto u vaší firmy?"
Přikývl: "Dlouho, už přes deset let. Nevykazovalo zvlášť velký obrat, většinou jen stoupání a pokles cenných papírů."
"Ano. To jsem poznal z výkazů v jeho písemnostech. Víte, mohla by nám pomoci jedna věc, nějaký důkaz, že když Hibbard v úterý večer opouštěl svůj byt, byl si vědom, že by se už nemusel vrátit. Nic nemohu najít a stále ještě hledám. Neudělal například v posledních několika dnech před svým zmizením nějaké neobvyklé kroky či nedal nějaké neobvyklé příkazy, pokud jde o jeho účet u vás?"
Bowen zakroutil tím kulatým, na čem pěstoval vlasy. "Ne, o tom by mě byli informovali. ale přesvědčím se." Z řádky telefonů na zdi jeden vzal a něco do něho řekl. Chvilku čekal a zase se s někým bavil. Zavěsil a obrátil se ke mně. "Ne, je to tak, jak jsem soudil. Na Andyho kontě už víc než čtrnáct dní nebyl žádný pohyb a nepřišly od něho žádné pokyny."
Rozloučil jsem se s ním.
Byla to vzorná ukázka neustálého pokroku, jaký jsem při hledání Ándrewa Hibbarda ten den zaznamenal. Úplný triumf. Od dalších šesti mládenců jsem se toho dozvěděl zrovna tolik jako od Ferdinanda Bowena. A tak není divu, že jsem si to v době večeře šinul domů v povznesené náladě. Nehledě k tomu, že mi nějaký pacholek podrápal zadní blatník, když jsem zaparkoval na Devadesáté ulici a šel navštívit doktora Burtona. Do ničeho jsem neměl chuť, dokonce se mi nechtelo poslouchat Wolfovu okouzlující, živou konverzaci při večeři při jídle odmítal připustit, že na světě existují věci, jako je vyšetřování vraždy a tak jsem byl rád, že právě ten večer nechal zapnuté rádio.
Po večeři jsme šli do pracovny a já mu ze vzdoru a zatrpklosti začal vypravovat o všech svých odpoledních výpadech. Požádal mě však, abych mu podal atlas, a začal studovat mapy. Když si měl hledět práce, měl sklon hrát si s velkým množstvím hraček, ale atlas byl ze všech nejhorší. Když s ním vyrukoval, vzdal jsem to. Trochu jsem se patlal se zápisy o orchidejích a s domácím účetnictvím, a pak jsem pro ten večer úřadování skončil a přistoupil jsem k jeho stolu, abych na něho dohlédl. Zabýval se Čínou! Byl to Gouchardův atlas, nejlepší, jaký je k maní, a věnoval Číně víc, než jí právem náleží. Wolfe si rozložil složenou mapu a s tužkou v jedné a se zvětšovacím sklem v druhé ruce tam seděl pohřížen do Dálného Východu. Ani jsem se nenamáhal, abych mu popřál dobrou noc, věděl jsem, že mi stejně neodpoví. Sebral jsem výtisk knihy "Po nás potopa" a šel jsem nahoru do svého pokoje. Cestou jsem se stavil v kuchyni pro džbánek mléka.
Převlékl jsem se do pyžama, obul si trepky a rozložil jsem se do svého nejpohodlnějšího křesla pod lampu. Mléko jsem

si postavil na dosah ruky na malý stolek s kachlíčkovanou deskou a zakousl jsem se do Chapinovy knihy. Byl jsem toho názoru, že je nejvyšší čas, abych Wolfa dohonil. Prolistoval jsem ji a zjistil jsem, že některá místa označil někdy jen nějaký obrat, jindy celou větu a občas celou dlouhou stať o dvou až třech odstavcích. Rozhodl jsem se, že na ty se soustředím, něco jsem přeskočil a nazdařbůh jsem si vybral:
. nikoliv silou své touhy, ale pouze z vrozeného popudu jednat, jednat bez ohledu na všechny chabé úvahy. Neboť Man v té věci neměl na vybranou, protože si byl vědom, že zuřivost, která se stráví ve slovech, je jen blekotání idiota mimo okruh skutečnosti.
Přečetl jsem jich ještě asi tucet, zažíval, upil mléka a pokračoval jsem:
"Proto vás obdivuji." pravila. "Nemám ráda muže, kteří jsou tak choulostiví, že by nedokázali dát na porážku své vlastní tělo."
. a pohrdaje celou tou ukňouranou výmluvnosti, naříkající nad obludnou krutostí války, neboť skutečná námitka proti válce není v krvi, sáknoucí do travin a žíznivé půdy, ani v tom, Že láme kosti a drtí svaly, ani že hladu nevinných ptáků a selem odkrývá teplé, výživné vnitřnosti. To vše má svou vlastní krásu, vyvažující prchavou agónii toho či onoho člověka. Chyba války je v tom, že její vznešené a chvějivé vzrušení přesahuje možnosti našich slabošských nervových systémů; nejsme pro ni dost muži; jako své výsostné obětní dary vyžaduje právem krev a kosti a maso hrdinů, a co jí můžeme nabídnout? Tohohle malého zbabělce, tamtoho tučného ufňukance, celé zástupy mrňavých sketů .
Takových věcí tam byly ještě spousty. Přečetl jsem jedno a přešel k dalšímu. A ještě dál. Začalo to být jednotvárné a přeskakoval jsem. Byla tam i místa, která mi připadala zajímavá, různé dialogy a dlouhá scéna s třemi dívkami v jabloňovém sadě, ale ty Wolfe nijak nezaškrtl. Přibližně uprostřed zaškrtl skoro celou kapitolu, která vyprávěla, jak nějaký chlápek oddělal dva jiné chlapy tak, že jim udělal manikúru sekerou, s rozsáhlým vysvětlením, jak na to pohlíží psychologie. Uznal jsem, že napsat něco takového dá fušku. Později jsem se probíral různými úseky, jako byl například tenhle:
. protože nezáleželo na tom násilí zbožňovat, ale uskutečňovat. Ne bouřlivé a spletité city, ale čin. Co zabilo Arta Billingse a Curleyho Stephense? Nenávist? Ne. Hněv? Ne. Žárlivost, strach, pomstychtivost, nepřátelství? Ne. Nic z toho. Zabila je sekera, kterou svíraly jeho prsty a ovládaly svaly jeho paže.
V jedenáct jsem to vzdal. Všechno mléko bylo pryč, a i kdybych proseděl celou noc, nebylo pravděpodobné, že bych Wolfa dohonil tam, kam se podle svého mínění dostal. Napadlo mě, že se mi tu a tam podařilo odkrýt náznak, že autor knihy je přiměřeně krvelačný, ale z toho jsem ho mírně podezíral už předtím. Odložil jsem knihu na stůl, protáhl jsem se, abych si mohl pořádně zívnout, šel jsem otevřít okno, zůstal jsem u něj stát a díval jsem se na ulici tak dlouho, až mě ostrý, studený vzduch přiměl, že jsem zatoužil po teplých přikrývkách a šel jsem na kutě.
V sobotu ráno jsem opět vyrazil. Všechno bylo pořád samá voda a myslím, že celá má práce stála za starou bačkoru. Pokud si některý z těch mládenců nechával stranou, pro strýčka Příhodu, nějaký faktík, který by nám mohl pomoci, nebyla velká naděje, že to z něho vydyndám. Přesto jsem sebou mrskal. Navštívil jsem Elkuse, Langa, Mika Ayerse, Adlera, Cabota a Pratta. V jedenáct hodin jsem zavolal Wolfa, ale neměl jsem mu co říct. Rozhodl jsem se, že se pustím do taxíkáře Pitneyho Scotta. Možná že můj nepodložený dohad byl tehdy správný a je naděje, že o Andrewu Hibbardovi něco ví. Ale nebyl k sehnání. Zašel jsem do kanceláře jeho společnosti, kde mi řekli, že se má hlásit ve čtyři odpoledne. Vysvětlili mi, že se obvykle pohybuje po okruhu mezi Čtrnáctou a Padesátou devátou ulicí, ale že může být kdekoliv. Šel jsem do města a hledal jsem ho v okolí Perry Street, ale nikde nebyl. Ve čtvrt na jednu jsem znovu telefonoval Wolfovi a čekal jsem, že mě pozve domů na oběd, ale naházel to do mne horké. Řekl mi, ať někde shltnu nějaké sousto a zajedu mu do Mineoly. Ditson mu telefonoval, že mu z Anglie právě došlo asi tucet hlíz nových Miltonek, a nabídl Wolfovi, že mu jich několik dá, když si pro ně pošle.
Při takových příležitostech, kdy mě Wolfe uprostřed případu poslal honit nějaké orchideje, jsem měl vždycky opravdu chuť stát se anarchistou. Připadal jsem si zatraceně pitomě. Tentokrát to však nebylo tak zlé jako obvykle, protože zvláštní úkol, na němž jsem pracoval, tak jako tak vypadal na úplný průšvih. Tu sobotu odpoledne byla zima a sychravo a sníh na spadnuti. Ale otevřel jsem si ve voze obě okna a svěží vzduch mi dělal hrozně dobře, zato dopravní ruch na Long Islandu vůbec ne.
Do Třicáté páté ulice jsem se vrátil kolem půl čtvrté a hlízy jsem vzal do pracovny, abych je ukázal Wolfovi. Pečlivě je ohmatal a prohlédl a požádal mě, ať je odnesu nahoru Horstmannovi a vyřídím mu, že jim nemá zaštipovat kořínky. Vyběhl jsem nahoru, a pak jsem se vrátil do pracovny s úmyslem, že se jen zastavím, zapíšu hlízy do záznamů a hned zas vyrazím shánět Pitneyho Scotta, ale Wolfe se ze svého křesla ozval: "Archie."
Z jeho tónu mi hned bylo jasné, že je to začátek delšího projevu, a tak jsem se zase usadil. Pokračoval:
"Občas mě asi podezříváte, že ten či onen detail naší práce zanedbávám. Obyčejně nemáte pravdu, což je v pořádku. V bludišti jakéhokoliv problému si musíme vyvolit ty nejslibnější stezky. Kdybychom se pokoušeli sledovat všechny najednou, nedojdeme nikam. V každém umění a já jsem buď umělec, anebo vůbec nic jedno z nejhlubších tajemství znamenitosti je rozppznávat, co lze vypustit. To je ovšem stará pravda." "Ano, pane."
"Ovšem. Vezměte si třeba literaturu. Dejme tomu, že spisovatel popisuje počínání mužské postavy své knihy; jeho hrdina spěchá pozdravit svou milovanou, která právě vchází do lesa.
Seskočil levou nohou napřed z poraženého kmene, na němž seděl, jedna nohavice kalhot mu při tom sklouzla, zatímco druhá zůstala vyhrnutá ke kolenu. Rozběhl se směrem k ní, napřed pravou nohou, pak levou, pak opět pravou nohou, pak levou, pravou, levou, pravou, levou, pravou.
Jak vidíte, něco se z toho určitě může vynechat a ve skutečnosti musí, máli hrdina uskutečnit své objetí na uvítanou ještě v téže kapitole. Umělec tedy musí mnohem víc vynechat než ponechat. Jeden z jeho hlavních úkolů ovšem je nevynechat nic, co je pro jeho dílo životně důležité."
"Ano, pane."

"Sledujete mě? Ujišťuji vás, že když se pustíme do nějakého případu, neustále dbám na nutnost, kterou jsem právě popsal. Podezíráteli mě, že něco zanedbávám, jste v jistém smyslu v právu, neboť přehlížím velké množství skutečností a vlivů, které jinému mozku ponechme jej bez bližší charakteristiky mohou připadat pro naše podnikání důležité. Považoval bych se však za podřadného pracovníka, kdybych přehlédl skutečnost, o níž vývoj událostí prokáže, že významná je. Právě proto jsem se chtěl takto veřejně, před vámi, sám sobě omluvit."
Přikývl jsem. "Stejně nevím, o co jde. Za co se omluvit?"
"Za neumětelství, za špatnou práci. Může se sice ještě ukázat, že neměla žádné katastrofální následky, může dokonce vyjít najevo, že šlo o zcela bezvýznam ou věc, ale když jsem tu dnes odpoledne seděl, rozjímal o tom, co se mi povedlo, a zpytoval svědomí, něco mě napadlo a musím se vás na to zeptat. Vzpomenete si, jak jste mi ve středu večer, před šedesáti pěti hodinami, líčil obsah makovice pana Cramera?"
Ušklíbl jsem se. "Ano."
"Jak jste mi sdělil, domnívá se, že doktor Elkus Paula Chapina nechává sledovat."
"To se ví."
"A pak jste nakousl jednu větu, myslím, že jste říkal: ‚Ale jeden z těch fízlů , něco na ten způsob. Byl jsem netrpělivý a zarazil jsem vás. To jsem neměl dělat. Má impulsívní reakce na něco, o čem jsem věděl, že je to nesmysl, mě svedla na scestí. Měl jsem vás nechat domluvit. Prosím, učiňte to teď."
Přikývl jsem. "Jo, vzpomínám si. Ale když jste Dreyerův případ zahodil do popelnice, co na tom sejde, jestli Elkus"
"Archie, vem ho ďas, mně přece nejde o Elkuse, potřebuji tu vaši větu o detektivovi. Jaký detektiv? Kde je?"
"Copak jsem to neřekl? Šlape na paty Paulu Chapinovi."
"Někdo od pana Cramera?"
Zavrtěl jsem hlavou. "Cramer tam také má jednoho svého člověka. My tam posíláme Durkina, Gorea a Keemse, na střídačku po osmi hodinách. Tenhle pták je zvlášť. Cramer se divil, kdo ho platí, a vzal si ho na paškál, jenže je to tuhá husa na škubání, jen klel, ale jinak mu neřekl ani ň. Myslel jsem, že je od Bascomů, ale není.
"Vy jste ho viděl?"
"Ano, šel jsem za ním. Zrovna jedl polívku. Při jídle je jako vy, obchod musí stranou. Trochu jsern mu posluhoval, nosil jsem za ním chléb a máslo a tak, a pak jsem šel domů."
"Popište ho."
"Tedy . žádná velká pastva pro oči to není. Váží takových sedmdesát kilo a měří pět stop sedm palců. Hnědá čepice, růžová kravata. Na tváři ho poškrábala nějaká kočka a moc dobře si to neošetřii. Hnědé oči, špičatý nos, široká ústa s úzkými, ale ne sevřenými rty, bledá, zdravá pleť." "Vlasy?"
"Nechal na hlavě."
Wolfe vzdychl. Zaznamenal jsem, že konečkem prstukreslí na opěradle malé kroužky. Řekl: "Šedesát pět hodin. Sežeňte ho a hned ho sem přiveďte."
Vstal jsem. "Živého nebo mrtvého?"
"Pokud možno po dobrém, rozhodně s minimálním násilím, ale přiveďte ho."
"Je za pět minut čtyři. Budete ve sklenících."
"A co má být? Tohle je pohodlný dům. Zadržte ho tu."
Vzal jsem si ze zásuvky psacího stolu různé věci, nacpal jsem je do kapes a vypadl jsem.
Ani v Chapinové, ani v žádném jiném případě jsem nebyl nikdy tak pitomý, jak by se vám ráda snažila namluvit obžaloba, kdybych se za to ocitl před soudem. Například když jsem vyšel z domu a vlezl do auta, nesnažil jsem se přijít na kloub zajímavému nápadu, který Wolfe vydumal při svém zpytování svědomí. Byl jsem s úsudkem hotov, ještě než jsem opustil pracovnu. Po zralé úvaze jsem dospěl k názoru, že je vedle vysvětlil jsem mu přece, že si Cramer toho čmuchala vzal do práce na kus řeči ale ať už se ukáže, že vedle je nebo ne, může to být zábava.
Jel jsem do Perry Street a zaparkoval padesát stop od Konvice. Byl jsem už rozhodnutý, jak to navlíknu. Protože jsem věděl, jak Růžolín reaguje na diplomatický postup, nepřipadalo mi účelné mařit čas nějakým přesvědčováním. Došel jsem ke Konvici a mrkl dovnitř. Růžolín tarn nebyl, do jeho polévkových orgií chyběly ovšem ještě dvě hodiny. Loudal jsem se po ulici zpátky podél celého bloku až k dalšímu rohu a pro všechny případy jsem se všude díval, ale po Růžolínovi, Fredu Durkinovi a něčem, co by vypadalo jako městský detektiv, nikde ani stopy. Opět jsem se vrátil až k samé Konvici, ale výsledek byl stejný. Nevychází mi to, pomyslel jsem si, protože všechny ty dezerce nemohly znamenat nic jiného, než že se všichni dravci plíží za kořistí a kořist mohla zůstat někde na večeři, jít do divadla a vrátit se domů o půlnoci.
Bylo by veselé, kdybych tu zastupoval Freda v požírání lahůd kových chlebíčků a Wolfe zatím čekal doma, aby viděl, jak to, s jeho nápadem vypadá.
Objel jsem blok, postavil vůz tak, abych z něho lip viděl na jeviště, seděl jsem a čekal. Stmívalo se, setmělo se a já čekal. Těsně před šestou přijelo taxi a zastavilo před dvěstětrojkou. i! Snažil jsem se zahlédnout řidiče, protože mě napadlo, jestli to ; třeba není Pitney Scott, ale poznal jsem, že ne. Zato však vystoupil Chapin. Zaplatil a odkulhal do domu, taxi odjelo. Rozhlížel jsem se po ulici a po chodnících.
Hned nato jsem zahlédl Freda Durkina, jak přichází od rohu ještě s nějakým jiným chlapíkem. Vylezl jsem, a když šli kolem, postavil jsem se blízko pouliční lampy. Pak jsem zas vlezl do vozu. Za pár minut Fred přišel a já se odsunul, abych mu udělal místo.
Řekl jsem: "Jestli si s tím městským fízlem chcete nahrabat nějaké drobné na výlohách a berete si taxík na holport, nic proti tomu. Dokud to nepraskne pak by vás to mohlo zahrabat."
Durkin se zašklebil: "Hele, zapomeň na to. Celý tenhle podnik je pro psinu králíkům. Kdybych nepotřeboval ty prachy"
"Dobrá. Nechte si prachy a mně přenechte tu psinu. Kde je Růžolín?"

"Cože, snad mi nechceš tvrdit, že už zas jedete po tom skrčkovi?" "Kde je?"
"Někde tady. Ted", jak jsme přijeli, byl za námi koukej, tamhle si to šine, ke Kávové konvici. Zřejmě vystoupil v Jedenácté ulici. Vzal to jedním vrzem. Zrovna je jeho doba krmení."
Viděl jsem ho, jak vstupuje dovnitř. Odpověděl jsem: "Prima. Teď poslouchej, já tu vaši psinu ještě trochu vylepším. Jsi s tím fizlem od města zadobře?" "No, mluvíme spolu."
"Sežeň ho. Dostane se v tom lokále na rohu pivo? Výborně, zaveď ho tam a has mu žízeň. Na náš účet. Drž ho tam tak dlouho, dokud můj vůz neodjede od vchodu do Konvice. Chci vzít Růžolína na projížďku."
"Cože? Ať se propadnu! Pro mě schovej jeho kravatu." "Dobrá, vzhůru. Tak maž!"
Vylezl a šel. Seděl jsem a čekal. Za chviličku jsem ho viděl, jak s městským čmuchalem vycházejí z prádelny, a míří na druhou stranu. Šlápl jsem na startér, zasunul rychlost a popojel jsem. Zastavil jsem tentokrát přímo před Konvicí. Vylezl jsem a vešel dovnitř. Nikde v okolí jsem nezahlédl žádného policajta.
Růžolín tam byl, seděl u téhož stolku jako minule nad něčím, co vypadalo jako přesně stejná miska polévky. Mrkl jsem po ostatních zákaznících na židličkách u pultu a nic hrozného jsem nezpozoroval. Přistoupil jsem k Růžolínovi a stanul jsem mu těsně u lokte. Vzhlédl ke mně a řekl: "Zatraceně."
Podíval jsem se na něho ještě jednou, pomyslel jsem si, že Wolfe by třeba mohl mít pravdu, a oslovil jsem ho: "Pojďte, chce s vámi mluvit inspektor Cramer." Z jedné kapsy jsem vytáhl želízka a z druhé pistoli. Něco v mých očích muselo vzbudit jeho podezření a je třeba přiznat, že ten ďáblík měl nervy. Odpověděl: "Já tomu nevěřím. Ukažte mi ten svůj mizernej vodznak."
Žádné spory jsem si nemohl dovolit. Popadl jsem ho za límec, zvedl ze židle a postavil na nohy. Pak jsem mu na zápěstí zaklapl želízka. Stříkačku jsem držel úplně zjevně a vyzval jsem ho: "A jde se!" Od pultu se ozvalo jedno nebo dvojí zareptání, alv; to mi nestálo ani za ohlédnutí. Růžolín řekl: "Můj svrchník." Chňapl jsem na věšák, hodil si jeho kabát přes ruku a vykráčeli jsme. Šel pěkně. Místo aby se snažil náramky schovávat, jak to většinou dělají, držel ruce napřažené před sebou.
Bylo jediné nebezpečí, že se venku náhodou vyskytne polda a bude mi chtít pomoci, a můj vůz nebyl policejní vůz. Ale viděl jsem jen samé zvědavé chodce. Hnal jsem ho k autu, otevřel jsem dveře, strčil ho dovnitř a vlezl za ním. Motor jsem nechal běžet, pro případ, že bych měl naspěch. Odpíchl jsem se od chodníku, dojel na Sedmou avenue a zatočil jsem k severu.
Oslovil jsem ho: "Teď pěkně poslouchejte. Mám pro vás dvě sdělení. Za prvé, aby se vám ulevilo. Vezu vás do Třicáté páté ulice na návštěvu k panu Neru Wolfovi. Za druhé, jestli otevřete klapačku, pojedete tam stejně, jenže rychleji a víc v bezvědomí."
"Na žádnou návštěvu jít"
"Hubu držet!" Ale v duchu jsem se chechtal, protože už mluvil docela jiným hlasem, už vypadával z role.
Večerní dopravní špička ukazovala své divy, a trvalo dost dlouho, než jsme se do Západní Třicáté páté ulice dostali. Zastavil jsem před domem, řekl jsem svému cestujícímu, aby zůstal tiše sedět, vystoupil jsem, obešel vůz, otevřel mu dveře a vyzval jsem ho, aby šel. Stoupal jsem po schodech za ním, svým klíčem jsem otevřel domovní dveře a pokynul jsem mu, aby vstoupil. Když jsem odkládal plášť a klobouk, začal také sahat po čepici, ale řekl jsem mu, ať si ji nechá, a zakormidloval jsem s ním do pracovny.
Wolfe seděl u stolu nad prázdnou sklenicí od piva a prohlížel si obrazce po uschlé pěně. Zavřel jsem dveře pracovny a zastavil jsem se, ale skrček šel dál rovnou k psacímu stolu. Wolfe na něho pohlédl, mírně kývl hlavou a znovu si ho prohlížel. Náhle mš oslovil:
"Archíe, odeberte panu Hibbardovi čepici, sejměte mu poutal a přistavte mu křeslo."
Všechno jsem to udělal. Tento džentlmen očividně představoval ten druhý fakt, po němž Wolfe toužil, a byl jsem rád, že mu mohu posloužit. Nastavil mi ruce, abych mu mohl odepnout náramky, ale připadalo mi, že ho to stojí určité přemáhání, bylo mu vidět na očích, že mu není dvakrát dobře. Strčil jsem mu křeslo těsně za kolena a on se do něho najednou složil jako podťatý, zabořil si tvář do dlaní a zůstal tak. Kdyby se byl na nás, na mě a na Wolfa podíval, byl by se nesetkal s tak soucitným pohledem, na jaký asi, podle svého mínění, měl nárok. Pro mne představoval ten nejchutnější kousek slaniny, jaký jsem za spoustu měsíců spolkl.
Wolfe mi pokynul a já odskotačil do přísténku, namíchal jsem jednu pěkně silnou, přinesl ji Hibbardovi a řekl mu:
"Tady máte, šup tam s ní."
Konečně zvedl hlavu. "Co je to?"
"Zatraceně dobré napití z režné whisky."
Odmítavě zavrtěl hlavou a současně natáhl ruku po sklenici. Věděl jsem, že v sobě má trochu polévky, a že tedy nehrozí žádná katastrofa. Hodil do sebe polovinu sklenice, malinko si odplivl a dorazil zbytek. Řekl jsem Wolfovi:
"Dovedl jsem vám ho v čepici, abyste viděl, jak v ní vypadá. Stejně jsem ho viděl jen na fotografii a byl pokládán za mrtvého. Chci vám říci, že bych ho byl zmáčknul s největší radostí, a ani teď, ani v budoucnu není třeba, abyste mi něco vytýkal."
Wolfe mě neuznal za hodná své pozornosti a obrátil se ke skrčkovi: "Pane Hibbarde, víte, že ve staré Nové Anglii panoval zvyk hodit ženu podezřelou z čarodějnictví do řeky? Když se utopila, byla nevinná. Já sám si myslím, že vydatný doušek neředěné whisky představuje opačnou zkoušku: přežijeteli, můžete se odvážit čehokoliv. Zmáčkl vás pan Goodwin nebo ne?"
Hibbard se podíval na mě a zamrkal, pak na Wolfa, a zase zamrkal. Dvakrát si odkašlal a konverzačním tónem prohlásil:
"Je pravda, že nejsem žádný dobrodruh. Jedenáct dní jsem žil ve strašlivém napětí. A budu v něm žít i nadále."
"Doufám, že ne."
Hibbard zakroutil hlavou. "Budu. Bůh mi pomoz. Budu."

"Dovoláváte se teď Boha?"
"To je jen slovní obrat. Spoléhám se na něj méně než kdy předtím." Vrhl pohled na mne. "Mohl bych dostat ještě trochu whisky?"
Donesl jsem mu ji. Tentokrát nejprve usrkl a zamlaskal. "To je úleva. Whisky samozřejmě také, ale měl jsem na mysli především tuhle příležitost zase jednou si souvisle pohovořit. K božstvu ve stratosféře mám dále než kdy jindy, ale k svým bližním mnohem blíže. Musím se k něčemu přiznat, pane Wolfe, vám stejně dobře jako komukoliv jinému. Za jedenáct dní v masce drsňáka jsem se naučil víc než za celých předcházejících třiačtyřicet let svého života."
"Harún ar Rašíd."
"Ne, promiňte. Ten hledal zábavu, já život. Nejprve jsem se domníval, že jen svůj vlastní život, ale našel jsem mnohem víc. Kdybyste mi například dnes navrhl to, co před třemi týdny, že se vám podaří zbavit mě strachu z Paula Chapina tím, že ho zničíte, prohlásil bych: Jistě, všemi prostředky, kolik to bude stát? Teď totiž chápu, že důvod mého dřívějšího postoje nespočíval v ničem jiném než ve strachu větším, než je strach ze smrti, ve strachu převzít odpovědnost za svou záchranu. Nevadí vám, že jsem se tak rozpovídal? Bože, jak se mi chce mluvit."
Wolfe zabručel: "Tenhle pokoj už je na to zvyklý." Zazvonil si o pivo.
"Díky, za těch jedenáct dní jsem pochopil, že psychologie jako oficiální věda je pouhé čarování. Všechna psaná a tištěná slova mají jediný úkol zbavit člověka nudy, ale jinak je to jen nesmyslné žvanění. Svýma vlastníma rukama jsem nakrmil hladem umírající dítě. Viděl jsem, jak se dva muži mlátí pěstmi až do krve. Pozoroval jsem, jak chlapci balí děvčata. Slyšel jsem ženu, která ve veřejné místnosti říkala muži o sobě to, co je podle mého nejasného předpokladu známé jen čtenářům Havelocka Ellise. V Konvici jsem viděl hladové dělníky při jídle. Zahlédl jsem, jak pouliční pásek zvedá ze stoky vadnoucí narcis. Řeknu vám, je úplně ohromující, jak lidé dělají všechno, co se jim právě zachce. A to jsem sedmnáct let přednášel psychologii. Zatraceně! Mohl bych dostat ještě trochu whisky?"
Nevěděl jsem, jestli Wolfe potřebuje, aby zůstal střízlivý, ale žádné varovné znamení jsem nezahlédl, a tak jsem šel a znowj; mu naplnil sklenici. Tentokrát jsem přinesl i kapku sodovky na; zapití, ale on s ní začal.
Wolfe prohlásil: "Pane Hibbarde, nové výhledy vašich vý. zkumů mě fascinují a rozhodně mi o nich budete muset povědět všechno, ale směl bych vám nejprve položit jednu nebo dvě otázky? Především vám musím odporovat a poznamenat, že jste už před svým jedenáctidenním školením uměl tolik, abyste sáhl po převleku jednoduchém, ale tak účinném, že uchránil vaše in; kognito, i když po vás pátrala celá policejní pohotovost a ještetj jeden nebo dva lidé navíc. To je úspěch."
Psycholog si zmáčkl nos, protože mu do něho stouply bublinky ze . sodovky, a pravil: "Oh ne. To všechno se dalo vypočítat n4 prstech jedné ruky. První pravidlo samozřejmě zní nic, co vypadá jako přestrojení. Zlatý hřeb mého převleku byla kravata a škrábance na tváři. Obávám se, že hantýrku jsem dost dobře nezvládl neměl jsem se do ní pouštět. Můj největší omyl však byly zuby. Čert mi napískal, abych si na ně nalepil pozlátko. Musel jsem se v jídle omezit skoro výhradně na mléko a polévku. Ovšem, když už jsem tak jednou vypadal, nemohl jsem se jich zříci. Ale pokud jde o oblečení, na to jsem pyšný."
"Ano, oblečení," Wolfe si ho prohlížel od hlavy k patě, "kde jste je sehnal?"
"Ve vetešnictví na Grand Street. Převlékl jsem se v umývárně v podzemní dráze, a když jsem si šel pronajmout pokoj v dolní části West Šidě, byl jsem už oblečený, přesně jak se tam sluší a patří."
"A svou druhou dýmku jste nechal doma. Máte pozoruhodné schopnosti, pane Hibbarde."
"Byl jsem zoufalý."
"Zoufalý pitomec je pořád ještě pitomec. Čeho jste ve svém zoufalství mínil dosáhnout? Směřoval váš dobrodružný podnik k nějakému rozumnému cíli?"
Hibbard si to musel nechat projít hlavou. Polkl trochu whisky, spláchl ji sodovkou a všechno to zabalil do dalšího loku whisky. Nakonec řekl: "Ať se propadnu, nevím. Tím chci říci, že tečí už nevím. Opouštěl jsem domov, pouštěl jsem se do toho jen a jen ze strachu. Kdybych se pokusil vypravovat celou tu dlouhou historii, která mě k tomu dohnala, tou nešťastnou příhodou před dvaceti pěti lety počínaje, znělo by to úplně fantasticky. V mnohém ohledu jsem byl přecitlivělý a asi ještě jsem. V příslušném prostředí se to nepochybně opět projeví. Přikláním se teď k učení o rozhodujícím vlivu prostředí slyšel jste o něm? Atavismus! Každopádně mě zachvátil strach a na mysli mi tanulo jedině přání dostat se k Paulu Chapinovi co nejblíž a mít ho na očích. Neměl jsem žádný jiný plán, jen tohle. Chtěl jsem ho hlídat. Věděl jsem, že kdybych o tom pověděl komukoliv, i své neteři Evelyn, bylo by nebezpečí, že on na to přijde, a odvedl jsem tedy důkladnou práci. Posledních několik dní však ve mně začínalo klíčit podezření, že v kterémsi odlehlém závitu mého mozku tkví podvědomé přání zabít ho. Nic takového jako neúmyslné přání samozřejmě neexistuje, bez ohledu na to, o jak mlhavý úmysl jde. Asi jsem ho chtěl zabít. Domnívám se, že jsem se k tomu pomalu propracovával a propracovávám. Nemám ani tušení, co se mnou tahle rozmluva s vámi udělá. Nevidím důvod, proč by mě měla nějak ovlivnit, tak či onak."
"To myslím uvidíte." Wolfe vyprázdnil sklenici. "Přirozeně nemůžete vědět, že pan Chapin vašim přátelům rozeslal verše, v nichž výslovně uvádí, že vás zabil úderem hole do hlavy."
"Ale ano, vím to."
"Starého čerta víte. Kdo vám to řekl?"
"Pit. Pitney Scott."
Zaskřípal jsem zuby a nejradši bych se byl kousl do jazyka. Zas jedna nevyužitá nahrávka na smeč, a to všechno jenom proto, že jsem věřil Chapinovým výhružným dopisům. Wolfe pravil:
"Tedy přece jen jste si nechal otevřená zadní vrátka."
"Ne, on sám je otevřel. Když jsem se tam potloukal třetí den, narazil jsem na něho tváří v tvář, taková smůla, a on mě samozřejmě poznal." Hibbard se zarazil, zmlkl a trochu zbledl. "Propána teď jsem přišel o další iluzi myslel jsem, že Pit."

"Zcela správně, pane Hibbarde, můžete si svou iluzi zachovat, pan Scott nám nic neřekl. Odkryly vás pozorovací schopnosti a bystrost pana Goodwina i můj cit pro různé jevy. Ale k věci: když jste věděl, že pan Chapin rozeslal verše, v nichž se neprávem vychloubá, že vás zavraždil, pak mohu jen těžko chápat, proč jste ho i nadále respektoval jako vraha? Teď, když vám bylo jasné, že jedna jeho vražda, ta poslední, není nic než plané chvástání."
Hibbard kývl. "To je logický závěr. Ale s tímhle nemá logika co dělat. Nejde mi u to, pouštět se do rozvíjení nějaké vědecké téže. Za tím vězí dvacet pět roků . a Bili Harrison, Gene Dreyer . a Paul tenkrát před soudem . byl jsem tam dosvědčit psychologickou hodnotu jeho knihy. Právě ten den, kdy mi Pit Scott ukázal ony verše, jak zalit krví lapám po dechu, ten den jsem přišel na to, že chci Paula zabít; a když jsem to chtěl, pak jsem to také zamýšlel, nebo ke všem čertům, co jsem tam vlastně dělal?"
Wolfe si povzdechl. "Škoda. Často mě udivuje, že mozek ve spravedlivém rozhořčení nadobro neopustí kormidlo, když někdo řídí ze zadního sedadla méně ušlechtilých emocí. O jejich křečovitých a bezhlavých záchvěvech ani nemluvě. Pane Hibbarde, před třemi týdny vás naplňovalo odporem a zděšením samo pomyšlení najmout mě, abych pana Chapina donutil zodpovídat se před soudem a dnes jste rozhodnut zabít ho sám. Máte v úmyslu zabít ho?"
"Myslím, že ano." Psychologické malé pivo postavilo na stůl sklenici whisky. "To neznajnená, že to udělám. Nevím Mám to v úmyslu."
"Jste ozbrojen? Máte nějakou zbraň?" "Ne. Já . ne." "Copak?"
"Nic, řekl bych, že je tělesně slabý."
„;Vskutku." Stíny ve Wolfově obličeji se změnily, jeho líce se roztáhly. "Holýma rukama ho roztrháte na kusy. Třaslavé, krvavé kusy."
"Možná," Hibbard zalapal po dechu. "Nevím, jestli se mi pošklebujete z hlouposti nebo záměrně. Mohl byste vědět, že zoufalství zůstane zoufalstvím, i když je rozum postřehne a jeho hysterii zvládne. Mohu Paula Chapina zabít, a přitom si být vědom, co dělám. Má tělesná konstituce nestojí ani za řeč, je skoro opovrženíhodná, a má duševní výzbroj dosáhla takového stupně úpadku, že si z krve, která ji živí, tropí posměch, ale přes tyto nesrovnalosti mohu Paula Chapina zabít. Myslím, že teď už je .ni jasné, proč je pro mě takové ulehčení, že opět mohu mluvit za svou osobu, a děkuji vám za to. Asi jsem potřeboval své rozhodnutí vyjádřit slovy. Dělá mi dobře, když je slyším. Teď bych byl rád, kdybyste mě nechal jít. Mohu samozřejmě pokračovat jen s vaším dovolením. Zasáhl jste do mých záležitostí, a mámli říci pravdu, jsem vám za to vdř ný, ale není důvodu"
"Pane Hibbarde," Wolfe na něj zakýval prstem. "Dovolte! Nejméně urážlivý způsob, jak odmítnout nějakou žádost, je vůbec nedopustit, aby byla vznesena. Nevyslovujte ji Vyčkejte, prosím. Je zde několik okolností, o nichž nevíte nebo je neberete v úvahu. Víte například o ujednání, které jsem uzavřel s vašimi přáteli?" "Ano. Pit Scott mi o něm idkl. Nemám zájem." "Ale já mám. Opravdu nevím o ničem jiném, co by mě zrovna teď tolik zajímalo, vaše nedávno získaná ukrutnost to určitě není. Jestlipak víte, že se tamhle na psacím stole pana Goodwina nalézá psací stroj, na němž pan Chapin psal své krvelačné verše? Je to tak, našli jsme jej v Harvard klubu a uzavřeli jsme jakýsi výměnný obchod. Jste si vědom, že se chystám učinit průlom do opevnění pana Chapina, přes jeho projevovanou udatnost? Je vám známo, že do dvaceti čtyř hodin budu moci předložit vám a vašim přátelům doznání pana Chapina a uspokojivě odstranit všechny vaše obavy?"
Hibbard na něho upřeně hleděl. Dopil sklenici whisky, kterou opět uchopil a poloprázdnou držel v ruce, postavil ji na psací stůl a znovu se zadíval na .Wolfa. "Tomu nevěřím."
"Ovšemže věříte. Ale nechcete věřit. Lituji, pane Hibbarde, budete se muset znovu přizpůsobit světu slov, kompromisů a uhlazeného chování. Byl bych rád co je?"
Odmlčel se a pohlédl na Fritze, který se objevil na prahu. Vrhl pohled na hodiny, bylo sedm dvacet pět. Řekl: "Je mi líto, Fritzi. Budeme všichni tři večeřet v osm hodin. Bude to možné?"
"Ano, pane."
"Výborně. Jak jsem řekl, pane Hibbarde, rád bych vám pomohl, aby pro vás toto přizpůsobování bylo tak příjemné, jak jen lze, a zároveň abych tím posloužil i svému vlastnímu prospěchu. Všechno, co jsem vám sdělil, je pravda, avšak k uskutečnění budu potřebovat i vaši spolupráci. Zmínil jsem se o dvaceti čtyřech hodinách. Rád bych, abyste zde po tu dobu zůstal jako můj host. Chcete?"
Hibbard důrazně potřásl hlavou. "Nevěřím vám. Můžete mít ten psací stroj, ale neznáte Paula Chapina tak, jako ho znám já. Nevěřím, že ho přimějete, aby se přiznal, jaktěživ ne."
"Ujišťuji vás, že přiměji. To však může počkat, až k tomu dojde. Zůstanete tu do zítřejšího večera, aniž byste se s kýmkoliv spojil? Vážený pane, uzavřeme obchod. Právě jste mě chtěl o něco požádat. Na oplátku já o něco požádám vás. I když jsem jist, že dvacet čtyři hodin postačí, dohodněme se pro všechny případy na čtyřiceti osmi. Budeteli souhlasit, že zůstanete pod touto střechou beze styku s ostatním světem do pondělí večer, zavazuji se, že neuskutečnímli do té doby to, co jsem vám sdělil a nebudeíi Chapinův účet navždy uzavřen, jste volný a můžete pokračovat ve svém podivínském dobrodružství bez obav, že vás prozradíme. Je třeba ještě dodat, že se na naši diskrétnost a inteligenci můžete spolehnout?"
Hned jak se Wolfe odmlčel, Hibbard propukl v smích. Na takového skrčka se smál pořádně, basem, ačkoliv při řeči měl trochu tenký baryton. Když se vysmál, řekl:
"Napadlo mě, že tu pravděpodobně máte slušnou vanu."
"Máme."
"Ale povězte mi ještě jednu věc. Kdybych odmítl, kdybych se teď zvedl a šel pryč, co byste udělal?"
"Tedy . víte, pane Hibbarde, pro mé plány je důležité, aby se až do vhodného okamžiku nikdo nedozvěděl, že jsme vás našli. Pan Chapin musí být zasažen několika otřesy a ty musí být dobře načasované. Jsou různé způsoby, jak si udržet žádoucího hosta.

Nejpříjemnější je přesvědčit ho, aby pozvání přijal, jiný by byl zavřít ho na zámek."
Hibbard horlivě kýval. "Vidíte? Co jsem vám říkal? Lidé jdou přes mrtvoly a dělají, co se jim zachce. Závratné!"
"Vskutku, je to závratné A teď přijde na řadu vana, chcemeli večeřet v osm. Archie, ukázal byste laskavě panu Hibbardovi jižní pokoj, ten nad mou ložnicí?"
Vstal jsem. "Bude tam vlhko až hanba, už se ho nepoužívalo . mohl by si vzít můj."
"Ne, Fritz tam vyvětral a zapnul topení, pokoj je bezvadně přichystaný včetně Brassocattleye truffautianas ve váze."
"Aha," ušklíbl jsem se, "vy jste ho nechal připravit." "Zajisté. Pane Hibbarde, až budete hotov, přijďte dolů. Varuji vás. Rád bych vám dokázal, že ‚Propasti rozumu jsou mystický nesmysl. Chceteli můj útok odrazit, nezapomeňte si vzít s sebou ke stolu všechen svůj vtip."
Vykročili jsme s Hibbardem ke dveřím, ale Wolfův hlas se opět ozval a my se otočili. "Rozuměl jste naší dohodě, pane? Nesmíte se vůbec s nikým spojit. Bez ohledu na svou maškarádu budete pociťovat neodolatelnou touhu uklidnit svou. neteř." "Odolám jí."
Protože to bylo o dvě poschodí výš, vzal jsem ho do Wolfova výtahu. Dveře do jižního pokoje byly dokořán a místnost působila příjemným, teplým dojmem. Rozhlédl jsem se. Postel byla ustlaná, na toaletíiím stolku ležel hřeben, kartáč a pilníček na nehty, v široké míse na stole byly orchideje, v koupelně visely čisté ručníky. Na výhradně mužskou domácnost to nevyhlíželo zle. Obrátil jsem se k odchodu, ale Hibbard mě zastavil ve dveřích.
"Poslyšte, nemáte náhodou nějakou tmavohnědou vázanku?" Zazubil jsem se, šel jsem do svého pokoje, vybral jsem jemnou, usedlou barvu a donesl mu ji.
Wolfe seděl se zavřenýma očima dole v pracovně. Šel jsem si k svému psacímu stolu a byl jsem naštvaný jako hrom. V uších mi pořád ještě znělo, s jakým přízvukem Wolfe řekl: "Šedesát pět hodin!", a i když jsem věděl, že výtka v jeho hlase platila jemu samotnému, a ne mně, nepotřeboval jsem, aby mě někdo kopl do holeně jako informaci, že jsem udělal příšernou botu. Dřepěl jsem tam, probíral nedostatky svého chování všeobecně i jednotlivě, a nakonec, jakoby sám pro sebe, jsem řekl nahlas, aniž jsem se na něho podíval:
"Jedno už v životě neudělám, už nikdy nebudu věřit nějakému mrzákovi. To všechno se stalo jen proto, že jsem věřil těm zatraceným výhružným dopisům. Kdybych si nebyl vzal do palice, že Andrew Hibbard je na beton po smrti, byl bych vnímavější na každé slušné podezření, bez ohledu na to, kde by se bylo objevilo. Zdá se mi, že přesně totéž platí i pro inspektora Cramera, a tak zřejmě patřím k stejně běžné sortě jako on. V tom případě"
"Archie." Mrkl jsem na Wolfa a zahlédl jsem, že otevřel oči. Pokračoval: "Uvádíteli mi to na svou obhajobu, není to zapotřebí. Jestli si jen chcete pofoukat svou marnivost a zbavit se nepříjemného pocitu, prosím, odložte to. Do večeře nám zbývá ještě osmnáct minut, můžeme jich tedy využít. Jsem netrpělivý jako vždycky, když už mi zbývá udělat jen několik posledních tahů štětcem. Vezměte si svůj blok."
Vytáhl jsem poznámkový blok a tužku.
"Udělejte tři průklepy, originál na silném papíře. Zítřejší datum, jedenáctého listopadu vida, Den příměří! Velice případné. Záhlaví velkými písmeny, a bude znít takto: DOZNÁNÍ PAULA CHAPINA VE VĚCI SMRTI WILLIAMA R. HARRISONA A EUGENA DREYERA A PSANÍ A ROZESÍLÁNÍ JISTÝCH INFORMATIVNÍCH I VÝHRUŽNÝCH VERŠŮ. Chci mu udělat ústupek, proto tomu říkám verše. Někde bychom měli projevit velkomyslnost, vyberme si tedy tohle. Budou tam odstavce oddělené velkými mezerami a s nadepsanými podtitulky. Podtitulky také velkými písmeny. První je: SMRT WILLIAMA R. HARRISONA. A pak začněte . takhle"
Skočil jsem mu do řeči: "Poslyšte, nebylo by vhodné, abych to naklepal na stroji z Harvard klubu? Je sice rozhašený, ale bylo by to poetické gesto ."
"Poetické? Archie, váš myšlenkový postup mi někdy připomíná kolibříka. Dobře, jak chcete. Ale pokračujme."
Vždycky, když mi Wolfe diktoval nějaký dokument, rozbíhal se zpravidla pomalu a čím dál tím víc zrychloval. Začal: "Já Paul Chapin, bytem 203 Perry Street, New York City, doznávám tímto, že"
Zazvonil telefon.
Odložil jsem blok a sáhl po sluchátku. Měl jsem ve zvyku ohlásit se rázně, ale přátelsky, "Haló, zde kancelář Nera Wolfa," ale tentokrát jsem neměl čas dokončit. Stačil jsem říci sotva tři slova, zbytek pohltil rozčilený hlas v mém uchu, rozčilený, ale tichý, skoro šepot, rychlý, avšak usilující o co největší srozumitelnost:
"Archie, poslouchej. Honem si poznamenej, mohou mě vodcacf vyrazit. Co nejrychleji sem přijeď doktor Burton, Devadesátá ulice. Burton je oddělanej. Ten parchant ho sejmul stříkačkou, naplno to do něj nasypal. Z fleku ho sebrali, sledoval jsem ho"
Ozývaly se ještě nějaké zvuky, ale slova žádná. Avšak to stačilo. Zavěsil jsem a obrátil jsem se k Wolfovi. Myslím, že jsem se netvářil zvlášť pokjně, ale když mě viděl, jeho výraz se vůbec nezměnil. Oznámil jsem mu: "To byl Fred Durkin. Paul Chapin právě zastřelil doktora Burtona v jeho bytě na Devadesáté ulici. Chytli ho při Činu. Fred mě zve, abych se tam na ten cirkus přišel podívat."
Wolfe vzdychl a zabručel: "Nesmysl."
"Houby nesmysl. Fred není žádný génius, ale ještě jsem neviděl, že by si spletl Černého Petra s vraždou. Oči má dobré. Zdá se, že nakonec přece jen nebyl tak marný nápad sledovat Paula Chapina, Fred se tak dostal přímo na místo. My jsme ho"
"Archie, držte zobák." Wolfe špulil a stahoval rty tak rychle, jak jsem to ještě neviděl. "Dejte dobrý pozor, prosím. Durkinův hovor byl přerušen?"
"Ano, odvlekli ho od telefonu."
"Policie, samozřejmě. Policie zatkne Chapina pro vraždu doktora Burtona, bude odsouzen a popraven, a kde jsme? Co naše závazky? Jsme ztraceni."
Civěl jsem na něho. "Bože dobrý, hrom toho mrzáka žab"

"Neproklínejte ho. Zachraňte ho. Zachraňte ho pro nás. Vůz je před domem? Dobrá. Hned tam jeďte, rychle. Víte co máte dělat, zjistěte, co můžete, všechno. Potřebuji jeviště, děj, minuty a vteřiny, účastníky potřebuji fakta. Potřebuji jich tolik, abych Paula Chapina zachránil. Jděte a získejte je."
Vyskočil jsem jako jelen.
Až k Osmdesáté šesté ulici jsem se držel při západním okraji města, a pak jsem to řízl napříč přes park. Šlapal jsem tomu za krk jen do nejvyšší dovolené rychlosti, protože jsem nemohl potřebovat, aby mě zastavili. Bylo mi současně prima i hezky blbě, obojí najednou. Případ se konečně dostával do obrátek a já byl v akci a to bylo samé blaho a jas, ale na druhé straně
Fredova povídka o tom, co se udalo, vylepšená Wolfovými komentáři, ukazovala jedině na bouřku. Zahnul jsem doleva na Pátou avenue a zbývalo mi už jen pět bloků.
Poblíž Burtonova čísla na Devadesáté ulici jsem zastavil, vypnul motor a vyskočil na chodník. Všude kolem byly kryté vchody do mohutných obytných domů. Kráčel jsem směrem na východa už jsem byl skoro u vchodu, když tu jsem zahlédl, jak proti mně odněkud klusá Fred Durkin. Zastavil jsem se a on pohodil hlavou za sebe a pustil se na západ. Rozběhl jsem se za ním. Následoval jsem ho až na nároží Páté a pár stop za roh.
Řekl jsem mu: "Copak mám lepru? Vyplivni to."
"Nechtel jsem, aby tě se mnou viděl vrátný. Díval se, jak mě načapali při telefonování a vyrazili mě."
"To je hrůza. Budu si stěžovat na hlavním nádraží. No a?"
"Prostě ho zhaftli a je to. Sledovali jsme ho až sem, ten taj něj od města a já, dorazili jsme sem v sedm třicet. Bylo to bez Růžolína pěkný. Věděli jsme samozřejmě, kdo tu bydlí, debatili jsme o tom, jestli máme telefonovat, a usnesli jsme se, že ne. Rozhodli jsme se, že půjdeme do vstupní haly, a když se ten poskok v hale začal štětit, Murphy to je ten městskej tajnej na něj vyplázl svůj odznak a byl kuš.
Lidi přicházeli a odcházeli. Jsou tam dva výtahy. A najednou se dveře od výtahu rozlítnou a vyběhne ženská, oči navrch hlavy, a ječí, kde je doktor Poster, zadržte doktora Fostera, a ten poskok v hale povídal že ho zrovna viděl, jak jde ven. A ta ženská vy běhne na ulici a křičí: ‚Doktor Foster! a Murphy ji chňapne za rameno a zeptá se, proč se nepokusí sehnat doktora Burtona.
A ona na něj tak divně koukne a povídá, že doktora Burtona postřelili. Pustil ji, skočil do výtahu a cestou do pátého patra zjistil, že jsem s ním, a povídá "
"Prokristapána, dělej!"
"Oukej. Dveře Burtonova bytu byly otevřené a všichni byli v orvní místnosti, do které jsme vešli. Byly tam dvě ženské, jedna kňourala jako nemocný pes a motala se u telefonu a ta druhá klečela u chlapíka, který ležel na podlaze. Ten kripl seděl na židli a vypadal, jako když čeká, až na něj přijde řada u holiče. Měli jsme plné ruce práce. Ten chlapík byl mrtvý. Murphy šel k telefonu a já jsem se poohlídl kolem. Bouchačka, automatický kolt, ležela na podlaze u nohy, jedné židle u stolu vprostřed místnosti. Šel jsem k Chapinovi a prošacoval jsem ho, jestli nemá ještě nějaké hračky. Ženská, co klečela u mrtvýho, se začala zvedat, a tak jsem jí pomohl vstát a odvedl jsem ji od něho. Vešli dva chlapi, doktor a domovník. Murphy dotelefonoval, šel a zaklapl Chapinovi želízka. Já zůstal s tou ženskou, a když si to přihasili dva chlupatý z okrsku, odvedl jsem ji z pokoje. Ta ženská, co sháněla doktora Fostera, se vrátila, proběhla celý byt a tu druhou ženskou ode mne odvedla a šla s ní někam pryč. Já šel vedle, viděl jsem psací stůl s telefonem a zavolal jsem k vám. Jeden z okrsku čmuchal kolem, uslyšel mě, a tak jsem toho musel nechat. Odvedl mě dolů a vyhnal mě na čerstvý vzduch."
"Přišel tam ještě někdo?"
"Jen ještě pár z rádiovozů a další chlapi z okrsku."
"Cramer nebo někdo z kanceláře okresního návladního?"
"Zatím ne. K čertu, vždyť se vůbec nemusejí obtěžovat. Takový jasný případ si můžou dát zabalit do balíčku a poslat poštou."
"Jo. Jdi do Třicáté páté ulice a vyřiď Fritzovi, že tě má nakrmit. Hned, jak bude Wolfe po večeři, všechno mu vyíič. Bude možná chtít, abys sehnal Saula a Orrieho on ti řekne."
"Budu muset zavolat manželce"
"Dobrá, máš niklák? Tak padej."
Zamířil dolů k městu směrem k Osmdesáté deváté a já zahnul za roh a vydal se zpátky na východ. Přiblížil jsem se ke vchodu a neviděl jsem žádný důvod, proč bych nemohl zapadnout dovnitř, i když tam nikoho nemám. Právě když jsem se dostal pod stříšku před vchodem, předjelo veliké auto, prudce zastavilo a vystoupili dva muži. Podíval jsem se na ně a jednomu z nich jsem zastoupil cestu. Zazubil jsem se na něho:
"Inspektor Cramer! To je klika." A chystal jsem se, že s nimi projdu dovnitř.
Zastavil se. "Aha, to jste vy. Nedá se nic dělat. Plavte."
Pokusil jsem se ho oblomit, ale on spustil zostra: "Vážně, Goodwine, odpalte. Jestli se tam vyskytne něco pro vás, já vám to schovám. Nedá se svítit."
Odpadl jsem. Lidé se zastavovali, seběhl se už úplný zástup a jeden policajt ho rozháněl jako stádo. Bylo mi úplně jasné, že tu malou výměnu slov mezi mnou a Cramerem nezaslechl. Vypařil jsem se a šel jsem na místo, kde jsem zaparkoval vůz. Otevřel jsem zadek, vylovil malý černý kufřík, v němž jsem si vozil pár věcí pro všechny případy. Nevypadal přesně, jak by měl, ale byl celkem ucházející. Vrátil jsem se zpátky ke vchodu, prorazil jsem řady čumilů, a když byl polda zaměstnaný na druhé straně, prošel jsem dveřmi. Vevnitř stál vrátný a druhý policajt. Přistoupil jsem k nim a ohlásil: "Úřední lékař. Kde je ten byt?" Polda si mě přeměřil, odvedl mě k výtahu a řekl chlapci: "Odvezte toho pána do pátého poschodí." Když jsem stál vevnitř a výtah se dal do pohybu, pochvalně jsem černý kufřík poplácal.
Vplul jsem do bytu. Jak říkal Durkin, celá sešlost se konala hned v první místnosti, velké vstupní hale. Byl tu celý dav,

hlavně poldové a fízlové, postávali kolem a tvářili se otráveně. Inspektor Cramer stál u stolu a poslouchal, co mu jeden z nich vykládá. Přistoupil jsem k němu a pronesl jsem jeho jméno.
Ohlédl se a zatvářil se udiveně. "Tedy u všech"
"Poslyšte, inspektore. Jenom na chvilku. Nevšímejte si mě. Nechci vám vyfouknout ani zatčeného, ani důkazy, ani nic jiného. Moc dobře víte, že mám určité právo na Zvědavost, a to je to jediné, co tu chci ukojit. Ukažte, že máte srdce. Propána, vždyť jsme lidi."
"Co máte v tom kufříku?"
"Košile a ponožky. S jeho pomocí jsem se dostal nahoru. Můžete mi hned někoho dát, aby ho zanesl do vozu."
Zabručel: "Nechte ho tady na stole, a když nebudete překážet"
"Nebudu. Jste velmi laskav."
Z opatrnosti, abych do někoho nevrazil, jsem si stoupl zády ke zdi a rozhlédl jsem se. Místnost měla skoro čtvercový půdorys o rozměrech zhruba tak sedmnáct krát dvacet stop. Jednu stěnu tvořila samá okna se záclonami. Na protější straně byly vstupní dveře. Na delší stěně, k níž jsem se přilípl, visely obrazy a stálo tu několik stojanů s vázami a květinami. Naproti, skoro v rohu, byly zavřené dvoukřídlové dveře, které zřejmě vedly do vlastního bytu, zbývající část protější stěny, dlouhá asi deset stop, byla zatažená stejnými závěsy, jaké visely kolem oken, ale okna za nimi být nemohla. Představoval jsem si, že by tam mohla být skříň na odkládání svrchních oděvů. U stropu bylo nepřímé osvětlení s jedním vypínačem u dvoukřídlových a s druhým u vstupních dveří. Podlaha byla pokryta jedním velikým kobercem a uprostřed stál rozměrný stůl. Kousek ode mne byl stojan s telefonem a židle.
Židle tam byly celkem jen čtyři. Na jedné seděl u konce stolu Chapin. Neviděl jsem mu do tváře, protože byl odvrácený na druhou stranu. U opačného konce stolu ležel na podlaze doktor Buřtoň. Vypadal prostě jako mrtvý a celkem spokojeně. Buď dopadl na zem jako kláda, nebo ho někdo narovnal, paže měl položené úhledně podél boků, hlavu zvrácenou v podivném úhlu, ale tak to bývá vždycky, dokud ji někdo nepodloží. Při pohledu na něj mě napadlo, že ho Wolfe vedl v seznamu částkou sedm tisíc dolarů a že si teď ani s tím, ani se spoustou jiných věcí už nikdy nebude muset dělat starosti. Ze svého místa jsem neviděl mnoho krve.
Od chvíle, kdy jsem přišel, došlo k několika drobným událostem. Uskutečnilo se několik telefonních hovorů. Jeden z fízlů vyšel a vrátil e se zástupcem úředního lékaře, měl zřejmě dole nějaké potíže. Doufal jsem, že mi omylem nesebere můj kufřík, až bude odcházet. Všichni kolem mluvili jeden přes druhého. Inspektor Cramer odešel dvoukřídlovými dveřmi, předpokládal jsem, že si šel promluvit s těmi ženami. Zvenčí přišla nějaká mladá dáma a hrozně vyváděla, ale právem, protože se ukázalo, že doktor Burton byl její otec. Byla někde mimo domov a hrozně si to brala. Často jsem si všiml, že při jednání s mrtvými dělají skutečnou potíž živí. Tohle děvče bylo z těch, nad nimiž se člověku svírá hrdlo, protože vidí, jak se ze všech sil snaží ovládnout, a ví, jak ji to odrovnalo. Byl jsem rád, když ji jeden čmuchal odvedl za matkou.
Soukal jsem se dokola, abych Chapina viděl ze strany. Obešel jsem stůl a dostal jsem se naproti němu. Podíval se po mně, ale nijak nedal najevo, že by mě už někdy viděl. Vedle něho na stole ležel jeho klobouk a hůl. Na sobě měl rozepjatý hnědý svrchník a světle hnědé rukavice. Seděl se svěšenou hlavou a spoutané ruce měl položené na zdravém koleně. V jeho tváři se nezračilo nic, prostě nic, vypadal nejspíš jako cestující v podzemní dráze. Jeho světlé oči hleděly přímo na mě. Pomyslel jsem si, že tentokrát poprvé je to stoprocentní kousek smůly, která se kdy, co moje paměť sahá, na Wolfa přilepila. Už se také stalo, že něco pořádně prosekl, ale tohle nebylo proseknutí, to byla úplná paseka.
Pak jsem si uvědomil, proč tam vlastně jsem, a řekl jsem si, že jsem se dva dny motal dokola a předstíral honičku za Andrewem Hibbardem. Celou tu dobu jsem si byl vědom, že je to beznadějné, a Hibbard zrovna teď pojídá mušle a diskutuje s Wolfem o psychologii. A že se tedy žádná beznaděj nepovoluje, dokud Wolfe sám tak či onak nad tímhle případem neudělá kříž. A na mně teď bylo, abych vydoloval trochu naděje.
Přesunul jsem se zase zpátky ke zdi a přehlížel pole. Ten doktůrek skončil s prohlídkou mrtvoly. Nedalo se určit, jak dlouho se Cramer zdrží u žen, ale pokud jejich výpověď nebude složitější, než se mi zdálo pravděpodobné, nebyl žádný důvod, proč by tam měl trčet dlouho. Jak se vrátí, mrtvého i Chapina asi neprodleně odvezou a nezbude nic, proč by se tam někdo měl zdržovat. Cramer by těžko odešel a nechal mě tady, chtěl by, abych mu dělal společnost.Neviděl jsem, proč by tady vůbec někoho nechával, snad kromě jednoho detektiva přede dveřmi a možná jednoho dole, aby nikdo neobtěžoval rodinu.
Takhle to tedy vypadalo. Nemohl jsem přece přijít zpátky k Wolfovi s prázdnýma rukama, jen s uplakanou historií o ubohém mrzákovi, mrtvém muži a žalem zlomené dceři. Znovu jsem se dal do putování na opačnou stranu stolu k protější stěně, k té se závěsy. Konečně jsem stanul zády k závěsům. Vtom jsem na stole spatřil svůj kufřík. To by tedy nešlo. Přistoupil jsem k němu, nedbale jsem ho uchopil a vrátil jsem se k závěsům. Uvědomil jsem si, že mé možnosti stojí padesát ku jedné proti mně, ale nic horšího mě potkat nemohlo, než že mě odtamtud vyprovodí. Lhostejně jsem si prohlížel šik fízlů a policajtů, kteří se tam motali, a nohou jsem hmatal za sebou. Zjistil jsem, že za závěsem podlaha pokračuje,, není tam schod. Bylali to skříň, byla vestavěná do zdi a já neměl představu, jak je hluboká a co v ní je. Oči jsem měl na stopkách, musel jsem vystihnout okamžik, kdy se všichni přítomní chlapi odvrátí, anebo přinejmenším nebudou obráceni tváří přímo ke mně. Na něco jsem čekal a měl jsem tentokrát štěstí, přišlo to. Na stojanu u protější stěny zazvonil telefon. Protože neměli nic na práci, všichni se bezděčně obrátili. Držel jsem za zády ruku připravenou odhrnout záclonu stranou, udělal jsem krok nazad a záclona se za mnou zase spustila.
Jak jsem tam couvl, skrčil jsem se pro případ, že by tam náhodou v obvyklé výšce byla police na klobouky, ale byla až dál vzadu. Skříň byla tři stopy hluboká a místa jsem měl spoustu. Několik vteřin jsem zatajil dech, ale žádného čmuchacího psa jsem neslyšel zaštěkat. Černý kufřík jsem si postavil do kouta na podlahu a zalezl jsem za cosi, co na omak mohl být dámský kožich. Jedné věci jsem se vyvarovat nemohl viděl mě mrzák. Jeho bezbarvé oči se upíraly přímo na mě, právě když jsem couvl. Doufal jsem, že bude mít něco jiného, o čem by mluvil v případě, kdyby se rozhodl

otevřít klapačku.
Stál jsem ve tmě a za chvilku jsem si přál, aby mě bylo napadlo vzít si s sebou kyslíkovou bombu. O zábavu se mi .postaraly hlasy fízlů zvenčí, ale mluvili tiše a rozuměl jsem jen sem tam nějakému slovu. Kdosi vešel, nějaká žena a chvilku po ní muž. Za tu půlhodinu, než se vrátil Cramer, to bylo všechno. Slyšel jsem, jak se těsně vedle mého závěsu otevírají dvoukřídlové dveře a jak Cramer dává rozkazy. Jeho hlas zněl řízně a spokojeně. Nějaký tajný přímo přede mnou řekl chraptivým hlasem druhému, aby Chapinovi vzal hůl, že mu při chůzi pomůže, odváděli ho. Ozývaly se různé zvuky a Cramerovy pokyny ohledně odvezení mrtvoly a za několik minut těžké kroky, jak ji odnášeli. Doufal jsem, že Cramera nebo někoho jiného náhodou nenapadlo, aby si pověsil kabát do skříně, ale bylo to nepravděpodobné, tři nebo čtyři svrchníky se kupily na stole. Nějaký hlas někomu říkal, ať jde a požádá o hadr, aby ho mohli položit na znečištěné místo, kde předtím ležel Burton. A pak jsem slyšel, jak Cramer s ostatními odcházejí. Znělo to, jako by tam zbyli jen dva, potom, když se vrátil ten chlápek s hadrem, a utahovali si ze sebe kvůli nějakému děvčeti. Už jsem začínal mít obavy, že jim Cramer z nějakého důvodu nařídil, aby tam zůstali, ale brzy jsem je slyšel jít ke dveřím, otevřít a zavřít. Co se mých plic týče, pobyl jsefm si už ve skříni dost a dost dlouho, ale napadlo mě, že třeba ještě někdo zůstal vevnitř v bytě, a čekal jsem dalších pět minut, odpočítal jsem je. Potom jsem malinko poodtáhl okraj záclony a rozhlédl jsem se. Rozhrnul jsem závěs a vylezl ven. Všude bylo prázdno. Všichni odešli. Dvoukřídlové dveře byly zavřené. Šel jsem k nim, otočil knoflíkem, strčil do nich a prošel. Ocitl jsem se v tlumeně osvětlené místnosti, asi pětkrát tak veliké jako hala, zařízené, že to dál nešlo. Na protějším konci byly dveře a po jedné straně uprostřed široce otevřený oblouk. Odněkud zaznívaly hlasy. Šel jsem dál a zavolal jsem:
"Haló, paní Burtonová."
Hlasy zmlkly a ozvaly se kroky, které se blížily. V oblouku se objevil nějaký chlápek a snažil se tvářit důležitě. V duchu jsem se ušklíbl. Byl to ještě chlapeček, takových dvaadvacet let, příjemný, hezký a frčivě olepený. Řekl:
"Mysleli jsme, že jste už všichni pryč."
"Ano, všichni kromě mne. Potřebuji mluvit s paní Burtonovou."
"Ale on říkal . inspektor říkal, že už ji nikdo nebude obtěžovat."
"Lituji, musím s ní mluvit."
"Ona leží."
"Povězte jí, že jen několik otázek."
Otevřel ústa a zase je zavřel, zatvářil se, jako by myslel, že by měl něco podniknout, obrátil se a zmizel. Za minutku se vrátil a pokynul mi, abych šel s ním. Následoval jsem ho.
Prošli jsme pokojem a jakousi předsíní do dalšího pokoje. Nebyl už tak veliký, ale byl lépe osvětlený a méně vyparáděný. Druhými dveřmi právě vycházela pokojská v zástěrce a čepečku s podnosem v ruce. Jedna žena seděla na gauči, druhá v křesle a dcera, kterou jsem viděl ve vstupní hale, stála za gaučem. Přistoupil jsem k nim.
Předpokládám, že paní Burtonová ten večer nebyla ve své nejlepší formě, ale mohla by na tom být i mnohem hůř, a ještě stále by vypadala skvěle. Na první pohled bylo jasné, že je to někdo. Měla rovný úzký nos, laskavá ústa a krásné tmavé oči. Pletence vlasů měla navršené na temeni hlavy tak, aby odhalovaly spánky a čelo, které na ní možná bylo to nejpůsobivější; čelo a držení hlavy. Její šíje si osvojila jakýsi umělecký trik, viděl jsem už mnoho filmových hvězd, jak se ho pokoušejí napodobit, ale nikdy to docela nesvedly. Vycházel asi už z její páteře.
Když jsem viděl její vzpřímenou hlavu, bylo mi jasné, že by bylo třeba víc než jeden zavražděný manžel, aby byla udolaná tak že by přenechala rozhodování dcerám a podobně. Nevšímal jsem si tedy ostatních a řekl jsem jí, že pro ni mám několik důvěrných otázek a že bych s ní rád hovořil o samotě. Zena v křesle zabrumlala něco o krutosti a zbytečnosti. Dcera na mě zírala zarudlýma očima. Paní Burtonová se zeptala:
"Koho se týká to důvěrné?"
"Paula Chapina. Nerad bych." rozhlédl jsem se kolem.
Rozhlédla se také. Zjistil jsem, že ten mládenec vůbec není syn, a dědic, ale že se zajímá o dceru, pravděpodobně si už na ni udělal záznam. Paní Burtonová řekla: "Ale vždyť je to jedno.
Jděte do mého pokoje promineš, Alice?"
Zena v křesle prohlásila, že ano, a vstala. Mládenec uchopit dceru pod paží a odváděl ji, nemohl přece připustit, aby hapala a udělala si bebíčko. Odešli.
Paní Burtonová se zeptala: "Nuže?"
Odpověděl jsem: "Důvěrná část se ve skutečnosti týká mne. Víte, kdo je Nero Wolfe?"
"Nero Wolfe? Ano."
"Doktor Burton a jeho přátelé se s ním dohodli."
Přerušila mě: "Vím o tom všechno. Můj manžel." Odmlčela se. To, jak pojednou pevně sevřela prsty a snažila se udržet rty, aby se jí neroztřásly, naznačovalo, že je mnohem blíž zhroucení, než jsem se domníval. Hned se však zase ovládla.
"Můj manžel mi o tom řekl všechno."
Přikývl jsem. "To je úspora času. Nejsem městský detektiv, ale soukromý. Pracuji pro Nera Wolfa a jmenuji se Goodwin. Zeptáteli se mě, co tu chci, mohu vám dát mnoho různých odpovědí, ale budete mi muset pomoci vybrat tu pravou. Přijde na to, jak se cítíte." Nahrál jsem to na upřímnost a nevinné oko. Rychle jsem pokračoval: "Cítíte se ovšem mizerně, ale ať je vám jak chce zle, musíte to přežít, a já vám musím jménem Nera Wolfa položit několik otázek a nemohu být zdvořilý a čekat týden, až se vaše nervy trochu uklidní. Mohu se ptát teď, anebo nikdy. Jsem tady teď, odpovězte mi a zbavte se mě. Viděla jste, jak Paul Chapin zastřelil vašeho manžela?" "Ne. Ale vždyť jsem již"
"Jistě. Nechte mě dokončit. Viděl ho někdo jiný?" NP"
"INC.
Zalapal jsem po dechu. Konec konců, ještě jsme tedy přece jen neplavali bříškama nahoru. Pokračoval jsem: "Správně.

Další otázka se týká vašich pocitů. Jak je vám například při pomyšleni, že Paul Chapin vašeho manžela vůbec nezastřelil?"
Upřeně se na mě zahleděla. "Jak to myslíte? Viděla jsem ho"
"Střílet jste ho neviděla. A teď, o co mi jde. Vím, že váš manžel k Paulu Chapinovi nechoval žádnou nenávist, litoval ho a byl svolný přidat se k ostatní partě, jen protože si nemohl pomoci. A co vy? Vy jste ho nenáviděla? Odmyslete se od toho, co se stalo dnes večer. Jak moc jste ho nenáviděla?"
Vteřinku jsem myslel, že jsem ji přetáhl na svou stranu, ale pak jsem viděl, jak se výraz jejích očí mění a pomalu svírá rty. Chtěla se mi postavit na odpor. Honem jsem tomu předešel.
"Poslyšte, paní Burtonová, já nejsem všetečné štěně, které někomu čenichá na zadním dvorku, jen aby něco vyčenichalo. Vím o tom skutečně všechno, možná dokonce víc než vy. Ve skříni v kanceláři Nera Wolfa leží právě nyní kožená schránka. Sám jsem ji tam uložil. Je asi tak velká jako tahle, z krásné světle hnědé kůže s jemnými zlatými ozdobami. Je zamčená a skoro po okraj plná vašich rukavic a punčoch. Některé jste nosila Ještě chvilku počkejte, dejte mi příležitost. Patří Paulu Chapinovi. Dora Ritterová je štípka a dala mu je. Je to jeho poklad. Nero Wolfe tvrdí, že v té krabici má svou duši. Nevím, přes duše nejsem odborník. Jen vám to říkám. Důvod, proč chci vědět, jestli Paula Chapina nenávidíte (vraždu vašeho manžela nechme stranou), je ten: co když ho nezabil? Viděla byste ráda, kdyby mu to i tak přišili?"
Hleděla na mne a na okamžik pustila z hlavy myšlenku, že by se mi měla stavět na odpor. Odpověděla: "Nevím, kam míříte. Viděla jsem ho mrtvého. Nevím, co máte na mysli."
"Ani já nevím. Jsem tu právě proto, abych na to přišel. Pokouším se vám vysvětlit, že vás neobtěžuji jen ze zvědavosti. Jsem tu za svou povinností a může se ukázat, že je to právě tak vaše věc jako moje. Musím dbát, aby Paul Chapin dostal jen to, co mu patří. Nemohu dost dobře předpokládat, že vám by zrovna ted mohlo na něčem záležet. Utrpěla jste otřes, který by většinu žen položil. Jenže vás nepoložil a jste schopná se mnou mluvit stejně jako sedět a snažit se na to nemyslet. Rád bych se tu posadil a zeptal se vás na několik maličkostí. Kdybyste vypadala na omdlení, zavolám rodinu, seberu se a půjdu."
Uvolnila prsty. "Já neomdlím. Můžete se posadit."
"Oukej." Sedl jsem si do křesla, které uvolnila Alice. "Ted" mi povězte, jak se to stalo. Ta střílečka. Kdo všechno tu byl?"
"Můj manžel a já, kuchařka a pokojská. Jedna služebná měla .volno."
"Nikdo jiný? A co ta paní, kterou jste oslovovala Alice?"
"To je moje stará přítelkyně. Přišla, aby . teprve před chvílí. Nikdo jiný tu nebyl."
A?"
Oblékala jsem se ve svém pokoji. Měli jsme večeřet mimo dům. Dcera kdesi byla. Můj manžel si ke mně přišel pro cigaretu . vždycky si je zapomínal opatřit a dveře mezi našimi pokoji jsou stále otevřené. Přišla pokojská a oznámila, že je tu Paul Chapin. Můj muž ho šel do haly uvítat, ale nešel rovnou, vrátil se napřed do svého pokoje a pracovny. Zmiňuji se o tom, protože jsem stála a poslouchala. Když k nám Paul posledně přišel, manžel řekl pokojské, aby ho nechala čekat v hale, a než tam šel, strvil se ve své pracovně a vzal si ze zásuvky revolver. Připadalo mi to dětinské. Tentokrát jsem naslouchala, abych věděla, jestli to udělá opět; udělal to, slyšela jsem, jak vytahuje zásuvku. Potom na mě zavolal, zavolal moje jméno a já jsem se zeptala, co je, a on mi odpověděl, že nic, na tom prý nezáleží, poví mi to, až se zbaví svého hosta. To bylo poslední . to byla poslední slova, která jsem od něho slyšela. Zaslechla jsem, jak prochází bytem naslouchala jsem, myslím, proto, že jsem se divila, co asi Paul může chtít. Potom jsem slyšela nějaký hluk dost slabě, hala je od mého pokoje hodně daleko a pak výstřely. Rozběhla jsem se tam. Z jídelny vyběhla pokojská a přidala se ke mně. Utíkaly jsme do haly. Bylo tam tma a v salónu bylo pouze tlumené osvětlení, takže jsme nic neviděly. Slyšela jsem zvuk, jako by někdo upadl, a Paulův hlas pronesl mé jméno. Otočila jsem vypínač a Paul tam klečel na koleně a pokoušel se vstát. Znovu vyslovil mé jméno a říkal, že se snažil doskákat k vypínači. Vtom jsem na zemi u opačného konce stolu zahlédla Lorrieho. Běžela jsem k němu, a když jsem ho viděla, křikla jsem na pokojskou, ať jde pro doktora Fostera, který bydlí o patro níž. Co pak dělal Paul, nevím, nevšímala jsem si ho, první, co si dál pamatuju, je, že přišli nějací muži"
"Dobrá. To stačí."
Zmlkla. Na minutku jsem se na ni zadíval a srovnával jsem si to všechno v hlavě. Opět sepjala ruce a několikrát rychle vydechla, ale ne zvlášť nápadně. Už jsem si o ni nedělal žádné starosti. Vytáhl jsem blok s tužkou a řekl jsem: "Tak, jak jste mi celou tu věc vyprávěla, potřebuje ještě trochu upřesnit. Nejdůležitější bod samozřejmě je, že bylo zhasnuto. To je úplně praštěné. Jen počkejte, mluvím zrovna o něčem, co Wolfe nazývá smyslem pro jevy, pokouším se ho mít. Začněme od začátku. Když váš manžel odcházel za Paulem Chapinem, zavolal na vás z pracovny, a pak řekl, že na tom nezáleží. Nemáte tušení, co vám chtěl říci?" "Ne, jak bych mohla"
"Oukej. Vypravovala jste to ták, že na vás zavolal, až když vytáhl zásuvku. Bylo to tak?"
Přikývla. "Vím docela určitě, že to bylo potom, co jsem slyšela otevírání zásuvky. Poslouchala jsem."
"Ano. Nato jste ho slyšela odcházet do haly, a pak jste zaslechla nějaký hluk. Jaký hluk?"
"Nevím. Prostě šramot, pohyby. Je to daleko a dveře byly zavřené. Byly to slabé zvuky."
"Hlasy?"
"Ne. Hlasy jsem žádné neslyšela."
"Když váš manžel vešel do haly, slyšela jste, že by za sebou zavřel dveře?"
"Ne, to bych byla slyšela, jen kdyby je byl přibouchl."
"Zkusíme to tedy jinak. Vzhledem k tomu, že jste poslouchala, i když už jste v okamžiku, kdy procházel salónem, jeho kroky slyšet nemohla, představila jste si v určitou chvíli, že došel do haly. Rozumíte, co myslím, ten pocit, že už tam

bude. Až řeknu ‚ted", představíte si, že právě došel do haly, a začnete vnímat, jak čas plyne. Snažte se do toho vcítit co nejintenzivněji. Až uplyne doba, kdy jste zaslechla první vystřel, řekněte, ‚teď. Chápete? Teď!"
Zahleděl jsem se na vteřinovou ručičku svých hodinek. Plazila se od třicítky. Řekla: "Teď."
Zíral jsem na ni. "Bože můj, vždyť to bylo jen šest vteřin."
Přikývla. "Tak krátce to trvalo, vím to naprosto určitě."
"V tom případě . dobře. Pak jste běžela do haly a tam se nesvítilo. V tom se samozřejmě mýlit nemůžete."
"Ne. Bylo zhasnuto."
"A vy jste rozsvítila a viděla jste Chapina na kolenou, jak vstává. Měl v ruce revolver?"
"Ne. Měl na sobě plášť a rukavice. Revolver jsem neviděla . nikde."
"Řekl vám něco o tom revolveru inspektor Cramer?"
Přikývla. "Patřil mému muži. Střelil . bylo čtyřikrát vypáleno. Našli ho na podlaze."
"Ukázal vám ho Cramer?"
"Ano."
"A byl to ten ze zásuvky v pracovně?"
"Ovšem."
"Když jste rozsvítila, Chapín něco říkal?"
"Vyslovil mé jméno. Když se rozsvítilo, řekl mohu vám opakovat přesně, co říkal: ‚Anno, mrzák ve tmě, má drahá Anno, pokoušel jsem se dostat k vypínači. Upadl."
"Jo. Přirozeně." Přestal jsem škrabat do bloku a pohlédl jsem na ni. Strnule seděla. Upozornil jsem ji: "Teď se ještě jednou vrátíme zpátky. Byla jste celé odpoledne doma?"
"Ne. Byla jsem si v galerii prohlédnout rytiny, a pak na čaji. Přišla jsem domů asi v šest."
"Byl váš manžel doma, když jste se vrátila?"
"Ano, chodí brzy . v sobotu. Seděl v pracovně s Ferdinandem Bowenem. Vešla jsem tam, abych mu řekla ‚ahoj. Vždycky jsme si . říkali ‚ahoj, ať tu byl kdo chtěl."
"Tak pan Bowen byl tady. Víte proč?"
"Ne. Totiž . ne."
"Heleďte, paní Burtonová. Rozhodla jste se, že to vydržíte, a je to od vás báječné, tak jen do toho. Kvůli čemu tu byl pan Bowen?"
"Žádal o jakousi laskavost. To je všechno, co o tom vím."
"Finanční laskavost?"
"Mám za to, že ano."
"Uspěl?"
"Ne. Ale to vůbec nesouvisí . nechme toho."
"Oukej. Kdy Bowen odešel?"
"Hned po tom, co jsem se vrátila. Řekla bych tak ve čtvrt na sedm. Možná dvacet minut po šesté, asi tak deset minut předtím, než přišla Dora, a to bylo přesně v půl sedmé."
"Neříkejte." Pohlédl jsem na ni. "Myslíte Doru Chapinovou?"
"Ano."
"Přišla vás učesat?"
"Ano."
"Himl hergot. Promiňte, Nero Wolfe mi zakazuje klít před dámami. Dobrá, Dora Chapinová sem přišla v šest třicet. Kdy odešla?"
"Trvá jí to vždycky třičtvrtě hodiny. Odcházela tedy ve čtvrt na osm." Zarazila se a v duchu počítala. "Ano,, tak to bude. Možná o několik minut později. Uvědomila jsem si, že mi na. dooblečení zbývá čtvrthodina."
"Dora Chapinová odtud odešla v sedm dvacet a v půl přišel Paul Chapin. To je zajímavé, málem se srazili. Kdo tu ještě byl po šesté hodině?"
"Nikdo, to je všechno. Má dcera odcházela kolem půl šesté, chvilku předtím, než přišla Dora. Ovšem nechápu co je, Alice?"
Dveře za mnou se otevřely a já se otočil, kdo to je. Byla to ta druhá žena, stará přítelkyně, a oznámila:
"Volá Nick Cabot uvědomili ho. Ptá se, jestli s ním nechceš mluvit."
Paní Burtonová na okamžik bleskla svýma černýma očima stranou po mně. Trochu jsem zavrtěl hlavou, ale tak, aby to viděla.
Odpověděla své přítelkyni: "Ne, nemám mu co říci. Nechci s nikým mluvit. Sehnali jste si něco k jídlu?"
"My už se nějak obejdeme. Vážně, Anno, myslím"
"Prosím tě, Alice, prosím"
Po chvilce zaváhání se dveře zase zavřely. Trochu pyšně jsem se usmál pod fousy. Připomněl jsem jí: "Nakousla jste něco o tom, že cosi nechápete."
Nepromluvila. Seděla a hleděla na mě zamračenýma očima, ale její čelo zůstávalo hladké a bílé. Vstala, šla ke stolu, vzala si ze schránky cigaretu, zapálila si a přitáhla si popelníček. Vrátila se k pohovce, sedla si a několikrát vdechla kouř. Pak se udiveně zadívala na cigaretu, jako by jí bylo divné, kde se tam vzala, zamáčkla ji do popelníčku a odložila ho. Napřímila se a zřejmě si uvědomila, že jí pozoruji. Znenadání se zeptala:
"Jak jste říkal, že se jmenujete?"
"Archie Goodwin."
"Děkuji. Měla bych si zapamatovat vaše jméno. Mohou se stát divné věci, neníliž pravda? Proč jste nechtel, abych

mluvila s panem Cabotem?"
"Neměl jsem žádný zvláštní důvod. Nechci, abyste se zrovna teď bavila s někým jiným než se mnou."
Přikývla. "To dělám. Pane Goodwine, jste skoro o polovinu mladší než já, a ještě nikdy jsem vás neviděla. Vypadáte bystře. Jistě si dovedete představit, jaký pro mne byl otřes, když jsem svého manžela viděla mrtvého, zastřeleného. Úplně mě to vykoíejilo. Dělám teď něco naprosto nezvyklého. Hovořívám zpravidla jenom o povrchních věcech, vždy, už od dětství, vyjma dvou lidí, svého drahého muže a Paula Chapina. Ale o mém manželovi teď nemluvíme, není co povídat. Je mrtvý. Je mrtvý. budu si to muset mnohokrát opakovat . je mrtvý. Chce dál žít ve mně, či já chci, aby ve mně žil. Myslím a to je právě to, co chci říci myslím, že bych totéž chtěla i od Paula Oh, to je nemožné!" Opět se vzchopila a sepjala ruce. "Je absurdní pokoušet se o tomhle mluvit i s někým cizím i když je Lorie mrtvý absurdní."
Namítl jsem: "Možná že je absurdní nemluvit o tom. Nechte to jednou propuknout, zbavte se toho."
Potřásla hlavou. "Nemá co propukávat. Není důvod, proč bych o tom chtěla mluvit, ale mluvím o tom. Proč bych vás jinak nechala, abyste se mě vyptával? Dnes večer jsem do sebe nahlédla hlouběji než kdy předtím. Ne tehdy, když jsem viděla svého manžela mrtvého, ani když jeho fotografii a pokoi chvíli, když jsem sedě sem stála sama ve svém pokoji, hleděla na ela se pochopit, že je mrtvý. Bylo to v té s policejním inspektorem a když mi vysvětloval, že při vražíc prvního stupně není přípustná žádost o milost a že budu muset vypovídat před úředníkem okresního zastupitelství a svědčit u soudu, aby Paul Chapin mohl být odsouzen a potrestán. Nechci, aby byl potrestán, Není dost na tom, že je mrtvý můj manžel? A jestliže nechci, aby byl potrestán, proč to vlastně nechci? Ze soucitu? Nikdy jsem ho nelitovala. Byla jsem v životě hezky domýšlivá, ale ne tak domýšlivá, abych měla soucit s Paulem Chapinem. Říkal jste mi, že má plnou krabici mých rukavic a punčoch, které mu nakradla Dora, a že se Nero Wolfe vyjádřil, že v ní má svou duši. Možná že i moje duše je odložená v nějaké krabici, a ani jsem o tom nevěděla."
Prudce vstala. Popelníček sklouzl s pohovky na podlahu. Sehnula se a hbitě sebrala ohořelou zápalku i nedopalek a hodila je zpátky do popelníku. Prsty se jí nezachvěly. Ani jsem se nepohnul, abych jí pomohl. Odnesla popelníček na stůl, vrátila se k pohovce a znovu si sedla. Pokračovala:
"Nikdy jsem Paula Chapina neměla ráda. Jednou, to mi bylo osmnáct, jsem mu slíbila, že si ho vezmu. Když fsem se dozvěděla, že utrpěl úraz a že je poznamenaný na celý život, byla jsem ráda, že nebudu muset svůj slib splnit. Tehdy jsem si to plně neuvědomovala, až později. Nikdy jsem ho nelitovala. Neříkám to proto, že bych chtěla vypadat originálně, domnívám se, že ho žádná žena nelitovala, pouze muži. Zeny ho nemají rády ani ty, které na krátkou dobu oslnil. Já k němu cítím silnou nechuť. Přemýšlela jsem o tom, měla jsem možnost rozebrat si ten pocit. Vadí mi jeho nesnesitelná deformace. Ne deformita tělesná, ale deformace jeho nervového systému, jeho mozku. Jistě jste slyšel o ženské prohnanosti, ale neporozumíte jí tak jako Paul, protože on je stejně prohnaný. U muže je to protivná vlastnost. Zeny okouzlovala, ale ty dvě nebo tři, které jí podlehly já mezi nimi nebyla, ani v osmnácti ne ty sklidily jen pohrdání."
"Vzal si Doru Ritterovou. Je to žena?"
"Oh, ano. Dora je žena. Ale zasvětila se popírání svého ženSLVÍ. Mám ji r?da a rozumím jí. Ví, co je krása, a vidí, jak sama vypadá. To ji jíž dávno donutilo k onomu popírání a silou vůle se v něm utvrdila. Paul jí také rozuměl. Vzal si ji, aby mi ukázal, jak mnou pohrdá, řekl mi to. S Dorou si to mohl dovolit, protože na ni se mohl spolehnout, že ho nikdy neftide obtěžovat ani jediným požadavkem, který by pro něho byl pfmižující. A co se Dory týče nenávidí ho, ale dala by za něj Ivot. Navzdory všemu popírání totiž horoucně a tajně toužila pofúctyhodnosti manželky a bylo pro ni úplně zázračné štěstí, když jí to Paul nabídl za okolností, které byly pro ni jedině přijatelné. Výborně si spolu rozumějí."
Namítl jsem: "Nenávidí ho a vzala si ho?"
"Ano. Dora je něčeho takového schopná."
"Divím se, že tu dnes byla. Vím, že ve středu ráno utrpěla ošklivý úraz. Viděl jsem ji. Zdá se, že je to tvrdá nátura."
"Dá se to tak nazvat. Dora je blázen. Ne snad v právním slova smyslu, ale je bláznivá. Paul už mi to několikrát říkal. O tom úrazu mi vypravovala, asi jako kdyby mluvila o počasí. Nesnese dvojí pomyšlení: že by ji některá žena mohla podezřívat z něžnosti, anebo že by se na ni nějaký muž mohl dívat jako na ženu vůbec. Její tvrdá povaha vyplývá z její naprosté lhostejnosti ke všemu kromě Paula Chapina."
"Neru Wolfovi se vychloubala tím, že je vdaná."
"Ovšem. To ji staví mimo. Ale není možné se jí smát, právě tak jako není možné litovat Paula. To by opice mohla zrovna tak dobře litovat mne, že nemám ocas."
Poznamenal jsem: "Mluvila jste o své duši."
"Vážně? Ano. S vámi, pane Goodwine. Se svou přítelkyní Alicí bych o ní mluvit nemohla. Pokusila jsem se, ale nešlo to. Neříkala jsem, že nechci, aby byl Paul Chapin potrestán? Možná že to tak není, chci možná, aby potrestán byl, ale ne tak krutě, že by ho zabili. Co vlastně chci? Co se skrývá v mém srdci? Bůh ví. Ale začala jsem odpovídat na vaše otázky, když jste řekl něco cosi o jeho potrestání"
Zakýval jsem hlavou: "Řekl jsem, že by neměl dostat víc, než co mu patří. Ale vám to všechno připadá jasné a skončené a poldům zřejmě také. Slyšela jste výstřely, běžela jste do haly a tam to bylo jako na dlani: živý muž, mrtvý muž a revolver. A to se rozumí, inspektor Cramer už dodal celé další příslušenství, včetně motivu, v plné parádě i s vyleštěnými botami. Nemluvě ani o tom, jak se mu hodilo do krámu, že se s Chapinem může vypořádat za určité nesnáze, které mu působil. Ale jak říkává Nero Wolfe, chůva, která vozí po parku kočárek a napřed do něj nevložila dítě, nepočíná si účelně. Když se tu trochu porozhlédnu, možná že to miminko najdu. Například Dora Chapinová odtud odcházela v sedm dvacet. Chapin přišel za deset minut potom v sedm třicet. Co když na něho čekala venku na odpočívadle před vstupem do haly a vrátila se s ním dovnitř? Anebo, jestliže se s ním nemohla vrátit, protože ho vpouštěla služebná, mohl jí otevřít sám, zatímco ho služebná šla ohlásit doktoru Burtonovi. Mohla revolver vyrvat Burtonovi z kapsy, vystřelit a vypadnout, ještě než jste tam doběhla. Tím by se vysvětlovalo, proč bylo zhasnuto. Mohla otočit vypínačem, než otevřela vnější dveře, aby nebylo vidět dovnitř, kdyby náhodou někdo šel venku kolem

haly. Tvrdíte, že Chapina nenávidí. Třeba něco takového vůbec nečekal, třeba netušil, co má Dora za lubem."
Potřásla hlavou. "Tomu nevěřím. Možné to je, ale nevěřím tomu."
"Tvrdíte, že je praštěná."
"Ne. Pokud Dora měla vůbec nějakého muže ráda, měla ráda Lorrieho. To by neudělala."
"Ani aby Chapinovi rezervovala místo na elektrickém křesle?" Paní Burtonová na mne pohlédla a otřásla se. "Jedno horší. než druhé. To je příšerné."
"Jasně, je to příšerné. Z tohohle pytle nevytáhneme žádné příjemné překvapení pro nikoho, koho se to týká, leda snad pro Chapina. Měl bych se zmínit o další možnosti. Pan Burton se zastřelil sám. Zhasl světlo, aby Chapin neviděl, co dělá, a nemohl vykřiknout a zabránit mu v tom. To je také příšerné, ale docela možné."
Připadalo mi, že ji tahle možnost tak nerozrušila jako můj předešlý dohad. Pouze klidně namítla: "Ne, pane Goodwine, sama představa, že by Lorrie chtěl. že by měl nějaký důvod zabít se, důvod, o němž bych nevěděla, byla by těžko pochopitelná, ale že by se pokoušel svalit vinu na Paula . nebo vůbec na někoho . Ne, to je prostě nemožné."
"Oukej. Paní Burtonová, před chvilkou jste sama řekla, že se mohou stát divné věci. A pokud jde o tohle, mohl to spáchat kdekdo každý, kdo se mohl dostat do vstupní haly a věděl, že je tam Chapin a že přijde pan Burton. Mimochodem, co ta služebná, která má dnes večer volno? Má svůj klíč? Co je zač?"
"Ano, má klíč. Je jí padesát šest let, je u nás devět roků a říká si hospodyně. Vyptávat se na ni by bylo maření času."
"I tak by mě zajímal její klíč."
"Bude ho mít, až ráno přijde. Budeteli si přát, můžete sí s ní pak promluvit."
"Děkuji. A druhá služebná? Mohl bych s ní mluvit teď?"
Vstala, přistoupila ke stolu a stiskla tlačítko, vzala si další cigaretu a zapálila si. Všiml jsem si, že zezadu vypadá na dvacet, nebýt toho pletence vlasů. Trochu se však hrbila, a jak stála, měla mírně svěšená ramena. Narovnala je, otočila se a vrátila se k pohovce právě v tom okamžiku, kdy se otevřely dveře k soukromým pokojům a napochodoval celý útvar: kuchařka, pokojská, přítelkyně Alice, dcera a její chlapec. Kuchařka nesla podnos. Paní Burtonová řekla:
"Děkuji vám, Henny, zatím ne. Už to, prosím, nezkoušejte, ne. Opravdu nedokážu polknout ani sousto. A vy ostatní . odpusťte . chceme si jen na několik minut promluvit s Rosou. Jen s Rosou."
"Ale, maminko, opravdu"
"Ne, miláčku. Prosím, jen pár minut. Johny, je to od vás moc hezké, jsem vám skutečně vděčná. Pojďte sem, Roso."
Mládenec se začervenal. "Není zač, paní Burtonová."
Vytratili se dveřmi zpátky. Děvče přistoupilo blíž a postavilo se přímo před nás, několikrát se pokusilo polknout, ale zdálo se, že jí to nepomáhá. Její obličej s širokým plochým nosem a vytrhaným obočím působil asi dost divně vždycky, ale teď, když se snažila být ochotná a přitom byla příliš otřesená a přestrašená, měla na tváři neobyčejně zvláštní výraz.
Paní Burtonová jí řekla, že se jí chci zeptat na několik věcí, a ona na mě vrhla pohled, jako by se dozvěděla, že ji chci prodat do otroctví. Pak upřela oči na blok, který jsem měl položený na kolenou, a vypadala ještě hůř. Oslovil jsem ji:
"Roso, vím úplně přesně, co si myslíte. Říkáte si, že ten druhý chlap si také zapisoval, co jste odpovídala na jeho otázky, a že já teď chci dělat totéž, odpovědi si pak porovnáme, a když nebudou stejné, odvedem vás na špičku Empire State Building a shodíme vás dolů. Takové nesmysly pusťte z hlavy. No tak, zapomeňte na to. Mimochodem," obrátil jsem se k paní Burtonové, "má Dora Chapinová klíč od bytu?" Ne"
"Oukej. Roso, dnes večer, když přišla Dora Chapinová, šla jste ke dveřím?"
"Ano, pane."
"Otevřela jste jí, byla sama?"
"Ano, pane."
"Když odcházela, pouštěla jste ji ven?"
"Ne, pane. Nikdy ji nevyprovázíme, ani já, ani paní Kuiteová. Prostě šla pryč."
"Kde jste byla, když odcházela?"
"V jídelně. Byla jsem tam dlouho. Nepodávali jsme večeři, a tak jsem tam leštila sklenice."
"Předpokládám, že jste tedy nevyprovázela ani pana Bowena, když odcházel. To byl ten pán"
"Ano, pane. Znám pana Bowena. Ne, nevyprovázela jsem ho ven, ale to bylo dávno předtím."
"Já vím. Ven jste tedy nepouštěla nikoho. Vraťme se k těm, které jste pouštěla dovnitř. Šla jste ke dveřím, když zazvonil pan Chapin?"
"Ano, pane."
"Byl sám?"
"Ano, pane."
"Otevřela jste mu dveře, on vešel a vy jste zase dveře zavřela."
"Ano, pane."
"A teď dejte pozor, jestli se neupamatujete na tohle. Pokud ne, nevadí, ale možná, že si vzpomenete. Co vám řekl pan Chapin?"
Pohlédla na mě, potom zašilhala na paní Burtonovou a pak sklopila oči k podlaze.
Nejdřív jsem myslel, že na mě chce něco filmovat, ale pak jsem zjistil, že je prostě jen zmatená strašně složitým úkolem, před který jsem ji postavil svou otázkou, na niž nebylo možné odpovědět pouhým ano nebo ne. Snažil jsem se jí pomáhat: "No tak, Roso, víte přece, pan Chapin přišel, odebrala jste mu klobouk a plášť a on řekl"
Vzhlédla. "Neodebrala jsem mu klobouk ani plášť. Nechal si plášť na sobě a rukavice také. Povídal, ať ho ohlásím doktorovi Burtonovi."
"Zůstal stát u dveří nebo si šeí sednout na židli?"
"Já nevím. Myslím, že si sedl. Myslím, že šel dál za mnou, ale šel pomalu a já šla zpátky, abych to řekla panu

Burtonovi."
"Když jste odcházela z haly, bylo tam rozsvíceno?"
"Ano, pane, Samozřejmé."
"Když jste ho doktorovi Burtonovi ohlásila, kam jste šla?"
"Šla jsem zpátky do jídelny."
"Kde byla kuchařka?"
"V kuchyni, byla tam celou tu dobu."
"Kde byla paní Burtonová?"
"Byla ve svém pokoji, oblékala se. 2e ano, madam?"
Usmál jsem se. "Určitě tam byla. Jen si chci všechny umístit. Šel doktor Burton rovnou do haly?"
Přikývla. "Totiž . možná, že rovnou ne. Šel tam dost brzy. Byla jsem v jídelně a slyšela jsem ho jít kolem dveří."
"Oukej." Zvedl jsem se z křesla. "Teď bych vás chtěl o něco požádat. Asi bych vám ani neměl říkat, že je to důležité, ale je. Jděte do jídelny a začněte rovnat sklenice, nebo co jste to právě dělala, když jste vyřídila doktoru Burtonovi, že přišel pan Chapin. Projdu kolem dveří jídelny do haly. Šel doktor Burton rychle nebo pomalu?"
Potřásla hlavou a rozechvěly se jí rty. "Jen tak šel."
"Dobře. Já také jen tak půjdu. Uslyšíte mě jít kolem a odhadnete, jak dlouho trvalo, než jjsťe slyšela první výstřel. Až uplyne doba, kdy jste zaslechla výstřel, vykřiknete ‚ted", tak hlasitě, abych vás v hale slyšel. Rozumíte? Bude lip, když si to napřed zopakujeme"
Rty se jí tak třásly, že jsem raději zmlkl. Měla pláč na krajíčku. Vybafl jsem na ni: "Seberte se a žádný brekot. Podívejte se na paní Burtonovou a vemte si příklad, jak se máte chovat. Děláte to pro ni. Tak do toho!"
Sklapla pusu, sevřela pevně rty a dvakrát polkla. Pak vyhrkla:
"Ty rány padly všechny najednou."
"Správně, řekněme, že najednou. V pravý čas vykřiknete ‚ted". Snad by bylo dobře, kdybyste ostatním řekla, že budete křičet, nebo se sem všichni přiřítí."
Paní Burtonová se do toho vložila: "Já jim to povím. Roso, zaveďte pana Goodwina do pracovny a ukažte mu, kudy má jít."
Paní Burtonová byla skutečně někdo. Už jsem se do ní úplně zamiloval. Duši možná měla odloženou někde v nějaké krabici, ale jinak v ní bylo všechno na svém místě, myslím tím kuráž a tak. Kdybych byl sběratelsky založený, docela rád bych měl nějakou její rukavici.
Opustili jsme s Rosou místnost. Vedla mě oklikou přes chodbu, zřejmě aby se vyhnula ložnicím, protože do pracovny jsme vešli přímo z chodby. Ukázala mi jiné dveře, kudy mám jít, a opustila mě. Rozhlédl jsem se: knihy, kožené klubovky, rádio, kuřácké stolky a u okna psací stůl s plochou deskou. Tam byla očividně zásuvka, kam Burton ukládal tu stříkačku. Přistoupil jsem k ní, vytáhl jsem ji a zase zastrčil. Potom jsem prošel druhými dveřmi a středně rychlým krokem jsem pokračoval kolem dveří jídelny, přes hlavní halu do velkého pokoje a odtud do salónu. S pohledem na hodinkách jsem otevřel dveře do vstupní haly, vstoupil jsem a zavřel za sebou. Ještě dobře, že všichni byli varováni, protože Rosin výkřik: "Teď!" zazněl i pro mne, ačkoliv jsem byl daleko, až ve vstupní hale, jako volání k poslednímu soudu. Vracel jsem se zpátky mnohem rychleji, než jsem tam šel, ze strachu, že to zkusí ještě jednou. Ona zatím odklusala zpátky do pokoje k paní Burtonové. Když jsem tam vešel, stála u pohovky s obličejem bílým jako stěna a tvářila se, jako by měla mořskou nemoc. Paní Burtonová vstala a hladila ji po rameni. Přistoupil jsem k nim a sedl jsem si.
"Málem jsem se tam nedostal. Nanejvýš dvě vteřiny. Ona to samozřejmě popohnala, ale ukazuje to, že všechno muselo proběhnout velice rychle. Oukej, Roso. Už po vás žádné výkřiky nebudu chtít. Jste hodná, odvážná holčička. Jen ještě pár otázek. Když jste zaslechla výstřely, běžela jste s paní Burtonovou do haly. Je to tak?"
"Ano, pane."
"Co jste viděla, když jste tam doběhla?"
"Nic jsem neviděla, bylo tam tma."
"Slyšela jste něco?"
"Slyšela jsem něco šmátrat, a pak jsem zaslechla, jak pan Chapin říká jméno paní Burtonové, a potom se rozsvítilo a uviděla jsem ho."
"Co dělal?"
"Snažil se vstát."
"Měl v ruce revolver?"
"Ne, pane. Určitě neměl, protože rukama se opíral o podlahu, jak se snažil vstát."
"A pak jste spatřila doktora Burtona."
"Ano, pane." Zapolykala. "Uviděla jsem ho, když k němu došla paní Burtonová."
„Co jste dělala pak?"
"No . stála jsem tam . až mi paní Burtonová řekla, ať přivedu doktora Fostera. Vyběhla jsem, seběhla dolů a tam mi řekli, že doktor Poster zrovna odešel, šla jsem k výtahu"
"Dobrá. To stačí."
Přehlédl jsem své poznámky. Paní Burtonová opět Rosu poplácávala po rameni a Rosa se na ni dívala a natahovala moldánky. Mé hodinky ukazovaly za pět minut jedenáct, už jsem se v tom pokoji zdržoval téměř dvě hodiny. Zbývala jedna věc, do níž jsem se ještě vůbec nepustil, ale možná že jí ani nebude zapotřebí a každopádně může počkat. Měl jsem dost, abych mohl klidně spát. A jak jsem tak listoval ve svém bloku, napadla mě ještě jedna okolnost, která si podle mne zasluhovala pozornost. Strčil jsem blok a tužku do kapsy a pohlédl jsem na paní Burtonovou.

"Pokud jde o Rosu je to vše. Pokud jde o mne, také, jen snad ještě, kdybyste řekla Rose"
Podívala se na děvče a pokynula mu: "Bude nejlíp, když si půjdete lehnout, Roso. Dobrou noc."
"Oh, paní Burtonová"
"To je v pořádku. Slyšela jste pana Goodwina, že jste statečné děvčátko. Jděte a trochu se prospěte."
Služebná mi věnovala ne právě přátelský pohled, ještě jednou pohlédla na svou paní, obrátila se a šla. Sotva se za ní zavřely dveře, vstal jsem z křesla a řekl jsem:
"Hned půjdu, jen ještě jednu věc. Chci vás požádat o laskavost. Musí vám stačit mé slovo, že Nero Wolfe má na této záležitosti tentýž zájem jako vy. Povím vám to otevřeně. Vy nechcete, aby Paula Chapina spálili v elektrickém křesle za zabití vašeho manžela, a on to nechce také. Nevím, jaký teď udělá další tah, to záleží jen na něm, ale pravděpodobně bude potřebovat něco, o co by se mohl opřít. Kdyby například chtěl inspektora Cramera požádat, aby si směl prohlédnout ten revolver, musel by udat pádnější důvod, než je zvědavost. Nedovedu si dost dobře představit, že by ho angažoval Paul Chapin, ale co vy? Kdybychom mohli říci, že jednáme z vašeho pověření, bylo by všechno mnohem snazší. Žádný honorář bychom ovšem nepožadovali, ani kdybychom udělali něco podle vašeho přání. Chceteli, dám vám to písemně."
Díval jsem se na ni. Hlavu stále ještě držela zpříma, ale v očích a v koutcích úst se už počaly objevovat známky únavy. Řekl jsem jí: "Už jdu. Nebudu na vás naléhat, ani do vás mluvit, odpovězte mi prostě ano či ne. Pokud si teď někam nelehnete a neodpočinete si, tak jen klidně do toho a sesypte se, odpočinete si jiným způsobem. Není to tak?
Zavrtěla hlavou. Myslel jsem, že mi tím říká ne, ale vtom promluvila i když mi připadalo, že to, co říká, není mi určeno o nic víc, než když předtím zavrtěla hlavou. "Milovala jsem svého muže, pane Goodwine. Ano, milovala jsem ho. Někdy jsem s tím, jak si počíná, nesouhlasila. Ještě častěji on nesouhlasil s tím, co jsem dělala já i když mi to málokdy řekl. Nesouhlasil by s tím, co dělám právě teď myslím, že by nesouhlasil. Prohlásil by: ‚Přenechme to osudu. Řekl by to jako už často velkoryse i o Paulu Chapinovi. Je mrtvý . ano, je mrtvý . ale nechme ho žít alespoň tolik, aby to teď mohl říci, a mne nechte žít alespoň tolik, abych odpověděla, co jsem odpovídala vždycky: nebudu dávat ruce pryč od ničeho, o čem jsem přesvědčena, že to mám vykonat. On by si nepřál, abych mu dělala nějaké nové ústupky, teď, když je mrtvý."
Prudce vstala a prudce dodala: "A i kdyby to po mně chtěl, pochybuji, že bych mohla ustoupit. Dobrou noc, pane Goodwine." Podala mi ruku.
Uchopil jsem ji a zeptal jsem se. "Možná že vám správně rozumím, ale mám rád jasnou řeč. Nero Wolfe může prohlašovat, že jedná z vašeho pověření, že ano?"
Přikývla. Otočil jsem se a vyšel jsem z pokoje.
Ve vstupní hale jsem si vzal se stolu kabát a klobouk, oblékl jsem se a ještě jednou jsem se rozhlédl. Ze skříně ve zdi jsem vytáhl svůj černý kufřík. Při otvírání dveří jsem si prohlédl zámek a zjistil jsem, že je to druh v domech této třídy obvyklý. Typ, u něhož lze uvolnit západku stisknutím tlačítka, které je zapuštěné v hraně dveřního křídla. Zkusil jsem to a šlo to. Zaslechl jsem nějaké zvuky na podestě, vyšel jsem a zavřel za sebou dveře. Seděl tam v křesle fízl, kterého tu Cramer nechal na ochranu rodiny před obtěžováním jak jsem předpokládal a mohl si krk ukroutit, aby viděl, kdo si to hraje s dveřmi. Nenamáhal se však vstát.
Začal jsem si natahovat rukavice a vlídně, ale svrchu jsem ho oslovil: "Děkuji vám, ujišťuji vás, že vám to nikdy nezapomeneme" a odebral jsem se k výtahu,
Tu noc ve dvě hodiny v neděli ráno jsem seděl v naší pracovně u psacího stolu a zívaí jsem. Wolfe za svým stolem si prohlížel rozvrh, který jsem mu naklepal na stroji během jedné přestávky ve svém hlášení, kdy si vyžádal oddechový čas, aby si to všechno mohl srovnat v hlavě. Ta tabulka vypadala takhle:
18.05 Paní Burtonová přichází domů. V bytě přítomni: Bur ton, dcera, Bowen, služebná, kuchařka. 18.20 Odchází Bowen. 18.25 Odchází dcera. 18.30 Přichází Dora Chapinová. 19.20 Dora odchází. 19.30 Přichází Paul Chapin. 19.33 Burton zastřelen. 19.40 Telefonuje Fred Durkin.
Jeden průklep jsem si nechal pro sebe, čučel jsem do něho a zíval jsem. Fritz pro mě udržoval na sporáku trochu horkého zadělávaného veverčího masa, ale už dávno bylo to tam, stejně jako několik whisky se sodou, protože mé mléko mi po černé omáčce, s níž Fritz veverčí maso připravuje, chutná jako žluklý olivový olej. Když jsem přednesl několik význačných podrobností, aniž jsem udal, jak jsem k nim přišel, Wolfe Hibbardovi vysvětlil, že s detektivy je to jako s kouzelníky; jejich hlavní a neustálá starost je uchovat si zdání tajemnosti, která se k jejich zaměstnání pojí, a Hibbard se odebral nahoru spát. Dík vývoji událostí, o němž jsme se dozvěděli telefonicky, zatímco se koupal, jeho svět se změnil. Večeři mnoho nedal, i když už nutnost, aby si chránil pozlátko na zubech, pominula. Stále se domáhal, aby směl zavolat asi padesáti nebo šedesáti lidem, počínaje svou neteří, a dal se od toho odvrátit jedině různými vznešenými řečičkami o čestném slově. Zdálo se, že ve skutečnosti se tuto otázku nepodařilo vyřešit s konečnou platností, protože Wolfe vyslal Fritze, aby přestřihl telefonní vedení do Hibbatdova pokoje. Teď tedy byl nahoře, a buď spal, nebo si možná vycucával z malíčku nějakou psychologickou fintu na téma čestné slovo. Pokračoval jsem a vyložil jsem Wolfovi kousek po kousku celou tu historii. Pak nastala diskuse.
Odhodil Jsem průklep na stůl a provozoval další zívání. Konečně Wolfe prohlásil:
"Chápejte, Archie. Myslím, že by bylo docela dobře možné, abychom pokračovali, aniž bychom se pouštěli do pracného hledání vraha doktora Burtona. Považoval bych to dokonce za samozřejmé, jen kdybych se mohl spolehnout, že se lidé rozhodují na základě zdravého rozumu. Bohužel, takoví jsme na světě jenom tři nebo čtyři, a ještě i na nás je třeba dávat pozor. Naše slabina je, že jsme se zavázali neodvozovat svůj zdárný výsledek od skutečnosti, ale dát si jej skupinou svých klientů odhlasovat. Nestačí, abychom způsobili, že se věci udaly, my také musíme přimět své klienty, aby odhlasovali, že se udaly. Tomuto ujednání jsme se nemohli vyhnout. A proto je nutné, abychom zjistili, kdo zabil doktora Burtona, tak aby hlasování mohlo být vylákáno melodramatem, kdyby je dostatečně neusměrnil rozum. To je vám jasné."

"Jsem ospalý," namítl jsem. "Když jsern s večeří musel počkat skoro do půlnoci, a pak to byla zadělávaná veverka."
"Ano, chápu," přikývl Wolfe. "Za takových okolností bych sám nestál za nic. A ještě něco. Z našeho hlediska je nejhorší na celé té Burtonově historii, jak postihuje osobu pana Chapina. Nemůže si sem přijít pro svou kazetu a vůbec pro nic. Musíme sehnat, prostřednictvím pana Morleye povolení a navštívit ho. Do které věznice ho dají?"
"Tuším, že do Center Street. Mohli by ho strčit do tří nebo čtyř podniků, ale .Hrobky jsou nejpravděpodobnější."
Wolfe si vzdychl. "To strašné pekelcování. Myslím, že to je víc než dvě míle, spíše tři. Naposledy jsem tento dům opustil začátkem září, abych měl tu čest poobědvat u jednoho stolu s Albertem Einsteinem, a když jsem jel domů, pršelo, pamatujete se?"
"Jistě. Jak bych to vůbec mohl zapomenout? Byl takový slejvák, že skoro zvlhly chodníky."
"Vy si ze mne tropíte šašky. Ať vás . ale dobrá. Nechci dělat z nouze ctnost, ale nechci taky úpět pod její knutou. Když už pro člověka obviněného z vraždy neexistuje něco takového jako propuštění na záruku, a když si s panem Chapinem nutně potřebuji pohovořit, nedá se dělat nic jiného, než vydat se do Center Street. Totiž nic, dokud nebudeme vědět, kdo zabil doktora Burtona."
"A nezapomeňme, že ještě než skončí tato noc, může Chapin kápnout božskou, otevřít Cramerovi své srdéčko a přiznat se, že to udělal."
"Archie," Wolfe na mne zakýval prstem, "jestliže trváte. ale ne, o to se pokoušel už dánský král Knut. (Nalít rozum do hlavy hlupáka.) Já jen znovu tvrdím: nesmysl! Copak jsem vám to nevysvětlil? Teď je v módě říkat, že možné je všechno. Pravda je, že možné je velice málo, žalostně málo. A možnost, že Chapin zabil doktora Burtona, mezi to nepatří. Převzali jsme určitý úkol. Je marné žádat od vás, abyste ve svém mozku vymýtil všechny bludy, které se jako červi plíží jeho komůrkami. Očekávám však, že jim nedovolíte, aby se nám pletly do našich nezbytných úkonů. Pravda, jsou dvě hodiny pryč, je čas jít spát. Načrtl jsem vám vaše zítřejší úkoly totiž dnešní. Vysvětlil jsem, co vykonat lze a co ne. Dobrou noc a dobře se vyspěte."
Se zažíváním jsem se zvedl. Na to, abych se nechal otrávit, jsem byl příliš ospalý, a tak jsem automaticky řekl: "Oukej, šéfe." A šel jsem nahoru na kutě.
V neděli ráno jsem si přispal. Dostal jsem pro ten den tři fušky, první v pořadí by se asi nedala prakticky provést v žádnou časnou hodinu, a tak jsem se dvakrát probudil, mrkl na hodiny a zase se zaruchal. Kolem půl desáté jsem se konečně vypotácel, opláchl si tělo a oškrábal si tváře. Při zapínání košile jsem zjistil, že si hvízdám, zarazil jsem se, abych našel důvod své dobré nálady, a došlo mi, že mě asi uspokojuje pomyšlení, jak Paul Chapin sedí za mřížemi a nemůže vidět sluneční zář, kterou jsem pozoroval na domovních štítech na protější straně ulice. Dohvízdal jsem. To nebyly správné city vůči chlapíkovi, za jehož svobodu jsem měl bojovat.
Bylo listopadové nedělní dopoledne a věděl jsem, co se stalo, sotva jsem zavolal dolů Fritzovi, že jsem vylezl z vany. Vymazal rendlík máslem, vrazil do něj šest lžic smetany, tři čerstvá vejce, čtyři Lamberovy párečky, sůl, pepř, papriku a pažitku a strčil to do trouby. Avšak než jsem šel do kuchyně, stavil jsem se v pracovně. Dřepěl tam Andrew Hibbard s raníky. Sdělil mi, že se špatně vyspal, že už snídal a že by tu hrozně rád měl nějaké vlastní šaty. Pravil jsem, že Wolfe je nahoře v nejvyšším poschodí mezi svými orchidejemi a že bude vítán, kdyby si je přál vidět. Rozhodl se, že půjde. Šel jsem k telefonu, zavolal Center Street a dozvěděl jsem se, že inspektor Cramer se zatím neukázal a že nevědí, kdy se objeví. Sešel jsem tedy do kuchyně a dal jsem si se svým rendlíkem i jeho příslušenstvím na čas. Vražda doktora Burtona v ranních novinách samozřejmě zaujímala titulní stránky. Pročítal jsem ty články a moc jsem se pobavil.
Pak jsem odešel do garáže, vzal jsem si vůz a šinul jsem si to k městu.
Když jsem tam přijel, Cramer už byl ve své úřadovně a vůbec mě nenechal čekat. Pokuřoval mohutný doutník a tvářil se spokojeně. Posadil jsem se a poslouchal jsem, jak s několika tajnými probírá otázku, jaká je nejlepší cesta přesvědčit nějaké harlémské občany, aby upustili od svých anatomických pokusů na lebkách pokladníků v drugstórech. Když zmizeli, mrkl jsem na něho a usmál jsem se. Můj úsměv neopětoval. Otočil si židli, aby mi viděl do obličeje, a zeptal se mě, co chci. Odpověděl jsem, že nic. Přišel jsem mu jen poděkovat za to, že mě včera večer nechal motat se mimo soutěž u doktora Burtona.
"To jo," řekl, "když jsme odcházeli, už jste byl pryč. Otravovalo vás to?"
"Otravovalo. Nemohl jsem narazit na žádnou stopu."
"Ne." Ale pořád ještě se neusmál. "Tenhle případ je jako umíněné děti, nevíme, jak na něj. Všechno, co máme, je vrah, revolver a dva svědci. A teď, co chcete?"
Odpověděl jsem: "Chtěl bych toho spoustu. Inspektore, máte to v kapse. Oukej. Můžete si dovolit veíkomysinost. Rád bych věděl, jestli jste na revolveru našli nějaké otisky prstů. Rád bych věděl, jestli Chapin vysvětlil, proč to naplánoval tak amatérsky, on, profík. Ale obzvláště rád bych si s Chapinem pohovořil. Kdybyste mi to mohl zařídit"
Cramer se ušklíbl. "Mně samotnému by nevadilo, kdybych si mohl pohovořit s Chapinem."
"Výborně. S radostí za vás ztratím slovo."
Potáhl z doutníku, vyndal jej z úst a začal se chovat stroze. "Já vám něco povím, Goodwine. Docela rád bych tu s vámi seděl a kecal, ale je neděle a mám co dělat. Tak abychom si rozuměli. Za prvé, nikam byste se nedostal, i kdybych vás nakrásně k Chapinovi pustil. Ten mrzák je jako mezek. Včera večer jsem si s ním dal práci čtyři hodiny a přisámbůh, že mi neřekl, ani kdy se narodil. Nemluví a nechce mluvit s nikým kromě své manželky. Říká, že nechce advokáta, či spíše, když se ho zeptáme, koho by chtěl, mlčí. Jeho žena u něho byla dvakrát a nemluví spolu nic, co by nemohl slyšet každý. Vy víte, že mám jakousi menší zkušenost, jak rozvazovat jazyky, ale u něho selhává všechno."
"To jo. Čistě mezi námi děvčaty, zkusili jste ho trochu přimáčknout?"
Zakroutil hlavou. "Ani jsme se ho nedotkli. Ale abychom po kračovali. Po tom, co mi včera večer říkal do telefonu Nero Wolfe mám za to, že jste ten rozhovor slyšel napadlo mě hned, že ho budete chtít navštívit. A rozhodl jsem se, že se nedá nic dělat. A i kdyby mluvil jako Jan Zlatoústý, co z toho? Když uvá žíme, jak jsme ho dostali, nechápu, proč se o

něho ještě zajímáte?
Do háje, copak Wolfe ani jednou nemůže přijít zkrátka? Jen moment počkejte, nemusíte mi připomínat, že to Wolfe se mnou vždycky hrál na rovinu a že mu ještě za jednu nebo dvě věci jsem dlužen. Rád mu prokážu laskavost, až bude potřebovat něco pořádného. Ale ať už jsem to na toho mrzáka ušil sebelíp, ne hodlám nic riskovat."
"Oukej. Pro nás to znamená jenom víc starostí. Wolfe se bude muset obrátit na okresního návladního."
"Ať se obrátí. Když se obrátí, já mu to nezakousnu. Ale co mne se týče, Chapina smějí navštívit jen dva lidé, jeho žena a jehQ obhájce, jenže obhájce on nemá a jestli chcete vědět, co si o tom myslím já, ženu také ne. Heleďte, tecf když jste požádal o las kavost vy mne a já vám ji odmítl, co takhle, kdybyste jednu pn kázal vy mně? Povězte mi, proč ho chcete navštívit? Co vy na to??
Ušklíbl jsem se. "Budete se divit, ale musím se ho zeptat, C(J mám udělat s tím, co zbylo z Andrewa Hibbarda, než bude mí možnost, aby se o to postaral sám."
Cramer na mě zíral. Odfrkl si. "Nedělejte si ze mne blázny."
"Jak bych mohl? Něco takového by mě ani ve snu nenapadlo, Samozřejmě, když mlčí, asi by mi to nepověděl, ale možná že bych našel způsob, jak ho přimět, aby rozvázal. Koukněte, inspektore, ve vás přece musí být trocha lidskosti. Mám dneska narozeniny. Povolte mi tu návštěvu."
"Ani nápad."
Vstal jsem. "Co je na tom pravdy, že nemluví?"
"Na rovinu nedostali jsme z něho ani ň."
Řekl jsem, že mu jsem velice zavázán za jeho veškerou laskavost, a šel jsem.
Nastoupil jsem do vozu a zamířil na sever. Žádný historický čin jsem nevykonal, ale to jsem ani nečekal. Při vzpomínce na masku, jakou si Paul Chapin nasadil místo obličeje, když jsem ho včera večer viděl sedět ve vstupní hale u Burtonových, vůbec jsem se nedivil, že u něho Cramer neshledával nějakou zvláštní upovídanost, a i kdyby mi nakrásně návštěvu povolil, nemohl jsem čekat, že něco uslyším.
Ve Čtrnácté ulici jsem zaparkoval až jedné trafiky jsem zavolal Wolfovi: "Zase jste měl pravdu. Museli se zeptat jeho ženy, jestli má radši drůbež nebo maso, protože ani to jim nechtel říci. O obhájce nemá zájem. Cramer mě k němu nepustil."
Wolfe poznamenal: "Výborně. Pokračujte k paní Burtonové."
Vrátil jsem se k autu a jel jsem do města.
Když od vrátného volali do bytu Burtonových, aby ohlásili, že přišel pan Goodwin, doufal jsem, že si přes noc to či ono nerozmyslela. Jak jednou prohlásil Wolfe: Na ženu se lze spolehnout ve všem kromě stálosti. Ale všechno bylo při starém. Pokynuli mi, abych šel do výtahu. Služebná, kterou jsem ještě neviděl domyslel jsem se, že je to hospodyně, paní Kurtzová mě nahoře uvedla do téhož pokoje jako včera večer. Tvářila se nepřátelsky a odhodlaně, takže jsem byl rád, že se jí nemusím vyptávat na klíč ani na nic jiného.
Paní Burtonová seděla v křesle u okna. Byla bledá. Jestliže předtím u ní někdo byl, poslala všechny pryč. Oznámil jsem jí, že si ani nesednu, že jí jen položím několik málo otázek, které mi pro ni dal Nero Wolfe. Přečetl jsem z bloku první:
"Řekl vám Paul Chapin včera večer ještě něco kromě toho, co jste mi už sdělila, a jestliže ano, co?"
Odpověděla: "Ne, nic."
"Inspektor Cramer vám předložil revolver, kterým byl zastřelen váš manžel. Jste si jistá, že je to tentýž, který patřil vašemu manželovi a který ukládal do zásuvky svého psacího stolu?"
Odpověděla: "Zcela určitě. Byl na něm jeho monogram, dostal ho jako dárek od jednoho přítele."
"Během padesáti minut, kdy se včera večer v bytě zdržovala Dora Chapinová, nastal nějaký okamžik, kdy vešla nebo mohla vejít do pracovny, a jestliže ano, byl v tu dobu v pracovně ještě někdo?"
Odpověděla: "Ne." Pak se její oči zamračily. "Počkejte, ano, nastal. Krátce po jejím příchodu jsem ji poslala do pracovny pro jednu knihu. Domnívám se, že tam nikdo nebyl. Manžel se oblékal ve svém pokoji,"
"Příští otázka už je poslední. Nevíte, jestli byl pan Bowen nějakou dobu v pracovně sám?"
Odpověděla: "Ano, byl. Manžel se mě přišel do mého pokoje na něco zeptat." Zastrčil jsem blok do kapsy a otázal jsem se: "Mohla byste mi povědět, na co se vás ptal?"
"Ne, pane Goodwine, Myslím, že nemohla."
"Může ío být důležité. Hovoříme důvěrně."
Její oči se zase zamračily, ale zaváhala jen krátce. "Dobrá, ptal se mě, jestli mi na Estell Bowenové choti pana Bowena záleží tolik, abych pro ni přinesla značnou oběť. Řekla jsem, že ne."
"Vysvětlil vám, co tím myslí?"
"Ne."
"Dobrá. To je vše. Vy jste vůbec nespala?"
"Ne."
Obyčejně mám tolik řečí, kolik je času, ale tentokrát už jsem neměl co poznamenat. Poděkoval jsem a ona mi kývla, aniž po hnula hlavou. Zní to nepravděpodobně, ale přísahám, že to tak udělala. A vypadl jsem. Při odchodu jsem se na chvilku zastavil ve vstupní hale, abych si ještě jednou ověřil jednu nebo dvě drob nosti, jako kde je umístěn vypínač u dvoukřídlových dveří a po dobně. "
Cestou jsem znovu zavolal Wolfa. Sdělil jsem mu, jak jsem po; řídil u paní Burtonové, a on mi sdělil, že hrají s panem Hibbarř dem karty.
Dvacet minut po dvanácté jsem dorazil do nedělně opuštěné Perry Street. Chodníky byly prázdné, kolem celého bloku parko válo jen několik aut a před vchodem do čísla 203 stál jeden taxík. Nechal jsem vůz dojet setrvačností ke kraji protějšího chodníku a vystoupil jsem. Všiml jsem si čísla taxíku a zahlédl jsem řidiče za volantem. Přešel jsem jízdní

dráhu na druhý chodník a prošel jsem kolem. Taxíkář seděl se zavřenýma očima, s hlavou zvrácenou a opřenou o okenní rám. Položil jsem nohu na stupátko, naklonil jsem se k němu a řekl jsem: "Dobré jitro, pane Scotte."
S trhnutím se probral a pohlédl na mě. Zamrkal. "Oh," řekl, "to je malý Nero Wolfe."
Kývl jsem. "Na jména si nepotrpím, ale to moje náhodou zní Archie Goodwin. Jak vám kape spropitné?"
"Milý zlatý," zachrchlal a odplivl si z okna na vozovku, "diškréce jsou náramné. Kdypak jsem vás to viděl naposled, ve středu? Teprve před čtyřmi dny. Pořád se činíte?"
"Koukám, abych viděl." Naklonil jsem se k němu blíže. "Heleďte, Pitney Scotte, nehledal jsem vás, ale jsem rád, že jsem vás našel. Když se Nero Wolfe dozvěděl, že jste už víc než před týdnem poznal Andrewa Hibbarda a nehlásil jste se o nabízenou pětitácovou odměnu, prohlásil, že máte obdivuhodný smysl pro humor. Protože vím, jak je snadné najít výmluvu pro přátelský cit za pět táců, nazval bych to jinak, ale Wolfe to myslel dobře, on je prostě výstřední. Když jsem vás tu uviděl, napadlo mě, že byste měl vědět, že váš přítel Hibbard je toho času hostem v našem domě. Včera večer jsem ho tam odvezl. Jestli je vám to jedno, byl bych rád, kdyby to ještě pár dní zůstalo pod pokličkou, než celou tu záležitost dostaneme do latě. Kdyby vás náhodou popadla ziskuchtivost, nepřijdete o nic, když si svůj smysl pro humor uchováte."
Zabručel: "Tak. Dostali jste Andyho. A potřebujete už jen pár dní, než to všechno srovnáte. Já myslel, že všichni detektivové jsou pitomí."
"To se ví, že jsou. Já jsem tak pitomý, že ani nevím, jestli jste to byl vy, kdo včera večer vezl Doru Chapinovou do Devadesáté ulice a zase ji přivezl zpátky. Zrovna jsem se vás na to chtěl zeptat."
"Dobrá, zeptejte se mě. Já vám pak odpovím, že ne." Znovu zachrchlal a zase si odplivl zas jeden marný útok na imaginární překážku v hrdle člověka, který neustále umírá touhou po napití. Vrhl na mě pohled a pokračoval: "Víš, bráško odpusťte mi ten sleng, mám na vás vzteká, že jste natrapírovali Andyho, a současně vás za to obdivuju, poněvadž to nebylo tak docela hloupé. A vůbec! Lorrie Burton byl moc dobrý kluk. A tecf je mrtvý a Paul Chapin je v báni a to už přestává veškerá sranda, dokonce i pro mě, a Nero Wolfe má o mém smyslu pro humor pravdu. Je to obdivuhodné. Jsem charakter. Jsem jízlivý." Zase si odplivl. "Ale, čert to vem. Paní Chapinovou jsem včera večer k Burtonům nevězí, protože jela svým vlastním fárem."
"Ale? Ona řídí?"
"Samo. Vozí v létě manžela na venkov na pikniky. To například byla zrovna psina, ale pochybuji, že to ještě někdy podniknou. Nevím, proč dneska jede se mnou, ledaže se jí nechce parko,t před Hrobkama a tamhle už jde."
Slezl jsem se stupátka a o krok jsem ustoupil. Z dvěstětrojky vyšla, Dora Chapinová a zamířila k taxíku. Měla na sobě jiný plášť a jinou kožešinu, ale stejný obličej a malá šedá očka také. Nesla podlouhlý balíček, velký asi jako krabice od bot, předpokládal jsem, že v něm jsou dobroty pro manžela k nedělnímu obědu. Zdálo se, že si mě nevšimla, o tom, že by mě poznala, ani nemluvě; s jednou nohou na stupátku se zastavila a upřela zrak přímo na mě. Poprvé jsem v jejích očích uviděl vůbec nějaký výraz, který se dal pojmenovat, ale láskyplný nebyl. Mohli byste ho označit jako vyzývavý pohled, kdybyste chtěli pokračovat a popsat, k čemu mě vyzýval. Každopádně jsem na něj skočil. Oslovil jsem ji:
"Paní Chapinová, směl bych jet s vámi? Rád bych vám sdělil"
Vlezla do auta a zabouchla dvířka. Pitney Scott šlápl na startér, zařadil a začal se rozjíždět. Stál jsem a pozoroval odjíždějící taxi, ne zvlášť radostně, protože jsem přijel za ní.
Šel jsem za roh zatelefonovat Wolfovi, že na oběd nebudu doma. Moc jsem si z toho nedělal, protože vejce, smetana a párky, které jsem nalodil v deset, se ještě nerozhodly, co a jak. Koupil jsem si New York Times, usadil jsem se ve voze a udělal si pohodlí. Pokud nemá nějaké nitky, o nichž inspektor Cramer neví, určitě ji v Hrobkách dlouho nenechají.
I tak jsem musel čekat skoro půldruhé hodiny. Těsně před druhou, když už jsem začal uvažovat, jestli bych neměl zapadnout do lahůdkářství, kam se na větší část týdne nakvartýroval Fred Durkin, a když jsem pbosmdesáté zvedl hlavu při zvuku automobilového motoru, uviděl jsem zastavující taxi. Vzhledem k nepřátelství v Dořiných očích jsem si vypočítal, že by se nevyplatilo pokoušet se k ní připojit dole a jet s ní nahoru. Počkám, až bude vevnitř, a pak přemluvím Pitneyho Scotta, aby mě k ní vzal. Možná že mě pustí dovnitř, když přijdu s ním. Ale zase mi to nevyšlo. Místo aby zastavil před vchodem, Scott popojel ještě několik yardů, pak vystoupili oba společně a vešli do domu.
Čučel jsem za nimi, mírně jsem zaklel a rozhodl jsem se, že už dál čekat nebudu. Vylezl jsem z vozu a poprvé a naposled jsem vstoupil do čísla 203, šel k výtahu a pronesl: "Páté patro." Chlápek na mě pohlédl s obvyklým lehkým a obnošeným podezřením, ale žádnými otázkami mě neotravoval. V pátém jsem vystoupil a zazvonil u 5 C.
Nemohu dost dobře předstírat, že bych byl zvlášť hrdý na to, co se tehdy odpoledne v Chapinově bytě stalo. Nebylo mou chybou, že výsledek neukončil něco víc než jenom případ Paula
Chapina, ale záleží na vás, jaký si o tom uděláte úsudek. Musím poctivě přiznat, že to bylo přesně tak hloupé, jak se potom zdály naznačovat jedna nebo dvě Wolfovy poznámky. Ať tak či onak, došlo k tomu takhle:
Dora Chapinová přišla ke dveřím, otevřela a já strčil nohu mezi dveře. Ptala se mě, co chci, a já řekl, že se na něco musím zeptat PitneyhoScotta. Řekla, že bude za půl hodiny dole a že mohou počkat tam, a začala zavírat dveře, až se zarazily o mou nohu. Dodal jsem:
"Poslyšte, paní Chapinová, i vás bych se chtěl něco zeptat. Vy si myslíte, že já jsem proti vašemu manželovi, ale nejsem, stojím na jeho straně. Na rovinu. Moc přátel mu nezbylo a vám neublíží, když mě vyslechnete. Dozvěděl jsem se něco, co bych chtěl říci vám. Mohl bych to povědět policii, ne vám, ale věřte mi, že by se vám to ani zdaleka nelíbilo. Pusťte mě dovnitř. Je tu Pitney Scott."
Otevřela dveře dokořán a vyzvala mě: "Pojďte dál."
Snad ve mně měla náhlá změna jejího chování vzbudit podezření, ale nevzbudila. Jen ve mně vyvolala domněnku, že se mi ji podařilo zastrašit a ještě si přihodit nějaké drobné na sázku, že jestli doktora Burtona nesej mul její choť, odpráskla ho ona. Vešel jsem, zabouchl za sebou dveře a šel jsem s ní přes předsíň, obývací pokoj a jídelnu do kuchyně. Pokoje

byly velké, pěkně zařízené a vypadaly blahobytně. V kuchyni za bíle natřeným stolem seděl Pitney Scott a likvidoval kus kuřete. Na míse zbylo ještě pět nebo šest do hnědá vypečených porcí. Oslovil jsem paní Chapinovou:
"Snad bychom mohli pana Scotta nechat, aby si dával do nosu o samotě."
Kývla k židli a ukázala na kuře: "Je ho tu ještě spousta." Obrátila se na Scotta a dodala: "Namíchám vám drink."
Zakroutil hlavou, zažvýkal a polkl. "Už deset dní nepiju, paní Chapinová. Není to žádná legrace, to si pište. Až bude hotová káva, rád si dám říct. Tak vzhůru říkal jste Goodwin, že ano do toho a pomozte mi. Paní Chapinová prý už obědvala."
Hlad jsem měl, kuře vypadalo svůdně, to přiznávám, a po psychologické stránce se mi to jevilo tak, jako že bych se přidat měl. A to se ani nezmiňují o saiájai se zelenou paprikou. Usadil jsem se na židli a Scott mi podal mísu. Dora Chapinová odešla ke sporáku a stáhla plamen pod kávovarem.Vzadu na krku měla ještě spoustu obvazů a místo, kde měla oholené vlasy, vypadalo odpudivě. Byla větší, než jsem si tenkrát u nás v kanceláři představoval, a pěkný pořízek. Vzdálila se pro něco do jídelny a já se začal důvěrněji seznamovat s kuřetem a dal jsem se do řeči se Scottem. Za chvilku se Dora Chapinová vrátila s hrníčky na kávu.
Bylo to samozřejmě v kávě. Dala to asi rovnou do konvičky, protože sama se vůbec nenapila, ale žádné pachuti jsem si nevšiml, káva měla úplně obvyklou chuť. Musela tam každopádně vrazit kdejakou tabletku na spaní a ještě všechno možné, co jí přišlo pod ruku, protože to bylo jaksepatří silné. Začal jsem to pociťovat v okamžiku, kdy jsem zvedl ruku, abych Scottovi nabídl cigaretu, a zpozoroval jsem, jak se tváří. Měl přede mnou několik vteřin náskok. Dora Chapinová už zase opustila místnost. Scott civěl na dveře, kterými zmizela, a pokoušel se vstát ze židle, ale nedokázal to. Poslední, nač si opravdu vzpomínám, je, jak se snaží povstat ze židle, ale ještě potom jsem musel udělat jednu nebo dvě věci, protože když jsem se probral, byl jsem v jídelně na půl cestě ke dveřím vedoucím do obývacího pokoje a do předsíně. Když jsem přišel k sobě, bylo tma. To bylo první, co jsem vnímal, a chvilku to bylo všechno, co jsem si uvědomoval, protože jsem" se nemohl pohnout a musel jsem tvrdě bojovat, abych pořádně otevřel oči. Napravo od sebe, zdánlivě ve veliké dálce, jsem viděl dva velké obdélníky kalného světla a soustředil jsem se, abych si uvědomil, co to je. Jako bleskem mi došlo, že to jsou okna, že v místnosti, kde jsem, je tma a na ulici se svítí. Pak jsem se soustředil na to, jaká je to místnost.
Všechno se mi začalo jedno přes druhé zmateně vybavovat, ale pořád ještě jsem nevěděl, kde jsem, ačkoliv mi hlava skoro praskala úsilím, abych si to uvědomil. Překulil jsem se na podlaze a ucukl jsem, protože jsem rukou dopadl na něco kovově ostrého. Zvedl jsem se na kolena a začal jsem lézt. Vrazil jsem do stolu a do jedné či dvou židlí a nakonec do zdi. Plazil jsem se podél ní dál, opíral jsem se o ni ramenem, vyhýbal jsem se nábytku a každých pár stop jsem se zastavoval a hmatal kolem sebe, až jsem konečně nahmatal dveře. Pokusil jsem se dostat na nohy, ale nesvedl jsem to, spokojil jsem se tedy s tím, že jsem hmatal nad sebe. Našel jsem vypínač a stiskl jsem ho, rozsvítilo se světlo. Odplazil jsem se tam, kde cosi leželo na podlaze, a s vypětím všech svalů na čele a spáncích, abych udržel oči otevřené, jsem viděl, že kovová věc, které jsem se před chvílí zhrozil, byl můj vlastní kroužek na klíče. Kolem ležela moje náprsní taška, můj blok s tužkou, nůž, plnicí pero, kapesník obsah mých kapes.
Chytil jsem se židle a vytáhl jsem se na nohy, ale nebyl jsem s to odrazit. Zkusil jsem to a upadl jsem. Rozhlížel jsem se po telefonu, ale nebyl tam, odleží jsem tedy do obývacího pokoje, u dveří jsem našel vypínač a rozsvítil jsem. Telefon stál na poličce u protější stěny. Připadalo mi to strašně daleko a touha lehnout si a vzdát to způsobila, že se mi chtělo řvát, abych ukázal, že to nevzdám, ale nemohl jsem řvát. Konečně jsem se dostal k poličce, sedl jsem si k ní na zem a natáhl ruku po telefonu, podařilo se mi zvednout sluchátko a dát si je k uchu. Velice slabě jsem uslyšel mužský hlas. Pronesl jsem Wolfovo telefonní číslo a slyšel jsem ho, jak říká, že mě neslyší. Zakřičel jsem číslo ze vší síly a tím jsem mu dodal dostatečnou průbojnost. Za chvilku jsem zaslechl jiný hlas a zařval jsem:
"Chci Nera Wolfa!"
Ten druhý hlas něco zamumlal a já mu řekl, aby mluvil hlasitěji, a zeptal jsem se, s kým mluvím, vtom se mi však v kouli rozbřesklo, že je to Fritz. Řekl jsem mu, ať zavolá Wolfa, a on mi odpověděl, že tam není, na to jsem mu pravil, že je cvok, a on na mě vychrlil spoustu mumlání a já ho požádal, aby to řekl ještě jednou, hlasitěji a pomaleji. "Archie, říkal jsem, že pan Wolfe tady není. Sel vás hledat. Někdo pro něho přišel a on mi řekl, že jde pro vás. Archie, kde jste? Pan Wolfe povídal"
Měl jsem co dělat, abych udržel sluchátko, ale nakonec spadlo í s celým aparátem, hlava mi klesla do dlaní, zavřel jsem oči a domnívám se, že jsem dělal to, čemu se říká brečet.
Nemám ani ponětí, jak dlouho jsem tam seděl na podlaze s hlavou v dlaních a pokoušel jsem se z toho dostat alespoň tak, abych mohl znovu zvednout telefon. Trvalo to možná minutu, možná hodinu. Největší potíž byla, že jsem se měl soustředit na telefon, a přitom se mi neustále vnucovalo vědomí, že Wolfe je pryč. Nedokázal jsem zvednout hlavu z dlaní. Konečně jsem zaslechl nějaký hluk. Neustával, naopak stále sílil, a nakonec mi proniklo do mozku, že se asi někdo pokouší vyrazit dveře. Chňapl jsem po vrchu poličky, zvedl jsem se do stoje a zjistil jsem, že se udržím na nohou, dokud se nevzdálím od stěny; držel jsem se tedy při ní a postupoval jsem podél ní až ke dveřím do předsíně a kolem předsíně ke vchodu, odkud ten hluk přicházel. Položil jsem ruce na dveře a otočil knoflík, dveře se rozletěly a já byl zase na zemi. Dva chlapíci, kteří vešli, ke mně přistoupili, stáli nade mnou a zaslechl jsem nějaké poznámky v tom smyslu, že někdo si nakoupí, naleje se až po žábry, a pak nezavěsí.
Zatím už jsem mohl mluvit lépe. Nevím, co všechno jsem povídal, ale stačilo to, aby jeden z nich mazal pro doktora a druhý mi pomohl na nohy a kormidloval se mnou do kuchyně. Rozsvítil. Scott se svezl se židle a ležel zkroucený na podlaze. Moje židle se překotila na stranu. Cítil jsem závan chladného vzduchu a ten chlápek pronesl cosi o okně. Podíval jsem se tam a viděl jsem, že je rozbité sklo a uprostřed zeje díra jako hrom. Nikdy jsem se nedozvěděl, co vlastně jsem tím oknem vyhodil, možná mísu s kuřetem. Ale dole pod námi to stejně nevyvolalo takovou zvědavost, aby to bylo co platné. Chlápek se sklonil nad Scottem a zatřásl jím, ale ten byl pro tento svět mrtev. Pomocí stěn a

nábytku jsem se pracně dostal zpátky do jídelny. Sedl jsem si na zem a začal sbírat svoje věci a strkat si je do kapes. Naštval jsem se, protože mi připadalo, že něco chybí, ale nemohl jsem přijít na to, co to je. Pak jsem si uvědomil, že to je kožené pouzdro s revolvery na jedné a orchidejemi na druhé straně, které mi Wolfe dal k narozeninám a v němž jsem nosil své papíry a zbrojní pas. Bůh ví, že jsem se zase rozbrečel. Zrovna když jsem se věnoval této činnosti, vrátil se ten druhý chlapík a přivedl doktora. Brečel jsem a snažil jsem se vrazit si kotníky do spánků tak silně, aby mi mozek začal pracovat a zjistil, proč mě Dora Chapinová knokautovala jen proto, aby mě mohla vyšacovat, a pak mi nesebrala nic jiného, jenom to kožené pouzdro.
S doktorem jsem svedl tuhý zápas. Tvrdil, že mi může něco předepsat, teprve až zjistí, co to vlastně v sobě mám, a šel do koupelny zkoumat lahvičky a krabičky a já se vlekl za ním s úmyslem, že ho praštím. Začínalo mi to myslet a v hlavě se mi rojily myšlenky. Dostal jsem se skoro až ke koupelně, ale v tu ránu jsem na doktora zapomněl, protože mě napadlo, že na Scottovi, jak tam ležel zkroucený na zemi, bylo něco divného. Obrátil jsem se a vydal jsem se do kuchyně. Moc jsem si fandil a zase jsem upadl, ale vzchopil jsem se a pokračoval v cestě. Podíval jsem se na Scotta a hned jsem poznal, o co šlo, byl jen v košili. Sako od šedého taxíkářského stejnokroje bylo pryč. Pokoušel jsem se poznat, proč je to důležité, ale vtom vešel doktor se sklenicí nějakého hnědého svinstva v ruce, Cosi povídal, podal mi sklenici a pozoroval, jak piji. Pak přistoupil ke Scottovi a klekl si k němu.
Chutnalo to hořce. Postavil jsem prázdnou sklenici na stůl a zastavil jsem chlapíka, který šel pro doktora poznal jsem mezitím, že je to ten muž z výtahu a řekl mu, ať skočí dolů, zapojí Chapinův telefon, a pak ať se jde kouknout před dům, stojíli tam u chodníku Scottův taxík. Pak jsem se zase vydal jídelnou zpátky do obývacího pokoje a sedl jsem si k telefonu. Spojil jsem se s telefonistou a udal jsem mu číslo.
Hlásil se Fritz. Řekl jsem mu: "Tady je Archie. Co jste mi to před chvílí říkal o panu Wolfovi?"
"Proč . pan Wolfe odešel." Teď už jsem ho slyšel lip, a mohu tedy říci, že se snažil, aby se mu nechvěl hlas. "Říkal, že jde pro vás, a má prý podezření, že se ho snažíte přimět, aby vám zvýšit plat. Jel"
"Okamžik, Fritzi. Mluvte pomalu. Kolik je hodin? Podle mých hodinek je tři čtvrtě na sedm."
"Ano, to je správné. Pan Wolfe je pryč skoro čtyři hodiny. Archie, kde jste?"
"Na tom houby záleží. Co se stalo? Přišel pro něho někdo?"
"Ano, šel jsem ke dveřím a nějaký mužský mi podal obálku."
"Byl to taxíkář?"
"Ano, myslím, že byl. Odnesl jsem obálku panu Wolfovi a on hned nato přišel do kuchyně a řekl mi, že odchází. Pan Hibbard mu pomáhal do kabátu, do toho hnědého s velkým límcem, a já mu podal klobouk a hůl a rukavice"
"Viděl jste to taxi?"
"Ano. Vyšel jsem s panem Wolfem a otevřel mu dvířka u drožky. Proboha, Archie, povězte mi co můžu dělat"
"Nemůžete dělat nic. Dejte mi pana Hibbarda."
"Ale Archie já jsem celý pryč."
"Já taky. Fritzi, držte pevnost a nedejte se. Sežeňte mi Hibbarda."
Cekal jsem a zanedlouho jsem uslyšel hlas pana Hibbarda. Ohlásil jsem se: "Tady je Archie Goodwin, pane Hibbarde, dobře poslouchejte, nemohu dlouho mluvit. Chceme, abychom Neru Wolfovi, až se zase vrátí domů, mohli říci, že jste držel slovo. Slíbil jste mu, že až do pondělí večer zůstanete mrtvý. Rozuměl jste?"
, Hibbard se dotčeně ozval: "Ovšemže jsem rozuměl. Ale pane Goodwine, připadá mi, že"
"Propánakrále, zapomeňte na to, co vám připadá. Buď budete držet slovo, nebo nebudete."
"Dobrá . budu,."
"Prima. Vyřiďte Fritzovi, že zase brzy zavolám, jak jen budu mít něco nového."
Zavěsil jsem. Ten hnědý lektvar, který doktor do mne nacpal, jak se zdálo zabíral, ale nešel mi zvlášť k duhu, bylo mi, jako by mi v hlavě bušilo tisíc pekelných kladiv. Muž od výtahu se vrátil a stál nade mnou. Tázavě jsem se na něho podíval a on mi oznámil, že Scottovo taxi je pryč. Znovu jsem se zmocnil sluchátka a zavolal jsem Spring 73100. Cramer nebyl ve své úřadovně a nikde ho nemohli najít. Vytáhl jsem náprsní tašku, podařilo se mi pracně vylovit svůj telefonní seznam a zavolal jsem Cramera do bytu. Nejdřív mi řekli, že tam není, ale přesvědčil jsem je, aby si to rozmysleli, a nakonec k telefonu přišel. Jakživ jsem netušil, že by mi někdy hlas nějakého poldy mohl znít jako rajská hudba. Vysvětlil jsem mu, kde jsem a co se mi stalo, a dodal jsem, že se snažím vzpomenout si, co to ráno vykládal o prokázání laskavosti Neru Wolfovi. Odpověděl, že to myslel vážně, ať už říkal co říkal. Pokračoval jsem tedy:
"Oukej, teď máte příležitost. Ta Chapinova bláznivá kočka ukradla taxi, vylákala do něj Nera Wolfa a někam ho odváží. Nevím kam, a nevěděl bych to, i kdybych měl hlavu v provozu. Sebrala ho před čtyřmi hodinami a za tu dobu mohla dojet do Albany nebo kam. Ať už ho dostala jak chtěla, jednou jí to spočítám. Poslyšte, inspektore, pro všechno na světě, vyhlašte všeobecné pátrání po hnědém taxíku Stuyvesant MO 296342. Máte to? Zopakujte mi to. Nasadíte na to rádiovozy? Vyšlete to do Westchesteru, na Long Island a Jersey? Poslyšte, to, co jsem pekl pod pokličkou, bylo, že doktora Burtona odkrouhla ona. Bože, až ji jednou dostanu do rukou Co? Ne, já se nerozčiluji. Oukej, oukej, inspektore, díky."
Zavěsil jsem. Někdo vešel a zůstal stát ve dveřích. Zvedl jsem hlavu, byl to polda a blbě se na mě šklebil. Něco se mě ptal a já mu odpověděl, ať se zuje a udělá si pohodlí. Povídal mi na to cosi, co mělo být vtipné, a já si na poličku pro telefon položil hlavu, abych si to v ní trochu srovnal, a několikrát jsem s ní praštil o dřevo, ale nezdálo se, že by to bylo co platné. Výtahář policajtovi něco řekl a ten zamířil do kuchyně.
Vstal jsem a šel jsem otevřít okno a jen taktak, že jsem nevypadl. Studený vzduch byl jako led. Čím dál víc jsem byl pevně přesvědčen o dvou věcech: za prvé, že budeli má hlava takhle pokračovat ještě dál, vybuchne, a za druhé, že Wolfe je mrtvý. Když už ho ta ženská dostala do taxíku, připadalo mi to samozřejmé. Stál jsem, koukal jsem na Perry Street, snažil jsem se udržet hlavu pohromadě a měl jsem dojem, jako by se tu mezi mnou a řadou domů naproti

rozprostíral celý New York Battery, nábřeží Hudsonu a East River, Central Park, Flatbush, Harlem, Park Avenue a tak dále a tam někde byl Wolfe, a já nevěděl kde. Něco mi kmitlo hlavou, chytil jsem se okenního rámu a vyklonil jsem se, až jsem mohl vidět přímo dolů. Můj vůz stál tam, kam jsem ho zaparkoval. Jeho nárazník zářil ve světle pouliční lampy. Zmocnil se mě pocit, že kdybych se tam dolů mohl dostat a nastartovat ho, dokázal bych i docela dobře řídit.
Usnesl jsem se, že to udělám, ale ještě než jsem se odloupl od okna, napadlo mě, že bych se měl rozhodnout, kam pojedu. Jeden člověk s jedním autem by se při pátrání po tom taxíku daleko nedostal, ani kdyby mu hlava fungovala bezvadně. Byl jsem docela bezmocný. Nemohl jsem se však zbavit pocitu, že mohu něco důležitého udělat, jet na nějaké důležité místo, jen kdybych přišel na to, kam. Zčistajasna mi došlo, kam chci jet domů. Chtěl jsem vidět Fritze a pracovnu, projít domem a na vlastní oči se přesvědčit, jestli tam Wolfe někde není, ověřit si, jak se věci mají.
Bez váhání jsem se pustil rámu a namířil si to přes pokoj. Zrovna když jsem dorazil do předsíně, zazvonil ,telefon. Už se mi chodilo trochu lip. Vrátil jsem se k poličce s telefonem, zvedl sluchátko a řekl haló. Nějaký hlas se zeptal:
"Chelsea dvě tři devět dvě čtyři? Prosím, dejte mi byt pana Chapina."
Málem jsem upustil sluchátko a byl jsem úplně tuhý. Zeptal jsem e: "Kdo je u aparátu?" Hlas odpověděl:
"Někdo, kdo si přeje, aby byl spojen s bytem pana Chapina. Nevyjádřil jsem se dostatečně jasně?"
Ruka se sluchátkem mi klesla a chvilku jsem si je přitiskl k žebrům, abych se neshodil. Pak jsem je opět zvedl k ústům:
"Promiňte, že se ptám, kdo to je. Zdálo se mi, že je to hlas Nera Wolfa. Kde jste?"
"Ach, Archie. Po tom, co mi pověděla paní Chapinová, mohl jsem stěží očekávat, že vás zastihnu při obsluze domácí ústředny. Velmi se mi ulevilo. Jak se cítíte?"
"Náramně. Báječně. Jak vy se rnáte?"
"Docela dobře! Paní Chapingvá řídí staccato a drncání té pekelné drožky . to nic, Archie, stojím a vstoje nerad telefonuji. Právě tak bych velice nerad ještě jednou vlezl do toho nájemného auta. Jeli to proveditelné, vezměte sedan a přijeďte pro mne. Jsem v hostinci Bronx River Inn, poblíže nádraží Woodlawn. Víte, kde to je?"
"Vím. Přijedu."
"Žádný spěch. Gítím se tu celkem pohodlně."
"Oukej."
V uchu mi zaznělo cvaknutí, jak zavěsil. Položil jsem sluchátko a sedl jsem si.
Bylo mi zatraceně dobře a současně jsem se mrzel. Určitě ne na Wolfa, ba ani na sebe, zkrátka mrzel jsem se. Mrzelo mě, že jsem volal SOS Cramerovi, že Wolfe je někde v horoucích peklech, někde až na konci Grand Concourse, a vlastně jsem ani dobře nevěděl, v jakém stavu, mrzelo mě, že se tam teď musím vydat já, byl jsem si až moc dobře vědom, v jakém jsem stavu. Cítil jsem, jak se mi zavírají oči, a s trhnutím jsem zvedl hlavu. Rozhodl jsem se, že až příště uvidím Doru Chapinovou, ať už kdykoliv a kdekoliv, vezmu svůj kapesní nůž a uříznu jí hlavu nadobro, úplně ji oddělím od ostatní Dory Chapinové. Napadlo mě, že bych mohl jít do kuchyně a požádat doktora ještě o kapku toho hnědého utrejchu, ale usoudil jsem, že by mi to zvlášť dobře neudělalo.
Zvedl jsem sluchátko, zavolal jsem do garáže na Desáté avenue a požádal je, aby v sedanu doplnili benzín a přistavili ho k chodníku. Potom jsem se zvedl a chystal jsem se vypařit. Byl bych radši dělal všechno možné, než abych se zas pokoušel chodit, ovšem kromě lezení. Dorazil jsem do předsíně, otevřel dveře a pokračoval jsem dále k výtahu. Zde jsem musel čelit dvěma novým trablům: výtah tu byl, dveře byly otevřené dokořán, ale neměl jsem plášť a klobouk. Nechtelo se mi vracet se do kuchyně pro muže od výtahu, protože to jednak bylo moc daleko, a za druhé, kdyby policajt zjistil, že odcházím, chtěl by mé asi zadržet kvůli informacím a byla otázka, co bych dělal, kdyby se o to pokusil. Vrátil jsem se tedy do předsíně, dveře jsem nechal otevřené, vzal jsem si kabát a klobouk a šel jsem zpátky k výtahu. Vlezl jsem do něj, "nějak jsem zavřel dveře a nazdařbůh jsem stiskl páku, šťastnou náhodou na sestup. Výtah začal klesat a já se opřel o bok kabiny.
Zdálo se mi, že páku pouštím zhruba včas, ale první, co jsem si uvědomil, bylo, že výtah narazil na dno šachty jako metrák cihel a odhodil mě od stěny. Vzchopil jsem se, otevřel jsem dveře a asi dvě stopy nad úrovní výtahu jsem viděl tmavou chodbu. Vydrápal jsem se ven a postavil jsem se Byl jsem v suterénu. Vydal jsem se doprava, což mi připadalo správné, a pro změnu také bylo. Dostal jsem se k nějakým dveřím, prošel jsem jimi, pak branou a, byl jsem venku, od chodníku mě dělily už jen krátké cementové schody. Ztekl jsem je, našel svůj vůz a vlezl dovnitř.
Stále ještě nemohu uvěřit, že jsern s tím vozem dojel z Perry Street ke garážím na Třicáté šesté. Bral jsem to asi odrazem od mantinelů, od budov na jedné k budovám na druhé straně ulice; proti této teorii však mluví fakt, že jsem druhý den na voze nezjistil ani jediné škrábnutí. Jestli si někdo vede seznam zázraků, může si v něm udělat jednu čárku za mě.
Dojel jsem tam, ale zastavil jsem před garážemi a rozhodl jsem se, že se o vjezd dovnitř raději pokoušet nebudu. Zatroubil jsem na houkačku a vyšel Steve. V hlavních rysech jsem mu vytmavil, jak na tom jsem, a sdělil jsem mu, že jak doufám, tam někoho má, kdo ho může zastupovat, protože on bude muset nasednout do sedanu a odvézt mě do Bronxu. Zeptal se, jestli se nechci něčeho napít, a já na něho zavrčel. Zašklebil se, šel dovnitř a já se zatím přesunul do sedanu, který už stál u chodníku. Byl zpátky na to tata, už ve .svrchníku, nastoupil a odpíchl se. Řekl jsem mu, kam mě má zavézt, hlava mi klesla na polštářování v rohu, ale zavřít oči jsem si netroufal. Držel jsem je křečovitě otevřené a po každém mrknutí jsem je vždycky znova vytřeštil. Spustil jsem si okno, chladný vzduch mi narážel do obličeje a připadalo rni, že jedeme milión mil za minutu v rychlém rozmazaném okruhu, až se mi tajil dech. "Jsme na místě, mistře," prohlásil Steve.
Zabručel jsem, zvedl jsem hlavu a znovu vyvalil oči. Stáli jsme. Bylo to zde, Bronx River Inn, jen přes chodník. Měl jsem dojem, jako by ta hospoda přijela k nám, a ne my k ní. Steve se zeptal: "Jak je vám, jste schopný provozu?"
"To se rozumí." Stiskl jsem čelisti, otevřel dvířka a vylezl jsem. Přešel jsem chodník a pokoušel jsem se projít plůtkem, znovu jsem stiskl čelisti a obešel jsem ho. Přešel jsem verandu s holými neprostřenými stolky, u nichž nikdo neseděl, pak jsem otevřel dveře a vešel dovnitř do hlavního lokálu. Bylo tam několik stolků pokrytých ubrusy a u nich sedělo

pár hostů. Host, kterého jsem hledal, seděl u stolu v odlehlém koutě místnosti. Přiblížil jsem se. Nero Wolfe tam v celé své slávě seděl na židli, která by při vší hospodárnosti stačila sotva pro polovinu. Vedle něho na židli ležel jeho hnědý svrchník a na druhé straně stolu naproti němu jsern uviděl zafačovanou šíji Dory Chapinové. Seděla ke mně zády. Přistoupil jsem k nim.
Wolfe mi pokynul. "Dobrý večer, Archie. To se mi zase ulevilo, jen jsem domluvil, napadlo mě, že pravděpodobně nejste v tak dobré kondici, abyste mohl řídit vůz tímhle zmateným bludištěm. Velmi se mi ulehčilo. Paní Chapinbvou znáte. Posaďte se. Nevypadáte na to, že by vám působilo požitek stát."
Zvedl sklenici piva a párkrát si lokl. Na jeho talíři jsem zahlédl zbytky nějakého jídla, ale Dora Chapinová svůj talíř dokonale vymetla. Zvedl jsem z jedné židle jeho klobouk a hůl a usedl jsem. Zeptal se mě, jestli nechci sklenici mléka, ale já zakroutil hlavou. Řekl:
"Připouštím, je to drobátko zahanbující, že jsem se vás vydal zachraňovat a nakonec jsem vás požádal, abyste přišel na pomoc vy mně, patříli však toto nájemné auto panu Scottovi, měl by si do něj opatřit nová péra. Jestliže mě dostanete domů neporušeného a já nepochybuji, že dostanete nebude to pro dnešek váš jediný triumf. Tím, že jste mě za poněkud nezvyklých okolností svedl s paní Chapinovou, i když patrně bezděky, přiblížil jste nás k rozřešení našeho problému. Říkám vám to hned, protože vím, že je to pro vás vítaná zpráva. Paní Chapinová byla tak laskavá, že přijala mé ujištění"
To byla poslední slova, která jsem slyšel. Jediné, nač si ještě vzpomínám, je, že pevně napjatý drát mezi mými spánky, který je držel pohromadě, náhle s kovovým brnknutím praskl. Později mi Wolfe řekl, že když jsem se skládal, narazil jsem, dřív než mě mohl zachytit, hlavou do stolu, až to bouchlo.
Když jsem se v pondělí ráno probudil, ležel jsem pořád ještě v posteli. Zní to, jako bych se špatně vyjádřil, ale není to tak. Když jsem se probudil natolik, abych poznal, kde jsem, připadalo mi, jako bych byl šel do postele kolem letnic a tečí že jsou vánoce. Potom jsem vedle sebe uviděl doktora Vollmera.
Usmál jsem se na něho. "Haló, doktore, nastoupil jste tu jako domácí lékař?"
Oplatil mi úsměv. "Jen jsem si sem zaskočil, abych se mrkl, jak zabírá to, co jsem do vás včera večer napumpoval. Očividně"
"Cože? Oh, panebože." Vtom mě praštilo přes oči, že všude v pokoji je plno světla. "Kolik je hodin?" "Tři čtvrti na dvanáct."
"Ne!" Otočil jsem se k hodinám. No nazdar! Prudce jsemsi sedl a vtom se mi do lebky zarazilo tisíc malých cepínů. Zavyl jsem, zvedl jsem ruce a pokoušel jsem se s ní trochu zaviklat. "Co to tadyhle mám? Hlavu?" zeptal jsem se doktora Vollmera. Zasmál se. "To bude v pořádku." "Jenže neříkáte kdy. Au, je pan Wolfe v kanceláři?" Přikývl. "Mluvil jsem s ním, než jsem šel nahoru." "A je poledne." Spustil jsem nohy na podlahu. "Pozor, ať do vás nevrazím." A odstartoval jsem do koupelny.
Začal jsem se mydlit a on se postavil mezi dveře a sdělil mi, že už dal Fritzovi pokyny ohledně mé snídaně. Odpověděl jsem, že pokyny nechci, že chci šunku s vejci. Znovu se rozesmál a vypadl. Jeho smích mě potěšil, kdybych byl opravdu měl v hlavě cepíny, jako doktor by mi je byl pravděpodobně vytahoval, místo aby se řehtal. Hodil jsem sebou, jak to jen při mé motolici šlo, omyl jsem svou ztepilou postavu, oděl ji do denního hávu a docela svižně jsem sešel dolů, opíraje se o zábradlí.
Wolfe ke mně vzhlédl ze svého křesla, řekl dobré jitro a zeptal se, jak mi je. Odpověděl jsem, že se cítím jako hříběcí dvojčata, a šel jsem k svému psacímu stolu. Povídal: "Ale Archie, vážně, smíte už chodit?"
"Ano, nejenže smím, už dávno jsem měl. Znáte mě přece, jsem muž akce."
Roztáhl tváře. "A já jsem ovšem supersedavý typ. Včera večer, když jste se vezl celou cestu z Bronx River Inn domů, dobrých deset mil nebo víc, s hlavou na mém klíně, byla to jen směšná záměna úloh."
Přikývl jsem. "Hrozně směšná. Už jsem vám dávno říkal, pane Wolfe, že si mě platíte napůl za práci a napůl za to, že poslouchám, jak se vytahujete."
"To jste říkal, a pakliže jsem tenkrát nepodotkl, podotýkám nyní, že ale nechme toho. V těchto líbeznostech můžeme pokračovat někdy jindy, napřed práce. Mohl byste si udělat několik poznámek a svůj půst přerušit až při obědě? Dobrá. Hovořil jsem dnes ráno telefonicky s panem Morleyem a s okresním návladním osobně. Bylo sjednáno, že dnes odpoledne ve dvě třicet navštívím pana Chapina v Hrobkách. Jak se jistě pamatujete, v sobotu večer, když nás Fred Durkin přerušil se svými novinkami, začal jsem vám právě diktovat doznání Paula Chapina. Museli jsme je pak odložit. Najděte si laskavě tu stránku, můžeme pokračovat. Ve dvě odpoledne to musím mít."
A tak jak se ukázalo nejenže jsem si to nerozdal se šunkou s vejci, po čemž jsem toužil, ale nedostal jsem se dokonce ani k obědu s Wolfem a s Hibbardem. Diktát trval skoro do jedné, a pak jsem ještě musel všechno překlepat na čisto. Prázdnota ve mně se zatím proměnila ve vakuum nebo co může být ještě prázdnější než prázdnota. Řekl jsem si Fritzovi, aby mi přinesl nějaké horké toasty s vejci, mléko a kávuk psacímu stolu. Chtěl jsem mít celý ten dokument, který měl Paul Chapin podepsat, naklepaný naprosto správně a musel jsem si dávat na čas a soustředit se, protože má hlava ještě nebyla ochotna uznat důležitost takových věcí, jako jsou rozdělovači znaménka a pravopis. Tři minuty jsem promarnil telefonováním s garáží, aby mi před dům přistavili sedan; samozřejmě jsem předpokládal, že tam v něm Wolfa povezu, ale dostal jsem odpověď, že už jim Wolfe dal své pokyny a že v nich je zahrnut i řidič. Napadlo mě, že bych se asi měl cítit dotčen, ale řekl jsem si, že se na to vykašlu.
Wolfe se naobědval rychle na něho rychle. Ve tři čtvrtě na dvě se vrátil do pracovny, právě když jsem byl taktak hotov a chtěl jsem vložit tři průklepy do hnědých pořadačů. Vzal si je, strčil do kapsy, vyzval mě, ať si vezmu blok, a začal chrlitinstrukce pro mne na odpoledne. Vysvětlil mi, že si na odpoledne vzal řidiče, protože já budu mít jiné věci na práci. Vyložil mi dále, že mu Hibbard závazně přislíbil zůstat celé odpoledne ve svém pokoji, vzhledem k tomu, že by mohly přijít nějaké návštěvy. Hibbard se tam odebral přímo z jídelny.

Ve dveřích se objevil Fritz a ohlásil, že auto předjelo. Wolfe mu řekl, že bude v několika málo minutách hotov.
Novou představu o kvalitách Wolfovy nervové soustavy mi poskytlo odhalení, že už vykonal větší část příprav na mítink Ligy vyděšených, který se měl týž večer v devět hodin konat u nás v pracovně. Dřív, než vůbec Chapina navštívil! Kromě několika podrobností obsažených v doznání jsem ovšem nevěděl, co všechno mu asi napovídala Dora. Ale na vytečkovanou řádku dole se neměla podepsat ona, nýbrž její mrzáček se světlýma očima. Byl jsem docela rád, že mě Wolfe nepověřil, abych s ním jednal já, i když pro něho to znamenalo dvakrát ve dvou dnech vážit cestu mimo dům, což byl jeho světový rekord. Pustil se do toho hned v neděli večer po našem návratu a v pondělí ráno ze své ložnice a obvolal Boston, Filadelfii a Washington i šest nebo osm členů ligy v New Yorku a mítink byl sjednán..Mým úkolem bylo spojit se s ostatními, pokud možno telefonicky, a zajistit co největší dosažitelnou účast. Na odchodu mi dal další, ještě neodkladnější úkol. Nařídil mi, abych ihned navštívil paní Burtonovou, a nadiktoval mi dvě otázky, které jí mám položit. Navrhoval jsem, že to vyřídím telefonem, ale nesouhlasil s tím, protože prý bude lépe, když promluvím i s dcerou a služebnými. Fritz stál u dveří s Wolfovým pláštěm v ruce, ale Wolfe mu řekl:
"Málem jsem zapomněl, naší hosté budou mít žízeň. Fritzi, odložte ten plášť a pojďte se se mnou podívat, co budeme potřebovat. Archie, buďte tak laskav, měl byste raději jet, abyste byl do tří zpátky. Fritzi, minulý týden jsem si všiml, že pan Cabot dává přednost Aylmerově sodovce"
Vypadl jsem. Kráčel jsem si do garáže pro vůz a čerstvý vzduch mi jiskřil v plicích. Vyjel jsem s vozem ven na světlo, celý jsem ho prohlédl, ale nemohl jsem na něm najít ani škrábnutí; a to potom jsem přemýšlel o zázracích. Zase jsem nastoupil a jel jsem do města.
Wolfe mi dělal starosti. Zdálo se mi, že se vším nesmyslně pospíchá. Pravda, Hibbardovo čestné slovo mělo dnes večer vypršet, ale pravděpodobně by si dal říci, aby je prodloužil, a mimoto určitě nebylo životně důležité, abychom ho na schůzce předvedli jako zlatý hřeb programu. Jenže to byl celý Wolfe, ani nepočkal, až bude mít doznání doopravdy v kapse. Dělat na štěstí dlouhý nos, to bylo gesto, jež k němu patřilo, kus jeho osobnosti, a možná důležitý kus. Spoustě věcí jsem u Wolfa nerozuměl, a ani jsem nepředstíral, že rozumím. Nicméně není žádný zákon proti tomu, aby si někdo dělal starosti, a představa, jak večerní schůzka dopadne, jestli Paul Chapin bude dál mlčet jako mezek, mé hlavě nikterak neprospívala. Tohle všechno se mí v ní honilo cestou do Devadesáté ulice.
Wolfe prohlásil, že obě otázky, které mám paní Burtonové předložit, jsou velmi důležité. První byla prostá: Telefonoval doktor Burton v sobotu večer mezi 18.50 a 19.00 Paulu Chapinovi a žádal ho, aby k němu přišel?
Druhá byla složitější: V sobotu večer v 18.30 ležel na stole ve vstupní hale Burtonova bytu pár šedých rukavic, a to na konci stolu blíže dvoukřídlových dveří. Odstranil je někdo z domácích lidí v době mezi udaným časem a 19.20?
Měl jsem kliku. Všichni byli doma. Hospodyně mě nechala čekat v salóně a paní Burtonova přišla za mnou. Vypadala přepadle a měla na sobě šedé šaty, ve kterých mi připadala ještě nemocnější, ale její páteř pořád ještě ukazovala, co dovede. První otázka zabrala asi devět vteřin a odpověď zněla jednoznačně ne. V sobotu večer po půl sedmé doktor Burton vůbec netelefonoval. Druhá otázka si vyžádala víc času. Paní Kurtzová odpadla, protože v tu dobu nebyla doma. Dcera, jak se zdálo, také nepřipadala v úvahu, protože odcházela před půl sedmou, ale přesto jsem paní Burtonovou požádal, aby ji pro jistotu zavolala. Přišla a prohlásila, že žádné rukavice v hale na stole nenechala a že tam žádné neviděla. Ani paní Burtonova v hale nebyla v době od svého návratu kolem šesté hodiny až do 19.33, kdy se tam rozběhla, jakmile zazněly výstřely. Řekla, že na onom stole žádné rukavice nenechala a určitě žádné neodnášela.
Poslala pro Rosu. Rosa přišla a já se jí zeptal, jestli v sobotu večer mezi půl sedmou a sedmou hodinou brala se stolu v hale pár rukavic.
Rosa se místo na mne podívala na paní Burtonovou, zaváhala a konečně řekla: "Ne, milostivá paní, nebrala jsem žádné rukavice. Ale paníChapinová"
Zarazila se. Zeptal jsem se: "Viděla jste tam nějaké rukavice?"
"Ano, pane."
"Kdy?"
"Když jsem šla otevřít paní Chapinové."
"Brala je paní Chapinová?"
"Ne, pane. Všimla jsem si jich, právě když je zvedla. Zvedla je a potom je zase položila."
"Nevrátila jste se pro ně později?" "Ne, pane, nevrátila."
Tím to bylo vyřízeno. Poděkoval jsem paní Burtonové a opustil jsem ji. Chtěl jsem jí říci, že nejpozději do zítřejšího poledne pro ni budeme mít definitivní zprávy, které jí možná trochu pomohou, ale pomyslel jsem si, že dost a dost nekrytých směnek už na firmju uzavřel Wolfe, a raději jsem to nechal plavat.
Do kanceláře jsem se dostal po třetí hodině a hned jsem se pustil do telefonování. Zbylo na mě asi osm jmen, která Wolfe nesehnal. Nalinkoval mi, jak to mám navléci; že se chystáme rozeslat svým klientům, kteří podepsali pamětní zápis, své účty, ale že bychom jim všem jako celku napfed rádi podali vysvětlení a získali jejich souhlas. Což opět jasně mluví pro Wolfovu nervovou soustavu, tím spíš, že naší klienti zatraceně dobře věděli, že Chapina zašili policajti pro vraždu doktora Burtona a že my s tím máme co dělat asi tolik jako bronzoví lvi před městskou knihovnou. Souhlasil jsem však, že je to dobrá finta, jak je dostat k nám do pracovny.
S těmi osmi chlapíky to šlo celkem dobře, za něco málo přes půl hodiny jsem jich zbubnoval pět, když tu ve tři čtvrtě na čtyři, právě když jsem v telefonním seznamu hledal číslo Hereckého klubu v honbě za Rolandem Erskinem, zazvonil telefon. Ohlásil jsem se a byl to Wolfe. Jak jsem zaslechl jeho hlas, napadlo mé, aha, už je to tady, večírek je v tahu. Ale nezdálo se, že jsem na to kápl. Zeptal se mě:
"Archie, jak jste pořídil u paní Burtonové?" "Na obě otázky odpověděla záporně. Burton netelefonoval a nikdo žádné rukavice nebral." "Ale služebná je možná viděla?"
"Cože? Tohle jste také věděl? Viděla. Viděla, jak je paní Chapinová zvedla a zase položila."

"Výtečně. Volám, protože jsem právě něco slíbil, a chci svůj slib neprodleně splnit. Vezměte ze skříně kazetu pana Chapina, pečlivě ji zabalte, dopravte ji do jeho bytu a odevzdejte paní Chapinové. Budu pravděpodobně doma, až se vrátíte." "Oukej. Máte ještě něco nového?" "Nic světoborného."
"Nic světoborného jsem nečekal. Zkusme to s obyčejnou otázkou přímo k věci. Získal jste na doznání podpis nebo ne?"
"Máni ho."
"Opravdu je podepsané?"
"Je. Ještě něco jsem zapomněl: než krabici pana Chapina zabalíte, vyjměte z ní jeden pár rukavic z šedé kůže a uložte je. Prosím vás, doručte tu schránku paní Chapinové ihned."
"Provedu."
Zavěsil jsem. Ten tučný ďábel to dokázal. Neměl jsem sice ani potuchy, jaké zásoby munice získal od Dory Chapinové, a měl ovšem i tu výhodu, že Chapin tvrdl v lapáku s vraždou prvního stupně na krku, ale i tak komu čest, tomu čest, to se musí nechat, vyzná se. Řekl bych, že pro nějaké vyjednávání byl Chapin nejtvrdší druh chlapa, s kterým jsem kdy měl co dělat, s výjimkou toho voňavkáře v New Rochelle, který měl ve zvyku topit ve vaně koťata a jednou mezi ně omylem strčil manželku. Hrozně rád bych byl viděl, jak to s ním Wolfe skoulel.
Wolfe pravil "neprodleně", a tak jsem poslední tři oběti nechal čekat. Zabalil jsem kazetu a odvezl ji do Perry Street nejprve jsem ovšem přesně podle instrukcí vyj mul jeden pár rukavic a uložil do zásuvky svého psacího stolu. Zaparkoval jsem naproti číslu 203 a vystoupil jsem. Rozhodl jsem se použít při doručení vhodné techniky. Přešel jsem ulici k domovním dveřím, ve kterých stál muž od výtahu, a oslovil jsem ho: "Odneste tenhle balíček paní Chapinové v pátém patře, až se vrátíte, dostanete čtvrťák."
Převzal balíček a řekl: "Toho poldu včera bral čert, když viděl, že jste v čudu. Jak je vám?"
"Nádherně. Hoďte sebou, mistře."
Šel, vrátil se, dostal čtvrťák. Zeptal jsem se ho: "Nepolámal jsem vám něco na té vaší vertikální kraksně? Páka nějak nefungovala."
Roztáhl ústa asi o šestnáctinu palce. "To bych řekl, že ne. Nic, nic jste nepolámal."
Tak jsem za Wolfa splnil slib a doručil jsem balíček, aniž jsem podstoupil zbytečné riziko, že budu pozván na. čaj, a přišlo mě to jen na dva nikláky, což je kulantní cena.
Wolfe se vrátil domů přede mnou. Poznal jsem to podle toho, že v hale visel jeho kabát a klobouk. Vzhledem k tomu, že už bylo po čtvrté hodině, bude samozřejmě nahoře u svých sazenic. Byl jsem však už z těch jeho potulek po městě celý nervózní, a ještě než jsem zapadl do pracovny, vyjel jsem ta tři patra nahoru. Kromě nějakého zběžného pohledu jsem už orchideje skoro týden pořádně neviděl. Wolfe obcházel police v tropickém oddělení, pátral po mšicích a z jeho výrazu jsem poznal, že nějaké našel. Obrátil se na mě hned, jak jsem se zastavil, a podíval se na mne, jako bych byl rašíce anebo plný mšic. Nemělo cenu pokoušet se navázat s ním nějakou konverzaci. Mazal jsem dolů, abych dorazil to telefonování.
Ze tří zbývajících jsem zastihl jenom dva. Roland Erskine nebyl nikde k sehnání. I tak jsme měli pěkné výsledky. Z Bostonu přišel telegram, že Collard a Gaines přijedou, a z New Haven že přijede Mollison. Měl jsem podezření, že ta přespolní děťátka by si byl vzal Wolfe na starost, i kdybych nebyl v posteli.
Odérem šesté nesešel ze skleníků rovnou do pracovny jako obvykle. Zastavil se zřejmě ve svém pokoji, protože se objevil teprve kolem půl sedmé s náručí plnou knih. Poznal jsem, že to jsou Chapinovy romány. Narovnal si je na stůl, usedl a zazvonil pro pivo.
Sdělil jsem mu, že paní Chapinová krabici dostala, a přečetl jsem mu poznámky ze své odpolední návštěvy u paní Burtonové. Dal mi různé pokyny související s večerní schůzkou a já si je zaznamenal, protože má rád všechno černé na bílém. Potom se začal chovat rozmarné. Měl moře štiplavých poznámek, které jsem nesl jako muž, a pak jsem prohodil, že se blíží doba večeře a bylo by na čase, abych byl seznámen s tajemstvím páru rukavic na stole v hale. K mému překvapení souhlasil.
"Byl to příspěvek paní Chapinové," začal, "zásobila mě ještě jinými informacemi, ale žádná nebyla tak zajímavá jako tato. Jak víte, přišla do Burtonova bytu v půl sedmé. Otevřelo jí děvče jménem Rosa. Když procházela halou, uviděla na stole pár rukavic, zastavila se a zvedla je. Tvrdila, že měla v úmyslu donést je paní Burtonové, ale asi bychom jí nekřivdili podezřením, že chtěla svému manželovi založit novou pokladnici. Svědčí pro to i to, co udává jako důvod, proč rukavice položila zpátky na stůl. Udává důvody dva: že se služebná obrátila a pozorovala ji a že jí rukavice připadaly trochu těžší než ty, které jak věděla nosila paní Burtonova. Každopádně je tam nechala. Když však při odchodu procházela halou, napadlo ji, že se ještě jednou přesvědčí, jestli to přece jen nejsou rukavice paní Burtonové, ale nebyly tam. Hledala je dokonce kolem. Byly pryč."
"Chápu. A to prokazuje, že Burtona neodkrouhla."
"Prokazuje a ukazuje na totožnost vraha. Kdyby se ukázalo, že je třeba, aby někdo nevinu paní Chapinové dosvědčil, což mi nepřipadá pravděpodobné, lze zjistit, že ji v půl sedmé pokutoval strážník na křižovatce Park Avenue a Padesáté ulice, protože nezastavila na červenou. Nehledě k tomu, že si jí, když opouštěla dům, ještě než došlo k vraždě, mohl všimnout domovník a vrátný. Nit z toho však nebude třeba."
"Aha, získal jste si zřejmě její důvěru tím, že jste jí dal nějaké orchideje."
"Ne, ale po pravdě řečeno, slíbil jsem jí nějaké. Poznamenejte mi to na zítřek. Získal jsem si ji, když jsem jí poyděl pravdu, že mě odsouzení jejího manžela pro vraždu bude stát mnoho tisíc dolarů. Tak vidíte, jak to bylo. Kolik je hodin? Dobrá. Stejně jako sám Chapin byla i ona přesvědčená, že za jeho nepříjemnou situaci jsem odpovědný já. Protože neznal podstatu mé dohody s jeho přáteli, domníval se, že jsem ho křivě obvinil. Viděl mě, a proto mě ovšem nemohl podezřívat, že jsem akrobacii v hale prováděl sám osobně. Víte, kdo ji obstaral? Vy. Ano, skutečně, vraždu jste vykonal

vy, já ji jen vymyslel. Paní Chapinová tomu pevně věřila a chopila se příležitosti. Když jste vy a Pitney Scott tvrdě usnuli, prohledala vám kapsy, vzala si jeho kabát a čepici, pak si sedla, rapsala vzkaz a dojela taxíkem sem. Předala Fritzovi obálku a vrátila se do taxíku. Její sdělení bylo stručné a jasné. Mohu vám je zopakovat doslova. ‚Archie Goodwin bude za dvě hodiny mrtvý, jestliže nenastoupíte do mého taxi a nepojedete, kam vás dovezu. Podepsala se vlastním jménem. Dora Chapinová. Obdivuhodně přímočaré. V obálce přiložené kožené pouzdro, které, jak se zdá, máte rád, mě přesvědčilo, že situace si vyžaduje nějakou akci."
Odmlčel se a sáhl po sklenici piva. Zamručel jsem a pomyslel jsem si, že bych měl něco říci, ale nenapadlo mě nic jiného než: "Jo, měl jsem je rád. A máte je ještě?"
Přikývl a pokračoval: "Jediný skutečně znepokojivý aspekt této příhody vyplýval z romantické představy paní Chapinové o tom, co je to opuštěné a vzdálené místo. Křoví v nějakém odlehlém cípu Central Parku by bylo vykonalo tutéž službu, když už jsem se zavázal, že ji budu následovat, ale ta pekelná ženská se s tou drožkou řítila daleko za hranice City. Později jsem se dozvěděl, že původně měla v plánu jakýsi osamělý les někde na břehu Long Islandského průlivu, kde loni v létě byli s manželem na výletě. Začalo to být k nesnesení. Spustil jsem sklo mezi námi a zařval jsem jí zezadu do ucha, že jestli do tří minut nezastaví, budu volat o pomoc na každý protijedoucí vůz a každou lidskou bytost v dohledu. Přesvědčil jsem ji. Zahnula na postranní cestu a zastavila pod skupinou stromů.
Teď se pobavíte. Měla zbraň. Kuchyňský nůž! Mimochodem, ty řezné rány, které nám ve středu předvedla, si způsobila z vlastní iniciativy, její manžel to neschvaloval. V té době ještě celá hra směřovala k tomu, aby v myslích jeho přátel vznikl obraz pana Chapina jakožto nebezpečného vrahouna, ovšem aniž by přitom byl zapleten do nějakého prokazatelného obvinění. Chapin už měl podezření, že bych ho mohl prohlédnout, a zkrvavený krk jeho ženy měl posloužit jako třpytka, i když to byl její vlastní nápad. Nemohla dost dobře čekat, že mě nožem zabije, žádný nůž není tak dlouhý, aby u mne zasáhl nějaký životně důležitý orgán. Mám za to, že střelnou zbraň neměla po ruce, nebo k nim možná chová stejnou nedůvěru jako já. Chtěla mě možná jen přimět k povolnosti a pomáhaly jí ovšem i mé obavy z vaší hrozivé situace. V každém případě mě chtěla přinutit, abych prozradil uskok, jakým byl její manžel chycen do pasti. Chtěla, abych jí to dal písemně. Papír a pero měla s sebou. Tato péče o podrobnosti mě dojala. Oblíbil jsem si ji pro tento smysl pro detail."
"No a co?"
Napil se piva. "Celkem nic. Víte, jak rád hovořím s lidmi. Ted jsem měl skvělou příležitost. Od samého začátku se chovala klidně. My dva spolu máme mnoho společného například odpor ke zmatkům. Bylo by bývalo poučné vidět ji, jakým způsobem si tenkrát operovala krk, vsadil bych se, že to dělala přesně stejně, jako když krájí řízek. Vysvětlil jsem jí situaci a prodiskutovali jsme ji. Nastal okamžik, kdy se nám zdálo bezúčelné pokračovat v konferenci na tak chladném, tmavém, odpudivém místě. Krom toho už jsem se dozvěděl, co se stalo s vámi. Vyjadřovala se tak neurčitě o tom, čím vám vylepšila kávu, že se mi zdálo nejmoudřejší dostat se co nejdřív k telefonu. A tady máme pana Hibbarda. Doufám, že se to dlouhé odpoledne dalo vydržet."
Hibbard vkráčel do pokoje, trochu se motal a na krku měl stále ještě mou hnědou kravatu.
Za ním vstoupil Fritz a ohlásil večeři,
Začali se trousit brzy. Do devíti už jich dorazilo deset, zaškrtával jsem si je v seznamu a vítal je s náležitými poctami. Čtyři z nich jsem předtím neviděl: Collarda a Gainese z Bostonu, Irvinga z Filadelfie a profesora Mollisona z Yale. Mike Ayers, při příchodu střízlivý jak nemluvně, mi pomáhal roznášet pitivo. Úderem deváté se k davům připojil Leopold Elkus. Netušil jsern, co mu Wolfe napovídal, aby ho sem dostal, každopádně tu byl a k pití chtěl sklenku portského. Potlačil jsem popud sdělit mu, že nitroglycerín v něm není. Poznal mě a choval se ke mně mile. Napochodovalo několik dalších, mezi nimi Augustus Farrell, který v sobotu volal, že se vrátil z Filadelfie a že zakázku na knihovnu pana Allenbyho má v kapse. Wolfe měl podezření, že telefonoval hlavně kvůli dvaceti dolarům, které měl dostat za středeční práci, a pověřil mě, abych mu poslal šek.
Nevypadali tak sklesle jako před týdnem. S větším gustem se věnovali pití, tvořili skupinky a hovořili, jeden nebo dva si dokonce na mě došlápli a projevili netrpělivost. Collard, bostonský textilák a majitel útesu, z kterého sletěl soudce Harrison, vyjádřil naději, že shlédne poslední dějství opery, a já mu odpověděl, že lituji, ale sám že jsem se této naděje už dávno vzdal. Zaslechl jsem, jak Elkus prohodil k Ferdinandovi Bowenovi, že Nero Wolfe pravděpodobně trpí pokročilým stádiem megalomanie. Snažil jsem se zaslechnout Bowenovu odpověď, ale ušla mi.
Ve čtvrt na deset jich bylo přítomno patnáct. Nadešel čas, kdy měl Wolfe jak mi řekl vstoupit na scénu.
Byl to výborný nástup. Provedl jej dokonale. Vyhlížel jsem ho, aby mi nic neuteklo. Vstoupil do místnosti, pokročil tři kroky ode dveří, stanul a stál, dokud se k němu všichni neobrátili a hovor neutichl. Sklonil hlavu a zvučným hlasem pronesl: "Dobrý večer, pánové." Pak se obrátil ke dveřím, kývl na Fritze, který stál na prahu, Fritz ustoupil stranou a dovnitř vkročil Andrew Hibbard.
To vyvolalo první vřavu. Nejrychleji zareagoval Pratt a Mike Ayers, zařvali: "Andy!" a skočili k němu. Ostatní je následovali. Obklopili ho, křičeli na něho, chňapali mu po rukou a bušili mu do zad. Obklíčili ho, až ani nebyl vidět, a nemohl jsem pozorovat, jak to na něho psychologicky působí. Každý, kdo je viděl a slyšel, mohl si lehko představit, že Andyho Hibbarda mají doopravdy rádi. Možná že ho měl rád i Drummond a Bowen; hořké se musí brát se sladkým. Wolfe tomu hřmícímu stádu unikl. Uchýlil se k svému psacímu stolu, napěchoval se do křesla a Fritz mu donesl pivo. Podíval jsem se na něho a byl jsem rád, že jsem to udělal, protože se nestávalo často, aby se mu uráčilo mrknout na mne. Opětoval můj pohled a jedním okem na mne mrkl a já mu oplatil úsměvem. Pak se napil piva.
Rozruch ještě chvilku pokračoval. Mike Ayers přistoupil k Wolfovu psacímu stolu a něco mu říkal, ale byl takový hluk, že jsem neslyšel co, a Wolfe přikývl a něco odpověděl. Mike Ayers šel zpátky, začal ostatní honit do křesel a Cabot a Farrel se k němu přidali. Uklidnili se. Pratt vzal Hibbarda pod paží, odvedl ho k jedné velké lenošce, a pak se posadil vedle něho, vytáhl kapesník a utíral si oči.

A teď to Wolfe roztočil. S předloktím na obou opěradlech se vzpřímil v křesle, spustil bradu na prsa a upřel na ně široce otevřené oči.
"Pánové, děkuji vám, že jste se dnes večer dostavili. I kdybyste snad se mnou později v průběhu večera v něčem nesouhlasili, jistě se shodneme v tom, že úvod našeho jednání je šťastný. Všichni jsme rádi, že pan Hibbard je mezi námi. Pan Goodwin a já jsme šťastní, že se nám podařilo vrátit Livingstonovi jeho Stanleye. Pokud jde o temný světadíl, který si pro své výzkumy zvolil pan Hibbard, a o metodu, jakou jsme ho nalezli, jde o podrobnosti, které musí počkat na jinou příležitost, neboť před námi stojí záležitosti naléhavější. Domnívám se, že prozatím postačí, když prohlásím, že zmizení pana Hibbarda bylo dobrodružství, které podnikl na svou pěst, výpad v zájmu vědeckého výzkumu. Je to tak správně, pane Hibbarde?"
Všichni se obrátili na Hibbarda. Ten přikývl: "Správně."
Wolfe vytáhl ze zásuvky nějaké papíry, rozložil je a jeden si vzal do ruky. "Mám zde, pánové, kopii pamětního zápisu o naší dohodě. Jedním z mých úkolů bylo zbavit vás všech obav a strachu před úhonou od osoby nebo osob zodpovědných za zmizení Andrewa Hibbarda. Pokládám tento úkol za splněný. Pana Hibbarda samotného se přece nebojíte? Dobrá. To bychom tedy měli." Odmlčel se, přejel je jednoho po druhém pohledem a pokračoval: "Dále bude nutno, abych vám přečetl tento dokument." Odložil memorandum a zvedl jiný spis, listy v hnědém pořadači.
"Pánové, tento doklad je datovaný dvanáctého listopadu, to jest dnes. Je podepsán jménem Paula Chapina a nadepsán: .DOZNANÍ PAULA CHAPINA VE VÉCI SMRTI WILLIAMA R. HARRISONA A EUGENA DREYERA A PSANÍ I ROZESÍLÁNÍ JISTÝCH INFORMATIVNÍCH A VÝHRUŽNÝCH VERŠŮ. Zní takto"
Advokát Cabot mu skočil do řeči. To byl celý on. Přerušil ho: "Pane Wolfe, je to samozřejmě zajímavé, ale myslíte, že je to třeba, vzhledem k tomu, co se stalo?"
"Velice." Wolfe ani nezvedl hlavu. "Tedy, když dovolíte: Já Paul Chapin, bytem v Perry Street číslo 203, New York City, doznávám tímto, že jsem žádným způsobem nezavinil smrt soudce Williama R. Harrisona a podle svého nejlepšího vědomí a svědomí prohlašují, že k ní došlo nešťastnou náhodou.
Dále doznávám, že jsem nijak nebyl účasten na smrti Eugena Dreyera. Podle mého nejlepšího vědomí a svědomí spáchal sebevraždu.
Dále doznávám"
Mike Ayers rozhorleně zasupěl a někteří další začali reptat. Přehlušil je mírně sarkastický hlas Julia Adlera: "To jsou kecy. Chapin soustavně tvrdil"
"Pánové!" zarazil jej a všechny ostatní Wolfe. "Prosím! Žádám vás o malé poshovění. Zdržte se laskavě poznámek, dokud neskončím."
"Nechte ho to dočíst," zakňoural Drummorid a já si v duchu udělal vroubek, že u mne má k dobru jeden drink navíc.
Wolfe pokračoval: ",Dále doznávám že jsem složil a opsal na stroji verše, které různé osoby obdržely při třech různých příleži tostech. Napsal jsem je na psacím stroji v přístěnku kuřáckého salónu v Harvard klubu a rozeslal poštou. Tuto skutečnost odhalil
Nero Wolfe. Tím moje doznání končí. Ostatek obsahuje vysvět lení, které dodávám na žádost Nera Wolfa.
Myšlenka napsat verše mě napadla po Harrisonově smrti zprvu; jen jako jedna z fantazií, jimiž se běžně zabývá mozek přivyklý, fabulování. Báseň jsem složil a byla dobrá, alespoň pro můj zá měr, a rozhodl jsem se, že ji rozešlu. Důkladně jsem promyslel podrobnosti týkající se papíru, obálek a psacího stroje, aby mi ne bylo možné prokázat, že jsem je poslal já. Výsledek předčil mé očekávání. Dreyerova smrt a okolnosti, za jakých k ní došlo, mi o tři měsíce později poskytly novou příležitost, které jsem ovšem neodolal. Vzhledem k tomu, že jsem to dopoledne byl v galerii přítomen, bylo tentokrát mé počínání riskantnější, ale po zralé úvaze jsem nabyl přesvědčení, že tuopravdové nebezpečí nehrozí. Napsal jsem na stroji druhou báseň a rozeslal jsem ji. Měla ještě větší úspěch než první. Nemusím se pokoušet vylíčit uspokojení, jaké mi poskytovala možnost plnit nepokojem a hrůzou nestoudné hrudi, které se po tolik let nade mnou nadouvaly soucitem. Říkali si Liga pykajících ano, věděl jsem o tom. Nyní konečně začali pykat doopravdy.
Kdykoliv se mi naskytla bezpečná příležitost, doplňoval jsem u některých svých přátel účinnost veršů ústně. Na nejúrodnější půdu jsem narazil u Andrewa Hibbarda. Nakwnec se vyděsil tak, že utekl. Nevím, kde se nachází, a je docela dobře možné, že spáchal sebevraždu. Rozhodl jsem se, že jeho zmizení využiji, hned jak jsem se o něm doslechl. Kdyby se znovu objevil, byl by ovšem celé hře konec, ale tak jak tak jsem nepředpokládal, že bych vmí mohl pokračovat donekonečna. Hibbardóvo zmizení byla příliš dobrá příležitost, než abych odolal. Rozeslal jsem třetí verše. Výsledek byl přímo velkolepý, ukázalo se však, že až příliš velkolepý. O Neru Wolfovi jsem nikdy neslyšel. Tenkrát večer jsem se dostavil do jeho kanceláře čistě jen pro potěšení spatřit své přátele a prohlédnout si Nera Wolfa. Shledal jsem, že je bystrý a inteligentní a že s mou zábavou bude pravděpodobně konec. Moje choť se pokusila na Wolfa zapůsobit, ale neuspěla.
Mohl bych se dotknout ještě několika dalších okolností, ale domnívám se, že žádná z nich vysvětlení nevyžaduje. Rád bych jen připomněl, že moje svědecká výpověď o pohnutkách, které mě vedly k napsání románu ,Po nás potopa, byla podle mého názoru vrcholným kouskem rafinovanosti a Nero Wolfe se mnou souhlasí.
Připomínám, že nejsem zodpovědný za literární hodnotu tohoto dokumentu. Byl sepsán Nerem Wolfem.
Paul Chapin"
Wolfe skončil, pustil doznání na stůl a spočinul na opěradle.
"Nuže, pánové. Přeje si někdo vyjádřit se k věci?"
Ozvalo se bručení. Ferdinand Bowen, burzovní makléř, prohlásil: "Zdá se mi, že to Adler vyjádřil za nás za všechny. Kec."
Wolfe kývl: "Chápu vaše stanovisko. Skutečně myslím, že je za daných okolností nevyhnutelné. Dovolte mi však, abych vyložil stanovisko svoje. Můj názor je, že jsem závazkům uvedeným v pamětním zápise dostál a že můj honorář

je splatný." "Milý pane," ozval se Nicholas Cabot, "to je pošetilost." "Nemyslím. Zavázal jsem se odstranit váš strach z Paula Chapina. Podle dnes známých skutečností jsem to splnil. No, a co se týče Andrewa Hibbarda: zde je. Pokud jde o smrt Harrisonovu a Dreyerovu, mělo vám všem být od samého začátku jasné, že s tím Chapin nemá nic společného. Znali jste ho po celou dobu jeho dospělosti. Já jsem pouze četl jeho knihy, ale už v pondělí večer, kdy jste tu, pánové, byli, jsem si uvědomil, že není možné, aby spáchal úkladnou vraždu, a dokonce ani vraždu improvizovanou, leda v náhlém pominutí smyslů. Pane Hibbarde, vy, psycholog! Četl jste Chapinovy knihy? Proč se neustále točí kolem vraždy a rozkoše vraždit? Proč asi zní z každé stránky oslava násilí a kruté krásy nespoutaných činů? Anebo, abychom změnili hrdiny, proč právě Nietzsche hlásal: ‚Když jdeš k ženě, nezapomeň si bič? Protože nebyl tak ukvapený, aby se ženy dotkl třebas jen špičičkou prstu. Paul Chapin Harrisona, Dreyera a vás všechny opravdu zavraždil. Zavraždil vás a bezpochyby vás bude vraždit znovu a znovu ve svých knihách. Nechte ho, ať si dělá, co umí, pánové, a dýchejte zhluboka.

Ne, Harrison, Dreyer a Hibbard sem nepatří. Nahlédněte do pamětního zápisu. Zbývá pouze otázka výhružných dopisů. Chapin připouští, že je posílal, a vysvětluje vám, jak a proč a kde. To je konec trilogie. Žádná pokračování nebudou, a i kdyby byla, nepředpokládám, že by vás postrašila. Kdyby si snad umanul, že chce použít opět téhož psacího stroje, musel by si pro něj dojít sem do této kanceláře, protože odpočívá támhle na psacím stole pana Goodwina."

Všichni se ohlédli a já se odsunul stranou, aby ho mohli vidět. Wolfe upil piva, otřel si rty a pokračoval:

"Vím ovšem, v čem je potíž. Paul Chapin sedí v Hrobkách, obviněn z vraždy doktora Burtona. Kdyby k tomu nebylo došlo, kdyby tu dnes večer doktor Burton s námi byl živ a zdráv, nepochybně byste s mým stanoviskem souhlasili. Práci, pro niž jste mě angažovali, jsem vykonal. Zmátlo vás však, jak se věci mají teď", mate vás, že zatímco jste předtím neměli vůči zlovolným záměrům pana Chapina vůbec žádnou ochranu, máte jí teď víc, než potřebujete. Nabízím vám bezpečí, které jsem se vám zavázal získat, ale vy už o ně nemáte zájem, protože jste získali něco právě tak dobrého: že Chapin skončí na elektrickém křesle a nebude vás už moci vraždit ani ve svých knihách. Pane Cabote, táži se vás jako právníka: je tento výklad stavu věci správný? Co o tom soudíte vy?"

"Soudím ." Cabot našpulil rty a po chvilce pokračoval: "Soudím, že je to podivuhodně důvtipný nesmysl."

Wolfe přikývl. "Nic jiného jsem od vás nečekal. Mám za to, pánové, že hledisko pana Cabota je přibližně názorem vás všech. Je to tak? Tím je pro mne nezbytné předestřít vám novou úvahu. To jest: Chapin nezabil doktora Burtona, mohu prokázat jeho nevinu, a dojdeli k soudu, bude osvobozen."

Tím odstartoval další poprask. Zpočátku se ozvalo jen nedůvěřivé a udivené bručení, ale Leopold Elkus mu dal odpich. Vyskočil ze židle, oběhl Wolfův stůl, aby se k němu dostal, popadl Wolfa za ruku a začal s ní pumpovat nahoru a dolů. Zdálo se, že je celý pryč, hulákal na Wolfa cosi o spravedlnosti a vděčnosti a jak je Wolfe skvělý, velký a znamenitý; o megalomanii už jsem nezaslechl ani slovo. Ostatní byli tak zaujati vlastními poznámkami, že mu nevěnovali pozornost. Mike Ayers řval smíchy, zvedl se a zamířil ke stolu s nápoji. I já vstal s úmyslem odtrhnout Elkuse od Wolfa, ale on nakonec sám odklusal zpátky k ostatním, živě gestikuloval a nadšeně povykoval.

Wolfe je všechny pohybem ruky utišil:

"Pánové! Prosím! Zdá se, že jsem vás překvapil. Předpokládám, že policie a okresní návladní budou překvapeni stejné, i když by být neměli. Samozřejmě očekáváte, že své tvrzení podepřu důkazy, proveduli to však, musím vás požádat o větší míru nestrannosti, než jaká se právě zrcadlí ve tvářích skoro vás všech. Nemůžete současně stát na straně práva a být zaujati, alespoň pokud chcete tvrdit, že máte určitou dávku soudnosti.

Předkládám vám následující fakta. Za prvé, v sobotu večer několik minut před sedmou Paul Chapin zvedl telefon ve svém bytě. Ohlásil se doktor Burton a požádal ho, aby k němu okamžitě přišel. O chvilku později Chapin odjel do Devadesáté ulice, kam dorazil v sedm třicet. Jenže s tím telefonním rozhovorem něco neklape, zejména to, že doktor Burton vůbec nevolal. Výslovně nám to potvrzuje jeho choť, která tvrdí, že její manžel v sobotu touto dobou nikoho nevolal. Zdá se tedy, že tu byla nějaká třetí osoba, která si zahrála na osud. Já vím, pane Adlere, a myslím, že podobný výraz pozoruji i na tváři pana Bowena. Chtěli byste se zeptat, jsemli takový ťulpas, abych věřil Paulu Chapinovi. Nejsem ťulpas, ale věřím mu. Řekl o tom telefonickém rozhovoru své ženě a ona o něm pověděla mně, a potvrzuje jej i telefonista v domácí ústředně nájemního domu, kde Chapin bydlí.

Bod druhý. Uvažte podrobnosti toho, co se udánlivě stalo ve vstupní hale Burtonova bytu. Burton vzal ze zásuvky svého psacího stolu pistoli a šel do haly. Chapin tam na něho čekal, vzal mu ji, čtyřikrát na něho vystřelil, zhasl světlo, odhodil pistoli na zem, a pak po všech čtyřech lezl ve tmě a hledal ji. Jen si tu scénu představte! Podle líčení paní Burtonové a pokojské nebyl doktor

Burton v hale déle než šest vteřin, možná méně. Burton byl urostlý, statný člověk. Chapin je malý a v nevýhodě pro své zmrzačení, nemůže ani chodit bez opory. Nuže . hodlám vám nyní odpočítat šest vteřin. Jedna . dvě . .tři . čtyři . .. pět . šest.

To bylo šest vteřin. V tomto časovém rozmezí, možná kratším, měl zmrzačený Chapin vzít Burtonovi z kapsy revolver, bůhsuď jak, zastřelit ho, odhodit revolver, dobelhat k vypínači, zhasnout í? a odbelhat se zpátky ke stolu, aby tam mohl upadnout. Co s.f o tom myslíte, pánové?"

Leopold Elkus vstal. Jeho tmavé oči se teď neztrácely hluboko v očních důlcích, ale vrhaly rozzářené pohledy vlevo a vpravo na všechny shromážděné a hlasitě, jasně pronesl: "Každý, kdo by: něčemu takovému věřil, je docela obyčejný kretén." Pohlédl na

Wolfa. "Budu se vám muset omluvit, pane, až tahle školka, skončí." A sedl si.

"Děkuji, doktore Elkusi. Bod třetí. Měl Chapin nějaký roí zumný důvod, aby zhasínal světlo? Nebudu vás zdržovat vypočítáváním různých dohadů, jen abych je hned zase zavrhl, sestavte si jejich seznam sami, máteli čas a chuť. Tvrdím pouze, že všechny činy, dokonce i vrahovy činy, musí být do určité míry vysvětlitelné. Věřit, že Chapin zastřelil Burtona, a pak odkulhal ke stěně zhasnout, znamená věřit nesmyslu. Pochybuji, že by tomu někdo z vás věřil, či snad

ano?"
Dívali se jeden po druhém, jako by neměli vlastní názor a chtěli si nějaký vypůjčit. Dva nebo tři potřásali hlavou. Georg Pratt promluvil: "Povím vám, čemu věřím já, Wolfe. Věřím, že jsme vás najali, abyste Chapina dostal do úzkých, a ne abyste mu z nich pomáhal." Drummond se zahihňal a Mike Ayers se rozchechtal, Nicholas Cabot se zeptal:
"Co tomu vlastně říká Chapin? Střílel, nebo nestřílel? Zhasl švédo, nebo ne? Co se za těch šest vteřin stalo podle jeho líčení?"
Wolfe zakroutil hlavou a tváře se mu trochu poroztáhly. "Oh, ne, pane Cabote. Je možné, že bude muset vypravovat svůj příběh na lavici svědků, jako svědek ve své vlastní věci. Můžete těžko čekat, že něco z toho předem prozradím lidem, které lze pokládat za jeho nepřátele."
"K čertu, stejně mu nikdo nebude věřit," ulevil si Ferdinand Bowen. "To se ví, že si upatlá nějakou báchorku."
Wolfe obrátil oči na Bowena a já se po něm podíval také. Byl jsem zvědav, jestli ten pohled vydrží. Nebyl bych si myslel, že ano, ale on vydržel, díval se Wolfovi přímo do očí.
Wolfe vzdychl. "Nuže, pánové, předložil jsem vám, jak se mi celý ten případ jeví. Mohl bych vám nabídnout k úvaze další okolnosti: je například pravděpodobné, že kdyby byl měl Chapin v úmyslu doktora Burtona zabít hned, jak mu přijde na oči, byl by na návštěvu šel se zbraní. Dále je tu Chapinova vrozená neschopnost k jakémukoliv druhu násilného činu, kterou já rozpoznal z jeho románů a kterou vy všichni musíte znát jako fakt. A mimoto jsou tu další důkazy, o nichž se teď z ohledu k němu šířit nemohu, ale určité budou použity, dojdeli k soudu. Dozajista, dozajista jsem uvedl dost, abych vám prokázal, že strachu před pomstou Paula Chapina jste nebyli zbaveni proto, že ho nějaký policista našel sedět v hale doktora Burtona, ohromeného událostí, kterou nemohl předvídat, ale proto, že já vám objasnil ryze literární povahu jeho pokusu o pomstu. Otázka zní: vykonal jsem svůj úkol uspokojivě? Myslím, že vykonal. Ale je na vás, abyste to odhlasovali. Žádám vás, abyste hlasovali ano. Archie, buďte tak laskav a vyvolávejte podle jmen."
Dali se do řeči. Bowen šuškal se svým sousedem Gainesem z Bostonu: "Pěkně to navlíkl, ale je zatracený blázen, když myslí, že mu to spolknem." Elkus na něho upřeně hleděl. Zaslechl jsem ještě několik dalších poznámek. Cabot řekl Wolfovi: "Budu hlasovat ne. V případě, že Chapin bude zproštěn obžaloby a předložené důkazy"
Wolfe mu přikývl: "Jsem si vědom, pane Cabote, že tímhle hlasováním ještě není všem dnům konec. O tom se přesvědčíte, jestliže prohraji." Pokynul mi a já začal abecedně podle seznamu vyvolávat jména.
"Julius Adler."
"Ne. Rád bych prohlásil, že"
Wolfe ho zarazil. "Stačí ne. Pokračujte, Archie."
"Michael Ayers."
"Ano." Řekl to velmi důrazně. Pomyslel jsem si, že to je od něho hezké, praskne mu na to čtrnáctidenní plat.
"Ferdinand Bowen."
"Ne."
"Edwin Robert Byron."
"Ano." Vyrovnáno.
"Nicholas Cabot."
"Ne."
"Fiilmore Collard."
"Ano." Prima. Devět tisíc babek. Odmlčel jsem se, protože jsem se na něho musel podívat.
"Alexander Drummond."
"Ne." To se rozumí, ten všivý kanárek.
"Leopold Elkus."
"Ano!" A zase to byla plichta, čtyřičtyři.
"Augustus Farrell."
"Ano."
"Theodore Gaines." . "Ne."
"L. M. Irving."
Ne " "INC.
"Arthur Kommers."
"Ne." Tři přespolní děťátka a tři "ne" za sebou, a já si myslel, že Wolfe je na své meziměstské hovory pyšný.
"Sidney Lang."
"Ano."
"Archibald Mollison."
"Ano."
Zase bylo vyrovnáno, sedm a sedm, a zbýval už jen jeden, ale věděl jsem, jak to dopadne, ještě než jsem ho vyvolal. Zbýval George Pratt, politický klikař z Tamany, který kvůli svým čtyřem tácům otravoval inspektora Cramera. Vyslovil jsem jeho jméno.
"George R. Pratt." . "Ne."
Pro jistotu jsem si je ještě přepočítal a ohlásil jsem Wolfovi: "Sedm ano, osm ne."
Ani se na mne nepodíval. Jeden přes druhého se dali do řeči.
Wolfe si zazvonil pro další láhev piva, pak ji otevřel, nalil si sklenici, pozoroval, jak klesá pěna, a napil se. Položil jsem před něho seznam s výsledky hlasování, ale on mu nevěnoval ani jediný pohled. Upil ještě trochu piva a s obvyklou pečlivostí si otřel rty. Pak se opřel v křesle nazad a zavřel oči. Všichni měli spoustu řečí, dva nebo tři se na něho obrátili

s nějakou otázkou či poznámkou, ale on seděl dál se zavřenýma očima a nevšímal si jich. Leopold Elkus přistoupil k jeho psacímu stolu, stál, asi minutu si ho prohlížel a zase se vzdálil. Mluvili čím dál hlasitěji, spory se začaly přiostřovat. Konečně se Wolfe probral. Otevřel oči a spatřil, že dorazila čerstvá láhev piva obstaral jsem ji já otevřel ji a trochu se napil. Pak zvedl těžítko a zaťukal na stůl. Všichni se ohlédli, ale mluvili dál. Znovu zaťukal. Pomalu se začali tišit. Oslovil je: "Pánové, musím vás ještě jednou požádat o poshovění"
Ale Cabot se cítil na koni. Ostře mu vpadl do řeči: "Hlasovali jsme. Podle pamětního zápisu je tím všechno vyřízeno.""
Wolfe teď také začal zostra: "Je tím vyřízeno hlasování, pane. Osud lidského pokolení tím vyřízen není. Jestliže nás ovšem chcete opustit, račte, ale usnášení schopný počet členů budeme mít i bez vás. Dobrá. Musím učinit dvě výzvy. První těm osmi, kteří hlasovali ne. Sledujte mě, prosím. Vyzývám všechny a jednoho každého zvlášť chápete, každého z vás abyste svůj hlas změnili na ano. Mám zvláštní důvod doufat, že jeden z vás se ho rozhodne změnit. Nuže, pánové. Poskytnu vám jednu minutu."
Kroutili hlavami. Jeden nebo dva něco řekli, ale většinou byli tiše a upírali oči na Wolfa. V jeho hlase zněl nový tón. Vytáhl hodinky a pozoroval vteřinovou ručičku. Když uplynula minuta, zastrčil hodinky do kapsičky a zvedl hlavu. Vzdychl. "Musím tedy přikročit k své druhé výzvě. Tentokráte se, pane Bowene, obracím výhradně na vás samotného. Žádám vás, abyste hlasoval ano. Vy samozřejmě víte proč. Budete hlasovat ano?"
Pohledy všech se soustředily na burzovního makléře. Včetně mého. Ještě stále to snášel, ale už ne tak dobře. Skoro se zakoktal, když Wolfovi odsekl: "Ani mě nenapadne. A proč také?" Řekl bych, že to ze sebe jen taktak vypravil. Zůstal sedět s otevřenými ústy, chtěl asi ještě něco říci, ale pak si pomyslel, že raději ne.
Wolfe opět vzdychl. "Pane Bowene, jste prosdáček. Pánové, rád bych vám stručně vysvětlil, proč jsem to, co teď hodlám udělat, neudělal dříve. Mám pro to dva důvody: protože se nerad pletu do záležitostí, do kterých mi nic není, a za druhé, protože to pro mne bude nákladné. Abych se vyjádřil přesně: přijde mě to na dvanáct set dolarů, částku, kterou mi má podle zápisu zaplatit pan Bowen. Kromě toho, jak jsem řekl, není to moje starost. Jeli nějaká osoba podezřelá ze zločinu a někdo mi nabídne přiměřený peněžní obnos, abych ji dopadl, udělám to. To je moje věc, to je moje povolání. Chápu, že jsou i jednotlivci, kteří se uvolí pohnat zločince, především vrahy, k zodpovědnosti, aniž za to jsou placeni. Dělají to, tuším, pro zábavu. Na tom není nic ohromujícího, když uvážíme, jak podivná rozptýlení různí příslušníci našeho plemene vyhledávají. Já sám znám jiné prostředky, jak uniknout nudě, avšak tento jediný jsem rozvinul, abych unikl nedostatku. Dopadnu kohokoliv, když mi dost zaplatíte. Avšak za odhalení vraha doktora Burtona mi nikdo honorář nenabídl. Když vraha odhalím a předám spravedlnosti, ztrácím dvanáct set dolarů, ale zajistím si za to výplatu obnosu většího. A teď, pane Farrelle, nevadilo by vám, kdybyste si přesedl na jinou židli? Buďte tak laskav. A vy, Archie, sedněte si laskavě vedle pana Bowena na židli, kterou pan Farrell uvolnil."
Přestěhoval jsem se. Nespustil jsem z Bowena oči od chvíle, kdy ho Wolfe požádal, aby hlasoval ano, a teď se na něho upíraly oči všech. Nikdo nepronesl ani slovo. Wolfe Bowena úplně zmátl tím, jak kolem něho bruslil narážkami a náznaky, aniž ho přímo obvinil, a jak svůj výklad protahoval. Upřené pohledy ostatních mu dodaly. Mám dojem, že přemýšlel, zda není na čase, aby vyskočil a začal se pohoršovat. Ani se po mně nepodíval, když jsem si vedle něho sedal, díval se na Wolfa.
Wolfe se zabýval telefonem. Dodržoval své obvyklé tempo, dával si na čas, i když to musel zkusit na třech číslech, než zastihl muže, kterého hledal. Konečně ho měl na drátě. Dokud hovořil, nikdo na židlích a v křeslech kolem nepohnul ani brvou.
"Inspektor Cramer? Tady je Nero Wolfe. Správně. Dobrý večer, pane. Potřeboval bych od vás laskavost. Mám tu v kanceláři hosty a nemám čas na dlouhé výklady. Asi víte, že na správnost mých tvrzení je spolehnutí. Tedy, poslal byste mi sem laskavě jednoho člověka bylo by možná lepší dva pro vraha doktora Loringa A. Burtona? Mám ho tady. Ne. Opravdu ne. Prosím vás, na vysvětlování bude dost času potom. Samozřejmě důkaz. K čemu je jistota bez důkazu? Rozhodně, když chcete přijít sám. Zajisté."
Odstrčil aparát a Bowen vyskočil. Kolena se mu třásla a jeho malé, ženské ruce také. Dával jsem na ně pozor, aby něco nezkoušel. Využil jsem toho, že vstal, a ohmatal jsem mu zadní kapsy, nemáli tam ajaký kanón. Když na sobě ucítil mé ruce, zarazil se. Zapomněl, že chtěl něco říci Wolfovi, obrátil se na mne a namouduši se na mě vrhl a kopl mě do holeně. Vstal jsem, popadl jsem ho, vrazil ho zpátky do křesla a utrousil jsem: "Ještě jedno takové přátelské gesto a jednu vám vrazím."
Drummond, Bowenův soused z druhé strany, si odsedí. Několik dalších vstalo. Wolfe je vyzval:
"Posaďte se, pánové. Prosím, není žádný důvod k znepokojení. Archie, přiveďte mi laskavě pana Bowena blíž, rád bych na něho lépe viděl, když s ním mluvím. Budeli nutné dloubnout ho, smíte ho dloubnout."
Vstal jsem a řekl burziánovi, aby se hnul. Nevstal, a ani nezvedl hlavu. Ruce zkroucené do uzlu v klíně, pleť tváří a krku mu hrály všemi barvami, překvapilo mě, že mezi nimi není žlutá. Pobídl jsem ho: "Tak hněte sebou, nebo s vámi pohnu já." Za zády jsem slyšel hlas George Pratta:
"Nemusíte nám tu předvádět, jaký jste ostrý hoch. Jen se na toho chudáka podívejte."
"Ze by?" Neobrátil jsem se, protože jsem Bowena nechtel spustit z očí. "Nakopl snad vaši holeň? Mluvte, až budete tázán."
Popadl jsem Bowena za límec, smykl jsem s ním vzhůru a on šel. Připouštím, že na něho byl politováníhodný pohled. Chvilku stál, pokoušel se rozhlédnout po ostatních a potlačit chvění v hlase: "Kamarádi. Je vám jasné proč . že teď nic neříkám . k tomuto směšnému ."
Stejně nemohl domluvit,1 takže jsem ho odvlekl. Přitáhl jsem křeslo, posadil ho, a pak jsem se opřel o hranu Wolfova psacího stolu, abych měl Bowena na očích. Z hloučku se zvedli dva nebo tři a přistoupili k nám. Wolfe se otočil tváří v tvář makléřovi.
"Pane Bowene, nečiní mi žádné potěšení protahovat vaši nepříjemnou situaci v přítomnosti vašich přátel. Musím však

v každém případě vyčkat, než se dostaví policie, aby vás odvedla. Užil jste právě slova směšný, smím si je vypůjčit? Jste nejsměšnější vrah, s jakým jsem se kdy setkal. Neznám vás natolik, abych mohl posoudit, zda to bylo z nezměrné hlouposti nebo z mimořádné ledabylosti, ale ať tak či tak, plánoval jste jeden z nejhazardnějších zločinů, jako by to byla nevinná společenská hra. Naprosto se vám nechci vysmívat, hodlám vás připravit o poslední zbytky odvahy a naděje, abych vás zlomil. Doktor Burton měl u vaší firmy účet a vy jste mu zpronevěřil velkou částku peněz. Jakými machinacemi jste tuto zpronevěru uskutečnil, to se ukáže, až okresní návladní dá přezkoušet vaše knihy. Zjistil jste, že doktor Burton podvod objevil, nebo že má podezření, a v sobotu jste k němu šel do bytu, abyste ho uprosil, ale připravil jste si už i alternativu pro případ, že vás nevyslyší. S Burtonem jste jednal v jeho pracovně. Odešel za svou manželkou do jejího pokoje, aby se jí zeptal, záležíli jí na Estell Bowenové tolik, aby pro ni přinesla velikou oběť, a jeho žena odpověděla, že ne. Burton se vrátil do pracovny a dal vám zamítavou odpověď. V jeho nepřítomnosti jste však vzal ze zásuvky jeho psacího stolu automatickou pistoli a schoval jste si ji do kapsy. Byli jste důvěrní přátelé a pravděpodobně jste už dávno věděl, kde pistoli přechovává; pokud snad ne, právě před týdnem jste v této místnosti slyšel, jak nám všem říkal, že si při Chapinově poslední návštěvě vzal ze zásuvky svého psacího stolu zbraň, a teprve pak šel za Chapinem do haly. Nechcete se napít?"

Bowen neodpověděl, a ani se nehnul. Mike Ayers šel ke stolu, nalil whisky a přinesl mu ji, ale Bowen mu nevěnoval pozornost. Mike Ayers pokrčil rameny a vypil ji sám. Wolfe pokračoval:

"Krátce nato jste odešel, bylo to dvacet minut před šestou. Do haly vás nikdo nedoprovázel, anebo jestli s vámi Burton šel, stiskl jste při odchodu knoflík v hraně dveří, takže nezaklaply, a za okamžik jste vešel znovu. V každém případě jste byl v hale sám, Burtonovi měli za to, že jste odešel. Poslouchal jste. Nikoho jste neslyšel a šel jste tedy k telefonu. V ruce jste držel rukavice a položil jste je na stůl, aby vám při telefonování nepřekážely. Avšak než jste dostal spojení, vyrušil vás zvuk, jako by se někdo blížil salónem. Lekl jste se a běžel jste se schovat na předem vyhlédnuté místo do vestavěné skříně zakryté záclonou, vedle vypínače a dvoukřídlových dveří. Dostal jste se za závěs pravé včas, než halou prošla slečna Burtonová, která někam odcházela.

Uvědomil jste si, že jste na stole nechal ležet rukavice, a to vás znepokojilo, protože jste je potřeboval, abyste na revolveru nenechal otisky prstů mimochodem, to vás nenapadlo, že na telefonu otisky zůstanou? Nebo jste je setřel? Nu, nevadí. Avšak nevyrazil jste pro rukavice hned, potřeboval jste nějaký čas, než jste se vzpamatovalZ leknutí, které vám způsobila Burtonová dcera. Chvilku jste počkal a asi jste si gratuloval, že jste nespěchal, protože vzápětí jste slyšel, jak se dvoukřídlové dveře otevírají znovu, kroky a pak odemykání vstupních dveří bytu. Dora Chapinová přicházela učesat paní Burtonovou.

Pan Paul Chapin byl v sobotu odpoledne mimo domov a vrátil se dosti pozdě. Telefonista v domácí ústředně v Perry Street 203 mí dnes ráno potvrdil, že pana Chapina někdo volal asi patnáct až dvacet minut předtím, než se vrátil domů. Zdá se tedy pravděpodobné, že jste se někdy kolem šesti čtyřiceti ze své skrýše vynořil, vzal své rukavice a znova jste se pokusil volat, avšak u Chapinových se nikdo nehlásil. Vrátil jste se do skříně a za čtvrt hodiny jste to zkusil znovu. Netušil jste ovšem, že vaše druhé zavolání, asi pět minut před sedmou, zastihlo pana Chapina, právě když vstupoval do haly domu Perry Street 203. Telefonista ho zavolal a on mluvil přímo z domácí ústředny, takže telefonista rozhovor slyšel. Očividně jste dost úspěšně napodobil hlas doktora Burtona, protože se pan Chapin nechal oklamat. Na několik minut vyjel nahoru do svého bytu, a pak sešel dolů a vzal si drožku do Devadesáté ulice.

Po telefonickém rozhovoru s Chapinem jste se znovu vrátil do skříně a čekal jste tam, předpokládám, že se zrychleným tepem a zvýšenou spotřebou adrenalinu. Skutečně, vypadáte, jako byste jej byl prakticky úplně vyčerpal. Dovedu si představit, že váni připadalo jako celá věčnost, než se Chapin objevil, a že jste byl později překvapen, když jste zjistil, že od vašeho zavolání uplynulo jen třicet pět minut. Každopádně přišel, služebná mu otevřela a on se posadil. Nastražil jste ve své skříni uši, abyste poznal, jestli si sedá na židli, na níž k vám bude obrácen zády. Rukavice jste měl na rukou a v pravici pistoli připravenou k akci. Napínal jste sluch dál, abyste slyšel přicházet doktora Burtona. Zaslechl jste jeho kroky, když procházel salónem, a ve vteřině, kdy jste slyšel, jak bere za kliku, dal jste se do pohybu. Musím přiznat, že tady jste projevil pohotovost a přesnost. Vaše levice vyrazila zpod okraje závěsu, prsty jste nahmatal a stiskl vypínač a v hale nastala tma. Pouze dveřmi salónu tam pak vniklo trochu matného světla, když je doktor Burton otevřel Když bylo zhasnuto, vyskočil jste ze skříně, našel jste Chapina, shodil jste ho ze židle na podlahu .s mrzákem nebyla žádná velká práce, viďte, pane Bowene? V té chvíli se doktor Burton přiblížil k místu rozruchu, a když stál těsně vedle vás, začal jste střílet. Ze salónu padalo dost světla, abyste věděl, kam mířit. Stiskl jste kohoutek a tiskl jste ho, dokud nevyšly čtyři rány. Pak jste pistoli odhodil na podlahu, zavřel jste dvoukřídlové dveře a odešel jste. Přeběhl jste podestu a utíkal po schodech dolů. Byla to jen čtyři poschodí a jedno další do suterénu, a pak krátký kousek od schodiště ke vchodu pro dodavatele. Počítal jste, že nebude žádné neštěstí, když vás někdo potká, protože vina Paula Chapina bude tak očividná, že nikoho mimo byt se nikdo nebude na nic vyptávat.

Tady jste se, pane Bowene, dopustil mnoha chyb, ale žádná nebyla tak idiotská jako vaše naprosté spoléhání ha to, že Chapinova vina bude zřejmá. Tato chyba byla totiž matkou všech ostatních. Proč jste proboha při odchodu zase nerozsvítil? Proč jste nevyčkal, až Burton a Chapin spolu promluví pár slov, a nezačal jednat teprve za minutu nebo dvě? I potom jste to mohl zrovna tak dobře dokázat. Další neodpustitelné lajdáctví bylo, že jste nechal ležet na stole rukavice. Vím, byl jste skálopevně přesvědčen, že všichni jednomyslně budou za pachatele pokládat Chapina. Domníval jste se, že na ostatním nezáleží. Choval jste se hůř než začátečník, choval jste se jako osel. Jedno vám povím, pane, odhalit vás není ke cti nikomu, a mně už teprve ne. Fuj!"

Wolfe zčistajasna umlkl a zazvonil na Fritze pro pivo. Bowen teď pevně sepjal prsty, které po celou tu dobu neustále zaplétal a rozplétal. Třásl se po celém těle. Jak tak seděl v křesle a chvěl se, tupě, ochable, pouhá nula, byl to jen kus ustrašeného masa.

Leopold Elkus se přiblížil, zastavil se na tři stopy od Bowena, zůstal stát a upřeně ho pozoroval. Měl jsem pocit, že by

ho byl něj raději i otevřel a podíval se, co je vevnitř. Mike Ayers se objevil s dalším drinkem, tentokrát ne pro Bowena, ale pro mne. Podal mi ho a já si ho od něj vzal a vypil. Andrew Hibbard šel k mému psacímu stolu, přitáhl si telefon a udal ústředně číslo svého bytu. Drummond cosi pokvikával na Pratta a Nicholas Cabot obešel Bowenovo křeslo, přistoupil k Wolfovi a tichým hlasem, ale ne tak tichým, abych,ho neslyšel, mu řekl:
"Odcházím, pane Wolfe, mám nějakou schůzku. Chci vám jen sdělit, že není důvod, proč byste od Bowena neměl dostat těch dvanáct set dolarů. Je to právní závazek. Kdybyste chtěl, abych vám zaplacení vymohl, rád to zařídím a nepožaduji žádný honorář. Dejte mi ,jíědět."
Ten advokát byí ostrý hoch.
O tři dny později, ve čtvrtek kolem poledního, jsme dostali návštěvu. Vrátil jsem se z banky, kam jsem zrovna odnesl tučný a objemný vklad, seděl jsem za svým psacím stolem a v duchu jsem se obíral myšlenkou na menší oddech v podobě odpolední návštěvy kina. Wolfe, tichý a klidný jako hora, seděl se zavřenýma očima ve svém křesle, opíral se nazad a pravděpodobně uvažoval, jestli se má či nemá těšit na oběd.
Fritz vešel do dveří a oznámil: "Návštěva, pane, pan Paul Chapin."
Wolfe pootevřel oči do úzké štěrbinky a kývl. Prudce jsem otočil židli a vstal jsem.
Mrzák vbelhal dovnitř. Venku byl jasný den a v ostrém světle z oken jsem si ho mohl prohlédnout lip než kdy předtím. Viděl jsem, že nemá tak bezbarvé oči, jak jsem myslel, měly asi takový odstín jako zašlé aluminium, a pleť neměl mrtvolně bledou, byla spíš jako vyrudlá kůže a vypadala pružně. Věnoval mi jen letmý pohled a kulhal k Wolfovu psacímu stolu. Přitáhl jsem mu křeslo.
"Dobrý den, pane Chapine," Wolfe skoro otevřel oči, "nechcete se posadit? Prosím vás . děkuji. Skutečně mi vadí, když lidi vidím stát. Dovolte, abych vám blahopřál, jak dobře vypadáte. Kdybych já strávil tři dny ve vězení a v Hrobkách jako vy, byl by ze mne úplný přízrak, pouhá troska. Jaká byla strava? Asi vůbec nestála za řeč, že?"
Chapin pokrčil rameny a zas je spustil. Netvářil se, že se usadil na kus řeči, spustil se na krajíček křesla, které jsem pro něho přistavil, a hradová! tam s holí postavenou před sebe a s oběma rukama na jejím ohybu. Jeho aluminiové oči měly asi tolik výrazu, jako hliník obvykle mívá. Promluvil:
"Sedl jsem si jen ze slušnosti, abych vám nepůsobil nepříjemný pocit. A pouze na okamžik. Přišel jsem si pro pár rukavic, které jste si nechal z mé kazety."
"Ach," Wolfovy oči se rozevřely o zbývající úsek, "máte tedy své radosti spočítané. Vskutku!"
Chapin přikývl: "Naštěstí. Mohu je dostat?" "Další zklamání," povzdychl si Wolfe. "Domníval jsem se, že jste se obtěžoval, abyste mi vyjádřil svou vděčnost za to, že jsem vás zachránil před elektrickým křeslem. Jste přece vděčný?"
Chapin zkřivil rty. "Jsem tak vděčný, jak jen ode mne můžete očekávat. Nemusíme s tím tedy ztrácet čas. Mohu dostat ty rukavice?"
"Můžete. Archie, buďte tak laskav a přineste je." Vytáhl jsem ze zásuvky svého stolu rukavice a podal je Wolfovi. Předklonil se v křesle a položil si je před sebe na stůl, úhledně jednu na druhou, a uhladil je. Chapin z nich ani oči nespustil. Wolfe se opět pohodlně opřel a vydal další hluboký vzdech.
"Víte, pane Chapine, vůbec na nic mi nebyly. Nedošlo na ně. Když jsem vaši kazetu vracel, nechal jsem si je, abych mohl v pondělí večer demonstrovat jednu okolnost, totiž abych předvedl, že takřka padnou panu Bowenovi, a vysvětlil tak, jak si je mohla Dora Chapinová vaše choť splést a pokládat Bowenův pár za rukavice paní Bowenové. Protože však zvadl jako Dendrobium zachvácené hnilobou kořenů, nebyla k tomu příležitost. A teď," Wolfe na něho zakýval prstem, "nečekám, že tomu budete věřit, nicméně je pravda, že jsem vás zpola podezříval, že obsah své skříňky znáte tak zevrubně, abyste okamžitě poznal, jakmile by chyběl byť jen zlomek inventáře. A tak jsem vám tyto rukavice nevrátil, ponechal jsem si je. Chtěl jsem vás vidět."
Paul Chapin beze slova zvedl ruku s hole a sáhl po rukavicích, ale Wolfe potřásl hlavou a malinko mu je odtáhl. Mrzák pohodil hlavou.
"Ještě trošičku strpení, pane Chápane. Chtěl jsem vás vidět, protože se vám musím omluvit. Doufám, že mou omluvu přijmete."
"Přišel jsem si pro rukavice. Omluvu si můžete nechat."
"Vážený pane!" Wolfe zase zakýval ukazováčkem. "Dovolte mi, abych alespoň svůj přestupek vylíčil. Chci se vám omluvit za padělání vašeho podpisu."
Chapin zvedl obočí. Wolfe se obrátil na mě:
"Archie, jednu kopii přiznání."
Šel jsem k trezoru, vyhledal jeden průklep a přinesl mu jej.
Rozložil listinu a podal ji mrzákovi. Sedl jsem si a uculil jsem se na Wolfa, ale on dělal, jako když mě nevidí. S přivřenýma očima spočinul v.křesle, sepjal prsty na břiše a zavzdychal.
Chapin četl doznání dvakrát. Nejprve je jen lhostejně přelétj pohledem, rychle je pročetl, zašilhal po Wolfovi, trochu zkřivil rty, a pak si celé doznání přečetl znova, zdaleka ne tak rychle.
Hodil listinu přes celý psací stůl a prohlásil: "Fantastické. Takhle prozaicky, špatně napsané to zní fantasticky. Viďte?"
Wolfe přikývl. "Zaráží mě, pane Chapine, že jste se pustil do tak náročného podniku pro tak ubohý, hubený výsledek. Jistě jste pochopil, že jsem tento dokument potřeboval, abych jím zapůsobil na vaše přátele. Protože jsem si byl vědom, že by bylo nemožné přimět vás, abyste jej podepsal, byl jsem nucen napsat vaše jméno sám. Chci se vám za to omluvit. Tady máte své rukavice, pane. Doufám, že moji omluvu přijímáte."
Mrzák vzal rukavice, ohmatal je a uschoval do kapsy, potom uchopil opěradla svého křesla a pozvedl se. Stál a opíral se o hůl.
"Vy jste věděl, že bych takový dokument nepodepsal? Jak jste to věděl?"
"Protože jsem četl vaše knihy. Viděl jsem vás. Seznámil jsem se s vaším nu, nazveme to nezlomným duchem."

"Vy pro to máte nějaký jiný název?"
"Mnoho názvů. Tedy, seznámil jsem se s vaší děsivou dětinskou umíněností. Doplatil jste na ni svou zmrzačenou nohou. Vnutila vám vaši ženu. Vynesla vám málem dva tisíce voltů."
Chapin se usmál: "Tak vy jste četl moje knihy. Přečtěte si i tu příští. Najdete se tam jako hlavní postava."
"Vskutku." Wolfe otevřel oči. "A zemřu v ní samozřejmě násilnou smrtí. Varuji vás, pane Chapine, nikdy vám to neodpustím. Skutečně, těžce to ponesu. Mám hluboký odpor k násilí v jakékoliv podobě. Udělám všechno a nebude mi líto ničeho, abych vás přesvědčil"
Mluvil k nikomu, nebo v nejlepším případě k zádům mrzáka, který se belhal ke dveřím.
Na prahu se Chapin na malý okamžik obrátil, stačili jsme zahlédnout jeho úsměv a slyšeli jsme, jak říká: "Zemřete, pane, tím nejúděsnějším způsobem, jaký si dovede vymyslet děsivá dětinská představivost. To vám slibuji."
Odešel.
Wolfe spočinul ve svém křesle a zavřel oči. Sedl jsem si.

ZLATÍ PAVOUCI

Chechtat s při pomyšlení, jak strašlivý osud Wolfa očekává, to jsem si mohl dovolit až později. Zatím jsem se však v duchu vrátil k pondělnímu odpoledni a probíral jsem podrobnosti všeho, co se udalo. Vzpomněl jsem si, že když jsem odcházel navštívit paní Burtonovou, projednával Wolfe s Fritzem otázku sodovky, a když jsem se vrátil, byl už pryč on i sedan. Jenže nikoliv v Hrobkách za Paulem Chapinem. Wolfe vůbec neopustil dům. Sedan odjel do garáže a Wolfe byl i s pláštěm, kloboukem a holí ve svém pokpji a popíjel pivo v leriošce. Když mě ve čtvrt na čtyři volal, abych paní Chapinové odvezl kazetu, volal ze svého pokoje a moje nepřítomnost mu dovolila předstírat, že se zatím vrátil. Fritz v tom samozřejmě lítal s ním a věšeli mi bulíka na nos spojenými silami. A Hibbard byl pro to odpoledne zahnán do svého pokoje.
Báječně si ze mne vystřelili.
"Chtěl jsem si odpoledne zaskočit do bia," oznámil jsem Wolfovi, "ale nemohu, mám plné ruce práce. Musím si promyslet návrhy pro příští knihu Paula Chapina. V hlavě se mi přímo rojí nápady."
"Vskutku," Wolfe se celýrn svým objemem nahnul dopředu, aby si mohl zazvonit pro pivo. "Archie," vážně mi pokynul hlavou, ."vám se v hlavě rojí nápady? Ani má násilná smrt není přemrštěnou cenou za tak vzácný a šťastný jev."
Jestliže se ozve zvonek u dveří našeho starého cihlového domu v Západní Třicáté páté ulici v době, kdy Nero Wolfe a já sedíme u večeře, chodí obyčejně otevřít Fritz Brenner. Ale ten večer jsem šel sám poněvadž jsem věděl, že Fritz není v náladě, aby jednal s návštěvníky, ať už přišel kdokoli.
Fritzovu náladu bych měl vysvětlit. Každoročně kolem poloviny máje zastřelí jeden farmář z okolí Brewsteru podle trvalé dohody osmnáct až dvacet špačků, strčí je do pytle, sedne do auta a doveze je do New Yorku. Máme ujednáno, že je musí dopravit k našim dveřím během dvou hodin poté, co je střelil. Fritz je oškube a osolí a v patřičné chvíli je mašlovačkou potře rozpuštěným máslem, zabalí do šalvějových listů, pak je griluje a servíruje s horkou polentou, což je hustá kaše z jemně mleté kukuřičné mouky, polité máslem, posolené, opepřené a posypané strouhaným sýrem.
Je to nákladná a oblažující krmě a Wolfe se na ni vždycky těší, ale tentokrát udělal scénu. Když byla kouřící mísa přinesena a postavena před něho, zavětřil, sklonil hlavu a znovuzavětřil, napřímil se a podíval se na Fritze.
"Šalvěj?"
"Ne, pane."
"Co to má znamenat ne, pane?"
"Myslel jsem si, že byste je jednou rád zkusil na způsob, který jsem vám navrhoval, se šafránem a s estragonem. Hodně čerstvého estragonu a jenom špetku šafránu, takže tírn způsobem"
"Odneste to!"
Fritz ztuhl a semkl rty.
"Nekonzultoval jste to se mnou," řekl Wolfe chladně. "Zjistit takhle bez předběžného varování, že jedno z mých oblíbených jídel bylo radikálně změněno, je pro mne nepříjemný šok. Třeba je to poživatelné, ale nemám žádnou chuť to riskovat. Dejte to laskavě pryč a přineste mi čtyři vajíčka naměkko s toastem."
Fritz, který znal Wolfa stejně dobře jako já a uvědomoval si, že tohle disciplinární opatření bolí Wolfa víc než jeho, ale že by se marně pokoušel vyjednávat, sáhl po míse, já ho však zarazil. "Já to zkusím, jestli vám to nebude vadit. Jestli vám ta vůně nezkazí požitek z vašich vajíček?"
Wolfe mě probodl očima.
Tak se tedy Fritz dostal do nálady, kvůli které jsem pokládal za záhodno, abych šel otevřít sám. Ve chvíli, kdy zvonek zazněl, dojedl Wolfe svoje vajíčka, pil kávu a skýtal opravdu žalostný pohled, kdežto já končil s druhou porcí špačků a polenty, což bylo rozhodně poživatelné. Po cestě předsíní k domovním dveřím jsem se nenamáhal stisknutím vypínače, poněvadž bylo dosud dostatečné světlo, abych sklem ve dveřích, průhledným jenom zevnitř, jasně viděl, že zákazník na zápraží není žádný náš zámořský koráb, který by nám přivezl poklady z cizích zemí.
Otevřel jsem dveře a zdvořile jsem mu oznámil: "To jsi na špatné adrese."
Zdvořilost byla moje politika, moje zavedená politika pěstovat mír na zemi s kluky ze sousedství. Usnadňovalo to život v naší ulici, kde se hodně hrálo míčem a kde byla v oblibě i jiná povyražení.
"To teda sotva," odpověděl mi hlubokým nervózním altem nijak zvlášť hrubě. "Vy jste Archie Goodwin. Musím mluvit s Nerem Wolfem."
"Jak se jmenuješ?"
"Pete."

"Pete, a jak dál?"
"Drossos. Pete Drossos."
"Kvůli čemu chceš mluvit s panem Wolfem?"
"Mám případ. Řeknu to až jemu."
Byl to šlachovitý exemplářiček s černými vlasy, které volaly po holiči, a s pronikavýma černýma očima a jeho temeno sahalo přibližně k volnému uzlu mého motýlka na krku. Vídal jsem ho občas v okolí, ale neměl jsem k němu žádný vztah, kladný ani záporný. Měl jsem ho po dobrém vyšoupnout, aby nedošlo k žádné výměně názorů, a za normálních okolností bych to byl udělal, ale po Wolfově dětinském výstupu s Fritzem mě napadlo, že by mu udělalo dobře setkat se s druhým dítětem, aby si měl s kým hrát. Přirozeně se dalo čekat, že bude vrčet a prskat, ale kdyby Peta poškrábal, mohl jsem pak klukovi pofoukat bebíčko. Pozval jsem ho tedy dál a zavedl jsem ho do jídelny.
Wolfe si znovu naléval do šálku kávu. Střelil pohledem po Petovi, který to připouštím nebyl zrovna ve večerním obleku, postavil konvici, zadíval se na mne a promluvil:
"Archie. U jídla nechci žádné vyrušování."
S porozuměním jsem přikývl. "Já vím, ale tohle nebylo jídlo. Vajíčkům říkáte jídlo? Tady je pan Pete Drossos. Chce s vámi konzultovat nějaký případ. Chystal jsem" se mu říct, že nemáte čas, ale vzpomněl jsem si, jak jste se naštval, poněvadž s vámi nekonzultoval Fritz, a nechtel jsem, abyste se naštval i na Peta. Je to náš blízký soused, a jak víte, miluj bližního svého jako sebe samého."
Popichovat Wolfa je vždycky sázka do loterie. Když zareaguje impulsívně, může vzduchem zaburácet prudká exploze, ale když si vteřinku počká a rozmyslí si to, je pravděpodobné, že vás převeze. Tentokrát počkal několik vteřin, usrkl si kávy, a pak našeho návštěvníka zdvořile oslovil: "Posaďte se, pane Drossosi."
"Já nejsem žádnej pán. Jsem Pete."
"Tak dobrá, Pete, posaď se. Obrať se ke mně víc čelem, prosím tě. Děkuj u. Tak ty se chceš se mnou poradit?"
"Jo, mám jeden případ."
"Případ vždycky vítám, ale přišel jsi trochu v nevhodnou dobu, poněvadž pan Goodwin se dnes večer chystal na utkání v kulečníku, a teď ovšem bude muset zůstat tady, aby zapsal všechno, co mi řekneš a co já ti odpovím. Archie, vezměte si prosím zápisník."
Jak říkám, je to vždycky sázka do loterie. Přimáčkl mě ke zdi. Prošel jsem předsíní do kanceláře pro zápisník a pero, a když jsem se vrátil, Fritz přinesl kávu pro mne a sušenky s lahví koky pro Peta. Neřekl jsem ani slovo. Věděl jsem, že moje pero a zápisník zaznamenají všechno skoro automaticky s vynaložením sotva pětiny mé mozkové kapacity, a její zbytek jsem chtěl zaměstnat vymýšlením plánů, jak se dostat z téhle šlamastyky.
Pete poznamenal: "Snad je to v pořádku, že to bude zapisovat, ale musím si chránit svou kůži. Musí to zůstat pod pokličkou."
"Jestli myslíš, že je to důvěrné, pak jistě."
"Tak vám to teda vyklopím. Já vím, že jsou soukromý vočka, před kterejma si člověk musí dát bacha, ale s várna je to jiný kafe. Všecko tady kolem vo vás víme. Vím, jak se koukáte na ty všiváky poldy, zrovna tak jako já. Tak to vybalím."
"Buď tak hodný."
"Tak jo. Kolik je hodin?"
Podíval jsem se na zápěstí. "Za deset osm."
"Tak je to hodina, co se to stalo. Vím, že někdy všecko záleží na přesným určení času, a hnedka, jak se to stalo, jsem se šel mrknout na hodiny v dragstóru na rohu, a bylo tři čtvrtě na sedům. Dělal jsem tam voknopuca na rohu Pětatřicátý a Devátý, a dyž zastavil ten kaďák"
"Prosím tě. Co je to voknopuc?"
"No přece, dyž zastaví ňákej auťák na červenou, tak k němu skočíte s hadrem a začnete mu pucovat přední vokno, a dyž je to muskej a nechá vás, tak z něj kápne aspoň desetník. Dyž je to ženská a nechá vás to vokno vopucovat, tak nikdá nevíte, jestli vůbec něco vyklopí. To je holt vaše riziko. Tak teda zastavil ten kaďák"
"Co je to kaďák?"
Podle výrazu, který se mu objevil v pronikavých černých očích, klíčilo v Petovi podezření, že si možná nevybral to pravé soukromé vočko. Vmísil jsem se do řeči, abych mu dokázal, že aspoň jeden z nás není debil, a řekl jsem Wolfovi:
"Automobil značky Cadillac."
"Aha. Tak ten zastavil?"
"Jo, n§ červenou. Skočil jsem k voknu u volantu. Byla to ženská. Vobrátila se ke mně, podívala se přímo na mě a něco mi řekla. Nejspíš ne nahlas, a jestli, tak jsem nic neslyšel, poněvač vokno bylo vytažený skoro až nahoru, ale hejbala pusou a já jsem poznal, co říká: ‚Pomoc. Zavolej poldu. Helejte, takhle!
Naznačil ta slova pohybem rtů, trochu to přehnal, ale ani při tom nehlesl. Wolfe pokýval pochvalně hlavou. Obrátil se na mne. "Archie. Zakreslete Petova ústa při té pantomimě."
"Později," odpověděl jsem úslužně. "Až půjdete spát."
"Bylo to jasný jako facka," pokračoval Pete. ."Pomoc, zavolej poldu. Se ví, že mi to vyrazilo dech. Snažil jsem se ani nemrknout, věděl jsem, že to člověk nemá, ale nejspíš se mi to nepovedlo, páč ten muskej se na mě koukal, a pak"
."Kde byl ten muž?"
"Na předním sicu vedle ní. V tom auťáku byli jen voní dva. Tak ten mi nejspíš poznal na ksichtě, že mi něco vyrazilo dech, páč jí rejpnul pistolí do žeber a vona škubnula hlavou"
"Viděl jsi tu pistoli?"
"Ne, ale nejsem přece blbej, ne? Proč by jinak volala poldu a potom tak škubnula hlavou? Co myslíte, že to byla, tužka?"

"Dávám přednost pistoli. A pak?"
"Kapku jsem couvnul. Měl jsem v ruce jen ten hadr, a voň šestiraňák. Teďka bysem rád, abyste si to nevykládal špatně, s poldama nic nechci mít. Koukám se na ně zrovna tak jako vy. Jenže se to všecko semlelo tak narychlo, že jsem nevěděl, co dělám, a musím se přiznat, že jsem se poňákým poldovi vohlížel. Žádnýho jsem neviděl, tak jsem běžel na chodník, abysem se mrknul za roh, jenže mezitím naskočila zelená a ten auťák se rozjel. Myslel jsem, že ho možná chytím na Vosmý avéně, a pálil jsem to, jak jsem moh, po Pětatřicátý ulici, ale voň chytil na Vosmý zelenou a projel křižovatkou, dyž jsem nebyl ještě ani v půlce bloku. Ale mám jeho poznávací číslo."
Sáhl si do kapsy kalhot, vytáhl kousek papíru a přečetl z něho: "Connecticut, Y, Y, devět, čtyry, tři, dvě."
"Výborně." Wolfe postavil prázdný šálek, na talířek. "Oznámil jsi to policii?"
"Já?" Pete se zatvářil opovržlivě. "Poldům? Helejte se, jsem snad praštěnej? Pudu na vokrsek, řeknu to policajtovi,, nebo se třeba dokonce dostanu až k seržovi a řeknu to jemu, a Co? Za první mi nebude věřit, pak mě vyhodí a já budu poznamenanej. Vám to nevadí, bejt poznamenanej, poněvač vy jste soukromý vočko s ouřední licencí a víte něco na spoustu inspektorů."
"Ze vím? A co?"
"Mě se neptejte. Ale každej ví, že víte fůru špíny na pár velkejch zvířat, poněvač jinak by vás už dávno voddělali. Ale kluk jako já si nemůže risknout, aby byl poznamenanej, i dyž sekám dobrotu. Nenávidím poldy, ale na to jeden nemusí bejt kriminálník, aby je nenáviděl. Furt říkám mámě, že sekám dobrotu, a taky je to pravda, ale řeknu vám, na to musí mít jeden kuráž. Co si myslíte vo tom mým případu?"
Wolfe to uvážil. "Zdá se mi trochu ehm nejasný."
"No jo, právě proto jsem přišel za várna, Seděl jsem ve svý myslivně, to je místo, kam dycky chodím, dyž si chci něco rozmyslet, a všecko jsem si to probral. Připadalo mi to jako siibnej případ, dyž se to veme jaksepatří do ruky. Ten auťák byl kaďák, tmavošedej kaďák, bourák jaksepatří, a docela novej. Ten chlap vypadal jako prevít, ale taky jako pracháč, vypadal, jako by mohl mít ty kacTáky eště dva nebo tři. Ta ženská taky. Nebyla tak stará jako moje máma, ale podle toho se to sotva dá říct, poněvač moje máma se moc nadřela, a vsadím se, že ta ženská nikdy na práci ani nemákla. Na tváři měla škrábanec, na levý tváři, a ksicht měla celej pokroucenej, jak mi říkala to ‚Pomoc, zavolej poldu, ale dyž jsem si to rozmyslel, tak se mi zdá, že to byla pěknice. Měla náušnice jako dva veliký zlatý pavouky, pavouky s roztaženejma nohama. Z ryzího zlata."
Wolfe zamručel,
"Tak teda aspoň jako zlatý vypadaly," připustil Pete. "Mosaz to nebyla. Ale každopádně na tom všem bylo vidět prachy, a já si řek asi todle: mám případ a jsou to pracháči, ale jak to vzít do ruky, abysem z toho něco vyrazil? Dyž to vemu do ruky jaksepatří, může z toho koukat až padesát dolarů. Jestli ji ten chlap zabije, můžu dosvědčit jeho totožnost a dostat vodměnu. Povím, co mi řekla, a jak voň jí rejpnul tou pistolí do žeber"
"Žádnou pistoli jsi neviděl."
"To je detail. A jeslí ji nezabil, jesli ji jen donutil, aby něco udělala nebo mu něco dala nebo prozradila, můžu jít za nim a zmáčknout ho, a buďto vyplázne padesát babek, nebo to na něj píchnu."
"To by bylo vydírání."
"No jo." Pete si oprášil drobty sušenek z prstů na tácek. "Proto jsem si řek, že pudu za várna, dyž jsem si to rozmyslel. Viděl jsem, že to nezvládnu sám a budu se s várna muset šábnout, ale pamatujte, že je to můj případ. Myslíte si třeba, že jsem kořen, dyž jsem váni dal číslo toho auťáku dřív, než jsme se dohodli, ale já bysem neřek. Jestli ho vypátráte a přimáčknete ke zdi a pokusíte se mě podfouknout a schíamstnout to všecko sám, tak já musím pořád eště dosvědčit jeho totožnost. A dyž na to nesmíme jít s vydíráním, tak můžete vykoumat něco, aby to vydírání nebylo. . Co říkáte,abysme do toho šli řiftyfifty?"
"Něco ti řeknu, Pete." Wolfe si pošoupl křeslo dozadu a rozložil pohodlně svůj objem v nové pozici. "Jestli máme na tom tvém případu pracovat společně, měl bych ti povědět pár věcí o detektivní vědě a umění. Pan Goodwin to samozřejmě zapíše, a až to přepíše na stroji, udělá jednu kopii pro tebe. Ale nejdřív musí někam zatelefonovat. Archie, vy jste si zaznamenal to poznávací číslo. Zavolejte kancelář pana Cramera a dejte mu je. Povězte mu, že podle vašich informací má ten vůz," jeho majitel nebo řidič, co dělat s porušením zákona v našem městě během posledních dvou hodin, a navrhněte, ať se to běžně prověří. Nic bližšího neuvádějte. Řekněte, že naše informace je neověřená a že při zjišťování je třeba postupovat diskrétně."
"Hej," ozval se Pete, "kdo je to ten pan Cramer? Policajt?"
"Policejní inspektor," řekl mu Wolfe. "Ty sám ses zmínil o možnosti vraždy. Jestli došlo k vraždě, někde je mrtvola. A jestli je někde mrtvola, je ji třeba najít. Jestli se nenajde nebo dokud se nenajde, kde máš svůj případ? A protože my nemáme ani ponětí, kde ji hledat, nalákáme policii, aby ji našla za nás. Často jich tak využívám. Archie. Samozřejmě, že nebudete Peta jmenovat, protože nechce být poznamenaný."
Zašel jsem do kanceláře ke svému psacímu stolu a vytočil jsem číslo oddělení pro vraždy ManhattanZápad, a uvažoval jsem, že z Wolfova tisíce technik, jak se mi zprotivit, je nejhorší ta, když si myslí, že dělá legraci. Jakmile jsem domluvil se seržantem Purleym Stebbinsem a zavěsil, všechno mě pokoušelo, abych se prosté sebral a šel se podívat, jak Mosconi a Watrous prohánějí tága, ale to jsem samozřejmě udělat nemohlj protože bych tím přiznal, že mě Wolfe doběhl, a on by Peta jednoduše vystrnadil a uvelebil by se v lenošce s knihou a se spokojeným úšklebkem.
Napochodoval jsem tedy zpátky do jídelny, posadil jsem se, chopil jsem se pera a čile jsem prohlásil: "Tak už jsem je zalaímoval. Spusťte s tou přednáškou o detektivním umění a nic nevynechávejte."
Wolfe se opřel dozadu, dal si lokty na opěradla křesla a spojil špičky prstů. "Chápeš, Pete, že se omezím na problémy ametody soukromého detektiva, který provozuje své povolání, aby si vy dělal na živobytí."
"Jo." Pete měl novou láhev koky. "Vo to mi právě jde, jak si nahrabat prachy."

"Tu tendenci jsem u tebe pozoroval. Ale nesmíš dovolit, aby potlačila jiné věci, které je třeba brát v úvahu. Je jisté žádoucí, aby sis vydělal honorář, ale nejdůležitější je, abys měl pocit, že sis jej vydělal zaslouženě, a to částečně záleží na tvém ego. Když máš zdravé a odolné ego, jako třeba já, bude ti zřídkakdy působit potíže"
"Co je to ego?"
"Na to jsou různé definice, filosofické, metafyzické, psychologické a dnes i psychoanalytické, ale já toho pojmu užívám, abych označil schopnost zdůraznit všechno, co člověku zvyšuje dobré mínění o sobe, a naopak omezit všechno, co je snižuje. Je ti to jasné?"
"Myslím, že jo." Pete se mračil samým soustředěním. "Chcete jako říct, jestli je člověk sám se sebou spokojené), nebo ne."
"Ne tak přesně, ale přibližně ano. Když máš robustní ego, můžeš se spolehnout"
"Co je to robustní?"
Wolfe udělal grimasu. "Pokouším se užívat slov, se kterými ses už setkal, ale když ne, když je ti některé z nich cizí, tak mě laskavě nepřerušuj. Jestli jsi dost chytrý na to, abys byl dobrým detektivem, jsi dost chytrý i na to, abys správně uhodl význam nového slova z kontextu, podle souvislosti, v jaké ho užíváš z ostatními slovy. Před chvilkou jsem mluvil o zdravém a odolném ego, a potom, po tvém vyrušení, jsem v téže spojitosti užil výrazu robustní ego. Takže .robustní očividně znamená .zdravý a odolný, a jestli máš buňky, aby z tebe byl dobrý detektiv, tak jsi na to měl přijít. Kolik ti je let?"
"Dvanáct."
"Na to bych tedy měl vzít zřetel, a taky to udělám. Ale abychom pokračovali. Když máš tedy robustní ego, můžeš se spolehnout na svou inteligenci a zdravý rozum, abys odhadl, jestli sis honorář vydělal zaslouženě. Nikdy neinkasuj .ani nepřijímej honorář, o kterém ten pocit nemáš; když to uděláš, vnitřně tě to rozleptá a do tvého ego se dají červi. S tou jedinou výhradou ber všechno, co můžeš. Právě tak jako nesmíš vzít nic, o čem cítíš, že sis to nezasloužil, musíš naopak dostat z klienta všechno, o čem cítíš, že sis to zasloužil. Nikdy s možným klientem o případu ani nemluv, dokud si nezjistíš, co je schopen zaplatit. Tolik"
"Ale proč teda " vyhrkl Pete a zarazil se.
"Co proč?"
"Nic. Jenomže vy mluvíte se mnou, jenom s klukem."
"To je zvláštní případ. Přivedl tě ke mně pao Goodwin, můj spolehlivý a velmi cenný asistent, a já bych ho zklamal, kdybych důkladně neprozkoumal, co mi říkáš, a nenechal ho to zapsat a přepsat na stroji." Wolfe mě poctil pokryteckým pohledem a obrátil se znovu k Petovi. "Tolik o tvém ego a o tvých honorářích. Pokud jde o tvé metody, musí být samozřejmě v souladu s tvým oborem. Já se například vyhýbám takovým oborům, jako je průmyslová špionáž a rozvodové důkazy a podobné odporné čenichání, protože ego každého člověka, který s tím má co dělat, je už prolezlé červy, takže tě to nemusí zajímat. Ale vezmi si třeba loupež. Dejme tomu, že nějaké ženě někdo vybere skříňku s klenoty, a ona se nechce obrátit na policii, protože podezírá"
"Vemem si radši vraždu. Já bysem radši začal s vraždou."
"Jak chceš." Wolfe se zatvářil dobrotivě. "Zapisujete to, viďte, Archie?"
"Můžete se vsadit. S vyplazeným jazykem."
"Dobrá. Ale ať už jde o loupež nebo o vraždu, o cokoli, když mluvíme všeobecně, musí ti být především naprosto jasné, že provozuješ umění, a ne vědu. Věda hraje při odhalování zločinů důležitou, čestnou a důstojnou roli, jenomže má málo co dělat v arzenálu soukromého detektiva, který má ctižádost vyniknout. Každý člověk s průměrnými schopnostmi se může naučit zacházet s mikrometrem, s fotoaparátem, s mikroskopem, se spektrografem nebo s centrifugou, ale to jsou jenom nástroje detektivního pátrání. Věda v detektivním pátrání může být úctyhodná, dokonce brilantní, ale nikdy nemůže nahradit neúprosný postup bystrého intelektu džunglí lží a obav na světlou mýtinu pravdy, nebo blesk poznání vedený citlivým nervem, který podráždil odstín hlasu nebo záchvěv očního víčka"
"Promiňte," přerušil jsem ho. "Říkal jste .odstín nějakého hlasu nebo ,odstín hlasu?"
"Ani jedno ani druhé," zalhal Wolfe. "Řekl jsem .odstín něčího hlasu." Obrátil se zase k Petovi. "Detektivní umění má mnoho rovin a mnoho tváří. Vezmi si jednu z nich. Sledovat nějakého člověka po New Yorku a neztratit ho z očí je krajně obtížný úkol. Když se ho vážně ujme policie, užívá k tomu tří lidí, a i tak se jim sledovaný často ztratí. Kdežto jeden člověk, kteiý často pracuje pro mne, Saul Panzer, je v tom génius, a pracuje sám. Mluvil jsem s ním o tom a dospěl jsem k závěru, že ani on sám neví, v čem je tajemství jeho neuvěřitelného fortele. Není to žádná vědomá a ovladatelná funkce jeho mozku, třebaže má dobrý mozek; je to cosi skrytého někde v jeho nervovém systému, možná samozřejmě v jeho lebce. Říká, že nějak pozná, v pouhém zlomku vteřiny, co sledovaný udělá ne co udělal nebo právě dělá, ale k čemu se teprve chystá. Proto by tě pan Panzer mohl naučit všechno, co sám ví, a přece by ses mu nikdy nevyrovnal. To ovšem neznamená, že by ses neměl naučit všechno, co můžeš. Učení ti nikdy neuškodí. Jenom ten, kdo ví příliš málo, si myslí, že ví příliš mnoho. Ale teprve když máš využít toho, co ses naučil, poznáš, jestli svoje vědomosti dokážeš uplatnit v praxi."
Wolfe ukázal palcem na mne. "Vezmi si tady pana Goodwina. Těžko bych bez něho dosáhl patřičných výkonů. Jenomže on často jedná z náhlého impulsu a rozmaru, a to by mu samozřejmě znemožnilo splnit jakýkoli důležitý úkol, nebýt toho, že má někde ,v sobě možná v mozku, i když o tom pochybuju nějaký mohutný a jemný regulátor. Pohled na hezkou dívku v něm například vyvolává překypující reakci obdivu a nadšení a souběžně podněcuje jeho instinktivní touhu získat ji, ale přesto se nikdy neoženil. Proč ne? Poněvadž ví, že kdyby měl manželku, jeho reakce na pěkné dívky, tecT ryzí, upřímné a svobodné, by se tím nejen nesnesitelně zpančovaly, ale podléhalyby pak dohledu a autoritativnímu omezení. A tak ho jeho regulátor vždycky zachrání před pohromou, v některých případech nepochybně na samém kraji propasti. Podobně ten regulátor zvládne většinu jeho impulsů a kapriců, jenomže občas selže a

nezasáhne včas, a pan Goodwin na to pak doplatí, jako dnes večer, kdy mu to nedalo a musel mě popichovat, když se mu naskytla jistá příležitost. Už ho to stálo; kolik je hodin, Archie?"
Podíval jsem se. "Za osmnáct minut devět." "Jej!" Pete vyskočil z křesla. "Já musím běžet! Máma musím bejt.doma ve tři čtvrtě! Stavím se tu zejtra!"
A už upaloval. Než jsem vstal a vyšel do předsíně, byl už u domovních dveří, otevřel si a byl tentam. Vrátil jsem se na práh jídelny a řekl jsem Wolfovi: "Zatraceně, a já doufal, že tu zůstane do půlnoci, abyste měl čas tu přednášku dokončit. Utkání y kulečníku sice po ní bude pěkná nuda, ale snad to tam vydržím."
A vydržel jsem to.
Druhý den, ve středu, jsem měl dost co dé, lat. Nějaký majitel továrny na železářské zboží z Youngstownu v Ohiu přijel do New Yorku hledat syna, který s ním přerušil styk, továrník telegraficky požádal Wolfa o pomoc, a tak jsme měli Saula Panzera, Freda Durkina a Orrieho Cathera na výzvědách. To mě připoutalo k psacímu stolu a k telefonu, kde jsem přijímal hlášení a tlumočil instrukce.
Chvíli po čtvrté hodině odpoledne se objevil Pete Drossos a chtěl mluvit s Wolfem. Jeho postoj naznačoval, že sice bere na vědomí i moji licenci soukromého detektiva a že proti mně nic vážného nemá, že však přece jen dává přednost jednání se šéfem. Vysvětlil jsem mu, že Nero Wolfe tráví každý den čtyři hodiny od devíti do jedenácti dopoledne a od čtyř do šesti odpoledne na střeše ve sklenících mezi svými deseti tisíci orchidejemi, kde místo mne komanduje Theodora Horstmanna, a že je v těch hodinách, nedosažitelný. Pete mi dal na srozuměnou, že to podle jeho názoru je pro soukromé očko sakra divný způsob, jak utrácet čas, a já se s ním nijak nepřel. Když jsem ho konečně vystrnadil z domovních dveří a zavřel za ním, byl jsem ochoten připustit, že můj regulátor možná potřebuje promazat. Z Peta se vyklubával pěkný otrava, o tom se nedalo pochybovat. Měl jsem včera potlačit svůj první popud pozvat ho dál, aby si měl Wolfe s kým hrát. Kdykoli se přistihnu při ochotě přiznat, že jsem šlápl vedle, pomáhá mi napití, a tak jsem si zašel do kuchyně pro sklenici mléka. Když jsem se vrátil do kanceláře, zvonil telefon Orrie Cather podával hlášení.
Při večeři nedali Wolfe ani Fritz v nejmenším najevo, že mezi nimi někdy došlo k různici kvůli nějakým špačkům. Když si Wolfe bral druhou porci hlavního chodu, dánských omelet s vepřovým masem, prohlásil zřetelně: "Nanejvýš uspokojivé." Poněvadž od něho to znamenalo překypující chválu, Fritz to také tak přijal, důstojně přikývl a zamumlal: "Zajisté, pane." Takže když jsme dopili kávu, nelítaly ve vzduchu žádné jiskry a Wolfe byl naladěn tak příjemně, že projevil přání, abych mu předvedl Mosconiho parádní faleš, o které jsem mu vyprávěl, jestliže budu ochoten sestoupit s ním do suterénu.
Jenomže jsem se k tomu předvedení nedostal. Když při našem odchodu z jídelny zazněl u dveří zvonek, předpokládal jsem sa mozřejmě, že je to Pete, ale nebyl to on. Postava viditelná sklem ve dveřích byla dvakrát tak mohutná jako Pete a daleko nám známější seržant Purley Stebbins z manhattanského západního oddělení pro vraždy. Wolfe zašel do kanceláře a já šel ke dveřím otevřít.
"Běželi tamhletudy!" ukázal jsem prstem.
"Blbost. Chci mluvit s Wolfem. A s vámi."
"Se mnou mluvíte. Tak spusťte!"
"A s Wolfem."
"Ten zaživa vepřové. Moment." Dal jsem dveře na řetěz, aby držely na dva palce pootevřené, vstoupil jsem do kanceláře, oznámil jsem Wolfovi, že Stebbins žádá o audienci, trpělivě jsem postál, zatímco dělal grimasy, dostal jsem instrukci, abych návštěvníka uvedl dál, vrátil jsem se k .domovním dveřím a zachoval jsem se podle instrukce.
Za léta se ustálil rituál usazování seržanta Stebbinse v naší kanceláři. Kdykoliv přišel s inspektorem Cramerem, Cramer si samozřejmě sedl do velké červené kožené klubovky na konci Wolfova psacího stolu a Purley do jedné ze žlutých, které byly menší. Kdykoliv přišel sám, pokoušel jsem se ho vždycky vmanévrovat do červené klubovky, ale nikdy jsem neuspěl. Pokaždé mi uhnul a přitáhl si jednu žlutou. Nebylo to tím, že by považoval za nevhodné, aby seržant seděl na místě, kde sedává inspektor, Purley jistě ne. Třeba nesedí rád obličejem k oknu nebo možná prostě nemá rád červené kíubovky. Jednou se ho na to musím zeptat.
Tentokrát složil svou hromadu masa a svalů, kterých má požehnaně, do žluté klubovky jako obvykle, chvíli se zadíval na Wolfa, a pak natočil krk, aby se podíval na mne. "Včera jste mi telefonoval o jednom autě tmavošedém cadillacu letošní výroby, s connecticutským poznávacím číslem YY devět čtyři tři dva. Proč?"
Povytáhl jsem ramena a zase je spustil. "Jak jsem vám řekl. Dostali jsme neověřenou informaci, že to auto nebo jeho majitel či řidič se možná do něčeho zapletli nebo můžou zaplést. Navrhl jsem vám běžně ověření."
"To vím. Jaká to přesně byla informace a od koho jste ji dostali?"
Zavrtěl jsem hlavou. "To jste chtěl vědět už včera a já to přešel. Přecházím to dál. Náš informátor, s tím nechce mít opletačky."
"Ty teda bude mít. Kdo je to a co vám, pověděl?"
"Nedá se svítit." Doprovodil jsem to příslušným gestem ruky. "Víte zatraceně dobře, že je to jenom váš zlozvyk. Jestli se stalo něco, proč si myslíte, že vám musím povědět kdo a co, řekněte mi, co se stalo, a uvidíme, jestli s vámi budu souhlasit. Víte snad, jaká je se mnou rozumná řeč."
"To teda sakra vím." Purley zaťal zuby a opět je uvolnil. "Dneska v šest čtyřicet navečer, přede dvěma hodinama, zastavilo na rohu Třicáté páté ulice a Deváté avenue na červenou auto. Přiskočil k němu kluk s hadrem a začal utírat okna. S jednou stranou skončil a chystal se na druhou, a když obcházel předek, auto najednou vyrazilo, přejelo ho a pokračovalo rychle v jízdě přes avenue a dál po Třicáté páté ulici. Kluk umřel brzy potom, co ho sanitka přivezla do nemocnice. Ten auťák řídil nějaký chlap, seděl v něm sám. Lidi si při takovém vzrušení nikdy moc věcí nevšimnou, ale dva svědkové, jedna paní a jeden kluk, se shodli na poznávacím čísle Connecticut YY devět čtyři tři dva, a ten kluk říká, že to byl tmavošedý sedan značky Cadillac. Tak co?"

"Jak se ten kluk jmenoval? Ten přejetý?"
"Co to s tím má co dělat?"
"To nevím. Prostě se ptám."
"Jmenoval se Drossos. Pete Drossos."
Polkl jsem. "To je teda nadělení. Parchant mizerná!"
"Kdo, ten kluk?"
"Ne." Obrátil jsem se na Wolfa. "Řekněte mu to vy, nebo mám já?"
Wolfe měl zavřené oči. Otevřel je, řekl "Vy" a zase je zavřel.
Nepovažoval jsem za nutné vykládat Stebbinsovi o domácí krizi, která mi dala popud, abych Peta zavedl k Wolfovi, ale řekl jsem mu o všem podstatném, včetně druhé Petovy návštěvy to odpoledne. Třebaže snad poprvé v životě uvěřil, že v naší kance láři slyší něco na rovinu, vyrukoval se spoustou otázek a nakonec pokládal za vhodné připojit nevlídnou poznámku v tom smyslu, že od řádných občanů, jako je Nero Wolfe a Archie Goodwin, by se snad dalo čekat, že projeví trochu víc zájmu o ženu s pistolí mezi žebry, která sháněla poldu.
Nebyl jsem v moc růžové náladě a tohle mě popíchlo. "Exempláře jako vy," řekl jsem mu, "sotva přispěly k velikosti naší země. Ten kluk si to moh všechno vymyslet. Nebo mu ta ženská mohla hrát komedii. Kdybych vám byl pověděl včera, kdo mi co řek, myslel byste si, že jsem cvok, když kvůli tomu vyhazuju desetník na telefon. A to poznávací číslo jsem vám dal. Podívali jste se na to?"
"Jo, Bylo z cizího vozu. Patřilo jednomu plymouthu, ukradenému přede dvěma měsíci v Hartfordu." "Žádná stopa?"
"Zatím nic. Teďka požádáme Connecíicut, aby za tím šli. Nevím, kolik cizích čísel cirkuluje po New Yorku v tuhle chvíli, ale bude jich spousta."
"Zač stojí popis toho řidiče, který jste dostali?" "Máme čtyři a ani dva nejsou stejné. Tři nestojí vůbec za nic a jeden možná od člověka, co zrovna vyšel z dragstóru a všiml si náhodou toho kluka, když šel s hadrem k vozu. Podle něho byl řidič asi čtyřicátník se světlou pletí, pravidelným obličejem, v tmavohnědém obleku a v plstěném klobouku naraženém skoro až na uši. Doufá, že by ho dokázal identifikovat." Purley se zvedl. "Tak zase půjdu. Musím říct, že jste mě zklamali. Spoléhal jsem, že mě buďto zavedete na stopu, nebo že naopak budete krýt nějakého klienta."
Wolfe otevřel oči. "Hodně štěstí, pane Síebbinsi. Ten chlapec jedl včera u mého stolů."
"Jo," zabručel Purley, "tím hůř. Nikdo nemá cozabíjet kluky, co jedí u vašeho stolu."
S touhle přátelskou poznámkou vypochodoval a já vyšel do předsíně s ním. Když jsem sahal po knoflíku kliky, objevila se venku nějaká postava, která vystupovala po schodech ke dveřím, a když jsem otevřel, stála v nich hubená drobná žena v úpravných tmavě modrých šatech, bez kabátku a bez klobouku, s napuchlýma zarudlýma očima a s tak sevřenými ústy, že jí nebylo vidět rty.
Stebbins stál těsně za mnou, když jsem ji oslovil. "Čím vám můžu posloužit, paní?"
"Bydlí tady pan Nero Wolfe?" vypravila ze sebe. Potvrdil jsem jí to.
"Mohla bych s ním mluvit? Nezdržím ho dlouho. Jmenuju se Anthea Drossosová,"
Byla uplakaná a vypadala, že se každou chvílí může rozplakat znovu, a plačící žena je něco, ců by se Wolfe ani nepokusil snést. Řekl jsem jí tedy, že je zaneprázdněn, ale že jsem jeho asistent a důvěrník, takže se může svěřit mně.
Zvedla hlavu a podívala se mi přímo do očí. "Můj syn Pete mi řek, abych šla za panem Nerem Wolfem," odpověděla, "a tak tu teda počkám, dokud ho nebudu moct vidět." Opřela se o zábradlí zápraží.
Zacouval jsem a zavřel jsem dveře. Se Stebbinsem v patách jsem vstoupil do kanceláře a řekl jsem Wolfovi: "Chce s vámi mluvit paní Anthea Drossosová. Říká, že ji za vámi poslal její syn Pete. Utáboří se na prahu třeba přes celou noc, když bude muset. Mohla by se před vámi rozplakat. Co mám dělat, dát jí tam matraci?"
Otevřel nad tím jaksepatří oči. "Zatraceně. Co pro ni můžu udělat?"
"Nic. Já taky ne. Ale ode mne to nepřijme." "Tak ,proč k čertu fuj! Přiveďte ji sem. Ta vaše šaškárna včera přiveďte ji!"
Došel jsem pro ni. Když jsem ji uváděl, Purley seděl znovu uhnízděný ve své klubovce. S rukou na jejím lokti, poněvadž se mi nezdála nijak jistá v kramflekách, jsem ji zavedl k červené klubovce, do které by se vešly tři jako ona. Sedla si na krajíček a černé oči o to černější, že je nejspíš zdůrazňoval kontrast se zanícenými víčky upřela na Wolfa.
Promluvila tichým a trochu rozechvělým hlasem, ale odhodlaně: "Vy jste pan Nero Wolfe?"
Připustil to. Podívala se na mne, pak na Stebbinse a znovu na Wolfa. "A tyhle pánové?" zeptala se.
"Pan Goodwin, můj asistent, a pan Stebbins, policista, který vyšetřuje smrt vašeho syna."
Přikývla. "Hnedka jsem si myslela, že vypadá jako polda. Můj syn Pete by nechtel, abych to pověděla poldovi."
Z jejího tónu i výrazu bylo docela zřejmé, že neníní udělat nic, co by její syn nechtel, takže nám vznikl problém. Při Purleyho hlubokém podezření, že by Wolfa, nemluvě už o mně, spíš zastihl mrtvého než bez nějaké čertoviny za lubem, bylo jisté, že se nehodlá odporoučet. On však bez váhání vstal, prohlásil, že jde do kuchyně, a zamířil ke dveřím. Moje překvapení trvalo půl vteřiny, než jsem si uvědomil, kam jde. Na konci předsíně proti kuchyni byla alkovna s otvorem ve zdi mezi alkovnou a kanceláří. V kanceláři byl otvor zakryt obrázkem s tajným kukátkem, a když se v alkovně odšoupla posuvná dvířka, bylo odtamtud vidět i slyšet, co se v kanceláři děje. Purley to dobře věděl.
Když tedy zmizel, považoval jsem za vhodné varovat Wolfa: "Obrázek."
"Zajisté," zabručel Wolfe mrzutě. Podíval se na paní Drossosovou. "Nuže, madam?"
Nepokládala nic za zaručené. Vstala a šla se otevřenými dveřmi podívat napravo i nalevo do předsíně, zavřela dveře a vrátila se na své místo. "Víte, že Peta zabili." "Ano, vím."
"Řekli mí to a já vyběhla na ulici a on tam ležel. Byl v bezvědomí, ale ne mrtvěj. Nechali mě jet v sanitce s ním. Tam mi , to pravé řek. Otevřel"
Zarazila, se. Měl jsem strach, že propukne v pláč, a ona taky, ale když půl minuty seděla a nepohnula svalem, překonala to a mohla pokračovat. "Otevřel oči, uviděl mě a já se k němu sklonila. Řek mi můžu vám to myslím opakovat doslova

‚Pověz Neru Wolfovi, že mě ten chlap dostal. Neříkej to nikomu než Neru Wolfovi. A dej mu moje peníze z piksly."
Odmlčela se a znovu strnula. Po plné minutě ji Wolfe pobíd: "Ano, madam?"
Otevřela kabelku z černé kůže, která už vydržela nějaké nošení, ale byla s to vydržet ještě další, prohrabala se v ní, vytáhla malý balíček v papíru a vstala, aby jej položila na Wolfův psací stůl. "Jsou to čtyry dolary a třicet centů."
Zůstala už stát. "Sám si je vydělal, jsou to jeho peníze, co si dával do piksly od tabáku, To byly jeho poslední slova, abych vám daia jeho peníze z piksly. Potom ztratil znova vědomí a umřel dřív, než s ním mohli v nemocnici něco udělat. Odešla jsem domů pro ty peníze, abych vám je mohla dát a povědět vám to. Teďka se vrátím domů." Otočila se, udělala dva kroky a znovu se obrátila. "Rozuměl jste tomu, co jsem vám řekla?" "Ano, rozuměl." "Mám v tom něco udělat?" "Ne, nemyslím. Archie?"
Stál jsem už vedle ní. Zdálo se, že se drží na nohou lip, než když přišla, ale stejně jsem ji podpíral celou cestu ven před domovní dveře a po sedmi schodech dolů na chodník. Nepoděkovala mi, ale protože možná vůbec moji přítomnost nevnímala, neměl jsem jí to za zlé.
Když jsem se vrátil dovnitř, Purley stál v předsíni s kloboukem na hlavě. Zeptal jsem se ho: "Zašoup jste ty dvířka?"
"Brát dítěti cukroví, to se od vás dalo čekat," řekl urážlivě. "Ale brát cukroví mrtvýmu dítěti, to volá do nebe!"
Odcházel a já udělal krok stranou, abych mu zastoupil cestu. "Troubo! Tím myslím vás. Kdybychom byli naléhali, aby si to vzala zpátky, byla by"
Zmlkl jsem, jako když utne, při jeho vítězoslavném úšklebku. "Tentokrát jsem vás dostal!" zaskřehotal, protáhl se kolem mne a odešel.
Proto jsem si při návratu do kanceláře okusoval nehet. Nestává se často, aby si ze mne Purley Stebbins dokázal vystřelit, ale ten den mě překvapil ve slabém okamžiku, poněvadž jsem byl ve věci citově angažovaný. Zareagoval jsem přirozeně tak, že jsem si chtěl zchladit žáhu na Wolfovi. Došel jsem pro ten balíček na jeho psacím stole, rozbalil jsem papír a vysázel jsem před Wolfem obsah do úhledné řádky: dvě dolarové bankovky a ostatek v mincích, čtyři čtvrťáky, devět desetníků a osm niklových pětníků.
"Souhlasí," oznámil jsem. "Čtyři dolary a třicet centů. Upřímně gratuluju. Po zaplacení daně z příjmu a odečtení deseti centů na režii ten telefon Stebbinsovi včera vám zůstane dost na"
"Mlčte!" utrhl se na mě. "Vrátíte jí to zítra?"
"Nevrátím. A jindy taky ne. Víte sakra dobře, že to není možné."
"Dejte to na Červený kříž."
"Dejte si to na něj sám!" Byl jsem neústupný. "Třeba už ta paní víckrát nepřijde, ale jestli přijde a zeptá se mě, co jsme udělali s Petovými penězi, nebude se mi chtít mluvit o Červeném kříži a nebude se mi chtít lhát."
Odstrčil od sebe peníze na druhý kraj stolu, ke mně. "Vy jste ho přivedl sem do domu."
"Je to váš dům a vy jste ho krmil sušenkama."
Tím to uvízlo na mrtvém bodě. Wolfe si vzal z druhého konce stolu svou právě rozečtenou knihu, otevřel ji na místě, kde posledně přestal, zavrtěl se, rozložil svou sedminu tuny do pohodlně pozice a pustil se do čtení. Já si šel sednout ke svému psacímu stolu a předstíral jsem, že pročítám včerejší hlášení od Sauía, Freda a Orného, ale uvažoval jsem zatím o situaci. O něco později jsem vytáhl psací stroj, zasunul jsem papír a začal jsem ťukat do kláves. V prvním konceptu byly nějaké mouchy, které jsern opravil, a přepsal to pak na nový list. Tentokrát se mi to zdálo ucházející.
Otočil jsem se tváří k Wolfovi a oznámil jsem mu: "Mám návrh."
Dočetl odstavec, který musel být pěkně dlouhý, a pak teprve po mně mrskl očima. "No?"
"Máme na krku ty peníze a musíme s nimi něco podniknout. Vzpomínáte si snad, jak jste Petqvi říkal, že nejde ani tak o to vydělat si honorář jako mít pocit, že si ho člověk zaslouží. Myslím, že byste ten pocit měl, kdybyste tenhle honorář vynaložil za novinový inzerát asi v tomhle znění:
‚Zena s náušnicemi ve tvaru pavouka a škrábnutím na tváři, která v úterý řídila auto a řekla chlapci na rohu 35. ulice a 9. avenue, aby sehnal policistu, ať se laskavě spojí s Nerem Wolfem na adrese v telefonním seznamu." Šoupl jsem mu ten papír přes stůl. "Na otištění v Timesech ten honorář možná nebude stačit, ale rád k tomu pár dolarů přidám. Považuj u to za skvělý nápad. Vynaložíme tak Petovy peníze na Peta. Cramera a Stebbinse to naštve a Stebbins si o to zrovna říká. A poněvadž není ani jedna šance z miliónu, že na to někdo zabere, nevystavíme se tím riziku nějaké práce nebo angažování. A konečně, třebaže ne v poslední řadě, se tím vaše jméno dostane do novin. Co vy na to?"
Vzal text a přeletěl jej očima s nosem vzhůru. "No dobrá," souhlasil nabručeně. "Doufám, že vám to dalo lekci."
Syn toho majitele továrny na železářské zboží byl konečně příští den, ve čtvrtek odpoledne, spatřen a zahnán do ohrady. Poněvadž šlo z víc než jednoho důvodů o tajnou operaci abych ukázal, jak tajnou, nešlo ve skutečnosti o výrobce železářského zboží, ani nebyl z Youngstownu nemůžu posloužit žádnými podrobnostmi. Omezím se na jedinou poznámku. Jestli měl Wolfe pocit, že si zasloužil honorář, který z toho chlapíka vyrazil, ničí ego nebylo nikdy podrobeno přísnější zkoušce.
Takže čtvrtek proběhl trochu horečně a nezbyl nám čas na úvahy, jestli by Pete mohl dosud dýchat, kdybychom ten případ, do kterého nás chtěl vzít za společníky, byli načali z jiného konce. K podobným úvahám je v detektivním povolání spousta příležitostí, a třebaže byste nic nezískali, kdybyste se tím nechali deprimovat, neškodí věnovat tu a tam trochu času revizi účtů.
Ve středu večer bylo už moc pozdě na to, aby se inzerát dostal do novin ve čtvrtek. V pátek ráno jsem se musel dvakrát sám pro sebe zazubit. Když jsem sestoupil o dvě patra ze své ložnice a vešel jsem do kuchyně, okamžité po pozdravu Fritzovi jsem se vrhl na inzeráty v Timesech, abych se podíval na ten náš. To stálo za první zazubení. Inzerát byl docela neškodný, z profesionálního i z osobního hlediska, poněvadž pravděpodobnost, že na něj někdo odpoví, byla ještě menší než můj odhad jedna k miliónu. K druhému zazubení došlo později, když jsem se vypořádával s kukuřičnými horkými vdolečky a s klobáska.mi Wolfovi odnesl Fritz podnos se snídaní podle denního rozvrhu nahoru a koukal

jsemdo Timesá na stojánku před sebou a najednou zazvonil telefon a já div nepřekotií židli, jak jsem vstával, abych se k němu vrhl. Nebyl to nikdo, kdo by se hlásil na náš inzerát. Nějaký chlapík z Long Islandu se ptal, jestli bychom mu mohli přenechat tři kvetoucí exempláře orchideje Vanda caeruíea. Řekl jsem mu, že rostliny neprodáváme a že Vandy v květnu stejně nekvetou.
Petův případ se nám však znovu připomněl před polednem, i když ne prostřednictvím inzerátu. Wolfe zrovna sestoupil ze skleníků do kanceláře a usadil se za svůj psací stůl, aby si prohlédl ranní poštu, když zazněl domovní zvonek. Když jsem vyšel do předsíně a uviděl jsem tabulkou jednosměrně průhledného skla, kdo to zvoní, nemusel jsem ani chodit až ke dveřím, abych se ho zeptal, co si přeje. Tenhle zákazník chtěl vždycky mluvit s Wolfem a jeho příchod přesně o jedenácté to potvrzoval.
Obrátil jsem se a ohlásil jsem Wolfovi: "Inspektor Cramer." Zaškaredil se na mě. "Co ten tady chce?" Zase dětinštěl. "Mám se ho zeptat?" "Ano. Ne. No dobrá."
Šel jsem a pustil jsem Cramera dál. Podle toho, jak zabručel na pozdrav, jestli se tomu dalo říct pozdrav, a podle výrazu jeho tváře nepřišel Wolfovi udělit žádný metál. Cramerův velký zarudlý obličej a hřmotná postava nikdy nevyvolává pučit družného společníka, ale bývá někdy v lepší a někdy v horší náladě, jenomže to dopoledne v té lepší nebyl. Vykročil přede mnou do kanceláře, uštědřil Wolfovi dvojče toho pozdravu, kterým poctil mě, spustil se do červené kožené klubovky a upřeně se na Wolfa zadíval studeným pohledem. Wolfe ten pohled opětoval.
"Proč jste dal do novin ten inzerát?" chtěl vědět Cramer. Wolfe se od něho odvrátil a zalistoval na psacím stole štůskem dopisů, které byly právě vytaženy z obálek. "Archie," řekl, "tenhle dopis od Jordána je hotová fraška. Ví docela dobře, že Brassavoly při křížení tří druhů neužívám. Nezaslouží si odpověď, ale dostane ji. Váš zápisník. ‚Milý pane Jordáne. Jsem si vědom, že jste utrpěl neúspěch při"
"Ušetřte si to," zavrčel Cramer. "No dobrá. Dát do novin inzerát není žádný zločin, ale já se vás na to zeptal slušně." "Ne," odpověděl Wolfe, jako by za tím dělal tečku. "Slušně?" "Tak ať je po vašem. Víte, co chci vědět. Jak si přejete, abych se na to zeptal?"
"Nejdřív byste mi musel povědět, proč to chcete vědět." "Protože si myslím, že něco tajíte nebo někoho kryjete v souvislosti s násilnou smrtí. Se smrtí, o které víme. Řekl jste včera Stebbinsovi, že nemáte na zabití toho chlapce žádný zájem a že nemáte žádného klienta. Jenže v tom případě byste na to neobětoval ani zlámanou grešli, jak vás znám, a rozhodně byste nezačínal s pátráním, které by vás mohlo vést k vynaložení energie. Mohl jsem se vás zeptat rovnou, kdo je ten váš klient, ale ne, spokojil jsem se s holým faktem, že jste dal uveřejnit ten inzerát. Jestli tohle není slušné, tak to uslušněte a pak mi odpovězte."
Wolfe se dlouze s povzdechem nadechl a zase vydechl. "Archie. Povězte mu to laskavě."
Vyhověl jsem. Netrvalo to dlouho, poněvadž inspektor měl už Stebbinsovo hlášení a mně stačilo jenom vysvětlit, jak jsme se rozhodli vynaložit Petovy peníze, ke kterým jsem přidal 1,85 z vlastní kapsy. Cramer při tom na mě upíral své tvrdé šedé oči. Musel jsem se s těma očima často střetávat, když jsem vypovídal vyhýbavě, něco zamlčoval nebo se vykrucoval, takže mě nijak neobtěžovaly, když jsem mu to teď říkal na rovinu.
Jakmile mi položil pár otázek a já na ně odpověděl, podíval se těma očima na Wolfa a zeptal se znenadání: "Říká vám něco jméno Matthew Birch? Viděl jste ho někdy nebo slyšel jste o něm?"
"Ano," odpověděl Wolfe stručně.
"Ale? Tak ano!" V šedých očích to na zlomek vteřiny zablýsklo. Kdybych je byl neznal tak dobře, nebyl bych to ani postřehl. "Chci to vyřídit slušně. Vadilo by vám povědět mi kdy a kde?"
"Nevadilo. Předevčírem, to je ve středu, v Gazettě. Jak víte, nevycházím z pracovních důvodů nikdy z domu a i z jiných důvodů vycházím co možná nejmíň, takže závisím na novinách a na rádiu, abych se dověděl, oč se zajímají a co dělají moji .bližní. Podle té novinové zprávy bylo tělo muže jménem Matthew Birch nalezeno v úterý pozdě v noci vlastně ve středu, kolem třetí hodiny ráno v jedné dlážděné zadní uličce podél jednoho mola u South Street. Myslelo se, že ho přejelo auto."
"Hm. Pokusím se to formulovat přesněji. Když nepočítáme novinové či rozhlasové zprávy, týkající se jeho smrti, viděl jste ho někdy nebo slyšel jste o něm?"
"Ne pod tím jménem."
;,Sakra, pod jakýmkoli jménem?"
"Pokud vím, tak ne."
"Máte nějaký důvod k předpokladu jtiebo k podezření, že ten člověk, kterého v té uličce našli mrtvého, je někdo, koho jste někdy viděl nebo o něm slyšel v jakékoli souvislosti?"
"To už je lepší," pochválil si Wolfe. "Tím by se to mělo vyřídit. Odpověď zní ne. A můžu se na něco zeptat já? Máte vy nějaký důvod k předpokladu nebo k podezření, že by moje odpověď měla znít ano?"
Cramer neodpověděl. Sklonil hlavu, až se bradou dotkl uzlu kravaty, našpulil rty, dlouze se na mě zahleděl, a pak se vrátil k Wolfovi: "Proto jsem tady. Už po té zprávě, kterou vám ten chlapec vzkázal po své matce, a po tom, jak proti němu vyrazilo stojící auto a pak zdrhlo, to nevypadalo na žádnou nešťastnou náhodu, a teď se k tomu ještě přidaly komplikace. A když narazím na nějakou komplikovanou nepříjemnost, do které jste třeba jen vzdáleně zapletený vy, chci vědět přesně, kde a jak jste k té věci přišel a kde s ní přestáváte mít co dělat."
"Ptal jsem se vás na důvody, ne na vaši animozitu."
"O žádnou animozitu nejde. Řeknu vám o těch komplikacích. Ten vůz, co zabil toho chlapce, se našel včera ráno, pořád s tím cizím číslem, zaparkovaný nahoře ve 186. ulici. Mládenci z laborky na něm dělali celý den. Jasně dokázali; že přejel toho chlapce, ale nejen to, na spodku vozu objevili kus látky velký jako lidská ruka, pevně zachycený v místě, kde je spojeno táhlo s nápravou. Ten kus látky byla klopa odtržená od kapsy saka, které na sobě měl Matthew Birch, když se našla jeho mrtvola. Laboratoř hledá další důkazy, že ten vůz zabil i Birche, ale já nejsem hamoun a víc jich nepotřebuju.

Vy snad jo?"
Wolfe byl trpělivý. "Kdybych na tom případu pracoval, tak pro pracovní hypotézu ne."
"O to právě jde. Vždyť na něm pracujete. Uveřejnil jste ten inzerát."
Wolfe pomalu zavrtěl hlavou ze strany na stranu, aby zdůraznil svou civilizovanou trpělivost. "Připouštím," řekl, "že jsem schopen něco úmyslně zatemnit, že jsem vás příležitostně tahal za nos nebo vám na něj vešel bulíky, ale víte dobře, že se vyhýbám primitivitě vyložené lži. Říkám vám, že jsme vám poskytli nezáludně a kompletně všechna fakta v téhle záležitosti, že nemám žádného klienta, který by s ní nějak souvisel, že v ní nejsem angažovaný a taky být nehodlám. Jistě souhlasím"
Přerušilo ho zvonění telefonu. Zvedl jsem sluchátko na svém psacím stole. "Kancelář Nera Wolfa, u telefonu Archie Goodwin."
"Mohla bych, prosím, mluvit s panem Wolfem?" ozval se tichý a nervózní ženský hlas.
"Podívám se, jestli je tady. Vaše jméno?"
"Moje jméno mu nic neřekne. Potřebuj u s ním mluvit kvůli tomu jeho inzerátu v dnešních ranních Timesecb. Ráda bych ho navštívila."
Pokračoval jsem dál jakoby nic: "Jeho návštěvy zařizuj u já. Řeknete mi laskavě svoje jméno?"
"Já radši až přijdu. Mohla bych přijít ve dvanáct?"
"Počkejte moment u aparátu." Podíval jsem se do svého stolního kalendáře, ve kterém jsem obrátil stránku s příštím týdnem. "Ano, to by šlo, když přijdete přesně. Máte naši adresu?"
Řekla, že má. Zavěsil jsem a obrátil jsem se, abych referoval Wolfovi. "Nějaký člověk, co se nejspíš chce podívat na orchideje. Vyřídím to jako obvykle."
Wolfe pokračoval v odpovědi Cramerovi: "Jistě souhlasím, že důkaz o zabití toho chlapce i Matthewa Birche týmž autem znamená pozoruhodnou komplikaci, ale ve skutečnosti by vám to mělo pátrání zjednodušit. I když je poznávací číslo k ničemu, určitě můžete něco zjistit přímo o tom autu."
Cramerův výraz opět přešel v onen studený upřený pohled, se kterým začal. "Nikdy mě ani nenapadlo," prohlásil, "že byste byl primitivní lhář. S žádnou primitivností jsem se u vás nikdy nesetkal." Zvedl se. Ve Wolfově přítomnosti si dal vždycky záležet, aby vstal z křesla rovnýma nohama bez použití rukou, poněvadž
Wolfe se musel rukama vzepřít. "Ne, primitivní rozhodně nejste," opakoval, obrátil se a vypochodoval ven.
Vyšel jsem do předsíně, abych se přesvědčil, že se za ním zavřely dveře, a pak jsem se vrátil do kanceláře ke svému stolu.
"Dopis panu Jordánovi," vybídl mě Wolfe.
"Ano, pane." Sáhl jsem po zápisníku. "Ale nejdřív musím znovu prohlásit, že ta pravděpodobnost byla jedna k miliónu, jenže tentokrát vyšla ta jedna. To telefonovala nějaká žena kvůli našemu inzerátu. Neudala jméno a já na ni před naším návštěvníkem nechtel naléhat. Ujednala si schůzku dneska na poledne."
"S kým?"
"S vámi."
Sevřel rty a zase je uvolnil. "Archie. To je nesnesitelné."
"To vím zatraceně dobře taky. Ale vzhledem k tomu, že se Cramer nechoval civilizovaně, zdálo semi vhodné trochu si s ní popovídat, dřív než mu zavoláme, aby si pro ni přišel." Mrkl jsem na nástěnné hodiny. "Bude tady za dvacet minut jestli opravdu přijde."
Zabručel: "Milý pane Jordáne ."
Přišla. Vyjímala se v červené kožené klubovce daleko dekorativněji než inspektor Cramer a vůbec než většina z těch tisíců osob, které jsem tam vídal sedět, ale rozhodně byla nervózní. Když jsem jí otevřel domovní dveře a pozval ji dál, myslel jsem, že se obrátí na patě a frnkne, a ona si to myslela taky, ale nakonec přiměla vlastní nohy, aby ji přenesly přes práh, a nechala se ode mne odvést do kanceláře.
Škrábanec na její levé tváři, táhnoucí se šikmo dolů ke koutku úst, byl nezřetelný, ale přece jen patrný na její hladké světlé pleti, a nebylo divu, že si Pete, když se jí díval přímo do obličeje, všiml jejích pavoucích náušnic. Dal jsem mu za pravdu, že byly zlaté, a byly přinejmenším stejně patrné jako škrábanec. Přes ten škrábanec, přes ty náušnice a přes její nervózní škubání jí však červená kožená klubovka, kde seděla, opravdu slušela. Byla asi v mém věku, což nebylo zrovna ideální, ale nemám nic proti zralosti, jestliže není přehnaná.
Když se jí Wolfe zeptal, ne zvlášť nevrle, čím jí může posloužit, otevřela kabelku a vytáhla dva papírky. Kabelka byla z hebkého zeleného semiše stejně jako kabátek, který měla přes tmavozelené vlněné šaty, a šik čapka na způsob lívance posazená na stranu. Komplet k pohledání, jestli se tomu tak říká.
"Tohle," řekla, "je jenom výstřižek vašeho inzerátu." Ten strčila zpátky do kabelky. "Tohle je šek pro vás na pět set dolarů." "Smím se na něj podívat?" "Já bych zatím ne. Je na něm moje jméno." "To jsem si myslel."
"Ráda bych se vás zeptala na pár věcí, než vám řeknu svoje jméno."
"Na jaké věci?"
"Já totiž na toho chlapce. Toho, kterému jsem řekla, aby sehnal policistu." Neměla vůbec špatný hlas, dokonce by se mi mohl líbit, kdyby tak nedrmoíila. Byla čím dál nervóznější, místo aby se uklidnila. "Chtěla bych se s ním setkat. Můžete mi to zařídit? Nebo snad radši prostě mi dát jeho jméno a adresu? To by snad bylo dost za těch pět set dolarů já vím, že si počítáte hodně. Nebo bych možná ráda ale napřed mi řekněte tohle."
Wolfe se vždycky, pokud nemá zavřené oči, dívá přímo na osobu, se kterou mluví, ale tentokrát mi bylo nápadné, že tuhle návštěvnici si prohlíží obzvlášť pronikavě. Najednou se obrátil ke mně. "Archie. Podívejte se prosím vás zblízka na to škrábnutí na její tváři!"
Vstal jsem, abych mu vyhověl. Měla na vybranou několik možností: sedět a nechat mě, abych se podíval, zakrýt si tvář

rukama, nebo vstát a odejít. Ale než si stačila vybrat, naklonil jsem se k ní s očima na čtvrt metru od jejího obličeje. Začala něco říkat, ale spolkla to, když jsem se napřímil a oznámil jsem Wolfovi: "Je to škrábnutí nějakým nástrojem s jemným ostrým hrotem. Mohlo by to být jehlou, ale spíš hrotem nůžtiček." "Kdy?"
"Hádal bych nejspíš dnes, ale možná taky už včera. Rozhodně ne před třemi dny." Zůstal jsem stát vedle ní.
"To je nestydatost!" vyhrkla. Vyskočila z klubovky. "Jsem lada, že jsem vám neřekla své jméno." Nemohla však zdrhnout, leda by zdrhala skrz mne.
"Nesmysl," prohlásil Wolfe stroze. "Nedokázala byste mi nic namluvit ani bez důkazu s tím škrábnutím, ledaže byste byla prošla znamenitou instruktáží. Popište toho chlapce. Popište ostatní osoby ve voze. V kolik hodin k tomu došlo? Co ten chlapec říkal? Co přesně dělal? A tak dál. Pokud jde o vaše jméno, to už nezáleží na vašem rozhodnutí. Pan Goodwin se podívá do vaší kabelky, násilím, když to bude nutné, a prozkoumá její obsah. Jestli si budete stěžovat, jsme proti vám dva. Posaďte se, madam!" "To je hanebnost!"
"Ne. Je to naše ospravedlnitelná reakce na váš pokus balamutit nás. Nedržíme vás tu násilím, ale jestli půjdete, necháte tu své jméno. Posaďte se a promluvíme si, ale nejdřív to jméno!"
Byla možná přehnaně optimistická, když si myslela, že může vpadnout do kanceláře Nera Wolfa a napálit ho, ale hloupá nebyla. Stála a odhadovala situaci, všechny známky nervozity z ní spadly, došla k závěru, otevřela kabelku a.vytáhla jeden předmět, který ukázala Wolfovi. "Můj řidičský průkaz."
Vzal ho do rukou, podíval se na něj, vrátil jí ho a ona se posadila. "Jsem Laura Frommová," řekla. "Vdova po Damonu Frommovi. Bydlím v New Yorku ve Východní 46. ulici, v čísle 743. Když jsem v úterý řídila vůz 35. ulicí, řekla jsem jednomu chlapci, aby sehnal policistu. Z vašeho inzerátu jsem vyrozuměla, že mi můžete říct, kde toho chlapce najdu, a za to vám zaplatím."
"Tak vy nepřipouštíte, že lžete?"
"Ovšemže ne."
"V kterou denní dobu to bylo?"
"Na tom nezáleží."
"Co ten chlapec dělal, když jste ho oslovila?"
"Na tom taky nezáleží."
"Jak byl ten chlapec daleko od vás, když jste ho oslovila, a jak hlasitě jste křičela?"
Zavrtěla hlavou. "Na žádné podobné otázky vám neodpovím. Proč?"
"Ale tvrdíte, že jste řídila vůz a řekla tomu chlapci, aby sehnal policistu?"
"Ano."
"Tak jste v pěkné bryndě. Policie vás chce vyslechnout kvůli vraždě. Toho chlapce ve středu přejelo auto a zabilo ho. Úmyslně."
Vytřeštila oči. "Cože?"
"Totéž auto, které jste řídila v úterý, když s vámi ten chlapec mluvil."
Otevřela ústa a zase je zavřela. Pak ze sebe vypravila: "Tomu nevěřím."
"Přesvědčíte se. Policie vám vysvětlí, jak ví, že jde o tentýž vůz. O tom není žádná pochybnost, paní Frommová."
"Já myslím celou tu věc to jste si vymyslel. To je něco horšího než hanebnost!"
Wolfe pohnul hlavou. "Archie, přineste včerejší Timesyl" Došel jsem pro ně na polici, kde schováváme noviny po dobu jednoho týdne. Otevřel jsem je na stránce osm, přehnul je, přistoupil jsem k Lauře Frommové a podal jí je. Když je přejímala, třásla se jí trochu ruka, takže si při čtení musela noviny přidržet i druhou rukou.
Dala si s čtením pořádně na čas. Když zvedla oči, Wolfe řekl: "Nestojí tam sice nic, z čeho by vysvítalo, že Peter Drossos byl ten chlapec, kterého jste v úterý oslovila, ale nemusíte se v tom spoléhat na moje slovo. Vyloží vám to policie."
Střelila pohledem sem a tam, od Wolfa ke mně a 2ase zpátky, až utkvěla na mně. "Ráda bych můžu dostat trochu ginu?"
Upustila noviny na zem. Zvedl jsem je a zeptal jsem se: "Čistý?"
"Třeba. Nebo koktají. Gibson?" "S cibulkou?"
"Ne. Ne, děkuju. Ale dvojitý."
Zašel jsem do kuchyně pro přísady a pro led. Když jsem koktají míchal, pomyslel jsem si, že jestli doufá, že jí Wolfe nějak pomůže, udělala těžkou chybu, když si řekla o gin, poněvadž podle jeho představ jsou všichni pijáci ginu barbaři. Proto taky nejspíš, když jsem přinesl tác do kanceláře a postavil jej na malý stoleček vedle její klubovky, seděl zakloněný a měl zavřené oči. Nalil jsem a obsloužil ji. Nejdřív si pořádně lokla, pak několikrát usrkla a nakonec tado sebe hodila. Oči přitom měla sklopené, pravděpodobně proto, abych v nich neviděl, jak jí pracuje mozek.
Konečně vyzunkla druhou dávku, postavila sklenku na tác a promluvila: "Auto, které přejelo toho chlapce, řídil nějaký muž." Wolfe otevřel oči. "Ten podnos, Archie?" Pach ginu, zvlášť pouhé půl hodiny před obědem, byl samozřejmě odpuzující. Odnesl jsem ten mrzký předmět do kuchyně a vrátil jsem se zpátky.
". ale i když to není průkazné," říkal právě Wolfe, "poněvadž kdybyste se vyhnula bedlivějšímu zkoumání, mohla byste v mužských šatech klidně představovat muže, připouštím, že to má svůj význam. Ostatně nepředpokládám, že jste toho chlapce zabila vy. Jenom vám říkám, že když jste se tím inzerátem nechala přivést ke mně a přišla jste vyzbrojena těmihle náušnicemi a tím falešným škrábancem, tak jste do něčeho šlápla, a jestli budete dál tvrdit, že jste to auto řídila v úterý vy, prokážete dokonale, že jste slabomyslná husa." "Neřídila jsem je."
"To zní lip. Kde jste byla v úterý navečer mezi půl sedmou a sedmou?"
"Na schůzi výkonného výboru Společnosti pro pomoc válečným uprchlíkům. Schůze skončila až po sedmé hodině. Je to jedna z věcí, o které se zajímal můj manžel, a já v tom pokračuju." "Kde jste byla ve středu navečer mezi půl sedmou a sedmou?" "Co to má co ach! Ten chlapec, pravda. To bylo předevčírem." Odmlčela se, ale ne nadlouho. "Byla jsem na

koktajlech v hotelu Churchill s jedním přítelem." "Jméno toho přítele, prosím?" "To je směšné!"
"Já vím, že je. Skoro tak směšné jako to vaše škrábnutí na tváři."
"Ten přítel se jmenuje Dennis Horan. Je právník." Wolfe přikývl. "I tak vás čeká pár nepříjemných hodin. Pochybuju, že byste byla vědomě zapletená do vraždy. Mám nějakou zkušenost s pozorováním výrazu tváře a nezdá se mi, že by váš šok, když jste slyšela o smrti toho chlapce, byl předstíraný. Ale stejně byste si měla urovnat myšlenky. Něco si užijete. Ne ode mne. Neptám se vás, proč jste na mě přišla s touhle maškarádou, poněvadž se mě to netýká, ale policii na tom bude záležet. Nebudu se snažit zadržet vás tady, dokud si pro vás nepřijdou, můžete jít. Oni se vám už ozvou."
Oči se jí rozsvítily a brada se zvedla. Gin působí rychle. "Nemusí se mi ozývat," řekla s přesvědčením. "Proč by měli?"
"Protože budou chtít vědět, proč jste přišla sem." "Mám na mysli proč byste jim to měl říkat?" "Protože informace, které se týkají nějakého zločinu, si nechávám pro sebe jenom ve svém vlastním zájmu." "Žádný zločin jsem nespáchala."
"O tom je právě budete muset přesvědčit, ale jejich zvědavost se tím neuspokojí."
Podívala se na mne a já ten pohled opětoval. Nevyrovnám se třeba Neru Wolfovi ve čtení z výrazu tváře, ale mám v tom taky nějakou zkušenost a přísahám, že ta dáma si mě odhadovala, snažila se rozhodnout, jestli by mě nějakým způsobem mohla dostat na svou stranu, kdyby Wolfovi řekla, aby se šel bodnout. Ulehčil jsem jí to tím, že jsem se tvářil mužně, oddaně a ctnostně, ale ne vyloženě nepřátelsky. Viděl jsem jí ve tváři, kdy to se mnou vzdala. Odepsala mě jako beznadějný případ, otevřela zelenou semišovou kabelku, vytáhla kožené přehýbací pouzdro a pero, otevřela pouzdro na malém stolečku, sklonila se nad nírri a začala psát. Když dopsala, vytrhla z pouzdra modrý obdélníček papíru a opustila klubovku, aby jej položila před Wolfa na jeho psací stůl. "To je šek na deset tisíc dolarů," řekla mu.
"To vidím."
"Jako záloha za vaše služby," "Jaké?"
"Ne, nechci vás podplácet!" Usmála se. Bylo topoprvé, co zareagovala něčím jako.úsměvem, a vysloužila si tím moje uznání. "Vypadá to, že budu potřebovat nějakou odbornou radu a možná i odbornou pomoc. Vy o tom už víte, a já bych nerada nechci konzultovat svého právního zástupce, aspoň zatím ne."
"Pitomost. Nabízíte mi zaplatit za to, abych policii neřekl o vaší návštěvě."
"Ne, to ne." Oči se jí leskly, ale ne vlaze. "Tak dobrá, nabízím, ale není na tom nic špatného. Jsem vdova po Damonu Frommovi. Manžel mi zanechal značné jmění, včetně rozsáhlých nemovitostí v New Yorku. Mám určité postavení a odpovědnost. Jestli to, oznámíte policii, sjednám si schůzku s policejním šéfem a nemyslím, že by mě šikanoval, ale mnohem radši bych to nedělala. Jestli přijdete zítra v poledne ke mně domů, budu vědět, co " "K nikomu domů nechodím."
"A tak, nechodíte." Zamračila se, ale jenom na okamžik. "Já tedy přijdu sem." "Zítra v poledne?"
"Ne, když mám přijít sem, tak radši v půl dvanácté, poněvadž v jednu mám něco jiného. Do té doby mou dnešní návštěvu tady neohlásíte. Chci musím se s někým vidět. Musím se pokusit něco zjistit. Zítra vám o tom všem povím ne, to vám rieslibuju. Řeknu to takhle: jestli vám o tom všem zítra nepovím, budete informovat policii, když to uznáte za nutné. Jestli vám o tom povím, budu potřebovat vaši radu a pravděpodobně i pomoc. Za to je ta záloha."
Wolfe zabručel. Otočil hlavu. "Archie. Je to paní Laura Frommová?"
"Řekl bych, že je, ale nepodepsal bych to."
Obrátil se k ní. "Madam, pokusila jste se o jeden podvod a nechala jste toho jenom pod nátlakem. Tohle může být druhý. Pan Goodwin zajde do redakce jedněch novin, prohlédne si taní fotografie paní Laury Frommové a zatelefonuje mi odtamtud. Může to vyřídit za půl hodiny. Vy zatím zůstanete tady se mnou."
Znovu se usmála. "Tohle je opravdu směšné." "Nepochybně. Ale za daných okolností nikoli nerozumné. Odmítáte to?"
"Samozřejmě že ne. Nejspíš si to zasloužím."
"Máte proti tomu námitky?"
"Ne."
"V tom případě to není nutné. Jste opravdu paní Frommová. Než odejdete, jedno ujednání a jednu otázku. Ujednání: o toni, jestli přijmu vaši zálohu a budu pro vás pracovat, se rozhodnu zítra; prozatím nejste moje kUentka. Otázka: víte, kdo byla ta žena, která řídila to auto v úterý a oslovila toho chlapce?"
Zavrtěla hlavou. "Rozhodněte se zítra, to je v pořádku, ale neoznámíte do té doby mou dnešní návštěvu?"
"Ne. To je ujednání. Co ta otázka?"
"Na tu vám teď neodpovím, protože nemůžu. Opravdu nevím. Doufám, že na ni odpovím zítra."
"Ale myslíte si, že víte?" naléhal Wolfe.
"Na to neodpovím."
Zamračil se na ni. "Paní Frommová. Musím vás varovat. Říká vám něco jméno Matthew Birch? Viděla jste ho někdy nebo slyšela jste o něm?"
Odpověděla rovněž zamračením. "Ne. Birch? Ne. Proč?"
"Člověka s tím jménem přejelo v úterý večer auto a zabilo ho. Totéž auto, které ve středu zabilo Peta Drossose. Poněvadž se nedá předpokládat, že by tak surové a zlovolné bylo samo auto, musí takový být někdo, kdo s tím autem měl co dělat. Varuju vás, abyste nedělala nic zbrkle odvážného nebo dokonce nerozvážného. Neřekla jste mi skoro nic, takže nevím, jak bezprostřední nebo hrozivý je osud, který možná pokoušíte, ale připomínám vám: mějte se na pozoru!"
"Totéž auto? Zabilo člověka v úterý?"
"Ano. Protože jste ho neznala, vás se to netýká, ale naléhavě vám říkám, abyste byla opatrná."
Seděla a mračila se. "Já jsem opatrná, pane Wolfe." "Dneska jste nebyla, s tím hloupým trikem." "To se mýlíte! Právě že jsem byla opatrná! Nebo jsem se o to snažila." Sebrala ze stolečku kožené pouzdro a pero, uložila je do kabelky a zavřela ji. Zvedla se. "Děkuju vám za ten gin, byla bych radši, kdybych si o něj byla neřekla. To jsem neměla." Podala

Wolfovi ruku.
Wolfe obyčejně při vstupu nějaké ženy do kanceláře nebo při jejím odchodu nevstává. Tentokrát vstal, ale nebyl to žádný speciální hold Lauře Frommové ani šeku, který položila na jeho psací stůl. Blížil se čas oběda a za chvíli by musel zvednout svůj objem tak jako tak. Postavil se tedy na nohy a přijal její ruku. Já byl přirozeně taky na nohou, připraven vyprovodit ji ke dveřím, a pomyslel jsem si, že je to od rií zatroleně dobrotivé, když podala ruku i mně, třebaže jsem ji prve tak odpudil svým neúplatným výrazem. Skoro jsem se s ní srazil, když se cestou ke dveřím, kam šla přede mnou, náhle obrátila k Wolfovi: "Něco jsem se zapomněla zeptat. Ten chlapec, Peter Drossos, patřil snad k válečným uprchlíkům?" Wolfe řekl, že neví.
"Nemohl byste to zjistit? A povědět mi to zítra?" Odpověděl, že to by mohl.
Před domem na ni nečekal žádný vůz. Potíže s parkováním zřejmě donutily 4 vdovu po Damonu Frommovi uchýlit sek taxíkům. Když jsem se vrátil do kanceláře, Wolfe tam nebyl, a našel jsem ho v kuchyni, jak zvedá pokličku kouřícího se kastrolu s jehněčími řízky, šunkou a bramborami. Podle vůně se zdálo, že se to dá jíst.
"Jednu věc vám přiznávám," řekl jsem blahovolně. "Máte sakra dobré oči. Jenže obličeje hezkých žen vás ovšem přitahují tak neodolatelně, že jste ten škrábanec nemohl snést, a tak jste se na něj soustředil."
Ignoroval to. "Půjdete po obědě do banky deponovat šek od pana Corlisse?"
"To víte, že půjdu."
"Zajděte taky do banky paní Frommové a dejte si potvrdit její šek. Tím si ověříme její podpis. Fritzi, je to dnes ještě lepší než posledně. Uspokojivé."
Druhý den, v sobotu před polednem, jsem měl o naší potenciální klientce spoustu informací. V první řadě pět minut strávených díky mému příteli Lonu Cohenovi v archívu Gazetty, známém pod označením "mármice", prokázalo, že je to opravdu paní Laura Frommová. Obnášela něco mezi pěti milióny a dvaceti milióny, a poněvadž nebylo pravděpodobné, že bychom jí hodlali účtovat víc než milión či dva, blíž jsem se o její jmění nezajímal. Její manžel, který byl asi dvakrát tak starý jako ona, zemřel přede dvěma roky na srdeční mrtvici a všechno sakutnpak odkázal jí. Neměli žádné děti. Byla rozená Laura Athertonová z filadelfské rodiny solidních občanů a v době Frommovy smrti za něho byla provdána sedm let.
Fromm sám zdědil hromádku peněz a rozmnožil ji v horu, hlavně v chemickém průmyslu. Jeho příspěvky různým organizacím vzbudily při zprávě o jeho smrti u celé kolekce předsedů, předsedkyň a výkonných tajemníků hluboký a důkladný zájem o znění jeho poslední vůle, ale až na pár skromných odkazů zdědila všechno jeho vdova. Ta však pokračovala dále v příspěvcích a štědře obětovala i svůj čas a síly, se zvláštním zřetelem k Spovalupu, což byla telegrafní zkratka Společnosti pro pomoc válečným uprchlíkům, a tak taky o ní obvykle mluvili lidé, kteří šetřili dechem.
Jestli vyvolávám dojem, že jsem strávil důkladným pátráním spoustu hodin, musím to korigovat. Po nahlédnutí do "mármice" Gazetty jsem všechny uvedené informace získal během čtvrthodinky s Lonem Cohenem, až na jednu, kterou jsem dostal v naší bance. Nebezpečí, že by Lon publikoval zprávu, jak Nero Wolfe shání materiál o paní Lauře Frommové, přitom nehrozilo, poněvadž jsme mu dosud poskytli přinejmenším tolik sólokaprů, kolik nám on prozradil užitečných drbů.
Ve tři čtvrtě na dvanáct v sobotu před polednem seděl Wolfe za svým psacím stolem, já stál u jeho lokte a kontrolovali jsme spolu účty za vydání v případu pana Corlisse (což není jeho jméno), výrobce železářského zboží (což není jeho obor). Wolfe se domníval, že v nich objevil dvacetidolarovou chybu, a na mně bylo, abych mu to vyvrátil. Skončilo to nerozhodně. Dvacet dolarů, které jsem připsal na vrub Orrieho Cathera, mělo být účtováno na vrub Saula Panzera, čímž se Wolfe ujal vedení jedna nula, ale nijak to nezměnilo celkový součet, čímž jsem opět vyrovnal. Když jsem účty shrnuí a vykročil s nimi k registratuře, mrkl jsem si na zápěstí. Za minutu dvanáct.
"Devětadvacet minut po půl dvanácté," poznamenal jsem. "Mám jí zatelefonovat?"
Zamumlal, že ne, a já došel do trezoru pro šekovou knížku, abych vyřídil nějaké účty za domácí vydání, zatímco Wolfe zapnul rádio u svého psacího stolu, aby si poslechl polední zprávy. Jak jsem tak seděl a vyplňoval šeky, doléhaly mi zprávy do uší a já napůl poslouchal:
"Nadcházející konference na Bermudách mezi vedoucími představiteli Spojených států, Velké Británie a Francie, o jejímž konání po pádu ministerského předsedy Mayera nastaly jisté pochybnosti, bude patrně uskutečněna podle původního plánu. Zdá se, že Mayerův nástupce se ujme svého úřadu včas, aby zaujal třetí místo u konferenčního stolu.
V Tokiu se uvažuje, že třídenní pauza v jednání o příměří v Koreji, poskytnutá na žádost vedení ozbrojených sil Spojených národů, má umožnit další konzultace mezi představiteli mocností Spojených národů ve Spojených státech a v tokijském hlavním štábu generála Marka W. Clarka, velitele ozbrojených sil OSN.
Mrtvé tělo paní Laury Frommové, bohaté příslušnice newyorské společnosti a lidumilky, bylo dnes časně ráno nalezeno v průchodu mezi pilíři právě budované Východní nadzemní dálnice. Podle policejní zprávy byla přejeta autem a nevěří se, že šlo o nešťastnou náhodu.
Milión a čtvrt Newyorčanů shlédlo imponující ukázku síly amerických ozbrojených sil."
Wolfe rádio nevypnul. Pokud jsem mohl soudit podle jeho výrazu, skutečně poslouchal dál. Když však pětiminutové zprávy skončily, začal se kabonit, a jakmile cvakl vypínačem, zakabonil se mu neovládané celý obličej. "Tak," poznamenal jsem.
Zpráva se dala komentovat desaterým způsobem, ale žádný by nebyl k ničemu. Wolfovi jistě nebylo třeba připomínat, že pani Frommovou varoval, aby nebyla zbrkle odvážná či dokonce nerozvážná. Ani jeho zakabonění nepovzbuzovalo chuť nějaký komentář vyslovit. Po chvíli položil dlaně na opěradla křesla a pomálu jimi pohyboval sem a tam, až drsný potah šelestil. Chvíli v tom pokračoval, pak si založil ruce a posadil se zpříma. "Archie." "Ano, pane?"
"Jak dlouho vám bude trvat napsat na stroji zprávu o našem rozhovoru .s paní Frommovou? Ne jeho doslovné znění.

Se svou vynikající pamětí byste to sice mohl skoro dokázat, ale to není nutné. Jenom podstatu, asi v té míře, jako byste referoval mně." "Můžete mi to nadiktovat." "Na diktování nemám náladu." "Mám něco vynechat?"
"Uveďte jenom, co je významné. Neuvádějte mou zmínku, že Peta Drossose i Matthewa Birche zabilo totéž auto, poněvadž to nebylo uveřejněno." "Dvacet minut."
"Napište to ve formě prohlášení, které oba podepíšeme. Dvě kopie. Datujte to dnes v poledne. Originál doručíte okamžitě do kanceláře pana Cramera."
"Půl hodiny. Podepsanému prohlášení musím věnovat větší péči."
"Výborně."
Překročil jsem svůj odhad o necelých pět minut. Popsal jsem tři stránky a Wolfe si každou přečetl, hned jak jsem ji dopsal. Nic neopravil, ba nic ani nepoznamenal, což svědčilo o jeho duševním rozpoložení ještě výmluvněji než jeho odmítnutí diktovat. Oba jsme dokument podepsali a já jej složil do obálky.
"Cramer tam nebude," řekl jsem. "Ani Stebbins. Ne s touhle prací na krku."
Odpověděl, že stačí, když to dám komukoli, a já odešel.
Na Desátém okrsku v Západní 20. ulici, kde je zároveň hlavní štáb oddělení pro vraždy ManhattanZápad, nejsem nijak cizí, ale ten den jsem nezahlédl žádnou známou tvář, dokud jsem nevystoupil do prvního patra a neuviděl jsem u přepážky jednoho, se kterým jsem občas mluvil. Měl jsem pravdu, Cramer ani Stebbins tam nebyli. Službu měl poručík Rowcíiff a muž u přepážky mu zatelefonoval, že s ním chci mluvit.
Kdyby nás bylo dvacet na pustém ostrově včetně Rowcliffa, kdybychom umírali hlady a kdybychom hlasovali, koho máme rozkrájet na pečeni, pro Rowcliffa bych nikdy nehlasoval, poněvadž by se mi z něho zvedl žaludek. A ve srovnání s jeho míněním o mně je můj názor na něho ještě lichotivý. Nepřekvapilo mě tedy, že místo aby mě dal zavést do své kanceláře, vyrazil z ní, přihnal se ke mně a zasyčel:
"Co zas chcete?"
Vytáhl jsem z kapsy obálku. "Tohleto," řekl jsem mu, "není moje žádost o zaměstnání u policie, abych mohl sloužit pod vámi."
"Krucinál, kdyby tak byla!" Takhle mluvil!
"Ani to není soudní obsílka"
Vyškubl mi obálku z ruky, vytáhl její obsah, mrkl na záhlaví, nalistoval třetí stránku a mrkl na podpisy.
"Vaše a Wolfovo prohlášení. Nepochybně mistrovské dílo. Chcete na to potvrzení?"
"To není nutné. Přečtu vám to, jestli chcete."
"Všechno, co na vás chci, je vidět vaše záda, až odtud vypadnete."
.Ale nepočkal si ani na ten kýžený pohled, otočil se na patě a odkráčel. Řekl jsem chlapíkovi u přepážky: "Poznamenejte si laskavě, že jsem tu obálku tomu paviánovi doručil ve třináct hodin šest minut letního času," a vzdálil jsem se.
Když jsem se vrátil domů, Wolfe právě začínal obědvat a já se k němu připojil při operaci s ančovičkovou omeletou. Netrpí .u jídla žádné řeči o práci a žádné přerušení nepřichází v úvahu, takže dalším svědectvím o jeho duševním rozpoložení bylo jeho počínání při následující epizodě. Když zpracovával fíkový a třešňový dort, odvolalo mě zvonění telefonu do kanceláře, a po návratu jsem mu oznámil: "Volá nějaký Dennis Horan. Snad se parna"
"Ano. Co chce?"
"Vás."
"Zavoláme ho za deset minut."
"Někam odchází a nebude k dosažení."
Wolfe to ani nezatratil. Nepospíchal sice, ale šel. Šel jsem s ním a zvedl jsem sluchátko na svém psacím stole dřív, než on došel ke svému. Sedl si a přiložil si je k uchu.
"Tady Nero Wolfe."
„Já jsem Dennis Horan, pane Wolfe, právní poradce. Došlo ke strašné tragédii. Paní Frommová je mrtvá. Přejelo ji auto."
"Neříkejte. Kdy?"
"Našli ji v pět dnes ráno." Mluvil tenkým tenorkem, který měl sklon k pisklavosti, ale to mohl zavinit šok z tragédie.
"Byl jsem její přítel a staral jsem se jí o některé záležitosti a teď volám kvůli tomu šeku na deset tisíc dolarů, který vám dala včera. Deponoval jste ho?" "Ne."
"To je dobře. Poněvadž je paní Frommová mrtvá, nemůže být přirozeně proplacen. Přejete si poslat ho poštou na její domácí adresu, nebo ho radši pošlete mně?"
"Ani to, ani ono. Deponuju ho."
"Ale vždyť nebude proplacen! Seky vystavené zemřelou osobou nejsou"
"Já vím. Ale ten šek jsem si dal potvrdit. Její bankou, včera odpoledne."
"Och." Dost cíouhá pauza. "Ale když je paní Frommová mrtvá a nemůže využít vašich služeb, když pro ni nemůžete nic udělat, nechápu, jak si můžete dělat nárok myslím, jestli by nebylo správné a etické, abyste ten šek vrátil?"
"Nejste můj mentor ve věcech správnosti a etiky, pane Horane." "To taky neříkám. Ale ptám se vás, bez animozity a bez předpojatosti, čím za daných okolností můžete ospravedlnit, že si ty peníze ponecháte?"
"Tím, že si je vydělám." "Vy si je chcete vydělat?" "Chci." "Jak?"
"To je moje věc. Jestli máte oprávnění zastupovat pozůstalost paní Frommové, jsem ochoten jednat o tom s vámi, ale ne po telefonu. Budu k dosažení tady ve své kanceláři od teďka do čtyř hodin nebo mezi šestou a sedmou nebo mezi devátou večer a půlnocí."
"Já nevím nezdá se mi uvidím."
Zavěsil. My rovněž. Zpátky v jídelně dojedl Wolfe svůj dort a dopil kávu mlčky. Počkal jsem, až se vrátil do kanceláře a

uvelebil se v křesle, a pak jsem poznamenal: "Vydělat si ty peníze by bylo hezké, ale hlavně jde o to, abyste měl pocit, že si je zasloužíte. Bez animozity teda pochybuju, jestli na to stačí to prohlášení Rowcliffovi. Moje ego se z toho ošívá."
"Deponujte ten šek," zamumlal.
"Ano, pane."
"Potřebujeme informace."
"Ano, pane."
"Zajděte za panem Cohenem a sežeňte je."
"O čem?"
"O všem. Včetně Matthewa Birche, s tou podmínkou, že pan Cohen nezveřejní, co o téhle souvislosti ví, dokud o ní nevydá zprávu policie, nebo dokud se o ní nedoví z nějakého jiného pramene. Nic mu neříkejte. Může publikovat, že na tom případu pracuju, ale ne se zmiňovat o důvodu mého zájmu."
"Mám mu povědět, že za vámi byl Pete?"
"Ne."
"Ocenil by to. Byla by to pro něj exkluzivní zpráva se zajímavým lidským rysem. Taky by to ukázalo, že vaše reputace" Bouchl pěstí do stolu, což u něho představovalo přímo záchvat. "Ne!" zaburácel. "Reputace? Mám si říkat o komentář, že obrátit se na mne o pomoc znamená riskovat smrt? V úterý ten chlapec. V pátek ta žena. Oba jsou mrtví. Nenechám si z kanceláře udělat předpokoj márnice!"
"Jo. Něco takového mě taky napadlo."
"Tak jste udělal dobře, že jste to nevyslovil. A ta osoba, která to zavinila, by bývala udělala dobře, kdyby k tomu nedala podnět. Budeme potřebovat Saula a Freda a Orrieho, ale to zařídím sám. Jděte."
Sel jsem. Vzal jsem si taxíka do redakce Gazetty. Slečna ve druhém patře, která přijímala návštěvy a která nejenže už častěji přijala mne, ale byla také už tři nebo čtyři roky na seznamu lidí, co z Wolfových skleníků dostávají dvakrát do roka krabici orchidejí, zavolala Lona domácím telefonem a pokynula mi, abych šel dál.
Nevím, čím Lon Cohen vlastně v Gazetté je, a pochybuju, že to ví on sám. U šéfredaktora i v dálnopisu, v denní i nedělní redakci, v zahraniční, celostátní i místní rubrice, všude se vyzná a nikdy mu to nedá žádnou práci. Má jediný psací stůl v místnosti třikrát čtyři metry, a to je dobře, poněvadž jinak by neměl kam dát chodidla, která také měří skoro třikrát čtyři metry. Od kotníků nahoru je celkem normální.
Když jsem vstoupil, byli u něho dva kolegové, ale brzy to vyřídili a odešli. Když jsem si s ním potřásal rukama, řekl mi: "Zůstaň stát. Mám pro tebe dvě minuty."
"Blbost. Hodina mi bude stačit."
"Dneska ne. Máme tady kolotoč s vraždou té Frommové. Jediný důvod, proč ses ke mně vůbec dostal, je to, že chci, abys dovolil uveřejnit fakt, že Nero Wolfe včera sháněl o paní From mové informace."
"Nemyslím " Nechal jsem to viset ve vzduchu, zatímco jsem si přitáhl židli a posadil se. "To radši ne. Ale můžeš publikovat, že na té vraždě pracuje."
"Vážně?"
"Už jo."
"Kdo ho angažoval?"
Zavrtěl jsem hlavou. "Přines to poštovní holub a nechtel mi to říct."
"Sundej si boty a fusekle, než zapálím cigaretu. Párkrát ti ji přimáčknu na chodidýlka a vyklopíš to. Chci jméno toho klienta." "J. Edgar Hoover od FBI." Vydal nepřístojný zvuk. "Aspoň mi to pošeptej do ouška."
"Ne."
"Ale to rnůžu tiskiíout, že Wolfe pracuje na vraždě Frommové?" "Jo. Jenom to."
"A co ten kluk, Peter Drossos? A Matthew Birch? Na tom pracuje taky?"
Podíval jsem se na něj. "Jak tě to napadlo?" "Prosím tě! Ten Wolfův inzerát v Timesech, že se chce sejít s ženskou s náušnicemi v podobě pavouka, která na Deváté avenue a Třicáté páté ulici požádala nějakého kluka, aby sehnal policajta. Paní Frommová měla pavouci náušnice a ty ses tady na ni včera vyptával. Pokud jde o Birche, ta obdoba. Jeho mrtvola se našla na odlehlém místě, rozmačkaná autem, a tělo paní Frommové taky. Opakuju svou otázku."
"Já ti na ni odpovím. Nero Wolfe vyšetřuje vraždu paní Frommové se svým obvyklým elánem, fortelem a leností. Neoddechne si, dokud nedostane vraha, nebo dokud nebude čas na spaní, podle toho, k čemu dojde dřív. Každou zmínku o těch ostatních vraždách bys měl dát na jinou stránku." "Žádný náznak nějaké spojitosti?"
"Od něho ani ode mne ne. Jestli se tě začnu vyptávat na Birche, tak jenom proto, žes o něm začal ty sám."
"Oukej, počkej se vším. Chci stihnout první vydání."
Vyšel z místnosti. Seděl jsem c. pokoušel jsem se přemluvit
Wolfa, aby Lonovi dopřál to šťavnaté sousto, že se klopa z Bir chovy kapsy našla pod vozem, který zabil Peta, ale poněvadž tam
Wolfe nebyl, přemlouval jsem ho bez úspěchu. Lon se zanedlouho vrátil, a když došel k svému stolu a vměstnal pod něj své veliké nohy, řekl jsem mu: "Pořád ještě potřebuju hodinu." "Uvidíme. Z toho drobečku moc výživy nekouká."
Netrvalo to celou hodinu, ale její značnou část. Řekl mi skoro všechno, co jsem potřeboval, aniž se díval do nějakých dokumentů a pouze dvakrát zatelefonoval svým kolegům.
Paní Frommová v pátek obědvala v Churchillu se slečnou An gelou Wrightovou, výkonnou tajemníci Spovalupu Společnosti pro pomoc válečným uprchlíkům. Do Churchillu šla patrně po odchodu z Wolfovy kanceláře, ale o tom jsem se Lonovi nezmínil. Po obědě, kolem půl třetí, obě ženy spolu odešly do kanceláře Spovalupu, kde paní Frommová podepsala nějaké papíry a odbyla si několik telefonických hovorů. Gazetta neměla zachyceno, co dělala od čtvrt na čtyři asi do pěti, kdy se vrátila domů do Šedesáté osmé ulice a pracovala přibližně hodinu se svou osobní sekretářkou

slečnou Jean Esteyovou. Podle Lona dělala Angela Wrightová čest svému pohlaví, poněvadž mluvila s reportéry, kdežto Jean Esteyová ne, poněvadž ta to odmítla.
Krátce před sedmou paní Frommová opustila domov, sama, a odjela na večeři jedním ze svých vozů, cadillacern se shrnovací střechou. Večeřela v bytě pana Dennise Horana a jeho ženy v Gramercy Parku. Neví se, kde zaparkovala, ale v tom okolí se večer vždycky najde místo. Na večeři bylo šest osob: Denis Horan, hostitel, Claire Horanová, jeho manželka, Laura Frommová, Angela Wrightová, Paul Kuffner, propagační odborník, Vincent Lipscomb, vydavatel magazínu.
Společnost se rozešla chvíli po jedenácté a hosté odcházeli porůznu. Paní Frommová jako poslední. Gazette dostala tip, že Horan ji dovedl dolů k jejímu vozii, ale policie se nijak nevyjádřila a nebylo to možné ověřit. To bylo o Lauře Frommové všechno, až do pěti hodin v sobotu ráno, kdy nějaký člověk cestou do práce na rybím trhu našel v uličce na staveništi mezi dvěma pilíři její mrtvé tělo.
Pár minut předtím, než jsem dorazil do redakce Gazetty, oznámil obvodní prokurátor, že paní Frommová byla přejeta svým vlastním autem. Její otevřený vůz byl nalezen zaparkovaný v Šestnácté ulici mezi Šestou a Sedmou avenue, jenom pět minut pěšky od stanice Desátého okrsku, a našly se na něm nejen důkazy zmíněné skutečnosti, ale i těžká montážní páka na pneumatiky, která zasáhla paní Frommovou do zátylku. Ať už byl vrah ve chvíli, kdy paní Frommová přišla k autu, ukrytý uvnitř, pod koberečkem za předním sedadlem, nebo ať mu dovolila přisednout, když sama nastupovala do vozu nebo později, zdálo se téměř jisté, že si vyčíhal okamžik a místo, aby ji udeřil montážní pákou, sedl si za volant, zajel do vhodného zákoutí, v tu hodinu opuštěného, kde ji nepozorovaně vyložil a přejel ji. Bývalo by zajímavé a poučné zajít si dolů do Centre Street a pozorovat odborníky při práci na tom voze, jenže by mě k tomu nepustili blíž než na míli, a kromě toho jsem měl stejně co dělat s Lonem.
Pokud v Gazettě věděli, všechny možnosti byly zatím otevřené, policie ani žádný externí detektivní talent neměli zatím kandidáta na pachatele. Reflektory byly ovšem zaměřeny na účastníky večeře, ale mohl to udělat každý, kdo věděl, kde paní Frommová bude, ba dokonce i někdo, kdo to předem nevěděl. Lon mi v tom směru nemohl nabídnout žádný dohad, leda zmínku, že jedna zaměstnankyně Gazetty projevila zvědavost, jak se paní Horanová stavěla k rozvíjejícímu se přátelství mezi svým manželem a paní Frommovou.
"Ale to všechno k ničemu není, jestli to chceš spojit s Petem Drossosem a Matthewem Birchem," namítl jsem. "Ledaže bys tu spojitost dokázal. Kdo byl ten Matthew Birch?" Lon si odfrkl. "Kup si cestou odtud středeční Gazettě." "Tu mám doma a četl jsem ji. Ale to bylo před třemi dny." "Nic se od té doby nezměnilo. Byl to zvláštní agent Přistěhovaleckého a naturalizačního úřadu, pracoval tam dvacet let, měl ženu a tři děti. Měl jenom jednadvacet zubů, vypadal jako ustaraný státník, oblékal se nad své poměry, mezi svými známými nebyl nijak oblíbený a sázel na koníčky prostřednictvím Dannyho Pincuse."
"Říkal jsi, že do toho Birche počítáš kvůli obdobnému způsobu vraždy. Máš ještě nějaký důvod?"
"Ne."
"Svěř se starému a důvěryhodnému příteli Goodwinovi. Vůbec žádný?"
"Ne."
"Tak ti prokážu l?skavost a čekám, že mi ji při nejbližší příležitosti oplatíš i s úrokem. Je to superdůvtajmob. Policajti vědí tutově, že ten auťák, co zabil Peta Drossose, zabil taky Birche." Lon vyvalil oči. "Ne!"
"Jo."
"Jak na to přišli?"
„.To jsem bohužel zapomněl. Ale je to na beton."
"Ať jsem trajcén!" Lon si zamnul ruce. "To je senza, Archie. Fakt senza. Pete a paní Frommová, ty náušnice. Pete a Birch, to fáro. To spojuje Birche s paní Frommovou. Chápeš, že Gazetle teď dostane silné tušení, že ty tři vraždy spolu souvisí, a bude podle toho postupovat."
"Pokud to bude jenom tušení, je to v pořádku."
"Oukej. Co se týká toho vozu, jak víš, měr cizí poznávací číslo a sám auťák byl ukradený v Baltimoru před čtyřmi měsíci. Byl dvakrát přelakovaný."
"To nepublikovali."
"Oznámili to dnes v poledne." Lon se ke mně naklonil. "Heleďse, mám nápad. Jak můžeš mít jistotu, jestli mi můžeš důvěřovat, dokud si mě nevyzkoušíš? Dám ti k tomu příležitost. Řekni mi, jak zjistili, že Birche i toho kluka zabil jeden auťák. Já to pak zapomenu."
"Já to zapomněl dřív." Vstal jsem a setřásl si vyhrnuté nohavice kalhot. "Proboha, ty jsi ale hltavec. Psi se mají krmit jednou denně, a ty už jsi svoje dostal."
Zpátky do Třicáté páté.ulice jsem se dostal po čtvrté hodině a kancelář byla prázdná. Zašel jsem do kuchyně zeptat se Fritze, jestli jsme měli nějakou návštěvu, a on mi řekl, že ano, inspektora Cramera.
Vyhrnul jsem obočí: "A tekla krev?"
Řekl, že ne, ale že se strhl pořádný kravál. Dopřál jsem si velikou sklenici vody, vrátil jsem se do kanceláře, brnkl jsem domácím telefonem do skleníků, a když Woife zvedl sluchátko, oznámil jsem mu: "Už jsem zas doma. Lon Cohen vás pozdravuje. Mám naklepat hlášení na stroji?"
"Ne. Pojďte nahoru a povíte mi to."
Neporušil tím zrovna pravidlo, jako když se dal vyrušit u oběda, ale bylo to něco výjimečného. Mně to bylo docela vhod, poněvadž dokud zůstane naštvaný pomyšlením, že si z něho někdo dělá šašky, rozhýbá mu to pravděpodobně mozek. Vystoupil jsem o tři patra, prošel jsem aluminiovými dveřmi do předsíně a pak dveřmi do teplého skleníku, kde naplno kvetla Miitonia roezli a Phalaenopsis Afrodíte. Ve vedlejším středně teplém skleníku mělo květy jen pár orchidejí, které se nejvíc vytahovaly, Cattleye a Laelie, což jsem jim docela schvaloval, a největší vejtaha mezi nimi

jménem Wolfe právě pomáhal Theodorovi patřičně stáhnout mušelínové záclony. Když jsem se objevil, zavedl mě dozadu, přes chladný skleník do místnosti, kde se rostliny přesazovaly, spustil se tam do jediného křesla a zeptal se: "Nuže?"
Posadil jsem se na stoličku a vysypal jsem mu to. Seděl se zavřenýma očima a občas poškubával nosem, jako by dělal rozdělovači znamínka. Kdykoíi mu o něčem referuju, je jedním z mých cílů referovat tak vyčerpávajícím způsobem, aby se nakonec na nic nezeptal, a tentokrát se mi to podařilo. Když jsem skončil, setrval dlouhou chvíli ve své póze, potom otevřel oči a informoval mě: "Byl tady pan Cramer."
Přikývl jsem. "Fritz mi to pověděl. Prý. to bylo s kraválem." "Ano. Byl neobyčejně urážlivý. Je samozřejmě pod velkým tlakem, ale to já taky. Naznačil mi, že kdybych mu byl řekl o včerejší návštěvě paní Frornmové u nás, nebyli by ji zabili, což je pitomost. Taky mi vyhrožoval. Jestli prý budu nějak mařit policejní vyšetřování, dá mě předvolat. Fuj! Je ještě dole?"
"Ledaže by se schovával v koupelně. Fritz říká, že odešel." "Já odešel od něho a šel jsem sem. Zatelefonoval jsem Saulovi, Fredovi a Orriemu. Kolik je hodin?"
Byl by se musel otočit, aby se podíval na hodiny, a tak jsem mu to řekl: "Za deset pět."
"Přijdou sem v šest nebo krátce po šesté. Pan Horan se neozval. Jak stará je Jean Esteyová?"
"Lon to neupřesnil, ale říkal, že je mladá, takže jí nejspíš není přes třicet. Proč?" "Je pohledná?" "Nemám informace."
"Máte právo vědět to. V každém případě je mladá. Saul nebo Fred či Orrie nám možná objeví nějakou skulinu, ale nechci se zatím ploužit v téhle kleci. Chci vědět, co paní Frommová dělala včera odpoledne od čtvrt na čtyři do pěti hodin a na co nebo na koho myslela během té hodiny, co byla se slečnou Esteyovou.
Slečna Esteyová mi to může povědět rozhodně to druhé a patrně i to první. Sežeňte ji a přiveďte ji sem."
Nechápejte to špatně. Věděl, že je to fantastický požadavek. Ani v nejmenším nečekal, že bych se za daných okolností mohl dostat k osobní sekretářce paní Frommové a soukromě si s ní popovídat, natožpak ji eskortovát do jeho kanceláře, aby z ní mohl něco vypumpovat. Ale ten pokus ho mohl stát jenom jízdné za taxík, tak proč by mě nenechal ukopnout si palec, když mu z toho koukala aspoň hubená naděje, že rozvířím trochu prachu?
Poznamenal jsem pouze, že řeknu Fritzovi, aby prostřel k večeři jeden příbor navíc, pro případ, kdyby měla hlad, odešel jsem od Wolfa, sestoupil jsem o patro níž do své ložnice, stoupl jsem si tam k oknu a zamyslel jsem se nad tím problémem. Během desíti minut jsem sesmolil a zase zavrhl čtyři různé plány. Pátý se mi zdál vhodnější, skýtal aspoň slabou naději, že by mohl vyjít, a tak jsem si ho odhlasoval. Ve svém osobním šatníku jsem nenašel žádný příhodný kostým, takže jsem sáhl do skříně ve zdi, kde jsem měl kolekci rekvizit pro podobné nouzové případy, a vytáhl jsem černý žaket s vestou, proužkované kalhoty, bílou košili s naškrobeným límečkem, černý klobouk diplomat a černého motýlka. Použitelné střevíce a ponožky se našly v mé osobní výbavě. Když jsem se oholil a oblékl si tu nádheru, podíval jsem se do zrcadla, kde jsem se viděl celý, a udělalo to na mne dojem. Chyběla mi už jenom nevěsta nebo pohřební vůz.
Dole v kanceláři jsem ze sbírky v zásuvce svého psacího stolu vytáhl malý marley, dvaadvacítku, nabil jsem jej a strčil si jej do zadní kapsy kalhot. Byl to kompromis. Dvaatřicítka v pouzdru pod paží by mi v té parádě pokazila Unii, ale už dávno, po dvou nepříjemných zážitcích, z nichž po jednom mi museli vydlabávat kulku z hrudníku, jsem slíbil Wolfovi i sám sobě, že už nikdy nepůjdu neozbrojený jednat s někým, kdo má co dělat s vraždou, jakkoli vzdáleně. Když jsem se vyzbrojil, zašel jsem se ukázat do kuchyně, abych něco dopřál Fritzovi.
"Byl jsem právě jmenován," řekl jsem mu, "velvyslancem do Texasu. Adié!"
Požádal mě, abych si rozepnul košili a ukázal mu svou šněrovačku.
Bylo 17.38, když jsem zaplatil taxíkáři před domem ve Východní 68. ulici. Naproti přes ulici se shromáždil hlouček čumilů, ale na téhle straně udržoval uniformovaný polda občany v pohybu.
Dům byl žulový, o dva metry posunutý dozadu za linii sousedních domů, a železná mříž, vyšší než moje hlava, chránila prostranství po obou stranách vchodu. Jakmile jsem k němu vykročil, polda se mi vydal vstříc, ale ne aby mi opravdu zablokoval cestu. Policajti se radši nepletou do cesty osobnostem oblečeným tak, jako jsem byl já.
Zastavil jsem se, truchlivě jsem se na něho podíval a řekl jsem: "Smuteční přípravy."
Byl by mi to ztížil, kdyby se mnou šel ke dveřím, ale tři zvědavé mimojdoucí mi zrovna v tu chvíli vypomohly tím, že se shlukly u železné mříže, a než je polda přesvědčil, aby pokračovaly v chůzi, vešel jsem do vestibulu, stiskl jsem knoflík zvonku a oslovil jsem exemplář s aristokratickým nosem, který mi otevřel. Byl vybarvený stejně jako já, ale já ho předčil elegancí.
"Došlo k nějakému zmatku," prohlásil jsem zarmouceně, leč pevně, "stran květinových darů, a je třeba to vysvětlit. Musím mluvit se slečnou Esteyovou."
Jelikož vrazit nohu do pootevřených dveří by bylo neodpovídalo mé roli, musel jsem ten popud potlačit, ale jakmile otevřel natolik, že jsem měl dost místa, protáhl jsem se kolem něho dovnitř. Když za mnou zavíral, poznamenal jsem: "Ta morbidní zvědavost veřejnosti je v takovéhle chvíli politováníhodná. Ohlásil byste laskavě slečně Esteyové, že pan Goodwin by se s ní chtěl konzultovat o květinách?" "Tudy, prosím."
Dovedl mě halou pět kroků k jedněm otevřeným dveřím, pokynul mi, abych vstoupil, a řekl mi, ať počkám. Octl jsem se v místnosti, jakou jsem v městské rezidenci paní Laury Frommové neočekával. Byla menší než moje ložnice a vedle dvou psacích stolů, dvou stolků s psacími stroji a kolekce židlí byla přeplněna registračkami a rozmanitými krámy. Stěny byly plné plakátů a fotografií, některé byly zarámované a některé ne. Byly jich celé tucty. Po celkovém pohledu jsem zaostřil pozornost na jednu po druhé, a zrovna jsem zkoumal snímek označený nápisem AMERICKÁ ZDRAVOTNICKÁ RADA, 1947, když jsem uslyšelv kroky. Napřímil jsem se a otočil se.
Vešla, zůstala stát a podívala se na mne zelenohnědýma očima. "O jaké květiny to má jít?" zeptala se.
Její oči nevypadaly jako zanícené nějakým velkým proíéváním slz, ale rozhodně nevyhlížely vesele. Za příznivějších

okolností bych jí možná hádal pod třicet, ale ne v té chvíli. Pohledná, to byla. Náušnice žádné neměla. Ani známku po škrábanci na tváři, ale od okamžiku, kdy ho Pete uviděl, uplynuly už čtyři dni a Pete tehdy nijak blíž nepopsal jeho hloubku ani tvar. Takže nebylo mnoho naděje, že se stopa toho škrábance najde na tváři Jean Esteyové nebo kterékoli jiné ženy.
"Vy jste slečna Jean Esteyová?" zeptal jsem se. "Ano. Co je s těmi květinami?"
"To vám právě přicházím povědět. Slyšela jste už možná jméno Nero Wolfe." "Ten detektiv?" "Ano."
"Samozřejmě."
"Dobrá. Tak ten mě posílá. Jmenuju se Archie Goodwin a pracuju pro něho. Chce poslat květiny na pohřeb paní Frommové a rád by věděl, jestli nebudou nějaké námitky proti orchidejím, za předpokladu, že půjde o snítky Miltonia roezli alba, které jsou čistě bílé a jsou velice krásné."
Chvíli na mne zůstala zírat a pak se zčistajasna rozesmála. Neznělo to melodicky. Tím smíchem se jí roztřásla ramena, napůl došla a napůl doklopýtala k židli, sedla si, sklonila hlavu a přitiskla si dlaně na spánky. Majordomus se přišel na práh otevřených dveří podívat a já přistoupil k němu a řekl jsem mu účastným tónem, že s podobnými krizemi mám svoje zkušenosti, což nebyla žádná lež, a že by snad bylo lepší zavřít dveře. Souhlasil a zavřel je sám. Pak jsem si chvilku říkal, že bych ji z toho měl dostat nějakým šokem, ale brzy se začala uklidňovat sama, a tak jsem si přitáhl židli a posadil jsem se. Konečně se napřímila a oťupkala si oči kapesníčkem.
"Zničilo mě to vaše oblečení," řekla. "Je to groteskní přijít takhle vystrojený a ptát se, jestli nebudou nějaké námitky proti orchidejím!" Musela se na chvíli odmlčet, aby popadla dech. "Žádné květiny nebudou. A teď můžete jít." "Ten kostým mě jenom měl dostat do domu." "To chápu. Pod falešnou záminkou. Proč vlastně?" "Abych mohl mluvit s vámi. Podívejte, slečno Esteyová, mrzí mě, že jste z mého převleku dostala ten menší záchvat, ale teď byste měla pár minut zůstat v klidu, než se nervově vzpamatujete, a zatím bych vám to rád vysvětlil. Víte nejspíš, že paní Frommová včera navštívila pana Wolfa a dala mu šek na deset tisíc dolarů."
"Ano. Mám na starosti její osobní šekový účet." "Řekla vám, zač to bylo?"
"Ne. Napsala na útržek šeku jediné slovo .záloha." "No, zač to bylo, to vám říct nemůžu, ale měla k panu Wolfovi přijít znovu dneska. Šek jsme si dali včera v bance potvrdit a v pondělí ho deponujeme. Pan Wolfe cítí vůči paní Frommové odpovědnost a pokládá za svou povinnost ujmout se vyšetřování její smrti."
Už se jí dýchalo lip. "Tu vyšetřuje policie. Dva policisti odešli teprve před půl hodinou."
"Jistě. Jestli to rozřeší, výborně. Ale jestli ne, rozřeší to pan Wolfe. Nebo nechcete, aby to udělal?"
"Na tom snad nezáleží, co chci já, nezdá se vám?"
"Panu Wolfovi na tom záleží. Policie může vybafnout na každého, kdo má s případem co dělat:„Buďto nám na tohle odpovíte, nebo . To pan Wolfe nemůže. Chce mluvit s vámi a poslal mě, abych vás přivedl do jeho kanceláře, a k tomu vásmůžu přimět jenom trojím způsobem. Mohl bych vám něčím pohrozit, kdybych měl pořádně čím, jenže to nemám. Mohl bych vás podplatit, kdybych věděl, co na vás navnadit, ale to nevím. Nezbývá mi tedy nic jiného než povědět vám, že paní Frommová za ním byla a dala mu ten šek a on že má důvod domnívat se, že její smrt souvisí se záležitostí, kvůli které ho angažovala, takže cítí povinnost pustit se do jejího vyšetřování a chce začít rozhovorem s vámi. Přirozeně mám za to, že si s ním promluvíte beze všech pohrůžek a úplatků, i kdybych měl nějaké po ruce. Naše kancelář je v Třicáté páté ulici. Ten polda před domem nám zastaví taxi a dostaneme se tam za patnáct minut."
"Vy myslíte teď?"
"Jistě."
Zavrtěla hlavou. "To nemůžu. Musím Prostě nemůžu." Znovu se ovládala, všechny známky záchvatu pominuly. "Říkáte, že jde o to, jestli chci pomoct, ale tak to není, jde o to, jakým způsobem bych mohla pomoct." Zaváhala a zkoumavě se na mě zahleděla. "Myslím, že vám něco povím."
"To bych ocenil."
"Řekla jsem vám, že odtud před půl hodinou odešli dva policisti."
"Ano."
"Tak tedy, v té době, co tu byli, krátce před jejich odchodem, volali jednoho z nich telefonem, a když zavěsil, řekl mi, že možná se mnou naváže styk Nero Wolfe, patrně prostřednictvím svého asistenta Archieho Goodwina. Možná prý budu požádána, abych Nera Wolfa navštívila, a jestli k tomu dojde, ten policista doufal, že budu s policií spolupracovat tím způsobem, že k Wolfovi půjdu a řeknu jim pak přesně, co rni Wolfe poví."
"To je zajímavé. Souhlasila jste s tou spoluprací?" "Ne. K ničemu jsem se nezavážála," Vstala, došla k psacímu stolu, vytáhla ze zásuvky balíček cigaret, zapálila si a dala si dva pořádné šluky. Zůstala stát a shlížela na mne dolů. "Říkám vám to z čistě sobeckých důvodů. Myslím si náhodou, že Nero Wolfe je chytřejší než všichni policajti, ale ať už je nebo není, paní Frommová se s ním byla včera poradit a dala mu ten šek, a já nevím za co, Poněvadž jsem její sekretářka, jsem do toho samozřejmě zapletená, proti tomu nemůžu nic dělat, ale neudělám taky nic, abych se zapletla ještě víc, a to by se určitě stalo, kdybych k Nerovi Wolfovi šla. Kdybych potom policii nepověděla, co mi Wolfe řekl, nikdy by mi to neodpustili, a kdybych jim to pověděla co kdyby se mě Wolfe zeptal na něco, co mu paní Frommová svěřila důvěrně a co by nechtela, aby se policie dověděla?"
Znovu si dala sluka, přistoupila k psacímu stolu, zamáčkla cigaretu v popelníku a opět si stoupla přede mne. "Tak jsem vám to tedy pověděla. Jsem jenom hloupá maloměstská husička z Nebrasky, neumím myslet. Jestli se člověk za deset let na vlastních nohou v New Yorku nenaučí vyhýbat srážkám v hustém provozu, nenaučí se to nikdy. Dostala jsem se do téhle šlaniastyky, ale neřeknu ani neudělám nic, čím bych situaci ještě zhoršila pro sebe. Budu si muset hledat zaměstnání. Paní Frommové nejsem nic dlužná pracovala jsem pro ni a ona mě platila, a nijak extra, mimochodem."
Zaklonil jsem hlavu a vzhlížel jsem k ní obličejem, který jestliže poslouchal rozkazy vyjadřoval vážnost a sympatii. Tuhý límeček se mi zařezával do týla. "Já se s vámi přít nebudu, slečno Esteyová," ujistil jsem ji. "Ziju sám v New Yorku už

víc než deset let. Říkáte, že policajti na vás chtěli, abyste jim pověděla, co vám řekne NeroWolfe. Ale co pokud jde o Archieho Goodwina? Chtěli, abyste jim pověděla, co vám řeknu já?" "To nemyslím. Ne."
"Tak dobře. Ne že bych vám chystal říct něco zvláštního, ale rád bych vám položil pár otázek, kdybyste se posadila."
"Seděla jsem a odpovídala na otázky celé odpoledne."
"To se vsadím. Třeba na takové, jako kde jste byla včera v nocí od deseti hodin do dvou?"
Otevřela oči dokořán. "Na to se mě ptáte?"
"Ne, jenom vám uvádím příklad otázek, na které jste odpovídala celé odpoledne."
"Tak já vám uvedu příklad, jak jsem na ně odpovídala. Včera odpoledne mezi pátou a šestou mi paní Frommová nadiktovala asi tucet dopisů. Krátce po šesté se šla nahoru převléct a já se pustila do telefonických hovorů, které mi uložila vyřídit. Chvilku po sedmé, když odešla z domu, jsem se sama navečeřela, po večeři jsem naklepala ty dopisy, co mi nadiktovala, a šla jsem je hodit na roh do poštovní schránky. To bylo kolem desáté večer. Hned jsem se vrátila a řekla jsem Peckhamovi, to je vrchní sluha, že jsem unavená a půjdu si lehnout, šla jsem nahoru do svého pokoje, pustila jsem si hudbu na stanici WQXR a vlezla jsem si do postele."
"Výborně. To bydlíte tady?"
"Ano."
"Jiný příklad. Kde jste byla v úterý odpoledne mezi šestou a sedmou?"
Došla k židli, posadila se a natočila hlavu ke mně. "Máte pravdu, na to se mě taky ptali. Proč?"
Pokrčil jsem rameny. "Ukazuju vám jenom, že si dovedu představit, na co se tak poldové ptají."
"To neděláte. Co máte s tím úterním odpolednem?" "Nejdřív mi povězte, jak jste jim odpověděla." "Musela jsem si nejdřív vzpomenout. Ten den byla paní Frommová na zasedání výkonného výboru Spovalupu Společnosti pro pomoc válečným uprchlíkům. Dala mi k dispozici vůz ten se shrnovací střechou, a já se honila celé odpoledne a večer po městě, snažila jsem se najít dva uprchlíky, kterým Spovalup chtěl pomoct. Ale nenašla jsem je a dostala jsem se domů až po půlnoci. Dalo by mi moc vzpomínání vylíčit každou minutu toho odpoledne a večera a nemíním to zkoušet. Proč vlastně? Co se stalo v úterý mezi šestou a sedmou?"
Podíval jsem se na ni. "Co abychom si řekli něco za něco? Povězte mi, co dělala paní Frommová včera odpoledne od čtvrt na čtyři do pěti hodin, jaké dopisy vám diktovala od pěti do šesti a s kým telefonovala, a já vám povím, co se stalo v úterý."
"To jsou další vzorky otázek, jaké mi kladla policie."
"Přirozeně. Ale tyhle mě zajímají."
"Vůbec nikomu netelefonovala, ale řekla mi, abych já řadě lidí zavolala později a požádala je o zakoupení lístků na jedno divadelní představení ve prospěch Milníku, to je taková škola. Bylo to třiadvacet jmen na seznamu, který má policie. Dopisy, které mi nadiktovala, byly různého druhu, ale samé běžné záležitosti. Pan Kuffner i pan Horan mi řekli, abych dala policii kopie, tak jsem to udělala. Jestli chcete, abych si na ně vzpomněla, myslím"
"Nenítřeba. Co dělala paní Frommová v době, když odešla ze
Sfovalupu a než přišla domů?"
"Vím o dvou věcech, co udělala. Byla v jednom obchodě na Madison avenue a koupila si nějaké rukavice přinesla si je pak domů a zastavila se v kanceláři Paula Kuffnera. Nevím, jestli dělala ještě něco jiného. Co se stalo v to úterý?"
"Na rohu Deváté avenue a Třicáté páté ulice zastavilo na červenou jedno auto a žena, která je řídila, řekla jednomu chlapci, aby sehnal poldu."
Svraštila čelo. "Cože?" "Jak vám říkám." "Ale jak to s čím souvisí?"
Zavrtěl jsem hlavou. "Na tom jsme se nedohodli. Slíbil jsem, že vám povím, co se stalo. Je to hodně komplikovaná záležitost, slečno Esteyová, a vy se třeba rozhodnete povědět policii, co říkal Archie Goodwin, a jim by se nelíbilo, kdybych roztruboval podezřelým, jak to přesně všechno " "Já nejsem žádná podezřelá!"
"Tak promiňte. Myslel jsem, že jste. A stejně nebudu " "Proč bych měla být?"
"Když už nic jiného, tak proto, že jste měla k paní Frommové blízko, věděla jste o ní, kde byla včera večer a že její vůz byl zaparkovaný někde poblíž. Ale i kdybyste nebyla podezřelá, tak bych vám to nevyklopil. Pan Wolfe by se na to mohl dívat jinak. Jestli se rozmyslíte a přijdete ho navštívit dneska po večeři nebo zítra dopoledne, řekněme v jedenáct hodin, až bude volný, třeba ho napadne všechno vám to vysypat. Je génius, a u těch člověk nikdy neví. Jestli se"
Zarazilo mě otevření dveří. Široce se rozletěly a dovnitř vrazil nějaký muž. Sotva se objevil, začal něco povídat slečně Esteyové, ale jakmile si uvědomil, že není sama, odmlčel se, jako když utne, a začal si mě prohlížet.
Když se zdálo, že nikdo nikoho nehodlá představovat ani se ptát na cizí jména, prolomil jsem led sám. "Jmenuju se Archie Goodwin. Pracuju pro Nera Wolfa." Když jsem viděl, jak si mě prohlíží, dodal jsem: "Jsem tady v přestrojení."
Přistoupil ke mně, podal mi ruku a já vstal a stiskl mu ji. "Já jsem Paul Kuffner," řekl.
Výškou nijak nevynikal, temeno hlavy měl asi v úrovni špičky mého nosu. Při pohledu na jeho tenký hnědý knírek, zastřižený tak, že nebyl docela rovnoběžný s tlustými pysky jeho širokých úst, bych ho byl nepovažoval za náležitě vybaveného, aby působil dojmem žádoucím u člověka, který má na starosti propagaci. Ale připouštím, že trpím předsudkem proti knírkům, které se pokoušejí vypadat jako pinzetou vytrhané obočí.
Usmál se, aby mi dal najevo, že se mu líbím, že schvaluje všechno, co jsem kdy řekl nebo udělal, a že dokonale chápe všechny moje problémy. "Promiňte," řekl, "že sem takhle vpadám a musím odvést slečnu Esteyovou pryč, ale jde o něco naléhavého. Půjdeme nahoru, slečno Esteyová?"
Byla to čistá práce. Místo toho na mě mohl vybafnout: "Koukejte odtud zmizet, ať se můžu slečny Esteyová zeptat, co sakra máte za íubem," což měl ve skutečnosti na mysli. Ale on prosím ne, našel ve mně takové zalíbení, že by neřekl nic, co by se mohlo dotknout mých citů.
Když slečna Esteyová vstala, došla ke dveřím, vyšla jimi a on ji následoval na práh, obrátil se ke mně, aby mi řekl: "Těší

mé, že jsem vás poznal, pane Goodwine. Hodně jsem toho o vás slyšel, i o panu Neru Wolfovi, samozřejmě. Skoda, že jsme se setkali za tak smutných okolností." Udělal krok a zmizel mi z očí, ale donesl se ke mně jeho hlas: "Och, Peckhame! Pan Goodwin odchází. Postarejte se o něho, kdyby chtěl zastavit taxi!"
Čistá, rychlá prácička. Zřejmě s tím knírkem byl taky v přestrojení.
Domů jsem se vrátil právě včas, abych vyslechl instruktáž. Saul a Orrie tam už seděli a čekali, jenom Fred ještě nepřišel. Pozdravil jsem se s nimi a referoval jsem Wolfovi, který seděl za svým psacím stolem.
"Viděl jsem ji, popovídal jsem si s ní, jenomže " "Co jste se k čertu tak vystrojil?" "Jsem funebrák."
Udělal grimasu. "To odporné slovo! Povězte mi o tom!" Poslechl jsem, vylíčil jsem mu to dopodrobna, ale tentokrát mi. kladl ještě otázky. Žádná z nich mu nebyla nic platná, poněvadž jsern mu už sdělil všechna fakta, a můj dojem z Jean Esteyové a Paula Kufřnera nemohl nijak pomoct ani mně, natožpak jemu. Takže když šel Saul po zazvonění zvonku otevřít a přivedl Freda, Wolfe mě okamžitě nechal plavat a vyzval je, aby si přisunuli křesla do řady proti jeho psacímu stolu.
Naše trio neskýtalo nijak zvlášť utěšený pohled. Saul Panzer s velikým nosem, jenž mu kraloval v úzkém obličeji, a v hnědém obleku, který si měl dát vyžehlit potom, co v něm naposledy zmokl, mohl být taxíkář nebo metař, ale nebyl. Byl to nejmazanější pátrač v celé metropolitní oblasti a jeho talent pro sledování, který Wolfe vychválil Petovi Drossosovi, byl jenom zlomkem jeho schopností. Každá agentura ve městě by mu ráda zaplatila trojnásobek obvyklého honoráře.
Fred Durkin vydal objemem skoro za dva Sauly, ne však schopnostmi. Sledovat podezřelé uměl docela slušně a bylo na něho spolehnutí při všech běžných úkolech, když však narazil na něco extra, dokázal to snadno zbabrat. Ale člověk se s ním mohl odvážit třeba do pekel.
Pokud jde o Orrieho Cathera, když jste se setkali s jeho sebejistýma tmavohnědýma očima a samolibým úsměvem na zvlněných rtech, nepochybovali jste, že mu jde hlavně o to, jestli si uvědomujete, jaký je fešák. To samozřejmě dráždilo všechny zákazníky, se kterými si něco začal, ale taky to vyvolávalo dojem, že není třeba mít se před ním na pozoru, což mohlo být nebezpečné, poněvadž ve skutečnosti mu šlo o dobrou pověst výkonného detektiva.
Wolfe se opřel dozadu, položil si předloktí na opěradla křesla, vdechl asi půl hektolitru vzduchu a hlasitě jej opět vydechl. "Pánové," ujal se slova, "propadám se až po stehna do bahna. Když obvykle potřebuju vaše služby, stačí, abych vám vymezil vaše specifické úkoly, ale tentokrát to nepůjde. Musím vás informovat o celkové situaci ve vší její složitosti, ale nejdřív pár slov o financích. Necelých dvanáct hodin poté, co mi klientka dala šek na deset tisíc dolarů, byla zavražděna. Poněvadž nemám žádnou vyhlídku, že se najde nějaký nástupce té klientky, je to všechno, co dostanu. V případě nevyhnutelnosti jsem připraven z osobních důvodů vynaložit většinu těch peněz nebo dokonce celou tu sumu na vydání spojená s vyšetřováním, ale ne víc. Nežádám vás, abyste při svých výdajích skrblili, ale musím si zakázat každou marnotratnost. Takhle to tedy vypadá."
Počínaje tím, jak jsem v úterý večer přivedl Peta Drossose do jídelny, a konče mým referátem o mé rozmluvě s Jean Esteyovou, který Fred neslyšel, vylíčil celý případ a nic nevynechal. Seděli a vstřebávali jeho slova, každý po svém Saul zhrouceně a uvolněně, Fred strnule a vzpřímeně, s očima upjatýma na Wolfa, jako by musel poslouchat i jima, a Orríe se skrání opřenou o špičky prstů, jako by pózoval pro ateliérový portrét. Pokud jde o mne, snažil jsem se Wolfa přistihnout při opomenutí nějaké podrobnosti, což by mi poskytlo potěšení doplnit ho, až skončí, ale bylo to marné. Lip bych to byl neodreferoval ani já sám.
Vzhlédl k hodinám. "Je sedm dvacet a večeře je hotová. Máme smažená kuřata se smetanovou omáčkou a kukuřičnou kaší. U večeře o tom nebudeme diskutovat, ale chtěl jsem, abyste to měli na mysli."
Táhlo na devátou, když jsme se usadili 2ase v kanceláři. Prodiskutovali jsme celých pět kuřat i s přílohami tak důkladně, že byla naprosto vyřízená stejně jako dískutéři. Jakmile se Wolfe uvelebil ve svém křesle, zamračil se na mne a potom na ně.
"Nevypadáte zrovna čile," zabručel. Třeba s ním nikdo z nich nezkusil tolik co já, věděli, jak nerad pracuje takovou hodinku po večeři, a že ho nežere jejich nedostatek čilosti, nýbrž jeho vlastní " nechuť nějakou čilost projevit.
"Můžeme si jít dolů zahrát trochu kulečník," navrhl jsem, "než vám vytráví."
Odfrkl si. "Můj žaludek," prohlásil, "je schopen zhostit se svého bez rozmazlování. Má, pánové, někdo z vás nějakou naléhavou otázku, než budu pokračovat?" "Snad až později," navrhl Saul.
"Výborně. Jak vidíte, situace je beznadějná. Je nadmíru složitá, ale nemáme žádné dostupné zdroje informací. Archie to může zkusit s ostatními, jako to zkusil se slečnou Esteyovou, ale nemá žádnou páku, aby jimi pohnul. Policie mi nic neřekne. V minulosti jsem příležitostně míval po ruce nástroje, kterými jsem z nich něco vypáčil, ale tentokrát ne. Poněvadž vědí všechno, co vím já, nemám nic pod palcem na výměnu. Samozřejmě můžeme předpokládat, co dělají. Zjišťují, nebo se snaží zjistit, jestli nějaká známá paní Frommové měla v úterý večer nebo ve středu škrábnutí na tváři. Jestli ji najdou, .může se tím případ vyřešit, ale třeba ji nenajdou, poněvadž to, co ten chlapec označil jako škrábnutí, když na ni vyjeveně zíral, byla možná nepatrná oděrka, kterou si mohla při nejbližší příležitosti zahladit prakticky beze stopy. Policie se také pokouší najít nějakou známou paní Frommové, která měla náušnice ve tvaru pavouka, a zase, jestli se jim to podaří, může se tím všechno vyřešit."
Wolfe obrátil ruku dlaní vzhůru. "A pokoušejí se zjistit, co všechno se dalo s tím autem, které zabilo chlapče a Matthewa Birche. Zkoumají každý centimetr auta paní Frommové. Znovu si ověřují Birchovy pohyby a jeho kontakty a společníky. Skládají dohromady, krok za krokem, všechno, co paní Frommová dělala a řekla, když včera odešla z naší kanceláře. Dotírají nejen na lidi, kteří byli s paní Frommovou včera večer, ale na každého, koho je možno aspoň zdaleka podezírat, že ví o nějakém případném faktu. Ověřují si, kde byli všichni potenciální viníci jednak v úterý navečer, kdy nějaká žena řekla Petovi Drossosovi, aby sehnal poldu, jednak později ten večer, kdy byl zavražděn Birch, potom ve středu večer, kdy byl zavražděn Pete, a konečně včera večer, kdy byla zavražděna paní Fromnová. Vyptávají se, kdo měl důvod bát se paní Frommové nebo ji nenávidět nebo komu jakýmkoli způsobem prospěla její smrt. Při těchhle

akcích nasadili stovku mužů, možná tisícovku samé vycvičené policisty a některé z nich i schopné."
Stiskl rty a zavrtěl hlavou. "V tomhle případě si nemůžou dovolit neúspěch a nebudou mařit čas. Zatímco tady sedíme, označili si už možná svou kořist a jsou připraveni polapit ji. Ale dokud k tomu nedojde, zamýšlím vynaložit peníze paní Frommové nebo jejich část na účel, který by jistě schválila. Policie nás se všemi svými výhodami určitě předejde, ale já chci dokázat sám sobě, že mám právo nechat si ty peníze, a kromě toho se mi protiví předpoklad, že lidi, kteří mě přijdou požádat o pomoc, je možno beztrestně vraždit. To je ten osobní důvod."
"Však toho parchanta dostaneme!" vyhrkl Fred Durkin.
"O tom pochybuju, Frede. Teď chápete, proč jsem vás svolal na tuhle konferenci a všechno vám vylíčil, místo abych vám prostě přidělil úkoly jako obyčejně. Chtěl jsem, abyste si uvědomili, jak je to beznadějné, a zároveň jsem se s vámi chtěl poradit. Existují tucty možných cest, jak na ten problém jít, a vy jste jenom tři. Saule, kde myslíte, že byste mohl začít?"
Saul zaváhal. Poškrabal se na nose. "Rád bych začal se dvěma věcma najednou. Se Spovalupem a s těma náušnicema."
"Proč se Spovalupem?"
"Protože se tam zajímají o válečné uprchlíky a Birch pracoval pro Přistěhovalecký a naturalizační úřad. To je podle mého názoru jediné možné spojení mezi Birchem a paní Frommovou. Poldové to samozřejmě vědí taky, ale při takovém očuchávání kolem může každému přát štěstí."
"Angela Wrightová, výkonná tajemnice Spovalupu, bude patrně nedosažitelná, poněvadž byla včera na té večeři."
"Ne pro válečného uprchlíka."
"Aha." Wolfe to uvážil. "Ano, to byste mohl zkusit." "A stejně, i kdyby byla moc zaměstnaná s poldama a podobně, musejí tam mít pár stenotypistek a někoho, kdo bere telefony. Budu potřebovat spoustu soucitu."
Wolfe přikývl. "Výborné. Zítra ráno. Vezměte si dvě stě dolarů, ale válečný uprchlík nesmí moc rozhazovat. Co s těmi náušnicemi?"
"Obojí dělat nemůžu." "To ne, ale jak jste to s nimi myslel?"
"No, léčkám se dostanu a mám otevřené oči, ale nikdy jsem ještě neviděl náušnice ve tvaru pavouka, na žádné ženské ani ve výloze. Říkal jste, že Pete mluvil o velkých zlatých pavoucích s roztaženýma nohama. Těch by si lidi všimli. Jestli je měla na sobě před úterkem nebo po něm, poldové už na ni kápli nebo co nevidět kápnou, a v tom případě máte nejspíš pravdu, pro nás to vypadá beznadějně. Ale je ještě šance, že je na sobě neměla, a co když to byly tytéž, co měla včera paní Frommová? Mohlo by se vyplatit najít obchod, kde někdy prodali jakékoli náušnice ve tvaru pavouka. Poldové teď mají tolik co dělat na jiných písečkách, že s tímhle možná ani nezačali. Nebo jsem vedle?"
"Ne. Jste málokdy vedle. Jestli tu ženu najdeme jako první " "Já se toho ujmu," přihlásil se Orrie. "Taky jsem jaktěživ neviděl náušnice jako pavouky. Jak byly velké?"
"Ty, co měla včera paní Frommová, byly asi jako nehet na vašem palci tím myslím jejich obvod určený konečky roztažených noh. Archie?"
Zareagoval jsem. "Rek bych, že větší."
"Byly ze zlata?"
"To nevím. Archie?"
"Hádal bych, že jo, ale jed bych na to nevzal."
"Pěkně zpracované?"
"Ano."
"Oukej. Ujmu se toho."
Wolfe se na něj zamračil. "Třeba s tím strávíte měsíc."
"Ne tím způsobem, jak na to půjdu, pane Wolfe. Prokázal jsem kdysi nějakou laskavost jednomu chlapíkovi, co je prodavačem u Boudeta, a začnu u něho. Tak to můžu rozjet hned zejtra, třebaže je neděle vím, kde bydlí. Jedna věc mi snad ušla dá se vůbec z něčeho soudit, že ty náušnice, co měla včera paní Frommová, jsou tytéž, co měla v úterý ta ženská v auťáku?"
"Ne."
"Takže můžou existovat dva různé páry?"
"Ano."
"Dobrá. Teď mám jasno. Jenom nemít dlouhý vedení."
"Budete muset svému příteli, tomu prodavači u Boudeta, něco zaplatit?"
"Sakra, ne. Dluží mi laskavost."
"Tak si vezměte sto dolarů. Jestli zjistíte něco slibného, vyvarujte se každého náznaku, že by za tu zprávu mohla být vděčná policie. Nám samotným přijde možná vhod, když se budeme mít čím ucházet o oficiální vděk. Jestli narazíte na sebemenší stopu, zatelefonujte mi." Wolfe se obrátil k Durkinovi. "Kde začnete vy,
Frede?"
Fredův široký obličej zrůžověl. Pracoval pro Wolfa při různých příležitostech už skoro dvacet let, ale být konzultován ve věcech vysoké strategie, to pro něho bylo něco nového. Zaťal čelisti, polkl a potom prohlásil daleko hlasitěji, než bylo nutné: "Těma náušnicema."
"Ty už má Orrie."
"Já vím, že jo, ale heleď té se, musely je na ní vidět stovky lidí. Obsluha vejtahů, uklízečky, číšníci"
"Ne." Wolfe byl strohý. "V celé té oblasti má policie takový náskok, že bychom ji nikdy nedohonili. To jsem už vysvětlil. S našimi skrovnými silami se musíme snažit najít stopu, po které ještě nikdo nejde. Má někdo nějaký návrh pro Freda?"
Vyměnili si pohledy. Nikdo se nepřihlásil.

Wolfe pokýval hlavou. "Je to jistě obtížné. Jediná cesta, jak se vyhnout lapání po dechu v patách za policisty a dýchání prachu, který za sebou zvířili, je vyjít z nějakého předpokladu, na jaký možná ještě nepřišli, a pak ho prozkoumat. Zkusme to s jedním. Dejme tomu, že když v úterý navečer zastavilo to auto na rohu a řidička řekla chlapci, aby sehnal poldu, ten muž v autě vedle ní byl Matthew Birch."
Saul se zamračil. "To nechápu, pane Wolfe." "Dobrá. To znamená, že to nejspíš nenapadlo ani policii. Připouštím, že je to hrozně řídké. Ale později ten večer totéž auto přejelo a zabilo Birche, takovým způsobem a na takovém místě, které naznačují, že ho tam taky dovezlo. A jestliže v tom autě byl pozdě večer, proč nepředpokládat, že v něm byl ten večer i dřív? Tak to tedy předpokládám."
Saul se nepřestával mračit. "Ale podle toho, jak věci vypadají, nedalo by se spíš předpokládat, že ten člověk, co seděl v úterý ve voze s tou ženskou, přejel potom ve středu toho kluka, protože věděl, že by ho kluk mohl identifikovat? A Birch už byl ve středu po smrti."
"To patrně předpokládá policie," připustil Wolfe. "Opravněv nost takového předpokladu je očividná, proto ho nezamítám. Jenom ho zatím ignoruju a nahrazuju ho svým vlastním předpokladem. I falešný předpoklad může vést k nějakému cíli. Kolumbus předpokládal, že mezi ním a poklady Orientu leží samá voda, a narazil na světadíl." Přešel pohledem o kousek dál. "Nečekám, že objevíte Ameriku, Frede, ale budete vycházet z mého předpokladu, že Birch seděl ve voze s tou ženou. Snažte se to buď potvrdit, nebof vyvrátit. Vezměte si sto dolarů ne, vezměte si tři sta, vy nikdy peníze nerozhazujéte. Archie vám sežene Birchovu fotografii." Obrátil se ke mně. "Všichni by měli mít fotografie všech zúčastněných. Můžete je dostat od pana Cohena?" "Dnes ne. Ráno." "Zařiďte to."
Přeměřil si očima své skrovné síly, zleva doprava a zase zpátky. "Pánové, doufám, že jsem neutlumil vaši horlivost opakovaným zdůrazněním beznadějnosti našeho podniku. Chtěl jsem, abyste chápali, že v téhle situaci pro nás každé soustíčko bude hostinou. Stávalo se někdy, že jsem toho od vás čekal příliš mnoho; tentokrát nečekám nic. Je pravděpodobné, že " U dveří zazněl zvonek. Když jsem vstal a šel přes pokoj, koukl jsem se na zápěstí. Bylo 21.55. Jakmile jsem z předsíně rozsvítil světlo na zápraží a blížil . jsem se ke dveřím, viděl jsem, že za nimi stojí dva muži, oba neznámí. Otevřel jsem jim a popřál jim dobrý večer.
Ten vpředu se ozval: "Chceme mluvit s panem Nerem Wolfem."
"Vaše jméno, prosím?"
"Já jsem Horan, Dennis Horan. Telefonoval jsem mu dnes v poledne. Tohle je pan Maddox."
"Pan Wolfe je zaneprázdněn. Ale podívám se. Půjdete dál?"
Vstoupili. Zavedl jsem je do předního pokoje, mrkl jsem na zvukotěsné dveře spojující pokoj s kanceláří, abych se přesvědčil, že jsou zavřené, vybídl jsem je, aby se posadili, a opustil jsem je. Vyšel jsem dveřmi do předsíně, zavřel jsem je za sebou, vrátil jsem se do kanceláře a oznámil jsem Wolfovi: "Dvě soustíčka v předním pokoji. Jeden se jmenuje Horan, ten, co chtěl, abyste navalil těch deset táců, s parťákem jménem Maddox."
Zachoval se podle svého zvyku. Loupl po mně očima. Chystal se, až skončí s instruktáží, že si oddechne s knihou, a já ho zase nutil do práce. Kdybychom bývali sami, byl by si ulevil několika poznámkami, ale po tom, co právě mužstvu navykládal o beznadějnosti, se musel ovládnout a připouštím, že se ovládl jako muž. "Výborně. Pusťte Saula, Freda a Orrieho napřed ven, až jim dáte peníze na vydání podle instrukcí." Vykročil jsem k trezoru pro finance.
Z chování obou návštěvníků a z pohledů, které si vyměňovali, když jsem je uváděl do kanceláře a usazoval je, jsem usoudil, že jsem se prve ukvapil, když jsem je považoval za parťáky. Jejich pohledy neoplývaly vlídností.
Dennis Horan všechno trochu přeháněl. Měl trochu příliš dlouhé řasy, byl trochu příliš dlouhý na svou šířku a trochu příliš starý na studentský ráz svého oblečení. Potřeboval by odborně ubrat na intenzitě, ale protože zřejmě strávil víc nežli čtyřicet let tím, že na intenzitě přibíral, bylo pochybné, jestli by uvažoval o mé nabídce.
Maddox dal Wolfovi zřetelně na srozuměnou, že se jmenuje James Albert Maddox. Trpěl nejspíš od kolébky žaludečními vředy, skoro půl století, a jestliže ne, musel by sám vysvětlit, proč se tváří tak zakysle, že pohled na něho by udělal pesimistu z jeho vlastního psa. Posadil jsem je do dvou žlutých klubovek, které mládenci před chvílí vyklidili, protože jsem nevěděl, kterému z nich, jestli vůbec někomu, by příslušela červená kožená.
Horan zahájil. Prohlásil, že dnes v poledne, když telefonoval, neměl v úmyslu naznačit, že Wolfe dělá nebo hodlá udělat něco nesprávného či neetického. Pokoušel se prý jenom chránit zájmy své zesnulé přítelkyně a klientky paní Laury Frommové, která byla
"Nebyla vaše klientka," skočil mu do řeči Maddox tónem, který se dokonale hodil k jeho obličeji.
"Radil jsem jí!" vyštěkl Horan.
"Špatně!" vyštěkl Maddox na Horana.
Měřili se pohledy. Kdepak parťáci.
"Snad byste udělali oba dobře,"navrhl Wolfe suše, "kdybyste mi bez přerušování pověděli, do jaké míry a s jakým oprávněním zastupujete paní Frommovou. Rozpory se pak zharmonizují nebo se budou ignorovat, podle toho, co bude víc žádoucí. Pan Horan?"
Horan se ovládal. Jeho tenorek byl pořád tenký, ale ne už tak pisklavý jako v telefonu. "Pravda, nezastupoval jsem paní Frommovou v žádném oficiálním jednání. Ale radila se se mnou o mnoha věcech a prokázala, že si mých rad váží, poněvadž se jimi často řídila. Jako právní zástupce Společností pro pomoc válečným uprchlíkům, kterým jsem dosud, jsem s ní byl v blízkém spojení. Kdyby žila, neupřela by mi myslím právo pokládat se za jejího přítele."
"Jste vykonavatel její závěti?" "Ne."
"Děkuju vám. Pan Maddox?"
Bolelo ho to, ale odpověděl. "Moje právnická firma, Maddox a Welling, byla právním zástupcem Damona Fromma dvanáct let. Od jeho smrti jsme zastupovali paní Frommovou. Já jsem vykonavatel její závěti. Vmísil jsem se do řeči, poněvadž tvrzení pana Horana, že paní Frommová byla jeho klientka, neodpovídalo pravdě. Něco bych k tomu chtěl

dodat." "Poslužte si!"
"Dnes dopoledne ne, dnes odpoledne mi pan Horan telefonicky pověděl o šeku, který vám paní Frommová dala včera, a o svém rozhovoru s vámi. Když vám telefonoval, bylo to od něho svévolné a impertinentní. To moje nynější návštěva u vás není. Ptám se vás oficiálně, jako právní zástupce paní Frommové a vykonavatel její závěti, za jakých podmínek a za jakým účelem vám dala šek na deset tisíc dolarů? Jestli mi to radši chcete sdělit soukromě, řekněme si to mezi čtyřma očima. Pan Horan trval na tom, že k vám půjde se mnou, ale jsme ve vašem domě a tenhle mladý muž vypadá, že by se s ním dokázal vypořádat."
Jestliže pohled, kterým po mně střelil, byl míněn jako poklona, hrozně nerad bych, kdyby se na mě podíval s nesouhlasem.
Wolfe odpověděl: "Nechci vám to radši sdělit soukromě, pane Maddoxi. Nechci vám to sdělit vůbec."
Maddox se nezatvářil o nic kyseleji, protože to už nešlo. "Vyznáte se v zákonech, pane Wolfe?"
"Ne."
"Pak byste si měl opatřit poradce. Pokud neprokážete, že paní Frommová za tu úplatu obdržela patřičnou hodnotu, můžu vás přinutit, abyste ty peníze pustil z drápů. Dávám vám příležitost prokázat to."
"To nemůžu. Neobdržela ode mne nic. Jak jsem řekl panu Horanovi do telefonu, mám v úmyslu si ty peníze vydělat."
"Jak?"
"Tím, že zajistím, aby byl vrah bani Frommové odhalen a potrestán."
"To je směšné! Od toho jsou tu orgány spravedlnosti. Informace, kterou jsem si dnes o vás vyžádal, naznačuje, že nejste nic na způsob pokoutního advokáta, ale mluvíte, jako byste jím byl."
Wolfe se zachechtal. "Trpíte předsudkem, pane Maddoxi. Ctnostní advokáti se dívají na pokoutní advokáty stejně jako ctnostné paničky na prostitutky. Samozřejmě je zatracují, ale někde je v tom zrníčko závisti, kterou nesmějí vůbec uznat, natožpak přiznat. Ale záviděl byste mi zbytečně. Taková pokoutní existence je buďto hlupák, nebo fanatik, a já nejsem ani jedno, ani druhé. Rád bych se vás na něco zeptal,"
"Zeptejte se."
"Věděl jste, že se paní Frommová ke mně chystá, věděl jste to dřív, než mě navštívila?"
"Ne."
"Dověděl jste se, že mě navštívila, potom, co tady byla?"
"Ne."
Wolfe pohnul očima. "Vy, pane Horane? Obě otázky."
"Nechápu " Horan zaváhal. "Pochybuju, že máte právo klást je."
Maddox se na něho podíval. "Odpovězte mu, Horane. Vy jste trval na tom, že sem půjdete se mnou. Vy jste prohlašoval, že se s vámi paní Frommová konzultovala v důležitých záležitostech. Wolfe se pokouší položit základ pro své tvrzení. Jestli prokáže, že vám či mně řekla, že se k němu chystá nebo že u něho byla, ale nezmínila se nám, proč to udělala, zaujme Wolfe stanovisko, že tedy zřejmě nechtela, abychom to věděli, a on proto nemůže zklamat její důvěru. Zabraňte mu v tom!"
Horan na to nezabral. "Nepodřídím se," trval na svém, "žádnému křížového výslechu!"
Maddox mu začal oponovat, ale Wolfe ho přerušil. "Vaše vysvětlení je třeba samo o sobě docela bystré, pane Maddoxi, ale nedoceňujete potíž pana Horana. Je totiž vyveden z konceptu. Jestli na mou druhou otázku odpoví ano, pak máte pravdu, dává mi tím do ruky zbraň a já jí použiju. Ale jestli mi řekne ne, pak se ho zeptám, odkud ví, že mi paní Frommová dala nějaký šek. Chci to vědět a myslím, že vy právě tak."
"Já to už vím. Aspoň vím, co mi řekl Horan. Když se dnes dověděl o smrti paní Frommové, zatelefonoval k ní domů a mluvil se slečnou Esteyovou, sekretářkou paní Frommové, a ta mu o tom šeku pověděla. Já odjel na víkend na venkov a Horan mě zastihl tam. Okamžitě jsem se vrátil do města." "Kam na venkov?"
Maddox vysunul bradu. "To je prostě nestydatost!" Wolfe nad tím mávl rukou. "V každém případě je to plácnutí do vody. Prosím za odpuštění, ne za nestydatost, ale za hloupost. Přiměla rně k tomu síla zvyku. V tomhle zamotaném bludišti musím konvenční postupy, jako je zjišťování alibi, nechat policii. Když tedy, pane Horane, nejste vyveden z konceptu, odpovíte mi na ty dvě otázky?"
"Ne. Už z principu. Nemáte žádné oprávnění klást mi je."
"Ale čekáte, že já vám odpovím na vaše?"
"Ne, na moje ne, protože já k nim taky nemám oprávnění. Ale má je pan Maddox jako vykonavatel závěti. Jemu odpovíte!"
"Uvidíme." Wolfe se zatvářil rozvážně. Obrátil se na Maddoxe. "Pokud vám rozumím, pane, tak nežádáte, abych vrátil ty peníze, které mi paní Frommová zaplatila."
"Přijde na to. Řekněte mi, za jakých podmínek a za jakým
účelem vám je zaplatila, a já to uvážím. Nepřipustím, aby nějaký soukromý detektiv využil smrti mé vážené klientky a udělal z ní senzaci pro svůj osobní nebo profesionální zisk."
"To je důstojný a zdravý postoj," připustil Wolfe. "Mohl bych sice poznamenat, že bych měl co dělat, abych z té záležitosti udělal ještě větší senzaci, než z ní už je, ale i tak je váš postoj obdivuhodný. Má jenom jeden háček: o své včerejší rozmluvě s paní Fromtnovou vám nepovím zhola nic."
"V tom případě zatajujete důležité svědectví!"
"Fuj. Informoval jsem o tom policii. Písemně, s podpisem."
"Tak proč tedy ne mne?"
"Poněvadž nejsem debil. Mám důvod myslet si, že ta rozmluva byla jedním článkem v řetězu, který vedl ke smrti paní Frommové, a jestli je to pravda, pak osoba, která se nejhorlivěji pídí po tom, co mi řekla, je pravděpodobně její vrah."

"Já ji nezavraždil!"
"To se teprve ukáže."
Chvíli jsem si myslel, že se Maddox udusí. Krk mu viditelně naběhl. Ale jako zkušený právník měl velkou praxi v ovládání svých reakcí a tuhle zvládl. "To je něco horšího než hloupost, to je blábolení!"
"Nesouhlasím. Mluvil s vámi někdo od policie?"
"Samozřejmě." "Kolik lidí?" "Dva ne, tři."
"Vadilo by vám jmenovat mi je?"
"Nějaký kapitán Bundy s jedním seržantem a náměstek komisaře Youmans. Taky zástupce obvodního prokurátora Mandel baum."
"Řekl vám někdo z nich, o čem se paní Frommová se mnou včera radila?"
"Ne. K tomu jsme se nedostali."
"Tak vám navrhuju, abyste si zašel za někým v kanceláři, obvodního prokurátora něj radši za někým, koho dobře znáte a požádal ho, aby vám to pověděl. Jestli to udělá, nebo jestli to bez důležitých výhrad udělá nějaký jiný úřední činitel, pak ty peníze,, které mi paní Frommová zaplatila, pustím z drápů abych užil vašeho výrazu."
Maddox se zatvářil, jako by se ho někdo snažil přesvědčit, že má nos dírkama nahoru.
"Ujišťuju vás," pokračoval Wolfe, "že nejsem takový osel, abych zatajoval svědectví týkající se hrdelního zločinu, zvlášť takhle senzačního. Naopak, jsem v tom přímo úzkostlivý. Pokud o vás policie nemá informace, o kterých nic nevím, pochybuj u, že vás prozatím pokládali za zvlášť podezřelého, ale teď vás možná začnou otravovat, až jim oznámím, že jste ze samé horlivosti, abyste se dověděl, co mi paní Frommová řekla, podstoupil celou tuhle nepříjemnost. To je přirozeně moje povinnost. A tentokrát mi to bude i potěšením."
"Vy tedy " Začal se znovu dusit. "Vy mi vyhrožujete, že tenhle rozhovor oznámíte?"
"Jaképak vyhrožování. Prosté vás informuju, že to udělám, sotva odtud odejdete."
"Odcházím okamžitě." Už byl na nohou. "Těch deset tisíc dolarů na vás vymůžu soudně."
Otočil se na patě a vypochodoval. Šel jsem za ním, abych mu otevřel domovní dveře, ale předběhl mě, třebaže si musel odskočit do předního pokoje pro klobouk. Když jsem se vrátil do kanceláře, Horan stál a shlížel dolů na Wolfa, ale nepadlo mezi nimi ani slovo. Wolfe se obrátil na mě: "Zavolejte kancelář pana Cramera, Archie!"
"Počkejte moment!" Horanův tenorek zazněl naléhavě. "Děláte chybu, Wolfe. Jestli totiž chcete vážně vyšetřovat tu vraždu. Jak vyšetřovat? Máte tady v kanceláři dva lidi z nejbližšího okruhu paní Frommové, nejblíž obeznámené s jejími záležitostmi, a vy jednoho z nichvyženete. Je to rozumné?"
"Pitomost!" Wolfe byl znechucený. "Neřeknete mi ani, jestli vám paní Frommová pověděla, že u mně byla." "Ptal jste se na to v urážlivé souvislosti." "Tak se vynasnažím zeptat se vlídně. Sdělil byste mi podstatu toho, o čem se mluvilo na tom včerejším shromáždění u vás doma?"
Horan zamrkal dlouhými řasami. "Pochybuj u, že bych měl. Všechno jsem to samozřejmě pověděl policistům, a ti mi doporučili, abych byl diskrétní."
"Přirozeně. Ale řeknete mi to?"
"Ne."
"Vylíčil byste mi, úplné a upřímně, ráz a průběh vašich styků s paní Frommovou?" "Rozhodně ne!"
"Jestli pošlu pana Goodwina do kanceláře Společnosti pro pomoc válečným uprchlíkům, kterou právně zastupujete, dáte personálu instrukci, aby podrobně a bez výhrad odpovídali na jeho otázky?"
"Ne."
"Tam tedy vede vlídnost." Wolfe se obrátil. "Zavolejte kancelář pana Cramera, Archie!"
Sáhl jsem po telefonu, vytočil jsem WA 98241 a dostal jsem okamžitě spojení, ale pak se to zkomplikovalo. Nikdo z našich drahých přátel nebo nepřátel nebyl po ruce a nakonec jsem se musel spokojit s nějakým seržantem Griffinem. Informoval jsem o tom Wolfa, který se chopil aparátu a promluvil.
"Pan Griffin? Tady je Nero Wolfe. Dám vám informaci pro pana Cramera, tak laskavě zařiďte, aby ji dostal. Dnes večer mě navštívili pánové James Albert Maddox a Dennis Horan, oba právní zástupci. Máte ta jména správně? Ano, myslím si, že zní povědomě. Požádali mě, abych jim pověděl o svém rozhovoru s paní Laurou Frommovou včera v mé kanceláři. Odmítl jsem to a oni naléhali. Nepůjdu tak daleko, abych tvrdil, že se mě pan Maddox pokusil podplatit, ale vzbudil ve mně dojem, že kdybych mu o tom rozhovoru pověděl, nenaléhal by na vrácení peněz, které mi paní Frommová zaplatila, kdežto v opačném případě ano. Pan Horan s ním souhlasil, alespoň mlčky. Když pan Maddox dopáleně odešel, pan Horan mi řekl, že dělám chybu. Zařiďte laskavě, aby to pan Cramer dostal. Ne, to je zatím všechno. Jestli bude pan Cramer chtít podrobnosti nebo podepsané prohlášení, milerád mu vyhovím."
Wolfe zavěsil a zavrčel na právníka: "Vy jste tu ještě?
Horan odcházel, ale po třetím kroku se ohlédl a řekl: "Třeba se nevyznáte v zákonech, ale víte, jak se o chlup vyhnout nactiutrhání. Po tomhle představení se divím, kde jste přišel ke své reputaci."
Vyšel a já dorazil do předsíně včas, abych ho zastihl, jak se vynořuje z předního pokoje se svým kloboukem a opouští náš dům. Jakmile jsem dal dveře na řetěz, vrátil jsem se do kanceláře a nadšeně jsem poznamenal: "Ze jste je ale vypumpoval! Podojil jste je a svlík je do nahá. Gratuluju!"
"Držte zobák!" řekl mi a chopil se knihy, ale ne aby ji po mně hodil.
Měl jsem původně v sobotu odpoledne v plánu odjet na víkend ďo čtrnáctipokojové chajdy Lily Rowanové ve Westchesteru, ale ten plán se zhroutil vlastně přejelo ho auto. A moje neděle pak nebyla vůbec žádná neděle. Šlo to za sebou takhle:
Seržant Purley Stebbins se dostavil jaře a časně, dokud byl Wolfe ještě nahoře ve svém pokoji se snídaní na tácu, a požadoval všechny informace o včerejší invazi právníků. Posloužil jsem mu. Byl podezíravý, když přišel, a odcházel

ještě podezíravější. Třebaže jsem mu vysvětlil, že můj zaměstnavatel je génius a že se časem ukáže, jak brilantní tah udělal tím, že ty advokáty odpálil, Purley odmítl věřit, že by je Wolfe měl zahnané do kouta ve své kanceláři, a nepodnikl by všechno možné, aby je k něčemu vyprovokoval. Přijal sice pět nebo šest loupáčků a dva šálky kávy, ale to jenom proto, že nikdo, kdo jednou ochutnal Fritzovy íoupáčky k nedělní snídani, by je odmítnout nedokázal.
Wolfe i já jsme si přečetli do posledního slova všechny zprávy o našem případu v ranních novinách. Ne.že bychom doufali v nějaké nové slibné vodítko, ale aspoň jsme zjistili, co obvodní prokurátor a Cramer považují za vhodné k uveřejnění, a našli jsme pár drobností k zaregistrování pro případné další využití. Angela Wrightová, výkonná tajemnice Spovalupu, pracovala původně pro Damona Fromma a na místo ve Spovalupu ji dosadil on. Paní Frommová podporovala přes čtyřicet charitativních organizací a záslužných podniků, ale Spovalup hýčkala nejvíc. Vincent Lipscomb, vydavatel, který se zúčastnil oné večeře v Koránově bytě, otiskl ve svém magazínu Moderní myšlenka řadu článků o válečných uprchlících a plánoval další. Paní Horanová bývala filmovou hvězdou no, buď jak buď hrávala ve filmu. Paul Kuffner obstarával propagaci Spovalupu bez odměny, jako službu veřejnosti, ale zároveň byl profesionálně angažovaný v osobním zájmu paní Frommové. Dennis Horan byl kapacita na mezinárodní právo, člen pěti klubů a těšil se reputaci amatérského kuchaře.
Pořád ještě se neobjevilo ani slovo o klopě od kapsy Matthewa
Birche, která se našla na podvozku auta, co zabilo Peta Drossose.
To si policie nechávala pro sebe. Ale poněvadž způsob provedení těch vražd byl podobný, psalo se hodně i o zavraždění Birche.
Wolfe zatelefonoval svému advokátovi Henrymu Parkerovi, aby se ho zeptal na postup pří soudním vymáhání zadržených hodnot a připravil ho na takový proces, pro případ, kdyby Maddox dodržel svůj slib, že chňapne po těch deseti tácech. Parkera jsem musel vystopovat v jednom venkovském společenském klubu na Long Islandu.
Ani pípnutí od Jean Esteyové.
Během dne telefonovali tři reportéři a dva se objevili .osobně na našem zápraží, ale dál se nedostali. Nelíbilo se jim, že Gazette přinesla sólokapra o Wolfově účasti na vyšetřování vraždy, a já s nimi soucítil.
Když jsem ráno volal do Gazet ty Lona Cohena, bylo ještě příliš brzy, takže jsem mu nechal vzkaz, aby zavolal on mne, což taky udělal. Když jsem si tam pak odpoledne zašel pro kopie jejich nejlepších fotek lidí, kteří nás zajímali, řekl jsem Lonovi, že by nám přišlo vhod pár tuctů důležitých důvěrných faktů. Odpověděl mi, že jemu taky. Tvrdil mi, že všechno, co vědí, už publikovali, i když samozřejmě slyšeli pár pikantních drbů, jako že paní Koránová jednou hodila po paní Frommové koktajlovým sej krém, nebo že jistý importér pohnul Vincenta Lipscomba k otištění článku ve prospěch nízkých dovozních cel a financoval mu za to výlet do Evropy. Nic z toho se mi nezdálo tak závažné, abych se s tím namáhal zpátky do Třicáté páté ulice.
Měl jsem tak jako tak dost pochůzek. Při distribuci získaných fotek jsem se setkal se Saulem Panzerem v budově Tímesů, kde šprtal informace o válečných uprchlících a Spovalupu; s Orriem Catherem v jednom grilu s barem na Lexington avenue, kde mi řekl, že ten člověk, co mu dluží laskavost, hraje golf ve Van Cortland parku a bude k dosažení později; a s Fredem Durkinem i s jeho rodinou v jedné restauraci na Broadwayi, kde přišel nedělní oběd na 1,85 ,pro dospělou osobu a 1,15 pro dítě. Nedělní New York pozdě v máji není místo, kde by člověk narazil na nějakou stopu.
Trochu jsem se o to pokusil na vlastní pěst, ještě než jsem se obrátil zpátky na Třicátou pátou ulici. Nevzpomínám si, že bych byl někdy prokázal laskavost nějakému prodavači v klenotnictví, ale jednou velikou laskavostí jsem si kdysi zavázal jistého příslušníka newyorské kriminálky. Kdybych byl tenkrát konal svou povinnost jako občan a licencovaný detektiv, byl by to jaksepatří slízl a doteďka by seděl, ale hrály v tom úlohu určité okolnosti. Nikdo o tom neví, dokonce ani Wolfe ne. Ten chlapík, kterého jsem takhle vytáhl z kaše, mi dal na srozuměnou, že kdybych se zapletl do nějaké rvačky, milerád by mi podržel kabát i klobouk, ale já jsem se mu prozatím vždycky radši vyhnul. Tu neděli jsem si řekl: vzal to čert, proč bych mu nedal příležitost odpracovat si to, zavolal jsem ho a setkali jsme se na jistém místě.
Oznámil jsem mu, že mu dávám pět minut na to, aby mi prozradil, kdo zabil paní Frommovou. Odpověděl, že jestli vyšetřování půjde takhle dál, trvalo by mu to pět let a ještě bez záruky. Zeptal jsem se, jestli se jeho odpověď zakládá na nejnovějších poznatcích, a on mi přisvědčoval. Řekl jsem mu, že to je všechno, co jsem chtěl vědět, a že proto odvolávám lhůtu pěti minut, ale jestli to dokáže zkrátit na pět hodin místo pěti let, a jakmile to dokáže, že bych uvítal, kdyby mi dal vědět.
"Vědět o čem?" zeptal se.
"Až to bude vypadat, že se to co nevidět provalí. To je všechno. Abych moh pana Wolfa upozornit, že by se měl kvaltem zdekovat,"
"Na kvalt je moc tlustej."
"Ale já ne."
"Oukej, platí. Určitě je to všechno?"
"Naprosto."
"Myslel jsem, že si třeba řeknete o Rowcliffovu hlavu s citrónem v hubě."
Šel jsem domů a uklidnil jsem Wolfa: "Dáchněte si! Policajti si hrajou na slepou bábu. Vědí toho víc než my, ale nejsou o nic blíž k cíli."
"Jak to víte?"
"Od cikánky. Je to z první ruky, nejčerstvější a přísně soukromé. Viděl jsem mládence a dal jsem jim ty fotky. Chcete slyšet bezvýznamné detaily?"
"Ne."
"Žádné instrukce?" NP"
"INC.

"Žádný program pro mě na zejtřek?"
"Ne."
To bylo v neděli večer.
V pondělí ráno se mi dostalo vzácného potěšení. Wolfe se nikdy neukazuje v přízemí před jedenáctou hodinou. Po snídani ve svém pokoji vyjede výtahem do skleníků na střeše a před sestupem do kanceláře stráví dvě hodiny mezi orchidejemi. Pro dopolední styk se mnou užívá domácího telefonu, ledaže jde o něco extra. To ráno bylo zřejmě extra, poněvadž když Fritz odnesl nahoru tác se snídaní a vrátil se do kuchyně, slavnostně mi oznámil: "Máte jít k audienci. Levéel" Píšu to po francouzsku, poněvadž to tak vyslovil.
Dočetl jsem raník, ve kterém nebylo nic, co by vyvracelo moji cikánku, a když jsem dopil kávu, vystoupil jsem to jedno poschodí, zaklepal jsem a vešel. Když ráno prší, ba i když je pouze zataženo, Wolfe snídává v posteli, s černým hedvábným přehozeni odhrnutým k nohám, poněvadž přehozu nesvědčí skvrny. Když je však hezky, Fritz mu klade podnos na stůl k oknu. To ráno bylo hezky a mně se dostalo zmíněného potěšení. Bosý, s rozcuchanými vlasy a s hektarem žlutého pyžama, oslnivě svítícího ve slunci, byl Wolfe prostě senzační.
Popřáli jsme si navzájem dobré jitro a on mé vyzval, abych se posadil. Talíř už měl jako vymetený, ale ještě neskončil s kávou.
"Mám instrukce," informoval mě.
"Oukej. Chystal jsem se, že o desáté deponuju v bance šek od paní Frommové."
"To můžete. Odtamtud budete pokračovat. Strávíte venku patrně celý den. Řekněte Fritzovi, ať bere telefony a počíná si s obvyklou opatrností vůči návštěvám. Referujte mi čas od času telefonicky."
"Pohřeb je ve dvě."
"Já vím, takže možná přijdete domů na oběd. Uvidíme. Teď ty instrukce."
Dal mi je. Stačily na to čtyři minuty. Nakonec se zeptal, jestli mám nějaké dotazy.
Zamračil jsem se. "Jeden," řekl jsem. "Samo o sobě je to docela jasné, ale co tím sleduju?"
"Nic."
"Víc taky Z toho nekouká."
Usrkl si kávy. "To právě čekám. Prostě s nimi zakverláte, to je všechno. Pustíte do davu tygra nebo jestli to zní moc bombasticky, tak myš. Jak to přijmou? Půjde s tím někdo na policii? A jestliže ano, kdo nebo kolik z nich?"
Přikývl jsem. "Jistě jsou v tom možnosti, ale chtěl jsem vědět, jestli mám jít za něčím určitým."
"Ne. Za ničím." Sáhl po kávové konvici.
Sešel jsem dolů do kanceláře. V zásuvce psacího stolu mám kolekci navštívenek, devět či deset různých druhů, s rozličným textem pro rozličné účely a příležitosti. Vybral jsem si vizitky provedené rytým písmem, se svým jménem uprostřed a s označením "v zastoupení Nera Wolfa" v rohu, a na šest z nich jsem vepsal inkoustem pod svoje jméno: "Za účelem pohovoru o tom, co pí Frommová řekla v pátek p. Wolfovi." S navštívenkami v náprsní tašce, se šekem a bankovní knížkou v kapse a s pistolí v podpaždí jsem byl plně vyzbrojen, vzal jsem si klobouk a vyrazil jsem. Došel jsem pěšky do banky, příjemnou čtvrthodinovou procházkou za krásného májového rána, a odtamtud jsem si vzal taxíka do Šedesáté osmé ulice. Nevěděl jsem, co se dá čekat v domě zesnulé milionářky v den jejího pohřbu, který se měl konat v jedné kapli na Madison avenue, ale před domem vládl větší klid než v sobotu. Jedinou známkou něčeho neobvyklého byl uniformovaný polda na chodníku, který neměl co dělat, a černý flór na dveřích. Byl to jiný polda než v sobotu, a tenhle mě poznal. Když jsem vykročil ke dveřím, zastavil mě. "Chcete něco?" "Ano, strážníku, chci." "Vy jste Archie Goodwin. Co chcete?"
"Chci zazvonit na tenhle zvonek, dát Peckhamovi svou navštívenku, aby ji odevzdal slečně Esteyové, vejít do dveří, být zaveden dál a zahájit rozhovor " "No jo, jste celej Archie Goodwin."
To si nevyžadovalo žádnou odpověď a polda tam prostě stál, takže jsem prošel kolem něho do vestibulu a stiskl jsem zvonek. Za okamžik mi otevřel Peckham. Byl třeba dobře vycepovaný, ale pohled na mne ho zmohl. Místo aby nespustil oči z mého obličeje, což by měl udělat každý majordomus hodný toho jména, dal najevo svůj úžas, když přeletěl pohledem můj oblek z hnědého tropika, světle hnědou proužkovanou košili, hnědou kravatu a světle hnědé střevíce. Abych k němu byl fér, připomeňme si, že byl den pohřbu.
Podal jsem mu vizitku. "Ke slečně Esteyové, prosím." Vpustil mě dovnitř, ale ten výraz z tváře mu nezmizel. Myslel si nejspíš, že mi kape na karbid, poněvadž podle jemu známých fakt to bylo nejjednodušší vysvětlení. Místo aby mě vedl dál halou, řekl mi, abych počkal, došel ke dveřím kanceláře a zmizel za nimi. Ozvaly se hlasy, příliš tlumené, abych rozeznal slova, a potom zase vyšel.
"Tudy, pane Goodwine."
Ustoupil stranou, když jsem se blížil, a já prošel dveřmi. Jean Esteyová seděla u svého psacího stolu s mou navštívenkou v ruce. Neobtěžovala se žádným uvítáním a rovnou mě vyzvala: "Zavřel byste laskavě ty dveře?"
Zavřel jsem je a obrátil jsem se k ní. "Víte, co jsem vám řekla v sobotu, pane Goodwine," řekla.
Zelenohnědé oči se upíraly přímo na mne. Pokožka pod nimi byla napuchlá, buď od nevyspání, nebo od přílišného spaní, a třebaže bych ji byl pořád ještě označil za pohlednou, vypadala, jako by místo dvou dnů od našeho setkání uplynuly spíš dva roky.
Došel jsem k židli na konci jejího psacího stolu a posadil jsem se. "Myslíte to, jak na vás policie chtěla, abyste šla za Nerem Wolfem a informovala je pak?"
"Ano."
"Co je s tím?"
"Nic, jenom totiž jestli se mnou pan Wolfe chce pořád ještě mluvit, snad bych tam šla. Nejsem si jistá ale rozhodně bych neřekla policii, co by mi pověděl. Připadají mi prostě děsní. Je to už víc než dva dny od zavraždění paní

Frotnmové, devětapadesát hodin, a zdá se, že se ještě o krok nehnuli."
Měl jsem tak vteřinu na rozhodování. Když začala takhle, bylo jasné, že bych ji byl mohl dostat do naší kanceláře, ale chtěl by to Wolfe? Co by chtěl spíš abych mu ji přivedl do kanceláře, nebo abych postupoval podle dnešních instrukcí? Nevím, jak bych se byl rozhodl, kdybych byl měl čas poradit se sám se sebou a rozmyslet se, ale musel jsem hlasovat bleskově a hlasoval jsem pro instrukce.
"Vyřídím panu Wolfovi, jak se na to díváte, slečno Esteyová, a jistě to rád uslyší, ale měl bych vám vysvětlit, že to, co stojí na té vizitce ‚v zastoupení Nera Wolfa není tak docela pravda. Jsem tady sám za sebe."
Naklonila hlavu. "Sám za sebe? Copak nepracujete pro Nera Wolfa?"
"Samozřejmě, ale když se mi naskytne vhodná příležitost, pracuju taky sám pro sebe."
Podívala se na vizitku. "Je tady napsáno: ‚Za účelem pohovoru o tom, co paní Frommová řekla v pátek panu Wolfovi."
"Správně, o tom právě s vámi chci mluvit, jen mezi čtyřma očima.
"Tomu nerozumím."
"Hned váni to vysvětlím." Naklonil jsem se k ní a ztlumil jsem hlas. "Abyste rozuměla, byl jsem při tom rozhovoru paní Frommové s panem Wolfem. Při celém. A mám výjimečně dobrou paměť. Mohl bych vám ho odříkat slovo od slova, nebo skoro doslovně."
"A?"
"No, myslím, že byste ocenila, kdybyste si ho poslechla. Mám důvod k přesvědčení, že by to pro vás bylo velice zajímavé. Myslíte si možná, že tím riskuju krk, ale dělám panu Wolfovi důvěrného asistenta už spoustu let, odvedl jsem mu dost dobré práce a postaral jsem se, aby se naučil důvěřovat mi, a jestli ho zavoláte, až odtud odejdu, nebo ho navštívíte a povíte mu, co jsem vám říkal, bude si myslet, že ho chcete oblafnout. A až se zeptá mě a já mu řeknu, že jste drzá lhářka, bude věřit mně. Tak si nedělejte starosti, že bych riskoval krk. Zopakuju vám ten rozhovor, od a až do zet, za pět tisíc dolarů na ruku."
Udělala "och", nebo to možná bylo "ach", v každém případě jenom nějaké citoslovce. Pak pouze zírala.
"Přirozeně," poznamenal jsem, "nečekám, že ty peníze máte u sebe v kabelce, takže mi je dáte odpoledne, ale musím je dostat předem."
"To je neuvěřitelné!" ozvala se. "Proč proboha bych vám za informaci o tom rozhovoru měla dávat pětník? Natožpak pět tisíc dolarů! Proč?"
Zavrtěl jsem hlavou. "To se uvidí. Až zaplatíte a já to vyklopím, uznáte třeba, že vám to za ty peníze stálo, a možná že ne. Nezaručuju vám spokojenost, ale byl bych blázen, kdybych na vás chodil s takovou nabídkou a měl v ruce jenom pytlík buráků."
Odtrhla ode mne oči. Otevřela zásuvku, vytáhla balíček cigaret, jednu si vzala, poklepala párkrát jejím koncem o poznámkový blok a sáhla po stolním zapalovači. Ale nezapálila si. Upustila cigaretu a položila zapalovač. "Měla bych být uražená a pohoršená, a nejspíš taky budu, ale zatím jsem na to moc šokovaná. Nevěděla jsem, že jste obyčejný skunk. Kdybych měla dost peněz na rozhazování, ráda bych vám zaplatila a poslechla si vás. Ráda bych slyšela, jakou lež se mi pokoušíte prodat. Radši jděte!" Vstala. "Zmizte odsud!"
"Slečno Esteyová, já myslím"
"Zmizte!"
Vídal jsem skunky v pohybu, jak skunky nevyplašené, tak skunky, co měli naspěch, a nepočínali si nijak důstojně. Já ano.
Vzal jsem si klobouk z rohu psacího stolu a vyšel jsem ze dveří.
Packhamovi v hale se ulevilo, že se zbavuje šíleného funebráka bez politováníhodného skandálu, a projevil to úklonou, když mi přidržoval otevřené dveře. Polda na chodníku se zřejmě chystal něco poznamenat, ale pak to radši spolkl. l
V dragstóru za rohem jsem našel telefonní budku, zavolal jsem
Wolfa, zevrubně jsem mu podle instrukcí odreferoval a zastavil jsem taxi směřující do centra.
Z adresy mého druhého zákazníka v Gramercy Parku se vyklubal starý žlutý cihlový dům, lepší činžák s uniformovaným vrátným, s rozlehlou halou s pěknými starými koberci a s výtahem trpícím zlou záduchou. Konečně vyvezl svého obsluhovatele i mne na osmé podlaží, když vrátný předem zatelefonoval nahoru a pustil mě dál. Jakmile jsem stiskl knoflík u dveří bytu 8 A, otevřela mi marciální rotná, převlečená za panskou, odebrala mi klobouk a zavedla mě ke klenutému průchodu na konci předsíně.
Octl jsem se ve velkém obývacím pokoji s vysokým stropem, víc než plně zařízeném, na jehož drapériích, čalounění a kobercích dominovala žlutá, fialová, světle zelená a kaštanová takový dojem jsern aspoň získal, když jsem se letmo rozhlédl. Valérem černi k tomu přispíval úbor ženy, která mi vyšla vstříc, když jsem se blížil. Černá jí slušela, šla jí k popelavě plavým vlasům staženým v týle do uzlu, k jejím jasně modrým očím a k její bledé, pečlivé pěstěné pleti. Nepodala mi ruku, ale netvářila se nepřátelsky. "Paní Horanová?"
Přikývla. "Manžel bude zuřit, že se s vámi setkávám, ale nemohla jsem překonat zvědavost. Měla bych se ovšem ujistit jste 1 ten Archie Goodwin, co pracuje pro Nera Wolfa?"
Vytáhl jsem z náprsní tašky navštívenku, kterou jsem jí podal, a ona si ji naklonila do takového úhlu, aby měla lepší světlo. Pak se na mě podívala rozšířenýma očima. "Ale já ‚Za účelem pohovoru o tom, co paní Frommová řekla v pátek panu Wolfovi? Se mnou? Proč se mnou?"
"Protože jste manželka pana Dennise Horana." "Jistě, to jsem." Její tón naznačil, že tahle souvislost ji nenapadla.
"Manžel bude zuřit!"
Ohlédl jsem se přes rameno. "Snad bychom si mohli sednout ffmhle k oknu? Je to vlastně důvěrné."
"Ovšemže." Otočila se, našla cestu mezi kusy nábytku a já ji následoval. Posadila se do křesla na druhém konci pokoje u okna a já si přitáhl jinékřeslo tak blízko k ní, aby to bylo útulné.

"Víte," řekla, "to je prostě strašné. Naprosto strašné. Laura Frommová byla taková vzácná žena.""
Týmž tónem a s týmž výrazem mi mohla říct, že se jí líbí, jak mám ostříhané vlasy. "Znal jste ji dobře?" dodala.
"Ne, viděl jsem ji jenom jednou, minulý pátek, když se přišla poradit s panem Wolfem." "On je detektiv, ne?"
"Správně."
"Vy jste také detektiv?" "Ano, pracuju pro pana Wolfa."
"To je prostě úžasné! Ovšem, u nás byli dva muži a vyptávali se ne, tři a v sobotu ještě další v kanceláři obvodního prokurátora, ale to byli vlastně jenom policisté. Kdežto vy jste opravdový detektiv. Nikdy bych byla neřekla, že nějaký detektiv bude tak bude se tak dobře oblékat." Udělala roztomilé drobné gesto. "Ale já tu zase švadroním jako obyčejně, a vy si se mnou chcete o něčem pohovořit, viďte?"
"To jsem měl v úmyslu. O tom, co paní Frommová řekla panu Wolfovi."
"Ale to mi budete muset povědět, co mu řekla. Nemohu o tom hovořit, pokud se nedovím, o co šlo. Ze?"
"To nemůžete," připustil jsem, "ale já vám to nemůžu povědět, dokud se nedovím, jak moc to chcete slyšet." "Och, strašně to chci slyšet!"
"Dobrá. To jsem si myslel. Podívejte se, paní Horanová, byl jsem u toho celou tu dobu, co spolu paní Frommová a pan Wolfe mluvili, a pamatuju si z toho každé slovo. Proto jsem si myslel, že vás to bude ohromně zajímat, takže mě nepřekvapuje, že to tak je. Potíž je v tom, že vaši zvědavost nemůžu uspokojit zadarmo. Měl jsem vám vysvětlit, že tady nezastupuj u Nera Wolfa, proto jsem vám řekl, že je to vlastně důvěrné. Zastupuju jenom sám sebe. Uspokojím vaši zvědavost, když mi půjčíte pět tisíc dolarů, které vám vrátím, až bude pršet zdola nahoru."
Zareagovala viditelně jenom tím, že se jí modré oči maličko rozšířily. "To je zábavné pomyšlení," řekla, "pršet zdola nahoru. To bude pršet z mraků nahoru, nebo ze země nahoru do mraků?" "Obojí se mi hodí."
"Mně se lip líbí ze. země do mraků." Pauza. "Co jste to říkal o půjčení nějakých peněz? Promiňte, ale zaujalo mě to pršení nahoru."
Byl jsem hotov připustit, že tohle je na mě moc, ale zápolil jsem dál. Nechal jsem pršení pršením. "Když mi zaplatíte pět tisíc dolarů, povím vám, co paní Frommová řekla panu Wolfovi. Peníze na ruku předem."
Oči se jí rozšířily. "To že jste říkal? Tak jsem tomu nejspíš nerozuměla."
"Opentlil jsem to tím pršením. Odpusťte. Takhle je to lepší, na rovinu."
Zavrtěla svou hezkou hlavinkou. "Pro mne to není lepší, pane Goodwine, Zní to absolutně potřeštěně, ledaže och, už chápu! Vy myslíte, že mu řekla něco děsného o mně! To mě nijak nepřekvapuje, ale co to bylo?"
"Neřekl jsem, že řekla něco o vás. Jenom jsem"
"Ale ovšemže řekla! To je jí podobné! Co to bylo?"
"Ne." Promluvil jsem s důrazem. "Třeba jsem se nevyjádřil dost zřetelně." Vztyčil jsem jeden prst. "Za prvé mi dáte peníze." Druhý prst. "Za druhé vám vyklopím fakta. Nabízím vám něco ke koupi, to je všechno."
Pokývala lítostivě hlavou. "To je právě ten malér."
"Co?"
"Ze to nemyslíte vážně. Kdybyste mi navrhl, že mi to povíte za dvacet dolarů, to by snad bylo něco jiného, a samozřejmě bych strašně ráda věděla, co řekla ale pět tisíc! Víte, co si myslím, pane Goodwine?"
"Nevím."
"Myslím si, že jste příliš slušný člověk na to, abyste používal téhle taktiky, jak podráždit mou zvědavost, jen abyste mě přiměl k řeči. Když jste sem vešel, ve snách by mě nenapadlo, že jste takový, zvlášť když máte tyhle oči. Já se řídím podle očí."
Do jisté míry se podle očí řídím i já, a její oči nešly dohromady s jejím vystoupením. Třebaže nebyly ty nejbystřejší a nejchytřejší, jaké jsem v životě viděl, nebyly to oči loutky s ptačím mozkem. Byl bych se rád ještě takovou hodinku zdržel, abych se pokusil nachytat ji, ale podle instrukcí jsem s tím měl vyrukovat bez obalu, zaznamenat reakci a hnout se o dům dál, a kromě toho jsem jich chtěl mít odbyto co nejvíc do hodiny pohřbu. Vstal jsem tedy, abych se rozloučil. Litovala, že odcházím, naznačila mi dokonce, že by možná přidala desítku ke své protinabídce dvaceti babek, ale dal jsem jí na srozuměnou, že její poznámka o mé taktice se dotkla mých citů a že chci být sám.
Dole na ulici jsem našel telefonní budku, odreferoval jsem Wolfovi a pak jsem si vzal taxi do Čtyřicáté druhé ulice. Lon Cohen mě předem informoval, že nemám Společnosti pro pomoc válečným uprchlíkům mít za zlé jejich elegantní slunné kanceláře v pětadvacátém patře jednoho z novějších komerčních paláců ve středu města, poněvadž budova patří paní Frornmové a Spovalup neplatí žádné nájemné. Ale pro spolek, který se věnoval ulehčení osudu nešťastníků a utlačovaných, to byla stejně spousta flancu. Příklad jednoho z těch nešťastníků jsem měl v té nablýskané přijímací hale přímo před očima. Na jednom konci vycpávané lavice potažené hnědou kůží seděl typický exemplář, zhroucený vyčerpaností a zoufalstvím, oblečený do starých šedivých šatů, které mu byly o dvě čísla větší. Když jsem k němu zabloudil pohledem, zamyslel jsem se, jaký na něho to prostředí asi dělá dojem, ale pak jsem se podíval ještě jednou a rázem jsem zamyšlení nechal. Byl to Saul Panzer. Naše oči se setkaly, jeho se pak zahleděly do země, a já přistoupil k ženě u psacího stolu, která měla dlouhý tenký nos a odpovídající bradu.
Řekla mi, že slečna Wrightová něco má a dá se s ní mluvit jenom po předběžném ujednání. Když jsem vytáhl vizitku a přesvědčil ji, aby ohlásila nejen moje jméno, ale tlumočila i zprávu pod ním, dověděl jsem se, že budu přijat, ale neřekla mi to s potěšením. Její sevřené rty a zaťaté čelisti mi daly jasně najevo, že ve mně nenašla pražádné zalíbení.
Byl jsem uveden do velké rohové místnosti s okny ve dvou stěnách, z nichž se otvíral pohled na jižní a východní Manhattan. Stály tam dva psací stoly, ale jenom jeden z nich byl obsazen, a to hnědovíasou organizátorkou, která vypadala skoro tak vyčerpaně jako Saul Panzer, ale nepoddávala se tomu a nemínila se poddat.
Uvítala mě žádostí. "Ukázal byste mi laskavě svou navštívenku?"
Vizitka jí byla už předtím přečtena do telefonu. Přistoupil jsem ke stolu a podal jsem ji. Podívala se na ni a pak vzhlédla

ke mně. "Mám spoustu práce. Je to naléhavé?"
"Nebude to trvat dlouho, slečno Wrightová."
"K čemu to bude, hovořit o tom se mnou?"
"To nevím. To se teprv uvidí, jestli to k něčemu bude, či ne.
Mluvím výhradně za sebe, ne za Nera Wolfa, a není žádný"
"Vás sem neposlal Nero Wolfe?"
"Ne."
"Tak tedy policie?"
"Ne. Je to můj nápad. Měl jsem v poslední době smůlu, potřebuju nějaké hotové peníze a mám něco na prodej. Vím, že dnes máte těžký den, s tím pohřbem paní Frommové odpoledne, jenže tohle se nedá dlouho skladovat aspoň s tím nemůžu počítat a já potřebuju co nejdřív pět tisíc dolarů."
Usmála se jedním koutkem úst. "Jestli to myslíte jako přepadení, nemám bohužel tolik u sebe. Copak nejste uznávaný licencovaný detektiv?"
"Snažím se o to. Jak jsem řekl, měl jsem smůlu. Nedělám nic jiného, než že vám něco nabízím na prodej, a vy to můžete vzít, nebo to nechat. Záleží na tom, jak dalece ráda byste se dověděla, co přesné řekla paní Frommová panu Wolfovi. Za pět tisíc dolarů to pro vás může být výhodná koupě, nebo taky ne. To byste posoudila sama lip než já, ale samozřejmě to nemůžete vědět dřív, dokud to neuslyšíte."
Podívala se na mne. "Tak je to tedy," poznamenala. "Tak to je," souhlasil jsem.
Střetnout se s jejíma hnědýma očima bylo těžší než s očima Jean Esteyové nebo Claire Horanové. Můj problém byl, abych vypadal jako pěkná krysa, ale zároveň jako člověk, na kterého je spolehnutí, že dodá slibované zboží. Její upřený tvrdý pohled ve mně budil dojem, že nejsem pro tu roli správně oblečený, a pokoušel jsem se přikázat svému obličeji, abych to nedal najevo. Obličej měl pocit, že by mu pomohlo, kdyby se něčím zaměstnal, a tak jsem si zaměstnal ústa.
"Abyste rozuměla, slečno Wrightová, nabízím vám to bone fide. Můžu vám povědět a povím vám všechno, co řekli."
"Jenže peníze byste chtěl předem." Její hlas byl stejné tvrdý jako její oči.
Obrátil jsem ruku dlaní vzhůru. "Je to bohužel jediný způsob, jak se to dá provést. Mohla byste mi taky říct, abych se šel vycpat."
"To bych mohla." V hlavě jí to pracovalo. "Snad bychom se mohli shodnout na kompromisu." Vytáhla ze zásuvky poznámkový blok a přistrčila mi stolní držák s perem. "Přitáhněte si židli nebo se posaďte ke druhému stolu a dejte mi tu nabídku stručně písemně. Formulujte ji takhle: Jakmile mi Angela Wrightová vyplatí pět tisíc dolarů v hotovosti, seznámím ji neprodleně a v plném znění s rozhovorem, ke kterému došlo mezi Laurou Frommovou a Nerem Wolfem odpoledne minulý pátek. Připíšete datum a podpis, to je všechno." "A dám to vám?"
"Ano. Vrátím vám to, až splníte svůj závazek z ujednání. Není to fér?"
Usmál jsem se na ni dolů. "Ale jděte, slečno Wrightová. Kdybych byl takovej trouba, že bych na tohle skočil, jak myslíte, že bych se dlouho udržel u Nera Wolfa?"
Odpověděla mi rovněž úsměvem. "Chtěl byste vědět, co si myslím?"
"Samosebou."
"Myslím si, že kdybyste byl schopen prodávat tajnosti, které se dovíte ve Wolfově kanceláři, byl by vám na to už dávno přišel a vyhodil by vás."
"Říkal jsem, že jsem měl smůlu."
"Takovou zase ne. Já taky nejsem žádná trouba. V jedné věci máte ovšem pravdu totiž pan Wolfe ji má velice ráda bych se dověděla, o čem se s ním paní Frommová konzultovala. Přirozeně. Zajímalo by mě, co by se skutečně stalo, kdybych ty peníze dala dohromady a vyplatila vám je."
"Existuje snadný způsob, jak to zjistit."
"Třeba existuje jeden ještě snadnější. Mohla bych zajít za panem Wolfem a zeptat se ho." "Řekl bych, že lžete."
Přikývla. "Jistě, to byste nejspíš řekl. Wolfe by se přece nemohl dobře přiznat, že vás s takovou nabídkou poslal."
"Zvlášť když mě nepošla!."
V hnědých očích se jí krátce zablýsklo a pak opět ztvrdly. "Víte, co je mi ze všeho nejprotivnější, pane Goodwine? Protiví se mi, když mě někdo pokládá za úplnou husu. Natolik jsem ješitná. Vyřiďte to panu Wolfovi. Vyřiďte mu, že mi nevadí, když na mně zkouší takovýhle malý trik, ale vadí mi, že mě podceňuje."
Zazubil jsem se na ni. "Vám se ta představa líbí, že?"
"Ano, silně se mi zamlouvá."
"Dobrá, tak se jí držte. To máte zadarmo."
Otočil jsem se a šel jsem. Když jsem procházel recepční halou a uviděl jsem tam sedět Saula, rád bych ho byl varoval, že má co dělat s čtenářkou myšlenek, ale musel jsem si to samozřejmě od pustit.
Dole ve dvoraně jsem našel tetefonní budku, referoval jsem Wolfovi a pak jsem se zastavil u stánku na koku, jednak protože jsem měl žízeň, jednak jsem potřeboval chvíli, abych provedl pitvu právě prožité epizody. Zvrtal jsem to já, byla na mě zatraceně moc mazaná, nebo co? Když jsem dopíjel koku, rozhodl jsem se, že jediný způsob, jak zabránit ženské intuici, aby se jí na nás občas nepodařilo uskokem vyzrát, je vyhýbat se ženským vůbec, což není prakticky možné. Wolfe si tak jako tak zřejmě myslel, že na tom nějak záleží, poněvadž jsem jí udělal tu nabídku, a o to hlavně šlo.
Měl jsem to jenom pár kroků ke své příští zastávce, starší a ošumělejší kancelářské budově ve Čtyřicáté třetí ulici západně od Páté avenue. Když jsem vyjel výtahem do třetího patra a vešel do dveří označených nápisem Moderní myšlenka, zažil jsem příjemné překvapení. Jelikož jsem v neděli koupil výtisk magazínu vydávaného Vincentem Lipscombem a prohlédl si jej, dřív než jsem jej dal Wolfovi, očekával jsem, že každé ženské stvoření, které je tu zaměstnané, má všechny své zajímavé stránky jestli má vůbec nějaké soustředěné dovnitř lebky. Ale ta maličká š

patřičně vyvinutými křivkami a s roztančenýma očima,, co seděla u domácí telefonní centrály, mi věnovala jeden rozzářený pohled a vzápětí mě přivítala úsměvem, který naznačoval, že tu přijala zaměstnání jedině z toho důvodu, poněvadž doufala, že se tu jednoho krásného dne ukážu.
Byl bych jí s radostí vyšel vstříc a zeptal se jí, jaký druh orchidejí má ráda, ale chýlilo se kvapem k poledni, a tak jsem jenom opětoval její úsměv, řekl jsem jí, že jdu za panem Lipscombem a podal jsem jí navštívenku.
"Navštívenka?" ocenila ji tónem hlasu. "Ve velkém stylu, co?" Když si přečetla, co na ní stojí, věnovala mi druhý pohled, pořád ještě přátelský, ale už rezervovanější, zasunula čilými prstíky kolíček, stiskla knoflík a za chvilku promluvila do telefonu.
Vytáhla kolíček, vrátila mi vizitku a řekla: "Tady tudy a třetí dveře vlevo."
Nemusel jsem ani počítat do tří, poněvadž sotva jsem vykročil tmavou úzkou chodbou, otevřely se jedny dveře, vyšel z nich nějaký muž a zahulákal na mě, jako bych byl na protějším břehu řeky: "Tady sem!" Potom se stáhl zpátky dovnitř.
Když jsem vstoupil, stál zády k oknu s rukama vraženýma do kapes u kalhot. Místnost byla malá a jediný psací stůl i se dvěma židlemi by byl na Druhé avenue k dostání za cenu jednoho páru laciných bot.
"Pan Lipscomb?"
"Ano."
"Víte, kdo jsem já."
"Ano."
Jeho hlas, i když zrovna nehulákal, měl pětkrát tolik decibelů, co bylo zapotřebí. Třeba proto, aby se hodil k jeho postavě, poněvadž Lipscomb byl o pět centimetrů větší než já a měl masivní ramena o toliktéž širší, nebo třeba proto, aby ho odškodnil za jeho nos, který byl široký, rozpláclý a byl by pokazil každou vizáž bez ohledu na její ostatek.
"Jde o důvěrnou záležitost," řekl jsem mu. "Osobní a soukromou." "Ano."
"A jenom mezi námi dvěma. Můj návrh vychází jenom ode mne a je určen jenom vám."
"Jaký návrh to je?"
"Nabízím vám informaci za hotové peníze. Poněvadž jste vydavatel magazínu, je to pro vás stará vesta. Za pět tisíc dolarů vám sdělím obsah rozhovoru, který vedla paní Frommová minulý pátek s panem Wolfem. Autentický a kompletní."
Vytáhl ruku z kapsy, poškrábal se na tváři a zase strčil ruku zpátky. Když promluvil, ztlumil hlas na rozumnou úroveň.
"Kamaráde, já nejsem žádný tiskový magnát, nejsem Harry Luče. Magazíny ostatně stejně nekupují informace tímhle způsobem. To se dělá takhle: vy mi důvěrně svěříte, co máte na prodej, a když to můžu použít, dohodneme se pak na ceně. Když se nedohodneme, nikdo nic netratí." Pokrčil širokými rameny. "Teď nevím, Určitě otisknu článek o Lauře Frommové, myšlenkově podnětný a provokativní článek; byla to velká žena a velká dáma; ale teď ještě nevím, jak se do něho ta vaše informace bude hodit. Čeho se týká?"
"Nemyslím pro váš magazín, pane Lipscombe, myslím pro vás osobně."
Zamračil se. Jestli to nemyslel opravdu, tak byl dobrý. "Bohužel vám nerozumím."
"Je to naprosto jednoduché. Já ten rozhovor slyšel, od začátku až do konce. Ten večer pak byla paní Frommová zavražděna, vy jste do toho zapletený, a já mám"
"To je absurdní! Do ničeho nejsem zapletený! Slova jsou moje specialita, pane Goodwine, a je s nimi jedna potíž. Každý jich totiž užívá, ale příliš často nezná jejich pravý význam. Jsem ochoten předpokládat, že jste toho slova použil z neznalosti jinak by to bylo nactiutrhání. Ne, do ničeho nejsem zapletený."
"Dobrá. Jste tím tedy zaujatý?"
"Samozřejmě. Nebyl jsem s paní Frommovou v žádném důvěrném vztahu, ale vysoce jsem si jí vážil a jsem hrdý na to, že jsem ji znal."
"Byl jste v pátek večer na tom večírku u Horanových. Byl jste jeden z posledních lidí, co ji viděli naživu. Policisti, kteří se taky svým způsobem specializují na slova, vám položili hromadu otázek a ještě víc vám jich položí. Ale řekněme, že jste tím případem zaujatý. Když uvážíme všechno dohromady, včetně toho, co jsem slyšel paní Frommovou říkat panu Wolfovi, zdá se mi, že byste mohl být zaujatý do výše pěti tisíc dolarů."
"To začíná vypadat jako vydírání. Je to vydíráni?"
"Co já vím? Vy jste specialista na slova. Já jsem ignorant."
Vytrhl náhle ruce z kapes a vteřinu jsem myslel, že mě praští, ale jenom si zamnul dlaně. "Jestli je to vydírání," řekl, "musí v tom figurovat nějaká vyhrůžka. Jestli zaplatím, co pak?"
"Žádná vyhrůžka.Dostanete tu informaci, to je všechno."
"A jestli nezaplatím?"
"Tak ji nedostanete."
"Kdo ji dostane?"
Zavrtěl jsem hlavou. "Řekl jsem, že v tom není žádná vyhrůžka. Prostě se vám snažím něco prodat."
"Samozřejmě. Vyhrůžka nemusí být výslovná. Tiskem prošla .zpráva, že Wolfe vyšetřuje smrt paní Frommové."
"Správně."
"Ale ona ho na to neangažovala, poněvadž jistě nepředvídala vlastní smrt. Bude to nějak takhle. Zaplatila Wolfovi, aby něco o někom vyšetřil, a ten den večer byla zabita. Wolfe považoval za svůj závazek pustit se do vyšetřování její smrti. Nemůžete mi ted, dobře nabízet ke koupi informaci, která podle Wolfova názoru souvisí s její smrtí, poněvadž byste ji sotva mohl zatajit před policií, kdyby s tím Wolfe alespoň mlčky nesouhlasil, a to snad o něm netvrdíte?"
"Ne."
"Takže mi nabízíte informaci o něčem, co paní Frommová řekla Wolfovi, ale o čem nemusí vyjít najevo, že to má co dělat s její smrtí. Není to tak?" "Bez komentáře."

Zavrtěl hlavou. "Takhle to nepůjde. Dokud mi na to neodpovíte, nemůžu s vámi jednat. Neříkám, že s vámi budu jednat, když mi odpovíte, ale bez té odpovědi se nemůžu rozhodnout."
Obrátil se ke mně zády, a jestli měl otevřené oči, díval se z okna. Já viděl jenom ta široká záda. Zůstal tak stát dost dlouho, aby si změřil teplotu, a ještě nějakou chvilku navíc. Konečně se otočil zase ke mně.
"Nevím, jestli to k něčemu bude, Goodwine, když vaše jednání označím, jak si to zaslouží. Panebože, takhle si vydělávat na živobytí! Tady stojím já, obětuju všechen svůj čas a schopnosti a energii na úsilí o zlepšení lidského jednání a tady stojíte vy! Ale vás to nezajímá vám jde jenom o peníze. Panebože! Peníze! Rozmyslím si to. Snad vám zatelefonuji!, a třeba ne. Jste v seznamu?"
Řekl jsem mu, že ano, na čísle Nera Wolfa, a poněvadž se mi nechtelo poslouchat další ošklivé podrobnosti o tom, jaký jsem ve srovnání s ním, radši jsem se odplížil. Moje čiperná maličká přítelkyně u domácí centrály by mě možná byla ochotně kapku povzbudila, ale cítil jsem, že každý styk s individuem mého druhu by pro ni byl zhoubný, a tak jsem prostě prošel kolem ní.
Dole na ulici jsem našel telefonní budku, vytočil jsem číslo, které znám nejlíp na světě, a do ucha mi dolehl Wolfův hlas.
"Číslo čtyři vyřízeno," hlásil jsem mu. "Lipscomb. Cítíte se dobře?"
"Pokračujte. Žádné otázky."
To jeho "žádné otázky" znamenalo, že není sám. Dal jsem si tedy extra záležet, abych mu vysypal všechno, včetně svého okamžitého názoru na zlepšovatele lidského jednání. Když jsem s tím skončil, upozornil jsem ho, že je dvacet minut po dvanácté, abych mu ušetřil námahu pohledu na hodiny, a zeptal jsem se, jestli mám přejít k číslu pět, Paulovi Kuffnerovi, propagačnímu poradci, který mě tak hladce odbyl, když mě našel s Jean Esteyovou.
"Ne," odpověděl stroze. "Pojďte okamžitě domů. Je tady pan Paul Kuffner a já s vámi chci mluvit."
Tón a formulace Wolfova příkazu mě ovšem varovaly, co tne čeká, takže mě nepřekvapilo, jak mě sjel pohledem, sotva jsem vstoupil do kanceláře. Paul Kuffner v červené kožené klubovce sice nenasadil ten nadšeně souhlasný úsměv, kterým mě poctil v sobotu, ale neoznačil bych jeho výraz za nepřátelský. Zdravé zásady propagace nejspíš vylučují otevřené nepřátelství k vašemu bližnímu, pokud vám vyloženě neuhryzne ucho. Mírné ožužlávání by nestačilo.
Když jsem si sedal ke svému psacímu stolu, Wolfe mě zarazil. "Tam si nesedejte, Archie! Ztratil jste až na další právo sedět u toho stolu." Ukázal na jedno ze žlutých křesel. "Přesedněte si, prosím!"
Zatvářil jsem se ohromeně. "Cože?! Co to má znamenat?"
"Přesedněte si!" opakoval sveřepě.
Dal jsem svému obličeji pokyn, aby se navíc k ohromení zatvářil ještě ublíženě a zmateně, vstal jsem, šel jsem ke žlutému křeslu, spustil jsem se do něho a setkal jsem se s Wolfovým zdrcujícím pohledem. Jeho tón odpovídal tomu pohledu. "Pan Kuffner mi přednesl šokující obvinění. Chtěl bych, abyste je slyšel přímo od něho. Pane Kuffnere?"
Kuffnera bolelo, že to musí říct. Našpulil široká masitá ústa, až se mu knírek na způsob vytrhaného obočí vyklenul do obloučku. Obrátil se na mě, ne na Wolfa. "Dostal jsem informaci, že jste dnes dopoledne na jednu ženu, o jejíž pravdomluvnosti jsem přesvědčen, přišel s určitou nabídkou. Nabídl jste jí prý, že jí zopakujete celý rozhovor, který vedla minulý pátek paní Frommová s panem Wolfem, jestli vám předem zaplatí pět tisíc dolarů v hotovosti."
Nevyskočil jsem rozhořčeně z křesla. Jako starý detektiv s bohatou zkušeností pod vedením Nera Wolfa mám být s to odmítnout opovrženíhodný komplot s určitou sebejistotou. Vysunul jsem o půl centimetru bradu a zeptal jsem se ho: "Jak se ta dáma jmenuje?"
Zavrtěl hlavou. "To jsem panu Wolfovineřekl, protože mě požádala, abych to nedělal. Vy to samozřejmě víte."
"Už jsem zapomněl. Připomeňte mi to."
"Ne,"
"Proboha," povzdechl jsem si mírné znechuceně. "Kdybyste byl senátor Spojených států, přirozeně bych nečekal, že budete jmenovat osobu, která mě obvinila, ale protože senátor nejste, jděte se bodnout!"
Kuffner z toho byl nešťastný, ale neoblomně pokračoval: "Mně to připadá docela jednoduché. Položím vám všeho všudy jednu otázku: přišel jste dnes dopoledne s takovou nabídkou na nějakou ženu vůbec?"
"Dobrá, dejme tomu, že vám odpovím. Vy pak vyrukujete s tím, že vám jeden člověk pověděl, jak jsem včera v noci ukrad kus sejra z pastičky na myši, zeptáte se mě, jestli jsem to udělal, a já vám odpovím i na to. Vy si pak vzpomenete, že si vám jeden kůň stěžoval, jak jsem mu ušmik ocas"
"To stačí," přerušil mě Wolfe. "V něčem má pravdu, pane Kuffnere. Anonymní obvinění nesvědčí zrovna o dobrém vkusu." "Pro mne není anonymní. Já tu ženu znám." "Tak ji jmenujte." "Požádala mě, abych to nedělal."
"Jestli jste jí slíbil, že ji nebudete jmenovat, jsme bohužel na mrtvém bodě. Žádost pana Goodwina mě nepřekvapuje, byl by blbeček, kdyby to nežádal. Tím to tedy končí. Dál za tím nepůjdu. Jestliže vy nemáte právo čekat odpověď na anonymní obvinění, já právě tak ne."
Kuffner našpulil ústa a jeho knírek vypadal jako kulaté závorky ležící naznak. Ruka mu automaticky zajela do postranní kapsy a vynořila se s pouzdrem na cigarety. Otevřel je a jednu si vytáhl, podíval se na ni, uvědomil si ji a zeptal se: "Smím kouřit?" "Ne," odsekl mu Wolfe suše.
Zákaz kouření neznamenal žádné přísné a neměnné pravidlo. Porušovalo se nejen v případě některých mužů, ale i několika žen, a nemuseli to být zrovna potenciální klienti. Kuffner se zatvářil zklamaně a zmateně. Bylo mu despoticky zabráněno uchýlit se k zakořeněnému návyku, a tím mu vznikl problém. Vytáhnout cigaretu z kovového pouzdra s přidržující gumičkou je záležitost jediného pohybu palce a ukazováčku, kdežto zasunout ji zpátky je o hodně složitější. Rozřešil to tak, že si strčil pouzdro do levé postranní kapsy a cigaretu do pravé. Snažil se nevypadat rozčileně, ale hlas ho prozradil. "Byla to slečna Angela Wrightová."
Přijal jsem to jako muž. "Slečna Wrightová že vám to řekla?"

"Ano."
"Ze jsem za ní přišel s takovou nabídkou?"
"Ano."
Vstal jsem a vykročil jsem ke svému psacímu stolu. "Co to děláte?" ozval se Wolfe.
"Zatelefonuju slečně Wrightové a zeptám se jí na to. Jestli prohlásí, že vám to řekla, povím jí, že je čistokrevná lhářka a nabídnu jí na to za pět tisíc dolarů potvrzení o čistotě rodokmenu."
"Není v kanceláři," řekl Kuffner.
"A kde je?"
"Chystala se zakousnout si něco k obědu a potom do kaple, kde bude pohřeb."
Wolfe se obrátil na mne. "Udělal jste slečně Wrightové tu nabídku, jak to líčí pan Kuffner?"
"Ne, pane."
"Řekl jste jí něco, co by si mohla odůvodněně vyložit jako takovou nabídku?"
"Ne, pane."
"Slyšel někdo jiný vaši rozmluvu s ní?"
"Ne, pokud v té místnosti není odposlouchávací zařízení."
"Tak se, prosím, vraťte ke svému psacímu stolu." Wolfe se obrátil k návštěvě. "Jestli jste mi správně referoval o tom, co řekla slečna Wrightová vám, potom její slovo stojí proti slovu pana Goodwina. Já věřím panu Goodwinovi. Máte kromě toho, co jste už řekl, nějaký jiný důkaz proti němu?"
"Ne, důkaz ne."
"Pořád ještě věříte slečně Wrightové?"
"Já ano. Věřím."
"To bychom tedy měli. Uvědomujete si, doufám, že nejsem omezen na to, abych si vybral, jestli lže slečna Wrightová, nebo pan Goodwin, poněvadž nevím, co vám skutečně pověděla, leda z vašeho vlastního prohlášení."
Kuffner se usmál. Už zase chytil dech a znovu se lichotil. "Na tom se klidně můžeme shodnout, pane Wolfe. O jedné věci jsem se zatím nezmínil, protože je to jenom dohad slečny Wrightové. Podle jejího názoru jste Goodwina s tou nabídkou za ní poslal vy. Takže ani já nemám jenom ty dvě alternativy."
Wolfe nezaujatě kývl hlavou. "Jakmile se jednou látka utká, dá se vyšívat podle libosti." Podíval se na hodiny. "Za dvacet minut mě čeká oběd. Jsme na mrtvém bodě a mohli bychom toho klidně nechat, ledaže byste chtěl pokračovat jednou hypotézou. Můžeme předpokládat, že lže buďto slečna Wrightová, nebo lžete vy, ale právě tak můžeme předpokládat, že lže pan Goodwin, nebo konečně, že lžeme my dva, pan Goodwin a já. V zájmu diskuse jsem docela ochoten předpokládat to poslední. Pro vás je to nejvýhodnější pozice, v jakou jste vůbec mohl doufat. Co z toho chcete vyvodit?"
Kuffner na to byl připraven. "Zeptám se vás, čím takový nepřípustný a znásilňující návrh slečně Wrightové můžete ospravedlnit."
"Na to vám odpovím, že nemáte žádný mandát, abyste menťoroval mé jednání. Co dál?"
"Nejspíš se rozhodnu sice nerad, ale rozhodnu se nejspíš, že je mou povinností informovat policii o vašem zasahování do úředního vyšetřování vraždy."
"Nesmysl. O svém rozhovoru s paní Frommovou jsem policii informoval sám, ale nedal jsem jim na tu informaci výhradní právo. Nejsem právní zástupce, takže to, co mi klient sdělí, nepodléhá žádnému služebnímu tajemství. Nedošlo tedy k žádnému zasahování do úředního vyšetřování, k žádné nepřípustnosti a rozhodně ne k žádnému znásilňování. Měl jsem k dispozici něco, co bylo mým zákonitým a právoplatným vlastnictvím, záznam jistého rozhovoru, a nabídl jsem jej na prodej, bez jakéhokoli pokusu o donucování a bez jakékoholi náznaku, že by nepřijetí mé nabídky mohlo mít nepříjemné následky. Vaše rozhodnutí oznámit to policii mě nezajímá."
Kuffner se usmál. "Opravdu jste se na to dobře připravil." "Musel jsem. Sám jsem s tou hypotézou přišel. Co dál?"
Úsměv se vytratil. "Hypotézu bych rád nechal stranou. I kdybych mohl dokázat, že k té nabídce došlo a to nemůžu, leda tvrzením slečny Wrightové co by mi to bylo platné, jestliže si myslíte, že tu nabídku můžete ospravedlnit, a já vám v zájmu diskuse přiznávám, že máte pravdu? Máme málo času musím na ten pohřeb a chci se dostat k věci." "Má to být vaše nebo moje věc?"
"Nás obou." Kuffner se naklonil vpřed. "K mému povolání, pane Wolfe, patří radit klientům a do jisté míry vyřizovat jejich záležitosti tak, aby se oni sami i jejich činnost jevili v příznivém světle. Paní Frommová byla mou klientkou. Jiným mým klientem byla a stále je Společnost pro pomoc válečným uprchlíkům. Mám vůči paní Frommové silný pocit závazku, který se neoslabil její smrtí, právě naopak, udělám všechno, co je v mých silách, aby její památka a pověst nijak neutrpěla. Právě tak mi záleží na Společnosti. Pokud vím, mezi smrtí paní Frommové a činností Společnosti není žádná spojitost, ale přesto je možné, že taková spojitost existuje. Víte vy o nějaké?"
"Pokračujte, pane Kuffnere."
"Hned. Pokládám nejen za možné, ale dokonce za velmi pravděpodobné, že existuje nějaká spojitost mezi smrtí paní Frommové a jejím pátečním rozhovorem s vámi. Radila se s vámi určitě o něčem, co tajila, poněvadž pokud vím, neřekla nikomu, že k vám jde. Bylo by přirozené, kdyby to byla řekla mně, to je očividné, ale eeřekla mi o tom nic. Muselo to být něco důležitého, protože s ničím triviálním by se rozhodně neobrátila na soukromého detektiva; zvlášť ne na vás. A jestli to souviselo s něčím nebo s někým, kdo ji zabil, muselo to být víc než důležité, byla to otázka života a smrti. Potřebuju se o tom dovědět musím se o tom dovědět. Pokoušel jsem se přesvědčit policisty, aby mi to řekli ale nechtejí. Kdežto vy jste právě prohlásil, že záznam toho rozhovoru je vaším zákonitým a právoplatným vlastnictvím, takže byste neudělal nic nepřípustného, kdybyste mi jej prodal. Zaplatím vám za něj pět tisíc dolarů. V hotovosti a předem. Jestli je chcete v bankovkách, můžu vám je dát dnes odpoledne."

Wolfe se na něho mračil. "Tak co, pane Kuffnere, černou nebo bílou? Obojí najednou mít nemůžete. Chystal jste se oznámit zločinný návrh policii, a teď ho najednou chcete sám přijmout. Mimořádný etický kotrmelec!"
"O nic mimořádnější než ten váš," namítl Kuffner. "Odsuzoval jste za to Goodwina dokonce jste ho vyhnal od jeho psacího stolu a pak jste to sám ospravedlnil."
"Zajisté. Pan Goodwin by byl nabízel na prodej něco, co mu nepatří, patří to mně." Wolfe třepí rukou. "Ale vaše obratnost v kazuistické akrobacii, třebaže zaslouží uznání, je teď vedlejší. Otázka zní: přijmu vaši nabídku?. Odpověď zní: ne. Musím ji odmítnout."
Kuffner uhodil pěstí do opěradla klubovky. "Nemůžete ji odmítnout! Nemůžete!"
"Ne?"
"Ne! Mám právo žádat to na vás jako představitel zájmů paní Frommové! A vy nemáte žádné právo odmítnout! To je nepřípustné zasahování do výkonu mé zákonité funkce!"
Wolfe zavrtěl hlavou. "Kdybych neměl jiný důvod, abych vám řekl ne, stačilo by, že se bojím s vámi jednat. Jste na mne až moc agilní. Před několika minutami bylo ode mne nepřípustným zásahem nabídnout tu informaci na prodej, teď je ode mne nepřípustným zásahem, když ji prodat odmítám. Zamotal jste mi hlavu a já potřebuju přinejmenším získat čas, abych se zase orientoval. Vím, kde vás najdu." Podíval se na hodiny. "Přijdete pozdě na pohřeb."
To byla pravda. Kuffner si mrkl na zápěstí a zvedl se. Na tváři mu bylo vidět, že se rozhoduje odejít v příznivém světle. Usmál se na mne a pak na Wolfa.
"Omlouvám se," řekl, "že jsem tolik hýřil obviňováním. Doufám, že vezmete ohled na mou situaci. S takovou šlamastykou jsem ještě nikdy neměl co dělat. Zdaleka ne. Čekám a doufám, že se ozvete,"
Než jsem se vrátil od domovních dveří, kam jsem ho vyprovodil, Wolfe prošel předsíní do jídelny.
V půl sedmé ten večer jsem seděl na tvrdé dřevěné židli v malé kanceláři zastupujícího obvodního prokurátora Mandelbauma a řečnil jsem.
Kancelář stačilo zaplnit tříčlenné posluchačstvo. Za svým psacím stolem seděl Mandelbaum, člověk ve středním věku, buclatý kandidát na pleš do dvou let. U jeho lokte byl jeden tajný z oddělení pro vraždy jménem Randall, vysoký a vyzáblý, samá kost a kůže, napjatá na kostních výčnělcích. Jean Esteyová na židli vedle konce psacího stolu, za rohem ode mne, byla oblečená do tmavošedých šatů, které nijak zvlášť nešly k jejím zelenohnědým očím, ale patrně to byl v její garderobě nejvhodnější kus na pohřeb.
Porada, která záležela hlavně v Mandelbaumových otázkách a odpovědích mých a slečny Esteyové, trvala nějakých deset minut, když jsem pocítil, že mám dostatečný podklad pro svou řeč, a tak jsem ji pronesl.
"Nevyčítám vám," řekl jsem Mandelbaumpvi, "že plýtváte svým časem, ba ani to ne, že plýtváte i mým, poněvadž vím, že při vyšetřování vraždy se ž devíti desetin obyčejně štěká pod nepravým stromem, ale netrvá to už trochu dlouho? Kam jsme se dostali? Ať jsou fakta jaká chtějí, já jsem z toho venku. Jestliže si to slečna Esteyová všechno vymyslela, nepotřebujete mne, abych vám pomáhal zjišťovat, proč to udělala. Jestliže mluví pravdu a já za ní přišel s tou nabídkou na svou vlastní pěst, uvědomil jste o tom telefonicky pana Wolfa a do prádla si mě má vzít on, ne vy. Jestliže mě za ní s tou nabídkou poslal Wolfe, jak byste to chtěl vidět vy, k čemu tolik rozruchu? Pan Wolfe by si mohl dát třeba inzerát do novin, že prodá záznam svého rozhovoru s paní Frommovou každému, kdo zaplatí požadovanou cenu. Nebylo by to třeba moc ušlechtilé a vám by se to nelíbilo, ale z čeho byste ho chtěl obžalovat? Přišel jsem za vámi na vaši žádost a tecT bych se rád vrátil domů a přesvědčil svého zaměstnavatele, že nejsem žádný had, kterého hřál na svých prsou."
Nebylo to docela tak lehké, ale po dalších pěti minutách jsem dostal dovolení odejít, aniž jsem si musel prostřílet cestu. Jean Esteyová mi nenabídla na rozloučenou hubičku.
Domů jsem vlastně netoužil, poněvadž bych se byl musel předčasně navečeřet, abych včas dodržel schůzku s Orriem Cathecem. Odpoledne kolem páté se totiž objevil v kanceláři se zprávou, která se zdála opravňovat mě, abych obtěžoval Wolfa ve skleníku, a zavedl jsem Orrieho nahoru. Wolfe bručel, ale poslouchal. Prodavač od Boudeta nikdy neviděl náušnice ve tvaru pavouka, zlaté ani jiné, ale dal Orriemu seznam lidí spojených s výrobci, dovozci, velkoobchodníky i obchodníky v malém, a Orrie se jich začal vyptávat, většinou telefonicky. Ve čtyři hodiny se,už chystal referovat, že náušnice ve tvaru pavouka nikdy v New Yorku neexistovaly, jenomže jeden nákupčí pro jistého velkoobchodníka mu navrhl, aby se obrátil na slečnu Grummonovou, která měla u té firmy na starosti porovnávat její zboží se zbožím konkurence.
Slečna Grummonová řekla ano, viděla pař takových náušnic jako pavouky a nestojí o to, aby viděla další. Před několika týdny nevzpomínala si na přesné datum se cestou po Čtyřicáté šesté ulici zastavila, aby si prohlédla jednu výlohu, a tam byly, dva velcí zlatí pavouci v krabičce se zeleným vnitřkem. Připadaly jí ohavné, rozhodně nic takového, co by doporučila svým zaměstnavatelům, a překvapilo ji, že je viděla ve výloze Julia Gerstera, poněvadž většina zboží nabízeného v jeho malém klenotnictví svědčila jinak o znamenitém vkusu,
Potud bylo všechno krásné. Jenomže Orrie se rozběhl rovnou do Gersterova krámu, zakopl tam a narazil si palec. Tvrdil, že na věc šel dobře, když Gersterovi řekl, že ty náušnice viděl ve výloze a chce je koupit, ale Gerster od začátku mlčel jako ryba. Nepopřel sice, že měl kdysi v krámě pár náušnic pavoučího tvaru, ale taky to nepřiznal. Zaujal stanovisko, vyjádřené co nejméně slovy, že si na takový předmět už nepamatuje, a jestli ho měl ve výloze, nevzpomíná si, jak či komu se pak dostal do ruky. Orrie naproti tomu zaujal stanovisko, vyjádřené dostatečným počtem slov, že Gerster je zatracený lhář a že by ho nejradši polil benzínem a zapálil.
A tak jsem s Orriem ten večer měl navštívit pana Gerstera v jeho bytě bez předchozího ohlášení.
Během dne se daly rozmanité další věci, které nestojí za podrobné vypisování několikrát volal Saul Panzer a Fred Durkin, kteří nepřišli na nic, o čem by referovali, a Lon Cohen se domáhal zpráv o postupu. Za zmínku stojí jedna věc, ke které nedošlo: neslyšeli "jsme ani slovo, že by James Albert Maddox zahájil soudní vymáhání těch peněz. Náš advokát Parker se tím cítil dotčen.

Sešel jsem se s Orriem v osm večer na rohu Sedmdesáté čtvrté a Columbus avenue a v drobném jednotvárném dešti, který se spustil pozdě odpoledne, jsme se vydali směrem na východ k našemu cíli poblíž západního okraje Centrálního parku. Jestli se dají newyorské lepší činžáky rozdělit ve dvě kategorie, na ty s plátěným baldachýnem od okraje chodníku ke vchodu, a na ty bez baldachýnu, tenhle byl uprostřed mezi obojím. Stály před ním kovové vzpěry, ale plátěná střecha chyběla. Vrátnému v hale jsme řekli "Gerster" a pokračovali jsme v chůzi k výtahu. Liftboy nás informoval, že je to byt číslo 11 F.
Dveře nám otevřel školák z osmé třídy, věkem i vzrůstem připomínající Peta Drossose, ale velice vymydlený a úpravný. Sotva jsem ho uviděl, nechal jsem plavat strategii, pro kterou jsme se předem rozhodli, a zvolil jsem jinou. Řekl jsem Orriemu: "Děkuju za doprovod. Uvidíme se později." Trvalo mu asi vteřinu, než mu to došlo, což nebylo tak špatné.
"To nestojí za řeč," odpověděl mi a zamířil zpátky k výtahu. Hoch mi popřál dobrý večer, já jeho pozdrav opětoval, udal jsem mu svoje jméno a projevil jsem přání mluvit s panem Juliem Gersterem. "Řeknu mu to, pane. Laskavě počkejte," odpověděl mi a zmizel. Nepřekročil jsem práh. Za chvíli se objevil muž a došel až ke mně, dřív než promluvií. Byl o něco menší než já a starší, měl drobný úhledný obličej, černé vlasy hladce učesané dozadu a působil stejně vymydleně a úpravně jako jeho syn aspoň jsem doufal, že je to jeho syn.
Zeptal se zdvořile, ale chladně: "Chtěl jste se mnou mluvit?"
"Rád bych, jestli vás neruším. Jmenuju se Goodwin a pracuju pro Nera Wolfa, toho detektiva. Chci se vás na něco zeptat ve věci vraždy na jednom chlapci dvanáctiletém chlapci, který se jmenoval Pete Drossos."
Jeho výraz se nezměnil. Jak jsem měl ještě uvidět, neměnil se nikdy. "O vraždě na žádném chlapci nic nevím," prohlásil.
"Ale víte," namítl jsem mu, "jenomže o tom nevíte. A právě to, co víte, může být rozhodující pro odhalení chlapcova vraha. Pan Wolfe si to aspoň myslí. Smím na pět minut dál a vysvětlit vám to?"
"Jste od policie?"
"Ne, pane. Soukromý detektiv. Toho chlapce záměrně přejelo auto. Byla to brutální vražda." Ustoupil stranou. "Pojďte dál!"
Nezavedl mě dopředu, odkud vyšel, ale chodbou opačným směrem, do pokojíku se stěnami plnými knih a obrazů. V koutě tam stál psací stolek, u okna šachový stolek a dvě lenošky. Pokynul mi do jedné, a když jsem se posadil, sedl si do druhé.
Pověděl jsem mu o Petovi, ne příliš zdlouhavě, ale dost, aby si udělal úplný obraz o Petově sezení s Wolfem a se mnou, o jeho druhé návštěvě příští den, jenom pár hodin předtím, než Síebbins přišel se zprávou o jeho smrti, i o tom, jak nám paní Drossosová přinesla Petův vzkaz a ty čtyři dolary a třicet centů. Nedraniatizoval jsem to, prostě jsem to vyprávěl. Pak jsem se obrátil na něho.
"Jsou v tom komplikace," řekl jsem, "do kterých se nebudu pouštět, leda byste o nich chtěl slyšet. Například paní Frommová měla náušnice jako zlaté pavouky ten páteční večer, když ji někdo zabil. Ale já vás prosím o pomoc při pátrání po vrahovi toho chlapce. Policie se nedostala nikam. Pan Wolfe taky ne. Má však za to, že nejslibnější stopa jsou náušnice, které podle Peta měla na sobě ta žena v autě. Nemůžeme najít nikoho, kdo nějakou ženu s takovými náušnicemi viděl až na paní Frommovou, samozřejmě a pan Wolfe se rozhodl zkusit pátrání z druhého konce. Pověřil jednoho člověka jménem Cather, aby našel toho, kdo podobné náušnice ve tvaru pavouků někdy prodal. Dnes odpoledne Cather málem došel k závěru, že takový člověk nebo firma v New Yorku neexistuje, ale pak narazil na stopu. Jistá spolehlivá osoba, kterou je možno v případě nutnosti předvolat, mu řekla, že podobné náušnice viděla před několika týdny ve vaší výloze. Cather přišel za vámi, a vy jste mu řekl, že se na nic takového nepamatujete.
Odmlčel jsem se, abych mu dal příležitost něco poznamenat, ale se žádným komentářem nevyrukoval. Jeho drobný úhledný obličej vůbec nijak nezareagoval.
Pokračoval jsem: "Mohl bych teď samozřejmě zvýšit hlas a spustit bandurskou. Mohl bych prohlásit, že je neuvěřitelné, abyste měl nedávno v krámě tak neobvyklý "předmět a vůbec se na něj nepamatoval. Vy byste mi mohl odpovědět, že je to třeba neuvěřitelné, ale je to pravda.Nato bych mohl replikovat, že vaše paměí potřebuje rozehřát, a poněvadž ji nemám rozehřát čím, musím se obrátit na někoho, kdo k tomu má prostředky, na inspektora Cramera z oddělení pro vraždy, i když bych to udělal hrozně nerad."
Opřel jsem se pohodlně dozadu. "A tak to tedy nedělám. Radši bych na vás zapůsobil fakty toho případu. Toho chlapce záměrně zavraždil někdo, komu chlapec nijak neublížil. Došlo k tomu před pěti dny a nenašla se ještě žádná stopa. Třeba se nikdy nenajde, jestli nezjistíme řidičku zmíněného auta. Měla na sobě pavouci náušnice, patrně jediné, jaké se kdy v New Yorku vyskytly, a ty někdo před necelým měsícem viděl ve vaší výloze. Ptám se vás tecT, pane Gerstere, tohle na vaši paměť nijak nepůsobí?"
Olízl si rty špičkou jazyka. "Přivádíte mě do těžké situace, pane Goodwine."
"Já ne. Do těžké situace nás přivedl Petův vrah."
"Jistě, samozřejmě. O tom jsem nic nevěděl. Nečtu obyčejně v novinách o vraždách. Četl jsem něco málo o smrti paní Frommové, včetně té podrobnosti, že měla náušnice ve tvaru pavouků. Máte úplnou pravdu, byly ojedinělé. Jeden člověk v Paříži, co pro mě vyhledává kuriozity, mi ten pár poslal se zásilkou, která mi došla koncem dubna. Vyrobil je Lercari."
"Vystavil jste je ve výloze?"
"Správně. Dnes odpoledne, když se po nich ptal ten člověk jak jste říkal, že se jmenuje?"
"Cather."
"Ano. Když se po nich ptal, řekl jsem mu radši, že se nepamatuju. Měl jsem podezření, že je od policie a vyšetřuje smrt paní Frommové, třebaže jsem nevěděl,proč jsou ty náušnice důležité, a mně se hluboce protiví každý veřejný rozruch. Hrozně nerad bych viděl svoje jméno v novinách. Byl bych vám velice vděčný, kdybyste tomu mohl zabránit, ale nežádám v tom ohledu žádný slib. Jestli bude nutné, abych to veřejně dosvědčil, budu to muset udělat. Prodal jsem ty

náušnice v pondělí odpoledne, jedenáctého května. Jistá žena, která šla kolem, je viděla ve výloze, zašla do krámu a koupila je. Zaplatila sto čtyřicet dolarů, šekem. Byla to paní Laura Frommová."
S tím ptáčkem by bylo stálo za to zahrát si poker. "Nejsou o tom žádné pochybnosti?" zeptal jsem se.
"Vůbec ne. Podepsala šek jménem Laura Frommová a poznal jsem ji podle fotografií v novinách. Pokládal jsem za nutné povědět vám to, pane Goodwine, potom, co jste mi řekl o zavraždění toho chlapce, i když si uvědomuju, že vám to nijak nepomůže. Ta žena v autě byla zřejmě paní Frommová, a ta je mrtvá."
Byl bych mu mohl svěřit, že ta žena v autě nebyla paní Frommová, ale slíbil jsem kdysi své babičce, že nebudu nikdy žvanit, abych se vytáhl před lidmi, co všechno vím, a tak jsem to vynechal. Poděkoval jsem mu a ujistil jsem ho, že nejspíš nebude třeba, aby se jeho jméno objevilo v novinách, a vstal jsem, abych odešel. Když jsem mu ve dveřích podal ruku a on. ji zdvořile stiskl, měl ve tváři přesně stejný výraz, jako když jsem ho předtím uviděl poprvé.
Orrie se ke mně přidal dole v hale. Počkal, dokud jsme nevyšli ven na chodník, znovu do toho drobného deště, a teprve tam se zeptal: "Dostal jsi to z něho?"
"To se ví, jako nic. Říkal, že by ti to byl odpoledne rád vyklopil, ale nachytal tě, jak si strkáš do kapsy náramek. Jedenáctého května je koupila paní Frommová."
"A sakra! Co to pro nás znamená?"
"To není můj obor. Myšlení má na starosti Wolfe. Já jenom vyřizuju pochůzky, co ty zbabráš."
Na Západní Parkové jsme si zastavili taxík a Orrie sjel do Třicáté páté ulice se mnou.
Wolfe byl v kanceláři a díval se na televizi, což mu skýtá spoustu rozkoše. Viděl jsem ho už zapnout ji až osmkrát za večer, minutu až tři minuty se na ni kabonit, pak ji zase vypnout a vrátit se ke knize. Jednou mi o ní zarecitoval dlouhou řeč, kterou možná ještě někdy zaznamenám. Když jsme s Orriem vstupovali, zrovna ji vypínal.
Referoval jsem mu. Nakonec, jsem dodal: "Přiznávám se, že jsem riskoval. Kdyby ten chlapec nebyl jeho syn, ale synovec, kterého by nejradši zaškrtil, byl bych v koncích. Rád bych doporučil, abychom vynechali jeho jméno, jestli to prodáme policajtům. A Orrie by rád věděl, co to pro nás znamená."
"Já taky," zamručel. "Telefonoval Saul. Na něco přišel, ale neví na co."
"Říkal jsem vám, že jsem ho viděl v kanceláři Spovalupu."
"Ano. Jmenuje se Leopold Heim a bydlí v jednom laciném hotelu na První avenue mám to tady poznamenáno v bloku. Mluvil krátce se slečnou Wrightovou a s jejím asistentem, s nějakým panem Chaneyem. Prosil je o pomoc. Dostal se do Spojených států ilegálně a má hrůzu z dopadení a deportace. Řekli mu, že nemohou napomáhat při porušení zákona, a doporučili mu, aby se poradil s právníkem. Když jim řekl, že žádného nezná, jmenovali mu Dennise Horana. Ta uzená treska byla moc slaná a mám žízeň. Dáte si se mnou pivo, Orrie?"
"Děkuju, rád."
"Archie?"
"Děkuju, ne. Pivo má rádo mě, ale já nemám rád pivo."
Stiskl tlačítko na kraji psacího stolu a pokračoval: "Sauí zašel do kanceláře pana Horana a vylíčil mu svou situaci. Horan ho obsáhle vyslechl, udělal si spoustu poznámek a řekl mu, že se na to co nejdřív podívá a dá mu vědět. Saul se vrátil do svého pokoje v hotelu a zůstal tam celé odpoledne. Po šesté hodině si šel něco sníst a zase se vrátil. Krátce před osmou ho navštívil nějaký muž. Neudal mu žádné jméno. Řekl Saulovi, že už nějakou dobu ví o jeho prekérní situaci, že s ním sympatizuje a chce mu pomoct. Poněvadž prý bude třeba jednat jak s policií, tak s FBI, bude to drahé. Odhadoval, že celková částka, aby se zabránilo odhalení nebo šikanování, může dosáhnout až deseti tisíc dolarů."
Otevřel zásuvku, aby si vytáhl zlatý otvírák s vyrytým věnováním od jistého bývalého klienta, otevřel jednu z lahví, které přinesl Friíz, a nalil si prvá.
Když Fritz otevřel láhev Orriemu, Wolfe se znovu ujal slova:
"Saul přirozeně zoufale protestoval, že tolik peněz nemůže sehnat. Ten člověk byl ochotný k určitým ústupkům. Není prý nutné, aby to zaplatil najednou, půjde to prý i v týdenních nebo měsíčních splátkách, řekl Saulovi, že mu dává čtyřiadvacet hodin, aby se poohlédl, kde by ty peníze sehnal, a varoval ho, že pokus o zmizení by měl zhoubné následky. Slíbil, že se vrátí ve stejnou dobu zítra, a odešel. Saul se mu pověsil na paty. Takový kousek, sledovat člověka toho druhu za podobných okolností, byl samozřejmě zbrkle odvážný i pro nejobratnějšího odborníka a považoval jsem to za hazard i pro Saula, ale dokázal to. Sledoval ho do jisté restaurace na Třetí avenue poblíž Čtrnácté ulice. Ten člověk teď sedí v restauraci a večeří. Saul mi před dvaceti minutami telefonoval odněkud naproti přes ulici."
Wolfe se napil piva. Chystal jsem se, až domluví, namíchat si sám důkladnou whisky se sodou, abych zahnal vzpomínku na studené mrholení venku, ale teď jsem to vetoval. Cítil jsem se Saulem, kterého jsem v duchu viděl, jak se v tom deští tiskne do nějakého výklenku venku na Třetí avenue, visí očima na druhé straně ulice mezi pilíři nadzemní dráhy a modlí se k pánubohu, aby si ten jeho zákazník telefonicky nezavolal nějakého kámoše s autem. Poněvadž to byl Saul, bylo sice možné, že už mu o kus dál v bloku parkuje připravený taxík, ale i tak.
"Můžu vzít sedaná," navrhl jsem, "dovézt Orrieho za.Saulem a sám zůstat s vozem v záloze. Nám třem dohromady neuklouzne ani hadí muž."
Orrie dorazil pivo, vstal a zabrumlal: "Jdeme!" "To doufám." Wolfe se mračil. Lidé ochotní nebo dokonce dychtiví vydat se ven a vystavit se pouliční vřavě ho vždycky vyváděli z míry. Tím spíš v noci, a v deštivé noci mu to připadalo prostě úděsné. Povzdechl si. "Tak běžte!"
Ozval se telefon. Nesáhl po něm, a tak jsem zvedl sluchátko na svém psacím stole. "Dům Nera Wolfa, u telefonu Archie Good"
"Tady Fred, Archie. Šéf by to měl slyšet taky."
"Stihneš to ráz dva?"
"Ne, chvilku to bude trvat, a budu tě potřebovat. Jsem v"

"Počkej moment." Otočil jsem se. "To je Fred, a něco zřejmě má. Jeď napřed, Orrie! Taxíka nejlíp chytíš na Desáté avenue. Jestli mě Fred nebude potřebovat víc než Saul, přijedu brzy za tebou. Jestli jo, tak nepřijedu."
Wolfe dal Orriemu adresu, Orrie vyrazil a Wolfe zvedl svůj telefon.
Řekl jsem do svého mluvítka: "Haló, Frede, pan Wolfe poslouchá."
"Kde jste?" zeptal se Wolfe.
"V budce v jednom drugstóru na Devátý avenue. U Pětapadesátý ulice. Na něco jsem nejspíš přišel. Dneska ráno jsem byl v Gazettě za tím chlapíkem, jak mi řek Archie, a ten mi dal fůru informací o Matthewovi Birchovi. Birch měl dost návyků, aby si z nich člověk vybral, ale nejvíc se držel v jedny špeluňce na Devátý avenue, v Dannyho baru a grilu, mezi Čtyřiapadesátou a Pětapadesátou. Danny se jmenuje Pincus a sbírá sázky na koníčky. Lokál se otevřel až v jedenáct, první hodinu tam bylo mrtvo a Danny se ukázal až po jedny. Nenakvartýroval jsem se tam; ale každou chvíli jsem tam zašel a vyptával jsem se každýho na Birche. Samozřejmě tam v posledních dnech chodili často policajti a nejspíš mě pokládali za jednoho z nich, až jsem si konečně řek vzal to čert. Svěřil jsem se pár chlápkům, že se jmenuj u OConnor a na tom Birchovi mě žere, že s ním přej viděli v auťáku mou ženu. To jako minulý úterý odpoledne, pár hodin před tím, než Birche oddělali. V tmavošedým cadillaku, s connecticutským číslem. Řek jsem jim, že ten auťák přej parkoval před Dannyho barem a grilem."
Wolfe zabručel. "To bylo moc okaté."
"Nejspíš bylo, ale chtěl jsem z nich něco vytáhnout a vy jste mi řek, abych vycházel z vašeho předpokladu. A taky jsem z nich něco výtah. Většinu to nezajímalo, ledaže mi doporučili, abych to pustil z hlavy a našel si jinou ženu, ale pak si mě jeden z nich vzal stranou a začal se vyptávat. Šel na to hezky zostra a já dělal, co jsem moh. Nakonec mi řek, že jsem nejspíš vedle, ale jestli vůbec někdo, tak jeden chlápek že přej mi toho může o Birchovi fůru povědět, a jestli přej s ním chci mluvit, zastihnu ho u Dannyho nejspíš dnes večer mezi půl desátou a desátou. Říkají mu přej Pyskoun Egan."
"Teď máme devět dvacet osm."
"To vím. Chtěl jsem tam vpadnout hnedka po půl desátý, ale něco mě napadlo. Slyšel jsi někdy o tom Pyskounovi Eganovi, Archie?"
"Nevzpomínám si."
"Já myslím jo. Dělal myslím pohůnka Joemu Slocumovi v přístavních dokách. Jestli je to ten, dal jsem si možná moc nahlídnout dokaret a bude na mně chtít, abych je vyložil, takže bys třeba rád byl po ruce, ale jestli ne, můžu se do toho pustit a sehrát to." "Pusť se do toho a sehraj to!" "Dobrá." Nesouhlasil zvlášť nadšeně.
"Ale počkej, až tam dorazím. Na které straně avenue je ten Dannyho lokál?" "Na západní."
"Oukej. Jedu hned. Beru si sedaná. Až mě uvidíš zaparkovat naproti přes ulici, běž k Dannymu a sejdi se s tím chlapem. Já počkám ve voze, dokud tě neuslyším řvát nebo dokud nevyhodí na ulici tvou mrtvolu.. Když odtamtud odejdeš v doprovodu, pověsím se vám na paty. Když odejdeš sám, pusť se směrem k centru a pokračuj v chůzi, a jakmile se přesvědčím, že tě nešmírujou, tak tě naložím. Jasný?" "Jo. Jak to s ním mám sehrát?"
"Jak říká pan Wolfe, mluvil jsi moc okatě. Ale když jste si to jednou vybral, pane OConnore, tak se toho držte. Najdu ti novou ženu."
"Nějaké nové instrukce, pane Wolfe?" "Ne. Pusťte se do toho!" Zavěsili jsme.
Vytáhl jsem si pouzdro s pistolí ze zásuvky, kam jsem je při návratu domů uložil, a znovu jsem si je navlékl. Wolfe seděl a mračil se na mě. Fyzický rozruch a přípravy k němu mu jdou proti srsti, ale jako detektiv z povolání se sklání před nutností uvádět některé lidi například mne do situací, kdy do nich někdo může nasypat olovo, vrazit do nich kudlu nebo je srazit z útesu. Vzhledem k jeho nechuti k takovým věcem je to od něho značně velkomyslné. Ze skříně v předsíni jsem si vzal starý klobouk a pršák a vyšel jsem z domu.
Jakmile jsem vyjel se sedanem z garáže za rohem, zajel jsem na Desátou avenue a pustil jsem se směrem od centra. Mrholilo čím dál! hůř a mlha zhoustla, ale dopravní světla rozložená podél Desáté avenue člověka stejně nutí, aby se ploužil. Padesátou šestou ulicí jsem zabočil doprava a znovu doprava na Devátou avenue, držel jsem se při její levé straně a zpomalil jsem. Na rohu Padesáté páté ulice byl dragstór. Přes ulici proti němu neon v okně hlásal: DANNYHO BAR A GRIL. Zajel jsem k chodníku a zastavil jsem o něco dřív, než jsem se octl v úrovni s Dannyho lokálem, vypnul jsem motor a spustil pravé okno, abych viděl skrz déšť a mlhu. Za půl minuty se na protějším chodníku ukázal Fred, vykročil k Dannyho lokálu a vešel tam. Bylo 21.49.
Opřel jsem se pohodlně dozadu, otevřeným oknem jsem na lokál dobře viděl, ledaže mi v tom chvílemi vadily kolemjedoucí vozy, ale těch nebylo moc. Rozhodl jsem se počkat půl hodiny, do 22.19, než přejdu ulici a půjdu se podívat dovnitř, jestli je Fred dosud neporušený, ale tak dlouho jsem tam trnout nemusel. Hodiny na přístrojové desce ukazovaly teprve dvě minuty po desáté, když se Fred vynořil s chlapíkem asi polovičního vzrůstu, než byl sám. Chlapík měl pravou ruku v kapse a držel se u Fredova levého lokte, takže jsem si na vteřinu myslel, že jde o starou hru na konvoj, ale pak se Fred přeloudal přes chodník, kdežto chlapík se pustil směrem od centra.
Fred stál u kraje chodníku, nijak se neprojevoval, a já zůstal sedět ve voze. Chlapík zahnul doleva na Padesátou pátou. Uplynuly tři minuty, Fred stál a já seděl, a pak vyjelo z Padesáté páté ulice auto, zahnulo na avenue a zastavilo před Fredem. Řídil je Fredův kompaňon a byl sám. Fred nasedl vedle něho a,auto se rozejelo.
Měl jsem motor dosud zahřátý, takže to byla hračka. Vidím v noci dobře, i v tom mrholení jsem mu mohl dát celý blok náskok, a protože Devátá avenue je široká jednosměrka, mohl jsem se držet při své straně vozovky z dosahu jeho zpětného zrcátka. Ale sotva jsem zakatalogizoval tyhle body ve svůj prospěch, opustil avenue a zahnul prudce doprava do Čtyřicáté sedmé ulice. Přesekl jsem křižovatku napříč před čumákem tisícitunového nákladňáku a zahnul jsem taky. Byl o hodně přede mnou. U Desáté avenue zůstal stať na červenou a já přibrzdil, že jsem se sotva plížil. Když naskočila zelená, zabočil na Desátou směrem od centra, a já zahnul za roh právě včas, abych ho zahlédl zabočit do vjezdu jedné garáže uprostřed bloku. Ve chvíli, kdy jsem projížděl kolem, zmizel právě uvnitř. Pokračoval jsem v

jízdě, zahnul jsem do Čtyřicáté osmé, zaparkoval jsem čtvrt metru za linií domů, vystoupil jsem a přešel jsem přes avenue na její západní stranu.
Nápis hlásal NUNNOVA GARÁŽ. Byla to stará cihlová dvoupatrová budova, ničím pozoruhodná. Došel jsem po protějším chodníku do výklenku jedněch dveří naproti, schoval jsem se tam před deštěm a pořádně jsem si garáž prohlédl. Uvnitř svítilo matné světlo, takže jsem vjezdem daleko neviděl. Na hořeních dvou podlažích se nesvítilo vůbec. Jediné slušnější světlo bylo v malé místnosti se dvěma okny napravo od vjezdu. Bylo tam vidět dva psací stoly a nějaké židle, ale žádné lidi. Když jsem tam stál deset minut a pořád se nikdo neobjevoval, přestalo se mi to líbit a řekl jsem si, že bych se měl pokusit zjistit, co se děje.
Došel jsem zpátky na roh, přešel jsem přes avenue, vrátil jsem se po chodníku k vjezdu do garáže a zůstal jsem stát přímo v něm, abych tam nahlédl. Nikoho jsem neviděl, ale mezi spoustami aut a autobusů se samozřejmě mohlo schovávat několik ozbrojených čet. Vklouzl jsem dovnitř a doleva, za jednu nákladní dodávku, zůstal jsem stát a naslouchal jsem. Doléhaly ke mně slabé zvuky pohybu a pak si někdo vzadu začal hvízdat "Ach, jaké překrásné ráno". Když se blížil, směrem doprava, zacouval jsem za roh na konec dodávky. Dohvízdal svou melodii, ale jeho kroky byly stejně dobře slyšitelné na betonové podlaze. Pokračoval doprava ze svého hlediska doleva skoro až k vjezdu, a pak se otevřely a zase zavřely dveře. Zašel zřejmě do kanceláře.
Vyrazil jsem rychle, ale tiše skoro až ke zdi a pak dozadu bludištěm vozidel, Kde se dotýkala navzájem nárazníky, radši jsem je obešel, než abych riskoval, že se pod mou tíží uvolní nějaký šroub. V půli cesty dozadu jsem objevil určitý cíl, dřevěné schodiště, vedoucí poblíž rohu vzhůru, a pustil jsem se k němu, ale když jsem se přiblížil, zpozoroval jsem lepší cíl. Byly to rovněž schody, ale vedoucí dolů, a odtamtud zaznívaly hlasy. Jeden z nich byl Fredův. Došel jsem až na vršek těch schodů, ale nezachytil jsem žádná slova.
V takové situaci je jenom jeden způsob průzkumu, při kterém člověk neodkryje své nohy dřív, než má příležitost rozhlédnout se. Lehl jsem si na ievý bok s ramenem nad prvním schodem, pravou rukou jsem se přidržel sloupku zábradlí a pomalu jsem se spouštěl dolů, dokud se mé oko neoctlo v úrovni stropu suterénu. Nejdřív jsem neviděl nic než další bludiště aut a jejich součástek, mizející ve tmě, ale když jsem otočil hlavu, div jsem si nezlámal vaz, uviděl jsem a uslyšel, že hlasy vycházejí ze dveří v přepážce, která zřejmě tvořila jednu stěnu vestavěné místnosti. Dveře byly otevřené, ale lidé uvnitř nemohli vidět na schody, ledaže by se přišli ke dveřím podívat.
Postavil jsem se na nohy a sešel jsem dolů, třebaže nijak rychle. To jediné, co můžete dělat na dřevěných schodech, je držet se ke straně, došlapovat na každý schod ponenáhlu a doufat, že ty schody dělal solidní tesař. Podařilo se mi to. Podlaha suterénu byla betonová. Navigoval jsem po ní, teď už tiše jako samo ticho, nejdřív napříč k prvnímu autu napravo a za ně, pak jsem vklouzl za další auto a ještě za jedno. Tam jsem se schoulil ve stínu, odkud jsem viděl přímo do místnosti a slyšel jsem, co říkají. Seděli u holého dřevěného stolu uprostřed místnosti, ten malý chlápek na vzdálenějším konci, tváří ke mně, a Fred nalevo, z profilu. Fred měl ruce na stole. Ten malý chlápek taky, jenže v jedné ruce držel bouchačku. Podivil jsem se, jak se mu to podařilo narežírovat, poněvadž Fred se nezdál ochromený, ale to mohlo počkat. Vytáhl jsem vlastní pistoli z pouzdra a měl jsem z ní dobrý pocit. Protože jsem si ji mohl podepřít o auto, mohl jsem si vybrat každý čtvereční centimetr, kam chlápka zasáhnout.
Zrovna mluvil. "Ne, takovej teda nejsem. Chlap, co někoho vodkrouhne jenom proto, že rád mačká kohoutek, skončí Jednou v průšvihu. Sakra, já bysem nejradši nestřílel nikdy. Ale jak říkám, Pyskoun Egan se nerad baví s někým, kdo má v kapse bouchačku, a na to má plný právo. Bude tady každou chvíli. Proto tady taky řečním nech ty ruce v klidu tvou bouchačku ti teďka věrnu, a poněvač ses dost velkej, abys mě přerazil věj půl, tak si radši nemysli, že bysem ten kohoutek nezmáčk. V tomdle sklepě bysme si mohli zařídit střelnici. Třebas k tomu dojde."
Podle toho, jak tu bouchačku držel, pevně a jistě, ale ne křečovitě, byl zatracený lhář. Zřejmě kohoutek mačkal rád. Držel zbeaň pevně a jistě, zatímco odstrčil svou židli, napřímil se a obešel Freda zezadu. Zezadu je trochu nešikovné vytáhnout někomu levou rukou bouchačku z levého podpaždí, ale dokázal to velice hladce a rychle. Viděl jsem, jak Fred zaťal čelisti, ale jinak to přijal jako džentlmen. Chlápek o krok ustoupil, podíval se na Fredovu zbraň, pochvalně přikývl, spustil si ji do postranní kapsy, vrátil se ke své židli a posadil se.
"Byís někdy v Píttsburghu, v Pensylvánii?" zeptal se.
"Ne," odpověděl Fred.
"Potkal jsem tam jednou jednoho fráju, co si dělal sám patrony. Jaktěživo jsem nic podobnýho neviděl. Vytahoval se, že prach, co si sám míchá, má větší švuňk, ale jenom kecal, byl to magor, nic jinýho. Kdybysem někdy začal sám cvokatět, nechal bysem všeho a šel vokopávat erteple. A taky že jo, dva roky nato jsem se doslech, že to ten chlap slíznul v St. Louis, v Missouri. Nejspíš zapomněl na ten extra švuňk,"
Zasmál se. Až do té chvíle jsem proti němu nechoval žádné osobní pocity, ale ten smích mi šel proti srsti. "Byls někdy v St. Louis, v Missouri?" zeptal se. "Ne," řekl Fred.
"Já taky ne. Je to přej na řece Mississippi. Tu zatracenou řeku bysem rád viděl. Jeden chlap mi jednou vykládal, že přej v ní jsou aligátoři, ale ty bysem musel vidět, než bysem tomu věřil. Před něj akej má vosmi rokama jsem"
Ozval se bzučák, myslím, že v té místnosti. Jednou dlouze, pak dvakrát krátce, těsně po sobě, a ještě jednou dlouze. Chlápek se přitočil ke stěně, s očima a bouchačkou pořád na Fredovi, nahmatal palcem tlačítko a stiskl je. Vypadalo to jako jednou krátce, dvakrát dlouze a jednou krátce. Pak odešel ke dveřím a zůstal v nich stát rozkročmo přes práh, s obličejem obráceným ke schodům, ale Freda měl pořád na mušce. Za okamžik bylo slyšet nad hlavou kroky a pak se na schodech objevily sestupující nohy. Přikrčil jsem se hluboko za auto. Nový příchozí se přirozeně mohl rozhlédnout kolem a já ještě nebyl připraven přidat se ke společnosti.
"Ahoj, Moře."
"Ahoj, Pyskoune. Čekáme na tebe." "Je čistej?"
"Jo, měl v podpaždí smithweson a měřil si teplotu." Zůstal jsem přikrčený, dokud nový příchozí nedošel ke dveřím a

nevstoupil, a pak jsem se pomalu začal zvedat, dokud jsem jedním okem neuviděl skrz dveřní sklo auta. Mort odešel zpátky na své původní stanoviště a stál vedle židle. Pyskoun Egan stál přes stůl naproti Fredovi. Byl dost hřmotný, měl skleslá ramena a byl celý v šedém, až na modrou košili měl šedý oblek, šedou kravatu, šedivý obličej a prošedivělé tmavé vlasy. Špičku nosu měl trochu ohrnutou.
"Tak ty ses OConnor?" zeptal se. "Jo," přisvědčil Fred.
"Co to má bejt s Mattem Birchem as tvou ženou?" "Někdo mi řek, že ji s ním viděl v auťáku minulý úterý odpoledne. Myslel jsem, že mi s ním třeba zahejbá. Tu noc ho pak zabili."
"Zabils ho ty?"
Fred zavrtěl hlavou. "Nikdy jsem neslyšel, že s ním byla, až teprve včera."
"Kdeže je viděli?"
"Ten auťák parkoval před Dannyho lokálem. Proto jsem tam zašel."
"Jakej auťák?"
"Tmavošedej sedan cadilíac, s connecticutským číslem. Heleďte se, jde mi jen o mou ženu. Chci jí šáhnout na zoubek. Tenhle člověk, Mort, ať je kdo chce, mi řek, že snad budete něco vědět."
"Jo, to je možný. Kde jsou jeho krámy, Mořte?"
"Já ho nefilcovaí, Pyskoune. Cekal jsem na tebe. Jenom jsem mu vzal bouchačku."
"Mrkneme se na to."
"Chytni se zdi!" vyzval Mort Freda.
Fred zůstal sedět. "Nejdřív s tím jménem OConnor," ozval se. "Řek jsem vám to, poněvadž jsem vám nechtel povědět svoje vlastní, když jde o mou ženu. Jmenuju se Durkin, Fred Durkin."
"Řek jsem, aby ses chytil zdi. Za sebou."
Fred se pohnul. Jakmile udělal tři kroky, byl bych se musei posunout doprava, aby mi zůstal v dohledu, a vyhlížet přes kapotu, jenže to nestálo za riziko. Mort mi zmizel taky. Zaslechl jsem nezřetelně zvuky a za chvíli Mortův hlas: "Zůstaň, kde ses," a pak se objevil znovu v mém zorném poli s kolekcí předmětů z Fredových kapes, kterou rozložil na stole. Byl to obvyklý mužský inventář, ale poznal jsem mezi ním žlutou obálku s fotkami, co jsem Fredovi doručil den předtím. Pyskoun Egan, který se hromádkou probíral, se soustředil právě na tu obálku, na náprsní tašku a na notes. S fotkami si dal na čas. Když promluvil, měl docela jiný hlas. Ne že by předtím působil družně, ale teď zazněl vyloženě ohavně.
"Jmenuje se Fred Durkin a je to soukromej fízl."
"Ták? Parchant prašivá!"
Člověk by byl myslel, že Egan Freda označil za překupníka narkotik. "Posaď ho zpátky na židli!" vyzval Morta.
Mort vyštěkl příkaz a Fred se vrátil do mého zorného pole. Spustil se na židli a začal: "Heleďte se, Egane, soukromej fízl má taky soukromej život. Doslechl jsem se o svý ženě"
"To si strč za klobouk! Pro koho děláš?"
"Vždyť vám to říkám. Chtěl jsem se přesvědčit"
"Řek jsem ti, aby sis to strčil někam. Kdes vzal tyhle fotky?" "To je něco jinýho. To je jenom kšeft."
"Je mezi nima Birch. Kdes je vzal?"
"Napadlo mě, že bych moh kápnout na něco o vraždě ty paní Frommový a něco z toho vyrazit."
"Pro koho děláš?"
"Pro nikoho, povídám. Sám pro sebe."
"Blbost. Půjč mi tu bouchačku, Mořte, a dej sem provaz a kleště na vohejbání drátu!"
Mort mu podal svou bouchačku, šel ke skříni se zásuvkami v pozadí, jedno šuple vytáhl a vrátil se s hnědým klubkem silného provazu a s požadovanými kleštěmi. Kleště byly střední velikosti a měly něčím ovinuté čelisti, ale nepoznal jsem čím. Přistoupil za Freda. "Dej pracky dozadu!" Fred se nepohnul.
"Chceš dostat přes palici svou vlastní bouchačkou? Dej ty pazoury dozadu!"
Fred poslechl. Mort odmotal kus provazu, odřízl ho nožem, klekl si, důkladně Fredovi svázal zápěstí, omotal konce provazu kolem příčle židle a zavázal je na uzel. Pak se chopil kleští. Neviděl jsem, co s nimi dělal, ale nebylo to ani zapotřebí. "Bolí to?" zeptal se. "Ne," odpověděl Fred.
Mort se zasmál. "Dej si pozor! Vodpovíš nám na pár votázek. Jestli tě to rozčílí a začneš sebou cukat, můžeš přijít vo prst, tak bacha! Všecko připravený, Pyskoune."
Egan seděl naproti Fredovi, s rukou, ve které držel bouchačku, na desce stolu. "Pro koho pracuješ, Durkine?"
"Říkal jsem vám, že pro sebe. Řekněte mi akorát, jestli jste viděl mou ženu s Birchem, jo nebo ne, a tím to hasne."
Fred dokončil větu, ale v jejím prostředku zalapal po dechu a na okamžik strnul. Zdálo se mi, že bych to ještě chvilku vydržel, tak do dvou minut, a bylo by poučné zjistit, kolik toho snese Fred, ale kdyby mu zlomili prst, Wolfe by mu musel platit doktora a já rád chráním žalmy svého zaměstnavatele. Přesunul jsem se tedy doprava, opřel jsem si pistoli o kapotu, zamířil jsem na Eganovu ruku s bouchačkou a vystřelil jsem. Vzápětí jsem s vypětím všech svalů vyrazil kolem kapoty vozu a skočil jsem ke dveřím.
Všiml jsem si před chvílí, že Mort si strčil Fredovu bouchačku do levé kapsy, a vypočítal jsem si, že jestli nemá obě ruce stejně šikovné, dává mi to náskok asi tři vteřiny, zvlášť když Mort klečí na kolenou. Ale nezdržoval se vstáváním. V okamžiku, kdy jsem vrazil do dveří, vrhl se kolem židle za Freda. Padl jsem ležmo na zem a viděl jsem pod sedadlem Fredovy židle, jak Mort vytahuje levou rukou bouchačku z kapsy. Padl jsem prve s pistolí v ruce natažené před sebe, a teď jsem stiskl spoušť. Pak jsem byl znovu na nohách, nebo spíš ve vzduchu, a skočil jsem za Fredovu židli. Mort, dosud vkleče, sahal pravičkou po bouchačce, která ležela krok od něho na zemi. Kopl jsem ho do břicha, viděl jsem, jak se začíná hroutit, a rychle jsem se otočil k Eganovi. Ten byl na tři metry ode mne v pozadí místnosti a shýbal se pro svou bouchačku. Kdybych byl věděl, v jakém je stavu, byl bych zůstal stát a jenom ho pozoroval. Jak jsem zjistil

později, kulka se ho ani nedotkla. Zasáhla bubínek revolveru a vytrhla rnu zbraň, kterou svíral tak pevně, že mu náraz ochromil ruku, takže se teď pokoušel revolver sebrat, ale nedokázal to. Poněvadž jsem to nevěděl, vrhl jsem se na něj, přirazil jsem ho ke zdi, sebral jsem revolver, uslyšel jsem nějaký pohyb za sebou a bleskově jsem se otočil.
Fredovi se nějak podařilo přesunout se i s židlí ke své pistoli na zemi a seděl tam s oběma nohama na pistoli. Mort se svíjel na zemi.
Zůstal jsem stát a jenom jsem supěl a třásl se po celém těle.
"Ježíšku na křížku!" řekl Fred.
Já mluvit nemohl. Egan stál u zdi a třel si pravičku levičkou. Mortova levá ruka krvácela. Stál jsem a ještě chvíli jsem supěl. Když mě třasavka jakžtakž přešla, strčil jsem si Mortův revolver do kapsy, vytáhl jsem nůž a šel jsem.Fredovi přeříznout pouta.
Zvedl nohy se své pistole, sebral ji, vstal a pokusil se na mě usmát. "Běž si lehnout a dej si dvacet!"
"Jo." Už jsem skoro popadl dech. "Ten ptáček nahoře asi bude zvědavej, jdu se na něj podívat. Dohlídni na tyhle dva, ať jsou zticha!"
"Půjdu já. Ty sis už svoje odbyl."
"Ne, podívám se tam sám. Hlídej ty broučky!"
"Neměj starost."
Vyšel jsem z místnosti, došel k patě schodů, zůstal jsem stát a poslouchal jsem. Nic. Pustil jsem se nahoru, s pistolí v ruce a se zakloněnou hlavou, pomalu a opatrně. Pochyboval jsem, že by hlídač garáže představoval valné nebezpečí, ale mohl zatelefonovat pro pomoc a taky Pyskoun Egan možná nepřišel sám. Poněvadž jsem právě před svědkem dokázal, že jsem puncovaný hrdina, hodlal jsem se zachovat naživu, abych něco měl z budoucích ovací.
Když jsem dosáhl očima úrovně hořejší podlahy, zůstal jsem znovu stát, abych se rozkoukal a poslouchal. Pořád nic. Stoupal jsem tedy dál a octl jsem se na betonové podlaze. Cesta, kterou jsem přišel prve, se mi docela zamlouvala a namířil jsem si to po ní mezi spoustu aut a náklaďáků. Každých pár kroků jsem zastavoval a špičatil uši, a když jsem urazil asi polovinu vzdálenosti k vjezdu, uvědomil jsem si, že tam někdo je, kousek doprava. To se stává dost často. Je snad možné, že někdy to člověk vycítí čichem, ale spíš myslím, že si to uvědomí napjatým sluchem či zrakem a že to dřív vytuší, než postřehne. V každém případě tam někdo byl. Zůstal jsem stát a přikrčil jsem se.
Stál jsem tam, přitisknutý k jednomu náklaďáku, s očima na šťopkách a s ušima nastraženýma, a tak jsem tam trčel nějakých deset hodin. No budiž, řekněme deset minut. Mně to stačilo. Pak jsem se začal plížit rychlostí jedné stopy za minutu k zadku toho náklaďáku. Chtěl jsem se za ním podívat za roh. Trvalo to věčnost, ale nakonec jsem se tam dostal. Počkal jsem ještě chvíli, poslouchal jsem a konečně jsem natáhl krk a mrkl okem za ten roh. Na délku paže ode mne stál nějaký chlap a zíral přímo na mě. Než se stačil pohnout, vystrčil jsem hlavu docela. "Ahoj, Saule," zašeptal jsern.
"Ahoj, Archie," odpověděl rovněž šeptem.
Obešel jsem roh náklaďáku. "Kde je ten garážník?" zašeptal jsem.
"Orrie ho svázal vzadu v kanceláři. Teď hlídá u vjezdu." Nechal jsem šeptání. "Hurá! Doporučím vám zvýšení honoráře. To jste sem sledovali Pyskouna Egana?"
"Nevím, jak se ten chlap jmenuje, ale sledovali jsme ho sem. Pak jsme si řekli, že se tady schováme před deštěm, ale ten garážník nás zmerčil, takže jsme mu museli dát povijao. Pak jsme slyšeli dva výstřely, já se pustil dolů na výzvědy, ucíiií jsem tě a zůstal jsem stát, abych si to rozmyslel. Ty teda naděláš při chůzi kraválu!"
"Ty taky. Jakživ jsem neslyšel tolik randálu. Teď už můžeš mluvit nahlas. Egaíi je dole v suterénu s jedním kámošem a Fred na ně dává pozor, aby něco neprovedli."
Saula těžko něco překvapí, ale tohle ho překvapilo. "Vážně?" "Pojď se podívat." "Jak jsi to dokázal? Radarem?"
"To víš, mě obyčejně najdeš, kde je mě třeba. Kabrňák Goodwin. Povím ti to potom, teďka máme práci. Promluvme si s Orriem."
Šel jsem napřed a Saul za mnou. Orrie stál poblíž vjezdu. Když mě uviděl, vytřeštil oči. "A sakra! Jak to?"
"Později. Fred hlídá dole dva chlapy. My se Saulem si tam jdeme zahrát mariáš. Tady nahoře se můžou objevit všelijaký exempláře, tak dávej pozor. Ten garážník je v pořádku?" "Spořádali jsme ho se Saulem."
"Dobrá. Máš v rukou naše životy, tak tady usni. Pojď, Saule!" Fred měl situaci v suterénu pevně v rukou. Seděl na židli, kterou prve okupoval Mort, čelem" ke dveřím. Mort ležel na zádech u zdi vlevo, se spoutanými kotníky na nohou, a Egan seděl na zemi poblíž, opřený zády o zeď, s kotníky zaopatřenými stejným způsobem. Saulův příchod se mnou vyvolal menší vzrušení.
"Tak proto ti to tak dlouho trvalo," poznamenal Fred, nijak potěšené. "To potřebujeme celou armádu?" Pyskoun Egan něco zamumlal.
"Ne," odpověděl jsem Fredovi. "Nezavolal jsem ho. Byl nahoře, sledoval sem Egana. Orrie je tam taky a tenhle lokál je náš." "To mě teda podrž! Ukaž mi tu Mortovu bouchačku!" Vytáhl jsem ji z kapsy, podal mu .ji a on si ji prohlédl, "No jo, jak jsem myslel, tady do bubínku. Egana jsi ani neškrab. Mort má ruku kapku zřízenou, ale zavázal jsem mu ji kapesníkem a chvíli to vydrží. Vykop jsi mu žaludek až do krku, a já mu říkám, že by si měl sednout, aby mu sklouznul zase zpátky, ale radši odpočívá."
Přistoupil jsem k Mortovi, dřepl jsem si k němu a podíval jsem se na něj. Neměl zrovna zdravou barvu, ale oči měl otevřené a ne skelné. Šťouchl jsem ho párkrát zlehka do břicha a zeptal jsem se, jestli to bolí. Neucukl bolestí a poslal mě vulgárním výrazem někam, takža jsem vstal, přešel jsem k Eganovi a zastavil jsem se nad ním. Saul se ke mně připojil.
"Jmenuju se Archie Goodwin," řekl jsem Eganovi. "Pracuju pro Nera Wolfa. Stejně jako moji, přátelé tady. To jste chtěl vynutit na Fredovi Durkíhovi, takže to teď máme z krku, a teď je řada na vás. Pro koho pracujete vy?"
Neodpověděl. Neměl ani tolik slušností, aby se na mé podíval, a zíral upřeně na své kotníky. Řeki jsem Saulovi: "Podívám se mu do kapes a ty si vezmi toho druhého!" Což jsme taky provedli. Oba jsme odnesli svou kolekci na stůl.

V Mertových kapsách nebylo nic, co by mělo přijít za rámeček, leda řidičský průkaz na jméno Mortimer Ervin, ale v Eganově hromádce bylo něco, co vypadalo opravdu slibně. Tlustý notes s vyndávacími listy formátu deset na patnáct, asi stostránkový, a na každé stránce byl dobrý tucet jmen s adresami. Zalistoval jsem v něm. Jména hrála barvami všech národností a adresy byly všechny v metropolitní newyorské oblasti. Podal jsem notes Saulovi, a zatímco si ho prohlížel, přistoupil jsem keskříni se zásuvkami, k jedinému kusu nábytku v místnosti, kde se dalo něco objevit, a prozkoumal jsem ji. Nenašel jsem nic rjnjímavého.
Saul na mě zavolal: "Poslední jméno tady je Leopold Heirn s adresou."
Sel jsem se podívat. "To je zajímavé. Toho jsem si nevšiml." Strčil jsem si notes do postranní kapsy, do té, kde jsem neměl Mortův revolver, a přistoupil jsem k Eganoví. Slehl po mně opravdu ošklivým pohledem a pak se znovu zadíval na svoje kotníky.
"Jestli je v tom notesu tisíc jmen," oslovil jsem ho, "a jestli každý přispěl deseti tácy, dělalo by to deset miliónů dolarů. To je nejspíš přehnané, ale i kdybychom odpočetli devadesát procent, je to pořád hezká sumička. Chcete k tomu něco poznamenat?" Žádná odpověď.
"Nemáme na to celou noc," řekl jsem, "ale měl bych vysvětlit, že třebaže neschvalujeme vyděračství, zvlášť ne tohohle druhu, na té věci nepracujeme. Jde nám o vraždu, vlastně o tři vraždy. Když se vás ptám na váš kšeft, ptám se jen proto, abych přišel na stopu vraždy. Jel v tom například Matthew Birch s vámi?"
Vysunul trhnutím bradu a vyhrkl na Saula: "Ty prcku prašivá!"
Kývl jsem hlavou. "Teď jste si ulevil a hned vám bude lip. Jel v tom Birch s vámi?"
"Ne."
"Kdo vám dal tip na Leopolda Heima?"
"Nikdo."
"Kolik z těch prachů dělá váš podíl a kdo bere zbytek?" "2 jakejch prachů?"
Pokrčil jsem rameny. "Tak vy si o to říkáte, co? Vem ho za ruce, Saule!"
Já ho chytil za nohy, odtáhli jsme ho k protější stěně a položili jsme ho vedle stojánku, na kterém stál telefon. Začal se kroutit, aby se znovu opřel o zeď, ale já řekl Saulovi: "Přimáčkni ho, ať leží, než vyzkouším ten telefon!" Zvedl jsem sluchátko a vytočil jsem číslo. Pouze dvakrát to zazvonilo a ozval se hlas: "Nero Wolfe u aparátu."
"Archie. Jenom zkouším telefon."
"Je půlnoc. Kde k čertu jste?"
"Jsme tady pohromadě, všichni čtyři, vedeme jednu garáž na Desáté avenue. Čekají na nás zákazníci a nemám čas na vykládání. Zavoláme vám později."
"Jdu spát."
"To se rozumí. Spěte sladce!"
Zavěsil jsem, vzal jsem aparát, odsunul jsem podél zdi stojánek 2 cesty, postavil jsem telefon na zem čtvrt metru od Eganova ramene a zavolal jsem na Freda: "Přines to klubko provazu!"
Přišel s ním a zeptal se: "Skřipec?"
"Správně. Uřízni tak dva a půl metru!"
Zatímco odřezával provaz, vysvětlil jsem Eganovi: "Nevím, jestli tuhle hru znáte nebo ne. Je to vědecká metoda na povzbuzení hlasivek. Až se vám přestane líbit, máte telefon hned tady vedle. Můžete vytočit buďto číslo policejního ředitelství, Canaí šestdva tisíce, nebo Šestnáctého okrsku, Circle šestnula čtyři jedna šest, to je tady nejblíž, ale nezkoušejte vytáčet něco jiného. Když zavoláte poldy, necháme vědy a můžete jim povědět bez našeho zásahu, co budete chtít. To máte se zárukou. Dobrá, Saule, přidrž mu ramena! Jdeme na to, Frede!"
Dřepli jsme si u Eganových nohou, každý z jedné strany. Není to složité, ale je to trochu choulostivé, jestli má pacient křehké kosti. Napřed provaz přehnete na dvojito a obtočíte mu ho kolem levého kotníku. Pak mu překřížíte nohy, pravou přes levou a podstrčíte špičku pravého střevíce pod levý podpatek a kolem na jeho pravou stranu. Na to musí mít pacient ohnutá kolena, Potom mu stáhněte pravou nohu co možná nejníž do jedné roviny s levou, obtočte kotníky obou nohou pevně tím dvojitým provazem, udělejte poloviční kličku a máte to. Kdybyste vzali volné konce provazu a pořádně škubli prkno dolů, směrem od nohou, pacient by vám nejspíš omdlel, takže to nedělejte. Ani jemné trhnutí není správná technika. Stačí, když budete držet provaz napjatý a zachováte stejnoměrný tah. Váš kolega zatím přidržuje pacientova ramena k zemi, ačkoli i bez toho máte naprostou kontrolu. Jestli o tom pochybujete, můžete to zkusit.
Když Saul přidržel Eganova ramena a Fred držel konec provazu, přinesl jsem si blíž židli, posadil jsem se a pozoroval jsem Eganův obličej. Snažil se nedat výrazem nic najevo. "Vás to bolí víc než mě," řekl jsem mu, "tak si řekněte, až budete chtít zavolat poldy. Kdybyste se kvůli těm nohám nedokázal převalit k telefonu a vytočit číslo, přeříznu provaz. Trochu přitáhnout, Frede, jen trošku! Jel Birch v tom kšeftu s vámi?"
Čekal jsem deset vteřin. Obličej se mu zkroutil a začal rychle dýchat. "Viděl jste Birche v tom autě v úterý odpoledne?"
Měl zavřené oči a pokoušel se pohnout rameny. Dalších deset vteřin. "Kdo vám dal tip na Leopolda Heima?" "Chci poldy," zachraptěl. "Dobrá; Přeřízni provaz, Frede!"
Místo aby provaz přeřízl, rozvázal poloviční kličku, odmotal provaz s kotníků a uvolnil levou špičku zpátky pod patu. Egan začal ohýbat kolena, pomalu a opatrně.
"Žádné prostocviky!" řekl jsem mu. "Vytočte číslo!" Převalil se na bok, zvedl sluchátko a začal vytáčet. Saul i já jsme ho oba sledovali. Vytočil to správně, CA 6 2000. Slyšel jsem, jak mu odpověděli, a on řekl do mluvítka: "Policejní řiditelství?" Pak sluchátko zaklapl a obrátil se ke mně: "Ty parchante, ty ses toho schopnej?"
"Samozřejmě," odpověděl jsem. "Zaručil jsem vám to. Než vás znovu povzbudíme, dvě připomínky. Máte ještě jednu šanci zavolat poldy, tím to hasne. Mohl byste nás takhle tahat za nos celou noc. Za druhé třeba byste udělal dobře, kdybyste to vyklopil rovnou. Jestli si myslíte, že ten váš adresář tak jako tak dostanou poldové, pak jste na omylu.

Dám ho panu Wolfovi, ten vyšetřuje vraždu, a já nemyslím, že by měl chuť vydat všechny ty lidi zákonnému stíhání. Po tom nejde. Nic neslibuju, ale říkám vám to. Jedeme, Frede! Přidrž ho Saule!"
Tentokrát jsme to obrátili, překřížili jsme mu levou nohu přes pravou a kotníky jsme obtočili trochu těsněji. Fred se chopil konců provazu a já se vrátil na židli. Reakce se dostavila rychleji a silněji. V obličeji mu to začalo škubat za deset vteřin. Za dalších deset mu na čele a na krku vystoupil pot. Šedivé tváře mu ještě víc zšedly, oči se otevřely dokořán a začaly mu vystupovat z důlků. Zrovna jsem se chystal říct Fredovi, aby tah trochu zmírnil, když Egan zalapal po dechu: "Povolte!"
"Trošku zmírni, Frede. Jen ten provaz přidržuj. Jel Birch v tom kšeftu s vámi?"
"Jo!"
"Kdo je šéf?"
"Birch byl. Sundejte ten provaz!"
"Za chvilku. Tohle je lepší než kleště. Kdo šéfuje teď?"
"Nevím."
"Nesmysl! Ten provaz tam radši ještě necháme. Viděl jste Birche minulé úterý odpoledne v autě s nějakou ženou?"
"Jo, ale neparkova! před Dannyho podnikem."
"Trošku přitáhni, Frede! Kde to bylo?"
"Jel po Jedenáctý avenue v pádesátejch ulicích."
"V tmavošedém sedanu cadillaku s connecticutským číslem?"
"Jo."
"Byl to Birchův vůz?"
"Nikdy předtím jsem ho neviděl. Ale Birch měl prsty i v jednom gangu s kradenejma fárama, a ten kaďák byl samosebou kradené j. Všecko, v čem měl Birch prsty, bylo na levačku."
"Bodejť, je po smrti, tak proč to na něj nehodit? Kdo byla ta žena s ním?"
"To nevím. Stál jsem na druhý straně ulice a pořádně jsem neviděl. Sundejte ten provaz! Nemluvím, dokud ho nesundáte!"
Znovu zrychleně dýchal a šedivěl v obličeji, a tak jsem řekl Fredovi, aby udělal pauzu. Když mu rozvázal nohy, Egan si myslel, že se mu je podaří ohnout, pak si myslel, že je narovná, ale nakonec se rozhodl, že odloží pokusy vůbec jima pohnout.
Pokračoval jsem: "Vy jste tu ženu nepoznal?"
"Ne."
"Mohl byste ji identifikovat?"
"Sotva. Jen se mihli kolem."
"V kolik hodin v úterý odpoledne?"
"Někdy kolem půl sedmý, možná kapku pozdějc."
To jsem mohl koupit, aspoň to vzít jako zboží do komise. Pete Drossos řekl, že bylo tři čtvrtě na sedm, když mu ta žena v autu řekla, aby sehnal poldu. Skoro jsem se bál položit další otázku, aby se Egan nediskvalifikovaí tím, že na ni odpoví špatně.
"Kdo řídil1, Birch?"
"Ne, ta ženská. To mě překvapilo. Birch nebyl chlap toho druhu, aby se dal vozit ženskou."
Byl bych toho mizeru políbil. Zvýšil tím šanci Wolfova hazardního předpokladu na dvacet ku jedné. Měl jsem chuť vytáhnout z Fredovy obálky fotky Jean Esteyové, Angely Wrightové a Claire Horanové a zeptat se Egana, jestli se ta řidička auta podobala některé z nich, ale vynechal jsem to. Prohlásil už, že by ji nemohl identifikovat, a rozhodně by si toho nevzal na tričko víc, než už na krku měl.
Zeptal jsem se ho: "Komu odevzdáváte prachy?" "Birchovi."
"Ten je po smrti. Komu teď?" "Nevím."
"Zdá se, že jsme ten provaz sundali moc brzy. Kdyby vám Leopold Heim zaplatil těch deset táců nebo aspoň něco z toho, co byste s tím udělal?"
"Čekal bych, až dostanu vzkaz." "Vzkaz od koho?" "To nevím."
Vstal jsem. "Provaz, Frede!"
"Počkejte moment!" ohradil se Egan. "Ptal jste se mě, odkud jsem dostal tip na Leopolda Heima. Dostával jsem pokyny dvěma cestama, přímo od Birche, a pak telefonem. Volává mě nějaká ženská a dává mi je." "Jaká ženská?"
"To nevím. Nikdy jsem ji neviděl."
"Jak poznáte, že to není past? Jenom podle jejího hlasu?" "Její hlas znám, ale hlásí se taky heslem." "Jakým heslem?"
Egan sevřel rty.
"Už ho nebudete potřebovat," ujistil jsem ho, "tak sem s ním!" "Povídá pavouk mouše." "Cože?"
"To je to heslo. Tak jsem dostal tip na Leopolda Heima. Ptal, jste se, komu odevzdávám prachy, když je Birch po smrti. Myslel jsem, že ta ženská zavolá a řekne mi to."
"Proč vám to neřekla, když vám telefonovala ten tip na Heima?" "Ptal jsem se jí, ale povídala, že mi to řekne pozdějc."
"Jak se jmenuje?" "To nevím."
"Na jaké číslo voláte vy ji?"
"Nikdy ji nevolám. Moje spojka byl Birch. Teďka nevím, jak bych se s ní spojil."
"Fuj! K tomu se ještě vrátíme, jestli vás budeme muset zase povzbudit. Proč jste zabil Birche?" "Já ho nezabil. Nejsem zabiják."
"Tak kdo?" "To nevím."

Posadil jsem se. "Jak jsem povídal, zajímají mě především vraždy. S tím provazem bychom z vás mohli vymáčknout třeba vnitřnosti, ale k ničemu by nám to nebylo; potřebujeme jenom fakta, fakta, co se dají ověřit. Jestli jste nezabil Birche a nevíte, kdo to udělal, vyličte mi teď přesně, jak jste to měli narafičeno, a nepokoušejte se"
Vtom se ozval bzučák. Vstal" jsem ze židle. Zabzučel dvakrát krátce, jednou dlouze a jednou krátce. "Zacpěte jim hubu!" řekl jsem ostře. Saul přitiskl dlaň na ústa Eganovi a Fred si vzal na starost Morta. Přistoupil jsem ke zdi, k tlačítku, které jsem prve viděl mačkat Morta, a stiskl jsem je. Jedna krátká, dvě dlouhé a jedna krátká tentokrát nejspíš nebyla správná odpověď, ale bylo to stejně dobré jako každá jiná improvizace. Pak jsem vyšel z místnosti a s připravenou pistolí jsem zůstal stát na tři kroky od paty schodů. Shora jsem slabě zaslechl nějaký hlas, pak ticho, potom kroky, nejdřív sotva slyšitelné, ale čím dál hlasitější. Potom ke mně dolehl hlas Orrieho. "Archie?"
"Jo. Tady jsem."
"Vedu společnost."
"Fajn. Čím víc, tím je to veselejší."
Kroky došly na vršek schodů a začaly sestupovat. Uviděl jsem nablýskané černé střevíce, pak nažehlené tmavě modré nohavice, potom odpovídající sako a k dovršení všeho obličej Dennise Horana, Byl to velice pozoruhodný obličej. Za ním šel Orrie s viditelnou pistolí.
"Pěkně vítáme," řekl jsem.
Horan nepromluvil, a tak jsem se obrátil na Orrieho. "Jak se sem dostal?"
"Přijel autem, sám. Zajel dovnitř a já se nevzrušoval, nezajímal jsem se o ně. Podíval se po mně, ale nic neříkal, došel k tlačítku na jednom pilíři a stisknul ho. Když se ozval bzučák, řek jsern si, že je na čase, abych se ho ujal, tak jsem mu ukázal bouchačku a vyzval jsem ho, aby se hnul. Na ten bzučák moh odpovědět někdo"
"To je v pořádku, to jsem byl já. Prošacovals ho?" Ne"
"INC.
Přistoupil jsem k Horanovi, přejel jsem mu rukou po pravděpodobných místech, kde mohl mít zbraň, i po několika nepravděpodobných. "Dobrá. Běž zpátky nahoru a starej se o zákazníky!" Orrie odešel a já zazpíval: "Saule! Sundej mu náhubek, svaž mu nohy a pojď sem!"
Horan vykročil ke dveřím do místnosti. Popadl jsem ho za rameno a prudce jsem jím otočil. Pokusil se mi vytrhnout, a já mu pořádně zkroutil paži. "Nespoléhejte, že to nemyslím vážně!" varoval jsem ho. "Vím, na jaké číslo zavolat sanitku."
"Je to skutečně vážné," souhlasil. Jeho tenorek potřeboval na olejovat. "Tak vážné, že vám to může zlomit vaz, Goodwine."
"Možná, ale teď to beru vážně já, a stouplo mi to do hlavy, tak si dejte pozor!" Saul vyšel ze dveří. "Tohle je pan Saul Panzer. Saule, to je Dennis Horan. Pozveme ho na konferenci později, ale nejdřív si potřebuju zatelefonovat. Vezmi ho tamhle k té zdi co nejdál ode dveří. Nezmrzač ho, ledaže si to sám vynutí. Zbraň nemá."
Vešel jsem do dveří a zavřel jsem za sebou. Fred seděl u stolu a masíroval si prst, druzí dva setrvali v pozicích jako předtím. Přitáhl jsem stojánek zpátky na jeho místo, zvedl jsem telefonní aparát a postavil jej na stojánek, posadil jsem se a vytočil jsem číslo. Tentokrát to vyzvánělo déle, než se dostavil výsledek, a to ještě jenom nabručené zamumlání.
"Tady Archie. Potřebuju poradit."
"Spím."
"Jděte si umejt obličej studenou vodou."
"Proboha. Oč jde?"
"Jak jsem vám už referoval, jsme tady všichni čtyři v jedné garáži. Máme tu dvě individua zavřená v suterénu. Jeden je dvounožec jménem Mortimer Ervin, ten pro nás nejspíš nic nemá. Druhému se říká Pyskoun Egan. Na řidičském průkazu se jmenuje křestním jménem Lawrence. Je to ten exemplář, co přišel za Saulem do hotelu a Saul s Orriem ho sledovali až sem. Ten je zato poklad. Měl u sebe notes, který mám teď v kapse, s asi tisícem jmen a adres zákazníků, a poslední z nich je Leopold Heim, takže si závěr domyslete sám. Trochu jsme ho povzbudili a on tvrdí, že šéfem té vyděračské bandy byl Matthew Birch, jenže to mu nebaštím. Baštím to, že viděl Birche v úterý odpoledne v tom cadillaku, který řídila nějaká ženská. Nebaštím mu, že ji nepoznal a nemohl by ji identifikovat. Ani to"
"Pokračujte s ním. Proč mě vyrušujete, když jste s ním v poloviče?"
"Protože vyrušili nás. Dennis Horan zajel do hořejší garáže, dal bzučákem smluvené znamení do suterénu, Orrie ho sbalil a přivedl ho sem dolů. Horan je teď z doslechu, ale ti druzí dva jsou tady se mnou. Chci se vás zeptat, jaký druh a míru povzbuzení máme užít vůči členovi advokátní komory. Samozřejmě že přišel za Eganem a patří k té bandě, jenže to nemám písemně."
"Je pan Horan pohmožděný?"
"Sotva jsme se ho dotkli."
"Vyslýchali jste ho nějak?"
"Ne, radši jsem zavolal vás."
"To je velmi uspokojivé. Počkejte u aparátu, než se probudím."
Počkal jsem. Trvalo plnou minutu, jestli ne víc, než se znovu ozval. "Jak jste rozmístěni?"
"Fred a já jsme v suterénní místnosti s Ervinem a Eganem. .Saul je s Horanem mimo místnost. Orrie nahoře čeká, aby uvítal případné návštěvníky."
"Zavolejte pana Horana a omluvte ise mu."
"Mějte přece slitování!"
"Já vím, ale je to právník a nedáme mu do ruky žádné trumfy. Ohrožoval Ervin nebo Egan někoho se zbraní v ruce?"
"Oba. Freda. Vzali mu pistoli, přivázali ho k židli a zrovna mu kroutili prsty kleštěmi na ohýbání drátu, když jsem je překvapil."

"Dobrá. Máte proti nim tedy dva paragrafy, pokus vydírání na Saulovi a ozbrojené napadení Freda. Poslechněte si instrukce."
Poslechl jsem si je. Některé byly příliš .heslovité, takže jsem ho požádal o jejich rozvedení. Konečně jsem řekl, že je mi doufám všechno jasné. Na závěr mi doporučil, abych si nechal Eganův notes, nikomu se o něm nezmiňoval a uložil ho do trezoru, hned jak se vrátím domů. Zavěsil jsem, šel jsem otevřít dveře a zavolal jsem na Saula, aby zavedl Horana dovnitř.
Horan, se netvářil nijak výmluvně. Zřejmě se rozhodl pro určitý postup a ten vyžadoval, aby si nasadil bezvýraznou masku. Posadil se na židli jako beránek a neprojevil žádný zájem o Ervina ani o Egana, až na letmý pohled na ležící postavy, když vcházel do místnosti.
Obrátil jsem se k němu. "Jestli dovolíte, pane Horane, musím něco povědět těmhle dvěma. Posloucháte mě, Ervine?"
"Ne."
"Jak je libo. Dopustil jste se zločinu napadení Freda Durkina s nabitou střelnou zbraní a spáchal jste na něm násilí kleštěmi. Po sloucháte vy, Egane?"
"Slyším vás."
"Vy jste se taky dopustil napadení se zbraní, kterou jsem vám vystřelil z ruky. Kromě toho jste se pokusil vydírat Saula Panzera, což je další zločin. Osobně bych nejradši zavolal poldům, aby si pro vás dva přišli, jenže pracuju pro Nera Wolfa, a ten se na to možná bude dívat jinak. Chce vám položit nějaké otázky a já vás oba odvezu do jeho domu. Jestli dáváte přednost policejní stanici, řekněte to, ale to je jediná druhá možnost, kterou máte na vybranou. Jestli se pokusíte o útěk, zažijete pěkné překvapení, nebo možná ani ne."
Otočil jsem se k právníkovi. "Pokud jde o vás, pane Horane, upřímně se vám omlouvám. Při srážce s těmihle dvěma typy jsme zažili velké nervové vypětí a Orrie Cather projevil trochu přehnanou horlivost, stejně jako já. Telefonoval jsem právě panu Wolfovi a ten mi uložil, abych vám vyslovil jeho politování nad tím, jak s vámi jednali jeho zaměstnanci. Měl bych se myslím omluvit ještě za jednu maličkost když jsem vám tady venku představoval Saula Panzera, zapomněl jsem, že vás dneska navštívil ve vaší kanceláři pod jménem Leopold Heim. Muselo vás to zmást. To by tak bylo všechno, ledaže byste chtěl něco poznamenat. Jděte si teď po svých záležitostech a doufám, že nám dnešek nebudete mít za zlé ne, moment, zrovna mě něco napadlo."
Obrátil jsem se k Eganovi. "Chceme se zachovat naprosto fér, Egane, a teď jsem si uvědomil, že možná budete chtít advokáta, až budete s panem Wolfem, a tenhle pán je shodou okolností právník. Jmenuje se Dennis Horan. Nevím, jestli bude ochoten zastupovat vás, ale můžeme ho o to požádat, jestli chcete."
Dosud si myslím, že to byl jeden z Wolfových nejvtipnějších drobných tahů, a pohledu na jejich obličeje bych se nebyl vzdal ani za týdenní plat. Egan natočil hlavu, aby se podíval na Horana, zřejmě v očekávání nějakého vodítka. Jenomže Horan sám potřeboval vodítko. Můj návrh ho překvapil nečekaně a měl příliš mnoho aspektů. Přijmout jej bylo pro Horana riskantní, poněvadž by ho to s Eganem svázalo, a on nevěděl, co všechno Egan vyklopil. Zamítnout jej však bylo právě tak riskantní, dokonce dvojnásob riskantní, poněvadž Egan by si mohl myslet, že ho Horan hází přes palubu, a taky proto, že Egan byl na cestě k pohovoru s Nerem Wolfem a nedalo se předvídat, jak při něm obstojí. Otázka byla zatraceně komplikovaná a důležitá, aby se na ni dalo odpovědět rovnou z voleje, a pozorovat Horana, jak mrká svými dlouhými řasami a snaží se zachovat bezvýraznou masku, zatímco mu to vířilo v hlavě, byl hotový požitek.
Mlčení protrhl Egan. "Mám u sebe něco v hotovosti na zálohu, pane Horane. Pokud vím, právníci mají svým způsobem povinnost hájit lidi v maléru."
"Svým způsobem, pane Egane." Tenorek se stěží prodíral z hrdla. "Mám teď moc napilno."
"Já mám taky zatraceně napilno."
"Jistěže. Ano. Ovšem." Horan se napřímil. "No dobrá. Uv?díme, co pro vás budu moct udělat. Budeme si o tom muset promluvit."
Zazubil jsem se. "Všechno, co řeknete," prohlásil jsem, "bude mít posluchače. Jdeme, mládenci! Rozvažte je! Frede, vezmi si s sebou ty kleště jako suvenýr."
Potřebuju spát osm a půl hodiny a radši spím devět hodin. Každé ráno, když mi budík vedle postele zapne v půl osmé rádio, převalím se tak, aby mi nehrálo do uší. Za minutu se převalím zpátky, natáhnu se, vypnu je, chvíli je mi dobře a snažím se namluvit si, že je neděle. Jenomže zatraceně dobře vím, že Fritz pro mě bude mít v 8.10 připravenou snídani. Dvě či tři minuty zápolím s touhou zavolat mu domácím telefonem, že se dnes trochu zdržím, pak to vzdám, odkopnu pokrývku, vyhoupnu se nohama z postele, vstanu a začnu se dívat skutečnosti tváří v tvář.
To úterní ráno bylo jiné. Nařídil jsem si budíka o hodinu dřív, na půl sedmou, a když to cvaklo a rádio spustilo s tím zatraceně bujarým ranním vyhráváním, vypnul jsem je a skočil jsem na podlahu jediným zoufale křečovitým kmihem. Strávil jsem ve vodorovné poloze akorát dvě hodiny. Osprchoval jsem se, oholil, učesal a vykartáčoval, oblékl se, sešel dolů a vstoupil jsem do předního pokoje.
Nenaskytl se mi tam žádný utěšený pohled. Mortimer Ervin byl natažený na koberci s jednou poduškou z gauče pod hlavou. Pyskoun Egan ležel na gauči. Dennis Horan se rozvaloval ve vycpávané lenošce, uválený, ale ne odpočatý. Saul Panzer seděl v křesle zády k oknu, se všemi svěřenci v jedné řadě před sebou, aby si nemusel moc namáhat oči.
"Dobré jitro," pozdravil jsem nevesele. "Za chvíli bude snídaně."
"To je nesnesitelné!" vypískl Horan.
"Tak to nesnášejte. Řekl jsem vám už aspoň pětkrát, že vás tady nikdo nedrží. Pokud jde o ty dva, je to pro ně přímo luxusní. Leží si na gauči a na měkkém koberci. Doktor Vollmer, " kterého jsme ve dvě ráno vytáhli z postele, aby ošetřil Mortovi ruku, je jeden z nejlepších lékařů. Přímo se překonáváme. Pan Wolfe nechtel, abyste si myslel, že využívá situace nefér způsobem, kdyby je vyslechl dřív, než uvědomí ramena zákona, takže ani nevstal, aby se na ně podíval. Zůstal zavřený ve svém pokoji, buďto v posteli, nebo na pochodu sem a tam, to vám přesně neřeknu. V jednu čtyřicet

po půlnoci jsem ve vaší přítomnosti a ve vašem doslechu telefonoval manhattanskému oddělení pro vraždy, že pan Wolfe má důležité sdělení osobně pro inspektora Cramera a že by ocenil, kdyby ho Cramer podle svých možností co nejdřív navštívil. Pokud jdeo vaše přání zůstat sám se svým klientem, nemohli jsme takového lotra jako Egana dobře spustit z očí. Měli bychom pak s Cramerem peklo. Jak se daří, Saule?"
"Výborně. Vyspal jsem se tři hodiny, než jsem v pět třicet vystřídal Freda."
"Nevypadáš na to. Půjdu se postarat o snídani."
Zatímco jsem byl v kuchyni s Fritzem, přišel tam Fred, plně oblečený, s ohromující novinou. Dávali si s Orriem dvacet ve dvojité posteli v jižním pokoji, v tomtéž patře se mnou, a pro budilo je klepání na strop v pokoji o patro níž, tedy ve Wolfově.
Fred se šel dolů podívat a Wolfe mu řekl, aby za ním poslal
Orného. Musel bych hluboko pátrat ve své paměti, abych vy hrabal precedenční případ, kdy se Wolfe pustil do jakékoli práce před snídaní.
Fritz mel s přípravou a naservírováním osmi snídaní, nepočítajíc jeho vlastní, plné ruce práce, ale pomohli jsme mu s Fredem tím, že jsme do předního pokoje dali stůl a odnesli tam příbory i jídlo. Sami jsme jedli v kuchyni a právě jsme spořádávali svůj díl kukuřičných vdolečků, pečené šunky a medu, když vpochodoval Orrie a zavelel Fritzovi: "Pusťte z hlavy ty flákače a postarejte se o mě! Mám před sebou poslání a kručí mi v břiše. Archie, ty mi vyplázni pět stovek. Zatímco budeš pryč, čajznu ti židli. Taky mi dej jméno toho podniku se spoustou chlápků, co volají lidi telefonem za tolik a tolik od tisícovky hovorů."
Podržel jsem si svou židli, dokud jsem nedosnídaí, včetně druhého šálku kávy, takže Orrie musel posedět na štokrleti. Teprve potom jsem vyšel vstříc jeho objednávce. Bylo bezúčelné snažit se uhodnout, na co potřeboval těch pět stovek, ale jestli z nich měla podstatná část padnout na telefonické volání ve velkém, mohl jsem se aspoň pokusit vykoumat to z cvičných důvodů. Poněvadž jsem v nocí po uložení našich hostů v přízemí podrobně referoval Wolfovi v jeho pokoji, věděl všechno, co jsem věděl já, ale nic víc. Kdo tedy mohli být ti kandidáti na tisíc telefonických volání? Nebyli to lidé z Eganova seznamu zákazníků, poněvadž ten ležel zamčený v trezoru viděl jsem ho tam, když jsem z přihrádky na vydání vyndával oběživo pro Orrieho a Orrie si o něj neřekl. Zaregistroval jsem si tu otázku v hlavě k dalšímu uvážení ve volných chvílích, jestli se mi vůbec nějaká naskytne. Nebylo to poprvé, co Woíře poslal někoho z pomocníků na pochůzku bez předchozí konzultace se mnou.
V osm hodin, když Fritz už přinesl Wolfův podnos zpátky dolů, Orrie odešel, já sklidil nádobí od snídaně z předního pokoje a pomáhal jsem v kuchyní s mytím nádobí, zazněl zvonek u domovních dveří. Hodil jsem utěrku na stůl, vyšel jsem do předsíně, a jakmile jsem na zápraží uviděl inspektora Cramera a seržanta Purleyho Stebbinse, nemusel jsem je zdržovat tím, že bych si šel pro instrukce. Ty jsem už mčí, a tak jsem jim šel otevřít, jen cestou k domovním dveřím jsem se pohleděni přesvědčil, že dveře do předního pokoje jsou zavřené, a uvítal jsem hosty na prahu.
Nehnuli se však dál. "Máme někam naspěch," zachrčel Cramer. "Co mi máte co povědět?"
"Já nic. To pan Wolfe. Pojďte dál!"
"Nemůžu na něj čekat."
"To taky nemusíte On očekává už šest hodin netrpělivě vás."
Vešli dovnitř a zamířili do kanceláře. Když jsem tam vstoupil těsně za nimi, Cramer zavrčel: "Není tady."
Nevšímal jsem si toho, vybídl jsem je, aby se posadili, přistoupil jsem ke svému psacímu stolu, zavolal jsem do Wolfova pokoje domácím telefonem a ohlásil jsem mu, kdo přišel. Cramer si vytáhl z kapsy cigáro, poválel je mezi dlaněmi, zkontroloval jeho konec, jako by zjišťoval, jestli je někdo neotrávil nějakým vzácným a neznámým jedem, strčil si je mezi zuby a zakousl se do něho. Nikdy jsem ještě neviděl, že by si doutník zapálil. Stebbins seděl a úkosem mě pozoroval. Protivilo se mu, že jeho nadřízený ztrácí čas návštěvou u Wolfa, když je v plném proudu vyšetřování série senzačních vražd, a nesázel bych se, že by se mu to neprotivilo, i kdyby věděl, že máme vraha i s obsáhlými důkazy v hrsti a čekáme s ním na něho.
Ozvalo se bzučení klesající zdviže a Wolfe za okamžik vstoupil. Pozdravil společnost bez nadšení, přistoupil ke svému psacímu stolu, a dřív než si za něj sedl, se zeptal: "Co vás tak dlouho zdrželo? Pan Goodwin vám telefonoval víc než před šesti hodinami. Mám plný dům pochybných individuí a chci se jich zbavit."
"To vynechte!" utrhl se Cramer. "Máme naspěch. Jakých individuí?"
Wolfe se posadil a dal si na čas s uhnízděním. "Především," řekl, "máte co podotknout k obvinění slečny Esteyové, že pan Goodwin jí nabídl na prodej zprávu o rozhovoru, který jsem měl s paní Frommovou?"
"Ne. To je věc obvodního prokurátora. Vykrucujete se."
Wolfe pokrčil rameny. "Za druhé, pokud jde o ty pavouci náušnice. Koupila je paní Frommová v jednom klenotnictví v centru města v pondělí jedenáctého května odpoledne. Jak jste nepochybně zjistili, druhý podobný pár pravděpodobně v New Yorku neexistuje a nikdy neexistoval."
Stebbins vytáhl zápisník. Cramer se zeptal: "Jak jste přišel na tohle?"
"Pátráním. Sděluju vám fakt. Jak jsem k němu přišel, je moje věc. Viděla je ve výloze, koupila je, zaplatila za ně šekem a odnesla si je s sebou. Poněvadž máte přístup ke kontrolním kuponům jejích šeků, můžete patrně zjistit to klenotnictví a ověřit si to, ale nedovedu si představit pošetilejší plýtvání časem. Za ten fakt vám ručím a úvaha vám ukáže, že je krajně významný."
"V jakém smyslu?"
"Ne. Interpretujte si ho sám. Já vám jenom poskytuju fakta. Tohle je další. Znáte Saula Panzera."
"Znám."
"Včera zašel do kanceláře Společnosti pro pomoc válečným uprchlíkům, představil se tam pod jménem Leopold Heim, udal jako svou adresu jistý laciný hotel na První avenue a mluvil se slečnou Angelou Wrightovou a s jedním mužem

jménem Chaney. Řekl jim, že je v naší zemi ilegálně, že má strach z prozrazení a z deportace, a požádal je o pomoc. Odpověděli mu, že jeho potíže se vymykají jejich oboru činnosti, poradili mu, aby si zašel za nějakým právníkem, a dali mu jméno Dennise Horana. Šel za panem Horanem, mluvil s ním a potom se vrátil do svého hotelu. Krátce před osmou hodinou večer za ním přišel do hotelového pokoje nějaký člověk a nabídl mu ochranu před odhalením a šikanováním za úplatu deseti tisíc dolarů. Pan Panzer vám sdělí bližší podrobnosti. Dostal lhůtu čtyřiadvaceti hodin, aby dal dohromady všechny peníze, co sežene, a když ten člověk odešel, pan Panzer ho sledoval. Znamenitě se v tom vyzná."
"To vím, že vyzná. Co potom?"
"Přeskočíme teď k panu Goodwinovi. Než se však ujme slova, měl bych vysvětlit, že jsem vyšel z určitého předpokladu o tom muži, co seděl minulé úterý v autě vedle ženy, která požádala Peta Drossose, aby sehnal poldu. Předpokládal jsem, že ten muž byl Matthew Birch."
Cramer vypoulil oči. "Proč Birch?"
„To nemusím rozvíjet, poněvadž se to opodstatnilo. Byl to Birch. Další fakt."
"Doložte mi to. Tohle se musí dokázat pořádně!"
"To udělá pan Goodwin. Dostane se k tomu. Archie, začněte Fredovým telefonickým zavoláním včera večer a pokračujte pak dál."
Udělal jsem to. Poněvadž jsem věděl předem, že to přijde dřív či později na program, strávil jsem skoro hodinu tím, že jsem si to v duchu pečlivě prošel když jsem v noci od půl čtvrté do půl páté seděl na stráži v předním pokoji a došel jsem k závěru, že musím vynechat jenom dvě podstatnější okolnosti: způsob, jakým jsme povzbudili Pyskouna Egana k výpovědi, a Eganův notes. O notesu neměla padnout ani zmínka, a taky nepadla.
Wolfe v noci při naší poradě ve svém pokoji řekl, že kdyby se z toho později vyklubal závažný důkaz, budeme muset s notesem vyrukovat, ale jinak ne.
Až na ty dvě věci jsem vyklopil všechno. Stebbins si začal dělat poznámky, ale v polovičce toho nechal. Byío toho na něj moc. Odevzdal jsem mu Mortův revolver a předvedl jsem mu kleště, které měly čelisti tlustě omotané černou lepicí páskou, aby nedošlo k poškození kůže a zhmoždění masa. Když jsem skončil, Ctamer se Stebbinsem seděli a dívali se na sebe.
Cramer se obrátil na Wolfa. "To potřebuje kapku utřídit." "Ano," souhlasil Wolfe. "To tedy potřebuje." Cramer se zeptal Stebbinse: "Známe toho Egana?" "Já ne, ale já dělám odjakživa vraždy." "Sežeňte Rowcliffa, ať o něm rychle zjistí, co se dá." Uvolnil jsem své místo, Purley si na ně sedl a vytočil číslo. Zatímco telefonoval, Cramer seděl s doutníkem v prstech, škaredil se na něj a třel si rty klouby druhé ruky. Tvářil se přesně tak, jako by se rozhodoval, jestli má nechat žvýkání cigár. Když Purley dotelefonoval a vrátil se do své klubovky, Cramer se podíval na Wolfa. "Horan je v tom až po krk, ale nemůžeme ho teďka zadržet."
"Já ho nedržím. Drží se dobrovolně svého klienta." "No jo, já vím. Tohle vám tedy přiznáváni. Namočilo to Horana důkladné. Jestli přimějeme Egana, aby zazpíval, máme to v hrsti."
Wolfe zavrtěl hlavou. "Vraha třeba ne. Egan možná ví o těch vraždách právě tak málo jako vy."
To byla sprostá ťafka, ale Cramer ji ignoroval. "Dáme mu příležitost," prohlásil. "Spoustu příležitosti. Musím si to utřídit. Nemáme absolutní jistotu, že s tou ženskou v autě seděl Birch. Co jestli ne? Co jestli to byl jeden z těch chudáků, které ta banda ždímala? Ta ženská byla jedna z bandy, ta, co dává Eganovi telefonicky pokyny. Bála se, že ji ten chlápek zabije, tak řekla Petovi, aby sehnal poldu. Sama se z toho nějak vyvlíkla, ale ten chlápek pak v noci pád na Birche, co tu bandu véd, a zabil ho. Potom si uvědomil, že ho Pete může identifikovat, zabil možná i tu ženskou, jenže její tělo se nenašlo a proto příští den zabil Peta. Pak si uvědomil, že paní Frommová vede tu Společnost, a tak zabil i ji. Panebože, v tom je spousta možností, tahle banda a Horan v ní. Takoví lidé jsou zoufalí a jsou jich v New Yorku tisíce lidí, co jsou tady ilegálně a mají strach z vykopnutí. Hotová pastva pro vyděrače. Někde musí existovat seznam obětí, ze kterých ti parchanti tyli, a ten bych rád měl v ruce. Vsadil bych se, že na něm bude i ten vrah. Vy ne?" "Ne."
"Vy abyste ve všem neodporoval! Proč ne?" "Ještě jste si to dost neutřídil, pane Cramere. Ale podle toho, že spěcháte přišít vinu nějaké oběti těch vyděračů, musí vám pořádně téct do bot. Došlo ke třem vraždám. Jestliže předpokládáme, abychom v tom měli nějaký pořádek, že všechny spáchal jeden vrah, dají se eliminovat všichni podezřelí, které máte po ruce?" "Ne."
"Kdo se dá eliminovat?"
"Úplně vyškrtnout nemůžeme nikoho. Jsou v tom samozřejmě komplikace. Například paní Horanová tvrdí, že v pátek v noci se její manžel vrátil domů deset minut nato, co šel paní Frommovou vyprovodit dolů k jejímu vozu, že si lehl a zůstal v posteli, jenomže to je manželčino svědectví ve prospěch manžela. Jestli se chystáte vyrukovat s nějakým kandidátem, nenechte se ode mne odradit. Máte nějakého?" "Ano."
"Čerta máte! Jmenujte mi ho!"
"Ptal jste se, jestli mám nějakého kandidáta, ne jestli jsem připraven jmenovat ho. To možná budu za hodinu, nebo za týden, ale ne teď."
Cramer zavrčel. "Buďto se vytahujete, což by nebylo nic nového, nebo si něco necháváte pro sebe. Připouštím, že se vám podařil zátah ta vyděračská banda, Egan, a když budeme mít štěstí, i Horan a jsem vám velice zavázán. V pořádku. Ale nic z toho neukazuje na vraha. Co ještě? Jestli vám jde o dohodu, k službám. Dám vám k dispozici všechno, co víme, ptejte se mě, na co chcete, o to vám samozřejmě jde když mi na revanš dáte k dispozici všechno, co víte vy."
Stebbins ze sebe vyrazil jakýsi zvuk, a pak se zatvářil, že k ničemu nedošlo.
"To je teoreticky poctivý a přímý návrh," řekl Wolfe, "jenomže prakticky nemá žádný smysl. Za prvé jsem vám totiž už všechno, co vím, k dispozici dal, a za druhé, vy nevíte nic, co bych chtěl nebo potřeboval."
Cramer a Stebbins na něho zůstali civět, s překvapením i podezřením zároveň.
"Pověděl jste mi už," pokračoval Wolfe, "že jste nikoho z možných pachatelů neeliminovali, víc než tři dni od

zavraždění paní Frommové. To mi stačí. Máte teď v ruce desítky tisíc slov hlášení a výpovědí, a já připouštím, že někde v té hromadě je snad zahrabaná nějaká skutečnost nebo věta, kterou bych mohl pokládat za průkaznou, ale i kdybyste mi tady tu fůru vyklopil, nehodlám se v ní brodit. Kolik stránek například máte o minulosti, stycích a nedávných pohybech slečny Angely Wrightové?"
"Habaděj," zabručel Cramer.
"Samozřejmě. Nijak to nezlehčuju. Takové směry pátrání vás často přivedou k řešení, ale je očividné, že v tomhle případě vám neposkytly ani náznak řešení, poněvadž jinak byste tady nebyl. Našel bych třeba ve vašich spisech odpověď na tuhle otázku: Proč se ten muž, který Peta zabil za bílého dne a na ulici plné lidí, odvážil rizika, že ho někdo z diváků později může identifikovat? Nebo na tuhle: Jak si vyložit známá fakta o těch náušnicích jedenáctého května je koupila paní Frommová, devatenáctého května je na sobě měla jiná žena, a dvaadvacátého května je měla paní Frommová? Objevili jste o těch náušnicích nějaký jiný fakt? Že by se s nimi kdykoli jindy objevila kterákoli žena?"
"Ne."
"Právě proto jsem si obstaral vlastní odpovědi, ale protože vám je nemůžu vyložit, aniž bych jmenoval svého kandidáta, bude to muset počkat. Zatím"
Zarazil se, protože dveře do předsíně se začaly otvírat. Pootevřely se natolik, že jimi vklouzl Fred Durkin a dal mi znamení, abych šel k němu.
Vstal jsem, ale Wolfe se ho zeptal: "Co je, Frede?"
"Vzkaz pro Archieho od Saula."
"Řekněte nám ho. Dělíme se s panem Cramerem o všechno."
"Ano, pane. Horan s vámi chce mluvit. Hnedka. Naléhavě."
"Ví, že jsou tady pan Cramer s panem Stebbinsem?"
"Ne, pane."
Wolfe se obrátil ke Cramerovi. "Ten Horan je hyena a jde mi na nervy. Myslím, že byste s ním radši jednali na své vlastní půdě i s těma druhýma dvěma. Proč si je neodvedete?"
Cramer se na něj upřeně zadíval. Vytáhl si cigáro z úst, půl minuty je držel a strčil si je zase zpátky mezi. zuby, "Byl bych myslel," začal ne zvlášť jistě, "že znám všechny vaše triky, ale tohle je něco nového. Ať mě hrom bací, jestli to chápu. Měl jste tady Horana s tím advokátem Maddoxem a vyhnal jste je. Zrovna tak Paula Kuffnera. Teď tady máte v předním pokoji Horana a ty druhé dva, a vy je ani nechcete vidět, třebaže pořád tvrdíte, že jdete po vrahovi. Znám vás moc dobře na to, abych se vás ptal, proč to, ale namouduši bych na to rád přišel." Otočil se hlavou k Fredovi. "Přiveďte Horana sem!"
Fred se bez pohnutí podíval na Wolfa. Wolfe si povzdechl. "No dobrá, Frede."
Vteřinu jsem si myslel, že Dennis Horan opravdu udělá čelem vzad a vezme do zaječích. Vnesl se dovnitř jako člověk s určitým záměrem, zarazil se, když viděl, že máme společnost, pokročil o čtyři kroky, poznal Cramera a znovu strnul. Právě v tom okamžiku jsem myslel, že práskne do bot.
"Ach," vydechl konečně. "Nechtel jsem vyrušovat."
"Ale vůbec ne," ujistil ho Cramer. "Posaďte se. Zrovna jsme o vás mluvili. Jestli máte něco na srdci, klidně s tím ven! Slyšel jsem, že jste náhodou tady."
Vzhledem k atmosféře a k okolnostem, včetně té těžké noci, kterou měl za sebou, se Horan držel docela dobře. Musel se bleskově rozhodnout, jestli má kvůli neočekávané přítomnosti představitelů zákona nějak změnit připravený program, a zřejmě to dokázal, zatímco si přitahoval klubovku mezi Stebbinse a Cramera a usazoval se v ní. Jakmile seděl, přeletěl očima z Cramera na Wolfa a zpátky na Cramera.
"Jsem rád, že jste tady," řekl.
"Já taky," zaduněl Cramer.
"Protože si možná pomyslíte, že jsem vám dlužen omluvu," pokračoval Horan, "i když s vámi třeba nebudu souhlasit." Jeho tenorek se o dva tóny snížil. "Pomyslíte si možná, že jsem vám měl povědět o rozmluvě, kterou jsem měl v pátek večer s paní Frommovou."
Cramer se na něj tvrdě podíval. "O té jste nám pověděl."
"Ano, ale ne všechno. Stál jsem před krajně obtížným rozhodnutím a domníval jsem se, že jsem se rozhodl správně, ale teď si tím nejsem docela jistý. Paní Frommová mi řekla něco, co by v případě zveřejnění mohlo uškodit Společnosti pro pomoc válečným uprchlíkům. Byla předsedkyní Společnosti a já jejím právním zástupcem, takže její sdělení bylo chráněno služebním tajemstvím. Za normálních okolností je ovšem nepřípustné, aby právní zástupce takové sdělení prozradil, ale musel jsem se rozhodnout, jestli nejde o případ, kdy převažuje obecný zájem. Rozhodl jsem se, že Společnost má právo spolehnout se na mou diskrétnost."
"Ze zápisu myslím nevysvitne žádný váš náznak, že byste něco zamlčoval."
"To patrně nevysvitne," připustil Horan. "Prohlásil jsem možná dokonce, že jsem vám vypověděl všechno, co ten večer bylo řečeno, ale víte, jak to chodí." Chvilku si myslel, že by se měl usmát, a pak zase, že by se neměl usmívat. "Došel jsem minule k jistému rozhodnutí, to je všechno, a teď si myslím, že bylo mylné. Nebo bych je teď aspoň chtěl změnit. Paní Frommová si mě v pátek po večeři vzala stranou a řekla mi něco, co mě hrozně šokovalo. Dostala prý informaci, že někdo spojený se Společností dodává jména lidí, kteří jsou v naší zemi ilegálně, nějakému vyděrači nebo gangu vyděračů, a že ti lidé to pak odnášejí; že ten vyděrač nebo šéf toho gangu byl nějaký Matthew Birch, který byl v úterý v noci zavražděn; že do toho je zapletený nějaký Egan; a že"
"Nejste Eganův právní zástupce?" zeptal se Cramer.
"Ne. To byl omyl. Jednal jsem z okamžitého impulsu. Rozmyslel jsem si to a řekl jsem mu, že ho zastupovat nemůžu. Paní Frommová mi taky řekla, že vyděrači se prý scházejí v jedné garáži na Desáté avenue udala mi její jméno a adresu.

Chtěla na mně, abych tam o půlnoci zašel, tu noc z pátku na sobotu. Řekla mi, že na druhém pilíři vlevo je v té garáži signální tlačítko a že jím mám dát znamení, dvakrát krátce, jednou dlouze a jednou krátce, a pak že mám jít dozadu a po schodech do suterénu. Nechala mi na vůli, jak mám postupovat vůči komukoli, koho tam snad najdu, ale zdůraznila mi, že hlavní věc je zabránit každému skandálu, který by poškodil Společnost. To byla celá ona! Vždycky myslela na druhé a nikdy na sebe!"
Odmlčel se, zřejmě na okamžik přemožen dojetím. Cramer se ho zeptal: "A šel jste tam?"
"Vy víte, že nešel, pane inspektore. Jak jsme vám vypověděli s mou ženou, když jsem paní Frommovou vyprovodil dolů k jejímu vozu, vrátil jsem se domů a šel jsem si lehnout. Paní Frommové jsem řekl, že si to chci rozmyslet. Byl bych tam nejspíš šel příští noc, v sobotu, ale dopoledne přišla zpráva o smrti paní Frommové a ten strašný šok " Horan se opět musel odmlčet.
"Upřímně řečeno," ujal se znovu slova, "doufal jsem, že vraha dopadnete a že zločin nebude v žádné spojitosti se záležitostmi Společnosti. Proto jsem se vám o té rozmluvě nezmínil. Ale minula neděle a pondělí a já se začal obávat, že jsem udělal chybu. Včera večer jsem se rozhodl něco podniknout. Zíjel jsem k té garáži, vjel jsem rovnou dovnitř a našel jsem na druhém pilíři opravdu tlačítko. Stiskl jsem je, abych dal signál, o kterém mi řekla paní Frommová, a ozvala se odpověď bzučákem. Sotva jsem vykročil dozadu do garáže, nějaký člověk, který tam číhal, vytáhl pistoli a rozkázal mi, abych šel podle jeho pokynů. To jsem udělal. Zavedl mě dozadu ke schodům a poručil mí, abych po nich sestoupil. U paty schodů stál jiný muž s pistolí, kterého jsem poznal Archie Goodwin."
Pokynul hlavou směrem ke mně. Jeho pokynutí jsem neopětoval. Pokračoval dál. "Viděl jsem ho předtím v sobotu v téhle kanceláři. Třebaže jsem se přestal bát o své bezpečí, protivilo se mi přirozeně, že na mě míří pistolemi, a protestoval jsem. Goodwin zavolal z vedlejší místnosti dalšího muže, také ozbrojeného, a ten mě odvedl k protější zdi a držel mě tam v šachu. I tohohle druhého muže jsem viděl už předtím. Navštívil mě včera dopoledne v mé kanceláři, řekl mi, že se jmenuje Leopold Heim, a já mu"
"Já vím," zarazil ho Cramer. "Dokončete to s tou garáží."
"Jak si přejete, pane inspektore, samozřejmě. Za chvíli Goodwin zavolal na toho muže, kterému říkal Saul, aby mě přivedl do místnosti. Byli tam další dva muži, jeden zjevně s Goodwinem, a druzí dva leželi na zemi se spoutanýma nohama. Goodwin řekl, že právě telefonoval Nerovi Wolfovi, a omluvil se mi. Potom krátce oznámil těm dvěma na zemi, že se dopustili zločinů a že je odveze k Wolfovi k výslechu, a jednomu z nich, kterého jmenoval Egan, řekl, že jsem právník a že bych možná byl ochoten zastupovat ho. Když mě o to ten muž požádal, souhlasil jsem, a teď se musím přiznat, že jsem jednal nerozvážně. Vysvětluji to tím, že jsem nebyl plně při smyslech, ačkoli nemůžu chtít, abyste to omluvil. Předtím mě komandovali s namířenými pistolemi a kromě toho se mi protivil Goedwinův svévolný záměr dopravit ty lidi do domu svého zaměstnavatele, když patřičný postup vyžadoval, aby uvědomil úřady. Souhlasil jsem tedy, přijel jsem s nimi sem a tady jsem byl držen .celou noc. Je"
"Ne," namítl jsem. "Oprava. Nikdovás tu nedržel. Řekl jsem vám několikrát, že se můžete sebrat a jít si po svých."
"Oni tu byli drženi a mě držel ten pošetilý slib, který jsem dal. Přiznávám, že to byla pošetilost, a lituju toho. Ve světle těchhle posledních událostí jsem musel, byť i nerad, dojít k závěru, že smrt paní Fromrnové možná přece jen souvisí se záležitostmi Společnosti, nebo s někým ze zaměstnanců Společnosti, a v tom případě je moje povinnost jasná. Proto ji tecT plním, zevrubně a upřímně, a doufám i užitečně."
Vytáhl kapesník a utřel si důkladně čelo, tváře i krk. "Neměl jsem příležitost k ranní toaletě," řekl omluvně. To byla sprostá lež. Měl k dispozici dobře vybavenou koupelnu, kam vedou dveře z předního pokoje i z kanceláře, a také v ní byl. Jestliže se v té době ještě nerozhodl splnit zevrubně, upřímně a užitečně svou povinnost, takže nechtel Egana spustit z očí na tak dlouho, co by potřeboval, aby si umyl obličej, to už byla jeho záležitost.
Cramerův tvrdý pohled nijak nezjihl. "Za užitečnou pomoc jsme vždycky vděční, pane Horane," řekl mu ne zvlášť vděčným tónem. "I když je trochu opožděná. Kdo slyšel tu vaši rozmluvu s paní Frommovou?"
"Nikdo. Jak jsem řekl, vzala si mě stranou."
"Pověděl jste někomu o té rozmluvě?"
"Ne. Řekla mi, abych se o tom nezmiňoval."
"Koho paní Frommová podezírala, že je do toho zapletený?"
"To jsem už uvedl. Matthewa Birche a toho Egana."
"Ne. Myslím z lidí spojených se Společností."
"O tom nemluvila. Měl jsem dojem, že nepodezírala nikoho jmenovitě."
"Od koho dostala tu informaci?"
"To nevím. Neřekla mi to."
"Tomu se dá těžko věřit." Cramer se držel na uzdě. "Mluvila o spoustě podrobností jmenovala Birche a Egana, znala jméno i adresu té garáže věděla dokonce o tom tlačítku na pilíři a znalá signál. To vám neřekla, odkud to všechno ví?"
"Ne."
"Ptal jste se jí na to?"
"Ovšemže. Odpověděla, že mi to nemůže říct, poněvadž se to dověděla důvěrně."
Upíraly se na něho čtyři páry našich očí. Jeho oči s naběhlými zarudlými víčky a s dlouhými prohnutými řasami visely na Cramerovi. Nám všem, včetně jeho, byla situace naprosto jasná. Věděli jsme, že lže, až se práší, a on věděl, že to víme. Byl v tom až po krk a teď se pokoušel vyškrabat se z toho. Musel si vycucat z prstu nějaké vysvětlení, proč byl v garáži, a zejména, jak věděl o tom tlačítku a proč jím dával znamení. Celkem si nevedl nijak špatně. Poněvadž paní Frommová byla mrtvá, mohl ji citovat, jak si zamanul, a poněvadž byl mrtev i Birch, neriskoval nic tím, že ho jmenoval. Jeho hlavní problém byl Egan. Toho nemohl ignorovat, poněvadž ho měl hned vedle, v sousedním pokoji. Nemohl s ním držet basu, poněvadž bylo vyloučeno, aby zastupoval téměř usvědčeného vyděrače, jehož usvědčení poškodí

klienta, kterého Horan fakticky dosud právně zastupoval, totiž Spovalup. Egana tedy musel předhodit vlkům. Tak se to aspoň jevilo mně, a protože jsem ostatní tři znal tak dobře a viděl j.sem jejich výraz, když se na Horana dívali, jevilo se to stejně i jim.
Cramer se obrátil na Wolfa s tázavě zdviženým obočím. Wolfe zavrtěl hlavou.
Cramer se ozval. "Purley, přiveďte Egana!"
Purley vstal a vyšel. Horan se pohnul v křesle, aby se solidněji usadil, a napřímil se. Čekaly ho perné chvíle, ale sám si o to řekl. "Uvědomujete si ovšem," oslovil Cramera, "že ten člověk je zřejmě sprostý zločinec a že je v zoufalé situaci. Je to sotva věrohodný svědek."
"Mhm," odpověděl Cramer a víc to nerozváděl. "Goodwine, co mu dát křeslo tamhle vedle vás, aby byl čelem ke mně?"
Vyhověl jsem mu. Tím se měl Stebbins octnout mezi Eganem a Horanem. Wolfe by tím viděl Egana z profilu, ale protože nic nenamítal, postavil jsem křeslo podle Cramerova přání. Sotva jsem to udělal, vrátil se Stebbins s Eganem. "Semhle sem!" ukázal jsem mu, a on tam Egana usadil. Sprostý zločinec upřel oči na Dennise Horana, ale ten se na něj ani nepodíval. Pozoroval Cramera.
"Vy jste Lawrence Egan," zeptal se Cramer, "známý jako Pyskoun Egan?"
"To jsem." Zaznělo to ochraptěle a Egan si odkašlal.
"Já jsem policejní inspektor. Tohle je Nero Wolfe. Co nevidět o vás dostanu hlášení. Máte něco v trestním rejstříku?"
Egan zaváhal a pak vyhrkl. ,,Snad se to dovíte z toho hlášení, ne?"
"Jisté, ale ptám se vás."
"Radši se řiďte tím hlášením. Třeba mám špatnou paměť."
Cramer to přešel. "Archie Goodwin, ten vedle vás, mě informoval, k čemu došlo včera, od chvíle, kdy jste navštívil jednoho člověka v jistém hotelu na První avenue myslel jste, že se jmenuje Leopold Heim až do chvíle, kdy jste byl přiveden sem. Projdu si to s vámi později, ale především vám chci povědět, jak na tom jste. Myslíte si možná, že tady máte právního zástupce, který bude hájit vaše zájmy, ale to by byl omyl. Pan Horan vás prý upozornil, že vás zastupovat nemůže a nehodlá. Řekl vám to?"
"Jo."
"Nemumlejte. Mluvte nahlas! Řekl vám to?"
,Jo!"
"Kdy?"
"Asi před půl hodinou.".
,tTakže víte, že tady žádného zástupce nemáte. Máte na krku dva paragrafy, napadení s nabitou střelnou zbraní a pokus o vydírání. K prvnímu bodu jsou tu dva svědkové, Fred Durkin a Archie Goodwin, takže to je hotovka. Myslíte si možná, že k druhému bodu máme jenom jednoho svědka, Saula Panzera alias Leopolda Heima, ale to je chyba. Pan Horan říká, že minulý pátek večer ho jistá spolehlivá osoba se znalostí faktů informovala, že jste zapletený do vyděračské akce na ždímání peněz z lidí, kteří se dostali do Spojených států ilegálně. Říká, že předtím souhlasil s vaší obhajobou, poněvadž podlehl náhlému impulsu, kterého teď lituje. Říká, že by nezastupoval sprostého zločince, jako jste vy. Říká"
"To jsem neříkal!" vypískl Horan. "Jenom jsem"
"Mlčte!" vyštěkl Cramer. "Ještě jedno vyrušení a jdete ven! Řekl jste, že Egan je podle vaší informace členem vydéračské bandy? Ano, nebo ne?"
"Ano."
"Řekl jste, že ho nechcete zastupovat?"
"Ano."
"Označil jste ho za sprostého zločince?"
"Ano."
"Tak mlčte, jestli tu chcete zůstat!" Cramer se vrátil k Eganovi. "Zdálo se mi, že máte právo vědět, co říkal pan Horan, ale my to nepotřebujeme, abychom vám to vyděračství přišili, jak se patří. Leopold Heim nebyl první, a nemyslete si, že nenajdeme někoho z ostatních. S tím si hlavu nelámu. Chci se vás na něco zeptat tady před panem Horanem. Viděl jste ho někdy dřív než včera v noci?"
Egan se kousal do jazyka, nebo v každém případě něco přežvykoval. Z koutku úst mu steklo něco slin, a on si je utřel hřbetem ruky. Pořád ještě mu pracovaly čelisti, pak si propletl prsty a pevně je sevřel. Zřejmě prožíval pekelná muka.
"No?" povzbudil ho Cramer.
"Musím si to rozmyslet," zaskřehotal Egan.
"Rozmyslete si to dobře. Nic si nenamlouvejte! Držíme vás takhle" Cramer zdvihl pěst "za to napadení a vydírání. Kladu vám prostou otázku: Viděl jste pana Horana někdy dřív než včera v noci?"
"Jo. Myslím že jo. Heleďte, co takhle něco za něco?"
"Ne. Nic takového. Jestli obvodní prokurátor a soudce budou chtít nějak ocenit vaši spolupráci, to je, jejich věc. Spíš Ji ocení, to víte."
"Jo, to vím."
"Tak odpovězte na otázku!"
Egan se zhluboka nadechl. "To jste sakra uhod, že jsem ho viděl dřív než včera. Mockrát. Tucetkrát!" Ušklíbl se na Horana. "Ze jo, brácho? Ty kryso všivácká!"
"To je lež," prohlásil Horan klidně, neuhýbaje Eganovu úšklebku. Obrátil se na Cramera. "Vy jste to vyprovokoval, inspektore. Napověděl jste mu to."
"Tak mu napovím ještě víc!" odsekl Cramer. "Jak se pan Horan jmenuje křestním jménem?"

"Dennis."
"Kde má svou kancelář?"
"V čísle sto dvacet jedna ve Východní Jednačtyřicátý ulici."
"Kde bydlí?"
"Tři sta patnáct Gramercy Park."
"Jakým jezdí autem?"
"Chryslerem, sedanem z loňského roku."
"Jaké barvy?"
"Černým."
"Jaký má telefon do kanceláře?"
"Ridgway tři, čtyřijednačtyřijedna."
"Jaký domů?"
"Paláce osm, šesttřinulasedm."
Cramer se obrátil na mne. "Měl ten člověk příležitost získat všechny ty informace během noci?"
"Neměl. Žádnou z nich."
"To tedy prozatím stačí. Pane Horane, jste zajištěn jako závažný svědek v případě vraždy. Purley, odveďte ho do vedlejšího pokoje kdo je tam?"
"Durkin a Panzer s tím Ervinem."
"Řekněte jim, ať Horana nepouštějí, a vraťte se sem!"
Horan vstal. Byl klidný a důstojný. "Varuju vás, pane inspektore, tohohle přehmatu budete litovat!"
"Uvidíme, pane Horane. Purley, odved té ho!"
Ti dva opustili místnost, Purley jako druhý. Cramer vstal, došel k mému koši na papír, hodil tam zbytky doutníku a vrátil se do červené kožené klubovky. Chtěl něco povědět Wolfovi, uviděl, že Wolfe se opírá dozadu se zavřenýma očima, a tak to neřekl. Místo toho se zeptal mne, jestli je ho slyšet ve vedlejším pokoji, a j4 mu odpověděl, že ne, že spojovací dveře jsou zvukotěsné. Zatím se vrátil Stebbins a sedl si do svého křesla.
Cramer oslovil Egana: "Tak sem s tím! Je Horan v té bandě?"
"Chci něco za něco," opakoval Egan paličatě.
"Proboha!" Cramera to znechutilo. "Jste v tom až po uši. Kdybych měl plnou kapsu laskavostí na výměnu, na vás bych nevyplejtval ani jednu. Jestli si to chcete ulehčit, zaslužte si to, ale honem! Je Horan v té bandě?"
"Jo."
"Co v ní má na starosti?"
"Říká mi, jak co navlíknout, jako s lidma, co chtějí vyplavat ze dna. Je to, sakra, přece advokát. Někdy mi dává tipy. Dal mi ten tip na Leopolda Heima, parchant jedna!"
"Peníze odevzdáváte jemu?"
"Ne."
"Nikdy?"
"Ne, dostává svůj podíl vod Birche. Totiž dostával."
"Jak to víte?"
"Vod Birche."
"Jak jste se do toho dostal vy?"
"Přes Birche. Návrh mi to asi přede dvěma rokama a já to zkusil. Tři nebo čtyry měsíce nato pak došlo k maléru s jedním chlápkem v Brooklynu a Birch mi sjednal v garáži sraz s jedním advokátem, aby mě z toho vysekal. Ten advokát byl Horan. Tenkrát jsem ho viděl prvně. Vod ty doby jsem se s ním setkal už ani nevím, možná dvacetkrát."
"Vždycky v té garáži?"
"Jo, dycky. Nikde jinde jsem se s ním nesetkal, ale telefonoval jsem s ním."
"Máte od Horana něco písemně jeho rukou? Nějaký vzkaz nebo záznam?" "Ne."
"Ani lísteček? Nic?"
"Říkám, že ne. Vod toho parchanta mazanýho?" "Byl ještě někdo při nějaké vaší schůzce s Horanexn?" "Se ví, mockrát tam byl Birch." "Ten je po smrti. Nikdo jiný?" Egan se musel rozmyslet. "Ne."
"Nikdy?"
"Ne s náma dole v suterénu, to ne. Noční hlídač v garáži, Bud Haskins, ho samosebou viděl pokaždý, když přišel."
Eganovi zasvítily oči. "To se ví, Bud ho viděl!"
"Bezpochyby." Cramer se nevzrušil. "Na to je Horan připravený, nebo si myslí, že je. Postaví slovo váženého člena advokátní komory proti slovu sprostého zločince, jako jste vy, kterému hraje do noty komplic, a o tom prohlásí, že jste ho zpracoval. Neříkám, že nám Haskins nemůže pomoct. Zavoláme si ho a kam jdete?"
Wolfe odstrčil křeslo, zvolna vstal a vykročil. Podíval se dolů na Cramera. "Nahoru. Je devět hodin." Prošel mezi svým psacím stolem a Cramerem a pokračoval v cestě.
Cramer zaprotestoval. "Vy vážně vážně jdete pryč, zrovna když"
"Když co?" opáčil Wolfe. V půli cesty ke dveřím se obrátil. "Tohohle mizeru máte v koutě a chcete z něho vyrazit něco, abyste usvědčil dalšího mizeru, toho nemožného Horana, z nejodpornějšího podniku, jaký je možno si představit. Připouštím, že je to nutné, vlastně je to obdivuhodné, jenomže já už svým dílem přispěl a vy mě tu nepotřebujete. Ostatně nejdu po vyděračích, ale po vrahovi. Znáte můj rozvrh hodin, budu vám k dispozici v jedenáct. Ocenil bych, kdybyste tuhle žoužel odstranil z mého domu. Poradíte si s nimi stejně efektivně i jinde."
"To se vsaďte, že poradím!" Cramer se zvedl z klubovky. "Beru vaše lidi s sebou, všechny čtyři Goodwina, Panzera,

Durkina a Cathera a nevím, kdy s nimi budu hotov."
"Můžete si vzít ty první tři, ale ne pana Cathera. Ten tady není.
"Potřebuju ho. Kde je?"
"Toho neseženete. Něco vyřizuje. Nedal jsem vám toho za jedno ráno dost? Archie, pamatujete se, kam šel Orrie?"
"Ne, pane, Nevzpomněl bych si ani pro spásu vlastní duše."
"Dobrá. Tak se o to nesnažte." Otočil se k nám zády a vypochodoval.
V životě jsem neviděl za jeden den tolik hlavounů ze štábu jako během příštích osmi hodin, od devíti ráno do pěti odpoledne, to úterý týden nato, co Pete Drossos přišel za Nerem Wolfem konzultovat se o svém případu. Na stanici Desátého okrsku to byl náměstek policejního šéfa Neary. V čísle 240 v Centre Street sám policejní šéf Skinner. V čísle 155 v Leonard Street obvodní prokurátor Bowen osobně se suitou svých tří zástupců, včetně Mandelbauma. Nestouplo mi to však do hlavy, poněvadž jsem věděl, že to nebylo jenom kvůli mé fascinující osobnosti. Především vražda paní Laury Frommové, shodou okolností ve spojení se dvěma dalšími vraždami, stála novinářům po čtyřech dnech dosud za přelévání tisíců sudů inkoustů, a to ani nemluvím o vlnách v éteru. Za druhé právě začínala předběžná kampaň pro starostenské volby a Bowen i Skinner a Neary horlivě kuchali ryby, aby je stihli včas hodit na pekáč. Opravdu prvotřídní vražda skýtá vítané možnosti chlapíkovi, který je tak oddán službě veřejnosti, že je ochoten vzít na svá bedra ještě větší břemeno ve vyšším úřadě.
Na západním manhattanském oddělení pro vraždy v budově Desátého okrsku nás rozdělili, ale to nám nevadilo. Jediné body, které jsme si nechávali pro sebe, byla hra na skřipec, kterou jsme si zahráli s Eganem, a pak jeho notes, ale Saul i Fred věděli, co a jak. Hodinku jsem strávil v malé místnůstce se stenografem naklepáváním, přečtením a podepsáním své výpovědi, a pak mě odvedli do Cramerovy kanceláře na potlach s náměstkem policejního šéfa Nearym. Cramer ani Stebbins u toho nebyli. Neary bruče, ale choval se kamarádsky. Jeho chování naznačovalo, že kdyby nás dva nechali spolu aspoň čtyřicet minut o samotě, rozřešili bychom ten případ jedna dvě, ale že máme smůlu ani ne v poloviče té doby ho zavolali telefonem a musel mě nechat běžet. Když mě pak doprovázeli chodbou a po schodech dolů ven, kde čekalo auto, městští zaměstnanci, které jsem sotva znal od vidění, i jiní, které jsem jaktěživ neviděl, si dali záležet, aby mě pozdravili. Zřejmě mezi nimi vládl dojem, že se moje fotka dostane do novin, a kdoví, ještě mě třeba budou kandidovat na starostu. Odpovídal jsem na pozdravy jako člověk, který dovede ocenit sympatie, jež se v těch pozdravech projevily, ale je hrozně zaměstnaný.
V Leonard Street sám obvodní prokurátor Bowen rněl na psacím stole kopii mé výpovědi a v průběhu našeho rozhovoru mě v jednom kuse přerušoval s odvoláním na tu výpověcf, listoval v ní, aby našel některá místa, mračil se na ně a pak pokyvoval hlavou, jako by mi chtěl říct: "No, zdá se, že možná přece jenom nelžete." Negratuloval mi však k" dopadení Ervina a Egana a k nachytání Horana. Naopak, naznačoval, že za to, jak jsem je odvezl do Wolfova domu, místo abych pozval policajty do té garáže, by mi nejspíš mohl napařit pět let v base, kdyby jen měl čas najít si na to příslušné paragrafy. Protože jsem ho už znal, nevšímal jsem si toho a snažil jsem se nerozčilovat ho. Měl toho chudák ten den ažaž, i kdyby nebylo mne. Pěkně se mu zašmodrchal víkend, oči měl červené nevyspáním, telefon mu drnčel v jednom kuse, jeho zástupci ustavičně přicházeli a odcházeli, a jeden raník ho zařadil na čtvrté místo v seznamu favorizovaných kandidátů na úřad starosty. K tomu ke všemu mu teď hrozilo, že se do případu FrommováBirchDrossos vloží FBI na základě vyděračství, ze kterého jsme se Saulem a Fredem odklopili pokličku, z čehož vyplývala nevítaná možnost, že FBI rozlouskne ty vraždy. Nebylo tedy divu, že mé obvodní prokurátor nepozval na oběd.
Nikdo mě vlastně nepozval. Jako by nikoho nenapadlo, že taky někdy jím. Snídal jsem už dávno, brzy ráno. Když sezení u Bowena končilo, chvíli po poledni, vytanula mi na mysli jedna známá hospoda za rohem, jejíž specialitou byla vepřová kolena s kyselým zelím, ale Mandelbaum řekl, že se mě chce na něco zeptat, a odvedl si mě chodbou do své kanceláře. Usadil se za psací stůl, vybídl mě, abych se posadil, a začal:
"Pokud jde o tu nabídku, se kterou jste včera přišel na slečnu Esteyovou."
"Panebože. Už zas?"
"Teď to vypadá jinak. Můj kolega Roy Bonino je právě u Wolfa a zjišťuje si to. Nechme té komedie a vyjděme z toho, že vás s tou nabídkou poslal Wolfe. Sám říkáte, že na tom nebylo nic nepatřičného, tak proč ne?"
Měl jsem hlad. "Dobrá, když z toho vyjdeme, co dál?"
"Pak se dá předpokládat, že Wolfe věděl o téhle vyděračské bandě dřív, než vás s tou nabídkou poslal. Předpokládal, že slečna Esteyová projeví svrchovaný zájem, jestli o tom Wolfovi pověděla paní Frommová. Nečekám, že mi to přiznáte; uvidíme, co řekne Wolfe Boninovi. Ale chci vědět, jak na to slečna Esteyová reagovala co přesně řekla."
Zavrtěl jsem hlavou. "Kdybychom vyšli z tohohle předpokladu, získal byste mylný dojem. Dovolte, abych vám navrhl jiné východisko."
"Mluvte!"
"Dejme tomu, že pan Wolfe nevěděl nic o žádné bandě, ale chtěl jimi prostě trochu zakverlat. Dejme tomu, že se nijak, neupnul na slečnu Esteyovou, byla jen první v seznamu. Dejme tomu, že jsem s tou nabídkou přišel nejen na ni, ale taky na paní Horanovou, Angelu Wrightovou a Vincenta Lipscomba, a byl bych pokračoval, kdyby mě pan Wolfe nepovolal domů, poněvadž Paul Kuffner mě v jeho kanceláři obvinil, že jsem chtěl pumpnout slečnu Wrightovou. Nebylo by to takhle zajímavější?"
"To rozhodně bylo. Mhm. Už chápu. V tom případě chci vědět, co řekl každý z nich. Začněte slečnou Esteyovou."
"Musel bych si to vymyslet."
"Jistě, v tom se vyznáte. Jen se do toho dejte!"
Tohle tedy pokračovalo skoro" celou další hodinu. Když jsem skončil s vymýšlením, včetně odpovědí na spoustu bystrých otázek, Mandelbaum se zvedl k odchodu a požádal mě, abych tam počkal. Řekl jsem mu, že bych se šel něčeho najíst, ale on řekl ne, že mě chce mít po ruce. Souhlasil jsem tedy s čekáním, a tak uplynulo dalších dvacet

minut. Když se konečně vrátil, oznámil mi, že mě chce znovu vidět Bowen, a abych šel laskavě do jeho kanceláře. On, Mandelbaum, že má na práci něco jiného.
Když jsem přišel do Bowenovy kanceláře, nikdo tam nebyl. Další čekání. Nějakou dobu jsem seděl a myslel jsem na vepřová kolena, když se otevřely dveře, vešel nějaký mládenec s podnosem, a já už v duchu zajásal, hurá, někdo je v tomhle podniku přece jen humánní, ale mladík se na mě ani nepodíval, došel k Bowenovu psacímu stolu, postavil tác na podložku s pijákem a odešel. Sotva se za ním zavřely dveře, přistoupil jsem ke stolu, zvedl jsem ubrousek a uviděl i ucítil jsem lákavý teplý sendvič s mletým hovězím a kousek třešňového koláče. Taky tam byla půllitrovka mléka.
Situace si vyžadovala duchapřítomnost, a já ji osvědčil. Trvalo mi to snad osmnáct vteřin, a už jsem seděl zpátky na své židli s podnosem na klíně a důkladně jsem si uhryzl ze sendviče. Ještě jsem nestačil sousto pořádně rozkousat, abych je polkl, když se otevřely dveře a vstoupil obvodní prokurátor.
Abych mu ušetřil případné rozpaky, okamžitě jsem se ozval: "To od vás bylo namouduši pozorné poslat mi ten dlabanec, pane prokurátore. Ne že bych měl hlad, ale říká se přece, že kluci potřebujou výživu, když rostou. Volte Bowena!"
Ukázal, z jakého je těsta. Malichernější člověk by mi bucfto tác vyškubl, nebo by zvedl telefon, řekl by, že mu jeden uličník čajznul oběd, a požádal by o jiný, ale on mě pouze sjel pohledem, otočil se a vyšel. Za tři minuty byl zpátky s jiným podnosem, který si odnesl na psací stůl. Nevím, komu ho zkonfiskoval.
Povolal si mé, abych mu ujasnil nějakých pětaosmdesát či devadesát bodů ve věci, o které mu Mandelbaum právě referoval.
A tak už byly skoro tři, když jsem v doprovodu dorazil do čísla 240 v Centre Street, a táhlo na čtvrtou, když jsem byl uveden do privátní kanceláře policejního šéfa Skinnera. Další hodina byla poněkud neklidná. Mysleli byste možná, že při rozmluvě s tak důležitým občanem, jako jsem já, dal Skinner příkaz, aby ho nevyrušovali s ničím menším než s pouličními bouřemi, ale ne. Mezi jednotlivými rušivými zásahy se mu podařilo položit mi pár životně důležitých otázek, jako jestli při mém příchodu k té garáži pršelo, nebo jestli si Horan s Eganem vyměnili pohledy, prozrazující, že se znají, ale když zrovna, neodpovídal na zazvonění jednoho ze čtyř telefonů na svém psacím stole, když nevolal sám, nemluvil s nějakým vetřelcem nebo nepřehlížel kupu právě přinesených lejster, většinou přecházel sem a tam po místnosti, která byla prostorná, měla vysoký strop a byla pěkně zařízená.
Kolem páté k němu vpochodoval Bowen v doprovodu dvou podřízených s naditými aktovkami. Zřejmě se chystala nějaká konference na nejvyšší úrovni. To mohlo být poučné, jestli mě nevyhodí, a tak jsem nenápadně opustil křeslo u Skinnerova psacího stolu a odplížil jsem se na skromnou židli u zdi. Skinner byl příliš zaměstnaný, aby si mě všiml, a ostatní si "zřejmě mysleli, že si mě nechává jako zákusek. Natahali si sedadla kolem velkého psacího stolu a dali se do toho. Mám paměť od přírody dobrou a navíc důkladně vytrénovanou za ty roky, co jsem s Nerem Wolfem, takže bych vám mohl v plném rozsahu a přesně referovat o všem, co jsem v další půlhodině vyslechl, ale neudělám to. Kdybych to udělal, vynesli by mě v zubech, až bych se příště pokusil dělat čekanku v koutě na shromáždění veleduchů, a ostatně, kdo vůbec jsem, abych směl podkopávat důvěru občanů ve vysoce postavené služebníky veřejnosti?
Ale o jedné věci referovat musím. Byli právě pohrouženi do vášnivé diskuse o tom, co mají a co nemají říct lidem z FBI, když došlo k vyrušení. Napřed se ozval telefon a Skinner do něho krátce odpověděl, a pak se otevřely dveře, aby vpustily návštěvníka. Byl to inspektor Cramer. Když kráčel k psacímu stolu, střelil pohledem po mně, ale jeho mysl se upínala k vyšším záležitostem. Zůstal stát proti nim a vyhrkl: "Ten Witmer, co říkal, že by dokázal identifikovat řidiče toho vozu, co zabil malého Drossose. Zrovna při identifikaci označil z řady lidí Horana. Říká, že to odpřisáhne."
Vypoulili na něho oči. "Zatraceně," zamumlal Bowen.
"No a?" řekl Skinner rozmrzele.
Cramer se na něj zamračil. "To nevím, zrovna teď mi to hlásili. Když to vezmem za bernou minci, zamotá nám to zrovna hlavu. Horan v úterý s tou ženskou v autě sedět nemohl. Jeho alibi na úterý bychom nevyvrátili ani buldozerem, a kromě toho předpokládáme, že s ní byl Birch. Proč by tedy Horan zabíjel toho chlapce? Můžeme ho teď samozřejmě zpracovat, když jsme mu přišili tu vyděračskou bandu, ale jestli má na svědomí vraždu, tak z něho nikdy doznání nedostaneme. Musíme vyjít z té identifikace a pustit se do toho, ale zaplitá se to tím ještě hůř. Řeknu vám, šéfe, že by měli vyhlásit zákon proti očitým svědkům."
Skinner zůstal mrzutý. "To myslím přeháníte, inspektore. Očití svědci jsou často ohromně užiteční. Možná, že se z toho vyklube šance, ve kterou všichni doufáme. Posaďte se a prodiskutujeme šito!"
Když si Cramer přitahoval židli, zazvonil telefon. Skinner ho zvedl ten červený, první vlevo chvíli do něho mluvil a pak vzhlédl ke Cramerovi.
"Volá vás Nero Wolfe. Je to prý důležité."
"Vezmu si to venku."
"Ne, poslechněte si ho tady. Má samolibý hlas."
Cramer obešel stůl ke Skinflerovu loktu a vzal si sluchátko. "Wolfe? Tady Cramer, Co si přejete?"
Dál pak většinou poslouchal. Ostatní seděli a pozorovali jeho obličej. Já taky. Když jsem viděl, jak jeho červeň pomalu rudne a Cramerovy oči se čím dál víc zužují, měl jsem nutkání vyskočit a vyrazit rovnou do Třicáté páté ulice, ale zdálo se mi nemoudré upozorňovat na sebe. Vydržel jsem tedy sedět. Když Cramer konečně zavěsil, zůstal stát se zaťatými čelistmi a se vzdouvajícím se chřípím.
"Ten pacholek tlustá!" ulevil si. O krok ustoupil. "To bych řek, že mluví samolibě. Říká, že je připravený zasloužit si ty peníze, co mu zaplatila paní Frommová. Chce seržanta Stebbinse a mne. Chce šest lidí nejvíc do případu zapletených. Chce Goodwina a Panzera a Durkina. Chce tři nebo čtyři policistky, ne v uniformách, mezi pětatřiceti a čtyřiceti roky. Goodwina chce okamžitě. Chce Egana. To je tak všechno, co chce."
Cramer se rozhlédl kolem planoucíma očima. "Říká, že si vraha odvedeme s sebou. Vraha s velkým Ve."

"Je to šílenec!" poznamenal zahořkle Bowen.
"Jak, proboha?" podivil se Skinner.
"To je nesnesitelné!" rozčílil se Bowen. "Dostaňte ho sem!"
"Nepřijde."
"Přiveďte ho!"
"Bez zatykače to nepůjde."
"Vystavím vám ho!"
"Ani necekne. Dostane se ven na kauci. Vrátí se domů a pozve si sám, koho bude chtít, bez nás."
Podívali se po sobě a každý viděl ve tvářích těch ostatních totéž, co jsem viděl i já. Neměli na vybranou.
Zvedl jsem se, bodře jsem na ně zahlaholil: "Nashledanou potom, pánové!" a vyšel jsem.
Žádnou policistku jsem nikdy neznal důvěrně, ale pár jsem jich tu a tam viděl, a musím říct, že ten, kdo vybíral ty tři pro odpolední shromáždění u Wolfa, měl dobré oko. Nebyly to sice žádné sexbomby, ale každou z toho tria bych byl milerád pozval do nejbližšího dragstóru na koku. Jedině snad jim vadil profesionální výraz očí, ale ten jim člověk nemohl mít za zlé, poněvadž tam byly při výkonu služby v přítomnosti policejního inspektora, takže se přirozeně musely tvářit bděle, pohotově a houževnatě. Všechny byly oblečené po lidsku a jedna z nich měla modrý kostýmek s jemným bílým proužkem, který vypadal docela úhledně.
Dorazil jsem domů zavčas před příchodem davů, abych Wolfovi stručně referoval, jak jsem strávil den, což ho zřejmě nijak zvlášť nezajímalo, a abych Fritzovi a Orriemu pomohl nanosit křesla a uspořádat je. Jakmile začali zvonit první příchozí, Orrie zmizel do předního pokoje a zavřel za sebou dveře. Poněvadž jsem tam byl pro křesla, viděl jsem, koho tam střeží brejlatého chlapíka ve středních letech s kulatými rameny a s příliš utaženým opaskem. Orrie nás navzájem představil, takže jsem věděl, že se jmenuje Bernard Levine, ale to bylo všechno.
Zasedací pořádek mi nadiktoval Wolfe. V první řadě sedělo šest žen, vždycky jedna poíicistka mezi Angelou Wrightovou, Claire Horanovou a Jean Esteyovou. Inspektor Cramer seděl v červené kožené klubovce a Purley Stebbins po jeho levici, vedle Jean Esteýová Za Jean Esteyovou byl Pyskoun Egan, posazený na dosah Stebbinsovi, pro případ, že by začal být nervózní a zpracovávat někoho kleštěmi, a po Eganově levici v druhé řadě seděli vedle sebe Horan, Lipscomb a Kuffner. Saul Panzer a Fred Durkin tvořili zadní voj.
Řekl jsem, že Cramer seděl v červené kožené klubovce, ale zatím mu byla pouze rezervována. Trval před zahájením zasedání na soukromém pohovoru s Wolfem a uchýlili se spolu do jídelny. Nevěděl jsem, co na Wolfovi chtěl, ale soudě podle jeho výrazu, když za chvíli napochodoval před Wolfem do kanceláře, jsem pochyboval, že to dostal. Měl zaťaté čelisti, sevřené rty a byl celý rudý. Dokud Wolfe neprošel ke svému křeslu a dokud se neusadil, zůstal Cramer stát tváří ke shromáždění a potom promluvil.
"Rád bych, aby bylo jasno," řekl, "že tahle schůzka je oficiální jenom do určité míry. Policie vás sem svolala se souhlasem obvodního prokurátora, což je oficiální stránka věci, ale Nero Wolfe teď bude postupovat na svou vlastní odpovědnost a nemá žádné oprávnění vymáhat na své otázky odpovědi. Je to jasné?"
Ozvalo se mračení. "Spusťte, Wolfe!" vybídl ho Cramer a posadil se.
Wolfe přejel očima zleva napravo a opět zpátky. "Jsem v trochu nešikovné situaci," začal konverzačně. "Jenom dva z vás jsem viděl už dřív, pana Horana a pana Kuffnera. Pan Goodwin mi sice pořídil zasedací pořádek, ale rád bych si ho zkontroloval. Vy jste slečna Jean Esteýová?" "Ano."
"Slečna Angela Wrightová?" Přikývla.
"Paní Claire Horanová?" "Jmenuju se tak. Ale nemyslím"
"Prosím vás, paní Horanová!" Zarazil ji příkře. "Později, jestli je to nutné. Vy jste pan Vincent Lipscomb?" "Souhlasí."
Wolfe opět přejel očima sern a tam. "Díky. Myslím, že je to vůbec poprvé, co jsem si předsevzal označit vraha ve skupině převážně cizích lidí. Zdá se to poněkud troufalé, ale uvidíme. Pan Cramer vás upozornil, že nemám oprávnění vymáhat odpovědi na své otázky, ale v tom ohledu vás rovnou zbavím starostí. Nemám pro vás žádné otázky. Ani jedinou. Až postoupím dál, jedna se možná vyskytne, ale pochybuju o tom."
Cramer tiše zavrčel. Obrátilo se k němu několik párů očí, ale on o tom nevěděl. Visel pohledem na Wolfovi.
"Budu sice klást otázky," pokračoval Wolfe, "ale sám sobě, a sám si na ně budu odpovídat. Celá záležitost je tak složitá, že by těch otázek mohly být stovky, ale omezím se na minimum. Vím například, proč měla paní Frommová na uších ty zlaté pavouky, když za mnou přišla v pátek v poledne tehdy patřily k jejímu pokusu vydávat se za jinou osobu. Ale proč si je vzala v pátek večer do společnosti u Horanových? Zřejmě v naději, že někoho překvapí a přiměje ho tak k nějaké reakci. Nebo například, proč šel pan Horan včera v noci do té garáže? Protože si uvědomil, že se dal svou chamtivostí dohnat k bláznivé hlouposti, když dal v nastalé situaci Eganovi adresu Leopolda Heimá. Potom z toho propadl panice, a jak se ukázalo, ne bezdůvodně. Mám za to"
"Protestuji!" vypískl Horanův tenorek. "To je nactiutrhání! Inspektore Cramere, říkáte, že Wolfe mluví na svou vlastní odpovědnost, ale vy odpovídáte za to, že jste nás sem dostal!" "Můžete ho žalovat!" odsekl Cramer.
"Pane Horane!" Wolfe na něj ukázal prstem. "Na vašem místě bych se přestal vzrušovat obviněním, že jste zapletený do vyděračství. V tom ohledu jste v koncích, a vy to víte. Teď vám hrozí daleko horší nebezpečí, že totiž budete identifikován jako vrah Peta Drossose. Vězení uniknout nemůžete, ale s mou pomocí si můžete zachránit život. Až tady skončíme, budete mi mít co splácet."
"To máte zatraceně pravdu!"
"Výborně. Ale nesnažte se to splatit, ani ve vašem smyslu, ani v mém. Jak jsem se právě chystal povědět, mám za to, že většina z vás neví nic o vyděračském podniku, který vedl ke smrti tří lidí, takže mě nemůžete plně sledovat, ale to klidné počká. Jeden z vás mě rozhodně sledovat může."
Trochu se předklonil, s lokty na opěradlech křesla a se všemi desíti prsty opřenými o desku psacího stolu. "Abyste

rozuměli, netvrdím, že bych dokázal vraha označit bez pomoci, ale vedly mě určité nápovědi. Před několika dny si někdo z vás dal záležet na tom, aby panu Goodwinovi vykládal o svých pohybech v pátek večer a v úterý odpoledne, třebaže neměl nejmenší důvod, aby se tím obtěžoval. Táž osoba vyslovila podivnou poznámku, že uplynulo devětapadesát hodin od zavraždění paní Frommové což byl v té době neobyčejně přesný údaj. Tohle stálo za registrování jako nápovědi, ale nebylo to nic víc."
Sepjal před sebou ruce na svém vypouklém prostředku. "Naskytly se mi však dva významné náznaky. Za prvé ty náušnice. Paní Frommová je koupila jedenáctého května. Jiná žena je měla na sobě devatenáctého května. Musela je dostat darem nebo si je vypůjčit od paní Frommové, nebo se jich zmocnit bez vědomí paní Frommové. Ať už tak nebo tak, paní Frommová je měla opět v ruce a vzala si je na sebe o tři dni později, v pátek dvaadvacátého. A proč? Aby se pokusila vydávat se za ženu, která je na sobě měla v úterý! To znamená, že tu ženu znala, z něčeho ji podezírala, a což je nejdůležitější náznak, aby se za tu ženu mohla vydávat, dokázala ty náušnice dostat zpátky, ať už na požádání nebo krádeží."
"Nejdůležitější náznak čeho?" zeptal se Cramer. "Totožnosti té jiné ženy. Jistě ne průkazný náznak, ale dost výmluvný. Muselo jít o ženu, k jejíž osobě a proprietám měla paní Frommová snadný přístup, ať už ty náušnice získala zpátky otevřeně nebo potají. Jistě jste s tím počítal taky, pane Cramere, a prozkoumal jste tu otázku co nejdůkladněji, ale bez výsledku. Vaše úctyhodná hromada negativních výsledků pro mne byla v tomhle případě nedocenitelná. Není pochyby, že si dovedete spočítat, kolik jsou dvě a dvě. Věděl jste, že můj inzerát o ženě s náušnicemi ve tvaru pavouka vyšel v pátek ráno a že paní Frommová ke mně s těmi náušnicemi přišla v pátek v poledne. Dalo se tedy vyjít z oprávněné pracovní hypotézy, že je získala zpátky během té krátké doby dvou či maximálně tří hodin. Kdyby se pro ně bývala musela vypravit někam dál, byl byste na to přišel a využil byste toho, a ted byste neseděl tady. Není to pravda?"
"Mluvíte jako kniha," zamručel Cramer. "Jenže jsem do dnešního rána nevěděl, že ty náušnice koupila paní Frommová."
"Ale věděl jste, že jsou patrně ojedinělé. Mimochodem, zajímavá úvaha, proč je paní Frommová koupila, když upoutaly její pozornost ve výloze. Pan Egan vypověděl, že se mu nějaká žena hlásila do telefonu heslem ‚Povídá pavouk mouše. Je možné, ba dokonce pravděpodobné, že paní Frommová to zvláštní heslo zaslechla, že to přispělo k vzniku jejího podezření, a když pak náhodou uviděla náušnice ve tvaru pavouka, rozhodla se z náhlého popudu využít jich jako rekvizity do své hry."
Wolfe si nabral plné plíce vzduchu, což u něho znamenalo aspoň půl hektolitru, a slyšitelně jej vydechl. "Abychom pokračovali. Ten muž, co přejel autem Peta Drossose, byl tak zvláštní stvoření, že to člověk může těžko spolknout a rozhodně ne strávit. Nejjednodušší teorie, že to byl muž, který den předtím seděl v autě vedle té ženy a bál se, že by ho chlapec mohl identifikovat, byla vyvrácena, jakmile jsem zjistil, že s tou ženou v autě jel Matthew Birch, zavražděný ještě téhož dne před chlapcovou vraždou. Ale vrah Peta Drossose se stejně choval podivně. Pokusil jsem se vmyslet se do jeho kůže. Rozhodnu se z nějakého důvodu chlapce zabít tím způsobem, že dojedu za bílého dne na příslušný roh ulice, a jakmile se chlapec objeví a poskytne mi příležitost, přejedu ho autem. Nemůžu ovšem doufat v tak šťastnou náhodu, že se mi příležitost naskytne hned při prvním pokusu, a rozhodně s tím nemůžu počítat; musím být připraven, že křižovatkou budu muset projet několikrát, možná mnohokrát. Kolem budou pořád lidé. Nikdo z nich nebude mít důvod všímat si mě nějak blíž, dokud se mi nenaskytne kýžená příležitost a dokud toho chlapce nepřejedu, ale přesto mě zběžně uvidí spousta očí."
Obrátil ruku dlaní vzhůru. "Co tedy udělám? Nemůžu samozřejmě mít na obličeji masku, ale jsou ještě jiné prostředky. Falešný plnovous by se hodil znamenitě. Jenže já všechny zavrhnu a nesnažím se o žádnou maškarádu. Pustím se do toho riskantního a smrtícího dobrodružství ve svém hnědém obleku a v plstěném klobouku. To ovšem jasně prokazuje, že jsem buďto nedostižný pitomec nebo že jsem žena. Dávám přednost tomu, že jsem žena, aspoň pro zkusmou hypotézu.
Jestliže jsem totiž žena, odpadá mnoho nejasností, poněvadž to odpovídá většině mých rolí. Mám co dělat s vyděračskou bandou, třeba ji dokonce vedu. Paní Frommová to nějak zvětří ne tak silně, aby na základě toho zasáhla, ale stačí to, aby mě začala podezírat. Začne se mě opatrně vyptávat. Dá mi náušnice ve tvaru pavouka. V úterý odpoledne se setkám s Matthewem Birchem, jedním ze svých kompliců. Přiměje mě, abych řídila jeho vůz, což je neobvyklé, a najednou vytáhne pistoli a vrazí mi ji do žeber. AL je důvod jeho nepřátelství jaký chce, vím, co je to za charakter, a dostanu strach o život. Poručí mi, abych někam zajela. Na křižovatce, kde zůstaneme stát na červenou, přiběhne nějaký kluk, aby mi utřel okno, a já mu přímo do očí, z nejtěsnější blízkosti, naznačím němě pohybem rtů: ‚Pomoc! Zavolej poldu! Naskočí zelená, Birch do mě rýpne pistolí, a jedeme dál. Vzpamatuju se z té paniky, protože i já jsem charakter. Ať jedeme kam chceme, někde ho překvapím v nestřeženém okamžiku a vyrazím k útoku. Moje zbraň je kladivo, francouzský klíč, páka nebo jeho vlastní pistole ale nestřelím ho. Mám ho ve voze, bezmocného a v bezvědomí, a potom pozdě v noci zajedu do odlehlé zadní uličky, vyhodím ho ven, přejedu ho autem, někde jinde auto zaparkuju a odejdu domů."
Cramer zachrčel: "Tohle bych sved taky. Dokažte něco!"
"To právě chci. Druhý den si uvědomím, že ten kluk představuje hrozbu, jakou nemůžu strpět. Kdyby si paní Frommová nějak ověřila svoje podezření a moje spojení s Birchem by vyšlo najevo, ten kluk může dosvědčit, že jsem s Birchem seděla v autě. Trpce lituj u té chvilky slabosti, kdy jsem mu řekla, aby sehnal poldu, a přiměla ho tak, aby na nás začal civět, a ta hrozba mi připadá nesnesitelná. To odpoledne si tedy v mužském obleku dojdu pro auto, kde jsem je zaparkovala, a postupuju tak, jak už bylo řečeno. Tentokrát zaparkuju vůz daleko od centra a vrátím se domů podzemní dráhou.
Jenomže teď už jsem samozřejmě morální imbecil, jenom na sebe soustředěná svině s kančími tesáky. V pátek dopoledne si paní Frommová vezme pavouci náušnice a odejde s nimi z domu.

Když se pak pozdě odpoledne vrátí, mluví se mnou a řekne mi mezi jiným, že angažovala Nera Wolfa, aby se ujal vyšetřování. To je od ní krajně nerozvážné; měla aspoň tušit, jak jsem nebezpečná. Tu noc jí to dokážu, třebaže ona se to už nikdy nedoví. Jdu a najdu její auto zaparkované poblíž Horanova domu a schovám se za předním sedadlem s připravenou montážní pákou. Horan ji doprovází dolů, jenže"
"Moment!" vyštěkl Cramer. "Obviňujete Jean Esteyovou z vraždy, ale bez důkazů. Upozornil jsem vaše posluchače, že odpovídáte sám za to, co řeknete, ale já je sem dostal, a tohle stačí. Uveďte mi nějaký fakt, nebo máte utrum!"
Wolfe udělal grimasu. "Mám jenom jeden fakt, pane Cramere, a ten ještě není prokázaný," "Sem s ním!"
"Dobrá. Archie, zavolejte je!"
Když jsem vstal a vykročil jsem ke spojovacím dveřím do předního pokoje, zahlédl jsem, jak Purley Stebbins složil Wolfovi jednu z největších poklon, jaké se mu kdy dostalo. Otočil totiž hlavu a zadíval se na ruce Jean Esteyové. A to Wolfe pouze pronesl řeč. Jak řekl Cramer, nepodal ani střípek důkazu. A v obličeji Jean Esteyové se neprojevila žádná známka strachu. Ale Purley, sedící vedle ní, se přesto upjal očima na její ruce.
Otevřel jsem dveře a zavolal jsem: "Tak pojďte, Orrie!" Když vstupovali, několik hlav se obrátilo a několik ne. Orrie zůstal v pozadí a já provedl Levina mezi davem ke křeslu, které na něho čekalo na rohu mého psacího stolu, odkud měl volný výhled na první řadu. Snažil se nedat najevo svou nervozitu, ale dosedl sotva na krajíček sedadla a musel jsem ho vyzvat, aby se usadil pohodlněji.
Wolfe ho oslovil: "Jmenujete se Bernard Levine?" "Ano, pane." Olízl si rty.
"Tenhle pán blízko mého psacího stolu je inspektor Cramer z newyorské kriminálky. Je tady služebně, ale jenom jako pozorovatel. Budu se vás ptát sám za sebe a vy mi odpovíte podle svého vlastního uvážení. Je to jasné?" "Ano, pane."
"Jmenuju se Nero Wolfe. Viděl jste mě někdy dřív před tímhle okamžikem?"
"Ne, pane. Samozřejmě jsem o vás slyšel " "Čím se zaměstnáváte, pane Levine?"
"Jsem společníkem firmy B. a S. Levinovi. Máme s bratrem obchod s pánským šatstvem ve Fillmore Street, číslo pět set čtrnáct, v Newarku."
"Proč jste tady? Jak k tomu došlo? Prostě nám to povězte."
"No, v krámě zazvonil telefon a nějaký člověk mi řek"
"Promiňte. Kdy?"
"Dnes odpoledne asi ve čtyři hodiny. Řek mi, že jeho manželka u nás koupila minulý týden ve středu plstěný klobouk a hnědý oblek, a jestli přej se na to pamatujeme. To se ví, že se na to pamatuju, povídám, sám jsem ji obsluhoval. Chtěl, abych mu ji popsal, aby přej nedošlo k omylu, a tak jsem mu ji popsal. Potom mi"
"Promiňte. Popsal vám svou manželku sám, nebo chtěl, abyste mu popsal tu zákaznici?"
"Jak to říkám. Sám nikoho nepopisoval. Chtěl, abych ji popsal já, a to jsem udělal."
"Pokračujte!"
"Potom řek, že by přijel a vyměnil si možná ten klobouk, a jestli přej budu v krámě, a já povídám, že budu. Asi za půl hodiny, možná že kapku dýl, opravdu přišel. Ukázal mi newyorský detektivní průkaz se svou fotkou a jménem Orvald Cather, a řek mi, že ten oblek nekoupila jeho manželka, ale že něco vyšetřuje. 2e pracuje pro Nera Wolfa, toho slavného detektiva, že s tím oblekem a kloboukem došlo k nějaké nejasnosti, a pak chtěl, abych s ním jel do New Yorku. To byl teda problém. Nejsme žádná velkokonfekce, žádný bratři Brooksovi, ale snažíme se slušně a poctivě vést malý obchod"
"Jistě. Ale pak jste se přece jen rozhodl přijet?"
"Rozhodli jsme se s bratrem. Rozhodujeme všechno společně,"
"Slíbil vám pan Cather nějakou odměnu? Nabídl vám, že vám zaplatí?"
"Ne. Prostě nás umluvil. Mluvit teda umí. U pultu by prodával jedna radost. Tak jsme spolu přijeli podzemkou a on mě zaved sem."
"Víte, za jakým účelem?"
"Ne, přesně mi to neřek. Jenom přej že je to něco hrozně důležitého kvůli tomu obleku a klobouku."
"Nijak vám nenaznačil, že se na vás bude požadovat, abyste dosvědčil totožnost té ženy, která ten oblek a klobouk koupila?"
"Ne, pane."
"Neukazoval vám žádné fotografie nebo jiné vyobrazení nějaké osoby?"
"Ne, pane."
"Nebo nepopisoval vám někoho?"
"Ne, pane."
"Takže předpokládám, že nejste ničím ovlivněn, pane Levine. A teď se vás zeptám na tu ženu, co minulou středu koupila ve vašem obchodě hnědý oblek a plstěný klobouk. Je v téhle místnosti někdo, kdo se jí podobá?"
"To se ví, viděl jsem ji, sotva jsem se posadil. Ta paní tamhle na konci." Ukázal na Jean Esteyovou. "To je ona."
"Víte to určitě?"
"Na sto procent."
Wolfe otočil hlavu. "Stačí to jako fakt, pane Cramere?"
Jean Esteyová, která seděla, mezi seržantem a jednou policistkou, měla samozřejmě čtyři nebo pět minut na rozmyšlenou. Jakmile uviděla Levina, věděla, že je v tom, pokud jde o koupi obleku, poněvadž S. Levine určitě potvrdí výpověď B. Levina. Byla tedy připravená a nečekala, až Cramer odpoví na Wolfovu otázku, ale odpověděla na ni sama.
"To je pravda," řekla, "je to fakt. Byla jsem husa pitomá. Koupila jsem ten oblek a klobouk pro Claire Horanovou. Požádala mě o to, a já to pro ni udělala. Odnesla jsem balík"
Zasedací pořádek s policistkami rozesaženými mezi civilistky zafungoval bezvadně. Když paní Horanová vyrazila z křesla, aby se vrhla na Jean Esteyovou, byla zastavena tak pohotově a důrazně, že odletěla rovnou do klína policistky

na druhé straně, která ji odborně zachytila. V řadě za nimi vyskočilo pár mužských účastníků a zdvihlo se několik hlasů, mezi nimi hlas inspektora Crarnera. Purley Stebbins, nyní přirozeně trochu vyvedený z konceptu, nechal Jean Esteyovou své kolegyni a soustředil se na Dennise Horana, jenž vyrazil, aby zachránil manželku ze spárů příslušnice, která ji zachytila v letu. Když Horan ucítil na rameně Purleyho těžkou ruku, vyškubl se mu, napřímil se a oslovil všechny, jichž se to týkalo:
"To je lež!" vypískl. Ukázal třesoucím se prstem na Jean Esteyovou. "Je to lhářka a vražednice!" Obrátil se, aby namířil prstem na Pyskouna Egana. "Vy to víte, Egane! Víte, že Birch jí přišel na to, jak si cpe vlastní kapsu, že ho bere na hůl, a víte, co myslel tím, když říkal, že si to s ní vyřídí. Byl blázen, když myslel, že se mu to podaří. Teď by chtěla přišít tu vraždu mně, a vás do toho namočit taky. Necháte si to líbit?"
"To nenechám!" zaskřehotal Egan. "Už jsem se dal namočit až dost. Ať se smaží, čubka jedna bláznivá!"
Horan se otočil. "Dostal jste mě, Wolfe, vem vás čert! Vím, kdy jsem dohrál. Moje žena o tom nic nevěděla, naprosto nic, a já nevěděl nic o těch vraždách. Třeba jsem něco tušil, ale nic jsem nevěděl. Teď můžete slyšet všechno, co vím."
"O to nestojím," řekl Wolfe sveřepě. "Já jsem taky dohrál. Pane Cramere? Odstranil byste tu havěť z mého domu?"
Obrátil se ke shromáždění a změnil tón: "To se, pánové a dámy, týká jenom těch, kdo si to zasloužili."
Vytáhl jsem spodní zásuvku svého psacího stolu, abych si vyndal fotoaparát. Lon Cohen z Gazetty si myslím zasloužil dobrou momentku Bernarda Levina, jak sedí ve Wolfově kanceláři.
Myslel jsem si tenkrát, že se trochu ukvapil, že snad budou potřebovat ještě nějaké doplňující důkazy. Ale od té doby utekla už hezká řádka týdnů, a dnes, kdy Horan a Egan byli řádně postaveni před soud, usvědčeni a odsouzeni a porotě složené ze sedmi mužů a pěti žen trvalo jenom čtyři hodiny, aby to nejtěžší obvinění přišila Jean Esteyové, říkám si: vzal to čert!
V jedenáct dopoledne o tři dny později, v pátek, jsem právě klepal u svého psacího stolu dopis jednomu sběrateli orchidejí, když Wolfe sestoupil výtahem ze skleníků a vešel do kanceláře. Jenomže místo toho, aby zamířil ke svému psacímu stolu, přistoupil k trezoru, otevřel jej a něco z něho vytáhl. Otočil jsem se i s židlí, abych se podíval, poněvadž nemám rád, když mi tam dělá nepořádek. Viděl jsem, že vytáhl Eganův notes. Zavřel dvířka trezoru a chystal se vyjít z kanceláře.
Vstal jsem, abych ho následoval, ale obrátil se ke mně přes rameno. "Ne, Archie. Nechci z vás udělat spoluviníka zločinu nebo je to snad přestupek?"
"Nesmysl! Milérad s vámi budu sdílet jednu celu."
Zašel do kuchyně, vytáhl z kredence velký pekáč, postavil jej na stůl a pečlivě jej vyložil aíobalem. Posadil jsem se na štokrle a pozoroval jsem ho. Otevřel notes, vytrhl list, smuchlal jej a hodil na pekáč. Když měl těch listů na hromádce aspoň tucet, přidržel k nim hořící zápalku a přikládal pak do plamene další palivo, list za listem, až byly desky notesu prázdné.
"Tak," řekl spokojeně a šel si k výlevce umýt ruce. Desky notesu jsem hodil do odpadků.